

กระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็ก จากเรื่อง "เจ้าหญิง" ของบิณฑล สันกาลาคีรี
นักเขียนรางวัลซีไรต์ ประจำปี 2548

นางสาวกุสุมา เทพรักษ์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต

สาขาวิชาวาทวิทยา ภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2548

ISBN 974-14-1872-8

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

PROCESS OF CREATING CHILDREN THEATRE “CHAO NGIN”
FROM S.E.A.WRITE 2005 AWARD WINNER-BINLAH SONKALAGIRI

Miss Kusuma Teppharak

สถาบันวิทยบริการ

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Speech Communication

Department of Speech Communication and Performing Arts

Faculty of Communication Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2005

ISBN 974-14-1872-8

หัวข้อวิทยานิพนธ์

กระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็ก จากเรื่อง"เจ้าหญิง"
ของบินหลา สันกาลาคีรี นักเขียนรางวัลซีไรต์ ประจำปี 2548

โดย

นางสาวกฤษมา เทพรักษ์

สาขาวิชา

วาริชวิทยา

อาจารย์ที่ปรึกษา

รองศาสตราจารย์ ธีรพันธ์ อนวัชศิริวงศ์

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยานิพนธ์ฉบับนี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.พีระ จิรโสภณ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
(รองศาสตราจารย์ อวยพร พานิช)

.....
(รองศาสตราจารย์ ธีรพันธ์ อนวัชศิริวงศ์)

.....
(อาจารย์ ไศลทิพย์ จารุมณี)

สถาบันวิจัยประชากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กุสุมา เทพักษ์ : กระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็ก จากเรื่อง “ เจ้าหญิง ” ของบินหลา สันกาลาคีรี นักเขียนรางวัลซีไรต์ ประจำปี 2548. (PROCESS OF CREATING CHILDREN THEATRE “CHAO NGIN” FROM S.E.A.WRITE 2005 AWARD WINNER - BINLAH SONKALAGIRI) อ. ที่ปรึกษา : รศ.ถิรพันธ์ อนุรักษ์ศิริวงศ์ ; 528 หน้า. ISBN 974-14-1872-8

การวิจัยเรื่อง “กระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็ก จากเรื่อง “ เจ้าหญิง ” ของบินหลา สันกาลาคีรี นักเขียนรางวัลซีไรต์ ประจำปี 2548” นี้ เป็นการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ (Creative Research) ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็กที่นำมาจากบทประพันธ์ในระดับรางวัลสำหรับผู้ใหญ่ เรื่อง ลูกหมากับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด และเพื่อศึกษาสัณตถะและสุนทรียรสของผู้ชมกลุ่มเด็กวัย 6-12 ปี และผู้ใหญ่ โดยมีขอบเขตการวิจัยคือ สร้างสรรค์งานละครสำหรับเด็ก จำนวน 1 เรื่อง คือ ลูกหมากับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด จากผลงานรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” จำนวน 2 เรื่อง คือ เรื่องลูกหมากับสามสหายและเรื่องสีที่แปดของรุ้งกินน้ำ โดยขมวดเรื่องราวทั้งสองเรื่องให้เป็นเรื่องเดียวกัน และบันทึกกระบวนการสร้างสรรค์ละครทั้งหมดเป็นลายลักษณ์อักษรโดยมีขั้นตอนต่าง ๆ คือ ขั้นตอนการเตรียมการแสดง (Pre - Production) ขั้นตอนการแสดง (Production) และ ขั้นตอนหลังการแสดง (Post - Production) ใน การศึกษาสัณตถะและสุนทรียรสที่ผู้ชมได้รับ ได้นำผลงานละครที่ผลิตไปจัดแสดงในโรงเรียนที่มีนักเรียนระดับ ประถมศึกษาจำนวน 2 โรงเรียน จัดแสดง 2 รอบ โดยกำหนดผู้ชมเป็นเด็กวัย 6-12 ปี จำนวน 200 คน และจัดแสดงให้ ผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ จำนวน 3 รอบ ประมาณ 200 คน

ผลการสร้างสรรค์สามารถถอดองค์ความรู้ภายใต้รูปแบบละครเด็กในรูปแบบนิทาน แสดงเทคนิคต่างๆอย่าง หลากหลาย โดยสื่อผ่านการใช้แสงสีชมพู และเสียงกลองดนตรีและเปียโนเป็นดนตรีประกอบ การออกแบบเครื่องแต่งกาย ฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก เน้นที่ความเรียบง่ายเพื่อสื่อแก่นความคิดของเรื่องที่มีมุขเสียดสีระบอบเศรษฐกิจและวิถีคิด แบบทุนนิยม ผลการรับรู้สัณตถะและสุนทรียรสสรุปได้ว่า ผู้ชมในทุกเพศทุกวัยมีระดับความชอบละครเฉลี่ย 4.40 จาก คะแนนเต็ม 5 องค์ประกอบของละครสามอันดับแรกของผู้ชมชื่นชอบ คือ นักแสดง บทละคร ดนตรีและเสียงประกอบ เฉลี่ยร้อยละ 21.80 , 16.80 และ 15.80 ตามลำดับ ในส่วนของตัวละครนั้นส่วนใหญ่ชื่นชอบตัวละครที่มีความตลก มีทักษะทางการแสดงสูง และมีบทบาทปรากฏตัวบนเวทีมากพอสมควร เช่น ทหาร เจ้าหญิง และพระราชาขึ้น อย่างไรก็ตาม ตัวละครเจ้าหญิง ผู้ชมวัยเด็กกับผู้ใหญ่ชื่นชอบไม่เหมือนกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเจ้าหญิงมีความแตกต่าง จากเจ้าหญิงในชนบท ทั้งรูปร่างหน้าตา และอุปนิสัย ส่วนสัณตถะที่ผู้ชมได้รับจากละคร ผู้ชมที่เป็นเด็กวัย 6-12 ปี คิดว่า ละครต้องการสื่อสารเรื่อง อย่างมองคนแคภายนอก การปรับตัว ไม่เอาแต่ใจ และความสามัคคี ส่วนผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่คิดว่า ละครต้องการสื่อสารเรื่อง ความพอเพียง ทุกอย่างอยู่ที่เราคิด และสอนการดำเนินชีวิตในโลกทุกวันนี้

ภาควิชา วาทยุทยาและสื่อสารการแสดง

สาขาวิชา วาทยุทยา

ปีการศึกษา 2548

ลายมือชื่อนิติ.....

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....

4785055328 : MAJOR SPEECH COMMUNICATION

KEY WORD: CHILDREN THEATRE / CHAO NGIN / PROCESS OF CREATING

KUSUMA TEPHARAK : PROCESS OF CREATING CHILDREN THEATRE

“CHAO NGIN” FROM S.E.A.WRITE 2005 AWARD WINNER - BINLAH SONKALAGIRI.

THESIS ADVISOR : ASSOC. PROF. THIRANAN ANAWAJSIRIWONGS, 528 pp. ISBN 974-14-1872-8.

This research is a creative research project which aims to study about the process of creating children theatre that adapted from literary works for adult, “Loogham with three companions and the 8th color of the rainbow”. Besides, the research endeavors to examine the conception and aesthetic appreciation of a group of 6-12 year-old children and adults. The area of the research is to create a child theatre from such literary work by selecting 2 short stories from the book, namely “Loogham with three companions” and “The 8th color of the rainbow”, and merge them together. The paper explains the whole process of creating the production by separating into 3 parts: pre-production, production, and post-production. In order to study about the audience’s appreciation , I brought my production on tour to the two secondary schools and performed 1 round a school. The audience was limited just for 6-12 years old and there were 200 students attending. Besides, the production was also restaging 3 rounds for a group of adult audience, approximately 200 people.

The project showed that a body of knowledge can be delivered by a fairy tale form child theatre, which present variety of theatre techniques, through pink lighting and piano music box. Moreover, simple costumes, scenes and props are designed to satire the capitalism. In summing up, the research results reveal that the level of the satisfaction for the play production, “Loogham with three companions and the 8th color of the rainbow”, from an audience of all ages and genders is equivalent to 4.40. The first three theatre elements that accomplish audience’s pleasure are actors , play script and music and sound effects 21.80% , 16.80% , 15.80% by order. For the characters and performers, most audiences admire comic characters, skilled performers who portray some role such as a soldier, the princess, and the queen. However , the adult and child audiences have different aspects of admiration to the princess. Since her characteristics and appearance are different from conventional princess. For the conception of the play that the 6-12 year-old audiences perceived is that they appreciated the play as a didactic work conveying certain themes: human beings cannot be defined by their appearances, the necessity of adjusting oneself by being considerate and harmonious. While adult audiences apprehended other themes, such as the theme of sufficiency, everything is depended on our thinking, and the way of living one’s live.

Department Speech Communication and Performing Arts Student’s signature
 Field of study Speech Communication Advisor’s signature
 Academic year 2005

กิตติกรรมประกาศ

กระบวนการละครและองค์การสร้างสรรคงานละครนั้นเป็นสิ่งที่แยกออกจากกันไม่ได้ การที่กระบวนการต่าง ๆ จะสำเร็จลุล่วงหรือละครจะประสบความสำเร็จนั้นต้องมีองค์การสร้างสรรคงานที่ดีพอ หรือมีหัวเรือใหญ่ในการนำพาลูกเรือไปถึงฝั่งได้อย่างปลอดภัย ซึ่งในกระบวนการสร้างสรรคงานละครสำหรับเด็ก เรื่อง “ลูกหมากับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” นั้น มีผู้วิจัยเป็นหัวเรือใหญ่ที่คอยนำพาลูกเรือซึ่งก็คือนักแสดงและทีมงานเบื้องหลังล่องลำนาวาไปให้ถึงฝั่งโดยสวัสดิภาพ แม้ว่าจะระหว่างเดินทางนั้น อาจเจอพายุลมแรง คลื่นโหมกระหน่ำ เรือโคลงเคลงไปบ้าง คนในเรืออาจไม่สามัคคีกัน หรือแม้แต่ผู้นำเรือพาหลงทิศหลงทางไป แต่ท้ายที่สุดแล้ว เรือลำนี้ก็สามารรถขึ้นฝั่งได้อย่างสวยงาม คงไม่เป็นค่างล่าวที่มากเกินไป เพราะอย่างน้อยสิ่งที่มีค่ามากกว่ากำลังใจที่ได้รับจากผู้ชม คือเรา ในฐานะผู้นำเรือ ก็ได้พาสารที่เปรียบเสมือนสมบัติทางปัญญา นำส่งไปยังฝั่งที่มีผู้คนมากมายหลายตาได้ โดยเฉพาะผู้ชมที่กำลังเป็นอนาคตที่สดใสของประเทศชาติ ดังนั้น แม้ว่าเราจะไม่ประสบความสำเร็จด้านผลกำไร แต่เราก็ได้เก็บความอิมใจมาซุกซ่อนไว้และนำกลับมาชื่นชมใหม่เพื่อมีกำลังใจในการออกเรือครั้งต่อไป

ทั้งนี้สิ่งที่ขาดไม่ได้ในการเดินเรือ คือ แผนที่ ซึ่งเป็นสิ่งชี้ทางว่าเรือของเราจะเดินทางไปทางทิศใดจึงจะถึงที่หมาย ณ ปลายฝั่งฝัน รศ.ถิรพันธ์ อนุวัชศิริวงศ์ จึงเปรียบเสมือนแผนที่เดินเรือของละครเรื่องนี้ที่เป็นสิ่งนำทางให้เราถึงฝั่งฝันโดยปลอดภัยและทันเวลา นอกจากนี้ ในการเดินเรือครั้งนี้เรายังได้รับแรงใจและแรงสนับสนุนจากคนมากมาย อาทิ ประธานกรรมการวิทยานิพนธ์ รศ.อวยพร พานิช , กรรมการวิทยานิพนธ์ อ.ไศลทิพย์ จารุภูมิ , รศ.ดร.ชมนาด กิจจันทร์ คณบดี คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ผู้บังคับบัญชาของผูวิจัย , อ. ชูติมา มณีวัฒนา เปล่งขำ และ อ.ภัทร ด้านอุตรา ที่เปรียบเหมือนสายลมเย็นยามเดินทาง , อ.สุกัญญา สมไพบูลย์ ฟันเฟืองสำคัญของเครื่องจักรละครเรื่องนี้ , คณาจารย์ภาควิชาวาทยวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , คณาจารย์ภาควิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา , พี่นภลา สันกาลาศีรี , เพื่อน ๆ ปริญญาโทจากภาควิชาวาทยวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเพื่อน ๆ พี่ ๆ ทุกคนที่มีได้กล่าวไว้ ณ ที่นี้ ทั้งหมดนี้จึงเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เรือของละครสำหรับเด็ก เรื่อง “ลูกหมากับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” ถึงปลายฝั่งได้อย่างอิมเอมใจ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านที่ร่วมเดินทางไปกับเรา

สุดท้ายขอขอบพระคุณ “พ่อและแม่” ที่ทำให้ผู้วิจัยมีร่างกายแรงใจที่แข็งแกร่งและงดงามภายใต้การเลี้ยงดูที่อบอุ่น และขอบคุณดวงดาว ที่เป็นแสงสว่างยามค่ำคืนขณะเดินเรือ แม้ว่าบางครั้งฟ้าจะมีดมัว มองไม่เห็นดวงดาวไปบ้าง แต่เรารู้ว่า “ดวงดาว” อยู่ตรงนั้นเสมอ

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญแผนภาพ.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	3
1.3 ขอบเขตการวิจัย.....	4
1.4 นิยามศัพท์.....	4
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	6
2.1 แนวคิดและทฤษฎีทางการละคร.....	6
ละครกับการสื่อสาร.....	6
กระบวนการละครและองค์การสร้างสรรค้งานละคร.....	9
2.2 แนวคิดและทฤษฎีละครสำหรับเด็ก.....	18
ความหมายของละครสำหรับเด็ก.....	18
ประเภทของละครสำหรับเด็ก.....	18
2.3 แนวคิดและทฤษฎีการเขียนบทละครและบทละครสำหรับเด็ก.....	20
2.4 แนวคิดและทฤษฎีจิตวิทยาสำหรับเด็ก.....	24
แนวคิดด้านความสนใจทางการละคร.....	24
แนวคิดเรื่องการรับรู้ของเด็ก.....	26
3 ระเบียบวิธีวิจัย.....	30
3.1 ข้อมูลและแหล่งข้อมูล.....	30

บทที่

3.2	ระเบียบวิธีวิจัย.....	30
3.3	เครื่องมือในการเก็บข้อมูล.....	31
4	ผลการวิจัย.....	32
4.1	ขั้นการเตรียมการแสดง.....	34
	คัดเลือกบทประพันธ์และศึกษาประวัติรางวัลซีไรต์.....	42
	ศึกษาประวัติผู้เขียน.....	61
	ดัดแปลงบทประพันธ์เป็นบทละคร.....	65
	การคัดเลือกนักแสดงและทีมงาน.....	128
	การตีความ.....	134
	การขอมลละครและการกำกับการแสดง.....	143
	การออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก.....	198
	การคัดเลือกและตัดต่อเสียงและดนตรีประกอบ.....	206
	การออกแบบเครื่องแต่งกาย การแต่งหน้าและทำผม.....	213
	การออกแบบแสง.....	244
	การออกแบบโปสเตอร์และโปสการ์ด.....	247
	การประชาสัมพันธ์.....	253
	การออกแบบสูจิบัตร.....	256
	การออกแบบบรรยากาศหน้าโรงละคร.....	262
	การออกแบบแบบสอบถาม.....	268
	งบประมาณ.....	273
4.2	ขั้นการแสดง (Production).....	274
4.3	ขั้นหลังการแสดง (Post – Production).....	276
4.4	ผลการวิจัยวัตถุประสงค์ข้อที่ 2.....	282
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	311
5.1	สรุปผลการวิจัย.....	311
5.2	อภิปรายผล.....	343

บทที่	
5.3 ข้อจำกัดในการวิจัย.....	358
5.4 ข้อเสนอแนะ.....	358
รายการอ้างอิง.....	360
ภาคผนวก.....	363
ภาคผนวก ก บทประพันธ์เรื่อง “สีที่แปดของรุ่งกินน้ำ” และ “ “ลูกหาม” กับ สามสหาย”ของ บินหลา สันกาลาคีรี.....	364
ภาคผนวก ข บทละครเรื่อง “ลูกหามกับสามสหาย กับ สายรุ้งสีที่แปด” ร่างที่ 1 และ 2.....	384
ภาคผนวก ค การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking).....	414
ภาคผนวก ง คิวชีท (Queue Sheet).....	476
ภาคผนวก จ จดหมายเรียนเชิญชมละคร.....	516
ภาคผนวก ฉ ภาพการแสดงประกอบบทละครบางส่วน	518
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	528

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 ตารางแผนการทำงานแบบคร่าว ๆ	34
2 ตารางแผนการทำงานแบบละเอียด (เดือนตุลาคม 2548).....	36
3 ตารางแผนการทำงานแบบละเอียด (เดือนพฤศจิกายน 2548).....	37
4 ตารางแผนการทำงานแบบละเอียด (เดือนธันวาคม 2548).....	38
5 ตารางแผนการทำงานแบบละเอียด (เดือนมกราคม 2549).....	39
6 ตารางแผนการทำงานแบบละเอียด (เดือนกุมภาพันธ์ 2549).....	40
7 ตารางแผนการทำงานแบบละเอียด (เดือนมีนาคม 2549).....	41
8 ตารางรายชื่อวรรณกรรมที่ได้รับรางวัลซีไรต์จากอดีตถึงปัจจุบัน.....	50
9 ตารางเปรียบเทียบบทประพันธ์กับบทละคร ประเด็นความเดิมที่ต้องการคงที่จากเรื่องสี่ที่แปดของรุ่งกีนน้ำ.....	68
10 ตารางเปรียบเทียบบทประพันธ์กับบทละคร ประเด็นความเดิมที่ต้องการคงที่จากเรื่องลูกหามกับสามสหาย.....	74
11 ตารางแสดงตัวอย่างคิวชีท(Queue Sheet).....	197
12 ตารางแสดงผลการประเมินจากแบบสอบถามจากกลุ่มผู้ชม ที่เป็นเด็กวัย 6-12 ปี	277
13 ตารางแสดงผลการประเมินจากแบบสอบถามจากกลุ่มผู้ชม ที่เป็นนักศึกษาและผู้ชมทั่วไป.....	279
14 ตารางแสดงผลการสำรวจความคิดเห็นรอบที่ 1-2.....	283
15 ตารางแสดงผลการสำรวจความคิดเห็นรอบที่ 3-5.....	294
16 ตารางแสดงตัวอย่างคิวชีท(Queue Sheet).....	332
17 ตารางคิวชีท(Queue Sheet).....	507

สารบัญแผนภาพ

แผนภาพ	หน้า
1 แผนภาพแสดงทีมงานในองค์กรสร้างสรรค์งานละคร.....	10
2 แผนภาพแสดงหลักการคัดเลือกนักแสดง.....	129
3 แผนภาพแสดงหลักการคัดเลือกดนตรีและเสียงประกอบ.....	208
4 แผนภาพแสดงเกณฑ์การพิจารณาเลือกสรรและออกแบบเครื่องแต่งกาย.....	214

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

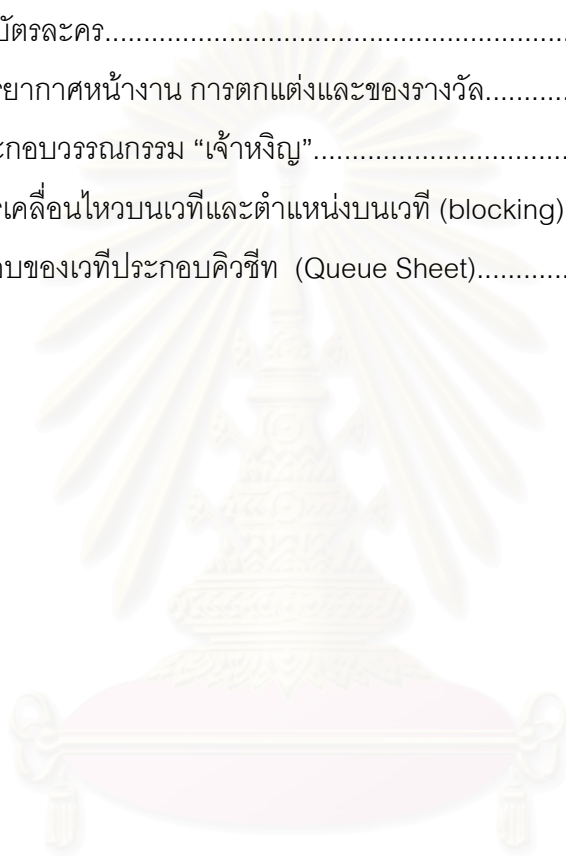
สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
1 ภาพปกวรรณกรรม “เจ้าหญิง”.....	42
2 ภาพสารบัญวรรณกรรม “เจ้าหญิง”.....	54
3 ภาพบินหลา สันกาลาคีรี.....	61
4 ภาพการซ้อมการอ่านครั้งแรก (First Reading).....	145
5 ภาพการเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 37.....	150
6 ภาพแสดงภาพมุมสูงของห้องรับแขก.....	151
7 ภาพแสดงพื้นที่บนเวที.....	152
8 ภาพมุมสูงของฉาก ที่ 1 , 3 และ 5 ของเรื่อง”ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด”.152	
9 ภาพมุมสูงของฉาก ที่ 2 และ 4 ของเรื่อง”ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด”153	
10 ภาพการเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 44.....	155
11 ภาพการเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 3.....	156
12 ภาพการเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 7.....	157
13 ภาพการเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 36.....	160
14 ภาพการเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 18.....	161
15-17 ภาพการซ้อมละคร	164
18 ภาพการเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 44.....	168
19 -20 ภาพแสดงกิจกรรมเสริมความหมาย(Stage Business/Activity) ของตัวละครเจ้าหญิง.....	169
21- 22 ภาพการซ้อมรายละเอียด (Polishing Rehearsals).....	171
23-24 ภาพการซ้อมเทคนิค (Technical Rehearsals).....	172
25-28 ภาพกรอบเวที.....	193
29-30 ภาพด้านหน้า (Front View) ภาพด้านบน (Top View) ของโรงละครแบบโพรซีนีเยียม (Proscenium theatre).....	199
31-37 ภาพสไตล์ฉากต่าง ๆ.....	200
38-55 ภาพฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก.....	203
56-130 ภาพการแต่งกายและอุปกรณ์ประกอบของตัวละคร.....	216
131-145 ภาพการแต่งหน้าของตัวละคร.....	239
146-147 ภาพไฟประกอบการแสดง.....	245

ภาพ

หน้า

148-149 ภาพโปสเตอร์ละคร.....	248
150-154 ภาพโปสการ์ดละคร.....	249
155-158 ภาพสูจิบัตรละคร.....	258
159-180 ภาพบรรยากาศหน้างาน การตกแต่งและของรางวัล.....	263
181-185 ภาพประกอบวรรณกรรม “เจ้าหญิง”.....	382
186-241 ภาพการเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking).....	414
242-245 ภาพกรอบของเวทีประกอบคิวชีท (Queue Sheet).....	476

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การสื่อสารมีหลายรูปแบบ ทั้งการสื่อสารระหว่างบุคคล การสื่อสารในองค์กร การสื่อสารต่างวัฒนธรรม และอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งละครก็เป็นรูปแบบหนึ่งของการสื่อสารเช่นกันโดยโรลองด์ บาร์ธส์ (Roland Barthes) (อ้างในวิลยา วิวัฒน์ศร , 2538 : 123) ได้ให้คำจำกัดความของ “ละคร” ไว้ว่า “ละคร คือเครื่องจักรแห่งการสื่อสาร ประเภทหนึ่ง ในขณะที่ไม่ได้ทำงานเครื่องจักรนี้ซ่อนตัวอยู่หลังม่าน แต่เมื่อมีการเปิดตัว เครื่องจักรนี้ มันจะส่งสาร (messages) จำนวนหนึ่งมายังเราทันที สารเหล่านี้มีลักษณะ พิเศษเฉพาะ กล่าวคือมันถูกส่งมาพร้อมๆ กันแต่ด้วยจังหวะที่ต่างกันในการแสดงแต่ละขณะ เราจะได้รับข่าวสารถึงหกหรือเจ็ดประการในเวลาเดียวกัน (จากฉาก เสื้อผ้า แสง ตำแหน่งของนักแสดง กริยาท่าทาง ภาษาใบ้ คำพูด) ข่าวสารบางประเภทคงที่ (กรณีของฉาก) ในขณะที่ข่าวสารอื่นๆ เปลี่ยนไป (คำพูดกริยาท่าทาง) นี่เป็นเรื่องของการประสานข่าวสารอย่างแท้จริงและนี่คือลักษณะความเป็นละคร”

ดังนั้นละครจึงเปรียบเสมือนสื่อกลางที่ช่วยนำความคิดของมนุษย์ที่เรียกว่า “ผู้สร้าง” ไปสู่มนุษย์ที่เรียกว่า “ผู้ชม” โดยสังขรณ์หรือแก่นของเรื่อง (theme) นั้นอาจแตกต่างกันไป หนักบ้างเบาบ้าง ขึ้นอยู่กับกลุ่มเป้าหมายที่เป็นผู้ชมในเรื่องนั้นๆ แต่สำหรับละครสำหรับเด็ก เมื่อขึ้นชื่อว่ากลุ่มเป้าหมายเป็น “เด็ก” มักทำให้มีการประเมินกลุ่มเป้าหมายต่ำกว่าความเป็นจริง ทำให้งานละครสำหรับเด็กที่มีให้เห็นในทุกวันนี้ มักมีเนื้อหาสาระเน้นหนัก จนอาจหาความบันเทิงไม่เจอเลยก็ว่าได้ เพราะ “ผู้สร้าง” มักจะคิดเสมอว่าสิ่งแรกที่ “ผู้ชม” ควรได้รับหลังจากดูละครจบก็คือ “สาระ” โดยไม่มองว่าหาก “สาระ” เน้นเฉียด แต่ไม่มีวิธีการนำเสนอให้เด็กรู้สึกอยากดูแล้ว “สาระ” ที่ว่านี้ก็คงไม่มีทางถึง “ผู้ชม” เป็นแน่ ทำให้ “ผู้สร้าง” ต้องมองย้อนกลับไปว่าระหว่าง “สาระ” กับ “กลวิธีการนำเสนอ” สิ่งใดควรได้รับความสำคัญมากกว่ากัน

กลวิธีการนำเสนอนี้ นอกจากจะมาพร้อมกับรูปแบบการแสดง (style) แล้ว ยังมาพร้อมกับการเขียนบทด้วย เพราะการแสดงที่ดีมักมาจากบทละครที่ดี ก็เหมือนกับอาหารที่อร่อยย่อมมาจากส่วนผสมที่สดใหม่ ผนวกกับการผสมผสานเครื่องปรุงเหล่านั้นให้กลมกล่อม ด้วยฝีมืออันล้ำเลิศ คนเขียนบทจึงเปรียบเสมือนคนปรุงอาหารที่ต้องรู้จักเลือกสรรและจัดวางได้อย่างเหมาะสมเจาะ

บทละครที่ออกมาจึงจะอร่อยตา โดยในบทละครสำหรับเด็กเราจะพบส่วนผสมที่ลงตัวของการเขียนคือ การวางโครงเรื่อง (plot) การสร้างตัวละคร (character) และการสร้างบทสนทนา (dialogue) ส่วนที่เหลือก็ขึ้นกับการจัดวางให้นำบริบท เพราะฉะนั้นหากคนปรุงอาหาร จงใจใส่แต่เนื้อสัตว์ชิ้นเล็ก แต่ไม่มีผักสดแกล้มตาให้มีสีสันชวนกิน อาหารจานนั้นก็อาจมีรสชาติชวนลิ้นได้เช่นกัน

ผู้ศึกษาจึงมองว่าบทละครสำหรับเด็กที่ดี น่าจะนำไปสู่การแสดงที่ดีที่สุด และอาจนำไปสู่การเรียนรู้ของเด็กในขั้นต่อไป โดยในการเขียนบทละครสำหรับเด็ก ผู้ศึกษาต้องคำนึงถึงสิ่งต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นความเหมาะสมของบทละครต่อผู้ชม คือผู้สร้างต้องทำการศึกษาก่อนว่าผู้ชมที่เป็นกลุ่มเป้าหมายสนใจเรื่องราวแนวใด นอกจากนี้ยังต้องพิจารณาถึงคุณค่าของศิลปะ และพิจารณาโครงเรื่องว่ามีความซับซ้อนหรือไม่ รวมถึงกรณีสุดท้ายคือสาระของเรื่อง ซึ่งบทละครไม่จำเป็นต้องสอนคุณธรรมเสมอไป แต่อาจให้แง่คิดด้านการใช้ชีวิตประจำวันแทน แต่เนื่องจากผู้เขียนบทละครสำหรับเด็กโดยทั่วไปมักเน้นที่จะสอนสาระให้กับเด็กมากเกินไป

ดังนั้นบทละครและวิธีการนำเสนอที่มีความสำคัญในละครสำหรับเด็ก เป็นสิ่งที่ผู้สร้างละครทุกคนควรให้ความสำคัญในลำดับต้น ๆ แต่ในขณะเดียวกัน ผู้สร้างหลายต่อหลายคนมักลืมเลือนการบันทึกกระบวนการสร้างละครทั้งที่กระบวนการผลิตละครเรื่องหนึ่งนั้นมีความน่าสนใจและควรค่าแก่การบันทึกเพื่อให้นักการละครสำหรับเด็กกรุ่นหลังศึกษาแนวทางปฏิบัติ หรือแม้แต่ผู้ที่ไม่เคยเรียนละครมาก่อนก็สามารถผลิตละครสำหรับเด็กได้เมื่อได้อ่านและศึกษาการบันทึกกระบวนการผลิตดังกล่าว เมื่อไม่ค่อยมีการบันทึกกระบวนการผลิตละครสำหรับเด็กเป็นลายลักษณ์อักษร ปัญหาที่สังคมไทยพบอยู่ตอนนี้จึงเป็นว่า เมื่อมีการผลิตละครสำหรับเด็ก กลุ่มที่เป็นผู้ผลิตละครสำหรับเด็กมักเป็นกลุ่มเดิม ๆ ที่เคยผลิตงานละครสำหรับเด็ก เช่น สถาบันศิลปวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนา (มายา) กลุ่มกระจัดริด (ซึ่งปัจจุบันได้ปิดตัวลงไปแล้ว) กลุ่มมะขามป้อม (ซึ่งเน้นสื่อพื้นบ้านประยุกต์มากกว่าผลิตละครสำหรับเด็ก แต่ก็มีการผลิตละครสำหรับเด็กบ้าง) กลุ่มศิลปินอิสระ กลุ่มนักศึกษาด้านการละครของสถาบันการศึกษาทั่วไป และกลุ่มบริษัทออร์แกนไนซ์ที่รับผลิตละครสำหรับเด็กเพื่อเข้าไปเจาะกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็กตามโรงเรียนต่าง ๆ เป็นต้น ขณะที่หน่วยงานราชการและบริษัทเอกชนกลับให้ความสำคัญกับละครสำหรับเด็กเพื่อนำไปพัฒนาเด็กหรือนำไปใช้ประโยชน์บางประการมากขึ้นเพราะละครมีอิทธิพลเป็นอย่างมากในการสื่อสารกับเด็ก และเด็กก็เป็นกลุ่มเป้าหมายที่ได้รับความนิยมมากขึ้น แต่ผู้ผลิตกลับมีจำนวนที่น้อยมากเมื่อเทียบกับความต้องการ ผู้ศึกษาจึงเล็งเห็นว่าควรมีการศึกษาการเขียนบทละครสำหรับเด็กและวิธีการนำเสนอ รวมไปถึงกระบวนการสร้างละครสำหรับเด็ก

ในด้านต่าง ๆ เช่น เสื้อผ้า ฉาก การแสดง การกำกับการแสดง ฯ และจุดบันทึกการศึกษา เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อที่นักผลิตละครสำหรับเด็กรุ่นใหม่จะได้มีแนวทางในการสร้างงานละครสำหรับเด็ก

ขณะเดียวกันหนังสือรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” ของบินหลา สันกาลาคีรี ที่ผู้วิจัยนำมาดัดแปลงเป็นบทละครสำหรับเด็กในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความคิดว่า กลุ่มเป้าหมายของเรื่องสั้นส่วนใหญ่จะเป็นเยาวชนและผู้ใหญ่ แต่ในขณะเดียวกันรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” นั้นมีกลิ่นอายของความเป็นเด็กค่อนข้างสูง โดยเนื้อหาสาระที่สอดแทรกในเรื่องสั้นนั้นก็ได้ยากเกินกว่าเด็กวัย 6 – 12 ปีจะเข้าใจ ผู้วิจัยจึงต้องการนำเรื่องที่น่าสนใจที่นำมาจากบทประพันธ์ในระดับรางวัลสำหรับผู้ใหญ่ มาทำให้เป็นละครสำหรับเด็ก และวัดผลการรับรู้สารัตถะและสุนทรียรสของผู้ชมกลุ่มเด็กวัย 6-12 ปี และผู้ใหญ่ โดยละครสำหรับเด็กที่ดีนั้นผู้ใหญ่ก็สามารถดูได้เช่นกัน ผู้ศึกษาจึงจัดแสดงละครสำหรับเด็กในการวิจัยครั้งนี้โดยแบ่งผู้ชมเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้ชมที่เป็นเด็กวัย 6 – 12 ปี จำนวน 2 รอบ 2 โรงเรียน ประมาณ 200 คน และ กลุ่มผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ จำนวน 3 รอบ ประมาณ 200 คน

ปัญหานำวิจัย

- 1.กระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็กที่นำมาจากบทประพันธ์ในระดับรางวัลสำหรับผู้ใหญ่นั้น มีวิธีการดำเนินงานเป็นอย่างไร
- 2.เรื่องสั้นที่เขียนขึ้นสำหรับผู้ใหญ่ เมื่อนำมาทำเป็นละครสำหรับเด็กแล้ว ผู้ชมที่เป็นกลุ่มเด็กวัย 6-12 ปี และผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่จะรับรู้สารัตถะและสุนทรียรสอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1.เพื่อศึกษากระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็กที่นำมาจากบทประพันธ์ในระดับรางวัลสำหรับผู้ใหญ่ เรื่อง ลูกหมากับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด จากผลงานรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” ผลงานชนะเลิศรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์แห่งชาติ (ซีไรต์) ประจำปี พ.ศ.2548 ของบินหลา สันกาลาคีรี
- 2.เพื่อศึกษาสารัตถะและสุนทรียรสของผู้ชมกลุ่มเด็กวัย 6-12 ปี และผู้ใหญ่

ขอบเขตการวิจัย

สร้างสรรค์งานละครสำหรับเด็ก จำนวน 1 เรื่อง คือ ลูกหมากับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด จากผลงานรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” ผลงานชนะเลิศรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์แห่งชาติ (ซีไรต์) ประจำปี พ.ศ.2548 ของบิณฑล สันกาลาคีรี จำนวน 2 เรื่อง คือ เรื่องลูกหมากับสามสหายและเรื่องสีที่แปดของรุ้งกินน้ำ โดยขมวดเรื่องราวทั้งสองเรื่องให้เป็นเรื่องเดียวกันและบันทึกกระบวนการสร้างสรรค์ละครทั้งหมดเป็นลายลักษณ์อักษรโดยมีขั้นตอนต่าง ๆ 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นการเตรียมการแสดง (Pre – Production) ซึ่งเริ่มจากการคัดเลือกบทละครหรือการเขียนบทละครขึ้นใหม่ การคัดเลือกตัวแสดง การกำกับการแสดง การออกแบบฉากและเครื่องแต่งกาย เป็นต้น

2. ขั้นการแสดง (Production) เป็นขั้นของการสื่อสารโดยตรงระหว่างผู้แสดงกับผู้ชม

3. ขั้นหลังการแสดง (Post – Production) เป็นขั้นของการประเมินผล คือ ประชุมสรุปงาน นำปัญหาที่พบเจอระหว่างการทำงานมาสรุปและประมวลเพื่อใช้แก้ไขในงานชิ้นต่อไป รวมถึงนำผลที่ได้รับจากการวิจารณ์ของผู้ชมมาเป็นกรณีศึกษาความสำเร็จและนำไปแก้ไขในครั้งต่อไปได้อีกด้วย

นอกจากนี้ผู้วิจัยจะนำละครที่ผลิตได้ไปจัดแสดงในโรงเรียนที่มีนักเรียนระดับประถมศึกษา จำนวน 2 โรงเรียน จัดแสดง 2 รอบ โดยกำหนดผู้ชมเป็นเด็กวัย 6-12 ปี จำนวนประมาณ 200 คน นอกจากนี้ผู้วิจัยจะนำละครไปจัดแสดงให้กลุ่มผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ จำนวน 3 รอบ ประมาณ 200 คน เพื่อศึกษาสภาวะและสุนทรียรสของผู้ชมกลุ่มเด็กวัย 6-12 ปี และผู้ใหญ่

นิยามศัพท์

กระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็ก หมายถึง กระบวนการสร้างงานละครสำหรับเด็ก ซึ่งแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ 1. ขั้นการเตรียมการแสดง (Pre – Production) ซึ่งเริ่มจากการคัดเลือกบทละครหรือการเขียนบทละครขึ้นใหม่ การคัดเลือกตัวแสดง การกำกับการแสดง การออกแบบฉากและเครื่องแต่งกาย เป็นต้น 2. ขั้นการแสดง (Production) เป็นขั้นของการสื่อสารโดยตรงระหว่างผู้แสดงกับผู้ชม และ 3. ขั้นหลังการแสดง (Post – Production) เป็นขั้นของการประเมินผล คือ ประชุมสรุปงาน นำปัญหาที่พบเจอระหว่างการทำงานมาสรุป และ

ประมวลเพื่อใช้แก้ไขในงานชิ้นต่อไป รวมถึงนำผลที่ได้รับจากการวิจารณ์ของผู้ชมมาเป็นดรชนีชี้วัดความสำเร็จและนำไปแก้ไขในครั้งต่อไปได้อีกด้วย

ละครเวทีสำหรับเด็ก หมายถึง ละครที่มีผู้ชมกลุ่มเป้าหมายเป็นเด็กโดยเฉพาะ ซึ่งอาจนำเสนอเป็นลักษณะของละครเต็มรูปแบบที่ประกอบไปด้วย บทละคร นักแสดง เสื้อผ้า ฉาก แสง และเสียง หรืออาจเป็นการจัดกิจกรรมประกอบละครเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในด้านต่าง ๆ เช่น เป็นสื่อการสอน หรือ เพื่อความบันเทิง เป็นต้น

วิธีการนำเสนอในละครสำหรับเด็ก หมายถึง วิธีการที่ผู้เขียนต้องการให้ละครสื่อสารกับผู้ชม โดยมีวิธีต่าง ๆ มากมาย เช่น ละครเด็กแบบให้เด็กมีส่วนร่วม (Participatory Theatre) ละครที่แสดงต่อผู้ชมโดยตรง ละครเพลง เป็นต้น

เด็ก หมายถึง ผู้ชมละครที่เป็นเด็กอายุ 6-12 ปี หรือศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6

ผู้ใหญ่ หมายถึง ผู้ชมละครที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงกระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็ก
2. ทำให้มีการบันทึกกระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็กอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร
3. ทำให้เกิดแบบอย่างในการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็ก เพื่อให้คนที่สนใจในการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็กสามารถนำไปสร้างสรรค์ได้เอง
4. ทำให้มีการแสดงละครเด็กเพิ่มขึ้น
5. ทำให้ทราบว่าวรรณกรรมสำหรับผู้ใหญ่สามารถนำมาดัดแปลงเป็นบทละครสำหรับเด็กได้ โดยไม่สูญเสียแก่นความคิดตามเจตจำนงเดิมของผู้ประพันธ์

บทที่ 2

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎี

การศึกษาเรื่อง “กระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็ก จากเรื่อง “เจ้าหญิง” ของบินหลา สันกาลาคีรี รางวัลซีไรต์ ประจำปี 2548” นั้นมีแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่จะเป็นแนวคิดและทฤษฎีทางการละคร โดยเฉพาะละครสำหรับเด็ก นอกจากนี้ยังมีแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับจิตวิทยาสำหรับเด็กและแนวคิดทางด้านนิเทศศาสตร์เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย สามารถสรุปแนวคิดและทฤษฎีได้ดังนี้

1.แนวคิดและทฤษฎีทางการละคร

1.1 ละครกับการสื่อสาร

1.2 กระบวนการละครและองค์กรสร้างสรรค์งานละคร

2. แนวคิดและทฤษฎีละครสำหรับเด็ก

2.1 ความหมายของละครสำหรับเด็ก

2.2 ประเภทของละครสำหรับเด็ก

2.3 แนวคิดและทฤษฎีการเขียนบทละครและบทละครสำหรับเด็ก

2.4 แนวคิดและทฤษฎีจิตวิทยาสำหรับเด็ก

2.4.1 แนวคิดด้านความสนใจทางการละคร

2.4.2 แนวคิดเรื่องการรับรู้ของเด็ก

แนวคิดและทฤษฎีทางการละคร

ละครกับการสื่อสาร

โรลองด์ บาร์ธส์ (Roland Barthes) (อ้างในวัลยา วิวัฒน์ศร , 2538 : 123)ได้ให้คำจำกัดความ “ละคร” ไว้ดังนี้ “ละครคืออะไร คือเครื่องจักรแห่งการสื่อสารประเภทหนึ่ง ในขณะที่ไม่ได้ทำงานเครื่องจักรนี้ซ่อนตัวอยู่หลังม่าน แต่เมื่อมีการเปิดตัวเครื่องจักรนี้มันจะส่งสาร (messages) จำนวนหนึ่งมายังเราทันที สารเหล่านี้มีลักษณะพิเศษเฉพาะ กล่าวคือมันถูกส่งมาพร้อมๆกันแต่ด้วยจังหวะที่ต่างกันในการแสดงแต่ละขณะ เราจะได้รับข่าวสารถึงหกหรือเจ็ดประการในเวลา

เดียวกัน (จากฉาก เสื้อผ้า แสง ตำแหน่งของนักแสดง กิริยาท่าทาง ภาษาใบ้ คำพูด) ชาวสารบางประเภทคงที่ (กรณีของฉาก) ในขณะที่ชาวสารอื่นๆ เปลี่ยนไป (คำพูดกิริยาท่าทาง) นี่เป็นเรื่องของการประสานชาวสารอย่างแท้จริงและนี่คือลักษณะความเป็นละคร”

อริสโตเติล (Aristotle) (นพมาส ศิริภายะ ,2535) ได้กล่าวถึงบ่อเกิดของละคร ไว้ในหนังสือ Poetics เป็นใจความว่า ละครเกิดจากสัญชาตญาณการเลียนแบบของมนุษย์ ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์มีความสามารถเหนือสัตว์โลกทั้งปวง และสามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆ ในชีวิตได้

ภรณ์ คุรุรัตน์ และนางเยาว์ แจ่มเพ็ญแข (2535) กล่าวว่า คำว่า ละคร มาจากภาษากรีกว่า Dra-o ซึ่งหมายถึง “ฉันทกระทำ ฉันทแสดง” และยังให้ความหมายของละครว่า ละคร หมายถึง การแสดงเพื่อให้เกิดความบันเทิงและเป็นวิธีการที่เก่าแก่และง่ายที่สุดในการถ่ายทอดและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและการติดต่อ เริ่มตั้งแต่มนุษย์พยายามที่จะสื่อความหมายกันด้วยท่าทาง การแสดงออกด้วยท่าทางของมนุษย์นี้มาตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์ ซึ่งเป็นที่ยอมรับและวิวัฒนาการมาโดยตลอด การแสดงออกของมนุษย์ที่ว่านี้ หมายถึง ละครที่มีรูปแบบตายตัว เช่น ละครร้อง ละครรำ ละครนอก ละครใน โขน เป็นต้น ไปจนถึงการแสดงออกทางภาษาและท่าทางที่มีได้มีรูปแบบที่ตายตัว เช่นการแสดงออกท่าทางและภาษาของเด็กตามจินตนาการ ละครจึงเป็นการแสดงด้วยการใช้ภาษา และกิริยาท่าทางตามเนื้อเรื่อง

สดีไล พันธุมโกมล (2542) กล่าวว่า การแสดงละครเป็นศิลปะที่เก่าแก่ที่สุดอย่างหนึ่งที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้นจากการเลียนแบบชีวิต เพื่อแสดงออกถึงเรื่องราวความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์ และแสวงหาความเข้าใจชีวิตที่พึงได้รับการชมละครที่ได้สร้างสรรค์ขึ้นนั้น

มัทนี รัตน์ (2546) กล่าวว่า คำว่า “ละคร” แต่เดิมนั้น หมายถึง การแสดงร่ายรำเป็นเรื่องราวติดต่อกัน หรือแม้แต่ คำว่า “lakon” ในภาษาชวา ก็หมายถึงการแสดงท่าหรือการบรรยาย โดยมีท่าทางประกอบ

โดยสรุปแล้ว ละครหมายถึง การแสดงออกด้วยภาษาและท่าทางของมนุษย์เพื่อสื่อสารเรื่องราว และอารมณ์ ความรู้สึก และความคิด โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ความบันเทิง เพิ่มพูนปัญญาและชำระล้างจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ (catharsis)

การสื่อสาร

อานน์ คูแบร์สเฟลด์ ได้แสดงความเห็นไว้ว่า ละครเป็นสัญญาณกลุ่มหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วย ส่วนที่เป็นตัวบทหรือบทเจรจา กับส่วนที่เป็นการแสดงสัญญาณกลุ่มนี้อยู่ในกระบวนการของการ สื่อสาร ซึ่งจะสื่อ “สาร” (messages) มายังผู้ดูหรือผู้รับ

ผู้ส่งสาร (emetteurs)	: ผู้ประพันธ์ + ผู้กำกับการแสดง + ผู้ช่วยผู้กำกับด้าน ต่างๆ + นักแสดง
สาร (messages)	: ตัวบท + การแสดง
รหัส (codes)	: รหัสด้านภาษา + รหัสด้านโสตทัศนะ (หู-ตา) + รหัส ด้านสังคมวัฒนธรรม (สมบัติผู้ดีทางการละคร ความ สมจริง เป็นต้น) + รหัสเฉพาะละคร (สถานที่ ฉาก การ แสดง เป็นต้น)
ผู้รับ (recepteur)	: ผู้ดูเฉพาะและสาธารณชน

ละครจึงจัดเป็นกระบวนการหนึ่งทางการสื่อสาร ซึ่งมีหน้าที่ 6 ประการของภาษาตาม ทฤษฎีการสื่อสารของจาคอบสัน (Jakobson)

1. หน้าที่ด้านอารมณ์หรือการแสดงออก ซึ่งเน้นที่ตัวผู้ส่งสาร เป็นหน้าที่ซึ่งสำคัญที่สุด หน้าที่ของภาษาในด้านนี้จะบอกแก่ผู้ดูว่า ตัวละครผู้ส่งสารนั้นๆ มีบุคลิกลักษณะอย่างไรและอยู่ ในอารมณ์ใด
2. หน้าที่ด้านการตอบรับ ซึ่งเน้นที่ตัวผู้รับโดยมุ่งหมายที่จะได้ปฏิกิริยาตอบกลับ
3. หน้าที่ด้านอ้างอิง ซึ่งเน้นที่ตัวบริบท ทำให้ผู้ดูไม่ลืมบริบทของการสื่อสารดังกล่าว ไม่ว่าจะ เป็นบริบทประวัติศาสตร์ สังคม การเมืองหรือจิตวิทยา ซึ่งนำไปสู่ลักษณะ “ความเป็นจริง” ประการหนึ่ง
4. หน้าที่ด้านความงาม เน้นที่ตัวสาร ช่วยเพิ่มความหมายให้แก่คำพูดนั้น
5. หน้าที่ด้านการตรวจสอบ เน้นที่การติดต่อกันระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร จะปรากฏใน รูปของการหัวเราะ การหลังน้ำตา การหัวเราะเยาะ การตบมือ หรือการเป่าปากของผู้ดูเอง
6. หน้าที่ด้านยืนยันความเข้าใจ เน้นที่ตัวรหัสที่ใช้เพื่อให้แน่ใจว่าผู้รับสารเข้าใจในรหัสที่ ผู้ส่งสารส่ง

ในละครเรื่องหนึ่งๆ หน้าที่ต่างๆ ทั้งหกประการนี้ของภาษาพูดในตัวบท และของ “ภาษา” การแสดง อันได้แก่ ภาษาใบ้ กริยาท่าทาง การเคลื่อนไหว การแต่งหน้า การแต่งผม เครื่องแต่งกาย อุปกรณ์ประกอบฉาก ฉาก แสง ดนตรีและเสียง ภาษาพูดและ “ภาษา” การแสดงนี้จะร่วมกันส่งสารมายังผู้รับ (ตัวละครผู้ร่วมบทเจรจาตัวอื่นๆ และผู้ดู) และประกอบตัวกันขึ้นเป็นละครด้วยสัญลักษณ์จำนวนมากเช่นนี้ การแสดงละครจึงจัดได้ว่าเป็นการสื่อสาร

กระบวนการละครและองค์การสร้างสรรคงานละคร

กระบวนการละคร

กระบวนการสร้างละคร แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนการเตรียมการแสดง (Pre – Production) ซึ่งเริ่มจากการคัดเลือกบทละครหรือการเขียนบทละครขึ้นใหม่ การคัดเลือกตัวแสดง การกำกับการแสดง การออกแบบฉากและเครื่องแต่งกาย การประชาสัมพันธ์ จัดหาสถานที่ที่ใช้ในการแสดง คัดเลือกตัวบุคคลและกำหนดฝ่ายต่างๆ เป็นต้น โดยขั้นตอนนี้ หากเป็นละครฟอร์มใหญ่จะใช้เวลาประมาณ 3 เดือนขึ้นไป ในขณะที่หากเป็นละครฟอร์มเล็กจะใช้เวลาประมาณ 1-3 เดือน

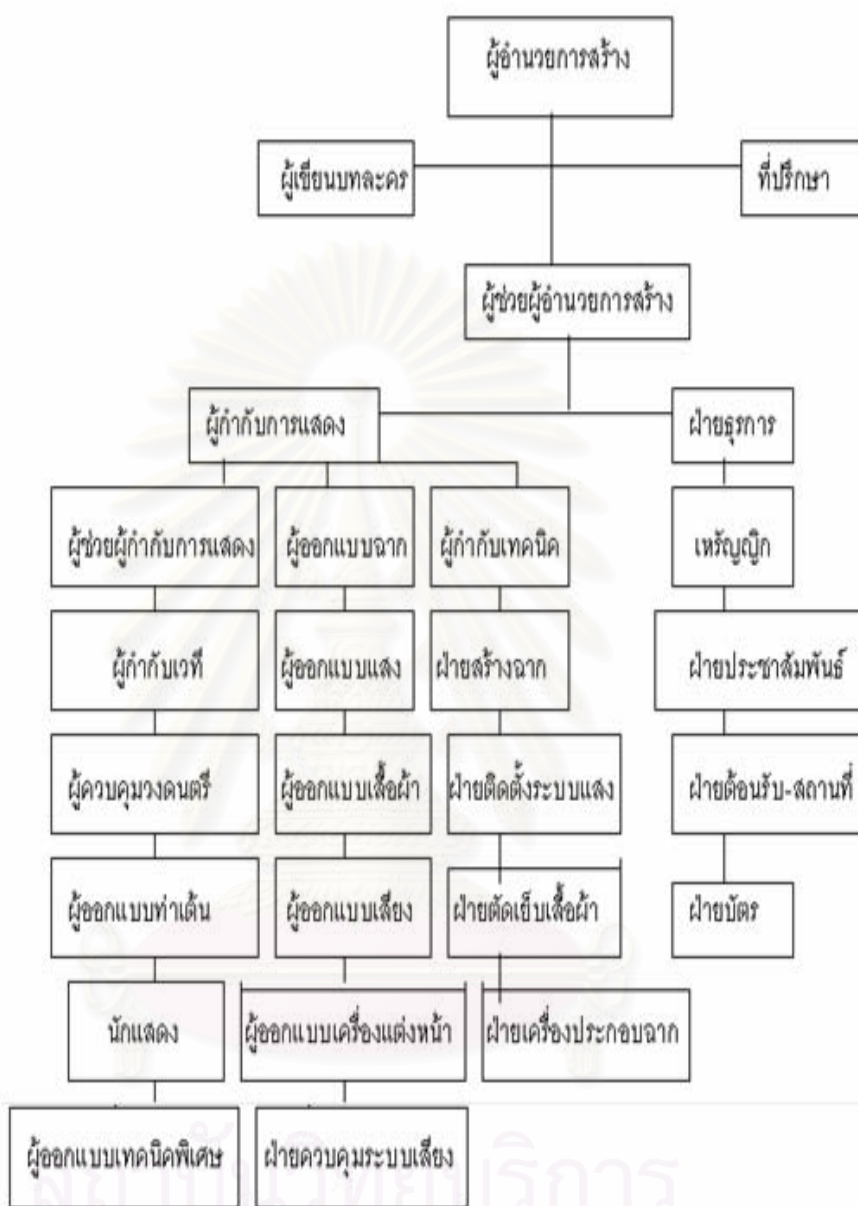
2. ขั้นตอนการแสดง (Production) เป็นขั้นของการสื่อสารโดยตรงระหว่างผู้แสดงกับผู้ชม ระยะเวลาในการทำงานขึ้นอยู่กับจำนวนรอบในการแสดง โดยส่วนมาก จะจัดแสดงเป็นเวลา 1 อาทิตย์ จำนวน 3-5 รอบ

3. ขั้นหลังการแสดง (Post – Production) เป็นขั้นของการประเมินผล คือ ประชุมสรุปงาน นำปัญหาที่พบเจอระหว่างการทำงานมาสรุปและประมวลเพื่อใช้แก้ไขในงานขึ้นต่อไป รวมถึงนำผลที่ได้รับจากการวิจารณ์ของผู้ชมมาเป็นกรณีศึกษาเพื่อวัดความสำเร็จและนำไปแก้ไขในครั้งต่อไปได้อีกด้วย

องค์การสร้างสรรคงานละคร

การสร้างสรรคงานละคร 1 เรื่อง จำเป็นต้องมีการเตรียมงานและแบ่งฝ่ายการทำงาน รวมทั้งหาทีมงานเพื่อร่วมกันสร้างละครให้สำเร็จออกมาได้ โดยมีฝ่ายต่างๆ ดังแผนผังต่อไปนี้

แผนภาพที่ 1 แผนภาพแสดงทีมงานในองค์กรสร้างสรรคงานละคร
จากหนังสืองานฉากละคร 1(ชูโรมาน เวศยาภรณ์,2541:31)

หน้าที่ของฝ่ายงานต่างๆ

1. ผู้อำนวยการสร้าง (Producer) คือกลุ่มบุคคลที่ออกทุน หรือสนับสนุนทางการเงิน หรือให้ยืมสถานที่ฝึกซ้อมและสถานที่สำหรับแสดงละคร
2. ผู้ช่วยผู้อำนวยการสร้าง (Assistant producer) คือผู้ที่ทำหน้าที่ประสานงานระหว่างผู้อำนวยการสร้างกับผู้ร่วมงานฝ่ายต่างๆ

3.ที่ปรึกษาผู้อำนวยการสร้างและที่ปรึกษากฎหมาย (Counsellor and Lawyer or legal counsel) คือ บุคคลหรือกลุ่มบุคคล ผู้ได้รับการแต่งตั้งเพื่อเป็นที่ปรึกษาแก่ผู้อำนวยการแสดงในการดำเนินงานเกี่ยวกับการผลิต การหาแหล่งเงินทุน และวิธีการระดมทุน บุคคลเหล่านี้อาจจะได้รับการแต่งตั้งมาเฉพาะกาลหรือแต่งตั้งขึ้นเฉพาะการแสดงแต่ละรายการ บางครั้งผู้อำนวยการแสดงอาจจะไม่ตั้งใครเลยเป็นที่ปรึกษาก็ได้

4.ผู้เขียนบทละคร (Playwrite) ผู้เขียนบทละครถือได้ว่าเป็นศิลปินต้นฉบับ (Original artist) เป็นผู้เห็น ผู้ถ่ายทอด หรือผู้เล่าเรื่องราวที่มีจินตนาการพิเศษ เป็นผู้สร้างวิมานในอากาศ เป็นคนช่างคิดช่างฝัน เป็นผู้เข้าใจชีวิตและความเป็นมนุษย์ผูกเรื่องเค้าโครงจินตนาการให้นักแสดงนำเสนอเป็นประสบการณ์ชีวิตถ่ายทอดแก่ผู้ชมสดๆ บนเวที ใช้ภาษาที่กลั่นกรองมาแล้วอย่างดี โดยผู้เขียนจะขอกล่าวรายละเอียดการเขียนบทละครสำหรับเด็ก ในหัวข้อถัดไป

5.ผู้กำกับการแสดง (Director) คือ บุคคลที่ทำหน้าที่รับผิดชอบสูงสุดในการควบคุม กำหนดแผนงานและวางแนวทางในการผลิตละครเรื่องนั้นๆ เป็นไปตามที่ตนเองได้ตีความไว้ ผู้กำกับการแสดงจะมีสิทธิในการตัดสินใจขั้นสุดท้ายแต่เพียงผู้เดียวเสมอ ผู้กำกับการแสดงจะต้องมีความรับผิดชอบเกี่ยวกับการออกแบบฉาก เนื่องจากจะต้องสอดคล้องกับแนวความคิด การตีความและความต้องการของผู้กำกับการแสดงเอง ผู้กำกับการแสดงจะต้อง

5.1 คัดเลือกบทละคร อ่านและตีความบทละคร และศึกษาบทละครนั้นอย่างละเอียดถี่ถ้วนกำหนดแนวทางการนำเสนอ เช่น เป็นบทละครตลก ชวนหัว ละครเด็ก ละครร้อง เป็นต้น

5.2 วางแนวความคิดรวบยอด (Design concept) และควบคุมงานด้านศิลปะทุกแขนง (Artistic elements) ให้เกิดภาพเดียวกัน (Single vision) โดยต้องอธิบายความต้องการของตนเองให้ชัดเจน

5.3 ประสานงานกับศิลปินฝ่ายต่างๆ ให้มีแนวการปฏิบัติให้ได้ผลงานการแสดงที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (Unified performance)

5.4 ต้องคัดเลือกนักแสดง โดยที่ผู้กำกับต้องมีคุณสมบัติ บุคลิกลักษณะของตัวละครอย่างชัดเจนเพื่อสะดวกต่อการคัดเลือกผู้แสดง ทั้งนี้ผู้กำกับควรดูความสามารถในการแสดง เช่น การร้อง การเต้น การใช้จินตนาการ และการตีความหมายบทละครของนักแสดงด้วย

5.5 กำหนดวันซ้อม ดำเนินการฝึกซ้อมและควบคุมผลรวมทั้งหมดในระยะเวลาก่อนการแสดง โดยต้องหาสถานที่ซ้อมที่เหมาะสม โดยหากสามารถวางเฟอร์นิเจอร์เหมือนฉากจริงได้ จะเป็นการดียิ่ง ผู้กำกับควรรู้ตำแหน่งการเดิน การยืนของตัวละคร โดยเฉพาะละครเด็ก การ

เคลื่อนไหวบนเวทีถือว่ามีความสำคัญอย่างมาก เพราะเด็กไม่ชอบมองอะไรซ้ำๆ นานๆ จึงต้องมีการเคลื่อนไหวที่สมบุรณ์ ไม่ซ้ำซาก ใช้พื้นที่บนเวทีอย่างคุ้มค่า อีกทั้งยังต้องดูแลจังหวะในการแสดงให้เหมาะสมกับผู้ชม เช่น เด็กไม่สามารถดูละครได้นานมากนัก จึงต้องกระชับจังหวะในการแสดงให้น่าสนใจและต้องไม่รีบจนดูเหมือนตัวละครเคลื่อนไหวอย่างลนลาน หรือพูดรัวจนเกินไป

5.6 ให้คำแนะนำแก่หัวหน้าฝ่ายออกแบบฉาก ซึ่งส่วนใหญ่ละครเด็กมักใช้ฉากที่สามารถเปลี่ยนสถานที่ได้บ่อย ๆ และต้องการพื้นที่สำหรับให้ตัวละครวิ่งไล่กัน แผลงกาย ซ่อนตัว เต็มว่า ฝ่ายแสงว่าต้องการให้แสงสื่ออารมณ์ในแนวใด ออกแบบเครื่องแต่งกายว่าละครอยู่ในสมัยใด ตัวละครมีนิสัยอย่างไร

5.7 ตัดสินใจแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างการดำเนินงานของฝ่ายงานอื่น ๆ โดยสิทธิ์ขาดแต่เพียงผู้เดียว

5.8 รับผิดชอบผลลัพธ์ที่ได้จากการดำเนินงานทั้งหมด

6. ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง (Assistant Director) คือ บุคคลหรือกลุ่มบุคคลผู้ทำหน้าที่ช่วยเหลือผู้กำกับการแสดงตั้งแต่ต้นจนกระทั่งการแสดงจริงเริ่มต้น หน้าที่สำคัญ ได้แก่

6.1 ช่วยเหลือผู้กำกับการแสดงในงานทุกด้าน

6.2 รับหน้าที่แทนผู้กำกับการแสดงในกรณีที่ถูกร้องขอหรือเมื่อผู้กำกับการแสดงไม่ว่าง

6.3 ร่วมรับรู้และแก้ไขปัญหากับผู้กำกับการแสดง

6.4 ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดงอยู่ในฐานะผู้ช่วยหรือที่ปรึกษาส่วนตัวของผู้กำกับการแสดงเท่านั้น ไม่ต้องรับผิดชอบผลรวมลักษณะใดๆ ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานทั้งหมด ไม่มีหน้าที่เปลี่ยนแปลงสิ่งใดสิ่งหนึ่งของผู้กำกับการแสดงได้วางแผนไว้อย่างแล้วในระหว่างการซ้อม

7. ผู้ออกแบบท่าเต้น (Choreographer and dance captain) คือ บุคคลที่ทำหน้าที่ออกแบบท่าเต้นและการเคลื่อนไหวประกอบลีลาเสียงเพลง หรือ อาจจะเป็นลีลาที่ไม่มีเสียงเพลงประกอบก็ได้ ในกรณีที่การแสดงนั้นมีการเต้นรำประกอบ ผู้ออกแบบท่าเต้นจะเข้าร่วมมีบทบาทในการกำกับท่าเต้นให้เหมาะสมกับสไตล์ของการแสดงที่ผู้กำกับการแสดงต้องการ หน้าที่ของผู้กำกับท่าเต้น ได้แก่

7.1 ศึกษาบทและทำนองเพลงที่ผู้กำกับการแสดงนำเสนออย่างละเอียดถี่ถ้วน

7.2 ออกแบบท่าเต้นโดยร่วมมือกับผู้กำกับการแสดงเปลี่ยนแปลงแก้ไขปัญหาดังต่างๆ ที่เกี่ยวกับท่าเต้นและตำแหน่งการเคลื่อนไหวที่เหมาะสม เพื่อมิให้เสียจุดมุ่งหมายของการแสดง

8. ผู้กำกับเวที (Stage manager) คือ บุคคลผู้ทำหน้าที่ประสานงานกับฝ่ายงานที่ดำเนินการผลิตทั้งหมด ตั้งแต่เริ่มต้นวางแผนงาน คัดเลือกตัวละคร ทำการซ้อม จนกระทั่ง การแสดงสิ้นสุดลง เมื่อละครเริ่มแสดงจริงเป็นรอบแรก ผู้กำกับเวทีจะรับผิดชอบและควบคุมการดำเนินงานทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการแสดงบนเวที และฝ่ายงานเบื้องหลังจากทุกคนเมื่อมีปัญหาในส่วนงานที่ตนรับผิดชอบต้องแจ้งให้ผู้กำกับเวทีทราบเป็นคนแรกเช่นกัน หน้าที่การทำงานและความรับผิดชอบของผู้กำกับเวที คือ

8.1 นัดนักแสดงให้มาซ้อมตามวันและเวลาที่กำหนดให้ และต้องมาอยู่ดูการซ้อมทุกครั้ง

8.2 จัดคิวและเตรียมสถานที่ฝึกซ้อมให้พร้อมก่อนการซ้อมทุกครั้ง

8.3 ประสานงานให้การซ้อมเป็นไปอย่างมีระเบียบแบบแผน มีความเรียบร้อยทุกครั้ง ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ อำนวยความสะดวกและจัดหาสิ่งต่างๆที่ผู้กำกับการแสดงต้องการ

8.4 จุด Blocking Production ในการซ้อมทุกครั้ง หากมีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ก็ต้องจดบันทึกลงในสมุดคู่มือผู้กำกับเวที (prompt book) และจำให้ได้ทั้งหมดเท่าที่จะทำได้

8.5 เป็นหัวหน้าผู้ร่วมงานฝ่ายเบื้องหลังจาก รวมทั้งนักแสดงด้วย จะปล่อยตัวนักแสดงให้ออกไปแสดงตามตำแหน่งและคิวที่กำหนดไว้ และต้องตัดสินใจแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นให้ผ่านพ้นไปด้วยดีด้วยวิธีการที่แยบยลและเหมาะสมกับสถานการณ์

8.6 ตรวจเช็คทุกฝ่ายให้พร้อม

8.7 ควบคุมคิวพิเศษ

8.8 มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับผู้ร่วมงานทุกคน

8.9 เมื่อการแสดงสิ้นสุดลงในแต่ละรอบการแสดง จะตรวจดูแลเครื่องประกอบการแสดงและเวทีทั้งหมดเข้าเก็บยั้งที่กำหนดไว้ และจะต้องนำออกมาวางไว้บนโต๊ะเครื่องประกอบการแสดงละครเวทีที่ตั้งอยู่ด้านข้างของเวทีทั้งสองด้านในรอบการแสดงต่อไป

8.10 หากในระหว่างการแสดงมีปัญหาเกิดขึ้นเกี่ยวกับทางด้านเทคนิค ก็จะทำบันทึกชี้แจงแก่ฝ่ายเทคนิคหรือเรียกประชุมฝ่ายเทคนิคเพื่อทำการชี้แจงและปรับปรุงแก้ไขในรอบต่อไป

8.11 เมื่อการแสดงสิ้นสุดลงรอบสุดท้าย ผู้กำกับเวทีตรวจเช็คอุปกรณ์เครื่องประกอบการแสดงและเวทีทุกชิ้น โดยบางส่วนนำคืนที่เก็บของ บางส่วนส่งคืนแหล่งที่ยืมมา บางส่วนรวบรวมเพื่อขายทอดตลาด

9.นักแสดง (Actors) คือ บุคคลผู้มีความสามารถด้านการแสดงออกทั้งทางร่างกายและจิตใจ เป็นผู้ที่สามารถใช้ร่างกายเป็นสื่อแสดงออกซึ่งจุดหมายและแนวคิดของละครเรื่องนั้นๆ โดยการตีความบทที่ตนแสดงอย่างลึกซึ้งและสมบทบาทได้อย่างสมจริงและสมเหตุผลผล น่าติดตามหน้าที่ของนักแสดงที่ดี ได้แก่

- 9.1 ศึกษาและตีความบทที่ได้รับอย่างละเอียดถี่ถ้วน มีความเข้าใจในจิตใจมนุษย์
- 9.2 ปรึกษาตามคำแนะนำของผู้กำกับการแสดงอย่างเคร่งครัด
- 9.3 มาซ้อมตามวันและเวลาที่มีการนัดหมายทุกครั้ง มีความรับผิดชอบค้นคว้าหารายละเอียดเพิ่มเติมจากข้อมูลของผู้กำกับการแสดงแนะนำไว้ มีจินตนาการกว้างไกล
- 9.4 ในวันที่มีการแสดงจะต้องมาให้ทันตามที่กำหนดอย่างน้อยประมาณ 1 ชั่วโมง และจะต้องมีการเตรียมพร้อมอย่างดีทั้งร่างกายและจิตใจ โดยการพักผ่อนให้เต็มที่ ออกกำลังกาย และฝึกสมาธิและร่างกายตามแบบแผนอย่างสม่ำเสมอ
- 9.5 หมั่นฝึกซ้อมและจดจำสิ่งที่ผู้กำกับการแสดงแนะนำไว้ในระหว่างการซ้อม
- 9.6 มีความเคารพเชื่อฟัง นอบน้อมต่อผู้กำกับการแสดงและผู้มีอาวุโสกว่า
- 9.7 ไม่ดูถูกฝ่ายงานอื่นๆ ที่อยู่เบื้องหลังการแสดง

10.ผู้ออกแบบฝ่ายต่างๆ (Designers) ได้แก่ ฉาก เครื่องประกอบ แสง เสื้อผ้า เครื่องแต่งหน้า เสียง เทคนิคพิเศษ คือ ผู้มีความเชี่ยวชาญในแต่ละด้านที่ได้รับการคัดเลือกเข้ามาเป็นผู้ดำเนินการออกแบบ จะต้องศึกษาบทละครและลักษณะตัวละครอย่างละเอียด

11.ผู้กำกับพิเศษ(Technician) คือ บุคคลที่มีความรู้ความสามารถในด้านเทคนิคการสร้างฉาก เครื่องประกอบฉากและเวที มีความรอบรู้ในเครื่องมือ อุปกรณ์ตลอดจนวัสดุที่ใช้ในการสร้างฉากและเครื่องประกอบฉากและเวที สามารถแก้ไขปัญหาทางด้านเทคนิคได้ทุกรูปแบบ

12.ฝ่ายสร้างฉาก (Crew-members) ได้แก่ เจ้าหน้าที่ฝ่ายฉากและเบื้องหลังฉาก (Backstage crews) อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลโดยหัวหน้าฝ่ายเทคนิค (Technical director) ประกอบด้วย

- 12.1 ผู้เปลี่ยนฉาก (Stage crew) โดยมีลูกมือที่เรียกว่า Stage hands
- 12.2 ผู้สร้างฉาก (Building crew)
- 12.3 ผู้ดูแลซ่อมบำรุงฉากระหว่างการแสดง (Stage carpenters)
- 12.4 ผู้ทาสีฉาก (Paint crew)

12.5 ผู้ควบคุมระบบฉากถ่วงน้ำหนัก (Flyman)

12.6 ผู้ควบคุมม่าน (Curtain man)

13. ฝ่ายติดตั้งระบบแสง (Master electrician) คือบุคคลที่มีความรู้ในเรื่องเครื่องมืออุปกรณ์ระบบแสง ทั้งแสงสว่างสำหรับเวที แสงสว่างบริการภายในโรงละคร และระบบไฟฟ้าในโรงละครแห่งนั้นๆ

14. ฝ่ายตัดเย็บเสื้อผ้า (Costumer) คือ ฝ่ายเครื่องแต่งกายและเครื่องแต่งหน้า ได้แก่ บุคคลที่ทำหน้าที่จัดเตรียมเสื้อผ้า เครื่องแต่งกายและเครื่องแต่งหน้าให้แก่ตัวละครต่างๆ ให้เรียบร้อยสมบูรณ์ตามรายละเอียดโครงสร้างที่ผู้ออกแบบเสื้อผ้าได้ออกแบบไว้ก่อนการซ้อมใหญ่ จะเริ่มขึ้น ได้แก่ ผู้ควบคุมตัดเย็บเสื้อผ้า ผู้ช่วยตัดเย็บเสื้อผ้านักแสดง ผู้ช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้านักแสดง ระหว่างการแสดง ผู้ช่วยแต่งหน้านักแสดง

15. ฝ่ายเครื่องประกอบฉาก (Property man) ภายใต้การกำกับดูแลของผู้กำกับเวที และหัวหน้าฝ่ายเครื่องประกอบการแสดงและเวที หน้าที่สำคัญ คือ

15.1 จัดทำตารางอุปกรณ์และวัตถุที่เป็นเครื่องประกอบการแสดงและเวทีตามที่ บทกำหนดไว้ในแต่ละฉาก

15.2 พยายามจัดหาสิ่งแทนให้แก่นักแสดง เพื่อจะได้ใช้แทนของจริงที่ยังจัดหามาใช้ในการซ้อมไม่ได้ เพื่อให้นักแสดงเคยชินกับสิ่งที่เกิดขึ้น

15.3 จัดเตรียมเครื่องประกอบการแสดงและเวทีไว้บนโต๊ะสำหรับตั้ง Props ที่ตั้งอยู่ด้านข้างของเวทีทั้งด้านซ้ายและด้านขวาประมาณ 30 นาทีก่อนการแสดงทุกครั้ง

15.4 ในระหว่างการแสดง ตรวจสอบดูแลเครื่องประกอบการแสดงและเวทีที่นักแสดงนำไปใช้ในฉากต่างๆ ว่าอยู่ในที่เดิมหรือไม่ เมื่อใช้งานเสร็จแล้ว หากยังขาดชิ้นใดอยู่ก็ต้องรีบติดตามให้พบและนำมาไว้บนโต๊ะ

15.5 เก็บรักษาเครื่องประกอบการแสดงและเวทีไว้ในที่ที่เหมาะสมเมื่อสิ้นสุดการแสดงแต่ละรอบ เพื่อป้องกันการสูญหาย

15.6 ซ่อมบำรุงรักษาอุปกรณ์

15.7 นำส่งเครื่องประกอบการแสดงและเวทีคืนยังสถานที่ที่ยืมมา

16. ฝ่ายควบคุมระบบเสียง (Sound man) ดูแลเรื่องระบบเสียงภายในโรงละครที่มีใช้อยู่ใน
ในการแสดง

17. ฝ่ายธุรกิจ (Business director) เป็นบุคคลผู้มีหน้าที่เป็นตัวแทนของผู้บริหาร
สร้างในสายธุรกิจ ทำหน้าที่ ประสานงาน ติดต่อหรือวางหมายกำหนดการให้มีการพบปะกัน
ระหว่างฝ่ายงานต่างๆ

18. เภรัณูฎิก (Treasurer) ได้แก่ บุคคลที่รับผิดชอบทางด้านกาไร้จ่ายต่างๆ เป็นเรื่อง
เกี่ยวกับการเงินโดยตรง

19. ฝ่ายประชาสัมพันธ์ (Publicity) เป็นกลุ่มบุคคลที่ทำหน้าที่กระจายข่าวสารที่
หลากหลาย อุปกรณ์ที่ใช้ในการสื่อสาร ได้แก่

19.1 ใบประกาศทั่วๆ ไป (Handbills)

19.2 สติกเกอร์ติดรถ (Car-stickers)

19.3 แผ่นผ้าโฆษณาตามถนน (Street banners)

19.4 ของแจกเล็กน้อยๆ (Free give-aways)

19.5 การแข่งขันชิงรางวัล (Competitions)

19.6 การปรากฏตัวของนักแสดงที่มีชื่อเสียงตามที่ต่างๆ (Personal
appearances)

19.7 สื่อต่างๆ ที่ทันสมัยและรวดเร็วในการสื่อสาร (Comprehensive mass
media) ได้แก่ รายการข่าวบันเทิงทีวี หนังสือพิมพ์ข่าวหน้าบันเทิง รายการวิทยุกระจายเสียง
สารบันเทิงต่างๆ เคเบิลทีวี ฯลฯ

19.8 แผ่นโปสเตอร์โฆษณา (Posters หรือ Banners) ไม่ควรมีขนาดใหญ่เกินไป
เพราะจะหาที่ติดยากและราคาแพง ที่สำคัญที่สุด คือ ต้องทำหน้าที่สองอย่างในเวลาเดียวกัน คือ

19.8.1 ดึงดูดสายตาและความสนใจของผู้พบเห็น

19.8.2 ให้รายละเอียดเกี่ยวกับการแสดงนั้นๆ อย่างรวดเร็วพร้อม
รายละเอียดที่มีความสำคัญยิ่งๆ ได้แก่

19.8.3 ชื่อบทละครเรื่องนั้นๆ

19.8.4 ชื่อผู้แต่งบทละคร

19.8.5 วันแสดง เวลาในการแสดง สถานที่แสดง

19.8.6 ราคาตั๋วและสถานที่ที่สามารถซื้อตั๋วได้

19.8.7 ชื่อคณะละครที่จัดละครนั้น

19.8.8 รายชื่อสปอนเซอร์ที่สนับสนุนการแสดง

20. ฝ่ายต้อนรับและสถานที่ (House manager) ทำหน้าที่ประสานงานฝ่ายสถานที่ ดูแลโรงละครให้อยู่ในสภาพเรียบร้อย จัดที่นั่งผู้ชม จัดหาพนักงานต้อนรับ เพื่อตรวจบัตรและนำผู้ชมไปยังที่นั่งตามบัตรทุกราย ปลอ่ยผู้ชมเข้าสู่โรงละครตามเวลาที่กำหนดไว้ โดยประสานงานกับผู้กำกับเวทีตลอดเวลา หากมีปัญหาด้านเทคนิค ผู้กำกับเวทีจะส่งสัญญาณทางอินเตอร์คอม ให้เลื่อนการเปิดให้ผู้ชมเข้าสู่โรงละครออกไปอีกระยะหนึ่ง จนกว่าจะพร้อมเปิดให้เข้าชมได้

21. ฝ่ายบัตร (Ticket sales) หน้าที่สำคัญของงานฝ่ายนี้ คือ

21.1 จัดทำบัตรตามความเห็นชอบของผู้กำกับการแสดง

21.2 จัดทำสูจิบัตรตามราคาที่กำหนดและพยายามแทรกจำหน่ายสูจิบัตรควบกับ

บัตรเสมอ

21.3 ออกบัตรเชิญตามความเห็นชอบของผู้กำกับการแสดง

21.4 หาผู้ช่วยในการขายบัตรและดำเนินการในการขายบัตร

21.5 รวบรวมเงินจากการขายบัตรให้แก่ฝ่ายทรัพย์สินของละครทุกวัน

21.6 จัดให้มีการจำหน่ายบัตรหน้าโรงละครในวันที่มีการแสดง

21.7 เช็kJำนวนบัตรที่ออกขายทุกรอบ

21.8 จัดทำยอดจำนวนผู้ชมทั้งหมดตลอดการแสดง

21.9 บันทึกการจำหน่ายและแยกแยะวันให้ได้สัดส่วนที่จ่ายต่อการตรวจสอบใน

ภายหลัง

การสร้างสรรค้งานละครหนึ่งเรื่อง ไม่จำเป็นจะต้องมีทีมงานครบทุกฝ่าย หากละครเรื่องนั้นไม่มีการแสดงสู่สาธารณะชน หรือไม่มีการขายบัตร ทีมงานบางส่วนก็สามารถตัดออกได้ เช่น ฝ่ายบัตร ที่ปรึกษาผู้อำนวยการสร้างและที่ปรึกษากฎหมาย เป็นต้น

แนวคิดและทฤษฎีละครสำหรับเด็ก

ความหมายของละครสำหรับเด็ก

หมายถึง ละครที่มีผู้ชมกลุ่มเป้าหมายเป็นเด็กโดยเฉพาะ ซึ่งอาจนำเสนอเป็นลักษณะของละครเต็มรูปแบบที่ประกอบไปด้วย บทละคร นักแสดง เสื้อผ้า ฉาก แสงและเสียง หรืออาจเป็นการจัดกิจกรรมประกอบละครเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในด้านต่าง ๆ เช่น เป็นสื่อการสอน หรือ เพื่อความบันเทิง เป็นต้น

พรรัตน์ ดำรุง (2547) ได้กล่าวไว้ว่า เราสามารถสร้างสำนักทางศิลปะ และวัฒนธรรมให้แก่เยาวชนได้หลายวิธี “การละคร” เป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถชี้แนะ เปิดโลกทัศน์ทางศิลปะให้กับเด็ก ๆ ได้ ละครทำให้การเรียนรู้น่าสนใจและสนุกสนาน การสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็กและเยาวชนนั้นไม่ใช่ว่าการย่อส่วนของผู้ใหญ่ หรือนำละครผู้ใหญ่มาทำให้ง่ายขึ้น การละครสำหรับเยาวชนเป็นศิลปะที่มีรูปแบบเฉพาะ มีความเป็นเอกลักษณ์ มีวิธีการนำเสนอที่แตกต่างไปตามวัยและความพร้อมของผู้ชม ผู้ทำงานละครสำหรับเยาวชน ทั้งที่เป็นกิจกรรมในโรงเรียนและเป็นละครเวที ต้องมีความละเอียดอ่อน มีจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์มีรสนิยมทางศิลปะที่ดี มีความจริงใจที่จะสื่อสารกับผู้ชม ละครของเด็กต้องไม่สั่งสอน แต่เป็นเพื่อนที่ดี และนำเสนอโอกาสที่ดีที่สนุกสนานแก่เพื่อนตัวน้อย ขณะเดียวกัน เสนอแนะ เรื่องราว ความคิด วิธีการแก้ปัญหา และทัศนคติที่ดีแก่ผู้ชม

ประเภทของละครสำหรับเด็ก

1. ละครเพื่อการศึกษา (Theatre in Education : TIE) เป็นละครที่นำเสนอด้วยศิลปะป็นหรือครู โดยที่ครูจะวางแผนโครงการละครให้สอดคล้องกับหลักสูตรและการเรียนการสอนกับโรงเรียน TIE จึงเป็นละครที่พัฒนาเรื่องราวจากหลักสูตร และนำมาแสดงโดยเน้นการให้ผู้ชมในชั้นเรียนมีส่วนร่วม และนำไปสู่การวิพากษ์วิจารณ์ประเด็นต่าง ๆ ในตอนจบ TIE จึงเป็นละครที่ทำเพื่อพัฒนาการเรียนรู้โดยนำละครเป็นสื่อในการเรียนการสอน ละครอีกประเภทหนึ่งจัดเป็นละครเพื่อการศึกษา ก็คือ ละครสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นละครนอกแบบที่นำองค์ประกอบของละครมาใช้ในห้องเรียน ละครประเภทนี้ไม่ต้องการผู้ชม มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาเด็กตามความถนัดของ แต่ละคน การเล่นสมมติ ฝึกจินตนาการและความเชื่อ เป็นวิธีการที่ทำให้เด็กได้ทดลองหาเหตุผล จดจำ

สร้างสรรค์ ต่อผู้ แก้ปัญหาโดยซึมซับจากเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ตนได้ประสบพบเห็น เทคนิคละคร
สร้างสรรค์จัดเป็นวิธีการสอนที่ครูนำไปใช้ได้ในห้องเรียน เพราะการเรียนรู้ผ่านการกระทำ
(Learning by doing) จัดเป็นวิธีการเรียนรู้ที่ดีและได้ผลที่สุด (พรรรัตน์ ดำรง ,2547)

2. ละครที่เด็กมีส่วนร่วมในการแสดง (Participatory Theatre) หมายถึง ละครที่เปิดโอกาส
ให้ผู้ชมมีส่วนร่วมในการแสดง โดยให้ผู้ชมมีส่วนร่วมในการเป็นนักแสดง ช่วยตอบปัญหาที่ตัวละคร
สงสัย ช่วยแก้ปัญหาเวลาที่ตัวละครเจอภาวะวิกฤติ (climax) หรือช่วยทำเสียงประกอบให้กับ
การแสดง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับรูปแบบในการนำเสนอ

3 .ละครใบ้ (Mime)เป็นการแสดงที่ไม่ใช้คำพูด ใช้แต่ลักษณะท่าทางและส่วนต่าง ๆ ของ
ร่างกายเพื่อสื่อความหมาย นักแสดงต้องได้รับการฝึกฝนการใช้กล้ามเนื้อและส่วนต่าง ๆ ของ
ร่างกายเป็นอย่างดี จึงจะสามารถทำให้คนดูเชื่อได้

4. ละครหุ่น (Puppet) คือละครที่ใช้หุ่นแทนคน เนื่องจากหุ่นดูคล้ายตุ๊กตา ซึ่งเป็นของเล่น
ที่เด็กคุ้นเคยเป็นอย่างดี จึงทำให้ละครหุ่นสื่อสารให้เด็กเข้าใจได้ง่าย ละครหุ่นมีองค์ประกอบ
สำคัญ คือ หุ่น บทละครหุ่น ผู้เชิดหุ่น ผู้พากย์ ฉากและเวที เพลงและดนตรี โดยการแสดงหุ่นแบบ
ง่าย อาจมีคนเชิดซึ่งเป็นคนเดียวกับคนพากย์ แพ็คกระเป๋าร่วมอุปกรณ์ในการแสดงเดินทางไป
จัดการแสดงที่ใดก็ได้ ซึ่งขนาดของอุปกรณ์มักมีขนาดเล็ก กะทัดรัด สะดวกต่อการเคลื่อนย้าย แต่
หากต้องการการแสดงที่มีขนาดใหญ่ขึ้น ตัวเรื่องมีความสลับซับซ้อนมากขึ้น อาจต้องมีคนเชิดและ
คนพากย์หลายคน รวมถึงอาจมีเทคนิคพิเศษในการเชิด หรือ ตัวหุ่นอาจมีการเคลื่อนไหวได้มากขึ้น
ด้วย

5. ละครเวทีสำหรับเด็ก (Children's Theatre) หมายถึงผลงานด้านการแสดงที่มี
เรื่องราวและการนำเสนอในรูปแบบของละครเวทีที่มีนักแสดงเป็นผู้สื่อความหมายและดำเนินเรื่อง
ตั้งแต่ต้นจนจบ จุดประสงค์ที่สำคัญของการจัดละครประเภทนี้ก็คือ เพื่อให้เด็กซึ่งเป็น
กลุ่มเป้าหมายได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน โดยคำนึงถึงวัยและความสนใจของเด็ก เด็กจะ
ได้รับการเรียนรู้บางอย่างตามเจตนาของผู้เขียนบทละครและจากการสังเกตบทบาทการแสดงของ
ตัวละคร โดยที่ผู้แสดงอาจเป็นเด็กแสดงให้เด็กชม หรือ ผู้ใหญ่แสดงให้เด็กชมก็ได้ เรื่องราวที่
นำมาแสดงส่วนใหญ่เป็นเรื่องราวจากนิทาน จากเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ หรือเรื่องจริงใน
ชีวิตประจำวัน แต่เน้นเรื่องจินตนาการเป็นสำคัญ แต่เมื่อขึ้นชื่อว่าละคร จึงมีความเป็นสากล จนมี

คนกล่าวว่า ละครเด็กที่ดีนั้น “เด็กดูได้ ผู้ใหญ่ดูดี” แต่จุดเน้นหลักคือสร้างขึ้นเพื่อให้เด็กดู โดยเฉพาะ

แนวคิดและทฤษฎีการเขียนบทละครและบทละครสำหรับเด็ก

นิพนธ์ ศศิธร และคณะ (2524) ได้กล่าวไว้ในหนังสือเรียน ภาษาไทย รายวิชา ท 061 ภาษาไทยเพื่อกิจกรรมการแสดง เกี่ยวกับการเขียนบทละครสำหรับการแสดงว่าควรมีองค์ประกอบสำคัญ 4 ส่วน ดังนี้

1. โครงสร้างของละคร

ซึ่งประกอบไปด้วยเหตุการณ์ ตัวละคร ความขัดแย้ง โดย อริสโตเติล(อ้างถึงใน นพมาศ ศิริกายะ, 2525) ได้วางเกณฑ์เกี่ยวกับการเขียนบทละครไว้ว่า ในตอนต้นของเรื่อง ควรเป็นการแนะนำให้คนดูรู้จักสถานที่และตัวละคร ส่วนตอนกลางควรมีจุดที่น่าสนใจ เช่น ความขัดแย้งที่ตัวละครต้องประสบ จนนำไปสู่จุดวิกฤต (Climax) และตอนจบของเรื่อง ควรมีการคลี่คลายอย่างมีเหตุผล

2. แนวคิดของเรื่อง

ควรมีการดำเนินเรื่องอย่างมีจุดมุ่งหมายว่าต้องการให้ผู้ชมได้แนวคิดอะไร โดยแนวคิดนั้น อาจแสดงสัญชาตญาณ เช่น ที่ใดมีรัก ที่นั่นมีทุกข์ หรืออาจเกี่ยวกับปัญหาชีวิตก็ได้

3. บทเจรจา

บทเจรจาที่ดีควรแสดงให้ผู้ชมทราบถึงนิสัยใจคอ ฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจ ความรู้ความสามารถ และความคิดของตัวละคร บทเจรจาที่ดี ควรทำให้เรื่องดำเนินต่อไป มิใช่ย่ำอยู่กับที่ และบทเจรจาที่ดี ควรถ่ายทอดแนวคิดของเรื่องออกมาสู่ ผู้ชมได้อย่างชัดเจน

4. ตัวละคร

แบ่งออกเป็น ตัวพระเอก นางเอก เป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง มักจะปรากฏตัวบ่อยกว่าตัวละครอื่นๆ และเป็นฝ่ายดีมากกว่าฝ่ายร้าย ตัวผู้ร้าย เป็นตัวละครที่มีความขัดแย้งกับตัวพระเอก นางเอก เสมอ อาจจะขัดแย้งในรูปแบบของ ความคิด การกระทำ ตัวประกอบในเรื่อง และตัวประกอบฉาก เป็นต้น

อริสโตเติล (อ้างถึงใน เด่นดวง พุ่มศิริ , 2527) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของการเขียนบทละคร 6 ประการ ดังนี้

1. โครงเรื่อง ซึ่งแบ่งลำดับขั้นตอนไว้ดังนี้ คือ จุดเปิดเรื่อง เป็นการปูพื้นความรู้ให้คนดูทราบว่าตัวละครเป็นใคร จุดพบเรื่อง เป็นจุดที่เผยแรงดลใจ ความปรารถนา และความรู้สึกของตัวละครเพื่อแสวงหาความจริง จุดกระทบ เป็นเหตุการณ์ที่ตัวละครเจออุปสรรคเป็นครั้งแรก เหตุการณ์ปูพื้น ส่งเสริมเรื่องสู่จุดค้ำขั้นและจุดสุดยอด ความซับซ้อนของเรื่อง เป็นการขมวดปม ความสนใจให้เข้มข้น เร้าอารมณ์คนดู จุดสุดยอด จุดค้ำขั้น เป็นช่วงเวลาแห่งการตัดสินใจของตัวละคร และจุดจบของเรื่อง เป็นการสรุปผลและเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ยังมีเรื่องของ เอกภาพของเวลา เอกภาพของสถานที่ และเอกภาพของอาการของตัวละคร

2. ตัวละคร

บทละครต้องแสดงถึงลักษณะตัวละคร อาจแสดงให้เห็นได้ ด้วยรูปร่างลักษณะ ด้วยคำพูด ด้วยอาการและด้วยการที่ตัวละครอื่นพูดถึงเขาและท่าทางที่ปฏิบัติต่อเขา

3. แนวคิด

เป็นการกล่าวรวบยอดถึงคุณธรรมหรือคติธรรมของละครทั้งเรื่อง และ อีบเซน (Ibsen) บิดาของละครสมัยใหม่ ได้แสดงความเห็นไว้ว่า theme ของตัวละครจะต้องเป็นสิ่งที่ช่วยความคิดและการอภิปราย

4. บทสนทนา

หมายถึง ถ้อยคำที่ตัวละครพูดออกมาทั้งหมด เป็นทางแห่งการสื่อสารของตัวละคร และเป็นการถ่ายทอดความหมายของละครทั้งหมดที่ผู้เขียนบทกำหนดไว้ โดยบทสนทนาที่ด้นนั้นต้องทำให้โครงเรื่องดำเนินไปข้างหน้า ทำให้คนฟังเข้าใจความหมายในทันที ต้องมีความง่าย กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ และไม่ใช้คำฟุ่มเฟือย และต้องเหมาะสมกับบุคลิกลักษณะของตัวละคร

5. ดนตรี

หมายถึง อาการทั้งหมดของเสียงที่เกิดขึ้นในละคร เช่น ดนตรีประกอบ หรือแม้แต่เสียงของนักแสดงที่ต้องการความนุ่มแหลมเพียงใด ความดังเบา จังหวะ และคุณภาพของเสียง เป็นต้น

6. ทักษะภาพ

คือ สิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏให้เห็นได้ด้วยตา เช่น ฉาก แสง สี เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า อากัปกริยา การเคลื่อนไหว เป็นต้น

จาก 2 ทฤษฎีจะเห็นได้ว่ามีความใกล้เคียงกันเป็นอย่างมาก เพราะนำมาจากแนวความคิดของอริสโตเติล แต่ขึ้นอยู่กับการศึกษาว่า ผู้เขียนท่านใดให้ความสำคัญกับสิ่งใดมากกว่ากัน

การเขียนบทละครสำหรับเด็ก

การเขียนบทละครสำหรับเด็กจะต้องแต่งขึ้นเพื่อกลุ่มเป้าหมายของผู้ชมที่เป็นเด็กเป็นที่ตั้ง โดยอาจนำเรื่องมาจากนักเขียนผู้อื่น หรือ แต่งขึ้นใหม่ก็ได้ ซึ่งก่อนนำเรื่องรวมาแสดงควรคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

1. ความเหมาะสมของบทละครต่อผู้ชม

พิจารณาได้ด้วยการศึกษาจิตวิทยาของเด็กวัยที่เป็นกลุ่มเป้าหมายก่อนทำการเลือกบทละคร เพราะการศึกษาดังกล่าวจะทำให้เข้าใจความสนใจ ความยาวนานของสมาธิของผู้ชมได้

2. คุณค่าทางศิลปะการละคร

ซึ่งบทละครที่ดีต้องมีเอกภาพ โครงเรื่องต้องกระชับ สนุก ไม่ซับซ้อน และไม่มีโครงเรื่องย่อยมากจนจำเรื่องเดิมไม่ได้ ตัวละครต้องมีชีวิตจิตใจเหมือนคนธรรมดา เรียกความเห็นอกเห็นใจจากผู้ชมเมื่อต้องเผชิญอุปสรรคและความยากลำบากต่าง ๆ บทสนทนาต้องเป็นไปตามธรรมชาติ และเหมาะสมสำหรับเนื้อเรื่องด้วย เมื่อเรื่องดำเนินถึงตอนที่ตื่นเต้นที่สุดแล้วก็มีบทสรุปจบเรื่องที่แสดงให้เห็นว่าใครจะได้ผลลัพธ์อย่างไรจากการกระทำของตน

3. สาระของเรื่อง

ไม่จำเป็นที่บทละครจะต้องมีคุณธรรม เช่น ความดีชนะความชั่วแฝงอยู่เสมอ แต่เมื่อสรุปเนื้อหาแล้วบทละครควรจะสามารถสื่อสารกับผู้ชมเกี่ยวกับข้อคิดในการดำรงชีวิต รวมทั้งการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ (พรรณี ดำรุง และ อรชума ยุทธวงศ์ , 2524)

หากเป็นการแต่งบทละครขึ้นใหม่ ควรพิจารณาว่าละครที่แต่งขึ้นมีจุดมุ่งหมายอะไร เหมาะสมกับผู้ชมอายุเท่าใด และบทละครที่เขียนขึ้นมีความเป็นเอกภาพทางการละครหรือไม่

ในกรณีแปลบทละครหรือดัดแปลงบทละคร ผู้แปลหรือดัดแปลงควรมีความรู้ในด้านภาษา เป็นอย่างดี ต้องทำการศึกษาบทละครต้นแบบอย่างละเอียดถี่ถ้วน และมีจุดมุ่งหมายในการแปล หรือดัดแปลงอย่างชัดเจน

หลักเกณฑ์ในการเขียนบทละครสำหรับเด็ก คือ การสร้างโครงเรื่อง (plot) การสร้างตัวละคร (characters) และ การเขียนบทสนทนา

1.การสร้างโครงเรื่อง (plot)

คือการจัดลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในละครตั้งแต่ฉากแรกจนกระทั่งฉากสุดท้าย ตามที่ผู้เขียนบทต้องการ โครงเรื่องที่ดีไม่ควรซับซ้อน ควรหลีกเลี่ยงการมีโครงเรื่องย่อย เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นควรเป็นไปตามลำดับเวลา เหตุผล และรักษาเอกภาพของเรื่องไว้เป็นอย่างดีที่สุด

เมื่อเปิดการแสดงนั้น ฉากแรกนับว่าสำคัญเพราะถ้าเริ่มได้อย่างดีก็จะสามารถสร้างประทับใจให้ผู้ชม เป็นการปูพื้นฐานของเรื่อง ทำให้อยากติดตามเรื่องต่อไป ในขั้นแรก ผู้เขียนบทละครควรเน้นถึงลักษณะนิสัยของตัวละคร เพื่อให้ผู้ชมได้รู้จักตัวละครเสียก่อน หลังจากนั้นจึงเริ่มแสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งภายในของตัวละครเองหรือกับผู้อื่นก็ได้ ตัวละครตัวเองต้องพยายามต่อสู้กับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ จนกระทั่งถึงตอนที่ตื่นเต้นที่สุดของเรื่อง ซึ่งเมื่อผ่านตอนนี้ไปแล้ว ทุกอย่างก็จะเริ่มคลี่คลายและเรื่องก็จะจบลง

2.การสร้างตัวละคร (characters)

ตัวละครต้องมีความเป็นมนุษย์ และน่าเชื่อถือ ต้องทำ ต้องคิด และต้องตัดสินใจต่อสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่อย่างคนธรรมดากระทำ ถึงแม้ว่าตัวละครในละครเด็ก ส่วนใหญ่จะเป็นตัวละครในจินตนาการ แต่ทว่าตัวละครเหล่านั้นจะต้องมีลักษณะนิสัยที่เลียนแบบจากคนเช่นหนูซีไม้ กระต่ายจอมกวน และ แม่มดซีลิม เป็นต้น

ในละครเด็กมักมีตัวละครมากกว่าละครปรกติ การที่จะทำให้ตัวละครบนเวทีทุกตัวมีชีวิตและเด็กจำได้ก็คือ ให้ตัวละครแต่ละตัวมีลักษณะเด่น เป็นของตนเอง และเนื่องจากระยะเวลาการแสดงมักจะไม่เกิน 1 ชั่วโมงครึ่ง ตัวละครในละครเด็กจึงมีลักษณะเป็นตัวละครด้านเดียว ที่มีคุณสมบัติตายตัวและไม่ละเอียด เช่น ถ้าเป็นคนดีก็ต้องมีหน้าตาดี จิตใจดี ตั้งแต่ต้นจนจบ ไม่มี

ข้อบกพร่อง และถ้าเป็นผู้ร้ายก็มักจะก้าวร้าว พุดจาไม่ดี แต่ไม่ควรสร้างแบบที่โหดร้ายจนเกินไป เพราะจะทำให้เด็กฝังใจ อาจใส่ความตลกลงไปเพื่อลดทอนความร้ายลง เป็นต้น

3. การเขียนบทสนทนา

ในละครสำหรับเด็ก บทพูดนั้นมีความสำคัญรองจากการกระทำบนเวที เช่น บิดขี้เกียจ หวานอน กินข้าว เกาหลัง เพราะเด็กยังไม่รู้ศัพท์มากนัก การสื่อสารด้วยการกระทำจะทำให้เด็กเข้าใจได้ง่ายกว่า บทพูดในละครเด็กต้องสั้น ๆ ง่าย ๆ ได้ใจความ เป็นสิ่งที่เข้ามาช่วยเสริมการกระทำของตัวละคร เพื่อให้ผู้ชมได้รู้จักนิสัยใจคอของตัวละครดีขึ้น หรือช่วยอธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไปแล้วให้ชัดเจนขึ้น

ผู้เขียนบทละคร ต้องรู้จักใช้คำพูดที่เหมาะสมกับวัยของเด็กที่เข้าชมและเหมาะสมกับลักษณะตัวละคร เด็ก ๆ ชอบคำพูดคล้องจองเป็นจังหวะง่าย ๆ เหมือนโคลงสั้น ๆ ที่เด็กสามารถมีส่วนร่วมกับการแสดงได้ และถ้าเด็กสามารถเดาเหตุการณ์ล่วงหน้าได้ เด็กก็เข้าร่วมในละครอย่างเต็มที่

ในละครบางเรื่องที่ดัดแปลงมาจากนิทาน เทพนิยาย หรือเรื่องที่ตั้งขึ้น ผู้เขียนบทละครไม่จำเป็นต้องรักษาคำพูดเดิมในหนังสือ แต่ดัดแปลงให้เหมาะสมกับตัวละคร และให้เป็นธรรมชาติที่สุด เพราะบางครั้งภาษาหนังสือกับภาษาพูดจะต่างกัน และบางครั้งในหนังสือเป็นการบรรยาย เพื่อให้เห็นภาพพจน์ด้วย แต่ในละครจะมีฉากซึ่งจะช่วยลดการบรรยายลงไปได้

อย่างไรก็ตาม มีหนังสือหรือเทพนิยายบางเรื่องเป็นที่รู้จักและนิยมอ่านกันเมื่อนำมาทำละคร ถ้าผู้เขียนไม่คงคำพูดบางส่วนที่เด็ก ๆ จำได้ ไว้ จะทำให้เด็กรู้สึกว่าเขาตบบางสิ่งไป เช่นในเรื่องสโนไวท์ จะมีคำพูดติดหูว่า “ กระจกวิเศษ บอกข้าเถิด ใครงามเลิศในปฐพี ” เป็นต้น

(พรรัตน์ ดำรุง และ อรุณา ยุทธวงศ์ , 2524)

แนวคิดและทฤษฎีจิตวิทยาสำหรับเด็ก

แนวคิดด้านความสนใจทางการละคร

พัฒนาการของเด็กแบ่งเป็น 3 ระยะดังนี้

1. วัยเด็กตอนต้น อายุ 3 - 5 ปี
2. วัยเด็กตอนกลาง อายุ 6 - 8 ปี
3. วัยเด็กตอนปลาย อายุ 9 - 12 ปี

โดยมีความสนใจดังนี้ (สุชา จันทน์เอม, 2543)

1. วัยเด็กตอนต้น อายุ 3 - 5 ปี

- 1.1 เด็กชอบเล่นสมมติ (Role play)
- 1.2 สนใจรูปภาพที่มีสีสันสดใส
- 1.3 สนใจเรื่องราวที่เกี่ยวกับ เทวดา นางฟ้า เจ้าหญิง
- 1.4 สนใจฟังเพลง และคำพูดที่มีจังหวะง่ายๆ ใช้คำสั้นๆ
- 1.5 สนใจสิ่งรอบตัว
- 1.6 สนใจเสื้อผ้า เครื่องแต่งกายที่มีสีสว่าง มากกว่า สีทึบ
- 1.7 สนใจหนังสือการ์ตูน ที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับ สัตว์ ธรรมชาติ

2. วัยเด็กตอนกลาง อายุ 6 - 8 ปี

- 2.1 สนใจเรื่องราวที่เกี่ยวกับ การผจญภัย เช่น ทาร์ซาน คาวบอย อินเดียนแดง หรือแม้แต่ ซูเปอร์ฮีโร่ต่างๆ เช่น ไล้มัดแดง ไล้แมงมุม ซูเปอร์แมน เป็นต้น
- 2.2 สนใจสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ในสีสันที่สะดุดตา
- 2.3 สนใจสัตว์เลี้ยง

3. วัยเด็กตอนปลาย อายุ 9 - 12 ปี

- 3.1 ชอบการแต่งกายที่สวยงาม
- 3.2 สนใจอิสรภาพ
- 3.3 สนใจอาชีพต่างๆ
- 3.4 สนใจกีฬา
- 3.5 สนใจภาพยนตร์ แนวต่างๆ เช่น ภาพยนตร์เพลง สงคราม ตลก อาชญากรรม เรื่องเร้าใจ ถ้าเป็นผู้หญิงจะสนใจเรื่องรักเป็นพิเศษ
- 3.6 สนใจศาสนา ประวัติศาสตร์ และชีวประวัติ
- 3.7 สนใจวิทยาศาสตร์ เรื่องลึกลับ นกสืบ ผจญภัย

โดยทั้งหมดนี้เป็นเพียงการคาดคะเนจากความสนใจของเด็กจำนวนหนึ่ง อาจไม่ได้หมายความว่าเด็กทุกคน เพราะมีปัจจัยหลายอย่างในการเปลี่ยนแปลงความสนใจ เช่น สภาพแวดล้อม การเลี้ยงดู และอื่น ๆ อีกมากมาย

แนวคิดเรื่องการรับรู้ของเด็ก

การรับรู้เป็นกระบวนการที่คนเราจะเข้าใจสิ่งเร้าสิ่งใดที่ปรากฏกับประสาทสัมผัสส่วนใดส่วนหนึ่งของเรา การรับสัมผัสเป็นเพียงข้อมูลดิบ แต่ข้อสรุปที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลดิบทั้งหมดจากอวัยวะรับสัมผัสเข้าด้วยกันนั้นเป็นการรับรู้ นอกจากนี้ยังเป็นสิ่งที่กำหนดความต้องการแรงจูงใจ และทัศนคติของผู้รับสารด้วย

การรับรู้เป็นกระบวนการหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการเปิดรับข่าวสาร ในการแปลข่าวสารและนำไปใช้ในแต่ละบุคคล ทั้งนี้บุคคลสองคนอาจเปิดรับข่าวสารจากสื่อเดียวกันในสถานการณ์เดียวกัน แต่อาจมีพฤติกรรมในการตอบสนองที่แตกต่างกันได้ เพราะแต่ละบุคคลมีกระบวนการทางด้านปริบททางสังคมที่แตกต่างกัน

การรับรู้โดยทั่วไปของเด็กวัยต่างๆ

เด็กวัย 3-4 ขวบ ยังไม่เข้าใจเกี่ยวกับการรับรู้วัตถุหรือสิ่งของ ในเรื่องของความใกล้ ความไกล หรือที่มีลักษณะ หน้า เบา ได้ กล่าวคือ เด็กยังไม่สามารถคาดคะเนความหนักเบา ตามลักษณะของวัตถุได้ การเลือกขนาดของวัตถุหรือสิ่งของ เป็นการรับรู้ที่ยากสำหรับเด็กมาก เป็นการง่ายสำหรับเด็กในวัย 4-5 ขวบ ในการเลือกขนาด “เล็กที่สุด” และ “ใหญ่ที่สุด” แต่ส่วนมากแล้วเด็กจะลำบากใจเป็นอันมากต่อการเลือก “ขนาดกลาง” และมักเลือกกันไม่ถูกต้อง ในเรื่องตัวเลข เด็กไม่เข้าใจความสำคัญของตัวเลขว่ามากขึ้นน้อยแตกต่างกันอย่างไร ส่วนเรื่องเวลา เป็นสิ่งยากมากสำหรับเด็กวัยเหล่านี้ เด็กมักไม่เข้าใจช่วงเวลา เข้า กลางวัน เย็น คำว่าแตกต่างกันอย่างไร ในเรื่องการขีดเขียนเส้นต่างๆ เด็กวัยนี้ยังไม่สามารถลากเส้นตาม เส้นโค้งที่กำหนดให้ได้

เด็กวัย 5-6 ขวบ การรับรู้เป็นไปอย่างไม่ละเอียดละออ เช่น เด็กมักเห็นสิ่งของแต่ในด้านกว้างยาว ส่วนความหนาและลึกยังไม่ถึง นอกจากจะให้เด็กเห็นของจริงของสิ่งนั้นๆ สิ่งของที่เด็กรับรู้ นั้น แต่ละอย่างต่างไม่ความสัมพันธ์กันเลย เช่น เวลาเด็กวาดรูปโต๊ะ แล้วก็วาดรูปหนังสืออยู่บนโต๊ะ บางทีปรากฏว่า หนังสือลอยอยู่ในอากาศ วาดรูปบ้านก็มีคนยืนหัวกลับ หรือตะแคง

ข้างๆ อยู่บนบ้านนั้น โดยเด็กในวัยนี้ยังอยู่ในโลกแห่งความคิดคำนึงเป็นส่วนมาก เด็กจึงไม่เห็นสิ่งใดเหมือนผู้ใหญ่เห็นกัน เด็กมักเอาสิ่งที่ตนเห็นไปปะปนกับสิ่งที่ตนรู้และคำนึง แล้วก็ทักท้วงเอาเป็นจริงขึ้น เวลาเด็กเล่นอะไรก็มักจะเอาเรื่องที่เด็กอยากให้เกิดขึ้นมาปนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วจริงๆ เด็กจะเลียนแบบจากคนหรือสัตว์ที่เด็กชอบ จากภาพยนตร์และโทรทัศน์และที่ทักท้วงเอาว่าตนเป็นบุคคลกล้าหาญคนนั้น หรือสัตว์ที่เก่งกาจตัวนั้นไปเลย เหตุผลของเด็กวัยนี้ย่อมไม่ตรงกับกับของผู้ใหญ่ ความคิดของเด็กก็แตกต่างจากผู้ใหญ่ การเปรียบเทียบขนาดของสิ่งของเด็กไม่ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้นเด็กจะไม่คำนึงถึงสัดส่วนของสิ่งต่างๆ เท่าใดนัก เวลาแสดงออกทางศิลปะสิ่งใดที่เด็กเห็นว่าสำคัญตามความรู้สึกของเด็ก ก็จะทำให้มีขนาดใหญ่โต มีสีฉูดฉาด สิ่งใดที่เด็กรู้สึกว่าไม่สำคัญ บางทีเด็กก็ลืมเสีย หรือเขียนรูปร่างขนาดเล็กๆ สีไม่สะดุดตา นอกจากนี้เด็กในวัยนี้มีความเข้าใจและสนใจในสิ่งที่อยู่ใกล้ชิดกับตน เด็กอาจจะเข้าใจความหมายของหน้า หลัง บน ล่างของตัวเด็ก แต่จะให้เข้าใจระยะใกล้ไกลของสถานที่ต่างๆ นั้นยากนัก ความรู้สึกในเรื่องเวลา ก็เช่นกัน เด็กในวัยนี้อยู่ในเวลาปัจจุบันแท้ๆ อนาคตอันใกล้หรือไกลไม่มีความแตกต่างอะไรสำหรับเด็ก เมื่อวานนี้ พรุ่งนี้ ย่อมมีความหมายเท่ากับวันนี้

เด็กวัย 7-8 ขวบ ความสนใจมุ่งมาที่ความอยากรู้อยากเห็น ว่าสิ่งต่างๆ เกิดขึ้นได้อย่างไร และมันทำมาอย่างไร ความสนใจเช่นนี้ช่วยให้เด็กช่างสังเกต อยากรับรู้และสามารถจดจำคำบอกเล่าหรือภาพที่ตนสร้างขึ้นได้ เด็กวัยนี้มีความสนใจที่จะทำหลายสิ่งอย่าง และมีความพยายามที่จะทำให้เสร็จ รู้จักชอบหรือไม่ชอบสิ่งต่างๆ ถ้าได้มีการพาเด็กไปทัศนศึกษา จะเป็นประโยชน์ต่อเด็กมาก เด็กวัยนี้รู้จักสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่างๆ ได้ เช่น เอาคำต่างๆ มาสร้างขึ้นเป็นประโยค เวลาวาดรูปก็เอาสิ่งต่างๆ มาจัดเข้าด้วยกันอย่างมีเหตุผล เริ่มรู้จักสังเกตสัดส่วนของสิ่งของและวัตถุ และการเคลื่อนไหวของมนุษย์และสัตว์ รู้จักกะขนาดของวัตถุได้พอสมควร รู้จักแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งของต่างๆ เด็กมีความสามารถในการเปรียบเทียบเรื่องสี รูปร่างขนาดของสิ่งต่างๆ รู้จักตัดสินใจเอาเองว่าอะไรเหมาะกว่าอะไร สำหรับใช้ความมุ่งหมายอย่างไร เป็นวัยที่สามารถใช้สายตาและหูได้ดี ในเรื่องเวลา เด็กในวัยนี้มีความเข้าใจเรื่องเวลาดีขึ้น สามารถเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเวลากับเหตุการณ์ประจำวันได้ นอกจากนี้ยังสามารถเข้าใจที่จะนำเหตุการณ์ หรือเรื่องราวในอดีตให้มาสัมพันธ์กับเหตุการณ์ในปัจจุบันได้

การเริ่มรับรู้ความจริงของชีวิต

ถึงแม้ว่าจะเป็นไปไม่ได้ที่จะจำได้หมดว่าเมื่อเป็นเด็กเล็กๆ เราเป็นอย่างไร และพวกเราส่วนมากไม่สามารถจดจำอดีตของเราย้อนหลังในวัยเด็กได้ถอยหลังไปมากกว่าอายุ 3 ปี ความจำ

ของเราอาจจะสะท้อนสิ่งที่คล้ายคลึงคล้ำคลำกับที่เคยเป็นเวลานั้น คล้ายกับเด็กเล็กๆ ซึ่งอยู่ในโลกแห่งความฝัน ซึ่งเป็นดินแดนที่เวลาไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ใดๆ ในดินแดนซึ่งขอบเขตความเป็นจริง และความไม่จริงนั้นไม่สามารถจะแยกจากกันได้

เมื่อขึ้นมาถึงอายุ 3-4 ปี เด็กก็จะมีรูปแบบพิเศษของความจำเรียกว่า “idetic” หรือ “ภาพความจำ” สิ่งที่ได้รับการจดจำนั้นมักจะเป็นภาพมากกว่าคำพูด เช่นเดียวกับความฝัน เด็กเล็กๆ มักจะแสดงความสามารถที่น่าอัศจรรย์ใจ ในการจดจำสถานที่ที่เคยไปครั้งเดียวเมื่อหลายเดือนมาแล้ว และบางที่สามารถบอกรายละเอียดเกี่ยวกับทิศทางที่จะไปได้เมื่อเดินทางโดยรถยนต์ ความสามารถในการจดจำภาพจะค่อยๆ ลดลงเมื่อเด็กเริ่มพูดได้มากขึ้น ความจำเริ่มค่อยๆ เปลี่ยนจากแค่ภาพฝังใจติดตามมาเป็นคำพูดมากกว่า (โดยการเล่าให้คนอื่นฟัง) ถึงแม้ว่าเด็กบางคนจะมีความจำภาพและรูปลักษณ์ได้ดีกว่าการพูดเป็นคำพูด

การเปลี่ยนแปลงความจำจากภาพที่เห็นเป็นความจำโดยคำพูด เป็นการพัฒนาการที่ค่อยเป็นค่อยไปในการเข้าใจโลกแห่งความจริงอย่างที่เราทราบดีกัน เป็นเรื่องที่น่าสนใจมากกว่าเด็กที่โตขึ้นแล้ว ข้อมูลที่เป็นภาพถูกเก็บไว้ในสมองซีกที่ไม่ใช่ส่วนสำคัญหรือทำงานน้อยกว่า ในขณะที่ความจำด้านตัวอักษรหรือคำพูดถูกบันทึกเก็บไว้ในสมองซีกที่เป็นส่วนสำคัญหรือส่วนที่เด่น ซึ่งเป็นส่วนที่ควบคุมภาษา การพูด และการใช้มือข้างที่ถนัด การแบ่งส่วนของภาพที่เคยพบเห็นและกิจกรรมที่เป็นแนวจินตนาการเอาไว้ในสมองซีกหนึ่ง และสิ่งที่มีแนวโน้มทางด้านที่เป็นพื้นฐานตรงไปตรงมา กิจกรรมที่เกี่ยวกับตัวอักษร (ความรู้จากหนังสือ) ไว้ในสมองอีกซีกหนึ่งนั้นเป็นสิ่งที่ดีทำให้สมองทำงานมีประสิทธิภาพ เพราะจะช่วยหลีกเลี่ยงการเกิดปัญหาของความสับสนจากข่าวสารที่คล้ายคลึงกันจากสมองทั้งสองซีก

เด็กอายุต่ำกว่า 7-9 ปีมักจะไม่ค่อยเข้าใจความเป็นจริงอย่างที่เรารู้จักกัน ความคิดเกี่ยวกับเวลา สถานที่ ตำแหน่ง คนหมู่มาก และคนแต่ละคน สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่เขากำลังพัฒนาอยู่ เด็กเล็กๆ จะเริ่มสับสนว่าอะไรถูก อะไรผิดดี อะไรไม่ดี เพราะว่าเด็กส่วนมากยังคงมีความเข้าใจเรื่องความเป็นจริงน้อยนิดในวงจำกัด จึงอาจแลดูเหมือนว่าพวกเขาชอบพูดปดบ่อย ถึงอย่างไรก็ตามความเป็นจริงและจินตนาการมักจะรวมผสมผสานกันอยู่ และพวกเขาก็จะค่อยๆ ได้เรียนรู้ไปเองเกี่ยวกับโลกแห่งความเป็นจริงและความถูกต้อง ความถูกต้องบางอย่างในโลกของความเป็นจริงเด็กๆ กลับพบว่าเป็นสิ่งที่สนุกและอาจกลายเป็นความโศกเศร้าเป็นทุกข์ ตัวอย่างเช่น เด็กอายุ 7-9 ปี จะพัฒนาความคิดความเข้าใจในความอ่อนแอของเขาเองและเริ่มมองเห็นความผิดพลาดของตนเอง พ่อแม่ และครูอาจารย์ได้ การได้พบเห็น ได้ยิน ได้ฟัง อ่านหรือชม ฟังข่าวร้าย

จากสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นภาพข่าวจากหนังสือพิมพ์ ข่าวจากวิทยุ และโทรทัศน์ล้วนเป็นเรื่องที่ สะเทือนอารมณ์ในวัยเด็กในวัยนี้เป็นอย่างมาก และมากกว่าที่เราคาดคิด เด็กเล็กสามารถที่จะจับ อารมณ์ ความรู้สึกของพ่อแม่ได้ และสิ่งที่เขาแสดงออกก็คือภาพสะท้อน พฤติกรรมของพ่อแม่ของเขา เด็กที่โตกว่ามักจะมีความเข้าใจที่ดีกว่าในเรื่องความจริงของเหตุการณ์ต่างๆ และพัฒนาการ แสดงออกตอบสนองของตนเองมากกว่าการเป็นกระจกเงาสท้อนการแสดงออกตามพ่อแม่ แต่ใน ขณะเดียวกัน เด็กๆ จำเป็นต้องเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งเลวร้ายในโลกบ้าง แต่การกำหนดเวลาของ ขอบเขตการให้ความรู้นี้เป็นเรื่องสำคัญ เด็กอายุน้อยกว่า 7 ปีนั้น มีสติปัญญาและความเข้าใจ น้อยอยู่ในวงจำกัดในเรื่องสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้น ถึงอย่างไรก็ตามพวกเขาจะมีหน้าต่างต่อปฏิกริยาของ ผู้ใหญ่ที่แวดล้อมเขาและจะสามารถจับอารมณ์ความรู้สึกของพวกเขาเหล่านั้นได้ ถ้าเด็กๆ ได้ รับทราบ หรือได้พบเห็นสิ่งที่ทำให้โศกเศร้าเป็นทุกข์ตั้งแต่ช่วงต้นๆ ของชีวิต พวกเขาจะกลายเป็น คนที่สับสนว่าจริงๆ แล้ว ต่อไปจะเป็นเรื่องอะไรอีก ยิ่งพ่อแม่มีความทุกข์มากเพียงไรเด็กๆ ก็จะมี ความรำคาญ หงุดหงิด อารมณ์เสียมากขึ้นเท่านั้น เพราะฉะนั้นการอธิบายบอกตัวอย่างเกี่ยวกับ ความจริงที่เกิดขึ้น โดยไม่ต้องพูดละเอียดลึกซึ้งมากเกินไป (ซึ่งจะทำให้เด็กสับสนมากขึ้น) ก็จะทำให้เด็กเข้าใจ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาเรื่อง “กระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็ก จากเรื่อง “เจ้าหญิง” ของบินหลา สันกาลาคีรี รางวัลซีไรต์ ประจำปี 2548” นั้นเป็นการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ (Creative Research) ที่เน้นศึกษากระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็กที่นำมาจากบทประพันธ์ในระดับรางวัลสำหรับผู้ใหญ่ และนำละครที่สร้างขึ้นไปจัดแสดงให้กลุ่มผู้ชมทั้งผู้ชมที่เป็นเด็กวัย 6-12 ปี และผู้ใหญ่ เพื่อศึกษาวรรณคดีและสุนทรียรสที่เกิดขึ้น

ข้อมูลและแหล่งข้อมูล

มี 2 ประเภท ดังนี้

1. ข้อมูลประเภทเอกสาร คือ

- 1.1 “เจ้าหญิง” ผลงานรวมเรื่องสั้นชนะเลิศรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์แห่งอาเซียน (ซีไรต์) ประจำปี พ.ศ.2548 ของบินหลา สันกาลาคีรี
- 1.2 ตำราละครตะวันตก
- 1.3 ตำราการเขียนบทละคร
- 1.4 ตำราละครสำหรับเด็ก
- 1.5 ตำราจิตวิทยาสำหรับเด็กและการรับรู้ของเด็ก
- 1.6 ตำราด้านนิเทศศาสตร์

2. ข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informance) เช่น บินหลา สันกาลาคีรี เพื่อนำข้อมูลที่ได้รับ มาใช้ในการอธิบายผลการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

เป็นการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ (Creative Research) ที่มี 3 รูปแบบ คือ

1. สร้างสื่อสร้างสรรค์ในรูปแบบของละครสำหรับเด็ก จำนวน 1 เรื่อง คือ ลูกหมากับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด โดยผนวกเรื่องสั้น 2 เรื่อง คือ ลูกหมากับสามสหาย และ สีที่แปดของรุ้งกินน้ำ เข้าด้วยกัน

2. วัดผลการรับรู้สารัตถะและสุนทรียรสของเด็กวัย 6-12 ปี และผู้ใหญ่ โดยใช้แบบสอบถามแบบกึ่งโครงสร้าง (semi-structured)

3. สัมภาษณ์แบบเจาะลึก ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informance)

เครื่องมือในการเก็บข้อมูล

1. สมุดบันทึกกระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็ก เรื่อง ถูกห้ามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด รวมทั้งเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ในการบันทึก เช่น กล้องถ่ายวิดีโอ เครื่องบันทึกเสียง กล้องถ่ายรูป วีดิโอเทป เทปคลาสเซ็ท แผ่นซีดี SD CARD เป็นต้น

2. แบบสอบถามแบบกึ่งโครงสร้าง (semi-structured) เพื่อวัดผลการรับรู้สารัตถะและสุนทรียรสของเด็กวัย 6-12 ปี และผู้ใหญ่

3. คำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informance)

สถาบันวิจัยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “ กระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็ก จากเรื่อง “เจ้าหญิง” ของบิณฑาสันกาลาศิรี รางวัลซีไรต์ ประจำปี 2548 ” มีขอบเขตการวิจัย คือ สร้างสรรค์งานละครสำหรับเด็กจำนวน 1 เรื่อง คือ ลูกหมอกกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด จากผลงานรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” ผลงานชนะเลิศรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์แห่งชาติ (ซีไรต์) ประจำปี พ.ศ.2548 ของบิณฑาสันกาลาศิรี คัดออกมาเพียง 2 เรื่อง คือ เรื่องลูกหมอกกับสามสหายและเรื่องสีที่แปดของรุ้งกินน้ำ โดยขมวดเรื่องราวทั้งสองเรื่องให้เป็นเรื่องเดียวกัน และบันทึกกระบวนการสร้างสรรค์ละครทั้งหมดเป็นลายลักษณ์อักษรโดยมีขั้นตอนต่าง ๆ 3 ขั้นตอน คือ 1.ขั้นการเตรียมการแสดง (Pre – Production) 2. ขั้นการแสดง (Production) และ 3. ขั้นหลังการแสดง (Post – Production)

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้นำละครที่ผลิตได้ไปจัดแสดงในโรงเรียนที่มีนักเรียนระดับประถมศึกษาจำนวน 2 โรงเรียน จัดแสดง 2 รอบ โดยกำหนดผู้ชมเป็นเด็กวัย 6-12 ปี จำนวนประมาณ 200 คน และนำไปจัดแสดงให้กลุ่มผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ จำนวน 3 รอบ ประมาณ 200 คน เพื่อศึกษาสารัตถะและสุนทรียรสของผู้ชมกลุ่มเด็กวัย 6-12 ปี และผู้ใหญ่ และจากการศึกษากระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็กและศึกษาสารัตถะและสุนทรียรสพบผลการวิจัยดังนี้

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 เพื่อศึกษากระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็กที่นำมาจากบทประพันธ์ในระดับรางวัลสำหรับผู้ใหญ่ เรื่อง ลูกหมอกกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด จากผลงานรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” ผลงานชนะเลิศรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์แห่งชาติ (ซีไรต์) ประจำปี พ.ศ.2548 ของบิณฑาสันกาลาศิรี

กระบวนการสร้างสรรค์ละครทั้งหมดเป็นลายลักษณ์อักษรโดยมีขั้นตอนต่าง ๆ 3 ขั้นตอน คือ

1.ขั้นการเตรียมการแสดง (Pre – Production) ประกอบด้วย

- 1.1 คัดเลือกบทประพันธ์และศึกษาประวัติรางวัลซีไรต์
- 1.2 ศึกษาประวัติผู้เขียน
- 1.3 ดัดแปลงบทประพันธ์เป็นบทละคร
- 1.4 การคัดเลือกนักแสดงและทีมงาน

- 1.5 การตีความ
- 1.6 การซ้อมละครและการกำกับการแสดง
- 1.7 การออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก
- 1.8 การคัดเลือกและตัดต่อเสียงและดนตรีประกอบ
- 1.9 การออกแบบเครื่องแต่งกาย การแต่งหน้าและทำผม
- 1.10 การออกแบบแสง
- 1.11 การออกแบบโปสเตอร์และโปสการ์ด
- 1.12 การประชาสัมพันธ์
- 1.13 การออกแบบสูจิบัตร
- 1.14 การออกแบบบรรยากาศหน้าโรงละคร
- 1.15 การออกแบบแบบสอบถาม

ทั้งนี้ละครเรื่อง “ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” เป็นละครที่ไม่เสียค่าใช้จ่ายในการเข้าชมจึงไม่มีการออกแบบบัตรชมละคร

2. ขั้นตอนการแสดง (Production) วันที่ 26-31 มกราคม และ 7 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549

- 2.1 การแสดงรอบที่ 1 ณ โรงเรียนประถมนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
- 2.2 การแสดงรอบที่ 2 ณ โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)
- 2.3 การแสดงรอบที่ 3 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- 2.4 การแสดงรอบที่ 4 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- 2.5 การแสดงรอบที่ 5 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. ขั้นตอนหลังการแสดง (Post – Production)

- 3.1 ประเมินผลการแสดงละคร
- 3.2 เรียบเรียงงานวิจัย

ทั้งนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงรายละเอียดในการสร้างสรรค์งานโดยแบ่งตามขั้นตอนการทำงาน ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

ขั้นการเตรียมการแสดง (Pre – Production)

เป็นขั้นของการเตรียมงานละครในทุกๆด้าน โดยกระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็ก เรื่อง ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด มีระยะเวลาการทำงานประมาณ 6 เดือน และจัดทำเป็นตารางการทำงานได้ดังนี้

ตารางที่ 1 แผนการทำงานแบบคร่าว ๆ

ลำดับ ที่	ขั้นตอนการทำงาน	ต.ค. 48	พ.ย. 48	ธ.ค. 48	ม.ค. 49	ก.พ. 49	มี.ค. 49
1	ขั้นการเตรียมการแสดง (Pre – Production)						
	- คัดเลือกบทประพันธ์และ ศึกษาประวัติรางวัลซีไรต์	←→					
	- ศึกษาประวัติผู้เขียน		←→				
	- ดัดแปลงบทประพันธ์เป็นบท ละคร	←→					
	- การคัดเลือกนักแสดง ทีมงาน		←→				
	- การตีความ			←→			
	- การซ้อมละคร กำกับการแสดง				←→		
	- การออกแบบฉากและอุปกรณ์ ประกอบฉาก				←→		
	- การคัดเลือกและตัดต่อเสียง และดนตรีประกอบ				←→		
	- การออกแบบเครื่องแต่งกาย การแต่งหน้าและทำผม				←→		
	- การออกแบบแสง				←→		
	- การออกแบบโปรสเตอร์และ โปสเตอร์				←→		
	- การประชาสัมพันธ์				←→		
	- การออกแบบสูจิบัตร				←→		

ตารางที่ 1 แผนการทำงานแบบคร่าว ๆ (ต่อ)

ลำดับ ที่	ขั้นตอนการทำงาน	ต.ค. 48	พ.ย. 48	ธ.ค. 48	ม.ค. 49	ก.พ. 49	มี.ค. 49
	- การออกแบบบรรยากาศหน้าโรงละคร - การออกแบบแบบสอบถาม				↔		
2	<p>ขั้นการแสดง (Production)</p> <p>- การแสดงรอบที่ 1 ณ โรงเรียนประถมนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา</p> <p>- การแสดงรอบที่ 2 ณ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)</p> <p>- การแสดงรอบที่ 3 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p> <p>- การแสดงรอบที่ 4 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p> <p>- การแสดงรอบที่ 5 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>				↔	↔	
3	<p>ขั้นหลังการแสดง (Post Production)</p> <p>- ประเมินผลการแสดงละคร</p> <p>- เรียบเรียงงานวิจัย</p>				↔	↔	↔

จะพบว่าระยะเวลาการทำงานทั้ง 6 เดือน เป็นการทำงานขั้นการเตรียมการแสดง (Pre – Production) ประมาณ 4 เดือน การทำงานขั้นการแสดง (Production) ประมาณ 2 เดือนและการทำงาน ขั้นหลังการแสดง (Post – Production) ประมาณ 3 เดือน โดยระยะเวลาการทำงานอาจทับซ้อนกัน และในส่วนของขั้นการแสดงที่คาบเกี่ยว 2 เดือนนั้นเป็นเพราะจัดแสดงช่วงปลายเดือนมกราคมและต้นเดือนกุมภาพันธ์จึงทำให้มีระยะเวลาการทำงานในขั้นนี้ 2 เดือน และการทำงานที่หนักที่สุดจะอยู่ในช่วงเดือนมกราคม เพราะเป็นช่วงที่นักแสดงและผู้กำกับการแสดงวางตรรกกันจึงสามารถนัดหมายการซ้อมละครได้ อีกทั้งเป็นช่วงของการเก็บรายละเอียดของโปรดักชั่นละครซึ่งจะต้องจัดแสดงประมาณปลายเดือนเดียวกัน ทั้งนี้ เพื่อความเข้าใจที่ชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยจึงได้ทำตารางการทำงานแบบรายวัน มาจัดแสดง ณ ที่นี้ด้วย

ตารางที่ 2 แผนการทำงานแบบละเอียด
ประจำเดือนตุลาคม พ.ศ.2548

อาทิตย์	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์	เสาร์
						1
2	3	4	5	6	7	8
	← คัดเลือก บทประพันธ์ →					
9	10 ศึกษา ประวัติ ผู้เขียน	11	12	13	14 เสนอ หัวข้อ ในการ สัมมนาหัวข้อ วิทยานิพนธ์	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26 ศึกษา ประวัติ ผู้เขียน	27	28	29
30	31					

เดือนตุลาคม พ.ศ.2548 เป็นช่วงของการจัดระบบความคิด คัดสรรและเลือกที่จะนำบทประพันธ์เดิมมาดัดแปลงเป็นบทละครสำหรับเด็กและจัดทำเป็นละครสำหรับเด็ก โดยแรกเริ่มนั้นผู้วิจัยมุ่งประเด็นไปที่วรรณกรรมสำหรับเด็ก แต่ต่อมาเมื่อมีโอกาสได้อ่านวรรณกรรมรวมเรื่องสั้น“เจ้าหญิง” อย่างจริงจัง จึงค้นพบชุมชนทรัพย์ที่เป็นแหล่งการเรียนรู้ที่เปี่ยมไปด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลินในรูปแบบนิทานเรื่องสั้น จึงตัดสินใจเลือกวรรณกรรมประเภทเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” ของบินหลา สันกาลาคีรี มาดัดแปลงเป็นบทละครสำหรับเด็กและจัดทำเป็นละครสำหรับเด็ก และเมื่อได้บทประพันธ์ที่ต้องการดัดแปลงแล้ว การจะดัดแปลงบทประพันธ์ของใคร ผู้ดัดแปลงควรศึกษางานชิ้นนั้นให้ถ่องแท้และหากมีโอกาสควรได้ศึกษางานชิ้นอื่น ๆ ของผู้เขียนคนเดียวกัน เพื่อมองลักษณะการประพันธ์ที่เป็นเอกลักษณ์และศึกษาประวัติของผู้แต่งคนดังกล่าว เพื่อจะได้เข้าใจงานของผู้นั้นได้ชัดเจนขึ้น และเมื่อมีความชัดเจนแล้ว ผู้วิจัยจึงจัดทำเป็นหัวข้อวิทยานิพนธ์และนำเสนอหัวข้อ ในการสัมมนาหัวข้อวิทยานิพนธ์ต่ออาจารย์ในภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการ แสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทำการวิพากษ์อย่างรอบด้านและเมื่อหัวข้อผ่านการพิจารณาจึงทำงานขั้นตอนต่อไปได้

ตารางที่ 3 แผนการทำงานแบบละเอียด
ประจำเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2548

อาทิตย์	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์	เสาร์
		1	2	3	4	5
6	7	8 ศึกษาประวัติ ผู้เขียน	9	10	11 เสนอโครง ร่างวิจัยฯ	12
13 ออกแบบ ฉาก	14	15	16 ดัดแปลงบท	17	18	19 ออกแบบ อุปกรณ์ ประกอบฉาก
20	21	22	23 คัดเลือก นักแสดง และทีมงาน	24	25	26
27	28	29	30			

เดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2548 เป็นช่วงของการศึกษาประวัติผู้แต่งเพิ่มเติมจากการให้สัมภาษณ์ในหนังสือพิมพ์ วารสารและนิตยสารต่าง ๆ ของบิณฑล สันกาลาคีรี รวมไปถึงการศึกษาถึงประวัติและเกณฑ์การให้คะแนนของรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) และคำให้สัมภาษณ์ของคณะกรรมการซีไรต์ตามสื่อต่าง ๆ เพื่อมองหาลักษณะเด่นที่ทำให้วรรณกรรมเล่มนี้ได้รับคะแนนอย่างเอกฉันท์ เพราะการทราบจุดเด่นและนำจุดเด่นเหล่านั้นมานำเสนอในละครย่อมทำให้ผู้รับสารที่เคยอ่านงานดังกล่าวคงอรรถรสจากการอ่านวรรณกรรมจากสื่อสิ่งพิมพ์ไว้ได้และเติมเต็มสุนทรียรสเข้าไปด้วยสื่อละครที่มีเนื้อหาใกล้เคียงสื่อเดิม และเมื่อศึกษาได้ครบถ้วนแล้วจึงทำการดัดแปลงบทประพันธ์ให้เป็นบทละคร โดยผู้วิจัยได้ทำการรวมเรื่องสั้น 2 เรื่องเข้าไว้ด้วยกัน คือ เรื่องลูกหามกับสามสหาย กับเรื่องสี่ที่แปดของรุ่งกินน้ำ โดยดัดแปลงให้เป็นบทละครเรื่อง ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสี่ที่แปด และในการเขียนบทละครนั้น ผู้วิจัยได้คิดรูปแบบการนำเสนอรวมถึงฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากไปพร้อม ๆ กัน เพราะสิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อรูปแบบการเขียนบทละครและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของละคร และสุดท้ายเมื่อได้จำนวนตัวละครที่แน่นอนแล้ว ผู้วิจัยจึงทำการคัดเลือกนักแสดง โดยใช้วิธีการคัดเลือกจากความสัมพันธ์ส่วนตัว คือ คัดเลือกคนรู้จักและนักศึกษาจากคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ที่ผู้วิจัยสอนและรู้จักเป็นอย่างดีมารับบทเป็นตัวละครต่าง ๆ โดยเกณฑ์ในการคัดเลือกนั้นจะได้กล่าวต่อไปในหัวข้อการคัดเลือกนักแสดง

ตารางที่ 4 แผนการทำงานแบบละเอียด
ประจำเดือนธันวาคม พ.ศ.2548

อาทิตย์	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์	เสาร์
				1	2	3
4	5	6	7 คัดเลือก นักแสดง	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21 การตีความ	22	23	24

อาทิตย์	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์	เสาร์
25	26	27	28	29	30	31

เดือนธันวาคม พ.ศ.2548 เป็นช่วงของการคัดเลือกนักแสดงและการตีความ เนื่องจากนักแสดงที่คัดเลือกไว้รอบแรกนั้นก็มีภาระต้องไปแสดงให้กับละครเรื่องอื่น และนักศึกษาที่คัดเลือกไว้ในตอนต้นนั้นต้องทำละครสารนิพนธ์ของรุ่นพี่และบางส่วนต้องแสดงละครสารนิพนธ์ให้รุ่นน้อง จึงทำให้ต้องคัดเลือกนักแสดงชุดใหม่ ซึ่งอาจไม่ได้ตรงตามเกณฑ์ทุกประการแต่ด้วยเวลาที่กระชั้นชิดทำให้ต้องลดเกณฑ์บางประการลง เช่น ทักษะการแสดง เวลาที่สามารถมาร่วมซ้อมละครได้ บุคลิกลักษณะของตัวละคร ฯ แต่ในฐานะที่ผู้วิจัยมีหน้าที่เป็นผู้กำกับการแสดง จึงต้องแก้ปัญหาเพื่อให้งานละครสามารถดำเนินการต่อได้ จึงจะเห็นได้ว่า ในช่วงเดือนนี้จะมีความคืบหน้าในการทำงานน้อยมาก ประกอบกับเดือนนี้มีวันหยุดราชการจำนวนมาก จึงทำให้การนัดหมายต่าง ๆ เป็นไปได้ยาก

ตารางที่ 5 แผนการทำงานแบบละเอียด

ประจำเดือนมกราคม พ.ศ.2549

อาทิตย์	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์	เสาร์
1	2	3	4	5	6	7
	การตีความ	ออกแบบเสื้อผ้า-หน้า-ผม	ออกแบบเสื้อผ้า-หน้า-ผม	ออกแบบโปสเตอร์	ประชาสัมพันธ์	First reading
8	9	10	11	12	13	14
ตีความกับนักแสดง	ซ้อมละคร ฉาก 1	ซ้อมละคร ฉาก 1	ซ้อมละคร ฉาก 2	ซ้อมละคร ฉาก 2	ซ้อมละคร ฉาก 3	ซ้อมละคร ฉาก 3
15	16	17	18	19	20	21
หา sound /ซ้อมละคร ฉาก 4	หา sound /ซ้อมละคร ฉาก 4	ซ้อมละคร ฉาก 5	ซ้อมละคร ฉาก 5	ซ้อมละคร ฉาก 5	Run through	Run through
22	23	24	25	26	27	28
ออกแบบแบบสอบถาม	Run through	พักผ่อนก่อนแสดง	การซ้อมใหญ่	แสดงรอบที่ 1/ประเมินผล	แสดงรอบที่ 2/ประเมินผล	ออกแบบโปสเตอร์/สูจิบัตร

อาทิตย์	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์	เสาร์
29 ออกแบบ แสง/บรรยากาศ หน้าโรงละคร	30 การซ้อม เทคนิค/แสดง รอบที่ 3 ประเมินผล	31 แสดง รอบที่ 4				

เดือนมกราคม พ.ศ.2549 เป็นช่วงของการทำงานที่หนักที่สุด เพราะด้วยอัตราของเวลาที่จำกัดกับจำนวนงานที่เหลืออยู่นั้นไม่สมดุลกัน จึงทำให้เป็นช่วงที่ต้องเก็บรายละเอียดในหลาย ๆ ส่วนไม่ว่าจะเป็น การซ้อมละคร การตีความเพิ่มเติม การออกแบบเสื้อผ้า การแต่งหน้า การทำผม การออกแบบโปสเตอร์และโปสการ์ด การออกแบบสูจิบัตร การออกแบบแสง การออกแบบบรรยากาศหน้าโรงละครและการทำประชาสัมพันธ์ โดยส่วนใหญ่แล้วการซ้อมละครจะเป็นช่วงเวลาเย็น ประมาณ 17.00 น. – 21.00 น. เพราะนักศึกษาติดตามและนักแสดงบางคนติดภารกิจทำงานในช่วงกลางวัน ขณะเดียวกันเหตุที่ละครต้องเลิกซ้อมในเวลา 21.00 น. เป็นเพราะนักแสดงบางคนติดภาระงานในเวลากลางคืน จึงทำให้มีเวลาซ้อมวันละ 4 ชั่วโมง แต่เนื่องจากเวลาในการแสดงละครเรื่องนี้ประมาณ 35 นาที จึงทำให้เวลา 4 ชั่วโมงสามารถซ้อมได้หลายรอบ และในช่วงใกล้แสดงก็มีการขยายเวลาซ้อมไปจนถึง 23.00 น. เพื่อเก็บรายละเอียดในทุกแง่มุมของการแสดง และเมื่อละครเรื่องนี้ได้จัดแสดงเสร็จในแต่ละรอบ ผู้วิจัยจะทำการประเมินผลโดยวัดผล การรับรู้ของผู้ชมและทำการสรุปผลการประเมินให้กับนักแสดง เพื่อปรับแก้ในการแสดงในรอบต่อไป

ตารางที่ 6 แผนการทำงานแบบละเอียด

ประจำเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2549

อาทิตย์	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์	เสาร์
			1 ประเมินผล	2	3	4
5	6	7 แสดง รอบที่ 5	8 ประเมินผล	9	10	11

อาทิตย์	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์	เสาร์
12	13	14	15	16	17	18
			เรียบเรียง งานวิจัย			
19	20	21	22	23	24	25
			เรียบเรียง งานวิจัย			
26	27	28				
เรียบเรียง งานวิจัย						

เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2549 เป็นช่วงของการประเมินผลจากการแสดงรอบที่ 4 และนำไปแก้ไขในการแสดงรอบสุดท้าย และเมื่อจบการแสดงในทุกรอบแล้วผู้วิจัยจึงทำการประเมินผลทั้งหมดและเรียบเรียงเพื่อทำเป็นรูปเล่มงานวิจัย

ตารางที่ 7 แผนการทำงานแบบละเอียด
ประจำเดือนมีนาคม พ.ศ.2549

อาทิตย์	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์	เสาร์
			1	2	3	4
			เรียบเรียง งานวิจัย			
5	6	7	8	9	10	11
			เรียบเรียง งานวิจัย			
12	13	14	15	16	17	18
			เรียบเรียง งานวิจัย			
19	20	21	22	23	24	25
			เรียบเรียง งานวิจัย			

อาทิตย์	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์	เสาร์
26	27	28	29	30	31	
เรียบเรียง						
งานวิจัย						

เดือนมีนาคม พ.ศ.2549 เป็นช่วงของการเรียบเรียงงานวิจัยให้สมบูรณ์ และเก็บรายละเอียดที่ขาดหายไป เช่น การถ่ายรูปอุปกรณ์ประกอบฉาก การถอดรหัสรูปภาพจากไฟล์วีดีโอเพื่อนำภาพมาประกอบในเล่ม ใช้ในการสร้างความเข้าใจที่ชัดเจนมากขึ้นเมื่ออธิบายถึงรายละเอียดในหัวข้อต่างๆ

การคัดเลือกบทประพันธ์และศึกษาประวัติรางวัลซีไรต์

เหตุผลในการเลือกวรรณกรรมรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” มาดัดแปลงเป็นบทละคร

ภาพที่ 1 ปกหนังสือวรรณกรรมรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง”

เมื่อผู้วิจัยได้อ่านวรรณกรรมเรื่องดังกล่าวแล้วรู้สึกย้อนเวลากลับไปเป็นเด็กอีกครั้งหนึ่ง จึงมองว่าเรื่องราวในเรื่องสั้นดังกล่าวสามารถนำมาทำเป็นละครเด็กได้ เพราะพิจารณาจาก 2 เรื่องสั้น คือ สีสี่แปดของรุ่งกินน้ำ และ “ลูกหาม” กับสามสหาย ซึ่งในสองเรื่องดังกล่าวมีฉากที่หากนำมาแปรให้เป็นภาพบนเวทีน่าจะดึงดูดความสนใจเด็กได้มากพอสมควร แม้ว่าผู้ประพันธ์จะ

ตั้งใจเขียนขึ้นเพื่อผู้ใหญ่มาก ประกอบกับพิจารณาจากกระแสสังคมที่ให้การตอบรับวรรณกรรม เรื่อง “เจ้าหญิง” เป็นอย่างมาก ยกตัวอย่างจากความคิดเห็นเหล่านี้

ความคิดเห็นจากเว็บไซต์ http://www.matichon.co.th/khaosod/khaosod_detail.php?s_tag=03p011250848&day=2005/08/25

"โลกของความสับสนวุ่นวายขณะนี้ โลกที่หลายสิ่งเกิดขึ้นมา โลกที่ดูจะไร้ความหวัง หนังสือรวมเรื่องสั้น 'เจ้าหญิง' กลับทำให้โลกสว่างไสวขึ้นได้โดยวิธีที่แปลก หลายคนคงคุ้นเคยกับการอ่านเรื่องสั้นในรูปแบบตามชนบท อาจเกิดความกังขาว่าทำไมกรรมกรชุดนี้ถึงได้เลือกรวมเรื่องสั้นที่เล่าเรื่องเป็นนิทานเหมือนให้เด็ก ๆ อ่าน 'ได้รับรางวัล น่าจะเป็นคำถามที่กังขาเหมือนกัน เพราะมีเรื่องของเจ้าหญิงเจ้าชาย มีงูเจ็ดหัว มีรุ้งกินน้ำ อะไรต่ออะไรหลากหลายไปหมด มันเป็นเรื่องของเด็กเท่านั้นหรือ หรือมีสารอะไรที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อให้คนร่วมสมัยได้อ่าน ที่ทำให้ได้คิดและสำนึกในความเป็นจริงของพฤติกรรมของมนุษย์และการแก้ปัญหาในโลกปัจจุบัน อยากจะพูดถึงเรื่องนี้ในแง่อารมณ์ขัน ทุกเรื่องมีการล้อหรือมีการหยอกพฤติกรรมของมนุษย์ และค่อนข้างที่จะทำให้ 'เวอร์' ไป คือขยายความเสียดนกระทั่งเรารู้สึกตลก ชวนขันมาก สะท้อนพฤติกรรมของคนในปัจจุบันทั้งนั้น เพียงแต่ว่าเป็นในรูปนิทาน"

อ.นิตยา มาศะวิสุทธิ ประธานคณะกรรมการตัดสินรางวัลซีไรต์

"รวมเรื่องสั้นเล่มนี้เป็นรูปแบบของเรื่องเล่าแบบนิทานคือ 'กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว' และตัวละครเป็นตัวละครสมมติ แต่เอามาผูกเรื่องเพื่อวิพากษ์เหตุการณ์ในชีวิตจริงในปัจจุบัน แม้ลักษณะจะเป็นเรื่องสั้นในรูปของนิทาน แต่ไม่ได้พูดถึงเรื่องในอดีตทั้งหมด เพียงแต่เป็นการขอยืมเรื่องนิทานกับตัวละคร เพื่อจะมาวิพากษ์พฤติกรรมของมนุษย์ตามที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ซึ่งความเป็นพฤติกรรมของมนุษย์นั้น จริงๆ เป็นกลวิธีที่นักเขียนไทยได้ใช้มาแล้ว แต่ว่าในเรื่องนี้ทำให้น่าสนใจตรงที่เล่นล้อกับเรื่องต่างๆ ด้วยอารมณ์ขัน "

ศ.ดร.กฤษณา รัชชณี คณะกรรมการตัดสินรางวัลซีไรต์

"ผมอ่านหนังสือเล่มนี้ด้วยความสุข บริมเปรมใจว่าเรายังมีความหวังในโลกของวัตถุนิยม-บริโภคนิยม ผมว่าเรื่องนี้เป็นเหมือนสื่อที่ดีที่ใช้นิทานเป็นสื่อในการเล่าเรื่อง เพื่อสอนให้รู้สัจธรรมผ่านนิทาน ผู้อ่านลดตัวตนลงมายอมรับการสื่อได้ง่ายกว่า ยกตัวอย่างเช่น การกระทำความดีงามหรือการกระทำทั้งหลาย ความดีงามหรือว่าสัจธรรมทั้งหลายจะสอนคน อ่านแล้วเกิดความรู้สึกขี้ม"

มีอารมณ์ขัน มีความสุข และผมมองว่าหนังสือเล่มนี้ มีผลต่อการกระตุ้นจิตใต้สำนึกของผู้อ่านทุกคนให้ เกิดความรู้สึกอยากจะไม่ดี มองไกล ไม่ดี มีคุณธรรม และมีวินัย เป็นต้น"

ศ.ดร.นพ.วิทยา นาควัชระ คณะกรรมการตัดสินรางวัลซีไรต์

"อยากบอกว่าในความเป็นนิทานนั้น ไม่ใช่นิทาน แต่เป็นเรื่องสั้นที่ใช้รูปแบบของนิทานทำไม 'เจ้าหญิง' จึงหันกลับไปใช้รูปแบบของนิทานซึ่งถือว่าเป็นรูปแบบของเรื่องเล่ายุคเก่าแก่ที่สุดมาใช้เพื่ออธิบายเรื่องเล่าร่วมสมัย คิดว่าเป็นความตั้งใจและเป็นความตระหนักของผู้เขียนเอง ซึ่งเป็นการแสวงหาความหมายของชีวิต เรื่องที่นำเสนอจะมีเรื่องเจ้าชาย-เจ้าหญิง จริงๆ แล้วเป็นการนำเอาคำค้นเคยของเรื่องเล่าสมัยเด็กมาพ่วงเป็นเรื่องของผู้ใหญ่ อย่างเรื่อง 'สีที่แปดของรุ้งกินน้ำ' ที่จริงเป็นเรื่องของเด็กคนหนึ่งที่ครอบครัวแตกแยก พ่ออยู่ฝั่งแม่น้ำหนึ่ง แม่อยู่อีกฝั่งแม่น้ำหนึ่ง แล้วเด็กเริ่มจะไม่รู้สึกว่าเป็นคนเอาแต่ใจตัวเอง เป็นเจ้าหญิงที่ถูกปล่อย เพราะพ่อแม่ไม่ได้ให้ความรัก แต่ในที่สุดแล้วคนที่จะมาสมานแผลของผู้ใหญ่นั้นคือเด็ก เด็กที่ต้องเคลื่อนย้ายไปอยู่กับพ่อแม่ข้ามแม่น้ำไปข้ามแม่น้ำมา ตรงนี้เด็กสามารถแก้ปัญหาให้ผู้ใหญ่ได้ ลักษณะเรื่องเล่าแบบเด็กมันเสียดสีความเขลาของผู้บริสุทธิ์ได้อย่างน่าสนใจ และโลกของจินตนาการกับโลกของความจริงมันซ้อนทับกันอยู่ ทำให้เนื้อหาเป็นแบบนิทาน หรือเป็นนิทานสอนผู้ใหญ่ก็ได้ ฉะนั้นอ่านได้หลายระดับ"

ผศ.ดร.ตรีศิลป์ บุญขจร คณะกรรมการตัดสินรางวัลซีไรต์

"ถ้าพูดถึงในแง่ของการตั้งชื่อเรื่อง น่าสนใจ น่าหยิบ คือการตั้งชื่อเรื่องน่าจะเป็นส่วนหนึ่งของงานที่จะได้รางวัล เพราะเป็นเรื่องที่แปลกกว่าทั้ง 7 เล่ม และเรื่องสั้นแต่ละเรื่องมีลีลาที่แปลกและการเขียนเรื่องสั้นแบบนี้เป็นการเขียนเรื่องสั้นที่ยากมาก เพราะว่าเรื่องสั้นทั่วไปที่มีอยู่ในตลาดเมืองไทย ส่วนมากจะเอาชีวิตของคนโน้นคนนี่มาเขียน บางทีก็เอาของตัวเองมาเขียน แต่สำหรับเล่มนี้ เขียนโดยเอาชีวิตจริงนั้นมาทำเป็นเหมือนกับนิทาน อ่านแล้วทำให้เกิดความรู้สึกที่ดี เปลี่ยนเป็นรูปแบบใหม่ สร้างจินตนาการขึ้นมาจากชีวิตจริงๆ ที่มนุษย์มี ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ ที่จะเขียนอย่างนี้ได้ เรื่องสั้นทั้ง 8 เรื่องในหนังสือเล่มนี้ มีระดับใกล้เคียงกัน และการดำเนินเรื่องชวนติดตามใช้สำนวนได้ดี ไม่บรรยายมากเกินไป เรื่องสั้นต้องกระชับ ทุกประโยคทุกสำนวนจะมีประโยชน์ในเรื่องนั้น ถ้าลองไปอ่านดูจะเห็นว่าขาดไปแค่บรรทัดเดียว แทบไม่ได้เลย นอกจากนี้ยังมีคำ มีอารมณ์ขัน ขณะเดียวกันไม่ใช่อารมณ์ขันแบบเดียว ยังได้ความรู้สึกและได้แง่คิดที่ดี ทำให้เรามีความรู้สึกที่จะเป็นคนดี หรือกระทั่งมีสาระแทรกอยู่ในเสียงหัวเราะ เป็นเรื่องสั้นที่เขียนได้ยาก อันนี้เป็นเรื่องที่ผมอ่านแล้วชอบ และสมควรมากที่จะได้รับรางวัลนี้"

ไมตรี ลิ้มพิชาติ นายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย

คณะกรรมการตัดสินรางวัลซีไรต์

"เรื่องสั้นชุดนี้สามารถตีความได้หลายอย่าง ทั้งในโลกของความเป็นจริงที่มีความฝันอยากเป็นเจ้าหญิง เมื่อไม่ใช่เจ้าหญิงก็กลายเป็น 'เจ้าหญิง' คิดว่าน่าจะทำให้เยาวชนสนใจอ่าน และเข้ามาสู่โลกของการอ่านมากขึ้น เพราะว่าเรื่องกระตุ้นจินตนาการ และคิดได้หลายระดับ จริงๆ บ่นกันมาหลายปีแล้วว่าวรรณกรรมซีไรต์อ่านยากเหลือเกิน เผอิญเรื่องนี้มีความลุ่มลึกหลายระดับ และเด็กอ่านได้ ผู้ใหญ่อ่านดี ระดับเด็กก็อ่านเป็นจินตนาการสวยงาม แต่ในระดับของผู้ใหญ่ก็จะตีความโยงไปถึงสังคม โยงไปถึงปัญหา และโยงไปถึงเรื่องปรัชญา การแสวงหาชีวิต หรือว่ามนุษย์ที่เต็มไปด้วยความเขลา ความโลภ ประทับใจเรื่อง 'สีที่แปดของรุ่งกินนี่' เพราะว่าคนมักชอบตามหาสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ และในที่สุดก็ค้นพบว่าจริงๆ แล้วมันก็อยู่ที่ตัวเราเอง อยู่ที่สีชมพูระเรื่อที่แก้มของเรา แต่เรามองไม่เห็น เราไม่เคยรับรู้เลย ไม่เคยยอมหันกลับมามองตนเอง"

ผศ.ดร.ธเนศ เวศร์ภาดา ประธานคณะกรรมการตัดสินรอบคัดเลือก

และกรรมการรอบตัดสิน

“ “เจ้าหญิง” นั้นเป็นการสร้างเรื่องจากจินตนาการมองโลกในแง่มุมมองต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็แงเหงา เศร้า สดใส ช่างจินตนาการ เย้ยหยัน แต่ละเรื่องถ้าอ่านเอารสและรสนมัยก็จะสัมผัสกับความหมายเล็กๆ ที่บินหลาแอบซุกซ่อนไว้ ซึ่งคือศักยภาพแห่งจินตนาการและความฝันของมนุษย์ ถ้าอ่านเอาจริงเอาจังก็จะพบความหมายใหญ่ นั่นก็คือวิญญานขบถในตัวมนุษย์ทุกนาม”

ข่าวสด วันที่ 25 สิงหาคม 2548

“สีที่แปดเรื่องสั้นแปดเรื่องที่ลุ่มลึก แต่นุ่มนวล ละเมียดละไม อ่อนหวาน และเป็นเพื่อนกับยิ้มสบายๆ ในวันอารมณ์ดี บินหลาไม่ทำให้คนรักจินตนาการผ่านตัวหนังสือของเขาผิดหวัง จินตนาการของบินหลากว้างไกลไพศาล แม้มีบรรยากาศแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ประเทศไทยก็ไม่ติดกรอบสถานที่ แม้มีความเป็นสากล ก็ไม่ติดกรอบฝรั่ง แหก จีน ญี่ปุ่น ทั้งยังก้าวไกลถึงหมู่ดาวนอกทางช้างเผือก สุดขอบจักรวาลที่ไม่มีจุดเริ่มต้นและสิ้นสุด และนี่คือสิ่งที่ขาดหายไปนิยายและนิทานไทยหลายๆ เล่ม และในบรรยากาศการเรียนรู้ของเด็กไทยวันนี้ ไม่ว่าจะเป็นที่บ้านหรือโรงเรียน เมื่อจินตนาการถูกจำกัดด้วยกระบวนการทางสังคมที่มีแต่เป้าหมายของบริโภคนิยมและทุนนิยม เพราะเป้าหมายหลากหลายอื่นๆ ถูกกำจัดทิ้งหรือถูกผลักไปอยู่ชายขอบเกือบหมด เราจะ

เห็นอะไร นอกจากเครื่องจักรมนุษย์เดินเล่นกันเกลื่อนถนน แกรมเป็นเครื่องจักรหน้าตาเหมือนกัน
สนิทเพราะผลิตโดยโรงงานผูกขาดโรงงานเดียวตายไม่รู้ตัวก็เมื่อตกรุ่น”

ในคอลัมน์หินนุ่มหุ้มฟองน้ำ

ของนิดนี่/ nitnyy@yahoo.com

<http://www.dailynews.co.th/entertain/each.asp?newsid=63946>

สรุปลักษณะเด่นของวรรณกรรมรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” ของ บินหลา สันกาลาคีรี ใน
ความคิดเห็นที่หลากหลายได้ดังนี้

1. มีวิธีการนำเสนอเรื่องสั้นในรูปแบบนิทาน ซึ่งแปลกและแตกต่างจากเรื่องสั้นอื่น ๆ ที่เน้น
แนวสัจนิยม (Realism) ผนวกกับลีลาการเขียนที่น่าสนใจ
2. ใช้นิทานสะท้อนความเป็นจริงในสังคมได้อย่างแยบคาย ตัวละครมีความคล้ายมนุษย์ใน
โลกแห่งความเป็นจริง
3. ชื่อเรื่องน่าสนใจ
4. เต็มเปี่ยมไปด้วยจินตนาการ
5. เด็กอ่านได้ ผู้ใหญ่อ่านดี เป็นการขยายฐานผู้อ่านวรรณกรรมรางวัลซีไรต์ให้กว้างขึ้น
6. เนื้อหาสนุก ตื่นเต้น ชวนติดตาม และเปี่ยมไปด้วยอารมณ์ขัน

เหตุผลหลักในการเลือกวรรณกรรมซีไรต์ โดยเฉพาะเรื่อง “เจ้าหญิง” มาดัดแปลงเป็นบท
ละครสำหรับเด็กและสร้างสรรคเป็นละครสำหรับเด็กนั้น ผู้วิจัยต้องการขยายฐานกลุ่มผู้รับรู้คุณค่า
ของงานวรรณกรรมประเภทนี้ไปสู่เด็ก และต้องการศึกษาว่าเด็กสามารถรับรู้สาระและสุนทรี
ยรสจากวรรณกรรมสำหรับผู้ใหญ่ได้อย่างไร

เหตุผลรองลงมาคือผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า หากนำเรื่องราวที่กำลังอยู่ในกระแสมาจัดทำ
เป็นละครเด็ก น่าจะมีผู้ให้ความสนใจในวงกว้าง เพราะองค์ประกอบของการแสดงมี 3 ส่วน คือ ผู้
แสดงหรือผู้สร้าง เรื่องราว และผู้ชม หากขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดอาจทำให้ละครไม่สามารถถือกำเนิดขึ้น
ได้ และหากเรื่องราวนั้นมีสาระที่แฝงไปด้วยความเพลิดเพลินย่อมเป็นจุดเริ่มต้นที่สวยงาม จึงทำให้
เลือกวรรณกรรมเรื่องดังกล่าวมาผสมผสานให้เป็นเรื่องเดียวกัน คือ “ลูกหามกับสามสหายกับ
สายรุ้งสีที่แปด” โดยผู้วิจัยเน้นหนักที่เรื่อง “ลูกหาม” กับสามสหาย เพราะมีฉากต่อสู้ที่ดึงดูดความ
สนใจจากเด็กได้และเข้าใจได้ง่ายกว่า และร้อยกันโดยใช้จุดเริ่มต้นของเรื่องสีที่แปดของรุ้งกินน้ำ
จนถึงช่วงเจ้าหญิงเรียกร้องจะเอารุ้งให้ได้ จนกระทั่งมีพญางูเจ็ดหัวมาลักพาตัวไป แล้วจึงต่อยด้วย
เรื่องราวของ “ลูกหาม” กับสามสหาย จนกระทั่งพาเจ้าหญิงกลับวังและสั่งสอนพระราชอาและพระ

ราชินีเรียบร้อยแฉิ่งจึงจบเรื่องด้วยตอนจบของเรื่องสี่ที่แปดของรุ่งกินน้ำ โดยมีแก่นความคิดของเรื่อง (Theme) คือ มุ่งสะท้อนค่านิยมสังคมแบบทุนนิยม ที่มองกรอบภายนอกของทุกสิ่งคือความหมายของทุกสิ่ง ซึ่งในความเป็นจริงแล้วสิ่งที่สะท้อนภายนอกกับสิ่งที่อยู่ภายในอาจไม่ตรงกันก็เป็นได้ เช่น ภาพครอบครัวที่มีกันพร้อมหน้าแต่อาจไม่มีความรักต่อกัน พ่อแม่ที่อ้างว่าทุ่มเทความรักให้ลูกด้วยสิ่งของฟุ้งเฟ้ออาจไม่เคยรู้เลยว่าจริง ๆ แล้วลูกต้องการสิ่งใด หรือแม้แต่ขอทานที่ดูภายนอกน่าหัวเราะเยาะแต่กลายเป็นคนมีความคิดหรือมีศรัทธามากกว่าผู้ดีจอมปลอมก็เป็นได้ ดังนั้นสิ่งที่พิสูจน์ตัวตนของเราจึงมิใช่ค่านิยมของสังคม หากแต่เป็นการกระทำของเราต่างหากที่กำหนดคุณค่าของเรา โดยมุ่งให้ละครเรื่องนี้เป็นละครเด็กที่ “เด็กดูได้ ผู้ใหญ่ดูดี” คล้ายกับคำกล่าวของผศ.ดร.ธเนศ เวศร์ภาดา ที่กล่าวถึงวรรณกรรม “เจ้าหญิง”ว่า “เด็กอ่านได้ ผู้ใหญ่อ่านดี”

ประวัติซีไรต์

ก่อนศึกชาววรรณกรรมรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” รางวัลซีไรต์ปี พ.ศ.2548 ผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงประวัติของรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน โดยอ้างอิงข้อมูลจากเว็บไซต์ www.seawrite.com ดังนี้

กำเนิดซีไรต์

เมื่อต้นปี พ.ศ. 2522 ฝ่ายบริหารของโรงแรมโอเรียนเต็ลได้ริเริ่มรางวัลนี้ เนื่องจากโรงแรมโอเรียนเต็ลมีประวัติเกี่ยวข้องกับนักเขียนชั้นนำของโลกมาเป็นเวลาช้านาน จะเห็นได้จากการที่อาคารเก่าแก่ของโรงแรมที่ชื่อว่า “ตึกนักเขียน” (AUTHORS' RESIDENCE) อันประกอบด้วยห้องชุดพิเศษ โดยใช้ชื่อนักเขียนคนสำคัญที่เคยมาพัก ได้แก่ ซอมเมอร์เซ็ท มอห์ม , โนเอล โห้เว็ด , โจเซฟ คอนราด และเจมส์ มิเชนเนอร์ นอกจากนี้ยังมีห้องชุดเกรแฮม กรีน , จอห์น เลอ คาร์เร่ และ บาร์บารา คาร์ทแลนด์ ในตึกกรีเวอร์ริงด้วย ฝ่ายบริหารของโรงแรมโอเรียนเต็ล จึงได้ร่วมปรึกษากับ บริษัท การบินไทย และกลุ่มบริษัทในเครืออิตัลไทย จัดตั้งรางวัลวรรณกรรมนี้ขึ้น โดยมีพระวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตร ทรงเป็นประธานและได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย และสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย ต่อมา มูลนิธิจิม ทอมป์สัน ได้เข้าร่วมในปี พ.ศ. 2524 และถอนตัวออกในปี 2530 ธนาคารกรุงเทพ เข้าร่วมในปี พ.ศ. 2527 และ บริษัท วิษณุอนันต์ (ประเทศไทย) จำกัด เข้าร่วมในปี พ.ศ. 2531 แต่ได้ถอนตัวในภายหลัง หัวข้อในการหารือในครั้งนั้น คือ การส่งเสริมสนับสนุนนักเขียนในกลุ่มอาเซียนทั้ง 5

ประเทศ ได้แก่ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และ ไทย และการเผยแพร่ให้โลกรู้ถึง วัฒนธรรมทางวรรณกรรมของภูมิภาคนี้ ต่อมาจึงได้มีประเทศต่างๆในกลุ่มอาเซียนทยอยเข้าร่วมงานซีไรต์จนครบ 10 ประเทศ ดังนี้ ประเทศบรูไนดารุสซาลัมเข้าร่วมเมื่อปี 2529 ประเทศเวียดนามเข้าร่วมเมื่อปี 2539 ประเทศลาวและพม่าเข้าร่วมเมื่อปี 2541 ประเทศกัมพูชาเข้าร่วมเมื่อปี 2542 และอาจกล่าวได้ว่ารางวัลซีไรต์มีส่วนอย่างยิ่งในการส่งเสริมวงวรรณกรรมไทยและประเทศเพื่อนบ้านในกลุ่มอาเซียน และเป็นเสมือนสะพานทางวัฒนธรรมที่เชื่อมโยงความเข้าใจอันดีในระดับภูมิภาค

วัตถุประสงค์ มีดังนี้ คือ

1. เพื่อให้เป็นที่รู้จักถึงความสามารถด้านสร้างสรรค์ของนักเขียนในกลุ่มประเทศอาเซียน
2. เพื่อให้ทราบถึงโคศรัพท์ทางวรรณกรรม ทรัพย์สินทางปัญญาวรรณศิลป์แห่งกลุ่มประเทศอาเซียน
3. เพื่อรับทราบ รับรอง ส่งเสริมและจรรโลงเกียรติ อัจฉริยะ ทางวรรณกรรมของนักเขียนผู้สร้างสรรค์
4. เพื่อส่งเสริมความเข้าใจและสัมพันธภาพอันดีในหมู่นักเขียนและประชาชนทั่วไปในกลุ่มประเทศอาเซียน

กฎเกณฑ์การเลือกสรรงานวรรณกรรม มีดังนี้ คือ

1. เป็นงานริเริ่มของผู้เขียนเอง มิใช่งานแปลหรือแปลงจากของผู้อื่น
2. ผู้เขียนยังมีชีวิตอยู่ขณะส่งงานเข้าประกวด
3. เป็นงานตีพิมพ์เผยแพร่ (มี ISBN) เป็นเล่มครั้งแรกย้อนหลังไม่เกิน 3 ปี ภายในวันสิ้นกำหนดส่งงาน
4. งานวรรณกรรมที่เคยได้รับรางวัลอื่นใดในประเทศไทยมาแล้วจะส่งเข้าพิจารณาอีกก็ได้

คณะกรรมการจัดงาน

คณะกรรมการดำเนินงานตั้งแต่ปี พ.ศ. 2522 มีพระวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตร เป็นประธาน ภายหลังจากที่พระองค์ท่านสิ้นพระชนม์ลง ในปี พ.ศ. 2524 และหม่อมงามจิตต์ บุรฉัตร ได้ดำรงตำแหน่งประธานสืบแทนจนถึงแก่อนิจกรรมในปี พ.ศ. 2526 และผู้ที่สืบตำแหน่งต่อมาคือ พระวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าวิมลฉัตร จนกระทั่งถึงปี พ.ศ. 2534 ม.จ. สุภัทรดิศ ดิศกุล ได้ดำรงตำแหน่งประธานจนถึงปี พ.ศ. 2540 ต่อมาในปี พ.ศ. 2541 ม.ล. พีระพงศ์ เกษมศรีดำรงตำแหน่งประธานสืบแทน และในปี พ.ศ. 2542 จนถึงปัจจุบัน ม.ร.ว. สุขุมพันธุ์ บริพัตร ได้ดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการ และเป็นที่ยินดีแก่คณะกรรมการเป็นอย่างยิ่ง ที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงรับเป็นองค์ประธานกิตติมศักดิ์ นอกจากนี้คณะกรรมการประกอบด้วย สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ผู้แทนสถานเอกอัครราชทูตกลุ่มประเทศอาเซียน 9 ประเทศ และผู้แทนจากบริษัท การบินไทย จำกัด มหาชน ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) บริษัท อเมริกัน เอ็กซ์เพรส (ไทย) จำกัด แสงโสม กรุ๊ป มูลินนิธิเร็ก มอร์แกน บริษัท เฮวิเทซ อินเตอร์เนชันแนล จำกัด มูลินนิธิจุมภฏ-พันธุ์ทิพย์ ธนาคารแห่งประเทศไทย บริษัท ไตชิบา ไทยแลนด์ จำกัด ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย บริติช แก๊ส ไทยแลนด์ พีทีอี ลิมิเต็ด บริษัท ศรีไทยซูเปอร์แวร์ จำกัด (มหาชน) บริษัท เวิลด์ แทรเวล เซอร์วิส จำกัด และโรงแรมโอเรียนเต็ล

คณะกรรมการพิจารณา (คัดเลือก และ ตัดสิน)

นักเขียนและคณะบุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานวรรณกรรมของแต่ละประเทศ จะเป็นผู้เลือกสรรตัดสินว่าผู้ใดควรได้รับรางวัล ดังเช่นในประเทศไทยคณะกรรมการพิจารณาวรรณกรรมฯ มาจากการเสนอชื่อของสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ และสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย แบ่งเป็น 2 คณะ คือ

1. คณะกรรมการคัดเลือก (Selection Committee) มีจำนวน 7 ท่าน ประกอบด้วย ผู้แทนจากสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย 3 ท่าน ผู้แทนจากสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย 3 ท่าน และผู้ทรงคุณวุฒิทางวรรณกรรม 1 ท่าน ให้คณะกรรมการคัดเลือกกันเองเป็นประธานหนึ่งคน คณะกรรมการคัดเลือกมีหน้าที่รับงานวรรณกรรมที่มีผู้เสนอเข้าพิจารณา และพิจารณาคัดเลือกให้เหลืออย่างน้อย 7 เล่ม แต่ไม่เกิน 10 เล่ม เสนอต่อคณะกรรมการตัดสิน

2. คณะกรรมการตัดสิน (Board of Juries) มีจำนวน 7 ท่าน ประกอบด้วย นายกสมาคมภาษาและหนังสือหรือผู้แทน นายกสมาคมนักเขียนฯ หรือผู้แทน นักเขียนหรือกวี ผู้ทรงเกียรติคุณ 1 ท่าน ผู้ทรงคุณวุฒิทางวรรณกรรม 3 ท่าน ประธานคณะกรรมการคัดเลือก (โดยตำแหน่ง)

กรรมการตัดสินจะเป็นบุคคลเดียวกันกับกรรมการคัดเลือกไม่ได้ ยกเว้น ประธานคณะกรรมการคัดเลือก และไม่เป็นผู้ได้รับประโยชน์โดยตรงจากงานที่ได้รับการคัดเลือก คณะกรรมการตัดสินมีหน้าที่พิจารณางานวรรณกรรมที่คณะกรรมการคัดเลือกเสนอ และตัดสิน 1 เล่ม ให้ได้รับรางวัลซีไรต์

กำหนดเวลาส่งงานวรรณกรรมเข้าพิจารณา

ให้กำหนดวันสิ้นสุดในวันที่ 31 มีนาคม (สำหรับงานวรรณกรรมประเภทนวนิยาย) และวันที่ 30 เมษายน (สำหรับงานวรรณกรรมประเภทเรื่องสั้นและกวีนิพนธ์) ของทุกปี และการตัดสินให้รางวัลจะประกาศผลภายในเดือนสิงหาคมของทุกปี ผู้ส่งงานวรรณกรรมเข้ารับการพิจารณาได้รับรางวัล ได้แก่ องค์กร และสถาบันที่ทำงานเกี่ยวกับวรรณกรรม สำนักพิมพ์ นักวิชาการวรรณกรรม นักเขียน นักวิจารณ์ และนักอ่านทั่วไป

รางวัล

ประกอบด้วยแผ่นโลหะจารึกเป็นอนุสรณ์เกียรติประวัติ เงินรางวัล และการทัศนอาจรประเทศหนึ่งในกลุ่มประเทศอาเซียน เป็นเวลา 1 สัปดาห์

ตารางที่ 8 รายชื่อวรรณกรรมที่ได้รับรางวัลซีไรต์จากอดีตถึงปัจจุบัน

ข้อมูลจาก<http://www.samewaymag.com/index2/storywriter/storyseawriter.htm>

ซีไรต์จากอดีตถึงปัจจุบัน			
ปี พ.ศ.	ชื่อผู้ประพันธ์	ชื่อหนังสือ	ประเภทหนังสือ
2522	คำพูน บุญทวี	ลูกอีกสถาน	นวนิยาย
2523	เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์	เพียงความเคลื่อนไหว	กวีนิพนธ์
2524	อัศศิริ ธรรมโชติ	ขุนทองเจ้ากลับมาเมื่อฟ้าสว่าง	รวมเรื่องสั้น
2525	ชาติ กอบจิตติ	คำพิพากษา	นวนิยาย
2526	คมทวน คັນธนู	นาฏกรรมบนลานกว้าง	กวีนิพนธ์
2527	วาณิช จรุงกิจอนันต์	ชอยเดียวกัน	รวมเรื่องสั้น
2528	กฤษณา อโศกสิน	ปูนปิดทอง	นวนิยาย
2529	อังคาร กัลยาณพงศ์	ปณิธานกวี	กวีนิพนธ์

ซีไรต์จากอดีตถึงปัจจุบัน			
ปี พ.ศ.	ชื่อผู้ประพันธ์	ชื่อหนังสือ	ประเภทหนังสือ
2530	ไพฑูริย์ ธีธัญญา	ก่อกองทราย	รวมเรื่องสั้น
2531	นิคม รายยวา	ตลิ่งสูง ชุงหนัก	นวนิยาย
2532	จิระนันท์ พิตรปรีชา	ใบไม้ที่หายไป	กวีนิพนธ์
2533	อัญชัน	อัญมณีแห่งชีวิต	รวมเรื่องสั้น
2534	มาลา คำจันทร์	เจ้าจันทร์ผมหอม	นวนิยาย
2535	ศักดิ์ศิริ มีสมสืบ	มือนั้นสีขาว	กวีนิพนธ์
2536	ศิลา โคมฉาย	ครอบครัวกลางถนน	รวมเรื่องสั้น
2537	ชาติ กอบจิตติ	เวลา	นวนิยาย
2538	ไพโรจน์ทร์ ชาวงาม	ม้าก้านกล้วย	กวีนิพนธ์
2539	กนกพงศ์ สงสมพันธุ์	แผ่นดินอื่น	รวมเรื่องสั้น
2540	วินทร์ เลียววาริณ	ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน	นวนิยาย
2541	แรคำ ประโดยคำ	ในเวลา	กวีนิพนธ์
2542	วินทร์ เลียววาริณ	สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน	รวมเรื่องสั้น
2543	วิมล ไทรนิ่มนวล	อมตะ	นวนิยาย
2544	โชคชัย บัณฑิต	บ้านเก่า	กวีนิพนธ์
2545	ปราบดา หยุ่น	ความน่าจะเป็น	รวมเรื่องสั้น
2546	เดือนวาด พิมวนา	ช่างสำราญ	นวนิยาย
2547	เรวัตร์ พันธุ์พิพัฒน์	แม่น้ำรำลึก	กวีนิพนธ์
2548	บินหลา สันกาลาคีรี	เจ้าหญิง	รวมเรื่องสั้น

จากการพิจารณาจะพบว่า วรรณกรรมรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” เป็นเพียงเรื่องเดียวที่นำเสนอเรื่องสั้นในรูปแบบนิทาน จึงนับเป็นจุดเด่นที่ทำให้งานชิ้นนี้ได้รับความสนใจจากคณะกรรมการตัดสินและผู้อ่านทั่วไป ประกอบกับกลวิธีการเล่าเรื่องแบบละครและภาพยนตร์ที่มีการตัดสลับฉากก็เป็นส่วนที่เสริมกับรูปแบบนิทานทำให้งานนี้อ่านสนุกมากกว่างานซีไรต์เรื่องอื่น ๆ และอาจกล่าวได้ว่าเรื่องสั้นส่วนใหญ่ที่ได้รับรางวัลซีไรต์จะเขียนแนวสัจนิยม (Realism) แต่ “เจ้า

หญิง” จะมีความเป็นแฟนตาซีที่เปี่ยมล้นไปด้วยจินตนาการ แต่แฝงไปด้วยปรัชญาอันแยบคาย และด้วยคุณสมบัติเหล่านี้ จึงทำให้งานชิ้นนี้ได้รับรางวัลทั้งจากคณะกรรมการตัดสินรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) ประจำปี 2548 ของประเทศไทย และรางวัลจากมหาชนทั่วไป ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นว่าเป็นการเหมาะสมที่จะนำวรรณกรรมที่มีกลิ่นอายความเป็นเด็ก และมีคุณสมบัติครบถ้วนเหมาะสมต่อการนำไปดัดแปลงเป็นละครเด็ก เช่น มีความสนุก เรื่องราวน่าติดตาม มีแง่คิดที่ไม่จงใจสอนจนเกินไปจนดูเหมือนยัดเยียด และตัวละครเอกมีลักษณะนิสัยคล้ายเด็กทำให้เด็กสามารถเข้าใจถึงความคล้ายคลึงและใกล้เคียงระหว่างตนเองกับตัวละครและนำแง่คิดที่ได้จากตัวละครไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้

คำประกาศของคณะกรรมการตัดสินรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) ของประเทศไทย ประจำปีพุทธศักราช 2548

คณะกรรมการตัดสินรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน มีมติให้หนังสือรวมเรื่องสั้นเรื่อง เจ้าหญิง ของ บินหลา สันกาลาคีรี ได้รับรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) ของประเทศไทย ประจำปีพุทธศักราช 2548

รวมเรื่องสั้น เจ้าหญิง ของบินหลา สันกาลาคีรี นำโลกของจินตนาการมาผสานกับโลกของความจริงโดยใช้รูปแบบนิทานเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการเรียนรู้ประสบการณ์ทางอารมณ์ การเผชิญกับปัญหาและอุปสรรค การแสวงหาความหมายและความสุขของชีวิต แต่ด้วยความเขลา มนุษย์จึงดิ้นรนและหลงอยู่ในมายา ในที่สุด ผู้อ่านจะรับรู้ได้ว่าในโลกของความเป็นจริงนั้น โลกมีหลากหลายทางเลือกที่จะไปสู่วิถีชีวิตที่เรียบง่ายและพอดี

รวมเรื่องสั้นทั้ง 8 เรื่อง อาจอ่านแยกกันเป็นเรื่องๆ แต่ด้วยการเรียงร้อยเข้าด้วยกัน ทำให้เรื่องสั้นแต่ละเรื่องกลายเป็นเรื่องสั้นในเรื่องยาว เป็นนิทานซ้อนนิทานที่เรื่องต้นกับเรื่องท้ายมาบรรจบกันอย่างแนบเนียน ผู้ประพันธ์สร้างตัวละครหลากหลาย ทั้งคน สัตว์ สิ่งของแบบนิทานเปรียบเทียบที่อุดมด้วยสีสัน รวมทั้งการเล่นคำ โดยเฉพาะชื่อ เจ้าหญิง ที่สื่อความหมายนัยและอารมณ์ขัน มีลีลาภาษาที่รุ่มรวยด้วยโวหารเจ้าจินตนาการและความคิด

เจ้าหญิง เล่าเรื่องด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานและอ่อนโยน ให้เราเห็นว่าในโลกความเป็นจริง ชีวิตไม่ได้เป็นไปดั่งหวัง หากดำรงอยู่ได้อย่างสันติก็ด้วยพลังของความดีงามซึ่งกระตุ้นจิตใจได้สำนึกของผู้อ่านให้มองโลกในแง่ดี เข้าใจและรักเพื่อนมนุษย์

รวมเรื่องสั้นเรื่อง เจ้าหญิง ของ บินหลา สันกาลาคีรี จึงสมควรได้รับรางวัลวรรณกรรม
สร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) ของประเทศไทย ประจำปีพุทธศักราช 2548

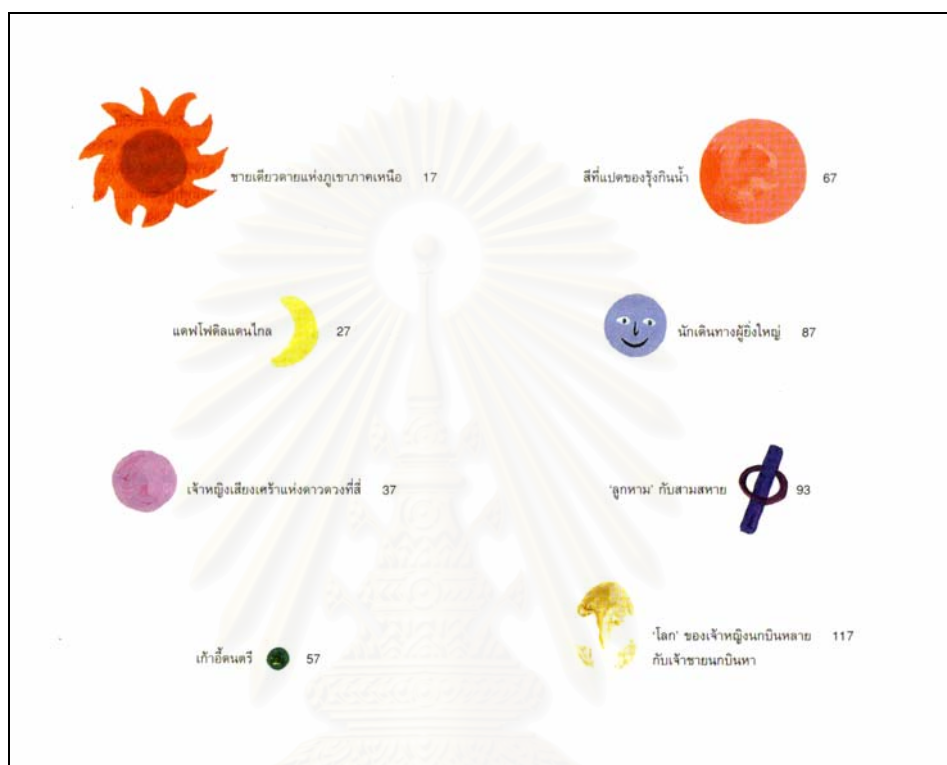
รายชื่อคณะกรรมการ

อาจารย์นิตยา มาสะวิสุทธิ	ประธานคณะกรรมการตัดสิน
ศาสตราจารย์ ดร.กุสุมา รัชชมณี	กรรมการ
นายคำสิงห์ ศรีนอก	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ตรีศิลป์ บุญขจร	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธเนศ เวศร์ภาดา	กรรมการ
นายไมตรี ลิมปิชาติ	กรรมการ
ศาสตราจารย์ ดร. นพ.วิทยา นาควัชระ	กรรมการ

การวิเคราะห์วรรณกรรมรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง”

บุญยงค์ เกศเทศ ได้กล่าวไว้ใน แลลอดวรรณกรรมไทย(2536:97) ว่า “เรื่องสั้นเป็นบันเทิงคดีที่พัฒนาเปลี่ยนแปลงรูปแบบมาจากนิทาน และได้นำแนวความคิดแบบตะวันตกมาประสมประสานกัน “ ทั้งนี้ ยังได้กำหนดความหมายของเรื่องสั้นไว้ว่า “เป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่ง ซึ่งเกิดจากความคิดเชิงสร้างสรรค์ของมนุษย์ต่อเหตุการณ์และภาวะแวดล้อมของสังคม การที่เราจะเข้าถึงจึงต้องมองเงื่อนไข ของเวลา ยุคสมัย สภาพสังคม และปัญหาโลกทัศน์” และยุวพาส์ (ประทีปเสนา) ชัยศิลป์วัฒนา ก็ได้กล่าวทำนองเดียวกันใน ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดีไทย (2542:107) ว่า “เรื่องสั้น (Short Story) มีวิวัฒนาการมาจากเรื่องเล่า นิทาน นิทานอีสป และนิยายปรัมปราตั้งแต่โบราณกาล ดังนั้น โดยความหมายที่กว้าง นิทาน (Tale) นิทานอุทาหรณ์ (Fable) ตำนาน (Legend) นิทานคติธรรม (Parable) และนิทานนิทัศน์ (Exemplum) อาจถือเป็นเรื่องสั้นทั้งสิ้น แต่คำว่าเรื่องสั้นในปัจจุบันมีความหมายเฉพาะและมีลักษณะพิเศษที่ทำให้แยกตัวออกเป็นวรรณคดีอีกประเภทหนึ่ง” จึงสอดคล้องกับแนวความคิดของเจ้าหญิงที่นำเสนอเรื่องสั้นในรูปแบบของนิทาน และนับว่าเป็นการขยายฐานผู้อ่านวรรณกรรมรางวัลซีไรต์ด้วยสิ่งที่น่าสนใจ คือ การนำเสนอประเด็นปัญหาทางสังคมที่คนทั่วไปมองว่าเข้าใจยากให้กลายเป็นนิทานที่เข้าใจง่ายและเข้าถึงได้ง่ายขึ้น

วรรณกรรมรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” ของบินหลา สันกาลาคีรี มีความยาวประมาณ 127 หน้า ประกอบด้วยเรื่องสั้นจำนวน 8 เรื่อง คือชายเดี่ยวดายแห่งภูเขาภาคเหนือ แดฟไฟดิลแดนไกล เจ้าหญิงเสียงเศร้าแห่งดาวดวงที่สี่ แก้อัคนตรี สีที่แปดของรุ่งกินน้ำ นักเดินทางผู้ยิ่งใหญ่ “ลูกหาม” กับสามสหาย และ “โลก” ของเจ้าหญิงนกบินหลาย กับ เจ้าชายนกบินหา

ภาพที่ 2 สารบัญหนังสือ รวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง”

ผู้วิจัยทำการนำ 2 เรื่องสั้น คือ สีที่แปดของรุ่งกินน้ำ และ “ลูกหาม” กับ สามสหาย มาดัดแปลงเป็นบทละครสำหรับเด็ก 1 เรื่อง คือ “ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” ดังนั้นจึงขอวิเคราะห์เพียง 2 เรื่องดังกล่าว โดยมีเกณฑ์ในการวิเคราะห์ตามองค์ประกอบของเรื่องสั้น ดังนี้ (ธัญญา สังขพันธานนท์ , 2539)

1. โครงเรื่อง (Plot) และโครงสร้างเนื้อเรื่อง
2. ตัวละคร (Character)
3. แก่นเรื่อง (Theme)
4. ฉากและสถานที่ (Setting)
5. กลวิธีในการเล่าเรื่องหรือมุมมอง (Point of View)
6. สลีลาและท่าทีของผู้แต่งและการใช้ภาษา (Style and Language)

พิจารณารายละเอียดและวิเคราะห์ได้ดังนี้

โครงเรื่อง (Plot)

หมายถึง ลำดับเหตุการณ์ที่ประกอบเข้ากันเป็นเรื่อง หรือ เรื่องราวตั้งแต่ต้นจนจบ

1. “สีที่แปดของรุ้งกินน้ำ” มีโครงเรื่องเกี่ยวกับเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่มีศักดิ์เป็นเจ้าหญิงซึ่งต้องอยู่กับพระบิดาและพระมารดาที่หย่าร้างกัน ทั้งคู่พยายามเอาใจเจ้าหญิงด้วยสิ่งของนานัปการ แต่ท้ายสุดสิ่งที่เจ้าหญิงต้องการกลับเป็นรุ้งที่มีเจดสี เพียงแต่ทั้งคู่ไม่สามารถหามาให้เจ้าหญิงได้ แม้จะพยายามเพียงใดก็ตาม สุดท้ายเจ้าหญิงรับรู้ว่าการได้รุ้งมาเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ สิ่งที่น่าจะเป็นไปได้มากกว่าคือการขอให้รุ้งมีแปดสี แต่สุดท้ายสิ่งที่ยากยิ่งกว่าคือการทำให้พระราชินีและพระราชินีกลับมาอยู่ร่วมกัน

การลำดับโครงเรื่องของ “สีที่แปดของรุ้งกินน้ำ” เป็นการเล่าเรื่องตามลำดับเวลา โดยมีตัวละครหลักคือ เจ้าหญิง พระราชา พระราชินี และ “รุ้ง” ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการเชื่อมต่อกันระหว่างโลกความเป็นจริงกับโลกแห่งความฝัน เพราะในความจริงนั้นรุ้งจับต้องไม่ได้ แต่สามารถมองเห็นได้ ส่วนพ่อแม่ของเจ้าหญิงซึ่งก็คือพระราชินีและพระราชินีนั้น จับต้องได้ แต่ไม่สามารถกลับมาอยู่ร่วมกันได้ ยิ่งเจ้าหญิงขอให้รุ้งมีแปดสียากขึ้น การขอให้คนทั้งคู่กลับมารักกันนั้นยากยิ่งกว่า แต่ท้ายสุดต่อให้รุ้งปรากฏกายพร้อมกันแปดสีได้ แต่สุดท้ายคนทั้งคู่ก็ยังคงรักษาพิธีไว้ตามเดิม แม้อาจลืมจุดเริ่มต้นของความขัดแย้งไปแล้ว รุ้งจึงเป็นจุดเชื่อมต่อและสัญลักษณ์เปรียบเทียบระหว่างเหตุการณ์ในเรื่องที่อ้างอิงได้จากสภาพความเป็นจริงในสังคมปัจจุบัน

การที่ผู้ประพันธ์ใช้เรื่องสั้นในรูปแบบนิทานสะท้อนให้เห็นสภาพสังคมที่ครอบครัวแตกแยกนั้นทำได้อย่างแยบคาย เพราะผลของการหย่าร้างในสังคมไม่ได้มีผลกระทบที่ผู้ใหญ่เท่านั้น หากแต่ผลกระทบหลักกลับตกไปที่เด็กที่ไม่สามารถเลือกได้ว่าจะอยู่กับใครหรืออยู่อย่างไร ความเอาแต่ใจและปัญหาต่าง ๆ ของสังคมที่เป็นอยู่ในปัจจุบันจึงเป็นผลพวงมาจากครอบครัวแตกแยก เด็กต้องการคนดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษ จึงเกิดการเรียกร้องความสนใจในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การติดยาเสพติด การแข่งรถในยามวิกาล การเที่ยวกลางคืน การมีเพศสัมพันธ์ก่อนเวลาอันควร การทำแท้ง ฯลฯ

ผู้ประพันธ์เลือกใช้ “รุ้ง” เป็นตัวแทนของจินตนาการที่งดงาม และเฉลยในตอนจบเรื่องก็เป็นสิ่งกระตุ้นเตือนให้เข้าใจถึงสภาพความเป็นจริงของสังคม เพราะไม่ว่ารุ้งจะมีกี่สี ความ

แตกแยกของครอบครัวก็ยังคงดำเนินไปตามปกติ และความมหัศจรรย์ใดก็ไม่สามารถทำให้ครอบครัวกลับมาเป็นดังเดิมได้ จึงเป็นจุดเชื่อมโยงระหว่างโลกแห่งจินตนาการในหนังสือกับโลกแห่งความจริงของสังคมได้อย่างแนบเนียน

โครงสร้างของเรื่องประกอบด้วย ตอนเริ่มเรื่อง (Beginning) ดึงดูดความสนใจด้วยการกล่าวถึงความแปลกใหม่ของเทพนิยายหรือนิทานที่ผู้ชมกำลังจะได้อ่านว่า ในนิทานเรื่องอื่น ๆ เรื่องราวจะจบลงด้วยความสุขในรูปแบบของเจ้าหญิงแต่งงานกับเจ้าชาย แต่เรื่องนี้จะเป็นเหตุการณ์ต่อจากเรื่องอื่น ๆ ซึ่งนับเป็นการเปิดเรื่องที่ น่าสนใจมาก และตามด้วยตอนดำเนินเรื่อง (Rising Action) ซึ่งเป็นช่วงที่ปมปัญหากำลังเริ่มก่อตัวขึ้น ด้วยการทำให้การตามใจของพระราชินีและพระราชินียิ่งทำให้เจ้าหญิงเอาแต่ใจมากขึ้นกว่าเดิม ถือเป็นจุดขัดแย้ง (Conflict) ที่ทำให้เรื่องราวเกิดความสนุกสนาน น่าติดตาม จนความขัดแย้งดำเนินไปถึงขีดสุด ถึงจุดวิกฤติของเรื่อง (Climax) โดยผู้ประพันธ์สร้างความยุ่งยากของเรื่องให้เกิดขึ้นด้วยการที่พระราชินีผู้ชอบปรนเปรอสิ่งของให้ลูกน้อยอย่างมากมายมหาศาลแต่สิ่งที่ลูกน้อยต้องการนั้นกลับเป็นสิ่งที่เขาทั้งสองหาให้ได้ และนำไปสู่จุดคลี่คลายของเรื่อง (Falling Action) ซึ่งในเรื่องนี้มีจุดคลี่คลายในรูปแบบของตัวละครเจ้าหญิงค้นพบปัญหาและคลี่คลายปัญหาด้วยตนเองคือการเรียนรู้การรอคอยและการใช้ชีวิตต่อไปภายใต้ครอบครัวที่มีสภาพแตกแยกดังเดิม สุดท้ายตอนจบเรื่อง (Ending) แม้ว่าสภาพปัญหาในครอบครัวจะไม่ได้รับการแก้ไข จัดเป็นการจบเรื่องด้วยความเศร้า (Sad Ending) แต่ผู้ชมก็รู้สึกภูมิใจที่ตัวละครเจ้าหญิงใช้ชีวิตอยู่ได้ภายใต้เงื่อนไขแบบนี้ ซึ่งเป็นจุดแตกต่างระหว่างนิทานที่มักจบลงอย่างสวยงามหรือกับชีวิตจริงที่จบลงแบบโหดร้าย แต่สุดท้ายภายใต้เงื่อนไขดังกล่าวเด็กก็ควรใช้ชีวิตอยู่ได้อย่างเข้าใจและมีสติ

2."ลูกหาม" กับ สามสหาย เรื่องราวของลูกหามลูกศิษย์คุณครูย่าฮุกหรือลูกหมาสามตัว และสหายลูกหิม ลูกหมูและลูกหนู หรือลูกหมี ลูกหมูและลูกหนูนั่นเอง ทั้งหมดอาสาไปปราบพญางูเจ็ดหัวที่มาจับตัวเจ้าหญิงไปเรียกค่าไถ่ แต่ถูกพระราชินีและชาวเมืองพากันหัวเราะเยาะ แต่ท้ายที่สุดแล้ว ด้วยความชาญฉลาด เขาเหล่านั้นก็สามารถช่วยเจ้าหญิงกลับคืนมาได้ และมีข้อคิดที่เรียบง่ายฝากไว้ให้กับพระราชินีและพระราชินีด้วย

การลำดับโครงเรื่องของ "ลูกหาม" กับ สามสหาย " เป็นการเล่าเรื่องแบบไม่ตามลำดับเวลา คือมีการตัดสลับไปมาระหว่างเหตุการณ์ต่าง ๆ เช่น เปิดเรื่องด้วยการปรากฏตัวของลูกหามทั้งสาม แล้วจึงย้อนมาอธิบายถึงสาเหตุแห่งการมาของลูกหามทั้งสาม และตามด้วยเหตุการณ์การช่วยชีวิตและดำเนินต่อจนจบเรื่อง โดยมีตัวละครหลักคือ ลูกหามและสหายทั้ง 6 เจ้าหญิง

พระราชา พระราชินี พญาจูเจ็ดหัว และ บรรดาเจ็ดต่าง ๆ เช่น เจ็ดประจัญบาน เจ็ดขามูไร เจ็ดสิงห์แดนเสือ เจ็ดยอดมนุษย์ คนแคะทั้งเจ็ดและพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น เป็นต้น โดยใช้คำถามในการเปิดเรื่อง เช่น “เด็ก ๆ ทั้งหลายเธอเคยโดนอย่างนี้ไหม?” และในช่วงกลางเรื่อง เช่น “เด็ก ๆ ทั้งหลาย แล้วนี่ล่ะ เธอเคยเจออย่างนี้ไหม?” เพื่อดึงดูดความสนใจและสมมติให้ผู้อ่านเป็นเด็ก เพื่อความสนุกในการอ่านและจินตนาการคล้อยตามกับเรื่องได้อย่างไม่เบื่อ

ผู้ประพันธ์ใช้เรื่องสั้นในรูปแบบนิทานสะท้อนให้เห็นค่านิยมของสังคมในการมองคนที่ภายนอก โดยไม่มองถึงการกระทำผ่านตัวละครเอกถูกหามและสหายได้เป็นอย่างดี และแทรกความตลกขบขันกับบรรดาเจ็ดทั้งหลาย เพื่อดึงความเป็นนิทานที่อยู่ในจินตนาการให้เด่นชัดขึ้น

โครงสร้างของเรื่องประกอบด้วย ตอนเริ่มเรื่อง (Beginning) ซึ่งในเรื่องนี้เริ่มด้วยเหตุการณ์ตอนกลางของเรื่องที่เขาถูกจับตัวไป แล้วมีบรรดาเจ็ดต่าง ๆ พยายามช่วยเหลือแต่ไม่สำเร็จ เหล่าบรรดาถูกหามจึงออกมาและโดนเหยียดหยามด้วยสายตาและการกระทำ นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังดึงดูดความสนใจด้วยการเริ่มเรื่องแบบเปิดประเด็นคำถามและสร้างภาพที่รายล้อมตัวละครเอกได้อย่างมีจินตนาการ และตามด้วยตอนดำเนินเรื่อง (Rising Action) ซึ่งเป็นช่วงที่ปมปัญหา (Conflict) กำลังเริ่มก่อตัวขึ้น ด้วยการเสนอฉากการสู้รบกับพญาจูเจ็ดหัวและได้รับชัยชนะด้วยความชาญฉลาด และจุดวิกฤติของเรื่อง (Climax) คือเมื่อเหล่าบรรดาถูกหามกลับถึงวังพระราชาก็พยายามรั้งตัวพวกเขาไว้เผื่อกรณีพญาจูเจ็ดหัวกลับคืนมา และนำไปสู่จุดคลี่คลายของเรื่อง (Falling Action) คือบรรดาถูกหามได้แนะนำว่าหากเหลือปราสาทเพียงหลังเดียวพญาจูก็คงไม่ยากได้ สามารถดูแลได้ง่ายขึ้นและเรื่องยุ่งยากอื่น ๆ ก็จะไม่ตามมา สุดท้ายตอนจบเรื่อง (Ending) ผู้ประพันธ์นำเสนออันปลายชีวิตของพญาจูเจ็ดหัว เพื่อเป็นการปิดท้ายการอ่านแบบอึ้งใจและไม่รู้สึกว่าตัวละครพญาจูเจ็ดหัวเลวร้ายจนเกินไป ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่คล้ายกับละครเด็กในแง่เพิ่มความตลกให้กับตัวละครเพื่อลดทอนความเลวร้ายลง

ตัวละคร (Character)

หมายถึงบุคคลที่มีบทบาทในเรื่อง แบ่งเป็นตัวละครแบบแบน (Flat Character) ที่เป็นตัวละครเรียบง่าย ไม่มีความซับซ้อนในบุคลิกภาพ เป็นตัวละครด้านเดียว และมีลักษณะคงที่ตลอดเรื่อง และตัวละครแบบกลม (Round Character) ที่เป็นตัวละครที่มีความใกล้เคียงกับความเป็นมนุษย์มากกว่าแบบแรก มีบุคลิกภาพซับซ้อนคล้ายชีวิตจริง โดยในเรื่องสั้นเรื่องนี้ตัวละครในวรรณกรรมทั้งสองเรื่อง มีลักษณะที่ไม่สามารถแบ่งตามลักษณะตัวละครแบบแบน (Flat Character) และแบบกลม (Round Character) ได้เด่นชัด เพราะในหลาย ๆ ตัวละครจะมีทั้งสอง

ลักษณะอยู่ในตัวละครตัวเดียวกัน จึงอาจกล่าวได้ว่า ตัวละครในสองเรื่องนี้มีลักษณะของความเป็นครอบครัวแบบกลมคือ ภายใต้อารมณ์ลักษณะนิสัยที่ชัดเจน เข้าใจง่ายในลักษณะของตัวละครแบบแบน ตัวละครเหล่านั้นก็มีความคล้ายคลึงมนุษย์ในแง่ความคิด คำพูดและพฤติกรรมในลักษณะตัวละครแบบกลม และลักษณะดังกล่าวนี้เองที่ทำให้ไม่สามารถแบ่งแบบตายตัวได้ ทั้งนี้ผู้วิจัยคิดเห็นว่า อาจเป็นเพราะผู้ประพันธ์ต้องการนำเสนอรูปแบบนิทานที่มีความเป็นแฟนตาซีที่ทำให้ผู้อ่านหนีไปในวัยเด็กหรือแม้แต่ใช้ตัวละครหลักที่มีนิสัยคล้ายเด็ก ซึ่งโดยทั่วไปนิทานนิยมใช้ตัวละครแบบแบนเพื่อความเข้าใจง่าย สื่อลักษณะตัวละครได้ชัดเจน เช่น ตัวละครพระราชากับพระราชินีที่ดูเสมือนแบนเพื่อให้สามารถสื่อแก่นความคิดของเรื่อง (Theme) ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น คือ ทั้งคู่มิมีนิสัยเอาแต่ใจ จึงทำให้อยู่ด้วยกันไม่ได้ และยังถ่ายทอดมายังลูกอีกด้วย แต่ขณะเดียวกันก็มุ่งสะท้อนและเสียดสีสังคมในปัจจุบันจึงใช้ลักษณะความเป็นมนุษย์ใส่ลงไปในตัวละครเหล่านั้นหรือแม้แต่ตัวละครที่เป็นสัตว์ก็ตาม ที่เกิดความเปลี่ยนแปลงและไม่เปลี่ยนแปลงหลังเผชิญวิกฤติ ซึ่งในชีวิตจริงของมนุษย์เราย่อมเผชิญวิกฤติมาอย่างมากมาย และล้วนแล้วแต่เปลี่ยนแปลงและไม่เปลี่ยนแปลงหลังวิกฤติทั้งสิ้น เช่นเดียวกับเจ้าหญิงในทั้งสองเรื่องที่เกิดการเปลี่ยนแปลงหลังเผชิญวิกฤติ แต่ขณะที่พระราชากับพระราชินีในเรื่องสี่ที่แปดของรุ่งกินน้ำนั้นไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ซึ่งเป็นไปได้ทั้งสองกรณี และในส่วนนี้มีผลทำให้วรรณกรรมทั้งสองเรื่องนี้มีความสนุกเพลิดเพลินจนถึงขั้นวางไม่ลง และเมื่ออ่านจบก็พบความอึ้งใจชุกชอนอยู่ในหัวใจ

ผู้ประพันธ์ใช้การนำเสนอตัวละครโดยอ้อม (Indirect Method) คือ การนำเสนอข้อมูลผ่านพฤติกรรมที่แสดงออก เช่น การกระทำและคำพูด ผู้ประพันธ์ใช้การเสนอโดยอ้อม ในบางครั้งผู้ประพันธ์เป็นผู้รู้แจ้งแทงตลอด เช่น การบรรยายถึงสภาวะจิตใจของพญางูเจ็ดหัวที่กำลังตกหลุมรักเจ้าหญิง หรือแม้แต่ผ่านบทสนทนาตัวละครเจ้าหญิงที่แสดงความเอาแต่ใจอย่างเห็นได้ชัด แต่ขณะที่บางตัวละครผู้ประพันธ์มิได้สื่อตัวละครแบบรู้แจ้งแทงตลอด เช่น พระราชาและพระราชินี ที่ผู้ชมไม่สามารถทราบได้ว่าทั้งสองคนคิดอย่างไรจึงทะเลาะกันและคิดอย่างไรจึงไม่กลับมาคืนดีกัน เป็นต้น

แก่นเรื่อง (Theme)

หมายถึง สารัตถะและความคิดหลักของผู้ประพันธ์ที่สอดแทรกมาในงานเขียน โดยที่ผู้ประพันธ์เรื่องนี้นำเสนอโดยผ่านตัวเรื่องทั้งหมด (The works itself as it represent ideas) คือ ความคิดเปิดเผยเมื่อได้อ่านจบเรื่อง โดยเรื่องสี่ที่แปดของรุ่งกินน้ำมีแก่นเรื่อง (Theme) คือ ความมหัศจรรย์ใด ๆ ก็ไม่สามารถแก้ปัญหาอะไรได้ ถ้าเราไม่แก้ไขด้วยตัวเราเอง และเรื่องลูกหามกับสามสหายมีแก่นเรื่อง (Theme) คือ การให้คุณค่าตัวเรามีได้ขึ้นอยู่กับผู้อื่น หากแต่ขึ้นอยู่กับตัวเรา

เอง คือ ไม่สำคัญว่าใครจะเรียกเราว่ายังไง จะถูกหมาหรือลูกหมา แต่มันสำคัญว่า เรารู้ว่าเราเป็นใครต่างหาก

ฉากและสถานที่ (Setting)

หมายถึง สถานที่ บรรยากาศ สิ่งแวดล้อมที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง โดยในเรื่องนี้ระบุหรือเจาะจงฉากและสถานที่เด่นชัด โดยกล่าวถึงฉากธรรมชาติ เช่น ถ้ำ แม่น้ำ โบสถ์ เป็นต้น และฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ เช่น ปราสาทราชวัง เช่น “เด็ก ๆ ทั้งหลาย เธอเคยยืนกลางจัตุรัสซึ่งรายล้อมด้วยอาคารร้านรวงอันแสนวิจิตร สูงใหญ่หลายสิบชั้นอย่างนี้ไหม? ตรงหน้าเธอคือพระราชวังซึ่งกว้างขวางยิ่งกว่าวังใดในพื้นที่พิภพ พระราชวังประกอบด้วยปราสาทเจ็ดหลังด้วยกัน แต่ละหลังสร้างด้วยทองคำประดับทับทิมกับมรกต แต่เพราะมันยังไม่เกี่ยวอะไรกับเหตุการณ์ในตอนี้ เราจึงไม่ขอบอกว่า ที่รายล้อมทับทิมแต่ละเม็ดคือบุษราคัมน้ำงามอันประเมินราคาไม่ได้” และเมื่อพิจารณาภาพรวมทั้งหมดจะพบบรรยากาศของความเป็นเทพนิยายและนิทานปรัมปราอย่างเห็นได้ชัด

กลวิธีในการเล่าเรื่องหรือมุมมอง (Point of View)

หมายถึง ผู้ประพันธ์เล่าเรื่องราวผ่านมุมมองของใคร อย่างในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์เล่าเรื่องราวผ่านมุมมองของผู้เล่าที่ไม่ปรากฏตัวในฐานะของตัวละครในเรื่อง (Narrator a Non - participant) คือ ผู้เล่าไม่ปรากฏตัวในเรื่องในฐานะตัวละครใด จึงเป็น “เสียงพูดบนหน้ากระดาษ” ทั้งสองเรื่องสั้นผู้เล่าเป็นผู้เล่าแบบภววิสัย (Not seeing into any Character) คือผู้เล่าจำกัดบทบาทตนเองให้เป็นเพียงผู้นำเสนอภาพการกระทำ คำพูด สีหน้าท่าทาง โดยปราศจากการล่วงล้ำเข้าไปถึงโลกภายในของตัวละคร ซึ่งเป็นวิธีการของการละคร (Dramatic) (ธัญญา สังขพันธานนท์ , 2539:204) กล่าวคือ เป็นการนำเสนอผ่านคำพูด การกระทำ แต่ไม่แสดงความคิดเห็นอธิบายหรือตัดสินให้ข้อสรุปใด ๆ ดังเช่นตอนท้ายของเรื่อง ลูกหมากับสามสหาย ที่กล่าวว่า “ปล. เป็นธรรมเนียมอย่างหนึ่งเวลาหนึ่งถึงฉากจบ มักขึ้นตัวอักษรบรรยายว่า ต่อมาหลังจากเหตุการณ์ในเรื่องแล้ว ชะตากรรมของตัวเอกแต่ละตัวเป็นอย่างไร นิทานเรื่องนี้ก็เช่นกัน แต่เราจะไม่พูดถึงตัวลูกหมากับสามสหาย ด้วยจะต้องใช้เนื้อที่มากเป็นพิเศษ อาจหนักกว่าความหนาของหนังสือเล่มนี้ด้วยซ้ำ ” และในเรื่องสี่ที่แปดของรุ่งกินน้ำ “ไม่มีใครชี้ชัดว่าความระหองระแหงเริ่มต้นตรงใด มายอมรับความจริงกันก็เมื่อพระราชินีผำครึ่งพระราชวังหรือไปสร้างใหม่คนละฝั่งแม่น้ำ พร้อมกับสิ้นสมรสคือเมืองและประชากรอีกครั้งหนึ่ง เจ้าหญิงน้อยพระชนม์สี่ขวบเป็นสมบัติเพียงชิ้นเดียวที่ทั้งสองพระองค์ไม่สามารถแบ่งครึ่งได้” การเล่าเรื่องด้วยมุมมองแบบนี้จึงให้ผู้อ่านสรุปและตีความเองหลังจากได้รับ

ข้อมูลที่น่าเสนอไปแล้ว โดยเคนเนดี (Kennedy , อ้างถึงในธัญญา สังขพันธานนท์ , 2539:204) เปรียบผู้เล่าแบบนี้ว่า “เหมือนแมลงวันที่เกาะอยู่บนฝาผนัง”

ลีลาและท่าทีของผู้แต่งและการใช้ภาษา (Style and Language)

หมายถึง การแสดงออกทางภาษาของนักเขียนที่แตกต่างกัน ซึ่งเทียบได้กับ “กลิ่น” (Tone) ของละคร คือ เป็นลักษณะของสุนทรียรสที่แฝงอยู่ในงานศิลปะประเภทวรรณกรรม ซึ่งทำให้ผู้อ่านเข้าถึงสุนทรียภาพของงานศิลปะได้ง่ายขึ้น โดยในวรรณกรรมทั้งสองเรื่องนี้มีกลิ่นเหมือนขนมหวานที่มีกลิ่นหอมชวนใจ มีสีสันสดใสน่ารับประทาน แต่เมื่อทานเข้าไปจะพบว่าขนมหวานนั้นมีผัก ผลไม้และโปรตีนแอบแฝงอยู่มากมาย โดยที่เราไม่ทันรับรู้ขณะรับประทาน แต่เมื่อรู้ตัวอีกทีโปรตีนและวิตามิน ก็ลือแร่เหล่านี้ก็เข้าไปช่วยเสริมสร้างส่วนที่สึกหรอในร่างกายเราแล้ว

ส่วนประกอบที่ช่วยเติมเต็มกลิ่นให้งานวรรณกรรมสองเรื่องนี้หอมหวานน่าอ่าน เช่น การใช้ถ้อยคำ (Diction) ที่ผู้ประพันธ์เลือกสรรและใช้ถ้อยที่ประณีตในการประพันธ์ เพียงแต่อยู่ในขนบนิทาน เช่น “บนฟากฟ้า เจ็ดสีของรุ้งเข้มขึ้นเป็นลำดับ บัดนี้ ร่วงของเขาใช้เพียงแค่มีสีสัน หากยังอวลด้วยไอหอม เป็นความเร็นลับและงามอย่างประหลาด เจ้าหญิงน้อยกระพริบตาถี่ หยาดน้ำไหลจากตาด้วยปิติ เธอรู้ว่าเธอมาที่นี่เพื่ออะไร แต่ปากกลับพูดไม่ออก บอกไม่ได้ในห้วงเวลาอันราวจะหยุดนิ่ง รุ้งเหลียวมองมา แทรกสายตาดำจ้องลงหว่างใบไม้ใบหญ้า ตาสบดวงตาที่พรางคล้ายประกายของรัตติกาล ริมฝีปากของรุ้งเผยยิ้มอบอุ่น และไม่จำเป็นต้องพูดสิ่งใด เขาก็มองจุมพิตน้ำตาบนแก้มนวล เสียงไซโยก็ก้องจากสองฟากแม่น้ำ ทั้งพระราชและพระราชินีทรงเฝ้าพระแสงพร้อมกัน สบเนตรกันโดยบังเอิญแล้วต่างรีบเบนขึ้นมองท้องฟ้า ตะลึงในความมหัศจรรย์นั้น ครู่หนึ่งก่อนจะลดลงมาสบเนตรกันอีกครั้ง หากคราวนี้ภาพที่เห็นกลับพรางพรายคล้ายมีหยาดน้ำบาดบัง ” จากตัวอย่างดังกล่าวจะพบว่าคำทุกคำมีความสละสลวย มีใช้ภาษาบรรยายภาพได้ชัดเจน สื่อความหมายได้ตรง คือ เข้าใจง่ายและเข้าใจความหมายตรงกัน มีการใช้คำซ้อน เช่น หยุดนิ่ง พรางพราย เป็นต้น

การใช้ความเปรียบ (Imagery) ผู้ประพันธ์ใช้ความเปรียบเพื่อให้เกิดภาพ เช่น การบรรยายสภาพเจ้าหญิงหลังจากไม่สมหวังเรื่องรุ้ง ว่า “เจ้าหญิงน้อยซังกะตายราวไร้จิตวิญญาณ” และใช้การอุปมาอุปไมย เช่น “ จู๋ ๆ รุ้งก็ปรากฏขึ้น เกล็ดทั้งเจ็ดสีปะยับสายลมดุจเริงระบำ” , “ ดอกอัญชัญเป็นอีกหนึ่งที่รุ้งจุมพิต” และ “ริมฝีปากของรุ้งเผยยิ้มอบอุ่น และไม่จำเป็นต้องพูดสิ่งใด เขาก็มองจุมพิตน้ำตาบนแก้มนวล” โดยทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่ารุ้งเป็นคนที่มีชีวิตจิตใจ และการอุปมาลักษณะของหนูในเรื่องลูกหามกับสามสหายขณะเงี่ยหูฟังสรรพสิ่ง ว่า “หนูตัวหนึ่ง ยึดตัวขึ้นช้า ๆ หนวด

ของมันเป็นเหมือนเสาอากาศสายรับข้อมูล” เป็นการอุปมาที่เปรียบเทียบกับโลกสมัยใหม่ ซึ่งผู้ประพันธ์อาจต้องการสะท้อนแนวความคิดเรื่องทุนนิยมที่เป็นแกนหลักในการนำเสนอประเด็นสังคมของวรรณกรรมรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” เลยก็ว่าได้ และใช้การอุปลักษณะ เช่น “เด็ก ๆ ก็ดาหน้าขึ้นสู้อยอดเขา คอยกันเสียงโหมงโหมงแฉง” ซึ่งให้ความหมายว่าสัตว์สามารถพูดได้ เป็นต้น

การใช้ประโยค (Syntax) คือการเรียงเรียงถ้อยคำที่ได้ใจความสมบูรณ์และมีผลต่อการสื่อความหมาย โดยแบ่งเป็นประโยคความเดียว เช่น “เสียงอุทานที่ชวนกันยังแข็งแรงแย่ สีที่แปดของรุ่งกินน้ำคือสีชมพูอันระเรื่อจากพวงแก้มของเจ้าหญิงน้อยนั่นเอง” และ “เจ้าหญิงร้องไห้เป็นอย่างดีพระทัยทรงวิ่งเข้ามาหาเด็ก ๆ ทรงกอดพวกเขาอย่างขอบคุณ” ประโยคความซ้อน เช่น “พระราชากับพระราชินีชูปมอมตรอมพระทัยกินไม่ได้นอนไม่หลับ บางคืนพระราชาทรงออกมายืนถอนใจบนระเบียงโดยหารู้ไม่ว่าบนระเบียงของอีกพระราชวังคนละตลิ่งน้ำ ก็มีบางคนกอดกอดอยู่เช่นกัน” และประโยคความซ้อนเพื่อบรรยายและสร้างภาพของปราสาทที่หรูหรา เช่น “ปราสาทเจ็ดหลัง...แต่ละหลังสร้างด้วยทองคำประดับทับทิมกับมรกต...ที่รายล้อมทับทิมแต่ละเม็ดคือบุษราคัมน้ำงามอันประเสริฐค่ามิได้” เป็นต้น

การศึกษาประวัติผู้ประพันธ์

แนวทางในการศึกษาประวัติผู้ประพันธ์ เนื่องจากมีหนังสือพิมพ์และนิตยสารจำนวนมาก สัมภาษณ์ บินหลา สันกาลาคีรี ในช่วงต้นของการรับรางวัล ผู้วิจัยจึงไม่ใช้วิธีการสัมภาษณ์ด้วยตนเอง เพราะอาจทำให้เกิดคำถามซ้ำกับหนังสือพิมพ์และนิตยสารดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเลือกใช้อ่านคำสัมภาษณ์ต่าง ๆ จากหนังสือพิมพ์และนิตยสาร รวมถึงคำสัมภาษณ์ในเว็บไซต์ที่มีประโยชน์ต่อการดัดแปลงบทละครแทน โดยมีรายละเอียดดังนี้

ภาพที่3 บินหลา สันกาลาคีรี

ผู้ประพันธ์วรรณกรรมรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” คือ บินหลา สันกาลาคีรี มีพ่อเป็นครูสอนภาษาไทย และสอนประวัติศาสตร์และวรรณคดีจึงทำให้บินหลารักการอ่าน เพราะการอ่านหนังสือทำให้มีมุมมองและโลกทัศน์ที่กว้างขึ้น และหนังสือที่บินหลาชอบอ่านเป็นชีวิตจิตใจ คือ นวนิยายกำลังภายในอย่างมังกรหยก และเมื่อเติบโตขึ้น นิสัยในการอ่านหนังสือก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป บินหลามีชื่อจริงและนามสกุลจริงว่า วุฒิชชาติ ชุ่มสนิท มีชื่อเล่นว่า “ต้อ” โดยให้สัมภาษณ์ถึงความหมายของนามแฝงทางวรรณกรรมกับผู้จัดการออนไลน์ วันที่ 30 สิงหาคม 2548 ว่า “ปี พ.ศ. 2530 ผมทำงานให้กับคุณ ศุ บุญเลี้ยง บรรณาธิการคนแรกของผม เขียนหนังสืออยู่ที่นิตยสารไปยาลใหญ่ แล้วก็ในช่วงที่เรียนอยู่ในเทศศาสตร์จุฬาฯ ในยุคนั้น เขานิยมเป็นนกกัน ผมก็เลยเกิดความคิดว่าผมเป็นนกกที่บินมาจากบ้านผม บินมาจากที่นั่นจากชายเทือกเขาสันกาลาคีรี ผมจึงใช้ชื่อ นกบินหลา หรือนกนางเขนดง จากเทือกเขาสันกาลาคีรี ตั้งแต่นั้น”

บินหลา สันกาลาคีรี เกิดที่จังหวัดชุมพร เมื่ออายุ 4 ขวบ ได้ย้ายและไปเติบโตที่สงขลา จบการศึกษาระดับมัธยมจากโรงเรียนมหาวิทยาลัยสงขลา เคยสอบติดที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ แต่แท้จริงแล้วอยากเป็นผู้สื่อข่าว จึงเอ็นทรานซ์ใหม่อีกครั้ง และสอบติดที่คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ดังที่ตั้งใจไว้ แต่หนทางการศึกษามีไข่เป้าหมายสุดท้ายของชีวิต บินหลาจึงเลือกการเขียนเป็นเป้าหมายต่อมา และก้าวจากการเขียนงานที่หลากหลาย เคยทำงานเป็นหัวหน้ากองบรรณาธิการนิตยสาร “ไปยาลใหญ่” แล้วมาเป็นนักข่าวหนังสือพิมพ์ข่าวสด ปัจจุบันประกอบอาชีพนักเขียนเต็มเวลา ผลงานที่ผ่านมาหลากหลายแนว ทั้งเรื่องสั้น นวนิยาย วรรณกรรมเยาวชน และสารคดีท่องเที่ยว เช่น ฉันทน์ด้อมดวงอาทิตย์ (2533), ดวงจันทร์ที่จากไป (2536) หลั่งอาบ (2540) คิดถึงทุกปี (2541) ปลาฉลามพันหลอ (2542) บินที่ทะเลลา (2543) ดื่มหะเลสาบ อาบทะเลทราย (2544) รอยยิ้มที่นำเราไป (2545) ทางกันดาร (ใช้นามปากกาว่า “กันดาร กุมารแพนด้า”) (2545) เจ้าหญิง (2546) และ คนรักกับจักรยาน (2547) โดยแบ่งเป็นประเภทงานเขียนได้ดังนี้ (ข้อมูลจากเนชั่นสุดสัปดาห์ ปีที่ 14 ฉบับที่ 691 วันที่ วันพฤหัสบดีที่ 25 สิงหาคม พ.ศ. 2548)

1.รวมเรื่องสั้น มีเพียง 3 เล่ม ในรอบ 15 ปี แต่เป็นที่ยอมรับทุกเล่ม ได้แก่ ฉันทน์ด้อมดวงอาทิตย์ (2533) คิดถึงทุกปี (2541) และเจ้าหญิง (2543) เป็นงานรวมเรื่องสั้น 8 เรื่องในรอบ 4 ปี โดยเฉพาะ ‘คิดถึงทุกปี’ นั้น ได้รับรางวัลชมเชย ประเภทรวมเรื่องสั้นประจำปี 2542 จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ กรมวิชาการ

2.สารคดีและบทความท่องเที่ยว เช่น หลังอาน (2540) บิน-ที-ละ-หลา (2543) ตีมีทะเลสาบอบาทะเลทราย (2544) รอยยิ้มที่นำเราไป (2545) และ คนรักกับจักรยาน (2547) โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับจักรยานนั้น ปลุกให้หนุ่มสาวหลายคนมีแรงบันดาลใจอยากเดินทาง

3.นิทาน ก่อนที่เจ้าหญิงจะได้รับรางวัลจากคณะกรรมการ ผลงานอย่าง “ปลาชลามพันหลอ” นั้น ได้รับรางวัลจากผู้ชมไปก่อนหน้านี้แล้ว เพราะเรื่องนี้ถูกนำไปเป็นละครเวทีสำหรับเด็กๆ ด้วย

สุดท้ายเมื่อได้รับรางวัล ซีไรต์ ประจำปี 2548 บินหลาได้กล่าวถึงรางวัลกับผู้จัดการออนไลน์ว่า การได้รับรางวัลซีไรต์หรือไม่ได้รางวัลนั้น ไม่ได้เป็นการพิสูจน์อะไรเลย นอกเสียจากเป็นการพิสูจน์ว่ากรรมการชอบ แต่หากถามว่าเขารู้สึกอย่างไร เขารู้สึกตื่นเต้นรวมทั้งเป็นความสุขที่อธิบายยาก

บินหลาได้เล่าถึงการวางโครงเรื่องและสิ่งที่มีมุ่งหวังให้คนอ่านได้รับกับผู้จัดการออนไลน์ว่า “เรื่องสั้นชุด เจ้าหญิง แตกต่างจากเรื่องสั้นที่ผ่านๆ มาของผม คืองานครั้งนี้ ผมคิดภาพโดยรวมขึ้นมาก่อนเลย คิดภาพรูปเล่มขึ้นมาก่อน วางโครงเรื่องหลักๆ ขึ้นมาว่ามีแต่ละชิ้นแต่ละส่วนเป็นอย่างไรหลังจากนั้นก็ทำแต่ละชิ้นส่วนให้สำเร็จแล้วประกอบกันขึ้นมาเป็นเล่ม” เรื่องสั้นชุดนี้ ในขณะที่คิดโครงเรื่องขึ้น บินหลาบอกว่าเขาคิดถึงคนทุกคน แต่คนที่ตัวเขาอยากให้อ่านที่สุดกลับไม่ใช่เด็ก(เช่นที่ใครๆ คิดด้วยเห็นรูปเล่มสีสันสดใสเหมือนนิทาน) แต่เป็นพ่อแม่เด็กที่เขาอยากให้อ่าน ด้วยเหตุผลที่ว่า “ ผมอยากให้คนที่ดูแลคนรุ่นต่อไป ใช้ความรู้สึกคิดว่า คนรุ่นต่อไปของคุณจะต้องดูแลคนอีกรุ่นหนึ่ง ความดีงามจะถูกส่งต่อได้ ก็พอๆ กับที่ความเลวร้ายจะถูกส่งต่อ ความหยาบกระด้างถูกส่งต่อได้ ก็พอๆ กับที่ความละเอียดอ่อนจะถูกส่งต่อเช่นกันคุณดูแลคนรุ่นต่อไปอย่างไรเขาก็จะดูแลคนรุ่นถัดไปเช่นนั้น”

นอกจากอยากให้พ่อแม่ของเด็กทุกคนได้อ่านแล้ว บินหลากล่าวว่าอีกส่วนที่สำคัญคือ เขาเขียนเรื่องนี้ขึ้นมาด้วย ‘ความรัก’ “ผมมีความรักที่ผมคิดว่ามันชัดเจน ผมรู้สึกได้ ผมจึงเขียนงานนี้ขึ้นมาจากความรู้สึกนั้น ตอนที่ผมคิดภาพงานชุดนี้ขึ้นมา ผมเคยตั้งคำถามว่า ที่เราต้องการเล่าเรื่องดีๆ ให้เด็กฟังก่อนนอน ก็เพื่อที่เขาจะได้ฝันดี มีความสุขทั้งคืน ได้เจอเรื่องดีๆ ในวันรุ่งขึ้น เมื่อตื่นมาก็เป็นวันที่สดชื่นใช่หรือไม่” บินหลาจึงคิดว่า หากสามารถทำอะไรสักอย่างที่ไม่ใช่ให้นอนก่อน แต่เป็นนิทานก่อนตื่นบ้าง จะเป็นอย่างไร เป็นการตื่นที่สดชื่นและเปลี่ยนไปจากเมื่อวาน ไม่ใช่ตื่นซ้ำๆ กันทุกวัน แต่การตื่นในความคิดเขาคือการตื่นตัว “ผมอยากแทรกความคิดดีๆ ไประหว่าง

ที่คุณนอน ซึ่งนั่นก็น่าจะเป็นความสุขของผมด้วย มันคือความฝันของมนุษย์ที่จะทำอย่างนั้นได้ก็เลยไม่รู้จะทำอย่างไรนอกจากใช้นิทาน” และบินหลายครั้งได้ให้สัมภาษณ์ผ่านนิตยสารอะเดย์ (a day) ถึงเหตุผลที่เลือกนำเสนอเรื่องราวสังคมต่าง ๆ ผ่านนิทานว่า”วิธีการคิดแบบนี้ เนื้อหาแบบนี้ ผมว่ามีคนเสนอเยอะแล้ว ผมก็มองว่าทำไมคนที่เสนอมาเยอะๆ ถึงไปไม่ถึงเป้าหมาย กลายเป็นคลื่นระลอกแล้วระลอกเล่าแต่ไม่ถึงซะที ผมคิดว่าวิธีการอย่างเดี๋ยวนี้อาจจะไม่พอ ทีนี้ข้อดีของนิทานที่คนมองไม่เห็นคือ มันไม่ใช่แค่สอนาสาร แต่ตัวนิทานมีความอ่อนโยนในการเล่าเรื่อง ในการถ่ายทอด เป็นตัวพาสารไปด้วย ผมมองว่าความอ่อนโยนนี้แหละที่ทำให้สารไปถึงเป้าหมายถ้าใช้วิธีอื่นสื่อสารก็คงไปไม่ถึงอีกแหละ” สุดท้ายบินหลายได้เล่าถึงแรงบันดาลใจในการเขียนเรื่องสี่ที่แปดของรุ่งกินน้ำกับผู้จัดการออนไลน์ด้วยว่า “ ผมต้องการบอกว่า มันเป็นไปได้ยาก ที่รุ่งกินน้ำจะมีแปดสี แต่โอกาสที่รุ่งจะเกิดสี่ที่แปดขึ้น ยังมากกว่าโอกาสที่คนเราจะเข้าใจกัน แต่นั่นไม่สำคัญ เพราะที่สำคัญกว่าคือ แม้เขาไม่เข้าใจเรา แต่ขอให้เราเข้าใจเขาก็พอ”

สิ่งที่บินหลาย สันกาลาคีรี ได้ให้สัมภาษณ์นั้นล้วนมีเกี่ยวข้องกับงานวิจัยและเป็นประโยชน์ต่อการดัดแปลงบทละครเรื่อง “ลูกหมากับสามสหายกับสายรุ้งสี่ที่แปด” ทั้งสิ้น เช่น กรณีที่ผู้วิจัยวางแนวความคิดรวบยอด (Concept) ของละครให้เป็นนิทานก่อนนอนและใช้เสียงนาฬิกาปลุกในตอนท้ายของเรื่องหลังจากละครจบลง ทั้งนี้ในการ “ตื่น” ในความหมายของบินหลายนั้น คือการตื่นตัวทางความคิดผ่านรูปแบบการบอกเล่าที่นุ่มนวลและอบอุ่นอย่างนิทาน ซึ่งการที่ผู้วิจัยเลือกใช้เสียงนาฬิกาปลุกแบบทั่วไปที่คุ้นชินกันนั้นเพื่อต้องการสื่อให้ผู้ชมเข้าใจอย่างแจ่มชัดว่าละครเรื่องนี้เป็นละครเด็กในรูปแบบนิทานก่อนนอนเช่นกัน แต่จากการสัมภาษณ์บินหลายหลังจากชมละครจบมีการแสดงความคิดเห็นว่าควรรหาเสียงอื่นที่นุ่มนวลและอบอุ่น ไม่กระชากคนให้ตื่นจากความฝันเช่นที่เป็นอยู่ เช่น เสียงไก่ขัน เสียงนกร้อง เป็นต้น หรือแม้แต่ประเด็นที่บินหลายให้สัมภาษณ์ว่าตั้งใจเขียนเรื่องนี้ให้กับคนหนุ่มสาวที่กำลังเติบโตเป็นพ่อแม่ในอนาคต แต่ผู้วิจัยมองว่าสามารถนำเรื่องนี้มาทำดัดแปลงเป็นบทละครสำหรับเด็กได้และนำละครที่สร้างสรรค์ขึ้น ไปวัดการรับรู้สารตั้งและสุนทรียรสกับผู้ชมที่เป็นเด็กและผู้ใหญ่ เพื่อวัดว่าเด็กสามารถรับรู้สารจากเรื่องราวได้หรือไม่ และผู้ใหญ่มีการรับรู้สารตั้งเป็นอย่างไร การตีความเรื่องให้เหมาะกับเด็กโดยอิงรูปแบบนิทานแบบเดิมนั้น ผู้วิจัยนำเสนอปรัชญาที่แฝงไปกับความสนุกสนานในเรื่องราวและท่าทางของนักแสดง แต่ท้ายที่สุดแล้วปรัชญาบางส่วนอาจไม่กระจ่างชัดพอจะวัดผลได้ในระยะเวลาสั้น ๆ แต่อาจมีผลต่อเด็กในระยะยาวก็เป็นได้

การดัดแปลงบทประพันธ์เป็นบทละคร

หลักการแปลงบทประพันธ์เป็นบทละครเรื่องลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปดมีดังนี้

1. การเปลี่ยนกลุ่มเป้าหมายจากผู้ใหญ่เป็นเด็กชั้นประถมศึกษาวัย 6-12 ปี
 2. ยึดแก่นความคิดของเรื่อง (Theme) ที่สะท้อนแนวความคิดเรื่องทุนนิยมจากวรรณกรรม แต่ผ่านการตีความของผู้ดัดแปลงบทละครและผู้กำกับการแสดงซึ่งก็คือผู้วิจัยให้มีความเรียบง่ายมากขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายหลักของละครเรื่องนี้

3. คงคำและใจความสำคัญจากบทประพันธ์ไว้ให้มากที่สุดและทำการเปลี่ยนแปลงให้เป็นบทสนทนา(Dialogue)และการกระทำ(Action)ของตัวละคร

4. การคงไว้ของลักษณะความกลมในความเป็นของตัวละคร จากวรรณกรรมสู่การแสดงละครเวทีสำหรับเด็ก คือ ในความเป็น (Flat Character) ที่สื่อสารกับเด็กได้อย่างเข้าใจง่ายเหมือนในนิทานนั้น มีความกลม (Round Character) ซ่อนอยู่ภายในเพื่อสื่อถึงพฤติกรรมและการกระทำจากมนุษย์ที่เป็นจริงในโลกปัจจุบัน ซึ่งนับเป็นวิธีการหนึ่งที่สื่อจินตคติสามารถสร้างสรรค์ได้อย่างแยบยล

5. ผสมผสาน 2 เรื่องสั้น เข้าด้วยกัน คือสีที่แปดของรุ้งกินน้ำและ“ลูกหาม”กับสามสหาย

หลักใหญ่ในการดัดแปลงบทประพันธ์เป็นบทละคร คือการเปลี่ยนกลุ่มเป้าหมายและการผสมผสานเรื่องสั้น 2 เรื่องเข้าด้วยกัน คือ สีที่แปดของรุ้งกินน้ำ และ “ลูกหาม” กับสามสหาย แต่ส่วนใหญ่แล้วยังคงยึดตามวรรณกรรม แต่ทอนความซับซ้อนให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายของละคร โดยสร้างเป็นบทละครสำหรับเด็กเรื่อง “ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” ที่มีจุดเริ่มต้นคือเรื่องสีที่แปดของรุ้งกินน้ำ ถึงช่วงเจ้าหญิงเรียกร้องจะเอารุ้งให้ได้ จนกระทั่งมีพญางูเจ็ดหัวมาลักพาตัวไปเรียกค่าไถ่ แล้วจึงต่อยด้วยเรื่องราวของ “ลูกหาม” กับสามสหาย ถึงช่วงพาเจ้าหญิงกลับวังและให้ข้อคิดพระราชอาและพระราชินีแล้วจึงจบเรื่องด้วยตอนจบของเรื่องสีที่แปดของรุ้งกินน้ำ โดยมีแก่นความคิดของเรื่อง (Theme) คือ มุ่งสะท้อนค่านิยมสังคมแบบทุนนิยม ที่มองกรอบภายนอกของทุกสิ่งคือความหมายของทุกสิ่ง ซึ่งในความเป็นจริงแล้วสิ่งที่สะท้อนภายนอกกับสิ่งที่อยู่ภายในอาจไม่ตรงกันก็เป็นได้ เช่น ภาพครอบครัวที่มีกันพร้อมหน้าแต่อาจไม่มีความรักต่อกัน พ่อแม่ที่อ้างว่าทุ่มเทความรักให้ลูกด้วยสิ่งของฟุ้งเฟ้ออาจไม่เคยรู้เลยว่าจริง ๆ แล้วลูกต้องการสิ่งใด หรือแม้แต่ขอทานที่ดูภายนอกน่าหัวเราะเยาะแต่กลายเป็นคนมีความคิดหรือมีศักดิ์ศรีมากกว่าผู้ดีจอมปลอมก็เป็นได้ ดังนั้นสิ่งที่พิสูจน์ตัวตนของเราจึงมิใช่ค่านิยมของสังคม หากแต่เป็นการกระทำของเราต่างหากที่กำหนดคุณค่าของตัวเรา การดัดแปลงดังกล่าวเน้นรักษาความของวรรณกรรมในแต่ละเรื่องให้ได้มากที่สุด โดยเฉพาะคำพูดหรือบทสนทนาของตัวละคร แต่

สิ่งที่เปลี่ยนแปลงคือการนำ 2 เรื่องมาผสมผสานกัน ทั้งนี้ในการดัดแปลงมีความจำเป็นต้องตัดทอนบางอย่างเพื่อกระชับเวลาในการแสดงให้เหลือเพียง 35 นาที โดยมีเรื่องย่อขนาดยาว (Scenario) ดังนี้

ฉากที่ 1

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีพระราชากับพระราชนิโทษครองบ้านเมืองร่วมกันอย่างผาสุก ทั้งคู่มีลูกสาว 1 คน ซึ่งเราจะขอเรียกเธอว่า “เจ้าหญิง” แต่แล้ววันหนึ่งด้วยความเอาแต่ใจของแต่ละพระองค์ ทำให้ทั้งสองต้องแยกทางกันและแยกสิ่งของทุกอย่างแม้แต่ประชาชนในปกครองออกเป็น 2 ฝ่าย ส่วนเจ้าหญิงนั้นทั้งคู่ได้ตัดสินใจแบ่งเวลาของเจ้าหญิงคนละ 1 วันในการใช้ชีวิตร่วมกับเขาและเธอ ฝ่ายใดก็ตามที่มีเจ้าหญิงไปอยู่ด้วยก็จะเอาใจด้วยสิ่งของนานาชนิดนับหมื่นชิ้น สิ่งเหล่านี้ล้วนทำให้เจ้าหญิงกลายเป็นเด็กเอาแต่ใจมากขึ้นเรื่อย ๆ จนวันหนึ่งเจ้าหญิงได้พบรักและเกิดความต้องการอยากได้รั้ง พระราชาและพระราชินีต่างพากันหาวิธีต่าง ๆ เพื่อให้ได้รั้งมาแต่ใจเจ้าหญิงแต่ก็ไม่เป็นผล จนกระทั่งวันหนึ่ง ขณะที่เจ้าหญิงกำลังแผลงฤทธิ์อยู่กับพระราชากับพระราชนิโทษนั้นก็พญานูเจ็ดหัวมาจับตัวเจ้าหญิงไปเรียกค่าไถ่ พระราชาและพระราชนิโทษได้แต่ยืนมองด้วยความตกใจ

ฉากที่ 2

วันรุ่งขึ้นพระราชาและพระราชนิโทษจึงหันมาสงบศึกระหว่างกันไว้ชั่วคราว และช่วยกันตามหาผู้กล้าโดยสัญญาว่าจะมอบของรางวัลให้มากมาย และแล้วก็มีผู้กล้ามาอาสา เช่น อาบั้ง เจ็ดเซียนชามูไร เจ็ดสิงห์แดนเสือ คนแคระทั้งเจ็ด และพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น แต่ไม่มีใครสามารถปราบพญานูเจ็ดหัวได้ บรรดาลูกหามและสหายลูกศิษย์ครูย่าสูกจึงออกมารับอาสา ชาวเมืองต่างพากันหัวเราะในความไม่เจียมตนของเหล่าลูกหาม แต่แล้วเพื่อการถ่วงเวลารอกุ่มจีเจ็ด พระราชาจึงมอบหมายให้บรรดาลูกหามและสหายออกเดินหน้าและพาเจ้าหญิงกลับวัง

ฉากที่ 3

ณ ถ้ำของพญานู เจ้าหญิงที่ถูกจับตัวมาพยายามหลอกล่อให้พญานูเจ็ดหัวเล่นซ่อนแอบ เพื่อให้พญานูเจ็ดหัวเหนื่อยแล้วเจ้าหญิงจะได้หนีกลับวัง แต่พญานูไม่ยอมเหนื่อย มีแต่เจ้าหญิงที่เหนื่อยและผอมลงทุกวัน จนกระทั่งบรรดาลูกหามและสหายทั้ง 6 มาช่วย พญานูทั้งเจ็ดหัวเมื่อเห็นเหยื่อมีเพียง 6 ตัว จึงเริ่มแก่งแย่งทะเลาะกันจนสุดท้ายแพ้ภัยตัวเอง บรรดาลูกหามและสหายจึงได้รับชัยชนะอย่างง่ายดาย และพาเจ้าหญิงกลับวัง

ฉากที่ 4

เมื่อกลับถึงวัง พระราชาและพระราชนิโทษจะปูนบำเหน็จให้กับบรรดาลูกหามและสหาย แต่ลูกหามและสหายขอรับรางวัลแบบพอประมาณ และจะขอเดินทางแยกย้ายกันไปหาความรู้

พระราชายาวยับยั้งการเดินทางของเหล่าลูกหามเพราะเกรงว่าหากลูกหามและสหายเดินทางกลับไปแล้ว พญานูจะตามมาแย่งชิงปราสาททั้ง 7 หลังอีก บรรดาลูกหามจึงเสนอความคิดให้พระราชารื้อปราสาทออกทีละหนึ่งหลังเพื่อให้พญานูเจ็ดหัวแบ่งกันไม่ลงตัว จนกระทั่งถึงทางตันว่าถ้าหากปราสาทเหลือ 1 หลัง แล้วพญานูมากัน 1 หัว พระราชาจะทำเช่นไร ลูกหามจึงแนะนำว่าหากปราสาทเพียงหลังเดียวพระราชายังดูแลไม่ได้ แล้วพระองค์จะทรงปกครองไพร่ฟ้าได้อย่างไร พร้อมกับเสนอให้พระราชารื้อปราสาทให้เหลือเพียง 1 หลังเพื่อที่คนจนคนไม่มีบ้านจะได้มีบ้านเพิ่มขึ้นอีกหลายหลัง พระราชาเห็นด้วยกับบรรดาลูกหาม และเมื่อลูกหามจะเดินทางกลับ เจ้าหญิงเกิดความสงสัยว่าเหตุใดครุฑยักษ์จึงเขียนชื่อให้พวกเขาเป็นเช่นนั้น ลูกหามจึงเฉลยด้วยคำกลอนบนป้ายหลุมศพของครุฑยักษ์และเดินทางจากไป

ฉากที่ 5

วันรุ่งขึ้นเจ้าหญิงกำลังดูรุ่งกับพระราชา พระราชาพยายามจะโกหกเรื่องรุ่งกับเจ้าหญิง แต่เจ้าหญิงเรียนรู้แล้วว่าการได้รุ่งมานั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เจ้าหญิงเพียงร้องขอว่าอยากดูรุ่งกันพร้อมหน้าครอบครัว แต่พระราชาและพระราชินีกลับตรัสถึงความเป็นไปได้ของสิ่งที่เจ้าหญิงขอ นั้นเช่นเดียวกับการหารุ่งนั่นเอง และหากเจ้าหญิงร้องขอให้เป็นไปได้ ก็คงต้องรอให้รุ่งมีแปดสีก่อน คนทั้งคู่จึงจะกลับมาคืนดีกัน แต่แล้วเมื่อรุ่งปรากฏขึ้น เจ้าหญิงได้มองเงารุ่งในน้ำและพบเห็นสีที่แปดของรุ่งกินน้ำ ซึ่งก็คือสีพวงแกมของเจ้าหญิงนั่นเอง แต่ต่อให้รุ่งมีแปดสี เจ้าหญิงก็ยังคงต้องว่ายน้ำข้ามไปมาระหว่างพระราชวังทั้งสองดังเดิม ในตอนจบของเรื่องมีการโชว์แผนป้ายเรื่องราวในบันปลายชีวิตของพญานูทั้งเจ็ด เช่น นู 1 และ 2 รับราชการที่กรมศาสนา นู 3 และ 4 อยู่กระทรวงสาธารณสุข นู 5 เป็นนักบินไอพ่น นู 6 รับราชการกระทรวงเกษตร และนู 7 เป็นนายแบบแฟชั่นบนกล่องไม้ขีด

บทละครสำหรับเด็กเรื่อง “ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” จึงประกอบด้วยการแสดง 5 ฉาก และใช้วิธีการนำเสนอ ด้วยละครเด็กในรูปแบบนิทาน ที่เปิดด้วยการใช้เสียงบรรยาย (Voice Over) และลงท้ายด้วยเทคนิคเดียวกัน เพื่อให้มีลักษณะเหมือนผู้สร้างสรรค์ละครกำลังเล่านิทานให้ผู้ชมฟัง การใช้เทคนิคนี้เพื่อประโยชน์ในการกระชับเวลาในการแสดง เนื่องจากละครเรื่องนี้เขียนขึ้นจากการผสมผสาน 2 เรื่องสั้นเข้าด้วยกัน หากผู้วิจัยต้องการนำเสนอความให้ครบถ้วนที่สุดทั้งสองเรื่อง ต้องเลือกใช้เทคนิคที่สามารถรวบรัดเวลาในการแสดงได้ เช่น เทคนิคการใช้เสียงบรรยาย (Voice Over) และเทคนิคภาพนิ่งเล่าเรื่อง (Tableaux Vivant) เป็นต้น และสุดท้ายผู้วิจัยได้จบการแสดงด้วยเสียงนาฬิกาปลุกเพื่อสื่อถึงการเล่านิทานก่อนนอน มิใช่นิทานก่อนนอนเพื่อให้ตรงตามเจตจำนงค์เดิมของผู้ประพันธ์วรรณกรรม ผู้วิจัยจึงทำการสรุปสิ่งที่คงไว้และสิ่งที่เปลี่ยนแปลงดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 9 ตารางเปรียบเทียบบทประพันธ์กับบทละคร
ประเด็นความเดิมที่ต้องการคงที่ จากเรื่องสี่ที่แปดของรุ่งกินน้ำ

ลำดับ ที่	บทประพันธ์เรื่องสี่ที่แปดของรุ่งกินน้ำ	ดัดแปลงเป็นบทละคร
1	<p>บ้านของเจ้าหญิงมีสองหลัง (เอ้อ...คือในกรณีนี้เราจะเรียกที่ประทับของเจ้าหญิงว่าบ้านนะครับ) หลังหนึ่งอยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำ หลังหนึ่งอยู่ฝั่งตะวันตก หลังหนึ่งมีพระราชธา และอีกหลังมีพระราชินี</p> <p>ในเทพนิยายที่ผ่านๆ มา ไม่ปรากฏเลยว่ามีกรณีพระราชธาแยกทางหรือทรงหย่ากับพระราชินี อาจเพราะนี่คือกุศโลบายของการเป็นเทพนิยาย-ห้ามหย่าหรือเป็นเพราะเทพนิยายเห็นว่าการแยกทางของพ่อแม่เป็นเรื่องปวดหัว ไม่สมควรที่เด็กๆ จะได้ยินได้ฟัง</p> <p>หรืออาจเพราะเทพนิยายต้องการให้เกียรติคนที่เป็นถึงพระราชธา</p> <p>หรือ...บางทีเทพนิยายอาจไม่ได้คิดอะไรเลย เพียงแต่ว่าตัวเทพนิยายมันจบลงเสียก่อน จบทันทีที่เจ้าหญิงจุมพิตเจ้าชายให้คืนคลายจากคำสาปเป็นกบ จบทันทีที่เจ้าชายจุมพิตเจ้าหญิงให้ฟื้นคืนจากคำสาปนิรธา จบทันทีที่น้องแม่มดถูกฆ่าตาย (ความตายของแม่มดไม่ใช่เรื่องโหดร้ายเกินกว่าที่เด็กๆ ควรจะได้ฟังหรอกครับ)... “แล้วเจ้าชายเจ้าหญิงก็อภิเษกสมรส ครองคู่กันอย่างมีความสุขชั่วกาลนาน”</p> <p>เป็นการจบอย่างงดงาม เป็นการจบทั้งที่บทแรกของชีวิตยังมีทันได้เริ่มต้นด้วยซ้ำ</p> <p>สำหรับเรื่องที่ผมกำลังจะเล่าให้ฟังนี้เป็นเรื่องจริง ไม่ใช่เทพนิยาย บทจบของเทพนิยายเรื่องอื่นๆ จึงเป็นเพียงบทเริ่มต้นของเรื่องนี้ นับจากวันแรก (และแลก) จุมพิตของเจ้าชายกับเจ้าหญิง มาถึงวันนี้ ก็เป็นเวลาห้าปีแล้ว</p> <p>ระยะเวลาห้าปี หรือหกสิบเดือน หรือ</p>	<p>v.o. กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเจ้าชายผู้ร่ำรวย 1 พระองค์ (เจ้าชายเดินเข้า) และมีเจ้าหญิงผู้เลอโฉมอีก 1 พระองค์ (เจ้าหญิงเดินเข้า) ทั้งสองพบรักกัน ณ กลางป่าแห่งหนึ่ง (เจ้าชาย-เจ้าหญิง เดินเข้าหากัน จับมือกัน) และทั้งสองก็ได้แต่งงานกัน และกลายเป็นพระราชธาและพระราชินีปกครองบ้านเมืองร่วมกันอย่างผาสุก (พระราชธาและพระราชินีเดินแยกกัน พระราชินีทำท่าออกคำสั่งและพระราชธาทำท่ากลัว)</p> <p>พระราชธาและพระราชินีได้สร้างปราสาทอยู่ร่วมกันถึง 7 หลัง (backstage เดินนำปราสาทออกมาทุกทิศทางจำนวน 7 หลัง ตั้งเป็นลักษณะครึ่งวงกลม) ต่อมาไม่นานทั้งคู่ได้มีเจ้าหญิงตัวน้อย 1 พระองค์ (พระราชธาและพระราชินีโอบกอดกันและทำท่าอุ้มเด็ก) และกลายเป็นเจ้าหญิงตัวใหญ่ในเวลาต่อมา (backstage เดินนำทารกออกไป เจ้าหญิงเดินผ่ากลางเวที และแทรกมาอยู่ระหว่างพระราชธาและพระราชินีทั้งหมดกอดกัน) และด้วยความเอาแต่ใจของแต่ละพระองค์ ทำให้ทั้งสองต้องแยกทางกัน (พระราชธาและพระราชินี ยืนกอดอกหันหน้าออกจากกัน เจ้าหญิงเกาหัวด้วยความม่ง) จึงทำให้ทั้งคู่ตัดสินใจเผ่าครึ่งปราสาทไปอยู่</p>

ลำดับ ที่	บทประพันธ์เรื่องสี่ที่แปดของรุ่งกินน้ำ	ดัดแปลงเป็นบทละคร
	<p>สองร้อยหกสิบสี่ปาด้า หรือหนึ่งพันแปดร้อยยี่สิบหกวัน หรือสี่หมื่นสามพันแปดร้อยยี่สิบสี่ชั่วโมง หรือสองล้านหกแสนสองหมื่น... ฯลฯ เปลี่ยนแปลงอะไรมากมายหลายอย่าง เปลี่ยนเจ้าชายวัยรุ่นพระองค์หนึ่งให้กลายเป็นพระราชินี แผลงเจ้าหญิงวัยแรกสาวให้เป็นพระราชินี เสกสร้างทั้งคู่ให้เป็นบิดามารดาของเจ้าหญิงน้อยที่น่ายรักที่สุดคนหนึ่งของโลก หากจะมีสักสิ่งที่มีได้เปลี่ยนแปลงนัก นั่นคือความเชื่อมั่นของทั้งสองพระองค์ที่ว่า ต่างเคยเป็นหมายเลขหนึ่งในวังของตนมาก่อน</p> <p>ไม่มีใครชี้ชัดว่าความระหองระแหง เริ่มต้นตรงใด มายอมรับความจริงกันก็เมื่อพระราชินีฝ่าเครื่องพระราชวังร้อยไปสร้างใหม่คนละฝั่งแม่น้ำ พร้อมกับสิ้นสมรสคือเมืองและประชากรอีกครั้งหนึ่ง เจ้าหญิงน้อยพระชนม์สี่ขวบเป็นสมบัติเพียงชิ้นเดียวที่ทั้งสองพระองค์ไม่สามารถแบ่งครึ่งได้</p> <p>แต่ที่แบ่งผ่า คือวันเวลาของเจ้าหญิง แต่ละครึ่งวัน เจ้าหญิงจะประทับที่วังพระราชินี เพื่ออีกครึ่งวันสำหรับการอยู่กับพระราชินี</p>	<p>คนละฝั่งแม่น้ำ (พระราชาและพระราชินีเดินไปหยิบปราสาทคนละ 3 หลัง ไปตั้งที่ฝั่งของตน และจับปราสาทหลังที่อยู่ตรงกลางแยกออกพร้อมกัน เจ้าหญิงมองอยู่ด้วยความสงสัย) และแยกประชาชนในปกครองออกเป็นสองฝ่าย (ประชาชนเดินออกมาข้างละ 3 คน ทำความเคารพ) แต่มีอยู่สิ่งเดียวที่ทั้งคู่ไม่สามารถจะผ่าครึ่งออกได้ นั่นก็คือ เจ้าหญิง (ทั้งสองมองหน้ากัน เดินมาจับแขนของเจ้าหญิงคนละข้าง ดึงกันไปก็ดึงกันมา จนเจ้าหญิงร้อง)</p> <p>เจ้าหญิง โฉ้ย ลูกเจ็บนะ</p> <p>พระราชินี เอาจี้ ถ้าลูกไปอยู่กับพ่อ พ่อจะให้ตุ๊กตามี 2 หมื่นตัว</p> <p>พระราชินี แต่ถ้าลูกไปอยู่กับแม่ แม่จะให้ชุดสวย ๆ 2 หมื่นชุด</p> <p>เจ้าหญิง ลูกไม่ไปอยู่กับใครทั้งนั้น (เจ้าหญิงเดินเข้าเวทีย้ายเข้าไปกลางฉากหลัง)</p> <p>พระราชินี ถ้าอย่างนั้น เรามาแบ่งเวลากัน</p> <p>พระราชินี ให้เจ้าหญิงอยู่กับพระองค์ 3 วันครึ่ง</p> <p>พระราชินี และให้อยู่กับเธออีก 3 วันครึ่ง</p> <p>พระราชินี/ราชินี (พร้อมกัน) ตกลง (ทั้งคู่เดินเข้าไปคนละทาง)</p> <p>v.o. และแล้วความยุ่งยากก็ได้เกิดขึ้น</p>

ลำดับ ที่	บทประพันธ์เรื่องสี่ที่แปดของรุ่งกินน้ำ	ดัดแปลงเป็นบทละคร
2	<p>สิ่งแรกที่พระองค์ทำหลังจากตื่นคือการ แต่งชุดที่เอาแต่ใจตัวเอง</p> <p>จึงไม่แปลกใจที่ในแต่ละวัน เด็กหญิงผู้ มีอารมณ์กว่าหมื่นตัวในตู้เสื้อผ้าจะแต่งพระองค์ ด้วยเสื้อผ้าชุดเดิมชุดเดียวที่ผ่านการซักจนซีด เขียวไว้สีสันและเส้นด้ายเปื่อยรุ่ม ฤดูกาลเปลี่ยน เสื้อจะมาถึงก็ต่อเมื่อพระองค์พอพระทัยจะ เปลี่ยน เมื่อนั้นชุดน่ารักชุดใหม่ก็จะมีโอกาสเข้า มารับใช้ไปอีกแสนนาน</p>	<p>เจ้าหญิงวิ่งเข้ามา โดยมีนางกำนัล วิ่งถือชุดสวยที่มีลักษณะเหมือนกับที่เจ้า หญิงใส่ทุกประการ วิ่งตามเข้ามา</p> <p>เจ้าหญิง "ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ (ทั้งสอง ทำท่า freeze ที่เป็นอิริยาบถ ของการวิ่งไล่เพื่อบังคับให้ เปลี่ยนเสื้อผ้า) ฉันจะใส่ชุดนี้ นางกำนัล แต่เจ้าหญิงใส่ชุดนี้มานาน แล้วนะเพคะ</p> <p>เจ้าหญิง "ไม่รู้ไม่ชี้ (กอดอก หันหน้าไป มา)</p> <p>นางกำนัล เปลี่ยนใหม่บ้างนะเพคะ ชุด ที่หม่อมฉันถือมาก็เหมือน... (ลากเสียง) กันทุก...(ลาก เสียง) ประการ นะเพคะ</p> <p>เจ้าหญิง "ไม่รู้ไม่เห็น (ปิดตา สายหน้า)</p> <p>นางกำนัล เจ้าหญิงนะมีชุดแบบนี้ตั้ง 183 ชุดนะเพคะ</p> <p>เจ้าหญิง "ไม่รู้ไม่ได้ยิน (ปิดหู สายหัว)</p> <p>นางกำนัล เจ้าหญิงเพคะ เดียวก็แต่งตัว ไม่ทันไปหาเสด็จพ่อหรือเพ คะ</p> <p>เจ้าหญิง "ไม่รู้ไม่....."</p>
3	<p>"ถ้าพ่อไม่ยอมให้ลูกใส่ชุดน่ารักซ้ำอีก เวลาแปร่งฟัน ลูกจะแปร่งเฉพาะฟันล่างนะ ไม่ ยอมแปร่งฟันบนด้วย"</p> <p>"บอกว่าไม่เอา ไม่เอา ลูกบอกแม่แล้ว ว่าไม่กินผัก แล้วลูกก็จะกินเฉพาะหมูที่แห้งๆ ไม่ กินหมูเปียกน้ำแกงจืด"</p>	<p>เจ้าหญิง ลูกจะเอารุ่ง ถ้าเสด็จพ่อหา ให้ไม่ได้ ลูกจะแปร่งแต่ฟัน ล่าง ไม่แปร่งฟันบน</p> <p>พระราชอา ทหาร จงระดมตีปี่เพื่อ ข่มขู่</p> <p>ทหาร รุ่งนะพะเจ้าข้า มิใช่พระราช เจ้าหญิง ลูกจะเอารุ่ง ถ้าเสด็จแม่หา ให้ไม่ได้ ลูกจะไม่กินผัก และ กินแต่หมูแห้ง ๆ ที่ไม่เปียก น้ำแกงจืด</p>

ลำดับ ที่	บทประพันธ์เรื่องสี่ที่แปดของรุ่งกินน้ำ	ดัดแปลงเป็นบทละคร	
4	<p>“ไม่รู้แหละ ลูกจะเอา ถ้าพ่อให้ไม่ได้ ลูกจะไปอยู่กับแม่แล้วไม่มาหาพ่ออีก”.....</p> <p>“ลูกจะเอารุ่ง อยากเห็นรุ่งกินน้ำชัดๆ ลูกอยากรู้ว่าเค้ากินน้ำอะไร ตัวถึงได้เป็นสีสวย อย่างนั้น แม่ต้องเอารุ่งมาให้ ไม่งั้น ลูกจะอยู่แต่กับพ่อ ไม่มาหาแม่อีกเลย”</p>	<p>เจ้าหญิง</p> <p>เจ้าหญิง</p> <p>เจ้าหญิง</p>	<p>ไม่เอา ไม่เอา ลูกจะเอารุ่ง ถ้าพ่อไม่เอารุ่งมาให้ลูก ลูกจะไปอยู่กับเสด็จแม่ตลอด และจะไม่มาหาเสด็จพ่ออีกเลย (เดินออกกลางฉากหลัง).....</p> <p>ไม่เอา ไม่เอา ลูกจะเอารุ่ง ถ้าแม่ไม่เอารุ่งมาให้ลูก ลูกจะไปอยู่กับเสด็จพ่อตลอด และจะไม่มาหาเสด็จแม่อีกเลย (เดินออกกลางฉากหลัง).....</p> <p>ลูกจะเอารุ่ง ไม่อย่างนั้นลูกจะไม่อยู่กับใครเลย</p>
5	<p>นำอัศจรรย์ว่ากรรมวิธีที่พระราชากับพระราชินีกระทำเพื่อให้ได้รุ่งมาช่างเหมือนกันไปทุกขั้นตอน เริ่มจากใช้หนทางทางการทูต ส่งพระราชสาสน์ให้รุ่งมาเยือน (ครั้ง) เมืองของพระองค์อย่างเป็นทางการ ความพยายามนี้ล้มเหลว เพราะทูตานุทูตจนปัญญา ไม่รู้จะไปยื่นสาสน์ได้ที่ไหน ด้วยว่ารุ่งนั้นจู่ๆ ก็มา จู่ๆ ก็ไป ไม่อยู่เป็นที่ มีหลักแหล่งแน่นอน ขึ้นต่อมาคือการใช้กำลังทหาร เริ่มจากมีผู้เสนอให้ยิงปืนและตีปี่ปั้งข่มขู่ แต่ก็ถูกแย้งว่า รุ่งนะ ไม่ใช่พระราชหุ จึงต้องระงับไปในที่สุด นโยบายที่ทุกคนเห็นพ้องคือการล้อมจับละมุนละม่อม เพื่อการถนอม ท่านผู้บัญชาการทหารเรือสั่งระดมแหวนจับปลา มาจับรุ่งด้วยตัวท่านเอง ท่านผู้บัญชาการทหารบกก็สั่งยึด... (เอ้อ ขอความร่วมมือนะครับ) ยืมบ่วงบาตจากค่ายปศุสัตว์ที่เคยใช้คล้องวัวคล้องม้ามาล้อมเหยียงจนเสียช้านาน ในขณะที่ท่านผู้บัญชาการทหารอากาศมีความมั่นใจในแร้วตกนก เพราะเห็นว่ารุ่งก็บินมาเหมือนนกตัวหนึ่ง</p>	<p>พระราช</p> <p>พระราชินี</p> <p>พระราช</p> <p>ทหาร</p> <p>พระราชินี</p> <p>ทหาร</p> <p>พระราช/ราชินี</p> <p>ทหาร</p>	<p>ทหาร (ทหารเข้ามา) ส่งสาสน์เชิญรุ่งมาเยือนครั้ง เมืองของเราเดี๋ยวนี้.....</p> <p>ทหาร (ทหารเข้ามา) จงนำกำลังทหารไปบังคับรุ่งให้มาเยือนครั้งเมืองของเราเดี๋ยวนี้.....</p> <p>ทหาร จงระดมตีปี่ปั้งเพื่อข่มขู่</p> <p>รุ่งนะพะเจ้าข้า มิใช่พระราชหุ(พระราชfreeze)....</p> <p>ทหาร จงใช้แหวนมาจับรุ่ง</p> <p>รุ่งนะพะเจ้าข้า มิใช่ปลาในแม่น้ำ (พระราชินี freeze).</p> <p>ทหาร จงใช้บ่วงบาตคล้องวัว ไปคล้องรุ่ง</p> <p>แล้วจะให้หม่อมฉันไปหารุ่งได้ที่ไหน</p>

ลำดับ ที่	บทประพันธ์เรื่องสี่ที่แปดของรุ่งกินน้ำ	ดัดแปลงเป็นบทละคร	
6	<p>“พ่อขา ลูกไม่อยากได้รุ่งแล้วละ” “อ้าว”</p> <p>พระราชาทรงอ้าปากค้าง แล้วก็ค้าง อยู่เช่นนั้นกระทั่งฝนขาดเม็ด สายแดดฉาย ท้องฟ้า รุ่งก็ปรากฏขึ้น เกล็ดทั้งเจ็ดสีพะเยิบ สายลมดุจเริงระบำ เจ้าหญิงทรงมองด้วยความ ชื่นชม</p> <p>“ลูกชอบรุ่ง แต่แค่ได้เห็น ลูกก็พอใจ แล้ว”</p>	<p>พระราชชา</p> <p>เจ้าหญิง</p> <p>พระราชชา</p> <p>เจ้าหญิง</p>	<p>ลูกจำ พ่อมีข่าวดีเรื่องรุ่งมา ฝากนะจ๊ะ</p> <p>เสด็จพ่อ ไม่ต้องโกหกลูก เรื่องรุ่งหรอก ลูกไม่อยาก ได้รุ่งแล้ว</p> <p>(ตะโกน) หา</p> <p>ลูกรู้ว่าต่อให้ร้องให้แทบตาย ก็ไม่มีทางได้รุ่งหรอก ลูก ชอบรุ่ง แต่แค่ได้เห็นลูกก็ พอใจแล้ว</p>
7	<p>“อ้อ สวยเหมือนกันนะลูก พ่อยังจำได้เลย ตอนที่ได้พบกับแม่ของลูกครั้งแรก พ่อก้าวลงมา จากม้าขาว เราเกี่ยวก้อยกันเดินไป บอกว่าจะไป กันให้สุดสวย...อ้อ นี่พ่อพูดอะไรไปนี่ ไม่ไหว ไม่ ไหว ลูกไม่ได้ยินใช่ไหมจ๊ะ ลืมมันเสียละจ๊ะ”</p> <p>เส้นสีทั้งเจ็ดนั้นค้อมอยู่เหนือพระราชวังฝั่ง ตะวันตก เจ้าหญิงชี้ให้พระบิดาดู</p> <p>“ถ้าเราอยู่ที่นั่นด้วยกันคงดีนะคะพ่อ จะได้อยู่ใกล้รุ่ง แล้วก็อยู่ใกล้แม่ด้วย”</p> <p>พระราชชาไม่ตรัสอะไรอีก ทั้งที่ความ จริงแล้ว เวลาร่วมขบขบปีผ่านมามีหลายหลาก มากเรื่องที่พระองค์อยากจะตรัส เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะ ควรจะตรัสดีหรือไม่ และไม่ทรงรู้ด้วยว่า พระ ราชินีทรงอยากจะสดับสิ่งที่พระองค์พูดหรือไม่</p> <p>“เป็นไปไม่ได้หรอกลูก” พระราชชา ตรัสเบาๆ รวบรวมพียงกับพระองค์เอง “มันเป็นไป ไม่ได้เหมือนที่เราไม่สามารถจับรุ่งได้นั้นแหละ”</p> <p>“แต่ลูกอยากให้เป็นไปได้”</p> <p>พระราชชาสรวลเสียงขึ้นๆ</p> <p>“ถ้าจั้นลูกต้องรอให้รุ่งมีแปดสีก่อน ถึงวันนั้นแม่ของลูกคงจะยอมพูดกับพ่อสักคำ”...</p> <p>...คำตอบที่เจ้าหญิงได้รับจากพระมารดา ขณะนั่งตักพระนาง เฝยมองโค้งรุ่งโอบยอดเรือน</p>	<p>พระราชชา</p> <p>เจ้าหญิง</p> <p>พระราชชา</p> <p>เจ้าหญิง</p> <p>พระราชชา</p> <p>เจ้าหญิง</p>	<p>อ้อ สวยเหมือนกันนะลูก พ่อยังจำได้เลย ตอนที่พบ กับแม่ลูกครั้งแรก เราก็เกี่ยว ก้อยกันเดินได้รุ่งนี้แหละ อ้อ ...นี่พ่อพูดอะไรออกไป</p> <p>ถ้าเราอยู่ที่นั่นด้วยกันคงจะ ดีนะคะเสด็จพ่อ จะได้อยู่ ใกล้รุ่ง แล้วก็อยู่ใกล้เสด็จแม่ ด้วย (เจ้าหญิงกอดพระราชชา และกระดกชาคล้ายพระ ราชินี)</p> <p>เป็นไปไม่ได้หรอกลูก มัน เป็นไปไม่ได้ ก็เหมือนที่เรา ไม่สามารถจับรุ่งได้นั้นแหละ แต่ลูกอยากให้เป็นไปได้</p> <p>(เจ้าหญิงลดขาที่กระดกลง)</p> <p>ถ้าจั้นลูกก็คงต้องรอให้รุ่งมี แปดสีก่อนละ ถึงวันนั้น แม่ ของลูกคงยอมกลับมาอยู่ ด้วยกัน (พระราชชาและนาง กำนัล freeze)</p> <p>เสด็จแม่ เสด็จแม่</p>

ลำดับ ที่	บทประพันธ์เรื่องสี่ที่แปดของรุ่งกินน้ำ	ดัดแปลงเป็นบทละคร
	<p>ของอีกพระราชวัง</p> <p>“อย่าหวังเลยลูก รอให้รุ่งมีแปดสีโน่นแหละ พ่อเขาถึงจะยอมคืนดี” พระราชินีถอนพระทัย พระพัศตรที่ซุบจนแก้มตอบเต็มด้วยความหม่นหมอง “อย่าพูดให้แม่ต้องฝันลมๆ แล้ง ดีกว่า”</p>	<p>พระราชินีเดินเข้ามาในฉากฝั่งซ้าย</p> <p>ของเวที</p> <p>เจ้าหญิง เสด็จแม่ ลูกอยากให้เสด็จแม่กับเสด็จพ่อคืนดีกัน</p> <p>พระราชินี อย่าหวังเลยลูก รอให้รุ่งมีแปดสีโน่นแหละ พ่อเขาถึงจะยอมคืนดี อย่าให้แม่ต้องฝันลม ๆ แล้ง ๆ ดีกว่า (พระราชินี freeze)</p>
8	<p>เสียงไซโยก๊กก้องจากสองฟากแม่น้ำ ทั้งพระราชากับพระราชินีทรงโผล่พระแสงพร้อมกัน สบเนตรกันโดยบังเอิญแล้วต่างรีบเบนขึ้นมองท้องฟ้า ตะลึงในความมหัศจรรย์ นั้นครู่หนึ่งก่อนจะลดลงมาสบเนตรกันอีกครั้ง หากคราวนี้ภาพที่เห็นกลับพราวพรายคล้ายมีหยาดน้ำบาดบัง “อุแม่เจ้า ดูนั่นสิ รุ่งกินน้ำมีแปดสี ลูกเอี้ยหลายเอี้ย เป็นบุญตาแล้วลูก รุ่งมีแปดสี” เสียงอุทานชี้ชวนกันยังเซ็งแซ่ สี่ที่แปดของรุ่งกินน้ำคือสี่ชมพู อันระเรื่อจากพวงแก้มของเจ้าหญิงน้อยนั่นเอง</p>	<p>นางกำนัล ดูแก้มของเจ้าหญิงสิเพคะ เป็นสี่ชมพูเชียว (นึกขึ้นได้) อูยนี้เงี สี่ที่แปดของรุ่งกินน้ำ พระราชากับพระราชินีดูสิเพคะ รุ่งมีแปดสี รุ่งมีแปดสีแล้ว</p> <p>พระราชากับพระราชินีหันมามองหน้ากัน ยิ้มให้กัน แล้วพอนึกขึ้นได้ ก็หันหน้าออกจากกัน</p>
9	<p>หลายคนมักถามว่าตอนจบของเรื่องเป็นอย่างไร ในที่สุดพระราชากับพระราชินีทรงปรองดองคืนดีกันใช่ไหม ผมไม่ได้ตอบ เพราะไม่เห็นว่าจะจำเป็นต้องตอบแต่อย่างไร แต่ก็มีสิ่งหนึ่งที่เด็กๆ ควรจะรู้ไว้</p> <p>กลับจากผจญภัยเที่ยวนี้ เจ้าหญิงทรงตอบแทนความมีน้ำใจของพีชผักทั้งหลายด้วยการเริ่มรับประทานพวกมัน พูดอย่างนี้อ่าคิดว่าเจ้าหญิงใจร้าย เป็นความประสงค์ของพวกมันและพวกมันก็มีความสุขอย่างยิ่งที่ได้แตกยอดสับทอดลูกหลานไม่จบสิ้น เจ้าหญิงเองก็แข็งแรงและไม่เป็นหวัดอีกเลย ถึงแม้จะต้องว่ายน้ำข้ามไปข้ามมาระหว่างสองพระราชวังทุกวันก็ตาม</p> <p>อ้าว!!! นี่ผมเผลอบอกอะไรไปละนี่!!!</p>	<p>v.o. ถึงแม้เรื่องราวต่าง ๆ จะเหมือนจบลงจริง ๆ แต่เราคงจะบอกไม่ได้ว่า พระราชากับพระราชินี ได้กลับไปอยู่ร่วมกันหรือไม่ รู้แต่เพียงว่าเจ้าหญิงเองก็เป็นเด็กดีขึ้นหันมาเริ่มทานผักมากขึ้น จนร่างกายแข็งแรงและไม่เป็นหวัดอีก ถึงแม้จะต้องว่ายน้ำข้ามไปมาระหว่างพระราชวังทั้งสองก็ตามที่ ...อ้าว นี่ผมเผลอบอกอะไรไปละนี่ อ่า ๆ ๆ</p>

สรุปความเดิมที่ต้องการคงที่ จากวรรณกรรมเรื่องสั้น เรื่อง “สีที่แปดของรุ่งกินน้ำ” มีประเด็นได้ดังนี้

1. การเล่าเรื่องในช่วงเวลาของความแตกแยกในครอบครัวของพระราชากับพระราชนิ จนเกิดการแบ่งครึ่งทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่เวลาของเจ้าหญิง
2. การเอาใจเจ้าหญิงด้วยของเล่นและเสื้อผ้าจำนวนหมื่นชิ้น
3. การต่อรองของเจ้าหญิง เช่น จะแปรงงแต่พื้นล่าง ไม่แปรงงพื้นบน กินหมูแห้ง ๆ ไม่เปียกน้ำแกงจืด เป็นต้น
4. การเรียกร้องเอารุ่งมาเป็นของตน โดยต่อรองกับอีกฝ่ายว่าหากหารุ่งมาให้ไม่ได้ จะไปอยู่กับอีกฝ่ายและไม่กลับมาหาอีก
5. ยุทธวิธีในการจับรุ่งของพระราชากับพระราชนิ
6. เจ้าหญิงเรียนรู้ความเป็นไปได้ของการได้รุ่งมาเป็นของตนและรู้จักการรอคอยมากขึ้น และเรียกร้องให้พระราชากับพระราชนิกลับมาคืนดีกัน
7. พระราชากับพระราชนิอ้างว่าต้องรอให้รุ่งมีแปดสีก่อน ความต้องการของเจ้าหญิงจึงจะเป็นไปได้
8. สีที่แปดของรุ่งกินน้ำบังเกิดขึ้นที่แก้มของเจ้าหญิง แต่คนทั้งคู่ยังคงแยกกันอยู่ตามเดิม

ตารางที่ 10 ตารางเปรียบเทียบบทประพันธ์กับบทละคร
ประเด็นความเดิมที่ต้องการคงที่ จากเรื่องลูกหมากับสามสหาย

ลำดับที่	บทประพันธ์เรื่องลูกหมากับสามสหาย	ดัดแปลงเป็นบทละคร
1	<p>“ว่าจะไรนะ เจ้าบอกว่าพวกเจ้าคือพวกอะไรนะ”</p> <p>ทั้งสามรูปร่างหน้าตาเหมือนกันแต่ด้วยเป็นพี่น้องฝาแฝด พวกเขาสบตากันก่อนที่ผู้พี่ใหญ่จะกราบพูดด้วยเสียงดังลั่น เพราะเข้าใจว่าครั้งแรกนั้นพูดเบาเกินไป</p> <p>“หม่อมฉันบอกว่า พวกเราทั้งสามเป็นลูกหม่า พระเจ้าข้า”</p> <p>“ลูกหม่า?”</p> <p>เท่านั้นเอง แผ่นดินก็ถล่มทลายด้วย</p>	<p>ลูกหม่าที่เรียกตัวเองว่าลูกหม่า</p> <p>สามตัวเดินเข้ามา</p> <p>ลูกหม่า 1 พวกเราขออาสา</p> <p>ทุกคนเงยบมองเป็นทางเดียวกัน</p> <p>และระเบิดเสียงหัวเราะพร้อมกันออกมา</p> <p>ยกเว้นพระราชากับพระราชนิ</p> <p>ทหาร เจ้าเนี่ยนะ</p>

ลำดับ ที่	บทประพันธ์เรื่องลูกหามกับสามสหาย	ดัดแปลงเป็นบทละคร
	เสียงหัวเราะ พวกผู้ใหญ่หน้าตาไหล ตวงอ ท้องคัดท้องแข็ง แม้แต่พระราชาก็เกือบตก จากพระที่นั่ง พระพักตร์แดงด้วยความขำ เศษแขนเสื้อพระราชินียั้งติดอยู่ที่ปากพระองค์ ด้วยซ้ำ ขณะโบกพระหัตถ์ใหญ่ๆ	<p>พระราชา เจ้าเป็นใคร</p> <p>ลูกหาม 2 พวกเราเป็นลูกหาม</p> <p>พระราชินี (หัวเราะเบาๆ) เจ้าบอกว่า พวกเจ้าเป็นอะไรนะ</p> <p>ลูกหาม 3 พวกเราเป็นลูกหาม พระ เจ้าข้า</p> <p>ลูกหาม 1 พวกเราจะขออาสาไปรับตัว เจ้าหญิงกลับมา</p> <p style="text-align: center;">ทุกคนหัวเราะดังกว่าเดิม ยกเว้น พระราชากับพระราชินี</p>
2	<p>“ไอ้หนู” พระองค์ทรงขี้เนื้อลงมา “พูดซะให้ถูก พวกเจ้าคือลูกหาม ไม่ใช่ลูก หาม”</p> <p>“ลูกหาม” เจ้าน้องกลางสวนทันที</p> <p>“ลูกหาม ไอ้พวกลูกหาม” คนที่มุ่งดู ตะโกนแข็งแะ “แค่ชื่อตัวเองก็ยังเรียกไม่ถูก ยัง มีหน้ามาอาสาปราบพญายักษ์ กลับบ้านไป กลับไปกินนมแม่ไป ไอ้ลูกหาม”</p> <p>ดูเหมือนคำว่า “พญายักษ์” ของ ชายคนนั้นทำให้ทั้งจัตุรัสเจียบงันลงหน้าใจ จริงสิ นี่ไม่ใช่เวลาอันควรสนุกรสนานแต่ อย่างไรเลย พระราชินีเป็นคนแรกที่สะอื้น ออกมา พระราชาก็หน้าเศร้า ทรงกอดพระ ราชินีไว้ ก่อนจะหันไปทางทั้งสาม</p> <p>“พูดถึงพญายักษ์ พวกเจ้าสู้มัน ไม่ได้หรอก กลับไปเสียดีกว่า”</p> <p>“ยังไม่ได้สู้เลย ทำไมถึงบอกว่าสู้ ไม่ได้” เจ้าน้องเล็กย่นด้วยน้ำเสียงงงๆ</p>	<p>พระราชา เจ้าหนู เรียกตัวเองให้ถูก ๆ หน่อย พวกเจ้าเป็นลูกหาม ไม่ใช่ลูกหาม</p> <p style="text-align: center;">ทุกคนหัวเราะ ยกเว้นพระราชากับ พระราชินี</p> <p>ลูกหาม 1,2,3 พวกเราเป็นลูกหาม</p> <p>ทหาร แค่ชื่อตัวเองยังเรียกไม่ถูก แล้วยังมีหน้ามาอาสาไป ปราบพญายักษ์อีก กลับ บ้านไปไป</p> <p>พระราชา พูดถึงพญายักษ์ พวกเจ้าสู้ มันไม่ได้หรอก กลับไป ดีกว่า</p> <p>ลูกหาม 1,2,3 ยังไม่ได้สู้ ทำไมถึงบอกว่าสู้ ไม่ได้</p>
3	<p>“บอกข้ามาสิ ทำไมพวกเจ้าถึงเรียก ตัวเองว่าลูกหาม” เด็กทั้งสามช่วยกันกราบ พูล</p> <p>“เราไม่ได้เรียกพระเจ้าข้า แต่ คุณครูของเราเป็นคนเรียก”</p>	<p>พระราชา (หันมองหน้าพระราชินี) เอานี้ บอกข้ามาสิ ว่าทำไม เจ้าถึงเรียกตัวเองว่าลูกหาม</p> <p>ลูกหาม 1 เราไม่ได้เรียกพระเจ้าข้า แต่ คุณครูของเราเป็นคนเรียก</p>

ลำดับ ที่	บทประพันธ์เรื่องลูกหมากับสามสหาย	ดัดแปลงเป็นบทละคร	
	<p>“คุณครูอะไร” “คุณครูย่าฮุก พระเจ้าข้า” “ว่าแล้วเชียว” เสียงหัวเราะขบขันแข็งแ้ง ไม่มีใคร คนไหนไม่รู้จักคุณครูย่าฮุก แต่ไม่มีใครยินดีส่ง ลูกไปเรียนที่โรงเรียนของคุณย่าเช่นกัน โรงเรียนคุณย่าฮุกอยู่ไกลสุดชายแดน เป็นที่รู้ กันว่าเด็กข้างถนนทั้งหลาย เด็กซึ่งไร้พ่อขาด แม่จะถูกส่งไปที่นั่น คุณย่าฮุกเป็นครูใหญ่และ ครูคนเดียวของโรงเรียนมาหลายสิบปี ไม่มี ใครไปช่วย เพราะรู้ว่าจะไม่ได้รับค่าตอบแทน ใดๆ</p> <p>แม่พระของเด็กๆ ซึ่งบัดนี้ชรามาก พอจะเรียกว่าย่าพระได้แล้ว ยังคงทำหน้าที่ ของท่านอย่างเข้มแข็ง แม้สุขภาพจะไม่ อำนวยและสมองเริ่มเลือนหน้อยๆ ปัญหา ของคุณย่าคือ เวลาขึ้นทะเบียนชื่อนักเรียน คุณย่ามักเขียนอักษรสลับที่กัน</p> <p>เมื่อ ‘ลูกหมา’ สามตัวถูกส่งไปที่นั่น คุณย่าไม่รอช้า เขียนว่า ‘ลูกหมา’ ทันที “อ้อ มันเป็นอย่างนี่เอง” พระราชาพยักหน้า หงิก ทุกคนก็พลอยพยักตามกัน “อ้อ มัน เป็นอย่างนี่เอง”</p> <p>“พวกเจ้าเป็นเด็กที่กล้าหาญมาก” พระราชาทรงริบชมเพราะทรงกลัวสามพี่น้อง จะเปลี่ยนใจ “แล้วหน้าตาก็เหมือนกันยังกะ แกะ เอ้อ ยังกะหมาทีเดียว เอ้า บอกหน่อยซิ ชื่ออะไรกันบ้าง”</p> <p>“หม่อมฉันเป็นพี่คนโต” เจ้าตัวขวา สุดพูด “ชื่อหามจั่วพระเจ้าข้า” “หม่อมฉันเป็นคนกลาง มีนามว่า แบกหาม” “น้องสุดทำอย่างหม่อมฉัน ชื่อ</p>	<p>พระราชา ลูกหมา 2 พระราชา พระราชา พระราชา พระราชา พระราชา พระราชา พระราชา พระราชา ลูกหมา 1 ลูกหมา 2 ลูกหมา 3</p>	<p>คุณครูอะไร คุณครูย่าฮุก พระเจ้าข้า ว่าแล้วเชียว คุณครูย่าฮุกเป็นใครหรือ เพคะ คุณครูย่าฮุกเป็นครูใหญ่และ เป็นครูคนเดียวในโรงเรียนที่ อยู่ไกลสุดชายแดนนั่นแหละ เด็กที่ไร้พ่อขาดแม่ส่วนใหญ่ จะถูกส่งไปเรียนกับแกที่นั่น ปัญหาของแกก็คือ แกชอบลงทะเลียนชื่อ นักเรียนผิดบ่อย ๆ เช่น ชอบ สลับอักษรกัน ประมาณว่า ลูกหมา ก็เป็นลูกหมา ลูกนก ก็เป็นลูกนก ประมาณนี้ละ อ้อ อย่างนี้เอง พวกเจ้าเป็นเด็กกล้าหาญ มาก แล้วหน้าตาก็เหมือนกัน อย่างกับแกะ เอ้อ อย่างกับ หมาทีเดียว เจ้าชื่ออะไรกัน บ้าง หม่อมฉันเป็นพี่คนโต ชื่อ หามจั่วพระเจ้าข้า หม่อมฉันเป็นคนรอง ชื่อ แบกหามพระเจ้าข้า และหม่อมฉันเป็นน้องคน เล็ก ชื่อหามรุ่งหามค่ำพระ เจ้าข้า</p> <p>ทุกคนหัวเราะ ยกเว้นพระราชากับ พระราชา</p>

ลำดับ ที่	บทประพันธ์เรื่องลูกหมากับสามสหาย	ดัดแปลงเป็นบทละคร	
	<p>หามรุ่งหามค่ำพะยะคะ” เหมือนว่าในเมืองไม่มี คณะตลกมาเล่นนานแล้ว พวกไทยมุงจึง หัวเราะกันไม่อัน</p>		
4	<p>“ข้าจะให้เสื้อเกราะเจ้าคนละตัว จงนำมาส่งคืนด้วยเมื่องานเสร็จ” แล้ว พระองค์ก็ทรงนึกขึ้นได้ “อ้อ...ไม่เป็นไร เจ้าคง เอามาให้ไม่ได้ ข้าจะให้คนไปแกะคืนมาเอง แต่ข้าว่าแค่สามคนคงถ่วงเวลา..เฮ้ย...ไม่ใช่ แค่สามคนเดียวยุทธ์จะว่าไม่สมน้ำสม ศักดิ์ศรี ไม่ว่าจะที่ไหนที่ข้าส่งไป ก็ไปกันทีละ เจ็ดทั้งนั่น” แแบกหามโค้งคำนับ “เรามีเพื่อนมาด้วยพระเจ้าข้า เพื่อน ร่วมโรงเรียนของเรา” เขาผายมือไปทางฝูงชน แล้วร่าง หนึ่งก็แหวกคนออกมาข้างหน้า ร่างนั้นอวบ อ้วน ผิวกายดำสนิท ขนฟูไปทั้งตัว ตรงกลาง หน้าอกมีแถบสีขาว เป็นตัวอักษรว่า “อ้อ” พระราชาอุทาน “ลูกหมีนั่น” “มิได้พระเจ้าข้า” เจ้านั้นเลียน้ำผึ้งที่ ติดนิ้ว กราบทูลอย่างอารมณดี “หม่อมฉันคือ ลูกหีม” อีกหนึ่งแหวกผู้คนมาจากอีกฝั่ง ตัว กลมเป็นสีชมพู หางที่ขดม้วนส่ายกระดิก กระดิก ไบหน้าบานใหญ่แยมยิ้ม “อ้อ ลูก...ลูก...” พระราชาขยับจะ ทัก แต่ทรงนึกได้ “อ้อ อ้อ” “ใช่แล้วพระเจ้าข้า หม่อมฉันชื่อลูก หุม” และบนลำคอหนอกใหญ่ของลูกหุม เจ้าตัวที่สามนั่งไขว่ห้างสายหน้าหนวดไซว์พัน จอบสองซี่ ร้องเพลงอย่างร่าเริง “ตัวฉันนั้นเล็กกว่าใคร แต่ใจก็ใหญ่</p>	<p>พระราชา ลูกหมาม 1 พระราชา ลูกหีม ลูกหีม ลูกหุม ลูกหูน ทุกคน ลูกหูน</p>	<p>เอาจี้ ข้าจะให้เสื้อเกราะเจ้า คนละตัว พองานเสร็จแล้ว นำมาคืนข้าด้วย ... เฮอ... ไม่เป็นไร เจ้าคงนำมาส่งคืน ข้าไม่ได้ เอาไว้ข้าจะส่งคนไป แกะกลับมาเอง แต่ว่าแค่ สามคนคงจะถ่วงเวลาได้ไม่ นาน... เฮ้ยไม่ใช่ คงจะสู้ได้ ไม่สมศักดิ์ศรี ข้าจะให้คน ของข้าไปช่วยเจ้าให้ครบ 7 คน มิได้พระเจ้าข้า พวกเรามี เพื่อนร่วมโรงเรียนมาช่วย ด้วย ลูกหมามหนึ่งผิวปาก และร้องโหยง ๆ เรียกเพื่อนให้ออกมา โดยมีหมี หมู หนู เดินออกมาทีละตัว นั่นคงจะเป็นลูกหีม มิได้พระเจ้าข้า หม่อมฉันคือ หม่อมฉันคือลูกหุม และหม่อมฉันคือ... ลูกหูน ลูกหูน ถูกต้องแล้วครับ ทุกคนหัวเราะ ยกเว้นพระราชากับ พระราชนิ</p>

ลำดับ ที่	บทประพันธ์เรื่องลูกหมากับสามสหาย	ดัดแปลงเป็นบทละคร
	<p>กว่าเขา พวกเพื่อนๆ ของเขา เขาเรียกว่าลูก หูน"</p> <p>พระราชินีสะกิดพระราชอาอย่างไม่ สบายพระทัย กระซิบว่า</p> <p>"ไหวหรือเพคะ เด็กพวกนี้ทำทาง ประสาทๆ อยู่เพคะ มีอย่างไหน เป็นหมา เป็นหมู เป็นหมี ดีๆ ไม่ชอบ"</p> <p>"ช่างเถอะ" พระราชาทรงกระซิบ ตอบ "ไม่ต้องเป็นห่วงใครหรอก ห่วงลูกเราคน เดียวก็นพอแล้ว"</p> <p>แล้วพระองค์ก็ตะโกนถาม "เข้า แล้วคนที่เจ็ดล่ะ อยู่ไหน"</p> <p>"ไม่มีหรือพระเจ้าข้า" หามรุ่งหาม ค่ำเป็นผู้ตอบ "เรามากันหกคนแค่นี้"</p> <p>"เงินพวกเอ็งก็ตายแน่ๆ " หนึ่งใน ไทยมุงตะโกนใส่หน้า "ขนาดมืออาชีพทีมีละ เจ็ดยังเอาตัวไม่รอดเลย พวกเอ็งมันแค่ไหน กัน นี่คงโลกอยากได้รางวัลละซีทำถึงได้ สิ้นคิดอย่างนี้" เขาก้าวออกมาแล้วโค้งให้ พระราชอาด้วยสีหน้าเคร่งขรึม</p> <p>"โปรดทบทวนเกิดพระเจ้าข้า อย่า ส่งไ้พวกนี้ออกไปสู่นักรบเลย ไม่ส่ง่างามสม พระเกียรติยศ พวกมันสะเออะอยากแต่งงาน กับเจ้าหญิง อยากรู้นฐานะทางสังคมโดย วิธีลัด เท่านั้นเอง"</p> <p>"จริงพระเจ้าข้า" คนนับแสนลั่นเป็น เสียงเดียว "พวกมันสะเออะนั่น ต้องส่งสอน ให้รู้ตัวชั่ว"</p> <p>แบกหามส่ายหน้า เงยสบตา พระราชอา</p> <p>"พวกเราไม่ได้คิดอย่างนั้นเลย เรา เดินทางเข้าเมืองเพื่อหางานและหาเงินเรียน หนังสือต่อ ถ้าไม่ได้งานนี้ เราก็กงานอื่นได้</p>	<p>พระราชินี จะไหวหรือเพคะ เด็กพวกนี้ ทำทางแปลก ๆ เป็นลูกหมา ลูกหมี ลูกหมู และลูกหนูดี ๆ ไม่ชอบ กลับอยากเป็น ลูก หมา ลูกหมี ลูกหมูและลูก หูน</p> <p>พระราชอา ช่างเถอะ ไม่ต้องไปห่วงใคร ห่วงลูกเราคนเดียวก็พอ (หัน ไปพูดกับลูกหมากับเพื่อน ๆ) แล้วอีกคนหนึ่งล่ะ</p> <p>ลูกหมาน 1 ไม่มีหรือพระเจ้าข้า เรามา กันแค่หกคน</p> <p>ทหาร เงินพวกเอ็งก็ตายแน่ ๆ ขนาด พวกมืออาชีพเขามากันเจ็ด คนยังเอาชนะมันไม่ได้เลย ประสาอะไรกับพวกกระ เบียดแค่ 6 คน พระราชา พระเจ้าข้า หม่อมฉันว่า อย่าได้ส่งพวกนี้ไปเลยนะ พระเจ้าข้า จะเป็น การเสียเกียรติเปล่า ๆ มันคง หวังรวยทางลัดอยาก แต่งงานกับเจ้าหญิงนะพระ เจ้าข้า</p> <p>พระราชอา ทำไม หรือเจ้าจะไปเอง (หัน ไปมองคนอื่น ๆ) หรือเจ้า เจ้า เจ้า เจ้า เอาเข้าจริงก็เก่ง แต่ปากทั้งนั้น ในเมื่อไม่มี ใครกล้าอาสาเหมือนเจ้า 6 ตัวนี้ ก็อย่าได้มาทักท้วง ห้ามปรามใด ๆ (พูดกับลูก หมากับเพื่อน ๆ) เอาละ ข้า ขอแต่งตั้งให้พวกเจ้า</p>

ลำดับ ที่	บทประพันธ์เรื่องลูกหมากับสามสหาย	ดัดแปลงเป็นบทละคร
	<p>แต่ขอให้มีคนไปช่วยเจ้าหญิงด้วยนะพระเจ้าข้า สงสารนาง”</p> <p>เด็กๆ ทั้งหกถวายเป็นบังคมแล้วหมุนตัวเดินออก ชาวเมืองแหวกเป็นช่อง พระราชาทรงตะโกนลั่น</p> <p>“เอ้า นั่นไอ้กล้าหาญหน้าไหนที่จะไปช่วยลูกของข้าแทนไอ้พวกนี้ ก้าวออกมาสิ”</p> <p>คนทั้งแสนก้มหน้า นึกอยากกลับบ้านให้เร็วที่สุด พระราชาทรงกวาดสายตาไปทุกด้านแล้วเค้นหัวเราะ</p> <p>“เอาเข้าจริงก็กล้าแต่ปากทั้งนั้น”</p> <p>ทรงยึดกายขึ้นยืนบนเก้าอี้ แล้วตะโกนเรียก</p> <p>“บรรดาลูกหมากับสามสหาย เจ้าจงรับพระราชโองการ ข้าขอแต่งตั้งให้พวกเจ้าเป็นอัศวิน ให้นำตัวเจ้าหญิงกลับมาเป็นขวัญแห่งมหานครของเราดังเดิม”</p>	<p>เป็นอัศวิน และรีบไปนำตัวเจ้าหญิงกลับมาโดยเร็ว</p> <p>พระราชาเดินออกจากฉากไป และพระราชินีและคนอื่น ๆ ก็เดินตามออกไป</p>
5	<p>ตอนที่รวมหัวกัน พวกมันคิดสนุกๆ แคว่ว่าทรัพย์สินที่ได้มาจะแบ่งหารเป็นเจ็ดส่วน แต่ใครบางตัวหัวคิดดีเกินไป เสนอจับตัวเจ้าหญิงเป็นตัวประกัน ถึงตอนนั้นก็เลยยุ่ง กว่าจะรู้ตัวหัวใจของพวกมันก็ถลำรักเจ้าหญิงไปแล้วและมองตากันก็รู้ ไม่มีใครยินดียกโฉมตานี้แลกกับอะไรเป็นแน่</p>	<p>ฐ 2 ข้าบอกแล้วว่าให้เอาแต่เงินทองมา ดันคิดจะจับเจ้าหญิงมาเป็นตัวประกัน แล้วเป็นไง(แผลงเสียงดัง)</p> <p>ฐ 3 (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ (ท้องร้อง) ครอก....</p> <p>ฐ 2 (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ (ท้องร้อง) ครอก.... ข้าก็หิวเหมือนกัน</p> <p>ฐ 4 ข้าว่านะ ถ้าวันนี้พระราชาและพระราชินีไม่ส่งใครมาช่วยเจ้าหญิง เราฆ่าเจ้าหญิงกินเลยดีไหมเพะ</p> <p>ฐ 1 ทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก</p> <p>ฐ 5 ทำไมจะไม่ได้ พี่จะคิดสูบนางไว้คนเดียววนะซี</p>

ลำดับ ที่	บทประพันธ์เรื่องลูกหมอกกับสามสหาย	ดัดแปลงเป็นบทละคร	
		<p>งู 6</p> <p>งูทุกตัว</p> <p>งู 1</p>	<p>หรือว่ากะสุขทั้งนาง สุขทั้งเงิน</p> <p>ไซ้ ๆ</p> <p>(ตะโกน) เจียบ ข้าบอกให้เจียบ ตกลง ถ้าภายในวันนี้ พระราชาและพระราชินีไม่ส่งใครมาช่วยเจ้าหญิง พวกเราจะ...จะ.....จะ.....</p>
6	<p>รางวัลนำจับที่มีมูลค่าขึ้นสมศักดิ์ศรีพญาเจ็ดหาง เอี้ย เจ็ดหัว พระราชานินดีมอบประกาศนียบัตรพร้อมด้วยรางวัล แพ็กเกจทัวร์เที่ยวยุโรปสองวันสิบสี่ประเทศ มอบทองคำน้ำหนักเท่าวงษ์กษัตริย์ มอบบ้านภัสสรโครงการสี่ ที่สำคัญคือพระราชทานเจ้าหญิงเป็นแฟนพันธุ์แท้ให้ด้วย</p>	ทหาร	<p>กระจององ กระจององ</p> <p>เจ้าข้าเอี้ย ผู้ใดสามารถปราบพญาและนำตัวเจ้าหญิงกลับคืนมาได้</p> <p>พระราชาและพระราชินี มีรางวัลมากมายมอบให้ไม่ว่าจะเป็นประกาศนียบัตรพร้อมด้วยรางวัล</p> <p>แพ็กเกจทัวร์เที่ยวยุโรปสองวันสิบสี่ประเทศ บ้านภัสสรโครงการสี่ ทองคำน้ำหนักเท่าตัววงษ์กษัตริย์ และที่สำคัญพระราชทานเจ้าหญิงให้เป็นแฟนพันธุ์แท้</p> <p>ผู้ใดสนใจอยากอาสาไปนำตัวเจ้าหญิงกลับมาเชิญไปหาพระราชาและพระราชินีได้ที่พระราชวังกระจององ กระจององเจ้าข้าเอี้ย (เดินเข้าเวทีกลับไปนั่งที่เดิม)</p>
7	<p>“อีนี่ ขอกลับมวงแซกดีกว่า จันไม่เอาแล้ว”</p> <p>แซกคร่ำครวญ ขณะโดนแทงเข็มฉีดยา “น่ากลัวม๊ากมากนะ อีนี่ งัวอะไรมีตั้งเจ็ดหัว”</p>	อาบัง	<p>อีนี่ฉานไม่ไหวแล้ว งูอะรายมีตั้งเจ็ดหัว ฉานไปดีกว่า (เดินออกจากฉากไป)</p>

ลำดับ ที่	บทประพันธ์เรื่องลูกหมากับสามสหาย	ดัดแปลงเป็นบทละคร
		<p>พระราชา เดี่ยว เดี่ยวก่อน กลับมาพูด กันให้รู้เรื่องก่อน</p> <p>พระราชินี เมื่อกี้ทุกคนได้ยินเหมือน ฉันไหม</p> <p>ทุกคน (พูดพร้อมกัน) พญางูเจ็ดหัว</p> <p>พระราชินี โอ๊ย ฉันจะเป็นลม</p>
8	<p>ไม่เฉพาะแต่ชาวเมือง นักบวชจาก ต่างประเทศก็มากขึ้น แต่คราวนี้ไม่มีใครกล้า ลุยเดี่ยว หากจัดทีมล่าสังหารขึ้น พวกภูเขานูน รวดเร็วส่งทีมเจ็ดขามูไรลงสนามได้ก่อนใคร และผลก็ลงเอยเป็นที่น่าพอใจ ไม่มีใคร เสียชีวิตสักคน จะมีก็แค่ขามูไรคนหนึ่งหลับ จาอมยิ้มแฉ่ง คนหนึ่งหนาวเหน็บเจ็บกระดูก คนหนึ่งมีไอลอยออกทางหู คนหนึ่งปวดแสบ ปวดร้อนเหมือนโดนน้ำกรดรด คนหนึ่งเนื้อ ตัวต่าง คนหนึ่งเป็นตอตะโก และขามูไรคน สุดท้ายนอนกลับมาในก้อนน้ำแข็ง</p>	<p>บทละครร่างที่ 1 และ 2 คงส่วนนี้ไว้ แต่ใน บทละครร่างที่ 3 มีการเปลี่ยนแปลงให้สนุก มากขึ้น ดังนั้น จึงขอยกตัวอย่างบทละคร ร่างที่ 1 มาเปรียบเทียบ</p> <p>เจ็ดเซียนเดินจากฝั่งขวาไปฝั่งซ้าย พร้อมขามูไรคนตอตะโก และชักดาบออกมา ตั้งท่าและตั้งข้มพร้อมต่อสู้</p> <p>1.ขามูไรคนที่ 1 เข้าไปต่อสู้ พญางู (หัวหน้าตาเข)ร้ายมนต์ใส่ ขามูไรนอนลงไป ชัก ที่เหลือออกมาเก็บ</p> <p>2.ขามูไรคนที่ 2 เข้าไปต่อสู้ ตัวที่ สอง พนมพายุ ขามูไรเหม็นปาก ทนไม่ ไหววิ่งหนีไป</p> <p>3.ขามูไรคนที่ 3 เข้าไปต่อสู้ ตัวที่ สาม พนมน้ำกรด(เอาแหบาง ๆ ครอบ) ขามูไรร้องครวญครางปวดแสบปวดร้อน</p> <p>4.ขามูไรคนที่ 4 เข้าไปต่อสู้ ตัวที่สี่ พนมน้ำต่าง(น้ำลาย) ขามูไรดิ้นหนี หนีบเคลื่อนไหวไม่ได้</p> <p>5.ขามูไรคนที่ 5 เข้าไปต่อสู้ ตัวที่ ห้า อัดพลังไอพ่นใส่ ขามูไรกระเด็นออกมา</p> <p>6.ขามูไรคนที่ 6 เข้าไปต่อสู้ ตัวที่หก พนม ละอองน้ำอันเยือกเย็น(เป่าแป้ง) ขามูไรตัว แข็ง ค่อย ๆ กระโดดเอาตัวเองออกมา</p> <p>7.ขามูไรคนที่ 7 เข้าไปต่อสู้ ตัวที่ เจ็ด พนมไฟ (เขย่าพู่กระดาดแก้วที่ตัดให้ดู เหมือนไฟ) ขามูไรตัวแข็งและดำเป็นตอ ตะโก</p> <p>ขามูไรทั้งหมดเคลื่อนพลอย่าง บอบช้ำกลับมาที่เวทีฝั่งขวา</p>

ลำดับ ที่	บทประพันธ์เรื่องลูกหมากับสามสหาย	ดัดแปลงเป็นบทละคร
		เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นในเวลารวดเร็ว โดยใช้เพลงบรรเลงจังหวะสนุก ๆ มีกลิ่นไอ ฎีปุ่นตลอด
9	<p>ที่ซอกมิดตรงปากถ้ำ หนู เอ๊ย หนูตัวหนึ่ง ยึดตัวขึ้นช้า ๆ หนวดของมันเป็นเหมือน เสาอากาศสายรับข้อมูล มันเงี่ยหูฟังความ เคลื่อนไหวแล้ววิ่งจิ้งไปรายงานที่เชิงเขา เบื้องล่าง</p> <p>“เจ้าหญิงกำลังหลับ” หนูน้อยบอก อย่างตื่นเต้น “ฉันได้ยินเสียงกรนคร่อก ที่เดียว”</p> <p>“ทะเลิ่ง” เจ้าหมีเขกคีระระดังป๊อก “ในโลกนี้ไม่มีเจ้าหญิงคนไหนนอนกรนหรือก เสี้ยบุคลิกหมด”</p> <p>“เอ...จริงหรือ” มันเกาหัว หน้าตา สลด “ฉันเสียใจจริงๆ นะนี่ที่กล่าวหาเธอไป อย่างนั้น”</p> <p>“แต่นายก็ได้ยินเสียงจริงๆ ไม่ใช่หรือ ถ้าไม่ใช่เสียงกรน ก็น่าจะเป็นเสียงท้องของ พวกงูยักษ์รื่องนั้นแหละ” เจ้าแบกหามซึ่งมี ความรอบรู้มากกว่าใครพูดอย่างวิเคราะห</p> <p>“เรามาชูมอยู่นานแล้ว ยังไม่เห็นพวกมัน ออกมาหาอาหารกันเลย มันต้องหิวแน่ๆ”</p> <p>“มันจะทำไมดี รออีกวันสองวันให้มัน หิวกว่านี้หน่อยดีไหม”</p> <p>“ฮือ ไม่ดีหรอก” ลูกหมีสายหาง ดุกดึก “ไม่เคยได้ยินคำว่าไมโหวหิวหรือ”</p>	<p>ทางด้านผู้ชม บรรดาลูกหมากับสหายกำลัง ค่อย ๆ ย่องเข้ามาในถ้ำของพญางูยักษ์ มี ชาวน์เสียงท้องร้องดังเป็นระยะ ๆ</p> <p>ลูกหนู (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ เจ้า หญิงกำลังหลับ ดูสิ กรน ใหญ่เชียวน</p> <p>ลูกหมี (ตบหัวเบาๆ) ทะเลิ่ง ในโลก นี้มีเจ้าหญิงที่ไหนกรนเล่า เสี้ยพิคเจอร์หมด</p> <p>ทุกตัว(ยกเว้นลูกหมาม 1)</p> <p>เสี้ยภาพลักษณ์</p> <p>ลูกหมาม 1 (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ ฉัน ว่าน่าจะเป็นเสียงท้องของ พวกงูยักษ์รื่องนะ</p> <p>ลูกหมาม 2 ไซ้ ๆ ตั้งแต่เรามาชูมดู ยัง ไม่เห็นมันออกมาหาอาหาร เลย</p> <p>ลูกหมี หรือจะรอให้พวกมันหิว มากกว่านี้ จะได้ไม่มีแรง ต่อสู้</p> <p>ลูกหมาม 1 ไม่ดีหรอก ไม่เคยได้ยินคำ ว่าไมโหวหิวหรือ</p>
10	<p>เด็กทั้งหลาย ถึงตรงนี้ถ้าเธอรู้สีงเด็กน้อยว่า สหายทั้งหกทำได้อย่างไร เรามาลองจำลอง ให้เห็นภาพกันดีกว่า เข้า ยกมือขวาของเธอ ขึ้นมา ทางนิ้วออก งอปลายนิ้วลงเล็กน้อย เธอจะเห็นว่านี่คือพญางูห้าตัว คราวนี้ถ้ายก มือซ้ายทำแบบเดียวกัน เธอก็จะได้อีกฝ่ายที่มี จำนวนห้าเหมือนกัน เมื่อเธอเอามือ</p>	<p>ลูกหมาม/สหาย เรามารับตัวเจ้าหญิงคืน</p> <p>งูทุกตัว (หิวเราะ) ฮ่า ๆ ๆ ๆ มาให้ พวกเรากินละสิไม่ว่า</p> <p>ลูกหมาม/สหาย พวกเราตั้งค่าย (ทุกตัวยื่น สับหว่าง ระวังงูแต่ละ หัว)</p>

ลำดับ ที่	บทประพันธ์เรื่องลูกหมากับสามสหาย	ดัดแปลงเป็นบทละคร
	<p>ทั้งสองข้างมาชนกันปลายนิ้วชนปลายนิ้ว เธอ ก็จะเจ็บไข้ไหม แต่หากเธอเป็นคนที่ถนัดขวา นิ้วมือขวาแข็งแรงกว่าก็จะชนะมือซ้าย เหมือนพวงงูที่ชนะนักรบทุกครั้งนั่นแหละ</p> <p>เด็ก ๆ ผู้กล้าหาญของเรารู้เคล็ดลับ ข้อนี้ดี จึงแทนที่จะวิ่งเข้าไปตรงๆ เขาจึงขยับ เยื้องไปเล็กน้อย คราวนี้เธอลองดูสิ ทำมือ ห่อๆ แล้วเอานิ้ววิ่งเข้าใส่กัน นิ้วก็จะวิ่ง ลอดช่องว่างของกันและกันไข้ไหม ถึงตอนนี้ นิ้วที่ใหญ่กว่าก็ไม่ได้เปรียบนิ้วเล็กอีกต่อไป แล้ว ตรงกันข้าม นิ้วเล็กต่างหากที่ได้เปรียบ เพราะคล่องแคล่วกว่า</p> <p>สหายทั้งหกวิ่งลอดช่องไปมาจน พวงงูเวียนหัว ยิ่งบวกกับความอ่อนระโหย เพราะหิวด้วย ทำให้พวกมันพันพิงกัน สะเปะสะปะ เจ้าตัวฟันไฟดันฟันไปโดนเจ้า ฟันน้ำ เจ้าตัวฟันกรดก็พุ่งใส่เจ้าฟันต่าง เจ้า พายุกับเจ้าฟันโอก็พอกัน หลับหูหลับตาจล จนสลบไสลไปทั้งสองฝ่าย เจ้าพีใหญ่นับว่าแย ที่สุด มันถูกหลอกให้เลื้อยยกวดพวกเด็กๆ เป็น วงกลม กว่าจะรู้ตัว ร่างยาวๆ ของมันก็มีค น้อยๆ ติดกันเป็นกระจุก คราวนี้แหละ ดูแล้ว เหมือนแมงกะพรุนตากแห้งจริงๆ</p> <p>“เฮ้” เจ้าหญิงร้องลั่นอย่างดีพระทัย</p>	<p>งูทุกตัวมองเห็นกันด้วยความมุง</p> <p>งู 1 (นับจำนวนลูกหมาก) 1..2...3...4...5...6.... แล้ว ทำไมมากันแค่หกตัวเองละ</p> <p>เจ้า 7 อยู่ริมสุดเตรียมพุ่งเข้าหา เหยื่อที่อยู่ริมสุด แต่เจ้า 6 ห้ามไว้</p> <p>งู 7 ข้าจะกินแล้ว งู 6 หยุดนะ ตัวนี้มันต้องของข้า งู 7 ตัวริมนี้ข้าจะกินนะ งู 6 ของข้านะ งู 7 ก็ข้าจะกิน</p> <p>งู 6 กับ 7 ทำท่าต่อสู้กันและ freeze งู 4 ที่อยู่ริมอีกด้านหนึ่งเตรียมพุ่งเข้าหา เหยื่อที่อยู่ริมอีกด้านหนึ่ง แต่เจ้า 3 ห้ามไว้</p> <p>งู 5 ข้าก็กินเหมือนกันนะ งู 4 หยุดนะตัวนั้นของข้า งู 5 ตัวริมนี้ของข้าต่างหาก งู 4 ของข้า ข้าจอก่อนนะ</p> <p>งู 5 กับ 4 ทำท่าต่อสู้กันและ freeze และ งู 6 กับ 7 freeze งู 1 ทำท่าจะกระโจน เข้าหาลูกหมากตรงกลาง งู 2 และ 3 จับงู 1 เอาไว้</p> <p>งู 1 ตัวนี้ข้าจะกินแล้วนะ งู 2 และงู 3 หยุดนะ อย่างนี้ก็หารกัน ไม่ลงตัวนะสิ งู 1 ก็ของข้าข้าจะกินนี่</p>

ลำดับ ที่	บทประพันธ์เรื่องลูกหมากับสามสหาย	ดัดแปลงเป็นบทละคร
		<p style="text-align: center;">งูที่เหลือก็เริ่มขยับตัวได้ และทันใด นั้นงูทั้งหลายก็เริ่มทะเลาะกัน และกลับเข้า ถ้ำไป ระหว่างต่อสู้มีดนตรีสนุก ๆ ดังคลอ ตลอด</p> <p>ลูกหมาก/สหาย พวกเราลุย (ทั้งหมดวิ่งเข้าไป ระหว่างหัวแต่ละหัวด้วย ท่าทางสโลว์โมชั่น พอเข้าไป ไปในถ้ำจนหมดก็ได้รับชัย ชนะ) ไชโย (ดีใจเสียงดัง มาก) สุดท้ายพวกมันก็แพ้ ภัยตัวเอง ฮ่าๆๆๆ</p> <p>เจ้าหญิงเดินงัวเงียเข้ามาเห็นเหตุการณ์</p> <p>เจ้าหญิง เย่.....โอ้โฮ พวกเจ้าปราบ งูยักษ์ได้เหวอเนี่ย เรา พยายามชวนพวกมันเล่น ด้วยเพื่อให้พวกมันหมดแรง แต่เท่าไรเท่าไร มันก็ไม่ หมดแรงซักที มีแต่เราที่ หมดแรงและก็ผอมลงไปทุก วันๆ (ทำท่าผอม) พวกเจ้า เก่งจริง ๆ เลย เดี่ยวกลับไป ถึงวัง เราจะทูลเสด็จพ่อ เสด็จแม่ให้ปราบรางวัลเจ้า งาม ๆ เลย</p> <p>ลูกหมาก 1 มิเป็นไรพระเจ้าข้า แต่ว่า ตอนนี้เราควรเดินทางกลับ วังก่อนที่พระราชและพระ ราชินีจะทรงเป็นห่วงไป มากกว่านี้พระเจ้าข้า</p>

ลำดับ ที่	บทประพันธ์เรื่องลูกหมากับสามสหาย	ดัดแปลงเป็นบทละคร	
11	<p>ความสำราญสิ้นสุดลงในนาที่นั้น พระราชาทรงกลืนน้ำลาย ทรงทราบดีว่าถึงเวลาต้องประทานรางวัลแก่ผู้กล้า ทุกรางวัลเตรียมไว้แล้ว แต่พระองค์ก็ใจหายอยู่หน่อยๆ</p> <p>ม้าขาวเจ็ดสีบสองตัวเทียมมาซรถ ขนทองคำก้อนโตเท่าภูเขาหนักเท่าน้ำหนักของงู ความอ่วมงามเหลือทำให้คนทั้งเมืองตาร้อนอิจฉา พวกเขาเชื่อว่านี่คือสิ่งที่จะเปลี่ยนสถานะเด็ก ๆ ทั้งหมดทั้งทศวรรษในเวลาแค่ใจ พวก</p> <p>ลูกหมาก็ไม่ต้องใส่เสื้อผ้าซอมซ่อ หรือต้องไปโรงเรียนในชนบทห่างไกลอีกแล้ว จากไอ้ลูกหูน พวกเขากำลังจะเป็นคุณหนู และเป็นคุณหมา คุณหมี่ คุณหมู ที่น่ารักที่สุดเสียด้วย</p> <p>หมามัจฉาบังคม</p> <p>“เป็นพระมหากษัตริย์คุณพระเจ้าข้า แต่ข้าของมีราคามากมายอย่างนี้ พวกหม่อมฉันไม่สามารถรับได้”</p> <p>หลังจากขอให้เสียดีฮือฮาบาดาลแล้ว เขาก็อธิบายต่อว่า พวกเขาไม่ได้ออกไปสู้กับงูยักษ์เพราะต้องการรางวัล และเขาก็ไม่ได้รับพระบรมราชโองการให้ออกไปด้วย ดังนั้นรางวัลนี้จึงไม่สมควรที่จะรับไว้</p> <p>“แต่เธอก็ต้องการเงินทองไม่ใช่หรือ” พระราชาทรงขมวดคิ้ว “ก็เธอบอกเองว่าเข้าเมืองมาเพื่อหางานทำ”</p> <p>“ใช่พระเจ้าข้า หม่อมฉันต้องการเงิน แต่ครูย่าฮูกสอนว่าเงินก็ไม่ใช่สิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิต หม่อมฉันต้องการแค่พอประมาณเท่านั้น”</p> <p>“เท่าไรล่ะถึงเรียกว่าพอประมาณ”</p> <p>แบกหมามึงคิด ก่อนจะตอบอย่างมั่นใจ</p> <p>“พอประมาณก็คือพอประมาณ</p>	<p>พระราชา</p> <p>ลูกหมาม 1</p> <p>ลูกหมาม 2</p> <p>พระราชินี</p> <p>ลูกหมาม 3</p> <p>พระราชา</p> <p>เจ้าหญิง</p> <p>พระราชินี</p> <p>เจ้าหญิง</p>	<p>ชอบใจพวกเขาเป็นอย่างมาก เราจะปูนบำเหน็จค่าแรงของพวกเขาให้ตามที่เราได้เคยกล่าวไว้ (หันไปสั่งทหาร) ทหาร</p> <p>มิเป็นไรพระเจ้าข้า พวกเรามีได้ต้องการของมากมายถึงเพียงนั้น</p> <p>พวกเราต้องการแค่พอประมาณพระเจ้าข้า</p> <p>แล้วเท่าไรถึงจะเรียกว่าพอประมาณล่ะ</p> <p>พอประมาณก็คือพอประมาณตนพระเจ้าข้า ไม่ใช่มากจนรู้สึกดูถูกตัวเอง ถ้ามากไปเราเรียกว่าชิงโชค</p> <p>พระเจ้าข้า มิใช่ข้าแรง</p> <p>เอาอย่างนั้นเหอ (มองหน้าพระราชินี) อย่างนั้นก็ดีเหมือนกัน</p> <p>เสด็จพ่อต้องชอบใจพวกเขาทุกคนมาก ๆ นะคะ พวกเขาเล่าให้ลูกฟังด้วยว่าชาวเมืองเราหัวเราะเยาะเขามากแค่ไหน เพียงแค่พวกเขาสะกิดใจนิดเดียวว่าชื่อของพวกเขาแปลว่าอะไร เราก็จะไม่หัวเราะเยาะเขาแล้ว</p> <p>ลูกหมายความว่าไฉน</p> <p>ก็อย่าง หมามัจฉ์ ก็มาจาก รักดีหมามัจฉ์ รักชั่วหมามเส้าไฉน ซึ่งก็แปลว่าเขาใส่ใจยึดความดีเป็นที่ตั้ง ขณะที่ แบก</p>

ลำดับ ที่	บทประพันธ์เรื่องลูกหมากับสามสหาย	ดัดแปลงเป็นบทละคร
	<p>พอประมาณคือพอแก่การประมาณตน ต้อง ไม่มากจนรู้สึกดูถูกตัวเอง อย่างนั้นเขา เรียกว่าซิงโชค ไม่ใช่ค่าแรง”</p> <p>“เออจั้นเหวอ ก็ดีเหมือนกัน”</p> <p>พระราชาทรงบ่นปากให้ทหารรีบเอาทองไป เก็บเพราะกลัวเด็ก ๆ เปลี่ยนใจ ทรงชี้พระหัตถ์ “แต่ฉันขอให้พวกเธอ ใครสักคนก็ได้ ขึ้นมายืน ตรงนี้ ช่วยเล่าให้พวกเราฟังอย่างละเอียด ว่า เด็ก ๆ อย่างเธอได้ทำเรื่องราวอันแสน มหัศจรรย์ขึ้นได้อย่างไร”</p> <p>ไม่มีใครยอมขึ้นไปเลย</p> <p>หากแต่เจ้าหญิงทรงลุกขึ้นยืน แล้วก็ ประกาศดังๆ</p> <p>“ความจริงแล้วเสด็จพ่อน่าจะรู้ ดีกว่าใครทุกคน ถ้าเพียงแต่ไม่หัวเราะเยาะ ตอนที่พวกเรารายงานตัว และสะกิดใจนิด เดียวว่า ชื่อหามจั่ว ก็มาจากคำพังเพย รักดี หามจั่ว รักชั่วหามเสาะไ้คะ แสดงว่า เขาใฝ่ใจ ยึดความดีเป็นที่ตั้ง ส่วนชื่อแบกหามก็มาจาก รู้ไว้ใช้ว่า ใส่บ่าแบกหาม บอกให้รู้ว่าเขาเอา ความรู้เป็นที่ตั้ง ยิ่งหามรุ่งหามค่ำยิ่งชัดเจน มาก คือเอาความเพียรพยายามเป็นที่ตั้งไ้ คะ” เจ้าหญิงทรงหยุดคิดหนึ่ง “พวกเราสอน ให้ลูกรู้ว่า งานใดก็ตาม เมื่อได้ลงมือทำด้วย จิตใจที่ดี ใช้ความรู้ ความเพียร บวกกับความ ร่าเริงสนุกสนาน ไม่ว่าจะงานยากเข็ญสักเพียงไร ก็จะสำเร็จลงได้”</p> <p>“สาธุ” พระราชากล่าวชมจากใจจริง “ไปอยู่ถ้ำมาเดือนเดียว ลูกพอเก่งจริงๆ”</p>	<p>หาม ก็มาจาก รู้ไว้ใช้ว่า ใส่ บ่าแบกหาม แปลว่า เขาเอา ความรู้เป็นที่ตั้ง และสุดท้าย หามรุ่งหามค่ำ ก็แปลว่าเขา เอาความเพียรพยายามเป็น ที่ตั้งไ้คะ พระราชา แล้วมันห ก็หมายความว่า พวกเขา สอนให้ลูกรู้ว่า งานใดก็ตาม เมื่อได้ลงมือทำด้วยจิตใจที่ดี ใช้ความรู้ ความเพียรเป็น ที่ตั้ง งานนั้นก็จะสำเร็จลงได้ ไ้คะ</p> <p>โอ้โฮ ลูกพอไปอยู่ถ้ำแค่ เดือนเดียวเก่งขึ้นเป็นกอง เลยลูก</p>
12	<p>“หลังจากนี้พวกเธอจะไปไหนกันละนี่ จะไปด้วยกันหมดเลยหรือ”</p> <p>“ไม่พระเจ้าข้า” หามจั่วว่า “เราคงแยก ย้ายกัน พวกเราอยากรู้จักโลกให้มากกว่านี้”</p>	<p>ลูกหมาก/สหาย ถ้าเช่นนั้นพวกหม่อมฉันขอ กราบทูลลา</p> <p>พระราชินี ข้าพเจ้า เดี่ยวก่อนแล้วพวกเจ้า จะไปไหน จะไปด้วยกัน</p>

ลำดับ ที่	บทประพันธ์เรื่องลูกหมากับสามสหาย	ดัดแปลงเป็นบทละคร
	<p>“พ่อคุณเอ๋ย งั้นก็อย่าไปไหนเลย อยู่ที่นี่เถิด” พระราชาทรงวิงวอนแล้วลดเสียง ลง “ฉันกลัวนักล่ะว่า พ่อพวกเธอไปกันแล้ว ใญ่ยักษ์ทั้งเจ็ดตัวมันจะหวนกลับมาอีก คราว นี้ใครจะช่วยฉันล่ะ”</p> <p>“วิธีจัดการกับมันง่ายนิดเดียวพระ เจ้าข้า ขึ้นกับพระองค์จะทำหรือไม่เท่านั้นเอง”</p> <p>เจ้าหนูทูล ฟันหนูสองซี่จะเย็บตามจิ้งหะพุด นี้อเล็ก ๆ ของเขาเข้าไปที่พระราชวัง “ที่ผ่านมา พวกมันอยากได้ปราสาทของพระองค์ เพราะ มีเจ็ดหลังครบจำนวนพวกมันพอดี แต่ถ้า พระองค์รื้อปราสาทออกหลังหนึ่ง เหลือแค่หก พวกมันก็ไม่เอาแล้ว เพราะแบ่งไม่ลงตัว ขึ้น เอาไปก็ทะเลาะกันเปล่าๆ”</p> <p>ขณะที่พระราชาทรงนั่งคิดตาม เจ้า หนูก็เดินทางไปอย่างเงียบๆ</p> <p>“จริงสินะ” ในที่สุดพระองค์ก็ทรง ครางขึ้น “เส้นผมบังภูเขาแท้ๆ เลย” พระเนตร วิ่ววาวอย่างมีความหวัง แล้วก็สลดลงอีก</p> <p>“แต่ถ้าปราสาทของฉันเหลือหก หลัง แล้วพวกมันมากันหกตัว ก็แบ่งลงตัวอีก ละซี”</p> <p>“ก็รื้อเหลือห้าหลังสิ พระเจ้าข้า” เจ้า หนูทูลโดยเร็ว พร้อมกับกวัดแกว่งหางจากไป</p> <p>“เออ จริง แต่คราวนี้ถ้ามันมาห้าตัว ละ”</p> <p>“สี่หลัง” เจ้าหมีพุดสั้นๆ ตบหลังตบ ไหล่พวกลูกหมาม</p> <p>“สี่ตัว คราวนี้พวกมันมีสี่ตัว”</p> <p>พระราชาทำเสียงตื่นเต้น สองมือตบพระเพลา</p> <p>“แต่กับปราสาทสามหลัง” หามรุ่ง หามค่ำสายหน้าอย่างเปื้อนหน้า “พวกมันคง เอาหรรอก”</p>	<p>หมดเลยหรือ</p> <p>ลูกหมาม 1 ไม่พระเจ้าข้า เราจะแยกย้าย กันไปเรียนรู้โลกให้มากกว่า นี้</p> <p>พระราชชา ถ้างั้นก็อย่าไปเลย อยู่ ด้วยกันที่นี่เถิด ถ้าเกิดเจ้า ยักษ์ทั้งเจ็ดหัวมันย้อนกลับ มา ใครจะช่วยฉันล่ะ</p> <p>ลูกหนู วิธีจัดการกับมันง่ายนิดเดียว พระเจ้าข้า เพียงแต่พระองค์ จะทำหรือไม่เท่านั้นเอง</p> <p>พระราชชา ไหนลองว่ามาซี</p> <p>ลูกหนู ที่ผ่านมาพวกมันมี 7 หัว และปราสาทของพระองค์ก็มี 7 หลัง ถ้าพระองค์ทรงรื้อ ออก 1 หลัง ก็จะเหลือแค่ 6 แค่นี้ พวกมันก็ไม่เอาแล้ว พระเจ้าข้า เพราะว่ามันแบ่ง กันไม่ลงตัว (เดินออกจาก ฉากไป)</p> <p>พระราชชา จริงสินะเส้นผมบังภูเขาจริงๆ แต่เอ๊ะ ถ้าปราสาทฉันเหลือ 6 หลังแล้วมันมากัน 6 หัว มันก็แบ่งกันลงตัวนะสิ</p> <p>ลูกหนู ก็รื้อให้เหลือ 5 หลังสิพระเจ้า ข้า (เดินออกจากฉากไป)</p> <p>พระราชชา แล้วถ้ามันมา 5 หัวล่ะ</p> <p>ลูกหมี ก็เหลือ 4 หลัง (เดินออกจาก ฉากไป)</p> <p>พระราชชา 4 หัว คราวนี้มันมากัน 4 หัว</p> <p>ลูกหมาม 3 ถ้าเหลือ 3 หลังมันก็คงไม่ เอา (เดินออกจากฉากไป)</p>

ลำดับ ที่	บทประพันธ์เรื่องลูกหมากับสามสหาย	ดัดแปลงเป็นบทละคร
	<p>“ถ้านั้น ฉันกลัวว่ามันจะมาแค่สามตัวนะซี”</p> <p>“ก็ดีเลยพระเจ้าข้า เพราะตอนนี้ปราสาทมีสองหลัง” แบทหมตอบพร้อมทั้งที่พี่ชายไว้เป็นคนสุดท้าย พระราชาเกาคางอย่างครุ่นคิดแล้วชี้หน้าหามजू</p> <p>“นี่เธอกำลังจะพูดใช่ไหมว่า ถ้าพวกมันมากันสองตัว ก็ให้ฉันเหลือปราสาทไว้หลังเดียว”</p> <p>“ใช่แล้ว พระเจ้าข้า” เจ้าพี่ใหญ่กราบพูลเรียนๆ</p> <p>“งั้นเธอก็จนมุมฉันนะซี เพราะต่อไปเวลามันมาตัวเดียว จะให้ฉันจะทำไงละ จะให้ร้องขอความช่วยเหลือใครที่ไหน ฉันไม่ต้องยกปราสาทให้มันหรือ”</p> <p>ลูกหมามองพระพักตร์พระราชา</p> <p>“ถ้ากะอีแค่ปราสาทหลังเดียว ศัตรูแค่หนึ่งต่อหนึ่ง พระองค์ยังไม่แน่ใจว่าจะรักษามันไว้ได้ หม่อมฉันยิ่งสงสัยว่า ทำไมทุกวันนี้พระองค์ถึงได้ตะบืตะบันมีตั้งเจ็ดหลัง”</p> <p>พระราชากุมขมับ</p> <p>“เออ นั่นสินะ” ทรงหันมองพระราชวังอันกว้างใหญ่ด้วยสายตาที่ไม่เคยมองมาก่อน “หามजू เธอพูดถูก ฉันเพิ่งรู้เพิ่งคิดเดี๋ยวนี้แหละว่ามันเป็นส่วนเกินของชีวิตจริงๆ ...เฮ้อ...แต่ก็นั่นละ มันก็น่าเสียดายที่ต้องรื้อทิ้งโดยเปล่าประโยชน์”</p> <p>“ไม่มีอะไรเปล่าประโยชน์หรอกพระเจ้าข้า ปราสาทของพระองค์หายไปหลังหนึ่งคนจน คนไม่มีบ้านก็มีบ้านเพิ่มหลายหลังบางที่ถ้าพระองค์รื้อปราสาทออก อะไรบางอย่างที่บังตาอยู่ก็จะถูกรื้อออกไปด้วย”</p> <p>บรรดาชาวเมืองผู้มั่งคั่งพลอยมอง</p>	<p>พระราชา แต่ฉันกลัวว่ามันจะมากัน 3 หัวนะซี</p> <p>ลูกหมาน 2 ก็ดีเลยพระเจ้าข้า เพราะพระองค์จะได้รื้อเหลือแค่ 2 หลัง (เดินออกจากฉากไป)</p> <p>พระราชา นี่เธอกำลังจะพูดใช่ไหมว่า ถ้ามันมาเพียงแค่ 2 หัวให้ฉันเหลือปราสาทไว้เพียงหลังเดียว เอาละ งั้นเธอก็จนมุมแล้วละ เพราะถ้าฉันเหลือปราสาทไว้เพียงหลังเดียวแล้วพญามันมาหัวเดียวละ ฉันจะต้องทำอย่างไร</p> <p>ลูกหมาน 1 ง่ายนิดเดียวพระเจ้าข้า ถ้ากะอีแค่ปราสาทหลังเดียว พระองค์ยังรักษาไว้ไม่ได้ พระองค์จะปกครองไพร่ฟ้าได้อย่างไรพระเจ้าข้า หม่อมฉันสงสัยเหลือเกินว่าทำไมพระองค์มีตั้ง 7 หลัง ทั้งที่มีกันอยู่แค่ 3 พระองค์</p> <p>พระราชา/ราชินี/เจ้าหญิง 1....2.....3....</p> <p>พระราชา เออ...นั่นสินะ หามजू เธอพูดถูก มันเป็นส่วนเกินของชีวิตจริงๆ แต่จะให้รื้อทิ้งก็เปล่าประโยชน์</p> <p>ลูกหมาน 1 ไม่เปล่าประโยชน์หรอกพระเจ้าข้า ปราสาทของพระองค์หายไป 1 หลัง คนจน คนไม่มีบ้าน ก็จะมีบ้านเพิ่มไปอีกหลายหลังพระเจ้าข้า (ทำท่า</p>

ลำดับ ที่	บทประพันธ์เรื่องลูกหมากับสามสหาย	ดัดแปลงเป็นบทละคร	
	<p>หน้ากัน บางทีเขากำลังคิดเช่นเดียวกันก็ เป็นได้</p> <p>นั่นเป็นประโยคสุดท้ายที่ห้ามจั่ว กราบทูล</p>	จะเดินออกจากฉากไป)	
13	<p>“อย่าเพิ่งไป บอกฉันสักคำ ตอนที่ เธอลุกขึ้นไปช่วยฉัน เธอถามน้องๆ ว่า รู้ไหม ทำไมครูย่าฮุกถึงเรียกพวกเราว่าลูกหมาก... แสดงว่าครูย่าฮุกไม่ได้เขียนหนังสือผิดใช้ไหม คะ คุณครูย่าต้องมีเจตนาจะสอนอะไร บางอย่างแน่ๆ คำตอบที่แท้จริงคืออะไรกันคะ บอกฉันหน่อยเถิด”</p> <p>ห้ามจั่วจ้องกลับ รอยยิ้มของเขาชื่อ และเปิดเผย</p> <p>“เจ้าหญิงอยากรู้จริงหรือ”</p> <p>เธอพยักหน้า เจ้าลูกหมากชี้มือไป ไกลแสนไกล ถือเป็นโอกาสทำเสียงนุ่มนวลแบบ พระเอกในหนังไทย</p> <p>“คำตอบอยู่ที่โน่นไงครับ...เจ้า หญิง”</p> <p>-คุณครูย่าฮุกล้วงลับไปตามอายุขัย แต่ โรงเรียนแห่งนั้นก็ยังคงอยู่ด้วยก่อนครูย่าจะ เสียชีวิตสองสามปี มีคุณครูคนใหม่เดินทาง จากพระราชวังไปช่วยงานที่นั่น ไม่มีใครรู้ว่า จนถึงวันนี้เจ้าหญิงได้พบคำตอบของเธอแล้ว หรือไม่ หากเป็นที่น่าสังเกตว่า แห่งศิลาเหนือ หลุมศพของครูใหญ่ จารึกไว้ว่า</p> <p>จาก ก.ไก่อ ถึง ฮ.นกฮูก จาก ฮ.นกฮูก ถึง ก.ไก่อ มา แล้วก็ไป ไป แล้วก็มา ครูย่าฮุกฮ</p>	<p>เจ้าหญิง</p> <p>ลูกหมาก 1</p> <p>เจ้าหญิง</p> <p>ลูกหมาก 1</p>	<p>เดี๋ยวก่อน ตอนเธอไปช่วย ฉัน เธอบอกฉันว่า รู้ไหม ทำไมคุณครูย่าฮุกถึงเรียก พวกเราว่าลูกหมาก แสดงว่า คุณครูย่าฮุกไม่ได้เขียนชื่อ พวกเธอผิดใช้ไหม</p> <p>บนป้ายหลุมศพของคุณครู ย่าฮุกเขียนเอาไว้ว่า จาก ก. ไก่อ ถึง ฮ.นกฮูก จาก ฮ.นก ฮูก ถึง ก.ไก่อ มา แล้วก็ไป ไป แล้วก็มาไม่มีอะไร มีค่า มากไปกว่า แค ตัวหนังสือ</p> <p>ฉันเราก็เรียงอักษรอะไรก็ได้ ตามที่ใจเราต้องการอย่าง นั้นแหละ</p> <p>(ยิ้ม) ก็แค่ตัวหนังสือ มันไม่ สำคัญหรอกว่าใครจะเรียก เราว่ายังไง จะลูกหมาหรือ ลูกหมาก แต่สำคัญที่ว่า เรา รู้ตัวว่าเราเป็นใครต่างหาก (เดินออกจากฉากไป)</p>

ลำดับ ที่	บทประพันธ์เรื่องลูกหมากับสามสหาย	ดัดแปลงเป็นบทละคร
14	-พญางูทั้งเจ็ดสำนึกตัวได้ กลับกลายเป็นคนดี และแยกย้ายกันใช้ความรู้ความสามารถที่มี สร้างความเจริญให้บ้านเมืองในหลายด้าน -เจ้าพี่ใหญ่กับพี่รองเสียดสละทางโลกรับ ราชการที่กรมศาสนา -เจ้าสามกับเจ้าสี่ไปได้ดิบได้ดีที่กระทรวง สาธารณสุข -เจ้าห้าจอมพ่นไอใช้ชีวิตผาดโผนร่วมกับ นักบินไอพ่น -เจ้าหกก็รับราชการเช่นกัน ต้นสังกัดคือ กระทรวงเกษตร -สำหรับเจ้าเจ็ดผู้เชี่ยวชาญด้านฟืนไฟ ทุก วันนี้รับงานเป็นนายแบบแพชั่น	v.o. ส่วนพญางูทั้งเจ็ดหัว ก็ได้กลับตัวเป็น คนดี อุทิศตนให้เป็นสัญลักษณ์ใน กรมและกระทรวงต่าง ๆ มากมาย เช่น เจ้า 1 และ 2 สละทางโลก หันไป รับราชการที่กรมการศาสนา เจ้า3กับ เจ้า4ไปได้ดิบได้ดีที่กระทรวง สาธารณสุข เจ้า 5 จอมพ่นไอใช้ชีวิต ผาดโผนร่วมกับนักบินไอพ่น เจ้า 6 ก็ รับราชการเช่นกัน ต้นสังกัดคือ กระทรวงเกษตร และสุดท้ายเจ้า 7 ผู้เชี่ยวชาญในด้านฟืนไฟ ทุกวันนี้รับ งานเป็นนายแบบแพชั่นบนกล่องไม้ ขีด
15	-มหาอำนาจกลุ่มจีเจ็ด ยืนยันกับพระราชาว่า จะมาให้ความช่วยเหลือแน่ แต่ตอนนี้ยังไม่ ว่าง ขอให้ช่วยตัวเองไปก่อน	v.o. แม้เรื่องราวทั้งหมดจะจบลง แต่ถึง กระนั้นกลุ่มจีเจ็ดก็ยังคงเดินทางมา ไม่ถึง จนในปัจจุบันกลายเป็นกลุ่มจี แปด แต่ก็ยังไม่มีความไว้วางใจ

ใจความเดิมที่ต้องการคงไว้จากวรรณกรรมเรื่องสั้น เรื่อง “ลูกหมากับสามสหาย”

1. การถูกเหยียดหยามจากชาวเมือง ของบรรดาลูกหมาก
2. การขออาสาปราบพญางูเจ็ดหัวของลูกหมากและสหาย
3. การอธิบายที่มาของชื่อลูกหมาก
4. การที่พญางูเจ็ดหัวจับตัวเจ้าหญิงไปเป็นตัวประกันเพื่อเรียกค่าไถ่เป็นปราสาท
5. รางวัลนำจับตัวพญางูเจ็ดหัว
6. ตัวละครอ้างอิงที่ทำหน้าที่เฉลยว่างูมีเจ็ดหัว
7. ตัวละครทั้งเจ็ดของวรรณกรรมเช่น เจ็ดซามูไร คนแคะระทั่งเจ็ด เจ็ดสิงห์แดน
เสือ และพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น
8. การเดินทางและยุทธวิธีในการสู้รบกับพญางูเจ็ดหัวของลูกหมากและสหาย

9. การเฉลยชื่อของเจ้าหญิงต่อพระราชาและพระราชินี

10. การที่ลูกหามแนะนำแก่พระราชาและพระราชินีเรื่องจำนวนปราสาทที่

เหมาะสม

11. คำเฉลยบนป้ายหลุมศพของคุณครูย่าฮุก

12. บ้านปลายชีวิตของพญางูเจ็ดหัว

13. ชื่อตัวละครทั้งหมด

14. ประเด็นจีเจ็ด เมื่อเจ้าหญิงได้รับการช่วยเหลือเป็นที่เรียบร้อยแล้วแต่กลุ่มจีเจ็ดก็ยังคงเดินทางมาไม่ถึง แต่มีการปรับให้เข้ากับกาลสมัยมากขึ้น โดยในปัจจุบันกลายเป็นกลุ่มจีแปด

สิ่งที่เกิดจากการสร้างสรรค์ใหม่ โดยผสมผสานสองเรื่องสั้นจากวรรณกรรมเข้าด้วยกัน มีประเด็นดังนี้

1. ผสมผสาน 2 เรื่องให้เป็นหนึ่งเดียว โดยให้เจ้าหญิงจากเรื่องสี่ที่แปดของรุ่งกิน นำถูกพญางูเจ็ดหัวจับตัวไป และจุดนี้คือจุดเชื่อมต่อระหว่าง 2 เรื่องเข้าด้วยกัน ด้วยการออกแบบให้มีพระราชา พระราชินี เจ้าหญิง ทหาร และสนม คนเดียวกัน

2. ปรับบทบรรยายในหนังสือให้เป็นบทพูดในละคร

3. ปรับลดจำนวนของบรรดาเจ็ดบางตัวละครออก เช่น เจ็ดประจัญบาน และ เจ็ดยอดมนุษย์ เพื่อลดจำนวนของนักแสดง

4. รวบใจความในการบรรยายบางช่วงให้เหลือเพียงเสียงบรรยาย (Voice Over) ในช่วงเปิดเรื่องและปิดเรื่องและนำเสนอภาพด้วยการใช้เทคนิคการเล่าเรื่องด้วยภาพ (Tableaux Vivant)

5. ช่วงบรรยายบ้านปลายของพญางูเจ็ดหัว ใช้ทีมงานเบื้องหลัง (Backstage) เดินถือภาพเข้ามาโชว์ทีละหนึ่งคน

6. ปิดเรื่องด้วยเสียงนาฬิกาปลุกเพื่อสื่อถึงแนวความคิดรวบยอด (Concept) นิทานก่อนนอน

7. ผู้บรรยายในบทประพันธ์เป็นผู้ชาย แต่ในบทละครเป็นผู้หญิง เพื่อสะท้อนถึงตัวผู้สร้างสรรค์งานละครหรือผู้วิจัยนั่นเอง

ผู้วิจัยได้จัดทำบทละครรวมทั้งสิ้น 3 ร่าง ผู้อ่านสามารถอ่านบทละครร่างที่ 1 และ 2 ได้จากภาคผนวกท้ายเล่ม เหตุที่ต้องมีการเขียนบทละครจำนวน 3 ร่าง เนื่องจากเมื่อนำบทละครที่

เขียนเสร็จแล้วมาทำการซ้อมจะพบปัญหาและสิ่งที่ต้องแก้ไขหลาย ๆ ประการ เช่น นักแสดงไม่คุ้นชินกับภาษาบางช่วงเพราะรู้สึกว่าการจัดเรียงผิดหรือเป็นภาษาเขียนเกินไป ผู้วิจัยจึงทำการปรับให้เป็นภาษาพูดมากขึ้น และในการซ้อมผู้วิจัยค้นพบสิ่งใหม่ที่น่าสนใจนำมาปรับปรุงให้ละครสนุกหรือน่าติดตามมากขึ้น อาทิ มุขตลกที่เพิ่มเข้ามา เช่น ช่วงพนักงานเซเว่นเดินออก มุขถูกต้อนะครรับของลูกหนู และมุขนับเลขของพระราชาและพระราชินีในช่วงถูกทวงถามถึงจำนวนปราสาทที่มีกับจำนวนคนที่อาศัย เป็นต้น การเพิ่มบทสนทนาให้กับตัวละครชาмуไรทั้งเจ็ด เพื่อเพิ่มบทบาทให้กับตัวละครและสร้างสีสันให้กับตัวละคร หรือแม้แต่การเพิ่มบทสนทนาให้กับตัวละครพญางูเจ็ดหัว ช่วงที่ทำการต่อสู้กับลูกหามและสหายเพื่อให้ผู้ชมเข้าใจว่าตัวละครพญางูเจ็ดหัวทะเลาะกันเอง หลังจากเผชิญกับกลวิธีของบรรดาลูกหามที่ยื่นสับหว่างกันกับพญางูเจ็ดหัว จึงทำให้แพ้ไป เป็นต้น โดยผู้วิจัยได้ทำการสรุปสิ่งที่แก้ไขไว้ดังนี้

ในบทละครร่างที่ 1 มีสิ่งที่ปรับแก้ไข โดยใช้ตัวอักษรสีแดงแทนสัญลักษณ์ของการแก้ไขจากเดิมเพื่อให้ผู้อ่านทราบว่ามีส่วนใดแก้ไขบ้าง ดังนี้

1. บทพูดบางช่วง เมื่อนักแสดงใช้ในการซ้อมแล้วเกิดปัญหาพูดได้ไม่คล่อง เพราะมีการจัดเรียงลำดับก่อนหลังผิด จึงต้องปรับแก้ไขให้ถูกต้องตามเหตุผล
2. มีการปรับมุขตลกบางช่วงให้สนุกสนานมากขึ้น
3. เพิ่มเติมคำพูดของลูกหามเพื่อให้แก่นความคิดของเรื่อง (Theme) เด่นชัดขึ้น
4. เพิ่มเติมเสียงนาฬิกาปลุกในตอนท้ายเรื่องเพื่อสนับสนุนแนวความคิดรวบยอด (Concept) ของนิทานก่อนนอน
5. ลดความยุ่งยากในบางส่วน
6. เปลี่ยนจากการให้ทหารเดินออกจากฉากและแอบไปโผล่ที่บริเวณของผู้ชม เปลี่ยนเป็นให้ทหารเดินจากเวทีไปยังผู้ชมโดยไม่ต้องออกจากฉากและเข้ามาใหม่เพื่อประหยัดเวลา
7. เพิ่มเติมบทพูดให้กับเจ็ดเขียนชาмуไรแต่ละคนช่วงสู้กับพญางูเจ็ดหัว และเพิ่มเติมการอธิบายพลังที่พญางูใช้ในการปราบเจ็ดเขียนชาмуไร
8. เพิ่มเติมบทพูดช่วงพญางูเจ็ดหัวกำลังจะกินลูกหามและสหายแล้วทะเลาะกันเอง เพื่อสร้างความเข้าใจที่ชัดเจนขึ้น
9. ปรับฉากให้ตรงกับสภาพความเป็นจริง คือ จากกว้าง 4 เมตรให้เหลือเพียง 2 เมตร และอธิบายหลักการให้เพิ่มเติม

โดยมีรายละเอียดพร้อมยกตัวอย่างดังนี้

1.บทพูดบางช่วง เมื่อนักแสดงใช้ในการซ้อมแล้วเกิดปัญหาพูดได้ไม่คล่อง เพราะมีการจัดเรียงลำดับก่อนหลังผิด จึงต้องปรับแก้ให้ถูกต้องตามเหตุผล เช่น

จากเดิม

v.o.เจ้าหญิง หยุดนะ มาให้เราไปงั้นดี ๆ อยู่ไหนกันหมด

ปรับแก้เป็น

v.o.เจ้าหญิง หยุดนะ **อยู่ไหนกันหมด มาให้เราไปงั้นดี ๆ**

2.มีการปรับมุขตลกบางช่วงให้สนุกสนานมากขึ้น เช่น ช่วงพนักงานเซเว่นเดินออก

จากเดิม

ทหาร พนักงานเซเว่นอีเลฟเว่น ขอเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า

พนักงานฯ (เดินเข้ามาทั้ง 7 คน ยิ้มให้พระราชาและพระราชินี ทำท่าขยับหมวกและพูดพร้อมกัน ชานตีตื้อตื้อแบบเซเว่นอีเลฟเว่นดังขึ้น) รับขนมจีบ ซาลาเปาเพิ่มไหมคะ/ครับ

พระราชา (ตะโกนสุดเสียง) ออกไป ไม่มีใครดีกว่านี้แล้วเหอฮะทหาร

ปรับแก้เป็น

ทหาร พนักงานเซเว่นอีเลฟเว่น ขอเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า

พนักงานฯ (เดินเข้ามาทั้ง 7 คน ยิ้มให้พระราชาและพระราชินี ทำท่าขยับหมวกและพูดพร้อมกัน ชาวดีตื้อตื้อแบบเซเว่นอีเลฟเว่นดังขึ้น) รับขนมจีบ ซาลาเปาเพิ่มไหมคะ/ครับ

พระราชา (ตะโกนสุดเสียง) ออกไป

พนักงานฯ (ทั้งหมดพูดและยกมือไหว้) ขอบคุณค่ะ (ทุกคนเดินออก เหลือหัวหน้าไว้หนึ่งคน และพูดว่า) โอกาสหน้าเชิญใหม่ะคะ(หัวหน้ายกมือไหว้)

พระราชา (ตะโกนสุดเสียง) ไม่มีใครดีกว่านี้แล้วเหอฮะทหาร

มุขถูกต้องนะครับของลูกหนู

จากเดิม

ลูกหมาหนึ่งผิวปาก และร้องโส่ง ๆ เรียกเพื่อนให้ออกมา โดยมีหมี หมู หนู เดินออกมาทีละตัว

พระราชานัน คงจะเป็นลูกหมี
 ลูกหมีมิได้พระเจ้าข้า หม่อมฉันคือลูกหมี
 ลูกหมีหม่อมฉันคือลูกหมี
 ลูกหูนและหม่อมฉันคือ...
 ทุกคนลูกหูน

ปรับแก้เป็น

**ลูกหามหนึ่งผิวปาก และร้องโง่งง ๆ เรียกเพื่อนให้ออกมา โดยมีหมี หมู หนู เดิน
 ออกมาทีละตัว**

พระราชานัน คงจะเป็นลูกหมี
 ลูกหมีมิได้พระเจ้าข้า หม่อมฉันคือลูกหมี
 ลูกหมีหม่อมฉันคือลูกหมี
 ลูกหูนและหม่อมฉันคือ...
 ทุกคนลูกหูน
ลูกหูน ลูกต้องแล้วครับ

และมุขนับเลขของพระราชานันและพระราชานันในช่วงถูกทวงถามถึงจำนวนปราสาทที่มีกับ
 จำนวนคนที่อาศัย

จากเดิม

ลูกหาม 1 ถ้ากะอีแค่ปราสาทหลังเดียวพระองค์ยังรักษาไว้ไม่ได้ พระองค์จะปกครองไพร่ฟ้า
 ได้อย่างไรพระเจ้าข้า หม่อมฉันสงสัยเหลือเกินว่าทำไมพระองค์มีตั้ง 7 หลัง ทั้งที่
 มีกันอยู่แค่ 3 พระองค์
 พระราชานัน..นั่นสินะ ห้ามจั่ว เธอพูดถูก มันเป็นส่วนเกินของชีวิตจริง ๆ แต่จะให้รู้ทั้งก็
 เปล่าประโยชน์

ปรับแก้เป็น

ลูกหาม 1 **ง่ายนิดเดียวพระเจ้าข้า** ถ้ากะอีแค่ปราสาทหลังเดียวพระองค์ยังรักษาไว้ไม่ได้ พระองค์จะปกครองไพร่ฟ้าได้อย่างไรพระเจ้าข้า หม่อมฉันสงสัยเหลือเกินว่า ทำไมพระองค์มีตั้ง 7 หลัง ทั้งที่มีกันอยู่แค่ 3 พระองค์

พระราชาราชินี/เจ้าหญิง

1...2.....3....

พระราชาราชินี เอ..นั่นสินะ หามจ้าว เธอพูดถูก มันเป็นส่วนเกินของชีวิตจริง ๆ แต่จะให้รู้ก็เปล่าประโยชน์

3.เพิ่มเติมคำพูดของลูกหามเพื่อให้แก่นความคิดของเรื่อง (Theme)เด่นชัดขึ้น เช่น

จากเดิม

เจ้าหญิง เดี่ยวก่อน ตอนเธอไปช่วยฉัน เธอบอกฉันว่า ฐู่ใหม่ ทำไมคุณครูย่าฮุกถึงเรียกพวกเธอว่าลูกหาม แสดงว่าคุณครูย่าฮุกไม่ได้เขียนชื่อพวกเธอผิดใช่ไหม

ลูกหาม 1 บนป้ายหลุมศพของคุณครูย่าฮุกเขียนเอาไว้ว่า จาก ก.ไก่ ถึง ฮ.นกฮูก จาก ฮ.นกฮูก ถึง ก.ไก่ มา แล้วก็ไป ไป แล้วก็มาไม่มีอะไรมีค่า มากไปกว่า แค่ตัวหนังสือ

เจ้าหญิง งั้นเราก็เรียงอักษรอะไรก็ได้ตามที่ใจเราต้องการอย่างนั้นเหวอ

ลูกหาม 1 (ยิ้ม) ก็แค่ตัวหนังสือ (เดินออกจากฉากไป)

ปรับแก้เป็น

เจ้าหญิง เดี่ยวก่อน ตอนเธอไปช่วยฉัน เธอบอกฉันว่า ฐู่ใหม่ ทำไมคุณครูย่าฮุกถึงเรียกพวกเธอว่าลูกหาม แสดงว่าคุณครูย่าฮุกไม่ได้เขียนชื่อพวกเธอผิดใช่ไหม

ลูกหาม 1 บนป้ายหลุมศพของคุณครูย่าฮุกเขียนเอาไว้ว่า จาก ก.ไก่ ถึง ฮ.นกฮูก จาก ฮ.นกฮูก ถึง ก.ไก่ มา แล้วก็ไป ไป แล้วก็มาไม่มีอะไรมีค่า มากไปกว่า แค่ตัวหนังสือ

เจ้าหญิง งั้นเราก็เรียงอักษรอะไรก็ได้ตามที่ใจเราต้องการอย่างนั้นเหวอ

ลูกหาม 1 (ยิ้ม) ก็แค่ตัวหนังสือ มันไม่สำคัญหรอกว่าใครจะเรียกเราว่ายังไง จะลูกหมาหรือลูกหาม แต่สำคัญที่ว่า เรารู้ตัวว่าเราเป็นใครต่างหาก (เดินออกจากฉากไป)

4.เพิ่มเติมเสียงนาฬิกาปลุกในตอนท้ายเรื่องเพื่อสนับสนุนแนวความคิดรวบยอด (Concept) ของนิทานก่อนนอน

5.ลดความยุ่งยากในบางส่วน เช่น จากเดิมให้ทีมงานเบื้องหลัง (Backstage) นำผ้าคลุมไหล่พระราชินีและพระราชนิ เปลี่ยนเป็นตัดออกเพื่อกระชับเวลาในการแสดงและเปลี่ยนการกระทำบางช่วงให้ชัดเจนขึ้น เช่น กิริยาอาการก้มพระราชนิของพระราชินี และจากเดิมที่ทีมงานเบื้องหลัง (Backstage) ต้องนำตุ๊กตาทารกมาให้พระราชนิ เปลี่ยนเป็นตัดออกเพื่อกระชับเวลา เช่น

จากเดิม

v.o. กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเจ้าชายผู้ร่ำรวย 1 พระองค์ (เจ้าชายเดินเข้า) และมีเจ้าหญิงผู้เลอโฉมอีก 1 พระองค์ (เจ้าหญิงเดินเข้า) ทั้งสองพบรักกัน ณ กลางป่าแห่งหนึ่ง (เจ้าชาย-เจ้าหญิง เดินเข้าหากัน จับมือกัน) และทั้งสองก็ได้แต่งงานกัน และกลายเป็นพระราชินีและพระราชนิปกครองบ้านเมืองร่วมกันอย่างผาสุก (backstageเดินนำเสื้อคลุมพระราชินีมาคลุมไหล่เจ้าชายและ backstageอีกคนนำเสื้อคลุมพระราชนิมาคลุมไหล่เจ้าหญิง พระราชินีและพระราชนิกอดกัน) พระราชินีและพระราชนิได้สร้างปราสาทอยู่ร่วมกันถึง 7 หลัง (backstage เดินนำปราสาทออกมาทุกทิศทางจำนวน 7 หลัง ตั้งเป็นลักษณะครึ่งวงกลม) ต่อมาไม่นานทั้งคู่ได้มีเจ้าหญิงตัวน้อย 1 พระองค์ (backstage เดินนำทารกมาไว้ในมือ) และกลายเป็นเจ้าหญิงตัวใหญ่ในเวลาต่อมา (backstage เดินนำทารกออกไป เจ้าหญิงเดินผ่ากลางเวท และแทรกมาอยู่ระหว่างพระราชินีและพระราชนิ ทั้งหมดกอดกัน)

ปรับแก้เป็น

v.o. กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเจ้าชายผู้ร่ำรวย 1 พระองค์ (เจ้าชายเดินเข้า) และมีเจ้าหญิงผู้เลอโฉมอีก 1 พระองค์ (เจ้าหญิงเดินเข้า) ทั้งสองพบรักกัน ณ กลางป่าแห่งหนึ่ง (เจ้าชาย-เจ้าหญิง เดินเข้าหากัน จับมือกัน) และทั้งสองก็ได้แต่งงานกัน และกลายเป็นพระราชินีและพระราชนิปกครองบ้านเมืองร่วมกันอย่างผาสุก (พระราชินีและพระราชนิเดินแยกกัน พระราชินีทำท่าออกคำสั่งและพระราชินีทำท่าก้ม) พระราชินีและพระราชนิได้สร้างปราสาทอยู่ร่วมกันถึง 7 หลัง (backstage เดินนำปราสาทออกมาทุกทิศทางจำนวน 7 หลัง ตั้งเป็นลักษณะครึ่งวงกลม) ต่อมาไม่นานทั้งคู่ได้มีเจ้าหญิงตัวน้อย 1 พระองค์ (พระราชินีและพระราชนิโอบกอดกันและทำท่าอุ้มเด็ก) และกลายเป็นเจ้าหญิงตัวใหญ่ในเวลา

ต่อมา (เจ้าหญิงเดินผ่ากลางเวที และแทรกมาอยู่ระหว่างพระราชินีและพระราชินีทั้งหมดคอดกั้น)

6. เปลี่ยนจากการให้ทหารเดินออกจากฉากและแอบไปโผล่ที่บริเวณของผู้ชม เปลี่ยนเป็นให้ทหารเดินจากเวทีไปยังผู้ชมโดยไม่ต้องออกจากฉากและเข้ามาใหม่เพื่อประหยัดเวลา

7. เพิ่มเติมบทพูดให้กับเจ็ดเขียนชาмуไรแต่ละคนช่วงสู้กับพญางูเจ็ดหัว และเพิ่มเติมการอธิบายพลังที่พญางูใช้ในการปราบเจ็ดเขียนชาмуไร

จากเดิม

เจ็ดเขียนเดินจากฝั่งขวาไปฝั่งซ้าย พร้อมซาวนด์ดนตรีญี่ปุ่น และชักดาบออกมาตั้งท่าและตั้งสู้พร้อมต่อสู้

1. ชาмуไรคนที่ 1 เข้าไปต่อสู้ พญางู(หัวหน้าตาเข)ร้ายมนต์ใส่ ชาмуไรนอนลงไปชักที่เหล็้อออกมาเก็บ

2. ชาмуไรคนที่ 2 เข้าไปต่อสู้ งูตัวที่สอง ฟันลมพายุ ชาмуไรเหม็นปาก ทนไม่ไหววิ่งหนีไป

3. ชาмуไรคนที่ 3 เข้าไปต่อสู้ งูตัวที่สาม ฟันน้ำกรด(เอาแหบาง ๆ ครอบ) ชาмуไรร้องครวญครางปวดแสบปวดร้อน

4. ชาмуไรคนที่ 4 เข้าไปต่อสู้ งูตัวที่สี่ ฟันน้ำค้าง(น้ำลาย) ชาмуไรติดหนึบหนับเคลื่อนไหวไม่ได้

5. ชาмуไรคนที่ 5 เข้าไปต่อสู้ งูตัวที่ห้า อัลดพลังไอพ่นใส่ ชาмуไรกระเด็นออกมา

6. ชาмуไรคนที่ 6 เข้าไปต่อสู้ งูตัวที่หก ฟันละอองน้ำอันเยือกเย็น(เป่าแข็ง) ชาмуไรตัวแข็ง ค่อย ๆ กระโดดเอาตัวเองออกมา

7. ชาмуไรคนที่ 7 เข้าไปต่อสู้ งูตัวที่เจ็ด ฟันไฟ (เขย่าฟู่กระดาดษแก้วที่ตัดให้ดูเหมือนไฟ) ชาмуไรตัวแข็งและดำเป็นตอตะโก

ชาмуไรทั้งหมดเคลื่อนพลอย่างบอบช้ำกลับมาที่เวทีฝั่งขวา

เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นในเวลารวดเร็ว โดยใช้เพลงบรรเลงจังหวะสนุก ๆ มีกลิ่นไอญี่ปุ่นคลอตลอด

ชาмуไรคนที่ 1 อานโน พวกเราทุกคนสู้ไม่ไหวจริง ๆ ซาโยนาระ..(เดินจากไป)

ปรับแก้เป็น

เจ็ดเขียนชาмуไรเดินเข้ามาหน้าพระที่นั่ง

เจ็ดเขียนฯ อานโน...(พูดพร้อมกัน) ไส้ (โค้งคำนับ) **ตี๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ**

เจ็ดเขียนเดินจากฝั่งขวาไปฝั่งซ้าย พร้อมซาวนั้ดนตรีญี่ปุ่น และชักดาบออกมาตั้งท่าและตั้งข้อมพร้อมต่อสู้

ชาмуไรคนที่ 1 ย่า.....(เดินวนรอบตัวเองพร้อมออกท่าทางพร้อมต่อสู้)

งู 1 (ร้ายมนต์ใส่) ซินเมใจได้ ซินเมใจได้

ชาмуไรคนที่ 1 เหอ..... (เดินเซออกจากฉาก)

ชาмуไรคนที่ 2 เข้าไปต่อสู้

ชาмуไรคนที่ 2 ตี๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไส้ (ตั้งท่าต่อสู้)

งู 2 (พ่นลมเหม็นใส่) แฮ่

ชาмуไรคนที่ 2 อื๊วก (อาเจียนและเซออกจากฉาก)

ชาмуไรคนที่ 3 เข้าไปต่อสู้

ชาмуไรคนที่ 3 ตี๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไส้ (ตั้งท่าต่อสู้)

งู 3 ทำท่าพัดชาмуไรกระเด็น

ชาмуไรคนที่ 3 โอ๊ย.....(เดินเซออกจากฉาก)

ชาмуไรคนที่ 4 เข้าไปต่อสู้

ชาмуไรคนที่ 4 ตี๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไส้ (ตั้งท่าต่อสู้)

งู 6 (ทำท่าแสบโย) ชับ ๆ ๆ ๆ

ชาмуไรคนที่ 4 โอ๊ย.....(เดินเซออกจากฉาก)

ชาмуไรคนที่ 5 เข้าไปต่อสู้

ชาмуไรคนที่ 5 ตืด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไซ่ (ตั้งท่าต่อสู้)

งู 4 ซัดพลังใส่ชาмуไรกระเด็น

ชาмуไรคนที่ 5 อ้าย.....(ร้องด้วยความเจ็บปวดและเดินออกจากฉากไป)

ชาмуไรคนที่ 6 เข้าไปต่อสู้

ชาмуไรคนที่ 6 ตืด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไซ่ (ตั้งท่าต่อสู้)

งู 7 (อัดพลังเข้าใส่) แฮ่.....

ชาмуไรคนที่ 6 โอ้ย.....(เดินเซออกจากฉาก)

ชาмуไรคนที่ 7 เข้าไปต่อสู้

ชาмуไรคนที่ 7 ตืด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไซ่ (ตั้งท่าต่อสู้)

งู 5 สาดพลังใส่

ชาмуไรคนที่ 7 อ้าย.....(เดินเซออกจากฉาก)

เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นในเวลารวดเร็ว โดยใช้เพลงบรรเลงจังหวะสนุก ๆ มีกลิ่น
ไอญี่ปุ่นคลอตลอด

ชาмуไรคนที่ 1 เดินออกมา

ชาмуไรคนที่ 1 อานอ พวกเราทุกคนสู้ไม่ไหวจริง ๆ ซาโยนาระ...(เดินจากไป)

8.เพิ่มเติมบทพูดช่วงพญางูเจ็ดหัวกำลังจะกินลูกหามและสหายแล้วทะเลาะกันเอง เพื่อ
สร้างความเข้าใจที่ชัดเจนขึ้น

จากเดิม

ลูกหาม/สหาย เรามารับตัวเจ้าหญิงคืน

งูทุกตัว (หัวเราะ) ฮ่า ๆ ๆ ๆ มาให้พวกเรากินละสิไม่ว่า
 ลูกหาม/สหาย พวกเราตั้งค่าย (ทุกตัวยื่นสับหว่าง ระวังงูแต่ละหัว)

**งูทุกตัวมองหน้ากันด้วยความงง เจ้า 7 อยุริมสุดเตรียมพุ่งเข้าหาเหยื่อที่อยูริมสุด
 แต่เจ้า 6 ห้ามไว้**

งู 6 หยุดนะ น้ำมันเหยื่อของข้า
 งู 7 ของข้า

**ระหว่างที่ งู 6 กับ 7 ทะเลาะกัน งู 4 ที่อยูริมอีกด้านหนึ่งเตรียมพุ่งเข้าหาเหยื่อที่อยู
 ริมอีกด้านหนึ่ง แต่เจ้า 3 ห้ามไว้**

งู 3 หยุดนะ น้ำมันของข้า
 งู 4 ของข้า

**ระหว่างที่ งู 6 กับ 7 และงู 3 กับ 4 ทะเลาะกันอยู่ งูที่เหลือก็เริ่มมองตากันเลิกลัก
 และทันใดนั้นงูทั้งหลายก็เริ่มทะเลาะกัน**

ลูกหาม/สหาย พวกเราลุย (ทั้งหมดวิ่งเข้าไประหว่างหัวแต่ละหัว)
 งู 5 นี่เจ้า 3 น้ำกรดของเจ้าโดนหน้าข้านะ ดีล่ะ พลังคาถาพันไอ
 งู 1 เอ๊ย ทำไมถึงพ่นมาโดนข้าล่ะ อย่างนั้นก็ตองเจอนี้หน่อย คาถาสารายมนต์ ให้
 งงงวย
 งู 2 พี่ใหญ่ทำอะไรอะราย...ข้า... ข้า...ง...ไป...หมด...แล้ว....

**ลูกหามกับสหายต่างพากันวิ่งหลอกล่อให้งูวิ่งพันตัวเองไปมา จนกระทั่งติดงอไป
 ไหนไม่ได้ และหมดแรงสู้ลง ระหว่างต่อสู้มีดนตรีสนุก ๆ ดังตลอด**

ลูกหาม/สหาย ไชโย (ดีใจเสียงดังมาก)

ปรับแก้เป็น

ลูกหาม/สหาย เงามารับตัวเจ้าหญิงคืน
 งูทุกตัว (หัวเราะ) ฮ่า ๆ ๆ ๆ มาให้พวกเรากินละสิไม่ว่า

ลูกหาม/สหาย พวกเราตั้งค่าย (ทุกตัวยืนสับหว่าง ระวังงูแต่ละหัว)

งูทุกตัวมองหน้ากันด้วยความง

งู 1 (นับจำนวนลูกหาม) 1..2...3...4...5...6.... แล้วทำไมมากันแค่หกตัวเองล่ะ

เจ้า 7 อยุริมสุดเตรียมพุ่งเข้าหาเหยื่อที่อยูริมสุด แต่เจ้า 6 ห้ามไว้

งู 7 ข้าจะกินแล้ว
งู 6 หยุดนะ ตัวนี้มันต้องของข้าสิ
งู 7 ตัวริมนี้ข้าจะกินนะ
งู 6 ของข้านะ
งู 7 ก็ข้าจะกิน

งู 6 กับ 7 ทำท่าต่อสู้กันและ freeze งู 4 ที่อยูริมอีกด้านหนึ่งเตรียมพุ่งเข้าหาเหยื่อที่อยูริมอีกด้านหนึ่ง แต่เจ้า 3 ห้ามไว้

งู 5 ข้าก็กินเหมือนกันนะ
งู 4 หยุดนะตัวนั้นของข้านะ
งู 5 ตัวริมนี้ของข้าต่างหาก
งู 4 ของข้า ข้าจองก่อนนะ

งู 5 กับ 4 ทำท่าต่อสู้กันและ freeze และ งู 6 กับ 7 freeze งู 1 ทำท่าจะกระโจนเข้าหาลูกหามตรงกลาง งู 2 และ 3 จับงู 1 เอาไว้

งู 1 ตัวนี้ข้าจะกินแล้วนะ
งู 2 และงู 3 หยุดนะ อย่างนี้ก็หารกันไม่ลงตัวนะสิ
งู 1 ก็ของข้าข้าจะกินนี่

งูที่เหลือก็เริ่มขยับตัวได้ และทันใดนั้นงูทั้งหลายก็เริ่มทะเลาะกัน และกลับเข้าถ้ำไป ระหว่างต่อสู้มีดนตรีสนุก ๆ ดังคลอตลอด

ลูกหาม/สหาย พวกเราลุย (ทั้งหมดวิ่งเข้าไประหว่างหัวแต่ละหัวด้วยท่าทางสลัววิโมกข์ พองูเข้าไปในถ้ำจนหมดก็ได้รับชัยชนะ) ไชโย (ดีใจเสียงดังมาก) สูดท้ายพวกมันก็แพ้ภัยตัวเอง ฮ่าๆๆๆ

9.ปรับฉากให้ตรงกับสภาพความเป็นจริง คือ จากกว้าง 4 เมตรให้เหลือเพียง 2 เมตร และอธิบายหลักการให้เพิ่มเติม

จากเดิม

ฉากหลังเป็นยางยืดที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 3-5 นิ้ว สีขาว วางติดกันจนดูเหมือนเป็นแผ่นให้เป็นแนวตั้งฉากกับพื้นดินโดยมีโครงยึดเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้ากว้างประมาณ 4 เมตร สูงประมาณ 2 เมตร ฉากนี้มีไว้สำหรับการเข้าออกแบบเซอร์ไพรส์ผู้ชมของพญางู 7 หัว และอื่น ๆ

นอกจากนี้เวลาเป็นฉากพระราชวัง ฉากป่า ฉากถ้ำของพญางูจะใช้อุปกรณ์ประกอบฉากตกแต่งเพิ่มเติม เช่น ฉากป่า จะมีแผ่นกระดานที่เป็นรูปต้นไม้วางเพิ่มเติมด้านหน้าฉากหลัง หรือ ฉากพระราชวัง จะมีแผ่นกระดานรูปปราสาท 7 หลังมาวางเรียงรายอยู่ด้านหน้า เป็นต้น

ปรับแก้เป็น

ฉากหลังเป็นยางยืดที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 2 นิ้ว สีขาว วางติดกันจนดูเหมือนเป็นแผ่นให้เป็นแนวตั้งฉากกับพื้นดินโดยมีโครงยึดเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้ากว้างประมาณ 3 เมตร สูงประมาณ 2 เมตร ฉากนี้มีไว้สำหรับการเข้าของตัวละคร โดยเฉพาะตัวละครเจ้าหญิงที่ต้องการสื่อว่าเจ้าหญิงมิได้อาศัยอยู่ร่วมวังกับพระบิดาและพระมารดา แต่อาศัยอยู่ ณ วังที่เป็นกลาง จึงทำให้ทุกครั้งที่พระบิดาและพระมารดามาหา เจ้าหญิงจะเดินเข้าและออกจากกลางฉากหลัง อีกทั้งตัวละครพญางูเจ็ดหัวที่อาศัยอยู่ในถ้ำ ฉากนี้มีไว้สำหรับการโผล่ศีรษะของงูทั้งเจ็ดหรืออาจจะเดินออกมาทั้งตัวก็ได้

และเมื่อต้องการให้เป็นฉากพระราชวัง จะใช้อุปกรณ์ประกอบฉากตกแต่งเพิ่มเติม เช่น แผ่นกระดานที่เป็นรูปพุ่มไม้วางเพิ่มเติมด้านหน้าฉากหลัง หรือ มีแผ่นกระดานรูปปราสาท 7 หลังมาวางเรียงรายอยู่ด้านหน้า เป็นต้น

และเมื่อนำบทละครร่างที่ 2 ไปทำการซ้อมต่อเนื่อง พบว่าละครมีความสนุกมากขึ้น นักแสดงพูดได้เป็นธรรมชาติ หมดปัญหาเรื่องความไม่คุ้นชินกับภาษาที่เกิดจากการดัดแปลงวรรณกรรมเป็นบทละคร และเมื่อนำละครไปจัดแสดงรอบที่ 1 – 3 แล้วให้ผู้ชมทำแบบสอบถามและแสดงความคิดเห็น จึงพบว่า มีผู้ชมหลายส่วนต้องการให้ปรับแก้มุขตลกบางช่วงบางตอน เช่น

ช่วงที่บรรดาเจ็ด เช่น เจ็ดเซียนชามูไร เจ็ดสิงห์แดนเสือ คนแคะทั้งเจ็ด ต่อสู้กับพญางูเจ็ดหัวน่าจะมีมุขตลกที่ให้ความสนุกสนานได้มากกว่านี้ และผู้วิจัยได้เพิ่มเติมมุขทำท่าผอมของเจ้าหญิงเข้าไปในเรื่องเพื่อให้เกิดความสนุกสนานมากขึ้น นอกจากนี้มีผู้ชมส่วนใหญ่ไม่เข้าใจตอนจบของเรื่องในประเด็นที่แปดของรุ่งกินน้ำซึ่งจัดเป็นประเด็นสำคัญของเรื่อง แต่เนื่องจากมีเวลาในการปรับแก้และข้อมละครหลังปรับแก้อย่างจำกัด จึงต้องปรับแก้โดยใช้การเขียนบทสนทนาเพิ่มเติมเพื่อขยายความและเสริมสร้างความเข้าใจแก่ผู้ชมมากขึ้น หากผู้วิจัยมีเวลามากกว่านี้จะปรับบทละครให้ใช้การสื่อสารด้วยการกระทำ (Action) แทนคำพูดหรือบทสนทนา เพราะจะทำให้ละครมีความน่าสนใจมากกว่าเดิม

ในการปรับแก้ไขบทละครร่างที่ 2 นั้น ผู้วิจัยใช้ตัวอักษรสีฟ้าเป็นสัญลักษณ์แทนสิ่งที่ได้ทำการเปลี่ยนแปลงเพื่อให้ผู้อ่านทราบว่ามีส่วนใดแก้ไขบ้าง โดยมีประเด็นดังนี้

- 1.เพิ่มเติมมุขตลกในช่วงของเจ็ดเซียนชามูไร เจ็ดสิงห์แดนเสือและคนแคะทั้งเจ็ด เพื่อให้สนุกมากขึ้น
- 2.มีการปรับมุขตลกบางช่วงให้สนุกสนานมากขึ้น เช่น มุขเจ้าหญิงทำท่าผอมด้วยการแบ่งพุงและทำเป็นคลื่น มุขแย่งลูกกันระหว่างพระราชากับพระราชนิแล้วสังเกตเห็นว่าลูกผอมลง เจ้าหญิงจึงทำพุงเป็นคลื่นอีกครั้ง
- 3.เพิ่มเติมคำพูดของเจ้าหญิงและสนมในช่วงเห็นรุ่งกินตอนท้ายเรื่อง เพื่อให้ตอนจบมีความชัดเจนมากขึ้น เนื่องจากมีผู้ชมแสดงความคิดเห็นว่าตอนจบยังไม่ชัดเจนเท่าที่ควร

โดยมีรายละเอียดพร้อมยกตัวอย่างดังนี้

- 1.เพิ่มเติมมุขตลกในช่วงของเจ็ดเซียนชามูไร เจ็ดสิงห์แดนเสือและคนแคะทั้งเจ็ด เพื่อให้สนุกมากขึ้น เช่น

จากเดิม

ชามูไรคนที่ 3 เข้าไปต่อสูั

ชามูไรคนที่ 3 ตีต ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไล่ (ตั้งท่าต่อสูั)

งู 3 ทำท่าพัดชามูไรกระเด็น

ชามูไรคนที่ 3 โอ๊ย.....(เดินเซออกจากฉาก)

ชาмуไรคนที่ 4 เข้าไปต่อสูั้

ชาмуไรคนที่ 4 ตี๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ใฮ่ (ตั้งท่าต่อสูั้)
 งู 6 (ท่าท่าแร็บโย่) ซับ ๆ ๆ ๆ ๆ
 ชาмуไรคนที่ 4 ไฮ่.....(เดินเซออกจากฉาก)

ชาмуไรคนที่ 5 เข้าไปต่อสูั้

ชาмуไรคนที่ 5 ตี๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ใฮ่ (ตั้งท่าต่อสูั้)

งู 4 ซัดพลังใส่ชาмуไรกระเด็น

ชาмуไรคนที่ 5 อ้าย.....(ร้องด้วยความเจ็บปวดและเดินออกจากฉากไป)

ชาмуไรคนที่ 6 เข้าไปต่อสูั้

ชาмуไรคนที่ 6 ตี๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ใฮ่ (ตั้งท่าต่อสูั้)
 งู 7 (อัดพลังเข้าใส่) แฮ่.....
 ชาмуไรคนที่ 6 ไฮ่.....(เดินเซออกจากฉาก)

ชาмуไรคนที่ 7 เข้าไปต่อสูั้

ชาмуไรคนที่ 7 ตี๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ใฮ่ (ตั้งท่าต่อสูั้)

งู 5 สาดพลังใส่

ชาмуไรคนที่ 7 อ้าย.....(เดินเซออกจากฉาก)

เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นในเวลารวดเร็ว โดยใช้เพลงบรรเลงจังหวะสนุก ๆ มีกลิ่น
 ไอญี่ปุ่นคลอตลอด

ชาмуไรคนที่ 1 เดินออกมา

ชาмуไรคนที่ 1 อานโน พวกเราทุกคนสู้ไม่ไหวจริง ๆ ชาโยนาระ..(เดินจากไป)
 ทหาร เจ็ดสิงห์แดนเสือจากรัฐเท็กซัสขอเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า
 เจ็ดสิงห์ฯ เฮลโล่ วีอาร์ (พูดพร้อมกัน) เจ็ดสิงห์แดนเสือ ฟรอมเท็กซัส

เจ็ดสิงห์แดนเสือ เดินจากฝั่งขวาไปฝั่งซ้าย พร้อมชาวนัดนตรีเพลงควาบอยกำลัง จะดวลปืน ทั้งหมดยืนเรียงหน้ากระดานหันหลังให้คนดู และหันหน้ามาพร้อมกัน ก้าวเดิน พร้อมกันนับดัง ๆ ว่า 1..(หยาบป็น) 2.. (ชูขึ้นเหนือหัว) 3..พอจะหันไปยิง มีไฟกระพริบ ูทั้งเจ็ดตัวก็เข้ามาประกบและดึงออกไปด้านหลังจาก เจ็ดสิงห์แดนเสือ ส่งเสียงร้อง

v.o.เจ็ดสิงห์ฯ ไ้...มาย...ก๊อด....
 ทหาร คนแคะทั้งเจ็ดจากเมืองของสโนไวท์ขอเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า
 คนแคะ (เดินเต็นเข้ามาและร้องเพลงพร้อมกัน) ไฮไฮ ไฮไฮ เสร็จงานแล้วจิง ไฮไฮ ตือ ตืด ตืด ตือ ตือ ตืด ตืด ตือ ตือ ตืด (ทำทำนองที่เหลือพร้อมกันและโค้งคำนับ)

คนแคะทั้งเจ็ด เดินจากฝั่งขวาไปฝั่งซ้าย เดินร้องเพลงมา พอมาถึงก็ตั้งป้อมและ พญางูทั้งเจ็ดหัวก็เข้ามารอ คนแคะทั้งเจ็ดเดินเข้าไปจูบปากงูทุกตัว และล้มลงทีละตัวไล่ ไปเหมือนโดมิโน และค่อย ๆ คลานออกจากฉากไป

ปรับแก้เป็น

ชาмуไรคนที่ 3 เข้าไปต่อสูั

ชาмуไรคนที่ 3 ตืด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไฮ (ตั้งท่าต่อสู้และชี้ไปทางขวาของตน) นั่นอะไรนะ
 งู 3 (ชี้ไปทางขวาของตน) ยูเอ็ฟไอ

ชาмуไรคนที่ 3 มองตามและเมลล จนนงูจกที่หัว

ชาмуไรคนที่ 3 อี๊ย.....(เดินเซออกจากฉาก)

ชาмуไรคนที่ 4 เข้าไปต่อสูั

ชาмуไรคนที่ 4 ตืด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไฮ (ตั้งท่าต่อสู้และตั้งทำยงูบ)
 งู 6 เป้า เป้า เป้า เป้ายิงงูบ งูบ งูบ (ออกกระดาดษทุกครั้ง)

ชาмуไรคนที่ 4 เป่าขลุ่ย ออกค้อนทุกครั้งเลยแพ้ว และโดนงูฉกหัว

ชาмуไรคนที่ 4 โอ้ย.....(เดินเซออกจากฉาก)

ชาмуไรคนที่ 5 เข้าไปต่อสูั

ชาмуไรคนที่ 5 ตืด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไซ่ (วาดลวดลายมากไปเฟลลเอาดาบปักขาตนเอง)อ้าย.....
(ร้องด้วยความเจ็บปวดและเดินออกจากฉากไป)

งู 4 ตั้งท่าเตรียมต่อสูั แต่ชาмуไรเอามีดปักขาตนเอง งูจึงได้แต่มองด้วยความงง
ชาмуไรคนที่ 6 เข้าไปต่อสูั

ชาмуไรคนที่ 6 ตืด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไซ่ (ตั้งท่าต่อสูั)

งู 7 (โยนเหรียญลงพื้น) เฮ้ย ตังค์ตก

ชาмуไรคนที่ 6 ไหน ๆ ๆ (ก้มหน้าหาเหรียญ)

งู 7 (ฉก) นี่แหนะ

ชาмуไรคนที่ 6 โอ้ย.....(เดินเซออกจากฉาก)

ชาмуไรคนที่ 7 เข้าไปต่อสูั

ชาмуไรคนที่ 7 ตืด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไซ่ (ตั้งท่าต่อสูัและมองหาวาศีตรูอยู่ไหน พงู 5 ออกมาก็ตกใจวิ่งหนีไป) ว้าย ตกใจ ตกใจ

งู 5 มองด้วยความงงและออกจากฉากไป

เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นในเวลารวดเร็ว โดยใช้เพลงบรรเลงจังหวะสนุก ๆ มีกลิ่นไอญี่ปุ่นคลอตลอด

ชาмуไรคนที่ 1 เดินออกมา

ชาмуไรคนที่ 1 อานโน พวกเราทุกคนสู้ไม่ไหวจริง ๆ ชาโยนาระ..(เดินจากไป)

ทหาร เจ็ดสิงห์แดนเสือจากรัฐเท็กซัสขอเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า

เจ็ดสิงห์ฯ เฮลโล่ วีอาร์ (พูดพร้อมกัน) เจ็ดสิงห์แดนเสือ ฟรอมเท็กซัส

เจ็ดสิงห์แดนเสือ เดินจากฝั่งขวาไปฝั่งซ้าย พร้อมชาวนดนตรีเพลงควายกำลังจะดวลปืน ทั้งหมดยืนเรียงหน้ากระดานหันหลังให้ศัตรู และหันหน้ามาพร้อมกัน **ทำท่าเหมือนหางเครื่องลูกทุ่ง มีไฟกระพริบ** ูทั้งเจ็ดตัวก็เข้ามาประกบและดึงออกไปด้านหลังจาก เจ็ดสิงห์แดนเสือ ส่งเสียงร้อง

v.o.เจ็ดสิงห์ฯ ไ้...มาย...ก้อด....

ทหาร คนแคะทั้งเจ็ดจากเมืองของสโนไวท์ขอเข้าเฝ้าพะเจ้าข้า

คนแคะ (เดินเต็นเข้ามาและร้องเพลงพร้อมกัน) ไฮไฮ ไฮไฮ เสร็จงานแล้วจิง ไฮไฮ ตือตืด ตืด ตือ ตือ ตืด ตืด ตือ ตือ ตืด (ทำทำนองที่เหลือพร้อมกันและโค้งคำนับ)

คนแคะทั้งเจ็ด เดินจากฝั่งขวาไปฝั่งซ้าย เดินร้องเพลงมา พอมาถึงก็ตั้งป้อมและพญางูทั้งเจ็ดหัวก็เข้ามารอ คนแคะทั้งเจ็ดเดินเข้าไปหาและกระโดดพยายามเอาไม้ตุงให้ถึง แต่กระโดดเท่าไรก็ไม่ถึง จึงค่อย ๆ เดินออกจากฉากไป

2.มีการปรับมุขตลกบางช่วงให้สนุกสนานมากขึ้น เช่น มุขเจ้าหญิงทำท่าผอมด้วยการเบ่งพุงและทำเป็นคลื่น มุขแย่งลูกกันระหว่างพระราชากับพระราชนิแล้วสังเกตเห็นว่าลูกผอมลง เจ้าหญิงจึงทำพุงเป็นคลื่นอีกครั้ง เช่น

มุขเจ้าหญิงผอมจากช่วงหลังการสู้รบระหว่างลูกหามและสหายกับพญางูเจ็ดหัว

จากเดิม

เจ้าหญิง เย้.....โอ้โฮ พวกเจ้าปราบงูยักษ์ได้เหอเนี่ย เราพยายามชวนพวกมันเล่นด้วย เพื่อให้พวกมันหมดแรง แต่เท่าไรเท่าไร มันก็ไม่หมดแรงซักที มีแต่เราที่หมดแรงลงทุกวัน พวกเจ้าเก่งจริง ๆ เลย เดี่ยวกลับไปถึงวัง เราจะทูลเสด็จพ่อเสด็จแม่ให้บรรจรางวัลเจ้างาม ๆ เลย

ปรับแก้เป็น

เจ้าหญิง เย้.....โอ้โฮ พวกเจ้าปราบงูยักษ์ได้เหอเนี่ย เราพยายามชวนพวกมันเล่นด้วย เพื่อให้พวกมันหมดแรง แต่เท่าไรเท่าไร มันก็ไม่หมดแรงซักที **มีแต่เราที่หมดแรงและก็ผอมลงไปทุกวันๆ (ทำท่าผอม)** พวกเจ้าเก่งจริง ๆ เลย เดี่ยวกลับไปถึงวัง เราจะทูลเสด็จพ่อเสด็จแม่ให้บรรจรางวัลเจ้างาม ๆ เลย

มขเจ้าหญิงผอมจากช่วงกลับมาสู่เมือง

จากเดิม

พระราชชา เจ้าหญิง เจ้าหญิงลูกพ่อ
พระราชินี ลูกแม่ ลูกแม่จริง ๆ ด้วย

ปรับแก้เป็น

พระราชชา เจ้าหญิง เจ้าหญิงลูกพ่อ
พระราชินี ลูกแม่ ลูกแม่จริง ๆ ด้วย
พระราชชา เจ้าหญิงลูกพ่อ
พระราชินี ลูกแม่
พูดพร้อมกัน นี่ลูกผอมลงไปหรือเปล่าลูก
เจ้าหญิง อืม..... (ทำหน้าผอมและเวฟพุง)

3.เพิ่มเติมคำพูดของเจ้าหญิงและสนมในช่วงเห็นรุ่งในตอนท้ายเรื่อง เพื่อให้ตอนจบมีความชัดเจนมากขึ้น เนื่องจากมีผู้ชมแสดงความคิดเห็นว่าตอนจบยังไม่ชัดเจนเท่าที่ควร เช่น

จากเดิม

นางกำนัล เจ้าหญิงเพคะ รุ่งเพคะ **รุ่งกำลังกินน้ำ**

เจ้าหญิงเดินไปหาที่ปลายรุ่ง และก้มหน้าลงดื่มน้ำในลำธารเดียวกับที่รุ่งกำลังกินอยู่ พอเงยหน้ามาเห็นสีชมพูที่แก้มของเจ้าหญิง

นางกำนัล ดูนั่นสิ รุ่งมีแปดสี รุ่งมีแปดสี

ปรับแก้เป็น

นางกำนัล เจ้าหญิงเพคะ รุ่งเพคะ **รุ่งกำลังกินน้ำ**

เจ้าหญิงเดินไปที่ปลายรุ่ง และก้มหน้าลงมองเงารุ่งในลำธารซึ่งตอนนี้เห็นสีชมพูที่แก้มของเจ้าหญิง

เจ้าหญิง ดูเงาของรุ่งในน้ำสิ อ๋อ รุ่งมีสีชมพูด้วย (เรียกให้ทุกคนดู) รุ่งมีสีชมพู

นางกานันต์ ดูแก้มของเจ้าหญิงสิเพคะเป็นสีชมพูเขียว (นึกขึ้นได้) อู๋ยนี้ไง สีที่แปดของรุ่งกิน
น้ำ พระราชาพระราชินีดูสิเพคะ รุ่งมีแปดสี รุ่งมีแปดสีแล้ว

และเมื่อทำการปรับแก้ไขแล้วจึงได้บทละครฉบับสมบูรณ์คือบทละครร่างที่ 3 ที่ใช้แสดงในรอบการแสดงที่ 4 และ 5 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 31 มกราคม และ 7 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2549 ซึ่งได้ปฏิบัติตอบกลับ (Feedback) จากผู้ชมในส่วนของมุขตลกที่เพิ่มเติมและเปลี่ยนแปลงค่อนข้างดี โดยเฉพาะผู้ชมที่มีโอกาสชมการแสดงจากบทละครร่างที่ 2 และ 3 ส่วนใหญ่ ชื่นชอบที่มีการเปลี่ยนแปลงในบทละครร่างที่ 3 ในส่วนของมุขตลก แต่ในส่วนของกรเพิ่มบทสนทนาในตอนท้ายเรื่องเพื่อให้ผู้ชมเข้าใจตอนจบของเรื่องได้ชัดเจนขึ้นนั้น ผู้ชมบางส่วนไม่พึงพอใจเนื่องจากเห็นว่าการปรับแก้ไขโดยการใส่บทสนทนาเสริมนั้นเป็นวิธีการที่ยุ่งเกินไป และไม่ก่อให้เกิดสุนทรียภาพเท่าที่ควร หากมีการใช้การกระทำ (Action) แทนจะดีกว่านี้ แต่ด้วยปัญหาด้านเวลาในการปรับแก้ไขเพียง 1 วัน จึงไม่สามารถใช้วิธีอื่นในการปรับแก้ไขประเด็นปัญหาดังกล่าวได้ดีกว่าการใส่บทสนทนาขยายความ ทั้งนี้ผู้ชมบางส่วนก็ได้แสดงความคิดเห็นว่าเข้าใจเนื้อหาและตอนจบของเรื่องได้มากขึ้น ดังนั้นหากมีโอกาสนำละครเรื่องนี้กลับมาแสดงอีกครั้งหนึ่ง คงมีการปรับแก้ไขบทละครเป็นร่างที่ 4 ต่อไป แต่ในกระบวนการสร้างสรรค์ละครในงานวิจัยชิ้นนี้มีเพียงบทละคร 3 ร่าง โดยบทละครร่างที่ 3 มีรายละเอียดดังนี้

บทละครสำหรับเด็กร่างที่ 3 เรื่อง ลูกหมากับสามสหาย กับ สายรุ้งสีที่แปด

จากหลังเป็นยางยืดที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 2 นิ้ว สีขาว วางติดกันจนดูเหมือนเป็นแผ่นให้เป็นแนวตั้งจากกับพื้นดินโดยมีโครงยึดเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้ากว้างประมาณ 3 เมตร สูงประมาณ 2 เมตร จากนั้นมีไว้สำหรับการเข้าของตัวละคร โดยเฉพาะตัวละครเจ้าหญิงที่ต้องการสื่อว่าเจ้าหญิงมิได้อาศัยอยู่ร่วมวังกับพระบิดาและพระมารดา แต่อาศัยอยู่ ณ วังที่เป็นกลาง จึงทำให้ทุกครั้งที่พระบิดาและพระมารดามาหา เจ้าหญิงจะเดินเข้าและออกจากกลางจากหลัง อีกทั้งตัวละครพญางูเจ็ดหัวที่อาศัยอยู่ในถ้ำ จากนั้นมีไว้สำหรับการเผลอศีรษะของงูทั้งเจ็ดหรืออาจจะเดินออกมาทั้งตัวก็ได้

และเมื่อต้องการให้เป็นฉากพระราชวัง จะใช้อุปกรณ์ประกอบฉากตกแต่งเพิ่มเติม เช่น แผ่นกระดานที่เป็นรูปพุ่มไม้วางเพิ่มเติมด้านหน้าจากหลัง หรือ มีแผ่นกระดานรูปปราสาท 7 หลังมาวางเรียงรายอยู่ด้านหน้า เป็นต้น

เพื่อให้ดูเหมือนการเล่านิทาน จะใช้เสียง voice over ในการเล่าเรื่องในตอนต้น ตอนกลาง และตอนท้ายของเรื่อง

ฉากที่ 1**พระราชวัง**

- v.o. กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเจ้าชายผู้ร่ำรวย 1 พระองค์ (เจ้าชายเดินเข้า) และมีเจ้าหญิงผู้เลอโฉมอีก 1 พระองค์ (เจ้าหญิงเดินเข้า) ทั้งสองพบรักกัน ณ กลางป่าแห่งหนึ่ง (เจ้าชาย-เจ้าหญิง เดินเข้าหากัน จับมือกัน) และทั้งสองก็ได้แต่งงานกัน และกลายเป็นพระราชากับพระราชินีปกครองบ้านเมืองร่วมกันอย่างผาสุก (พระราชากับพระราชินีเดินแยกกัน พระราชินีทำท่าออกคำสั่งและพระราชานำท่ากลัว) พระราชากับพระราชินีได้สร้างปราสาทอยู่ร่วมกันถึง 7 หลัง (backstage เดินนำปราสาทออกมาทุกทิศทางจำนวน 7 หลัง ตั้งเป็นลักษณะครึ่งวงกลม) ต่อมาไม่นานทั้งคู่ได้มีเจ้าหญิงตัวน้อย 1 พระองค์ (พระราชากับพระราชินีโอบกอดกันและทำท่าอุ้มเด็ก) และกลายเป็นเจ้าหญิงตัวใหญ่ในเวลาต่อมา (เจ้าหญิงเดินผ่ากลางเวที และแทรกมาอยู่ระหว่างพระราชากับพระราชินีทั้งหมดกอดกัน) และด้วยความเอาแต่ใจของแต่ละพระองค์ ทำให้ทั้งสองต้องแยกทางกัน (พระราชากับพระราชินี ยืนกอดอกหันหน้าออกจากกัน เจ้าหญิงเกาหัวด้วยความงง) จึงทำให้ทั้งคู่ตัดสินใจเผ่าครึ่งปราสาทไปอยู่คนละฝั่งแม่น้ำ (พระราชากับพระราชินีเดินไปหยิบปราสาทคนละ 3 หลังไปตั้งที่ฝั่งของตน และจับปราสาทหลังที่อยู่ตรงกลางแยกออกพร้อมกัน เจ้าหญิงมองอยู่ด้วยความสงสัย) และแยกประชาชนในปกครองออกเป็นสองฝ่าย (ประชาชนเดินออกมาข้างละ 3 คน ทำความเคารพ) แต่มีอยู่สิ่งเดียวที่ทั้งคู่ไม่สามารถจะเผ่าครึ่งออกได้นั้นก็คือ เจ้าหญิง (ทั้งสองมองหน้ากัน เดินมาจับแขนของเจ้าหญิงคนละข้าง ดึงกันไปก็ดึงกันมา จนเจ้าหญิงร้อง)
- เจ้าหญิง โอ๊ย ลูกเจ็บนะ
- พระราชาน่า เอาจี ถ้าลูกไปอยู่กับพ่อ พ่อจะให้ตุ๊กตาหมี 2 หมิ่นตัว
- พระราชานี่ แต่ถ้าลูกไปอยู่กับแม่ แม่จะให้ชุดสวย ๆ 2 หมิ่นชุด
- เจ้าหญิง ลูกไม่ไปอยู่กับใครทั้งนั้น (เจ้าหญิงเดินเข้าเวทีหายเข้าไปกลางฉากหลัง)
- พระราชาน่า ถ้าอย่างนั้น เรามาแบ่งเวลากัน
- พระราชานี่ ให้เจ้าหญิงอยู่กับพระองค์ 3 วันครึ่ง
- พระราชาน่า และให้อยู่กับเธออีก 3 วันครึ่ง
- พระราชาน่า/ราชินี (พร้อมกัน) ตกลง (ทั้งคู่เดินเข้าไปคนละทาง)
- v.o. และแล้วความยุ่งยากก็ได้เกิดขึ้น
- v.o.เจ้าหญิง ไม่ (ลากเสียงยาว)

เจ้าหญิงวิ่งเข้ามา โดยมีนางกำนัลวิ่งถือชุดสวยที่มีลักษณะเหมือนกับที่เจ้าหญิงใส่
ทุกประการ วิ่งตามเข้ามา

- เจ้าหญิง ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ (ทั้งสองทำท่า freeze ที่เป็นอริยาบถของการวิ่งไล่เพื่อบังคับให้
เปลี่ยนเสื้อผ้า) ฉันทจะใส่ชุดนี้
- นางกำนัล แต่เจ้าหญิงใส่ชุดนี้มานานแล้วนะเพคะ
- เจ้าหญิง ไม่รู้ไม่ชี้ (กอดอก หันหน้าไปมา)
- นางกำนัล เปลี่ยนใหม่บ้างนะเพคะ ชุดที่หม่อมฉันถือมาก็เหมือน...(ลากเสียง) กันทุก....
(ลากเสียง) ประการ นะเพคะ
- เจ้าหญิง ไม่รู้ไม่เห็น (ปิดตา สายหน้า)
- นางกำนัล เจ้าหญิงนะมีชุดแบบนี้ตั้ง 183 ชุดนะเพคะ
- เจ้าหญิง ไม่รู้ไม่ได้ยิน (ปิดหู สายหัว)
- นางกำนัล เจ้าหญิงเพคะ เดียวก็แต่งตัวไม่ทันไปหาเสด็จพ่อหรือเพคะ
- เจ้าหญิง ไม่รู้ไม่..... (หันไปเห็นรุ้ง) นั่นอะไรนะ
- นางกำนัล รุ้งเพคะ
- เจ้าหญิง รุ้งเหวอ...1..2..3..4..5..6..7.. รุ้งมีเจ็ดสีนี่นา ม่วง คราม น้ำเงิน เขียว เหลือง
แสด แดง .. สวยจัง....นั่นรุ้งกำลังทำอะไรอยู่นะ
- นางกำนัล กินน้ำเพคะ รุ้งกำลังกินน้ำอยู่
- เจ้าหญิง ดีละ..ฉันจะเอารุ้ง
- นางกำนัล อะไรนะเพคะ
- เจ้าหญิง ฉัน จะ เอา รุ้ง (ตะโกนเน้นหนักทีละคำ) เสด็จพ่อ (ตะโกนดังมาก)
- พระราชอา (เดินเข้ามา) มาแล้ว มาแล้วลูก ลูกจะเอาอะไรจ๊ะ แต่ก่อนอื่น พ่อให้อยากให้หนูดู
นี่ก่อน ตึกตาหมูตัวใหม่ น่ารักไหมลูก พ่อมีอย่างนี้อีก 2 หมื่นตัว แล้วพรุ่งนี้พ่อจะ
สั่งตึกตาข้างบิณอีก 2 หมื่นตัวมาให้หนู แต่ขออย่างเดียว วันนี้หนูอยู่กับพ่อเพิ่มอีก
5 นาทีนะ
- เจ้าหญิง ลูกไม่เอาอะไรทั้งนั้น ลูกจะเอารุ้ง
- พระราชอา หา (มองไปที่นางกำนัล นางกำนัลชี้ไปที่รุ้ง มองตามไปที่รุ้ง) เอ่อ...พ่อว่าตึกตาหมู
ดีกว่านะลูกนะ
- เจ้าหญิง ไม่เอา ไม่เอา ลูกจะเอารุ้ง ถ้าพ่อไม่เอารุ้งมาให้ลูก ลูกจะไปอยู่กับเสด็จแม่ตลอด
และจะไม่มาหาเสด็จพ่ออีกเลย (เดินออกกลางฉากหลัง)
- พระราชอา ทหาร (ทหารเข้ามา) ส่งสาสน์เชิญรุ้งมาเยือนครึ่งเมืองของเราเดี๋ยวนี้

ทหาร เอ่อ..แล้วจะให้หม่อมฉันส่งสาสน์ไปถึงใครที่ไหนละพระเจ้าค่ะ
พระราชินี ไม่รู้ไม่ชี้ (กอดอก หันหน้าไปมา และเดินออกจากฉากฝั่งขวา)

ทหารเกาหลีและเดินออกไป

เจ้าหญิงวิ่งเข้ามาจากกลางฉากหลัง นางกำนัลวิ่งตามเข้ามา พร้อมกับทหาร

เจ้าหญิง เสด็จแม่ เสด็จแม่
พระราชินี (รีบวิ่งเข้ามา) จ้า... ว่าไงลูก นี่ก่อนอื่น แม่อยากให้คุณนี่ก่อน นี่ตุ๊กตาหมูตัวใหม่ น่ารักไหมลูก แม่มีอย่างนี้อีก 2 หมิ่นตัว แล้วพรุ่งนี้แม่จะส่งตุ๊กตาข้างบินอีก 2 หมิ่นตัวมาให้หนู แต่ขออย่างเดียว วันนี้หนูอยู่กับแม่เพิ่มอีก 5 นาทีนะ
เจ้าหญิง ลูกไม่เอาอะไรทั้งนั้น ลูกจะเอารุ้ง
พระราชินี หา (มองไปที่นางกำนัล นางกำนัลชี้ไปที่รุ้ง มองตามไปที่รุ้ง) เอ่อ...แม่ว่าตุ๊กตาหมู ดีกว่านะลูกนะ
เจ้าหญิง ไม่เอา ไม่เอา ลูกจะเอารุ้ง ถ้าแม่ไม่เอารุ้งมาให้ลูก ลูกจะไปอยู่กับเสด็จพ่อตลอด และจะไม่มาหาเสด็จแม่อีกเลย (เดินออกกลางฉากหลัง)
พระราชินี ทหาร (ทหารเข้ามา) จงนำกำลังทหารไปบังคับรุ้งให้มาเยือนครึ่งเมืองของเรา เดี่ยวนี้
ทหาร เอ่อ..แล้วจะให้หม่อมฉันไปหารุ้งที่ไหนพระเจ้าค่ะ
พระราชินี ไม่รู้ไม่เห็น (ปิดตา สายหน้า และเดินออกจากฉากฝั่งซ้าย)

ทหารเกาหลีและเดินออกไป

v.o. (ตะโกน) ลูก จะ เอา รุ้ง

เจ้าหญิงเข้ามาพร้อมพระราชินี พอเดินเข้ามาถึงหน้าเวทีพระราชินี และพระราชินีก็แยกไปอยู่ฝั่งของตน ปล่อยให้เจ้าหญิงกับทหารยืนอยู่ตรงกลาง

เจ้าหญิง ลูกจะเอารุ้ง ถ้าเสด็จพ่อหาให้ไม่ได้ ลูกจะแปร่งแต่ฟันล่าง ไม่แปร่งฟันบน
พระราชินี ทหาร จงระดมตีปี่เพื่อข่มขู่
ทหาร รุ้งนะพะเจ้าข้า มิใช่พระราชินี (พระราชินี freeze)
เจ้าหญิง ลูกจะเอารุ้ง ถ้าเสด็จแม่หาให้ไม่ได้ ลูกจะไม่กินผัก และกินแต่หมูแห้ง ๆ ที่ไม่ เปียกน้ำแฉะจืด

พระราชินี ทหาร จงใช้แหวนมาจับรั้ง
 ทหาร รั้งนะพะเจ้าค่า มิใช่ปลาในแม่น้ำ (พระราชินี freeze)
 เจ้าหญิง ลูกจะเอารั้ง ไม่อย่างนั้นลูกจะไม่อยู่กับใครเลย
 พระราชา/ราชินี ทหาร จงใช้บ่วงบาตคล้องวัวไปคล้องรั้ง
 ทหาร แล้วจะให้หม่อมฉันไปหารั้งได้ที่ไหน
 พระราชา/ราชินี ไม่รู้ไม่ได้ยิน (ปิดหู สายหัว)
 เจ้าหญิง (ตะโกนสุดเสียง) ลูกจะเอารั้ง

ไฟดับลง ดนตรีตีขึ้นดังขึ้นเพื่อสื่อให้เห็นว่ากำลังมีเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้น โดยมี พญานูเจ็ดหัวค่อย ๆ คืบคลานเข้ามาจากฉากด้านหลัง พร้อมกับแสงไฟกระพริบ คลานเข้ามาและตะครุบตัวเจ้าหญิงออกไปจากกลางฉากหลัง เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นในเวลา 10 วินาที และเมื่อไฟสว่างตามเดิม พระราชาและพระราชินีหันไปเห็น

พระราชินี กรีด (เป็นลม พระราชาวังมารับ)

ไฟดับลง

ฉากที่ 2 พระราชวัง/ถ้ำพญานูยักษ์

พระราชาและพระราชินีนั่งข้างกันมุมเวทีด้านขวา มีทหารยืนอยู่ข้างพระราชา 1 คน และมีนางกำนัล ยืนข้างพระราชินี 1 คน มีประชาชนยืน 2 ฝั่งประมาณ 3-4 คน

พระราชา เราจะสงบศึกระหว่างเราไว้ชั่วคราว เจ้าเห็นว่ไร
 พระราชินี ดีเพคะ
 พระราชา ทหาร (สั่งไปทางทหาร) จงไปตามหาผู้กล้า มาพบเราโดยเร็ว
 ทหาร พระเจ้าข้า

ทหารเดินออกจากฉากไปในพื้นที่ฝั่งคนดู พร้อมกับพูดประกาศหาอาสาสมัครมาปราบพญานู

ทหาร กระจองงอง กระจองงอง เจ้าข้าเอ๋ย ผู้ใดสามารถปราบพญานูและนำตัวเจ้าหญิง กลับคืนมาได้ พระราชาและพระราชินี มีรางวัลมากมายมอบให้ ไม่ว่าจะเป็

ประกาศนียบัตรพร้อมถ้วยรางวัล แพ็กเกจทัวร์เที่ยวยุโรปสองวันสิบสี่ประเทศ บ้านภัสสรโครงการสี่ ทองคำน้ำหนักเท่าตัวงูยักษ์ และที่สำคัญพระราชทานเจ้าหญิงให้เป็นแฟนพันธุ์แท้ ผู้ใดสนใจอยากอาสาไปนำตัวเจ้าหญิงกลับมา เชิญไปหาพระราชอาและพระราชินีได้ที่พระราชวัง กระจงององ กระจงององ เจ้าข้าเอ๊ย (เดินเข้าเวที กลับไปนั่งที่เดิม)

อาบั้งเดินเข้ามา 1 คน ทำความเคารพ

อาบั้ง อีนี่ฉาน อาสาจะไปปราบงูให้ด้วยปี่นี้หนา...ฉานไปละหนา

อาบั้งเดินไปมุมเวทีด้านซ้าย ทำท่านั่งลงและเป่าปี่ด้วยลีลาพิสดาร ทันใดนั้นก็เกิดไฟกระพริบ พญางูเข้ามาจากฉากหลัง พร้อมซาวน้่านากลัว ตอนแรกเข้ามาหัวเดียว อาบั้งได้ทีออกกลีลามากกว่าเดิม คราวนี้หัวอื่น ๆ เริ่มตามเข้ามา อาบั้งตกใจกลัวหนีไปเวทีฝั่งด้านขวา พญางูค่อย ๆ ถอยหลังกลับออกจากฉากไป (ระหว่างเหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้น นักแสดงด้านขวาจะ freeze)

อาบั้ง อีนี่ฉานไม่ไหวแล้ว งูอะไรยมีตั้งเจ็ดหัว ฉานไปดีกว่า (เดินออกจากฉากไป)
 พระราชา เดี่ยว เดี่ยวก่อน กลับมาพูดกันให้รู้เรื่องก่อน
 พระราชินี เมื่อกี้นี้ทุกคนได้ยินเหมือนฉันไหม
 ทุกคน (พูดพร้อมกัน) พญางูเจ็ดหัว
 พระราชินี ไฉ้ย ฉันทจะเป็นลม

ไฟดับ กรณีเล่นในโรงละคร หรือ ทุกคน freeze กรณีเล่นทัวร์โรงเรียน

ทหาร (เดินไปในผู้ชม) กระจงององ กระจงององ เจ้าข้าเอ๊ย พระราชาและพระราชินีขออาสาสมัครคนปราบพญางูเจ็ดหัว ถ้าเจ็ดคนไหนปราบได้พระราชาและพระราชินีจะปูนบำเหน็จให้อย่างมากมาย กระจงององ กระจงององ เจ้าข้าเอ๊ย (เดินเข้าเวที กลับไปนั่งที่เดิม)

ไฟเปิดมาทุกคนนั่งอยู่ที่เดิม พระราชินีนั่งดมยาดมอยู่

ทหาร เจ็ดเซียนชามูไรจากประเทศญี่ปุ่นขอเข้าเฝ้าพะเจ้าข้า

เจ็ดเขียนชามุไรเดินเข้ามาหน้าพระที่นั่ง

เจ็ดเขียนฯ อาโน...(พูดพร้อมกัน) ไส้ (โค้งคำนับ) **ดีด** ๗๗๗๗๗๗

เจ็ดเขียนเดินจากฝั่งขวาไปฝั่งซ้าย พร้อมซาวนั้ดนตรีญี่ปุ่น และชักดาบออกมาตั้งท่าและตั้งข้อมพร้อมต่อสู้

ชามุไรคนที่ 1 ย่า.....(เดินวนรอบตัวเองพร้อมออกท่าทางพร้อมต่อสู้)

งู 1 (ร้ายมนต์ใส่) ซินเมใจได้ ซินเมใจได้

ชามุไรคนที่ 1 เหอ..... (เดินเซออกจากฉาก)

ชามุไรคนที่ 2 เข้าไปต่อสู้

ชามุไรคนที่ 2 ดีด ๗๗๗๗๗๗ ไส้ (ตั้งท่าต่อสู้)

งู 2 (พ่นลมเหม็นใส่) แฮ่

ชามุไรคนที่ 2 อ๊วก (อาเจียนและเซออกจากฉาก)

ชามุไรคนที่ 3 เข้าไปต่อสู้

ชามุไรคนที่ 3 ดีด ๗๗๗๗๗๗ ไส้ (ตั้งท่าต่อสู้และชี้ไปทางขวาของตน) นั่นอะไรนะ

งู 3 (ชี้ไปทางขวาของตน) ยูเอ็ฟไอ

ชามุไรคนที่ 3 มองตามและเปลว จนนองงูคนที่หัว

ชามุไรคนที่ 3 โอ๊ย.....(เดินเซออกจากฉาก)

ชามุไรคนที่ 4 เข้าไปต่อสู้

ชามุไรคนที่ 4 ดีด ๗๗๗๗๗๗ ไส้ (ตั้งท่าต่อสู้และตั้งท่ายิงงู)

งู 6 เป่า เป่า เป่า เป่ายิงงู งูบ งูบ (ออกกระดากทุกครั้ง)

ชามุไรคนที่ 4 เป่ายิงงู ออกค้อนทุกครั้งเลยแพ้ และโดนงูกัดหัว

ชาмуไรคนที่ 4 โฉ้ย.....(เดินเซออกจากฉาก)

ชาмуไรคนที่ 5 เข้าไปต่อสูั

ชาмуไรคนที่ 5 ดีด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ โเฮ่ (วาดลวดลายมากไปเฟลลอเอาดาบปักขาตนเอง) ฉ้าย.....
(ร้องด้วยความเจ็บปวดและเดินออกจากฉากไป)

งู 4 ตั้งท่าเตรียมต่อสู้ แต่ชาмуไรเอาไม้ปักขาตนเอง งูจึงได้แต่มองด้วยความงง

ชาмуไรคนที่ 6 เข้าไปต่อสูั

ชาмуไรคนที่ 6 ดีด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ โเฮ่ (ตั้งท่าต่อสู้)

งู 7 (โยนเหรียญลงพื้น) เฮ้ย ดั่งค์ตก

ชาмуไรคนที่ 6 ไหน ๆ ๆ ๆ (ก้มหน้าหาเหรียญ)

งู 7 (ฉก) นี่แหนะ

ชาмуไรคนที่ 6 โฉ้ย.....(เดินเซออกจากฉาก)

ชาмуไรคนที่ 7 เข้าไปต่อสูั

ชาмуไรคนที่ 7 ดีด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ โเฮ่ (ตั้งท่าต่อสู้และมองหาวาศ์ตรูอยู่ไหน พงู 5 ออกมาก็ตกใจวิ่งหนีไป) ว้าย ตกใจ ตกใจ

งู 5 มองด้วยความงงและออกจากฉากไป

เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นในเวลารวดเร็ว โดยใช้เพลงบรรเลงจังหวะสนุก ๆ มีกลิ่นไอญี่ปุ่นคลอตลอด

ชาмуไรคนที่ 1 เดินออกมา

ชาмуไรคนที่ 1 อาโน พวกเราทุกคนสู้ไม่ไหวจริง ๆ ซาโยนาระ..(เดินจากไป)

ทหาร เจ็ดสิงห์แดนเสือจากรัฐเท็กซัสขอเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า

เจ็ดสิงห์ฯ เฮลโล่ วีอาร์ (พูดพร้อมกัน) เจ็ดสิงห์แดนเสือ ฟรอมเท็กซัส

เจ็ดสิงห์แดนเสือ เดินจากฝั่งขวาไปฝั่งซ้าย พร้อมซาวนด์ดนตรีเพลงคาวบอยกำลังจะดวลปืน ทั้งหมดยืนเรียงหน้ากระดานหันหลังให้คนดู และหันหน้ามาพร้อมกัน ทำท่า

**เหมือนหางเครื่องลูกทุ่ง มีไฟกระพริบ ูทั้งเจ็ดตัวก็เข้ามาประกบและดึงออกไป
ด้านหลังจาก เจ็ดสิงห์แดนเสือ ส่งเสียงร้อง**

v.o.เจ็ดสิงห์ฯ ั้...มาย...ก็อด....

ทหาร คนแคะทั้งเจ็ดจากเมืองของสโนไวท์ขอเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า

คนแคะ (เดินเต็นเข้ามาและร้องเพลงพร้อมกัน) ไฮไฮ ไฮไฮ เสร็จงานแล้วจึง ไฮไฮ ตือ
ตืด ตืด ตือ ตือ ตืด ตืด ตือ ตือ ตืด (ทำทำนองที่เหลือพร้อมกันและโค้งคำนับ)

**คนแคะทั้งเจ็ด เดินจากฝั่งขวาไปฝั่งซ้าย เดินร้องเพลงมา พอมาถึงก็ตั้งป้อมและ
พญางูทั้งเจ็ดหัวก็เข้ามารอ คนแคะทั้งเจ็ดเดินเข้าไปหางและกระโดดพยายามเอาไม้ตุง
ให้ถึง แต่กระโดดเท่าไรก็ไม่ถึง จึงค่อย ๆ เดินออกจากฉากไป**

ทหาร พนักงานเซเว่นอีเลฟเว่น ขอเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า

พนักงานฯ (เดินเข้ามาทั้ง 7 คน ยืมให้พระราชและพระราชินี ทำท่าขยับหมวกและพูดพร้อม
กัน ซานนี่ตือตืดแบบเซเว่นอีเลฟเว่นดังขึ้น) รับขนมจิบ ซาลาเปาเพิ่มไหมคะ/ครับ

พระราช (ตะโกนสุดเสียง) ออกไป

พนักงานฯ (ทั้งหมดพูดและยกมือไหว้) ขอบคุณค่ะ (ทุกคนเดินออก เหลือหัวหน้าไว้หนึ่งคน
และพูดว่า) โอกาสหน้าเชิญใหม่ค่ะ(หัวหน้ายกมือไหว้)

พระราช (ตะโกนสุดเสียง) ไม่มีใครดีกว่านี้แล้วเหอฮะทหาร

ทหาร กลุ่มจีเจ็ดอันประกอบไปด้วยประเทศมหาอำนาจ อันได้แก่ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ
ฝรั่งเศส เยอรมนี อิตาลี ญี่ปุ่น และรัสเซีย กำลังส่งกองกำลังต่างชาติมาช่วยพระ
เจ้าข้า

พระราช แล้วทำไมยังไม่มา

ทหาร ยังเดินทางไม่ถึงพระเจ้าข้า

พระราชินี กว่ากลุ่มจีเจ็ดจะมาถึง เจ้าหญิงของเรามีต้องโดนงูยักษ์จับกินไปแล้วเหอ
(ร้องไห้) ฮือ....

พระราช (ตะโกน) ไม่มีใครกล้าอาสาอีกแล้วเหอ

ลูกหมาที่เรียกตัวเองว่าลูกหมาสามตัวเดินเข้ามา

ลูกหมา 1 พวกเราขออาสา

ทุกคนเงี่ยบมองเป็นทางเดียวกัน และระเบิดเสียงหัวเราะพร้อมกันออกมา ยกเว้น พระราชา กับ พระราชินี

ทหาร	เจ้าเนี่ยนะ
พระราชา	เจ้าเป็นใคร
ลูกหาม 2	พวกเราเป็นลูกหาม
พระราชินี	(หัวเราะเบาๆ) เจ้าบอกว่าพวกเจ้าเป็นอะไรนะ
ลูกหาม 3	พวกเราเป็นลูกหาม พระเจ้าข้า
ลูกหาม 1	พวกเราขออาสาไปรับตัวเจ้าหญิงกลับมา

ทุกคนหัวเราะดังกว่าเดิม ยกเว้น พระราชา กับ พระราชินี

พระราชา	เจ้าหนู เรียกตัวเองให้ถูก ๆ หน่อย พวกเจ้าเป็นลูกหามา ไม่ใช่ลูกหาม
---------	---

ทุกคนหัวเราะ ยกเว้น พระราชา กับ พระราชินี

ลูกหาม 1,2,3	พวกเราเป็นลูกหาม
ทหาร	แค่ชื่อตัวเองยังเรียกไม่ถูก แล้วยังมีหน้ามาอาสาไปปราบพญายักษ์อีก กลับบ้านไปไป
พระราชา	พูดถึงพญายักษ์ พวกเจ้าสู้มันไม่ได้หรอก กลับไปตีดีกว่า
ลูกหาม 1,2,3	ยังไม่ได้สู้ ทำไมถึงบอกว่าสู้ไม่ได้
พระราชา	(หันมองหน้าพระราชินี) เอ็ง บอกข้ามาซิ ว่าทำไมเจ้าถึงเรียกตัวเองว่าลูกหาม
ลูกหาม 1	เรามีได้เรียกพระเจ้าข้า แต่คุณครูของเราเป็นคนเรียก
พระราชินี	คุณครูอะไร
ลูกหาม 2	คุณครูย่าฮุก พระเจ้าข้า
พระราชา	ว่าแล้วเชียว
พระราชินี	คุณครูย่าฮุกเป็นใครหรือเพคะ
พระราชา	คุณครูย่าฮุกเป็นครูใหญ่และเป็นครูคนเดียวในโรงเรียนที่อยู่ไกลสุดชายแดนนั่นแหละ เด็กที่ไร้พ่อขาดแม่ส่วนใหญ่มักจะถูกส่งไปเรียนกับแกที่นั่น ปัญหาของแกก็คือ แกชอบลงทะเลเปียนชื่อนักเรียนผิบบ่อย ๆ เช่น ชอบสลัดอักษรกัน ประมาณว่า ลูกหามา ก็เป็นลูกหาม ลูกนก ก็เป็นลูกนก ประมาณนี้ละ

- พระราชินี อ้อ อย่างนี้เอง
- พระราชินี พวกเจ้าเป็นเด็กกล้าหาญมาก แล้วหน้าตาก็เหมือนกันอย่างกับแกะ เอ๊ย อย่างกับหมาที่เดียว เจ้าชื่ออะไรกันบ้าง
- ลูกหาม 1 หม่อมฉันเป็นพี่คนโต ชื่อหามจ้าวพระเจ้าข้า
- ลูกหาม 2 หม่อมฉันเป็นคนรอง ชื่อแบกหามพระเจ้าข้า
- ลูกหาม 3 และหม่อมฉันเป็นน้องคนเล็ก ชื่อหามรุ่งหามคำพระเจ้าข้า

ทุกคนหัวเราะ ยกเว้นพระราชากับพระราชินี

- พระราชินี เอาจี้ ข้าจะให้เสื้อเกราะเจ้าคนละตัว พองานเสร็จแล้วนำมาคืนข้าด้วย ... เอ่อ... ไม่ใช่ไร เจ้าคงนำมาส่งคืนข้าไม่ได้ เอาไว้ข้าจะส่งคนไปแกะกลับมาเอง แต่ว่าแค่ตามคนคงจะถ่วงเวลาได้ไม่นาน... เอ๊ยไม่ใช่ คงจะสู้ได้ไม่สมศักดิ์ศรี ข้าจะให้คนของข้าไปช่วยเจ้าให้ครบ 7 คน
- ลูกหาม 1 มิได้พระเจ้าข้า พวกเรามีเพื่อนร่วมโรงเรียนมาช่วยด้วย

ลูกหามหนึ่งฉิวปาก และร้องโง่งง ๆ เรียกเพื่อนให้ออกมา โดยมีหมี หมู หนู เดินออกมาทีละตัว

- พระราชินี นั่นคงจะเป็นลูกหมี
- ลูกหมี มิได้พระเจ้าข้า หม่อมฉันคือลูกหมี
- ลูกหมี หม่อมฉันคือลูกหมู
- ลูกหมี และหม่อมฉันคือ...
- ทุกคน ลูกหมี
- ลูกหมี ลูกต้องแล้วครับ

ทุกคนหัวเราะ ยกเว้นพระราชากับพระราชินี

- พระราชินี จะไหวหรือเพคะ เด็กพวกนี้ท่าทางแปลก ๆ เป็นลูกหมา ลูกหมี ลูกหมู และลูกหนูดี ๆ ไม่ชอบ กลับอยากเป็น ลูกหาม ลูกหมี ลูกหมูและลูกหนู
- พระราชินี ช่างเถอะ ไม่ต้องไปห่วงใคร ห่วงลูกเราคนเดียวก็พอ (หันไปพูดกับลูกหามและเพื่อน ๆ) แล้วอีกคนหนึ่งล่ะ

- ลูกหาม 1 ไม่มีหอรอกพระเจ้าข้า เรามากันแค่หกคน
 ทหาร นั้นพวกเอ็งก็ตายแน่ ๆ ขนาดพวกมืออาชีพเขามากันเจ็ดคนยังเอาชนะมันไม่ได้
 เลย ปรึกษาอะไรกับพวกกระเปี้ยกแค่ 6 คน พระราชาพระเจ้าข้า หม่อมฉันว่า
 อย่าได้ส่งพวกนี้ไปเลยนะพระเจ้าข้า จะเป็นการเสียเกียรติเปล่า ๆ มันคงหวังรวย
 ทางลัดอยากแต่งงานกับเจ้าหญิงนะพระเจ้าข้า
 พระราชา ทำไม หรือเจ้าจะไปเอง (หันไปมองคนอื่น ๆ) หรือเจ้า เจ้า เจ้า เจ้า เอาเข้าจริงก็
 เก่งแต่ปากทั้งนั้น ในเมื่อไม่มีใครกล้าอาสาเหมือนเจ้า 6 ตัวนี้ ก็อย่าได้มาทักท้วง
 ห้ามปรามใด ๆ (พูดกับลูกหามและเพื่อน ๆ) เอาละ ข้าขอแต่งตั้งให้พวกเจ้าเป็น
 อัศวิน และรีบไปนำตัวเจ้าหญิงกลับมาโดยเร็ว

**พระราชาเดินออกจากฉากไป และพระราชาชินีและคนอื่น ๆ ก็เดินตามออกไป
 ลูกหามและสหายเดินออก**

ฉากที่ 3 ถ้าพญางูยักษ์

**พญางูค้อย ๆ เคลื่อนตัวเข้ามาจากฉากหลังอย่างช้า ๆ 6 หัว เหมือนกำลังแอบ
 ใครออยู่ เสี่ยง v.o. ของเจ้าหญิงดังมาแต่ไกล**

v.o.เจ้าหญิง หยุดนะ อยู่ไหนกันหมด มาให้เจ้าบั้งชะดี ๆ

พญางูหัวสุดท้ายค้อย ๆ ไหล่น้ำเข้ามา

งู 7 (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ

พญางูทุกหัวหดตัวลงให้เงิบที่สุด

งู 2 ข้าบอกแล้วว่าให้เอาแต่เงินทองมา ดันคิดจะจับเจ้าหญิงมาเป็นตัวประกัน แล้ว
 เป็นไง(ผลอเสียงดัง)

งู 3 (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ (ท้องร้อง) ครอก....

งู 2 (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ (ท้องร้อง) ครอก.... ข้าก็หิวเหมือนกัน

งู 4 ข้าว่านะ ถ้าวันนี้พระราชาและพระราชาชินีไม่ส่งใครมาช่วยเจ้าหญิง เราฆ่าเจ้าหญิง
 กินเลยดีไหมเพ่

- ฐ 1 ทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก
- ฐ 5 ทำไมจะไม่ได้ พี่จะคิดอุปนางไว้คนเดียววนะซี
- ฐ 6 หรือว่ากะอุปทั้งนาง อุปทั้งเงิน
- ฐทุกตัว ไซ้ ๆ
- ฐ 1 (ตะโกน) เจียบ ชำบอกให้เจียบ ตกลง ถ้าภายในวันนี้พระราชากับพระราชินีไม่ส่งใครมาช่วยเจ้าหญิง พวกเราจะ...จะ.....จะ.....
- เจ้าหญิง ไบ่แปะ หาทุกคนเจอแล้ว ต่อไปตาเข้าไปแอบบ้างนะ ปิดตาเร็ว เอล่ะนะ (เดินเข้ามาพร้อมกับตะโกนนับไปด้วย) 1..2..3...4..5...

ฐทุกห้อมมองเห็นกัน และถอนหายใจพร้อมกัน และค่อย ๆ ผุดออกมาไปทางด้านผู้ชม บรรดาลูกหามกับสหายกำลังค่อย ๆ ย่องเข้ามาในถ้ำของพญางูยักษ์ มีซาวนเสียงท่องร้องดังเป็นระยะ ๆ

- ลูกหูน (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ เจ้าหญิงกำลังหลับ ดูลิ กรนใหญ่เชียว
- ลูกหิม (ตบหัวเบา ๆ) ทะลิ่ง ในโลกนี้มีเจ้าหญิงที่เหนกรนเล่า เสียพิศเจอร้หมด
- ทุกตัว(ยกเว้นลูกหาม 1) เสียภาพลักษณ์
- ลูกหาม 1 (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ ฉินว่าน่าจะเป็นเสียงท่องของพวกรูยักษ์รื่องนะ
- ลูกหาม 2 ไซ้ ๆ ตั้งแต่เรามาช้มดู ยังไม่เห็นมันออกมาหาอาหารเลย
- ลูกหุม หรือจะรอให้พวกมันหิวมากกว่านี้ จะได้ไม่มีแรงต่อสู้
- ลูกหาม 1 ไม่ดีหรอก ไม่เคยได้ยินคำว่าโมโหหิวหะรอ
- ลูกหาม 3 ถ้างั้นเรามาประชุมกันก่อน (มุงหัวกัน)
- ทุกตัว ตกลง

ลูกหามกับสหายเดินทางกันอย่างเบาที่สุด ระหว่างนั้นงูทั้งหมดก็ได้คืบคลานเข้ามาและได้กลิ่นเหยื่อ

- ฐ 1 พวกเรา มีเหยื่อกำลังเดินทางมา
- ฐ 2 (วอล้มร่างกาย) อัพ แอนด์ ดาวัน แอนเทิร์น อราว
- ฐ 3 อยากรู้จ้จว่ามันตัวใหญ่แคไหน
- ฐ 4 จะใหญ่ไม่ใหญ่เข้าไม่รู้ละ แต่ตอนนีเข้าหิวจนล้จะขาดแล้ว
- ฐ 5 จู้ ๆ ๆ ๆ พวกมันมาแล้ว

ลูกหามกับสหายก้าวเข้ามาในเวทಿಯ่างมั่นใจ

ลูกหาม/สหาย เรามารับตัวเจ้าหญิงคืน
 งูทุกตัว (หัวเราะ) อ่า ๆ ๆ ๆ มาให้พวกเรากินละสิไม่ว่า
 ลูกหาม/สหาย พวกเราตั้งค่าย (ทุกตัวยืนสับหว่าง ระวังงูแต่ละหัว)

งูทุกตัวมองหน้ากันด้วยความงง

งู 1 (นับจำนวนลูกหาม) 1..2...3...4...5...6.... แล้วทำไมมากันแค่หกตัวเองละ

เจ้า 7 อยุริมสุดเตรียมพุ่งเข้าหาเหยื่อที่อยุริมสุด แต่เจ้า 6 ห้ามไว้

งู 7 ข้าจะกินแล้ว
 งู 6 หยุดนะ ตัวนี้มันต้องของข้าสิ
 งู 7 ตัวริมนี้ข้าจะกินนะ
 งู 6 ของข้านะ
 งู 7 ก็ข้าจะกิน

งู 6 กับ 7 ทำท่าต่อสู้กันและ freeze งู 4 ที่อยุริมอีกด้านหนึ่งเตรียมพุ่งเข้าหาเหยื่อที่อยุริมอีกด้านหนึ่ง แต่เจ้า 3 ห้ามไว้

งู 5 ข้าก็กินเหมือนกันนะ
 งู 4 หยุดนะตัวนั้นของข้านะ
 งู 5 ตัวริมนี้ของข้าต่างหาก
 งู 4 ของข้า ข้าจองก่อนนะ

งู 5 กับ 4 ทำท่าต่อสู้กันและ freeze และ งู 6 กับ 7 freeze งู 1 ทำท่าจะกระโจนเข้าหาลูกหามตรงกลาง งู 2 และ 3 จับงู 1 เอาไว้

งู 1 ตัวนี้ข้าจะกินแล้วนะ
 งู 2 และงู 3 หยุดนะ อย่างนี้ก็หารกันไม่ลงตัวนะสิ
 งู 1 ก็ของข้าข้าจะกินนี่

งูที่เหลือก็เริ่มขยับตัวได้ และทันใดนั้นงูทั้งหลายก็เริ่มทะเลาะกัน และกลับเข้าถ้ำไป ระหว่างต่อสู้มีดนตรีสนุก ๆ ดังคลอตลอด

ลูกหาม/สหาย พวกเราลุย (ทั้งหมดวิ่งเข้าไประหว่างหัวแต่ละหัวด้วยท่าทางสโลว์โมชั่น พองูเข้าไปในถ้ำจนหมดก็ได้รับชัยชนะ) ไชโย (ดีใจเสียงดังมาก) สุดท้ายพวกมันก็แพภัยตัวเอง ฮ่าๆๆๆ

เจ้าหญิงเดินจ้วเจียเข้ามาเห็นเหตุการณ์

เจ้าหญิง **เย้.....**โอ้โฮ พวกเจ้าปราบงูยักษ์ได้เหอเนี่ย เราพยายามชวนพวกมันเล่นด้วยเพื่อให้พวกมันหมดแรง แต่เท่าไรไรเท่าไรไร มันก็ไม่หมดแรงซักที **มีแต่เราที่หมดแรงและก็ผอมลงไปทุกวันๆ (ทำท่าผอม)** พวกเจ้าเก่งจริง ๆ เลย เตี้ยवलั้บถึงวังเราจะทูลเสด็จพ่อเสด็จแม่ให้ปรับรางวัลเจ้างาม ๆ เลย

ลูกหาม 1 มิเป็นไรพระเจ้าข้า แต่ว่าตอนนี้เราควรเดินทางกลับวังก่อนที่พระราชินีและพระราชินีจะทรงเป็นห่วงไปมากกว่านี้พระเจ้าข้า

แล้วทั้งหมดก็เดินออกจากฉากไป

ฉากที่ 4 พระราชวัง

เจ้าหญิงวิ่งเข้ามาจากฝั่งซ้ายของเวที

v.o. เสด็จพ่อ เสด็จแม่ ลูกกลับมาแล้ว

พระราชินีนั่งอยู่กับข้าราชการต่างมองหน้ากันอย่างประหลาดใจ

พระราชินี เจ้าหญิง เจ้าหญิงลูกพ่อ
 พระราชินี ลูกแม่ ลูกแม่จริง ๆ ด้วย
 พระราชินี เจ้าหญิงลูกพ่อ
 พระราชินี ลูกแม่
 พุดพร้อมกัน นี่ลูกผอมลงไปหรือเปล่าลูก
 เจ้าหญิง อืม..... (ทำหน้าผอมและเวฟพุง)

- พระราชินี ขอบใจพระเจ้าเป็นอย่างมาก เราจะปฐมนิเทศค่าแรงของพระเจ้าให้ ตามที่เรา ได้เคยกล่าวไว้ (หันไปสั่งทหาร) ทหาร
- ลูกหาม 1 มิเป็นไรพระเจ้าข้า พวกเรามีได้ต้องการของมากมายถึงเพียงนั้น
- ลูกหาม 2 พวกเราต้องการแค่พอประมาณพระเจ้าข้า
- พระราชินี แล้วเท่าไรถึงจะเรียกว่าพอประมาณล่ะ
- ลูกหาม 3 พอประมาณก็คือพอประมาณตนพระเจ้าข้า ไม่ใช่มากจนรู้สึกดูถูกตัวเอง ถ้ามาก ไปเราเรียกว่าชิงโชคพระเจ้าข้า มิใช่ข้าแรง
- พระราชินี เาอย่างนั้นหรือ (มองหน้าพระราชินี) อย่างนั้นก็ดีเหมือนกัน
- เจ้าหญิง เสด็จพ่อต้องขอบใจพวกเขาทุกคนมาก ๆ นะคะ พวกเขาเล่าให้ลูกฟังด้วยว่า ชาวเมืองเราหัวเราะเยาะเขามากแค่ไหน เพียงแค่พวกเขาสะกิดใจนิดเดียวว่าชื่อ ของพวกเขาแปลว่าอะไร เราก็จะไม่หัวเราะเยาะเขาแล้ว
- พระราชินี ลูกหมายความว่าอย่างไรคะ
- เจ้าหญิง ก็อย่าง หามจั่ว ก็มาจาก รักดีหามจั่ว รักชั่วหามเส่าไงคะ ซึ่งก็แปลว่าเขาใฝ่ใจยึด ความดีเป็นที่ตั้ง ขณะที่ แบกหาม ก็มาจาก รู้ไว้ชั่วไว้ ใสบ่าแบกหาม แปลว่า เขา เอาความรู้เป็นที่ตั้ง และสุดท้าย หามรุ่งหามค่ำ ก็แปลว่าเขาเอาความเพียร พยายามเป็นที่ตั้งไงคะ
- พระราชินี แล้วมันหมายความว่าอย่างไรล่ะลูก
- เจ้าหญิง ก็หมายความว่า พวกเขาสอนให้ลูกรู้ว่า งานใดก็ตามเมื่อได้ลงมือทำด้วยจิตใจที่ดี ใช้ความรู้ ความเพียรเป็นที่ตั้ง งานนั้นก็สำเร็จลงได้ ไงคะ
- พระราชินี โอ้โฮ ลูกพอไปอยู่ถ้าแค่เดือนเดียวเก่งขึ้นเป็นกองเลยลูก
- ลูกหาม/สหาย ถ้าเช่นนั้นพวกหม่อมฉันขอกราบทูลลา
- พระราชินี อ้าว เดียวก่อนแล้วพระเจ้าจะไปไหน จะไปด้วยกันหมดเลยหรือ
- ลูกหาม 1 ไม่พระเจ้าข้า เราจะแยกย้ายกันไปเรียนรู้โลกให้มากกว่านี้
- พระราชินี ถ้านั้นก็อย่าไปเลย อยู่ด้วยกันที่นี่เถิด ถ้าเกิดเจ้าขุนยักษ์ทั้งเจ็ดหัวมันย้อนกลับมา ใครจะช่วยฉันล่ะ
- ลูกหาม วิธีจัดการกับมันง่ายนิดเดียวพระเจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะทำหรือไม่เท่านั้นเอง
- พระราชินี ไหนลองว่ามาสิ
- ลูกหาม ที่ผ่านมามีมันมี 7 หัว และปราสาทของพระองค์ก็มี 7 หลัง ถ้าพระองค์ทรงรู้หรือ ออก 1 หลัง ก็จะเหลือแค่ 6 แค่นี้ พวกมันก็ไม่เอาแล้วพระเจ้าข้า เพราะว่ามันแบ่ง กันไม่ลงตัว (เดินออกจากฉากไป)

- พระราชินี เสด็จขึ้นม้านั่งหน้าจริง ๆ เลย แต่เอ๊ะ ถ้าปราสาทชั้นเหลือ 6 หลังแล้วมันมา
กัน 6 หัว มันก็แบ่งกันลงตัวนะสิ
- ลูกหูกุม ก็รื้อให้เหลือ 5 หลังสิพระเจ้าข้า (เดินออกจากฉากไป)
- พระราชินี แล้วถ้ามันมา 5 หัวล่ะ
- ลูกหูกุม ก็เหลือ 4 หลัง (เดินออกจากฉากไป)
- พระราชินี 4 หัว คราวนี้มันมากัน 4 หัว
- ลูกหูกุม 3 ถ้าเหลือ 3 หลังมันก็คงไม่เอา (เดินออกจากฉากไป)
- พระราชินี แต่ฉันกลัวว่ามันจะมากัน 3 หัวนะสิ
- ลูกหูกุม 2 ก็ดีเลยพระเจ้าข้า เพราะพระองค์จะได้รื้อเหลือแค่ 2 หลัง (เดินออกจากฉากไป)
- พระราชินี นี่เธอกำลังจะพูดใช่ไหมว่า ถ้ามันมาเพียงแค่ว่า 2 หัวให้ฉันเหลือปราสาทไว้เพียง
หลังเดียว เออละ งั้นเธอก็จมนมแล้วละ เพราะถ้าฉันเหลือปราสาทไว้เพียงหลัง
เดียวแล้วพญางูมันมาหัวเดียวล่ะ ฉันจะต้องทำยังไง
- ลูกหูกุม 1 **ง่ายนิดเดียวพระเจ้าข้า** ถ้ากะอีแค่ปราสาทหลังเดียวพระองค์ยังรักษาไว้ไม่ได้
พระองค์จะปกครองไพร่ฟ้าได้อย่างไรพระเจ้าข้า หม่อมฉันสงสัยเหลือเกินว่า
ทำไมพระองค์มีตั้ง 7 หลัง ทั้งที่มีกันอยู่แค่ 3 พระองค์

พระราชินี/ราชินี/เจ้าหญิง

1...2.....3....

- พระราชินี เออ..นั่นสินะ ห้ามจั่ว เธอพูดถูก มันเป็นส่วนเกินของชีวิตจริง ๆ แต่จะให้รื้อทิ้งก็
เปล่าประโยชน์
- ลูกหูกุม 1 ไม่เปล่าประโยชน์หรอกพระเจ้าข้า ปราสาทของพระองค์หายไป 1หลัง คนจน คน
ไม่มีบ้าน ก็จะมีบ้านเพิ่มไปอีกหลายหลังพระเจ้าข้า (ทำท่าจะเดินออกจากฉาก
ไป)
- เจ้าหญิง เดี่ยวก่อน ตอนเธอไปช่วยฉัน เธอบอกฉันว่า ฐิโหม ทำไมคุณครุฑ่าสูกถึงเรียก
พวกเธอว่าลูกหูกุม แสดงว่าคุณครุฑ่าสูกไม่ได้เขียนชื่อพวกเธอผิดใช่โหม
- ลูกหูกุม 1 บนป้ายหลุมศพของคุณครุฑ่าสูกเขียนเอาไว้ว่า จาก ก.ไก่อ ถึง ฮ.นกสูก จาก ฮ.
นกสูก ถึง ก.ไก่อ มา แล้วก็ไป ไป แล้วก็มาไม่มีอะไรมีค่า มากไปกว่า แค
ตัวหนังสือ
- เจ้าหญิง งั้นเราก็เรียงอักษรอะไรก็ได้ตามที่ใจเราต้องการอย่างนั้นหรือ
- ลูกหูกุม 1 **(ยิ้ม)** ก็แค่ตัวหนังสือ มันไม่สำคัญหรอกว่าใครจะเรียกเราว่ายังไง จะลูกหมาหรือ
ลูกหูกุม แต่สำคัญที่ว่า เรารู้ตัวว่าเราเป็นใครต่างหาก (เดินออกจากฉากไป)

ทุกคนเดินออกจากฉากไป

ฉากที่ 5 พระราชวัง

ฉากมีเพียงปราสาทหลังเดียวที่ถูกแยกออกจากกันอย่างละครึ่ง คือครึ่งของพระราชินีและครึ่งของพระราชินี

พระราชากับเจ้าหญิงกำลังดูเรื่องอยู่

พระราชินี ลูกจ๋า พ่อมีข่าวดีเรื่องรุ่งมาฝากนะจ๊ะ

เจ้าหญิง เสด็จพ่อ ไม่ต้องโกหกลูกเรื่องรุ่งหรอก ลูกไม่อยากได้รุ่งแล้ว

พระราชินี (ตะโกน) หา

เจ้าหญิง ลูกรู้ว่าต่อให้รุ่งให้แทบตายก็ไม่มีทางได้รุ่งหรอก ลูกชอบรุ่ง แต่แค่ได้เห็นลูกก็พอใจแล้ว

นางกำนัล (ชี้ไปทางด้านหน้าเวที) เจ้าหญิงเพคะ รุ่งเพคะ รุ่งขึ้นที่ฝั่งพระราชวังของพระราชินีเพคะ

พระราชินี อืม สวยเหมือนกันนะลูก พ่อยังจำได้เลย ตอนที่พบกับแม่ลูกครั้งแรก เราก็เกี่ยวก้อยกันเดินได้รุ่งนี่แหละ ชูย...นี่พ่อพูดอะไรออกไป

เจ้าหญิง ถ้าเราอยู่ที่นั่นด้วยกันคงจะดีนะคะเสด็จพ่อ จะได้อยู่ใกล้รุ่ง แล้วก็อยู่ใกล้เสด็จแม่ด้วย (เจ้าหญิงกอดพระราชินีและกระดกชาคล้ายพระราชินี)

พระราชินี เป็นไปไม่ได้หรอกลูก มันเป็นไปไม่ได้ ก็เหมือนที่เราไม่สามารถจับรุ่งได้นั่นแหละ

เจ้าหญิง แต่ลูกอยากให้เป็นไปได้ (เจ้าหญิงลดขาที่กระดกลง)

พระราชินี ถ้าจูนลูกก็คงต้องรอให้รุ่งมีแปดสีก่อนละ ถึงวันนั้น แม่ของลูกคงยอมกลับมาอยู่ด้วยกัน (พระราชินีและนางกำนัล freeze)

เจ้าหญิง เสด็จแม่ เสด็จแม่

พระราชินีเดินเข้ามาในฉากฝั่งซ้ายของเวที

เจ้าหญิง เสด็จแม่ ลูกอยากให้เสด็จแม่กับเสด็จพ่อคืนดีกัน

พระราชินี อย่าหวังเลยลูก รอให้รุ่งมีแปดสีโน่นแหละ พ่อเขาถึงจะยอมคืนดี อย่าให้แม่ต้องฝันลม ๆ แล้ง ๆ ดีกว่า (พระราชินี freeze)

นางกำนัลคลายจาก freeze

นางก้านัด เจ้าหญิงเพคะ รุ่งเพคะ **รุ่งกำลังกินน้ำ**

**เจ้าหญิงเดินไปที่ปลายรุ่ง และก้มหน้าลงมองเงารุ่งในลำธารซึ่งตอนนี้เห็นสีชมพูที่
แก้มของเจ้าหญิง**

เจ้าหญิง ดูเงาของรุ่งในน้ำสิ อัยรุ่งมีสีชมพูด้วย (เรียกให้ทุกคนดู) รุ่งมีสีชมพู

นางก้านัด ดูแก้มของเจ้าหญิงสิเพคะเป็นสีชมพูเขียว (นึกขึ้นได้) อัยนี่ไง สีที่แปดของรุ่งกิน
น้ำ พระราชาพระราชินีดูสิเพคะ รุ่งมีแปดสี รุ่งมีแปดสีแล้ว

**พระราชาและพระราชินีหันมามองหน้ากัน ยิ้มให้กัน แล้วพอนึกขึ้นได้ ก็หันหน้า
ออกจากกัน**

v.o. แม้เรื่องราวทั้งหมดจะจบลง แต่ถึงกระนั้นกลุ่มจีเจ็ดก็ยังคงเดินทางมาไม่ถึง จนใน
ปัจจุบันกลายเป็นกลุ่มจีแปด แต่ก็ยังไม่มีวีแววใด ๆ ส่วนพญางูทั้งเจ็ดหัว ก็ได้
กลับตัวเป็นคนดี อุทิศตนให้เป็นสัญลักษณ์ในกรมและกระทรวงต่าง ๆ มากมาย
เช่น เจ้า 1 และ 2 สละทางโลก หันไปรับราชการที่กรมการศาสนา เจ้า3กับเจ้า4
ไปได้ดิบได้ดีที่กระทรวงสาธารณสุข เจ้า 5 จอมพ่นไอใช้ชีวิตผาดโผนร่วมกับ
นักบินไอพ่น เจ้า 6 ก็รับราชการเช่นกัน ต้นสังกัดคือกระทรวงเกษตรฯ และสุดท้าย
เจ้า 7 ผู้เชี่ยวชาญในด้านไฟฟ้า ทุกวันนี้รับงานเป็นนายแบบแฟชั่นบนกล่องไม้ขีด
และถึงแม้เรื่องราวต่าง ๆ จะเหมือนจบลงจริง ๆ แต่เราคงจะบอกไม่ได้ว่า
พระราชากับพระราชินีได้กลับไปอยู่ร่วมกันหรือไม่ รู้แต่เพียงว่าเจ้าหญิงเองก็เป็น
เด็กดีขึ้น หันมาเริ่มทานผักมากขึ้น จนร่างกายแข็งแรงและไม่เป็นหวัดอีก ถึงแม้
จะต้องว่ายน้ำข้ามไปมาระหว่างพระราชวังทั้งสองก็ตามที่ ...อ้าว นี่ผมเผลอบอก
อะไรไปละนี่ ฮ่า ๆ ๆ ๆ

**เวลาผู้บรรยายพูดถึงพญางูต่าง ๆ ในตอนจบจะมีภาพประกอบโดยการให้
backstage ชูทีละป้าย เดินเข้ามาทีละคน**

ดนตรีบรรเลงดังขึ้น ไฟดับลง นักแสดงค่อย ๆ ออกจากเวที

เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้น

การคัดเลือกนักแสดงและทีมงาน

การคัดเลือกนักแสดง

การคัดเลือกนักแสดง (Casting หรือ Tryout) เป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จของละครเป็นอย่างมาก เพราะหากเลือกนักแสดงที่มีบุคลิกลักษณะคล้ายกับตัวละครจะทำให้ผู้กำกับการแสดงทำงานง่ายขึ้นและผู้ชมก็จะเชื่อในสิ่งที่พบเห็นบนเวที หรือแม้แต่รู้สึกมีอารมณ์คล้ายตามไปกับตัวละครได้ ในแง่การทำงานของผู้กำกับการแสดง การคัดเลือกตัวแสดง (Casting) สามารถทำให้พบคนที่มีความตั้งใจให้กับการแสดงอย่างแท้จริง เพราะเมื่อนักแสดงเหล่านี้มีความตั้งใจแล้วจะทุ่มเทกำลังกายและกำลังใจให้กับการซ้อมเป็นอย่างดี ดังนั้นละครแทบทุกเรื่องจึงมีการคัดเลือกตัวแสดงก่อนนำไปสู่ขั้นตอนของการซ้อมละคร และการคัดเลือกตัวแสดงอาจไม่จบเพียงครั้งเดียว เพราะเมื่อได้ซ้อมละครแล้วอาจพบปัญหาในนักแสดงบางคน เช่น นักแสดงไม่มีเวลาให้ นักแสดงไม่ทุ่มเท นักแสดงมีปัญหาส่วนตัว นักแสดงมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนนักแสดงหรือกับผู้กำกับการแสดง หรือแม้แต่นักแสดงไม่สามารถแสดงได้เพราะบทบาทที่ได้รับไม่เหมาะสมกับนักแสดงหรือยากเกินกำลัง ผู้กำกับแสดงก็มีความจำเป็นต้องคัดเลือกนักแสดงใหม่ โดยวิธีการในการคัดเลือกนั้นก็มีหลายวิธีดังนี้

1. การสัมภาษณ์ตัวต่อตัวและแสดงสด

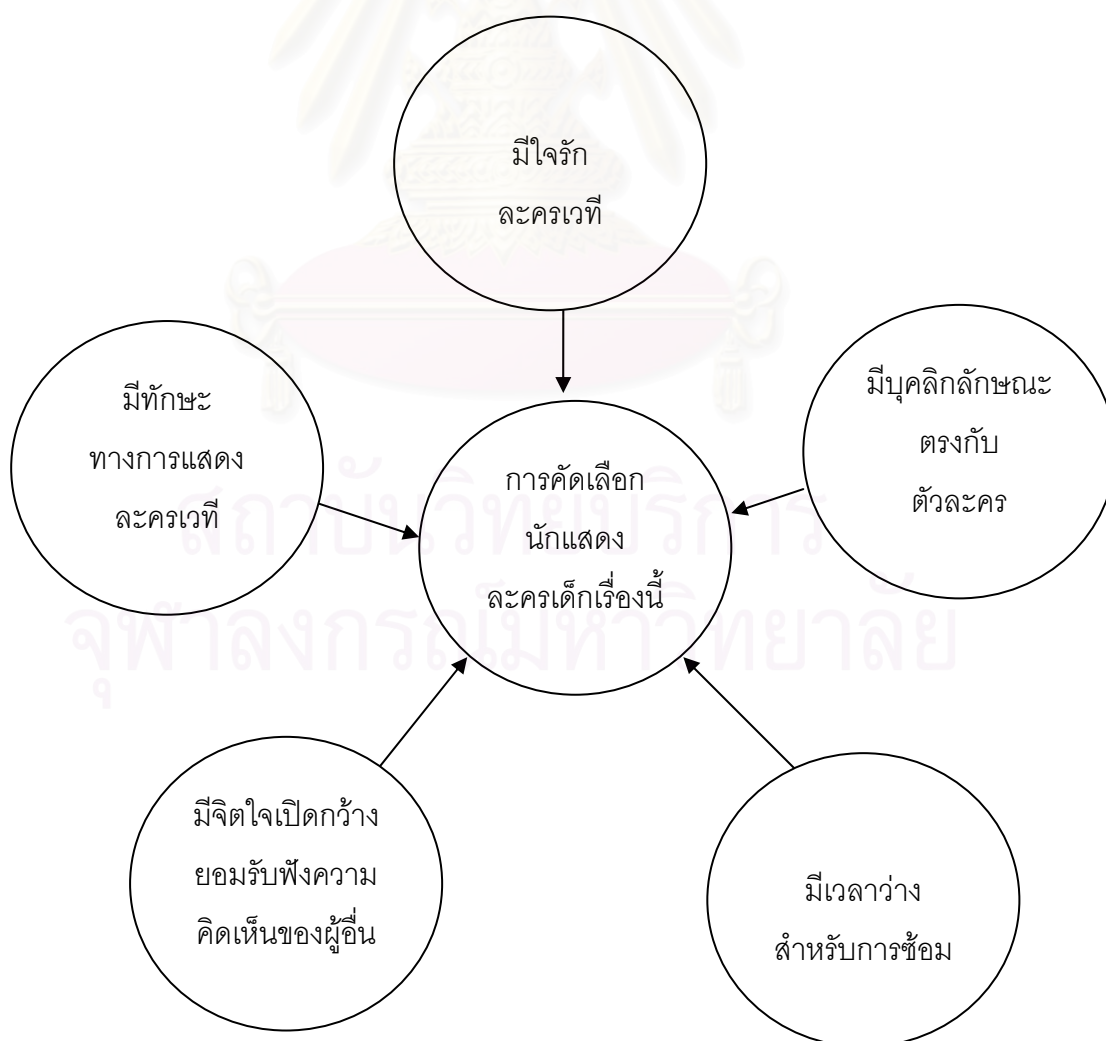
คือการทำงานที่ผู้กำกับแสดงจะทำการสอบถามข้อมูลส่วนตัวจากนักแสดงเพื่อค้นหาตัวตนหรือบุคลิกลักษณะของนักแสดงว่าตรงกับบุคลิกลักษณะของตัวละครหรือไม่ หลังจากนั้นจึงให้บทละครเพื่ออ่านและตีความรวมไปถึงการแสดงในลำดับต่อมา เพื่อพิจารณาทักษะทางด้านการแสดงและสุดท้ายอาจจะให้ฝึกการด้นสด (Improvisation) เพื่อดูไหวพริบ ปฏิภาณ แต่การคัดเลือกนักแสดงอาจแตกต่างกันไปในละครแต่ละประเภท เช่น ละครเพลง อาจมีการทดสอบการร้องเพลงว่าร้องตรงจังหวะหรือไม่ เสียงเพี้ยนหรือตรงคีย์และอาจมีการทดสอบการเต้นก็ได้ โดยหากละครเรื่องนี้มีบทสัมภาษณ์แบบนี้จะทดสอบความสามารถด้านการแสดงเบื้องต้น เช่น สามารถตีความและสื่อสารบทละครได้จริงใจภายใต้ท่าทางการแสดงที่ขยายใหญ่ (Exaggerate) แต่ไม่เกินจริง (Over Acting) ได้หรือไม่ เพราะในละครเด็กหากใช้การแสดงที่สมจริง (Naturalist) หรือเหมือนจริง (Realist) อาจไม่น่าสนใจหรือดึงดูดความสนใจเด็กได้มากพอ แต่หากนักแสดงมีท่าทางเกินจริง (Over Acting) หรือเกิดการเสแสร้ง แกล้งทำ (Fake) ซึ่งเป็นอุปสรรคในการที่นักแสดงหรือผู้ส่งสารจะนำสารส่งไปยังผู้ชมหรือผู้รับสาร หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่านักแสดงไม่สื่อสารเท่าที่ควรนั่นเอง

2. การคัดเลือกจากความสัมพันธ์ส่วนตัว

คือการใช้ผู้กำกับการแสดงมีความรู้จักกับนักแสดงมาเป็นระยะเวลาหนึ่ง จนแน่ใจว่านักแสดงคนดังกล่าวมีบุคลิกลักษณะตรงกับตัวละครที่ต้องการ หรือแม้แต่มีความสามารถทางด้านการแสดงที่สามารถแสดงละครของผู้กำกับการแสดงได้ โดยในละครเรื่อง “ลูกหามกะสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” นั้นก็ใช้วิธีการคัดเลือกจากความสัมพันธ์ส่วนตัวเช่นกัน เพราะเหตุผลทางด้านข้อจำกัดของเวลา ประกอบกับช่วงเวลาเดือนธันวาคมถึงมกราคมนั้นเป็นช่วงที่มีการแสดงในหลายมหาวิทยาลัย จึงทำให้หานักแสดงได้ค่อนข้างยาก ผู้วิจัยจึงเลือกนักแสดงที่เป็นนักศึกษาจากคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ซึ่งผู้วิจัยเป็นอาจารย์ประจำอยู่ และคัดเลือกเพิ่มเติมจากคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จึงได้นักแสดงมาจำนวน 25 คน

โดยหลักในการพิจารณาคัดเลือกนักแสดงละครเรื่อง “ลูกหามกะสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” นั้น สามารถแสดงแผนภาพได้ดังนี้

แผนภาพที่ 2 แผนภาพแสดงหลักการคัดเลือกนักแสดง

อธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

1. มีใจรักละครเวที คือ นักแสดงมีความปรารถนาที่จะแสดงละครเวที เคยติดตามชมการแสดงละครเวทีมาพอสมควร พร้อมทั้งมีความเข้าใจในกระบวนการทำงานละครเวทีที่ใช้เวลาในการทำงานประมาณ 1-3 เดือน และหากนักแสดงมีคุณสมบัติด้านนี้จัดได้ว่าเป็นนักแสดงที่ทำงานด้วยง่ายที่สุด ถึงแม้จะมีบางคนอาจกล่าวหาว่ามีใจรักและอยากแสดงละครเวทีแต่ไม่มีทักษะการแสดงจะยิ่งทำให้การทำงานยากมากกว่าเดิม แต่ผู้วิจัยมองว่า หากนักแสดงต้องการแสดง เขาก็จะทุ่มเทกายและใจฝึกซ้อมและทำการบ้านมาอย่างดี โดยที่ผู้กำกับการแสดงไม่ต้องเคี่ยวเข็ญหรือย่ำเตือน ทำให้ผู้กำกับการแสดงไม่เหนื่อยใจ เพราะการทำงานที่เหนื่อยกายย่อมสบายกว่าการทำงานที่เหนื่อยใจเสมอ

2. มีทักษะทางการแสดงละครเวที คือ เคยเรียนรู้ทักษะเบื้องต้นทางการแสดง เช่น การใช้ร่างกายสื่อความหมายในลักษณะขยายใหญ่ (Exaggerate) มีความจริงใจในการแสดงออก มีการเจรจาบทสนทนาด้วยความเข้าใจ ผ่านกระบวนการฟัง คิดและตีความ และพูดผ่านน้ำเสียงที่นุ่ม กังวาน มีสมาธิในการแสดงกับคู่แสดง มีจินตนาการสร้างสรรค์ตัวละครในความคิดคำนึงและถ่ายทอดผ่านทางท่าทางและน้ำเสียง และรู้จักการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า หรืออาจเคยแสดงละครเวทีมาก่อนก็ได้

3. มีบุคลิกลักษณะตรงกับตัวละคร คือ มีลักษณะทางกายและลักษณะนิสัยคล้ายคลึงกับตัวละครในเรื่อง เช่น ตัวละครทหารมีบุคลิกลักษณะนิสัยที่ค่อนข้างเซย เป็น ขอบดูถูกคนอื่นและชอบโอ้อวด จึงคัดเลือกนักแสดงที่มีร่างกายสันทัด ผิวเข้ม หน้าตาพอใช้ เสียงดังและสามารถแสดงบทบาทได้ เป็นต้น

4. มีจิตใจเปิดกว้างยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น คือ เป็นนักแสดงที่สามารถรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เพราะนักแสดงนั้นไม่สามารถมองเห็นตนเองได้ขณะแสดง ดังนั้นคนที่เห็นการแสดงของนักแสดงคือผู้กำกับการแสดงและผู้ชม ซึ่งผู้กำกับการแสดงจะมีหน้าที่วิจารณ์การแสดงของนักแสดงคนดังกล่าวและคนอื่น ๆ ในละครแทนผู้ชมด้วย หากนักแสดงไม่มีใจที่เปิดกว้างยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ย่อมเป็นนักแสดงที่ไม่มีการพัฒนา การทำงานกับคนที่รักการพัฒนาจึงเป็นการทำงานที่ง่ายกว่า เพราะธรรมชาติของการทำงานของผู้กำกับการแสดงนั้นต้องแบกรับภาระและความรับผิดชอบไว้อย่างมากมายและสิ่งที่จะตามมาคือความเครียด และเมื่อใดก็ตามเป็นความเครียดที่เกิดจากคนร่วมงานย่อมไม่ส่งผลดีต่องานเป็นแน่ ดังนั้นหากนักแสดงขาดคุณสมบัติข้อนี้อาจทำให้การทำงานระหว่างผู้กำกับแสดงกับนักแสดงลำบากมากขึ้น

5. มีเวลาว่างสำหรับการซ้อม ในข้อนี้นับเป็นหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกนักแสดงที่สำคัญไม่แพ้ส่วนอื่น ๆ คือ หากนักแสดงมีคุณสมบัติครบทั้ง 4 ข้อที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แต่ในคุณสมบัติ

ข้อนี้กลับไม่มี หรือมีน้อยเกินไป ก็อาจทำให้ละครไม่สามารถสำเร็จลุล่วงได้ตามเวลาที่กำหนด หรือหากสำเร็จออกมาก็อาจไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ

ผู้วิจัยจึงเห็นว่า หากมีสิทธิในการเลือกตั้งแต่เบื้องต้นก็ควรใช้เกณฑ์ 5 ข้อที่กล่าวไปแล้ว เพื่อให้การทำงานเป็นไปอย่างราบรื่นและงานที่สำเร็จออกมาก็จะมีประสิทธิภาพมากขึ้นด้วย

นอกจากเกณฑ์เบื้องต้นแล้วผู้วิจัยได้ทำการทดลองสิ่งใหม่ในละครเด็กด้วยการคัดเลือกนักแสดงที่แสดงเป็นเจ้าหญิง ซึ่งคนทั่วไปมีความคุ้นชิน (cliché) ว่าเจ้าหญิงต้องสวย น่ารัก ผิวขาว และรูปร่างแบบบาง ประกอบกับในละครเด็ก เด็กซึ่งเป็นผู้ชมส่วนใหญ่มักคาดหวังเจ้าหญิงที่มีความเพียบพร้อมทั้งกายและใจ แม้ว่าในละครเด็กบางเรื่องจะมีเจ้าหญิงที่นิสัยไม่ดีในช่วงต้นแต่ก็จะปรับเปลี่ยนได้เมื่อเผชิญวิกฤติและกลับกลายเป็นคนดี แต่นักแสดงที่จะแสดงบทเจ้าหญิงนั้นเด็กย่อมคาดหวังความงามภายนอก โดยในบทประพันธ์เรื่องเจ้าหญิงนั้น ผู้ประพันธ์ได้สื่อสารว่าเจ้าหญิงในเรื่องลูกหามกับสามสหาย “นอนกรน” ในความคิดของผู้วิจัยเห็นว่า การนอนกรนนั้นอาจแทนความหมายว่า เจ้าหญิงในเรื่องมิได้สวยงามไปทุกขณะจิต ในตอนนอนก็สามารถเผลอกรนออกมาได้เหมือนคนทั่วไปเช่นกัน การกรนคือการทำให้ภาพของเจ้าหญิงเพียบเท่าหรือทับซ้อนกับการเป็นคนธรรมดา แต่คนทั่วไปรวมทั้งเด็กมักตีความและสร้างภาพเจ้าหญิงครอบจินตนาการเอาไว้จนกลายเป็นความคุ้นชินที่ยากจะลบเลือน แทนที่หรือสร้างความหมายใหม่ ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดลองคัดเลือกนักแสดงที่มี ผิวคล้ำ รูปร่างอวบมารับบทเจ้าหญิง และอาศัยความน่ารักในด้านบุคลิกลักษณะของนักแสดงและความสามารถด้านทักษะการแสดงเข้ามาช่วยเสริมให้เจ้าหญิงดูน่ารักมากขึ้น

ผลจากการวัดการรับรู้ของผู้ชมจากรอบการแสดงที่ 1 ณ โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และการแสดงรอบที่ 2 ณ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ที่ออกมา สามารถให้คำตอบได้ว่า เด็กช่วงวัยประถม 1 – 3 ส่วนใหญ่ไม่สามารถวัดผลได้ เนื่องจากเด็กไม่ชอบบุคลิกลักษณะนิสัยของตัวเองที่เอาแต่ใจ นิสัยไม่ดี จึงลงความเห็นที่ไม่ชอบตัวละครเจ้าหญิง จึงไม่สามารถวัดผลได้ว่ารับตัวละครเจ้าหญิงแบบทดลองได้หรือไม่ ส่วนเด็กช่วงวัยประถม 4 – 6 ส่วนใหญ่รับได้ และแสดงทรรศนะไว้ว่าการคัดเลือกนักแสดงที่มีลักษณะดังกล่าวมารับบทเจ้าหญิงทำให้เด็กรู้สึกว้าว ๗ ก็สามารถเป็นเจ้าหญิงได้ การที่เจ้าหญิงไม่สวยอาจเป็นเพราะพ่อและแม่ซึ่งหมายถึงพระราชาและพระราชินีไม่สวยและไม่หล่อก็เป็นได้ ความงามจึงมิใช่เรื่องภายนอกแต่เป็นเรื่องของภายใน แม้ว่าในบทละครเจ้าหญิงจะมีนิสัยไม่ดีในตอนต้น แต่ในช่วงปลายเรื่องก็ได้กลับตัวเป็นคนดีและได้แสดงออกถึงความ

งามที่อยู่ภายใน สิ่งเหล่านี้จึงล้วนสอดคล้องกับแก่นความคิดของเรื่อง ซึ่งเหตุผลที่ผู้วิจัยเลือกนักแสดงนอกจากตั้งใจทดลองแล้วยังมีเหตุผลส่วนที่สอดคล้องกับแก่นความคิดของเรื่องด้วย จึงอาจสรุปได้ว่ามีเด็กช่วงวัยประถม 1 – 6 หลายคนที่ชอบเจ้าหญิงในเรื่องทักษะการแสดง และไม่ชอบเจ้าหญิงเพราะรู้สึกว่าเป็นเจ้าหญิงนิสัยไม่ดี เอาแต่ใจ ทั้งนี้เป็นเพราะเด็กรู้สึกคล้ายตามและเชื่อว่านักแสดงคนดังกล่าวเป็นเจ้าหญิงที่มีนิสัยไม่ดี จึงถือเป็นความสำเร็จด้านการแสดงของนักแสดง

ส่วนผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ที่ได้รับชมการแสดงในรอบที่ 3-5 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ส่วนใหญ่รับเจ้าหญิงแบบทดลองได้ เพราะชื่นชมในความสามารถของนักแสดงที่สามารถถ่ายทอดความเป็นเด็กที่แสนเอาแต่ใจแต่แฝงไปด้วยความน่ารักออกมาให้ประจักษ์ได้ และผู้ใหญ่ส่วนนี้บางคนที่รับรู้ได้ว่าการคัดเลือกนักแสดงแบบนี้เพื่อสื่อแก่นความคิดของเรื่อง แต่มีผู้ใหญ่บางส่วนที่เคยอ่านวรรณกรรมรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” แล้วรู้สึกว่าภาพการแสดงที่ปรากฏบนเวทีไม่เหมือนกับที่คิดไว้ในหนังสือ บางคนรู้สึกว่าเจ้าหญิงร้ายกาจเกินไป จึงสรุปได้ว่าการคัดเลือกนักแสดงแบบทดลองนี้ มีผลที่แตกต่างกันออกไป ไม่สามารถชี้ชัดได้ว่ารับได้หรือรับไม่ได้ ขึ้นอยู่กับช่วงวัย ความเข้าใจแก่นของเรื่อง บุคลิกลักษณะของตัวละคร การรับรู้งานวรรณกรรมมาก่อน และอื่น ๆ อีกมากมาย

ส่วนการคัดเลือกนักแสดงคนอื่น ๆ นั้น ในตอนแรกผู้วิจัยได้ทำการทาบทามนักแสดงจำนวนหนึ่งไว้ แต่เมื่อถึงเวลาซ้อมนักแสดงกลุ่มดังกล่าวไม่สามารถมาซ้อมให้ได้เพราะติดซ้อมละครสารนิพนธ์ให้รุ่นพี่และติดภารกิจส่วนตัวอื่น ๆ ผู้วิจัยจึงต้องทำการคัดเลือกนักแสดงเพิ่มเติมโดยคัดเลือกจากทีมงานของการแสดงเรื่อง “เจ้าหญิงคาราเต้” ละครสารนิพนธ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทามาแสดงแทน เนื่องจากตัวละครในเรื่อง “ลูกหมากับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” นั้นมีมากถึง 48 ตัวละคร แต่ผู้วิจัยได้ทำการลดทอนจำนวนนักแสดงให้เหลือเพียง 25 คน โดยใช้การเล่นซ้ำหรือนักแสดงหนึ่งคนแสดงเป็นตัวละครหลายตัวละคร เช่น นักแสดงลูกหมูแสดงเป็นอบบังเพิ่มเติม และนักแสดงบรรดาเจ็ดแสดงเป็นเจ็ดเขียนชาмуไร เจ็ดสิงห์แดนเสือ คนแคะทั้งเจ็ดและพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น แต่เมื่อลดทอนแล้วก็ยังจัดได้ว่าเป็นละครที่มีนักแสดงจำนวนมากว่าปกติ ซึ่งอาจเป็นเพราะบทประพันธ์ดั้งเดิมนั้นได้กำหนดตัวละครไว้จำนวนมากเช่นกัน และผู้วิจัยไม่สามารถจะตัดออกได้เพราะทุกตัวละครสื่อความหมายและสร้างสีสันให้ละครได้ จึงได้ทำการนำทีมงานฝ่ายเบื้องหลังของละครเรื่องดังกล่าวมาแสดงแทน และเมื่อนำทีมงานมาแสดงจึงเกิดปัญหาด้านทักษะการแสดงที่ไม่เท่ากัน เพราะภาพที่ผู้วิจัยคิดไว้กับภาพที่นักแสดงสามารถทำได้นั้นไม่ตรงกัน ผู้วิจัยได้พยายามใช้วิธีการแก้ปัญหาต่าง ๆ มากมาย แต่ด้วยความตั้งใจของทีมงานดังกล่าวจึงทำให้ละครสำเร็จออกมาได้ อาจจะไม่สมบูรณ์แบบแต่ด้วยวัตถุประสงค์ที่มีอยู่ก็ถือว่า

เสร็จสมบูรณ์แล้ว ขณะเดียวกันมีนักแสดงบางส่วนไม่สามารถซ้อมหลังเวลา 21.00 น.ได้ จึงทำให้มีเวลาในการซ้อมน้อยเกินไป แต่เมื่อเทียบกับผลที่ออกมานั้นความบกพร่องจึงกลายเป็นกำลังใจให้ปรับแก้งานในโอกาสต่อไป

การคัดเลือกทีมงาน

เป็นการคัดเลือกจากความสัมพันธ์ส่วนตัว โดยทีมงานในละครเรื่องนี้มี 5 ฝ่าย คือ

1. ทีมงานฝ่ายฉาก มีทีมงานจำนวน 1 คน ซึ่งเป็นผู้สร้างฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากทั้งหมด

2. ทีมงานฝ่ายแสง มีทีมงานจำนวน 3 คน ผลิตเปลี่ยนหมุนเวียนกันทำงานในแต่ละรอบการแสดงที่จัดขึ้น ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. ทีมงานฝ่ายเสียง มีทีมงานจำนวน 1 คน ทำหน้าที่ตัดต่อดนตรีและเสียงประกอบและทำหน้าที่เปิด-ปิดระหว่างทำการแสดง

4. ทีมงานฝ่ายเสื้อผ้า แต่งหน้าและทำผม มีทีมงานจำนวน 3 คน ทำหน้าที่ตัดเย็บเสื้อผ้าของพระราชชา พระราชินี และ เจ้าหญิง 1 คน และทีมงานแต่งหน้าและทำผมอีก 2 คน

5. ทีมงานฝ่ายประชาสัมพันธ์ มีทีมงานจำนวน 3 คน ทำหน้าที่ออกแบบโปสเตอร์ 1 คน วาดภาพประกอบสูจิบัตร 1 คน และตกแต่งบรรยากาศหน้าโรงละคร 1 คน

โดยงานทั้งหมดผู้วิจัยจะเป็นคนวางแผนความคิดรวบยอด (Concept) ก่อนแจกจ่ายงานให้ฝ่ายต่าง ๆ ลงมือทำ แต่ก็มีหลายส่วนที่ผู้วิจัยใช้เวลาว่างจากการซ้อมลงไปปฏิบัติงานเอง เช่น ฝ่ายเสียง ผู้วิจัยเลือกสรรดนตรีและเสียงประกอบด้วยตนเองและมีทีมงานช่วยตัดต่อและฝ่ายเทคนิคเปิดระหว่างทำการแสดง ฝ่ายเสื้อผ้า ผู้วิจัยได้วางรูปแบบและเดินทางไปเลือกซื้อด้วยตนเองเพื่อประหยัดค่าใช้จ่ายและงานที่ได้ก็จะตรงกับแนวความคิดที่วางไว้ด้วย และฝ่ายประชาสัมพันธ์ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการออกแบบสูจิบัตรและบรรยากาศหน้างานด้วยตนเอง แต่มีทีมงานฝ่ายศิลป์วาดรูปประกอบสูจิบัตรและทำโปสเตอร์ให้ จึงจะเห็นได้ว่า หากผู้กำกับการแสดงมีเวลาว่างพอลงไปควบคุมการทำงานของทุกฝ่ายได้อย่างใกล้ชิดก็จะทำให้งานมีประสิทธิภาพและตรงตามแนวความคิดที่วางไว้ได้มากที่สุด แต่หากผู้กำกับการแสดงไม่มีเวลาว่างพอแล้วลงไปทำงานทุกฝ่ายเองทั้งหมดจะกลายเป็นงานทั้งหมดมกระจุกกันที่ผู้กำกับการแสดง ทำให้งานละครไม่ดำเนินต่อไปข้างหน้าหรือดำเนินไปได้ช้ากว่าปกติ เพราะฉะนั้นผู้กำกับการแสดงควรบริหารเวลาของตนให้ดีเพื่อจะได้ทำงานออกมาดีที่สุด

การตีความ

การตีความคือการนำบทละครมาวิเคราะห์เพื่อหาแง่มุมที่เป็นประโยชน์ต่อการสื่อสารกับนักแสดงและผู้ชม การตีความบทละครหากเป็นละครแนวสมจริง (Realist) ผู้กำกับการแสดงควรตีความตามหลักจิตวิทยาและธรรมชาติของมนุษย์เพื่อให้ตัวละครถ่ายทอดความสมจริงออกมาได้มากที่สุดและทำให้ผู้ชมเชื่อในสิ่งที่รับรู้เสมือนเรื่องราวในละครได้เกิดขึ้นจริง แต่ในละครเรื่องนี้เป็นละครเด็ก (Children's Theatre) ซึ่งมีแนวการนำเสนอไม่สมจริงหรือไม่เหมือนจริง (Non-Realist) จึงใช้การตีความเข้าช่วยในการกำกับการแสดงระดับหนึ่ง เช่น ใช้ในการตีความการสื่อสารของนักแสดง ใช้ในการออกแบบการเคลื่อนไหวและตำแหน่งของนักแสดงให้เกิดความหมาย และอาจใช้ในการสื่อสารสัญลักษณ์บางประการกับผู้ชม เป็นต้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้หลักการของการเขียนบทละครสำหรับเด็ก คือ การสร้างโครงเรื่อง (plot) และโครงสร้างเนื้อเรื่อง การสร้างตัวละคร (characters) และการเขียนบทสนทนาวิเคราะห์บทละคร (พรรัตน์ ดำรุง และ อรุณา ยุทธวงศ์, 2524) ดังนี้

การสร้างโครงเรื่อง (plot) และโครงสร้างเนื้อเรื่อง

โครงสร้างของเรื่องประกอบด้วย ตอนเริ่มเรื่อง (Beginning) ดึงดูดความสนใจด้วยการใช้เสียงบรรยาย (Voice Over) และเทคนิคภาพนิ่งเล่าเรื่อง (Tableaux Vivant) เพื่อเกริ่นประวัติของพระราชากับพระราชินี และตามด้วยตอนดำเนินเรื่อง (Rising Action) ซึ่งเป็นช่วงที่ปมปัญหากำลังเริ่มก่อตัวขึ้น ด้วยการเรียกร้องต้องการรุ่งของเจ้าหญิง แม้พระราชากับพระราชินีจะพยายามเท่าใดก็ไม่เป็นผล จนในวันหนึ่งขณะที่เจ้าหญิงกำลังแสดงฤทธิ์ก็ถูกพญานาคเจ็ดหัวจับตัวไป และมีตัวละครบรรดาเจ็ดหัวหลายมาช่วยไว้แต่ก็ไม่เป็นผล จนเหล่าลูกหามและสหายออกมาอาสาขอไปปราบพญานาคเจ็ดหัว ถือเป็นจุดขัดแย้ง (Conflict) ที่ทำให้เรื่องราวเกิดความสนุกสนาน นำติดตาม จนความขัดแย้งดำเนินไปถึงขีดสุด ถึงจุดวิกฤติของเรื่อง (Climax) โดยเหล่าลูกหามและสหายได้ต่อสู้กับพญานาคได้สำเร็จและกลับเข้าเมือง จนนำไปสู่การร้องขอของพระราชากับพวกเขาอยู่ต่อ และนำไปสู่จุดคลี่คลายของเรื่อง (Falling Action) คือตัวละครลูกหามได้ชี้แนะแนวทางในการแก้ปัญหาที่แท้จริงให้แก่พระราชากับเจ็ดหัวที่มาของชื่อตนเองให้เจ้าหญิงฟัง สุดท้ายตอนจบเรื่อง (Ending) เจ้าหญิงค้นพบสิ่งที่แปดของรุ่งกินน้ำแต่ว่าสภาพปัญหาในครอบครัวก็ยังคงไม่ได้รับการแก้ไข จัดเป็นการจบเรื่องด้วยความเศร้า (Sad Ending) แต่ผู้ชมก็รู้สึกภูมิใจที่ตัวละครเจ้าหญิงเข้าใจชีวิตและใช้ชีวิตอยู่ได้ภายใต้เงื่อนไขแบบนี้ได้

Roger A. Hall ได้กล่าวไว้ในหนังสือ Writing Your First Play ว่า “บทละครที่ดีควรมีการผสมผสานกันระหว่างความขัดแย้งภายใน ความขัดแย้งภายนอกและความขัดแย้งที่เกี่ยวกับความเป็นมนุษย์” (1998:13) แต่เนื่องจากละครเรื่องนี้เป็นละครสำหรับเด็กจึงตัดในส่วนของความขัดแย้งที่เกี่ยวกับความเป็นมนุษย์ (Human Conflicts) ซึ่งซับซ้อนออก และทำการวิเคราะห์เพียงความขัดแย้งภายในและความขัดแย้งภายนอก

จุดขัดแย้งหลัก (Main Conflict) ของละครเรื่องนี้ คือ ค่านิยมของสังคมที่ตกอยู่ในห้วงของระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ซึ่งมีผลทำให้ตัวละครในเรื่องต้องเจออุปสรรคนานัปการ เช่น ตัวละครลูกหมามและสหายที่ถูกผู้คนในเมืองหัวเราะเยาะเมื่ออาสาช่วยเหลือเจ้าหญิง พระราชาและพระราชินีประสบปัญหาเจ้าหญิงถูกลักพาตัวไป ก็เพราะพวกเขามีปราสาทและทรัพย์สินมากมายซึ่งเป็นที่ยัปรารถนาของพญาเง็ดหัว หรือแม้แต่เจ้าหญิงเองที่ต้องการรุ่งแต่พระบิดาหรือพระมารดาไม่สามารถหารุ่งมาให้ได้ เพราะรุ่งมิใช่ทรัพย์สินหรือสิ่งของที่เป็นรูปธรรม จึงไม่สามารถใช้วิธีแก้ไขในระบบทุนนิยมแก้ไขได้ เป็นต้น

การสร้างตัวละคร (characters)

ผู้วิจัยนำเสนอตัวละครโดยอ้อม (Indirect Method) คือ การนำเสนอข้อมูลผ่านพฤติกรรมที่แสดงออก เช่น การกระทำและคำพูด ละครเด็กทั่วไปมีตัวละคร 2 ลักษณะ คือ ตัวละครแบบแบน (Flat Character) ซึ่งเป็นตัวละครที่เรียบง่าย ไม่มีความซับซ้อนในบุคลิกภาพ เป็นตัวละครด้านเดียว และมีลักษณะคงที่ตลอดเรื่อง และ ตัวละครแบบกลม (Round Character) เป็นตัวละครที่มีความใกล้เคียงกับความเป็นมนุษย์มากกว่าแบบแรก มีบุคลิกภาพซับซ้อนคล้ายชีวิตจริง แต่เนื่องจากผู้ประพันธ์วรรณกรรมเรื่องเจ้าหญิงนั้น มิได้แบ่งบุคลิกลักษณะของตัวละครให้เป็นแบบแบนหรือกลมอย่างชัดเจน ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในหัวข้อวิเคราะห์บทประพันธ์ คือ ลักษณะของตัวละครมีความแบนครอบคลุมอยู่ คือ ใช้ความแบนในขนบของนิทานเพื่อสื่อสารบุคลิกที่ชัดเจน เช่น ตัวละครเจ้าหญิงที่เอาแต่ใจ ชอบเรียกร้องความสนใจ แต่ภายหลังเผชิญวิกฤตก็สามารถเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้ ขณะที่พระราชาและพระราชินี ไม่ว่าจะตัวละครจะเผชิญกับวิกฤตใด แต่เมื่อปัญหาคลี่คลายลงก็ไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงใด ๆ การนำเสนอแบบนี้ขึ้นเพื่อให้การสื่อแก่นความคิดทำได้ชัดเจนภายใต้รูปแบบนิทาน

ขณะเดียวกันผู้วิจัยทำการดัดแปลงบทประพันธ์เป็นบทละครโดยยึดหลักการคงสิ่งเดิมไว้ให้มากที่สุด เช่นเดียวกัน ในประเด็นดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมิได้แบ่งตัวละครในสภาวะแบบกลมหรือ

แบบแต่อย่างใด เพียงแต่จำแนกตัวละครเป็น 2 ฝ่าย โดยใช้ปัจจัยด้านความสำคัญของบทบาท และเวลาในการปรากฏตัวบนเวที ดังนี้

1.ตัวละครหลัก คือ ตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในเรื่อง มีเวลาในการปรากฏตัวบนเวทีมากพอสมควร ได้แก่ เจ้าหญิง พระราชา พระราชินี ลูกหาม 1-3 ลูกหิม ลูกหิม ลูกหิม ทหารสนม และพญางูเจ็ดหัว รวมทั้งสิ้น 18 ตัวละคร

2.ตัวละครประกอบ คือ ตัวละครที่มีบทบาทสำคัญรองลงมา มีเวลาในการปรากฏตัวบนเวทีไม่มากนัก ได้แก่ อาบัง เจ็ดเซียนชามูไร เจ็ดสิงห์แดนเสือ คนแคะทั้งเจ็ด พนักงานเซเวน-อีเลฟเว่น และคุณครูย่าฮุก รวมทั้งสิ้น 30 ตัวละคร

การวิเคราะห์ตัวละคร ผู้วิจัยวิเคราะห์รายละเอียดด้านต่าง ๆ ดังนี้

1.ความต้องการที่เป็นนามธรรม (Abstract Objective) คือ ความต้องการสูงสุดที่ตัวละครปรารถนา เป็นความต้องการที่เป็นคำนิยามหรือแนวความคิด เช่น ความต้องการความรัก ความอบอุ่น ความต้องการการยอมรับของสังคม ความต้องการความมั่นคงในชีวิต เป็นต้น

2.ความต้องการที่เป็นรูปธรรม (Concrete Objective หรือ Immediate Objective) คือ ความปรารถนาที่เป็นรูปเป็นร่าง มองเห็นได้มากกว่าความต้องการแบบแรก หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าเป็นความต้องการย่อยของตัวละครในแต่ละฉาก โดยความต้องการทั้งหมดที่เกิดขึ้นในข้อนี้ ล้วนปรารถนาและมุ่งประสงค์จะทำให้สำเร็จเพื่อให้ได้ความต้องการที่เป็นนามธรรม (Abstract Objective) มา

3.อุปสรรคของตัวละคร (Obstacle) คือ สิ่งที่ขัดขวางมิให้ตัวละครได้มาซึ่งความต้องการที่เป็นนามธรรม (Abstract Objective)

4.กลวิธีในการเอาชนะอุปสรรคของตัวละคร (Tactics) คือ กลวิธีในการเอาชนะอุปสรรคเพื่อให้ได้ความต้องการที่เป็นนามธรรม (Abstract Objective)

ตัวละครหลัก

1.เจ้าหญิง อายุประมาณ 4 - 6 ปี รูปร่างท้วม ผิวเข้ม ผมหยักศก มีนิสัยเอาแต่ใจตนเอง เพื่อเรียกร้องความสนใจจากพระราชาและพระราชินี ต้องการความรักและความอบอุ่น ชี้เล่น แต่มีจิตใจที่ดั่งงามซ่อนไว้ภายใน มีอุปกรณ์ประจำตัวคือกระเป๋าสะพายรูปกระต่ายสีขาวชมพู ยามใดที่รู้สึกสับสนหรือขัดใจจะชอบหยิบกระเป๋าตุ๊กตาขึ้นมาเล่น นอกจากนี้ยังมีพฤติกรรมของเด็กเอาแต่

ใจหลายประการ เช่น เมื่อไม่ได้ตามหวังก็จะลงไปดันกับพื้น ตะโกนเสียงดังและไม่ฟังเหตุผล เป็นต้น

ความต้องการที่เป็นนามธรรม (Abstract Objective)

คือ ความรักและความอบอุ่นจากครอบครัว

ความต้องการที่เป็นรูปธรรม (Concrete Objective หรือ Immediate Objective)

ฉากที่ 1 คือ ต้องการรู้

ฉากที่ 3 คือ ต้องการหนีเอาตัวรอด

ฉากที่ 4 คือ ต้องการให้พ่อแม่ขอบคุณบรรดาลูกหามและสหายอย่างใจจริง

ฉากที่ 5 คือ ต้องการให้พ่อกับแม่กลับมาคืนดีกันและกลับมาอยู่ร่วมกัน

อุปสรรคของตัวละคร (Obstacle)

คือ ทิฐิของพ่อและแม่

กลวิธีในการเอาชนะอุปสรรค (Tactics)

คือ การเข้าใจและดำเนินชีวิตอยู่ได้ภายใต้เงื่อนไขของการหย่าร้าง

2. พระราชา ชายหนุ่มอายุประมาณ 25 ปี รูปร่างสมส่วน หน้าตาดี ผิวสองเข้ม มีความเป็นชายค่อนข้างสูง ชอบวางอำนาจ ขี้หงุดหงิด และใช้เงินซื้อทุกอย่างที่ต้องการ

3. พระราชินี หญิงสาวอายุประมาณ 22 ปี รูปร่างดี หน้าตาดี ผิวขาว ผมหักศก มีความเป็นหญิงค่อนข้างสูง ชอบวางอำนาจ ขี้หงุดหงิด และใช้เงินซื้อทุกอย่างที่ต้องการ

ตัวละครที่ 2 และ 3 คือ พระราชาและพระราชินี มีการตีความที่เหมือนกันดังนี้

ความต้องการที่เป็นนามธรรม (Abstract Objective)

คือ เป็นที่ยอมรับของทุกคน

ความต้องการที่เป็นรูปธรรม (Concrete Objective หรือ Immediate Objective)

ฉากที่ 1 คือ ต้องการเจ้าหญิงมาเป็นของตนเองและต้องการรู้

ฉากที่ 2 คือ ต้องการหาคนช่วยเจ้าหญิง

ฉากที่ 4 คือ ต้องการให้ลูกหามและสหายอยู่ป้องกันสมบัติ

ฉากที่ 5 คือ ต้องการให้เจ้าหญิงเข้าใจว่าการกลับมาคืนดีกันนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

ไม่ได้

อุปสรรคของตัวละคร (Obstacle)

คือ ทิฐิของอีกฝ่าย

4. ลูกหมาม 1 ชื่อ หามจั่ว ลูกหมาตัวผู้ อายุประมาณ 9 ปี (เทียบเท่าอายุคน) รูปร่างสมส่วน ผิวขาว สะอาด มีความฉลาดและมีไหวพริบเป็นเลิศ เข้าใจโลกได้ดี ช่างคิดและช่างสังเกต ช่างจดและช่างจำ รักในความดีงามเหมือนกับชื่อตามสุภาษิตว่ารักดีหามจั่วรักชั่วหามเสา

5. ลูกหมาม 2 ชื่อ แบกหาม ลูกหมาตัวเมีย อายุประมาณ 9 ปี (เทียบเท่าอายุคน) รูปร่างสมส่วน ผิวสองสี มีความขี้เล่น ใฝ่รู้ เหมือนกับชื่อตามสุภาษิตว่า รู้ไว้ใช้ว่า ใสบ่าแบกหาม

6. ลูกหมาม 3 ชื่อ หามรุ่ง ลูกหมาตัวเมีย อายุประมาณ 9 ปี (เทียบเท่าอายุคน) รูปร่างสมส่วน ผิวเข้ม มีความสนุกสนาน หนักเอาเบาสู้ เหมือนกับชื่อตามสุภาษิตว่า หามรุ่งหามค่ำ

7. ลูกหมี ลูกหมีแสนทะเล้น อายุประมาณ 9 ปี (เทียบเท่าอายุคน) รูปร่างใหญ่ ผิวสองสี มีความสนุกสนาน ขี้เล่น

8. ลูกหมู ลูกหมูแสนงอน อายุประมาณ 8 ปี (เทียบเท่าอายุคน) รูปร่างใหญ่ ผิวขาวชมพู มีความสนุกสนาน ขี้เล่น

9. ลูกหนู ลูกหนูแสนซุกซน อายุประมาณ 6 ปี (เทียบเท่าอายุคน) รูปร่างเล็ก ผิวขาว สะอาด มีความฉลาดและมีไหวพริบเป็นเลิศ แต่ซุ่มซำมและไม่รอบคอบ

ตัวละครที่ 4 – 9 คือ บรรดาลูกหมามและสหายทั้ง 6 มีการตีความที่เหมือนกันดังนี้

ความต้องการที่เป็นนามธรรม (Abstract Objective)

คือ ความต้องการเผยแพร่แนวทางในการดำเนินชีวิตที่ดีงามของครูย่าฮูก

ความต้องการที่เป็นรูปธรรม (Concrete Objective หรือ Immediate Objective)

ฉากที่ 2 คือ ต้องการไปช่วยเจ้าหญิงและต้องการให้ทุกคนเข้าใจชื่อของตน

ฉากที่ 3 คือ ต้องการพาเจ้าหญิงกลับวัง

ฉากที่ 4 คือ ต้องการเผยแพร่แนวทางในการดำเนินชีวิตที่ดีงามของครูย่าฮูก

อุปสรรคของตัวละคร (Obstacle)

คือ ค่านิยมของสังคม

กลวิธีในการเอาชนะอุปสรรค (Tactics)

คือ ใช้เวลาเป็นตัวพิสูจน์ความจริงและสร้างความเข้าใจให้กับคนรอบข้างอย่างใจเย็น

10. ทหาร ชายหนุ่มอายุประมาณ 18 ปี รูปร่างสมส่วน ผิวเข้ม นิสัยตลกและไม่ฉลาด ชอบดูถูกเหยียดหยามคนอื่น

11.สนม หญิงสาวอายุประมาณ 18 ปี รูปร่างดี ผิวขาว นิสัยแสบแค้นและไม่ฉลาด ชอบดูถูกเหยียดหยามคนอื่น

ตัวละครที่ 10 และ 11 คือ ทหารและสนม มีการตีความที่เหมือนกันดังนี้

ความต้องการที่เป็นนามธรรม (Abstract Objective)

คือ สถานะทางสังคมและการยอมรับ

ความต้องการที่เป็นรูปธรรม (Concrete Objective หรือ Immediate Objective)

ฉากที่ 1 คือ ต้องการหารุ่งมาให้ได้เพื่อเอาใจพระราชา , พระราชินีและเจ้าหญิง

ฉากที่ 2 คือ ต้องการหาตัวคนช่วยเจ้าหญิงแต่ไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจของพระราชาที่ให้บรรดาลูกหามไปช่วยเจ้าหญิง

ฉากที่ 4 คือ รับรู้การกลับมาของเจ้าหญิงและรับรู้ว่าการบรรดาลูกหามทำสำเร็จหรือไม่

ฉากที่ 5 คือ ต้องการให้พระราชาและพระราชินีคืนดีกันและกลับมาอยู่ร่วมกัน

อุปสรรคของตัวละคร (Obstacle)

คือ ค่านิยมของสังคมและชนชั้นวรรณะ

กลวิธีในการเอาชนะอุปสรรค (Tactics)

คือ พยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้คนยอมรับ แม้แต่การเข้าร่วมกับค่านิยมที่ไม่ดีของคนหมู่มาก เช่นการดูถูกคนที่แต่งตัวไม่ดี ดูไม่น่าไว้วางใจ เป็นต้น

12. พญานูเจ็ดหัว อายุประมาณ 15 ปี แบ่งความเป็นพี่น้องด้วยน้ำหนักโดย นู 1 ตัวใหญ่สุด มีอำนาจมากที่สุด นู 2 รักสวยรักงาม แต่เป็นผู้ชาย นู 3 ตรงไปตรงมา เขาจริงเขาจังกับชีวิต นู 4 ซื่อเกินไป นู 5 เสี่ยงใจ ทำอะไรซ้ำ นู 6 รักฮิปฮอปเป็นชีวิตจิตใจ และนู 7 สาวห้าว

ความต้องการที่เป็นนามธรรม (Abstract Objective)

คือ ทรัพย์สินและเงินทอง

ความต้องการที่เป็นรูปธรรม (Concrete Objective หรือ Immediate Objective)

ฉากที่ 1 คือ ต้องการจับเจ้าหญิงเรียกค่าไถ่

ฉากที่ 2 คือ ต้องการสู้รบชนะเพื่อจะได้เรียกค่าไถ่เจ้าหญิงได้เหมือนเดิม

ฉากที่ 3 คือ ต้องการแอบเจ้าหญิงและสู้รบชนะเพื่อจะได้เรียกค่าไถ่เจ้าหญิงได้เหมือนเดิม

ฉากที่ 5 คือ ต้องการกลับตัวเป็นคนดี

อุปสรรคของตัวละคร (Obstacle)

คือ ถูกห้ามและสามสหายและความโลภ

ตัวละครประกอบ

1. อาบ้ง เจ็ดเซียนซาโมไร เจ็ดสิงห์แดนเสือ คนแคะทั้งเจ็ดและพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น อายุประมาณ 20 - 30 ปี มีพลังเหลือล้น และอยู่ภายใต้กลไกของสังคมที่มองคนจากเครื่อง แวดล้อม หรืออยู่ในระบอบทุนนิยมแบบเต็มขั้น

ความต้องการที่เป็นนามธรรม (Abstract Objective)

คือ ความต้องการชื่อเสียงเงินทอง

ความต้องการที่เป็นรูปธรรม (Concrete Objective หรือ Immediate Objective)

ฉากที่ 2 คือ ต้องการพาเจ้าหญิงกลับวังและรับรางวัล

อุปสรรคของตัวละคร (Obstacle)

พญางูเจ็ดหัวและความอ่อนด้อยทางปัญญา

2. คุณครูย่าฮุก นกฮูกสูงวัย อายุประมาณ 60 ปี (เทียบเท่าอายุคน) รูปร่างท้วม ผิวสองสี สะอาด มีความฉลาดและเข้าใจโลก มีใจโอบอ้อมอารี เมตตาทุกรุ่น และรักเด็ก

ความต้องการที่เป็นนามธรรม (Abstract Objective)

คือ ความต้องการเผยแพร่แนวทางในการดำเนินชีวิตที่ดีงามแก่บรรดาลูกศิษย์

อุปสรรคของตัวละคร (Obstacle)

คือ ค่านิยมของสังคม

กลยุทธ์ในการเอาชนะอุปสรรค (Tactics)

คือ ความใจเย็นและความจริง

เมื่อประมวลจำนวนตัวละครในเรื่อง แบ่งเป็น ตัวละครที่เป็นมนุษย์จำนวน 34 ตัวละคร คือ พระราชา พระราชินี เจ้าหญิง สนม ทหาร อาบ้ง เจ็ดเซียนซาโมไร เจ็ดสิงห์แดนเสือ คนแคะทั้งเจ็ด และพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น และตัวละครที่เป็นสัตว์จำนวน 14 ตัวละคร คือ ลูกหาม 1,2 และ 3 ลูกหิม ลูกหุ้ม ลูกหูน คุณครูย่าฮุก และพญางูเจ็ดหัว รวมตัวละครทั้งสิ้น

48 ตัวละคร แต่มีบทบาทในเรื่องเพียง 47 ตัวละคร คือ ไม่มีคุณครูย่าฮุกเพราะเป็นเพียงตัวละครที่ถูกกล่าวถึงเท่านั้นแต่ไม่ได้ปรากฏบนเวที ตัวละครทั้งหมดนี้ใช้ผู้แสดงทั้งสิ้น 25 คน โดยใช้การแสดงซ้ำ คือ นักแสดงหนึ่งคนแสดงเป็นหลายตัวละคร เพื่อควบคุมจำนวนของนักแสดงไม่ให้มีมากเกินไป

การเขียนบทสนทนา

บทละครเรื่องนี้ใช้ภาษาในการสนทนาเป็นภาษาพูด แม้ว่าจะดัดแปลงมาจากวรรณกรรม แต่ผู้วิจัยได้ทำการดัดแปลงให้เป็นภาษาพูดเพื่อความเป็นธรรมชาติทางการแสดง โดยทดสอบจากการซ้อมละคร บทสนทนาส่วนใหญ่มีความกระชับ ไม่เยิ่นเย้อ และผนวกมุขตลกไว้ด้วยตัวอย่างเช่น ในบทที่เจ้าหญิงต้องการรู้และพระราชากับพระราชินีใช้กลวิธีต่าง ๆ

เจ้าหญิง	ลูกจะเอารุ่ง ถ้าเสด็จพ้อหาให้ไม่ได้ ลูกจะแปร่งแต่พื้นล่าง ไม่แปร่งพื้นบน
พระราชากับ	ทหาร จงระดมตีปีบเพื่อข่มขู่
ทหาร	รุ่งนะพะเจ้าข้า มิใช่พระราชานู (พระราชานู freeze)
เจ้าหญิง	ลูกจะเอารุ่ง ถ้าเสด็จแม่หาให้ไม่ได้ ลูกจะไม่กินผัก และกินแต่หมูแห้ง ๆ ที่ไม่เปียกน้ำแกงจืด
พระราชานู	ทหาร จงใช้แหวนมาจับรุ่ง
ทหาร	รุ่งนะพะเจ้าข้า มิใช่ปลาในแม่น้ำ (พระราชานู freeze)
เจ้าหญิง	ลูกจะเอารุ่ง ไม่อย่างนั้นลูกจะไม่อยู่กับใครเลย
พระราชานู/ราชินี	ทหาร จงใช้บ่วงบาศคล้องตัวไปคล้องรุ่ง
ทหาร	แล้วจะให้หม่อมฉันไปหารุ่งได้ที่ไหน
พระราชานู/ราชินี	ไม่รู้ไม่ได้ยิน (ปิดหู สายหัว)
เจ้าหญิง	(ตะโกนสุดเสียง) ลูกจะเอารุ่ง

และฉากที่เน้นการกระทำ (Acting) มากกว่าคำพูด (Verbal , Dialogue) เช่น ฉากต่อสู้ของพญางูเจ็ดหัวกับเจ็ดเซียนชาмуไร ดังนี้

ชาмуไรคนที่ 1 ย่า.....(เดินวนรอบตัวเองพร้อมออกท่าทางพร้อมต่อสู้)
 งู 1 (ร้ายมนต์ใส่) ชินเมใจได้ ชินเมใจได้

ชาмуไรคนที่ 1 เหอ..... (เดินเซออกจากฉาก)

ชาмуไรคนที่ 2 เข้าไปต่อสู้

ชาмуไรคนที่ 2 ตี๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไซ้ (ตั้งท่าต่อสู้)

งู 2 (พ่นลมเหม็นใส่) แฮ่

ชาмуไรคนที่ 2 อี๊วก (อาเจียนและเซออกจากฉาก)

ชาмуไรคนที่ 3 เข้าไปต่อสู้

ชาмуไรคนที่ 3 ตี๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไซ้ (ตั้งท่าต่อสู้และชี้ไปทางขวาของตน) นั่นอะไรนะ

งู 3 (ชี้ไปทางขวาของตน) ยูเอ็ฟไอ

ชาмуไรคนที่ 3 มองตามและเผลอ จนโดนงูฉกที่หัว

ชาмуไรคนที่ 3 โอ้ย.....(เดินเซออกจากฉาก)

ชาмуไรคนที่ 4 เข้าไปต่อสู้

ชาмуไรคนที่ 4 ตี๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไซ้ (ตั้งท่าต่อสู้และตั้งท่ายิงฉุบ)

งู 6 เป่า เป่า เป่า เป่า ยิงฉุบ ฉุบ ฉุบ (ออกกระดาศทุกครั้ง)

ชาмуไรคนที่ 4 เป่า ยิงฉุบ ออกค้อนทุกครั้งเลยแพ้ และโดนงูฉกหัว

ชาмуไรคนที่ 4 โอ้ย.....(เดินเซออกจากฉาก)

ชาмуไรคนที่ 5 เข้าไปต่อสู้

ชาмуไรคนที่ 5 ตี๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไซ้ (วาดลวดลายมากไปเผลอเอาดาบปักขาตนเอง) อ้าย
.....(ร้องด้วยความเจ็บปวดและเดินออกจากฉากไป)

งู 4 ตั้งท่าเตรียมต่อสู้ แต่ชาмуไรเอามีดปักขาตนเอง งูจึงได้แต่มองด้วยความงง

ซามูไรคนที่ 6 เข้าไปต่อสู้

ซามูไรคนที่ 6 ตี๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไซ่ (ตั้งท่าต่อสู้)

งู 7 (โยนเหรียญลงพื้น) เฮ้ย ตังค์ตก

ซามูไรคนที่ 6 ไหน ๆ ๆ ๆ (ก้มหน้าหาเหรียญ)

งู 7 (ฉก) นี่แหละ

ซามูไรคนที่ 6 โอ๊ย.....(เดินเซออกจากฉาก)

ซามูไรคนที่ 7 เข้าไปต่อสู้

ซามูไรคนที่ 7 ตี๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไซ่ (ตั้งท่าต่อสู้และมองหาวาศัตรูอยู่ไหน พองู 5 ออกมาก็ ตกใจวิ่งหนีไป) ว้าย ตกใจ ตกใจ

ตัวอย่างต่าง ๆ อีกมากมายสามารถกลับไปชมในส่วนของบทละครร่างที่ 3 ได้ส่วนของ การดัดแปลงบทประพันธ์เป็นบทละคร เพราะหากผู้วิจัยนำมาเขียนไว้ในส่วนนี้อาจเป็นการซ้ำซ้อนกัน

การซ้อมละครและการกำกับการแสดง

การซ้อมละคร

การซ้อมละครสามารถแบ่งได้ 5 ช่วง คือ

1. การอ่านและตีความ (Reading and Interpretation Rehearsals)
2. การกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking Rehearsals)
3. การซ้อมรายละเอียด (Polishing Rehearsals)
4. การซ้อมเทคนิค (Technical Rehearsals)
5. การซ้อมใหญ่ (Dress Rehearsals)

ทั้ง 5 ขั้นตอนมีรายละเอียดดังนี้ (มัทนี รัตตินัน, 2546)

การอ่านและตีความ (Reading and Interpretation Rehearsals)

ในช่วงแรกของการซ้อม ผู้วิจัยในฐานะผู้กำกับการแสดงได้ทำการซ้อมอ่านบทครั้งแรก (First Reading) โดยการให้นักแสดงมานั่งล้อมวงและทำการอ่านบทไปพร้อม ๆ กัน ในรอบแรกนั้นเป็นการอ่านเพื่อรับเนื้อความของเรื่อง ไม่ต้องการตีความผ่านน้ำเสียงใด ๆ เพื่อเป็นการป้องกันการล้อมกรอบความคิดของนักแสดงเอง ซึ่งหากเกิดปัญหาดังกล่าวจะแก้ไขได้ยากเมื่อมีการซ้อมการแสดงเกิดขึ้น ต่อมาจึงมีการอ่านรอบสองเพื่อทำความเข้าใจเนื้อความให้มากขึ้นและผู้วิจัยได้ทำการตีความกับนักแสดงเพื่อบ่งบอกถึงแก่นความคิดของเรื่อง (Theme) บุคลิกลักษณะของตัวละคร (Character) ความต้องการที่เป็นนามธรรม (Abstract Objective) ความต้องการที่เป็นรูปธรรม (Concrete Objective หรือ Immediate Objective) แรงจูงใจ (Motivation) อุปสรรคของตัวละคร (Obstacle) และ กลยุทธ์ในการเอาชนะอุปสรรคของตัวละคร (Tactics) ทั้งนี้ความละเอียดของการตีความขึ้นอยู่กับบทบาทที่ได้รับว่าสำคัญและมีส่วนเกี่ยวข้องกับแก่นความคิดของเรื่อง (Theme) มากน้อยเพียงใด และการตีความดังกล่าวมีส่วนช่วยให้นักแสดงเข้าใจบทบาทของตัวละครที่ตนเองได้รับมากขึ้น

ในการซ้อมขั้นตอนการอ่านและตีความ (Reading and Interpretation Rehearsals) สามารถบันทึกการซ้อมได้ดังนี้

1.การซ้อมการอ่านและตีความ (Reading and Interpretation Rehearsals) (วันที่ 7 มกราคม 2549) โดยการอ่านครั้งแรก (First Reading) คือ ให้นักแสดงมานั่งล้อมวงและทำการอ่านบทไปพร้อม ๆ กัน ในรอบแรกนั้นเป็นการอ่านเพื่อรับเนื้อความของเรื่อง ไม่ต้องการตีความผ่านน้ำเสียงใด ๆ เพื่อเป็นการป้องกันการล้อมกรอบความคิดของนักแสดงเอง ต่อมาจึงมีการอ่านรอบสองเพื่อทำความเข้าใจเนื้อความให้มากขึ้น

ปัญหา

นักแสดงบางคนเคยแสดงละครมาจำนวนมากจึงเผลออ่านแบบตีความ คือแสดงอารมณ์น้ำเสียง ออกมาในการอ่านครั้งแรก (First Reading)

วิธีแก้ปัญหา

ผู้กำกับการชี้แจงเหตุผลในการอ่านแบบไม่ตีความกับนักแสดงและกล่าวถึงปัญหาที่จะตามมาหากนักแสดงติดกับการความรู้สึกในการอ่านครั้งแรก

ภาพที่ 4 การซ้อมการอ่านครั้งแรก (First Reading)

2. ผู้วิจัยได้ทำการตีความกับนักแสดง (วันที่ 8 มกราคม 2549) เพื่อบ่งบอกถึงแก่นความคิดของเรื่อง (Theme) บุคลิกลักษณะของตัวละคร (Character) ความต้องการสูงสุดของตัวละคร (Super Objective) ความต้องการย่อย (Immediate Objective) ในแต่ละฉาก แรงจูงใจ (Motivation) อุปสรรคของตัวละคร (Obstacle) และ กลยุทธ์ในการเอาชนะอุปสรรค (Tactics) ทั้งนี้ความละเอียดของการตีความขึ้นอยู่กับบทบาทที่ได้รับว่าสำคัญและมีส่วนเกี่ยวข้องกับแก่นความคิดของเรื่อง (Theme) มากน้อยเพียงใด และการตีความดังกล่าวมีส่วนช่วยให้นักแสดงเข้าใจบทบาทของตัวละครที่ตนเองได้รับมากขึ้น และทำการอบรมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) กับนักแสดงด้วยกิจกรรมละลายพฤติกรรม (The Ice Breaking) เพื่อสร้างความคุ้นเคย ระหว่างนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปัญหา

นักแสดงส่วนใหญ่จากมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทารู้จักและคุ้นเคยกันดีแล้ว ทำให้ไม่เปิดโอกาสให้นักแสดงหน้าใหม่เข้าร่วมวงสนทนาหรือสร้างความคุ้นเคยด้วย

วิธีแก้ปัญหา

ใช้กิจกรรมสลายกลุ่ม เช่น เล่นเกมส์สร้างละครโฆษณา เนื่องจากนักแสดงส่วนใหญ่มีพื้นฐานทางการแสดงอยู่แล้ว จึงไม่ต้องปูพื้นฐานกันใหม่ การใช้เกมส์ดังกล่าวเพื่อสร้างการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มและสลายกลุ่มที่มีอยู่เดิม เพื่อให้นักแสดงทำความรู้จักและสร้างความคุ้นเคยกับนักแสดงหน้าใหม่ได้ ด้วยการที่ผู้วิจัยทำการแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 5 คน และทำโฆษณากลุ่มละ 1 ชุด เช่น โฆษณายาสระผม สบู่ ยาสีฟัน และอื่น ๆ เพื่อมาแข่งขันกัน การเล่นเกมลักษณะนี้ทำให้นักแสดงเกิดความสุขสนุกสนานจึงลืมหืมกลุ่มเดิมและทำความรู้จักกับกลุ่มใหม่

การกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking Rehearsals)

ผู้วิจัยมีหลักเกณฑ์ในการกำหนดตำแหน่งและทิศทางดังนี้

1. นักแสดงยืนไม่ปิดตัว คือ ผู้ชมสามารถมองเห็นหน้านักแสดงได้อย่างชัดเจน หากนักแสดงมีการหันหลังให้กับผู้ชมบ้าง จะมีเฉพาะช่วงเดินหรือพลิกตัว เป็นต้น

2. นักแสดงไม่ยืนซ้อนกัน หากมีการยืนซ้อนกัน อาจทำให้ผู้ชมมองไม่เห็นนักแสดงที่ยืนบริเวณด้านหลัง จึงแก้ไขได้โดยการให้นักแสดงที่อยู่บริเวณด้านหน้านั่งลง หรือหากนักแสดงนั่งทั้งคู่ อาจแก้ไขโดยการให้นักแสดงที่อยู่บริเวณด้านหน้านั่งลงบนฝ่าเท้า แต่นักแสดงที่นั่งอยู่ด้านหลังนั่งลงบนส้นเท้า แต่ทางเลือกที่ดีที่สุดคือให้นักแสดงที่อยู่บริเวณด้านหลังฉีกตัวเองออกมาทางฝั่งซ้ายหรือขวาเล็กน้อย เพื่อป้องกันการมองไม่เห็น

3. ส่วนใหญ่แล้วเรามักจัดให้ตัวละครที่มีความสำคัญกว่าในฉากนั้น ๆ อยู่บริเวณด้านหน้าหรือบริเวณกลางเวที หรืออยู่ในตำแหน่งที่สูงกว่า หรืออยู่บริเวณที่เป็นจุดดึงดูดสายตาของผู้ชม แต่มีอีกวิธีที่สามารถดึงดูดสายตาผู้ชมได้ดีพอๆกับตำแหน่งก็คือ การใช้สายตาของผู้ร่วมแสดงในการดึงดูดจุดสนใจ เช่น หากผู้กำกับการแสดงต้องการให้ตัวละครที่มีความสำคัญยืนอยู่ด้านหลังแต่ยังให้ความสำคัญกับตัวละครดังกล่าวอยู่ ผู้กำกับการแสดงจะให้ตัวละครที่เหลือหันไปมองตัวละครดังกล่าวเป็นสายตาเดียวกัน เช่น ในฉากเปิดเรื่องที่ตัวละครเจ้าหญิงยืนอยู่บริเวณด้านหลังของเวที (Up Centre) และมีเสียงบรรยายกล่าวว่า “แต่มีสิ่งเดียวที่ไม่สามารถจะแบ่งออกได้ นั่นก็คือเจ้าหญิง” ผู้วิจัยให้นักแสดงที่เหลือหันหน้าและตัวไปทางเดียวกันซึ่งก็คือทางที่เจ้าหญิงยืนอยู่ เพียงเท่านี้ผู้ชมก็จะเลือกมองที่ตำแหน่งเจ้าหญิงเหมือนกับนักแสดงคนอื่นๆ โดยให้ความสำคัญกับตัวละครเจ้าหญิงแทนคนที่อยู่บริเวณด้านหน้า เทคนิคนี้เราเรียกว่าการเน้นย้ำ (Emphasis) ในการกำกับการแสดง

4. ในละครเด็ก เรามักสื่อสารการกำหนดตำแหน่งและการเคลื่อนไหวแบบตรงไปตรงมา อาทิ ตัวละครเคลื่อนไหวเข้าหาสิ่งที่ปรารถนา เช่น เจ้าหญิงจะอ่อนพระราชาและพระราชินีจะเอารุ้ง ก็ จะเดินเข้าหาพระราชาและพระราชินี ตัวละครเคลื่อนออกจากสิ่งที่ไม่ปรารถนา เช่น พระราชาและพระราชินีโกรธกันก็เคลื่อนที่ออกจากกัน เป็นต้น ในขณะที่หากเป็นละครแบบสมจริงหรือเหมือนจริง (Realist) ตัวละครอาจจะเคลื่อนเข้าหาสิ่งที่ไม่ปรารถนาเพื่อต้องการเก็บความลับบางอย่างไว้ก็ได้ เช่น พระราชากับพระราชินีหากไม่ต้องการให้ชาวเมืองรู้ว่าทั้งสองแยกทางกัน ก็ อาจแสดงตนเป็นคู่รักเดินใกล้ชิดกันเพื่อกลบเกลื่อนและปิดบังความลับทั้งที่ในใจไม่ปรารถนาจะเดินคู่กันก็เป็นได้

5. การกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวที่ดี ควรให้นักแสดงรู้สึกเป็นอิสระและมีความเป็นธรรมชาติ ขณะเดียวกันก็สามารถสื่อสารคำพูด ความคิด การกระทำ อารมณ์และ

ความรู้สึกร่วมกันของตัวละคร สื่อสารบุคลิกลักษณะของตัวละคร สื่อสารความสัมพันธ์ของตัวละคร และสื่อสารแรงจูงใจของตัวละคร ตามความต้องการของผู้กำกับการแสดงได้อีกด้วย

ในการสร้างบันทึกการกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking) จะประกอบไปด้วย 3 ส่วน คือ บทละครที่มีการลงเครื่องหมายไว้ รูปภาพแสดงตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking) ซึ่งประกอบด้วยกรอบของฉาก ที่ประกอบไปด้วยฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากในมุมมองจากด้านบนหรือมุมมองของนก (Bird's eyes view) แสดงทางเข้า-ออก สัญลักษณ์แทนตัวละคร เส้นประแทนวิถีการเดินหรือวิถีโคจร เป็นต้น และ คำอธิบายเพิ่มเติมถึงสัญลักษณ์ต่าง ๆ ในรูปภาพ

การกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (blocking) ของละครเรื่องนี้ค่อนข้างมีความซับซ้อน ทั้งนี้ใช้ความซับซ้อนในแง่ของการเดินหรือการข้ามฝั่งของเวที แต่ส่วนใหญ่เป็นความยุ่งยากในการจัดตำแหน่ง อันเนื่องมาจากการที่นักแสดงในเรื่องนี้มีจำนวน 25 คน แต่มีตัวละครถึง 48 ตัวละคร ซึ่งถือเป็นจำนวนตัวละครในละครเด็กที่มากพอสมควร จึงทำให้เกิดความลำบากในการจัดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวบนเวที (blocking) และเป็นการยากที่จะใช้สัญลักษณ์เรื่องสีเพียงอย่างเดียวเพื่อสื่อความแตกต่างในแต่ละตัวละคร การจัดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวบนเวที (blocking) ในครั้งนี้ จึงมีการใช้สัญลักษณ์ เช่น วงกลม (○) สี่เหลี่ยม (□) สามเหลี่ยม (△) และรูปหัวใจ (♥) และรูปดาว (☆) ควบคู่ไปกับการใช้สีที่แตกต่างกัน เพื่อเป็นสัญลักษณ์ประจำตัวละครแต่ละตัว

และด้วยเหตุผลด้านจำนวนของตัวละครที่มีมาก ผู้วิจัยจึงใช้เส้นประเพื่อสื่อวิถีโคจรแทนการใช้เส้นทึบ เพราะหากใช้เส้นทึบในการเขียนวิถีโคจร อาจทำให้ภาพของการจัดบันทึกตำแหน่งและการเคลื่อนไหวบนเวที (blocking) นั้นดูรกเกินไป ขณะเดียวกัน ในบางครั้งผู้วิจัยจะใช้เส้นประแทนวิถีโคจรรายบุคคล แต่ในบางครั้งผู้วิจัยจะใช้เส้นประแทนวิถีโคจรรายกลุ่ม ทั้งนี้เป็นเพราะหากการโคจรครั้งใดตัวละครเดินเป็นกลุ่มแต่เดินเข้าฉากหรือออกจากฉากไม่พร้อมกัน ผู้วิจัยจะใช้เส้นประแทนวิถีโคจรรายบุคคล แต่หากการโคจรครั้งใดตัวละครเดินเข้าฉากหรือออกจากฉากเป็นกลุ่มพร้อมกัน ผู้วิจัยจะใช้เส้นประแทนวิถีโคจรรายกลุ่ม

การจัดบันทึกตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (blocking) ต้องประกอบไปด้วย บทละคร กรอบของเวทีที่ประกอบไปด้วยฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากในมุมมองจากด้านบนหรือมุมมองของนก (Bird's eyes view) ทางเข้า-ออก สัญลักษณ์ประจำตัวละคร และ วิถีโคจร โดยผู้

สร้างสรรค์ละครแต่ละคนอาจมีสัญลักษณ์และวิธีการจัดบันทึกการเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่แตกต่างกันออกไปตามความถนัด แต่ส่วนใหญ่แล้ว การจัดบันทึกตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (blocking) นั้น ต้องทำให้ผู้ที่อ่านหรือผู้ที่ดูการจัดบันทึกในภายหลังเข้าใจได้ง่าย โดยกรอบของเวทีมักใช้อัตราส่วน 1 เมตร ต่อ 1 เซนติเมตร แต่เนื่องจากละครเรื่อง "ลูกหมากับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด" มีลักษณะเป็นละครเวทีที่เดินทางไปแสดง 3 สถานที่ โดยเดินทางไปแสดงตามโรงเรียน 2 แห่ง คือ โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และโรงเรียนสาธิต (ฝ่ายประถม) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โรงเรียนละ 1 รอบ รวมจัดแสดงตามโรงเรียนจำนวน 2 รอบ และเดินทางไปแสดงที่ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา อาคาร 1 ชั้น 4 คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 3 รอบ รวมทั้งสิ้นละครเรื่องนี้จัดเร่แสดงตามสถานที่ต่าง ๆ 3 สถานที่ รวม 5 รอบ การที่ละครเรื่องนี้ต้องเร่แสดง จึงมีผลทำให้เวทีการแสดงในแต่ละรอบมีขนาดไม่เท่ากัน ประกอบกับผู้วิจัยได้ออกแบบให้ละครเรื่องนี้เป็นละครที่ไม่เคร่งครัดด้านสถานที่แสดงเท่าใดนัก โดยสามารถจัดแสดงที่ใดก็ได้ ขอเพียงมีพื้นที่พอสำหรับนักแสดงจำนวน 25 คน ก็สามารถเปิดการแสดงได้แล้ว จึงทำให้กรอบของเวทีในการจัดบันทึกตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว(blocking)นี้ ปราศจากอัตราส่วนพื้นที่และทางเข้า-ออกเวทีที่ตายตัว เพราะในแต่ละสถานที่ การใช้ทางเข้า-ออกก็แตกต่างกัน เช่น การจัดแสดงตามโรงเรียนต้องใช้ทางเข้า-ออกเพียง 3 ทาง คือ ด้านหลังฉากหลักทางซ้ายและขวา แต่ในการจัดแสดงที่ห้องประชุม ดร.เทียม จะมีทางเข้า-ออก ถึง 5 ทาง คือ ด้านหลังฉากหลักทางซ้ายและขวา และด้านข้างทางซ้ายและขวา แต่ผู้วิจัยได้ออกแบบการเข้าออกมาให้มีลักษณะ 3 ทาง เพื่อป้องกันการแก้ปัญหาในภายหลัง กรณีโรงเรียนที่ต้องไปเร่แสดงไม่มีทางเข้าออก 4 และ 5 จึงกำหนดทางเข้า-ออกให้มีเพียง 3 ทาง และในการจัดบันทึกตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (blocking) ครั้งนี้ก็จะใช้ทางเข้า-ออกเพียง 3 ทางเช่นกัน

ส่วนประกอบของการบันทึกตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking) มีดังนี้

1.บทละครที่มีการลงเครื่องหมายไว้

2.รูปภาพแสดงตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking) ประกอบด้วย

2.1 ภาพมุมมองหรือมองจากด้านบนของฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก (Top View หรือ Ground Plan)

2.2 สัญลักษณ์แทนตัวละคร

2.3 ตำแหน่งการเดินและวิธีการเดินหรือวิถีโคจร

ฉาก (Top

3.คำอธิบายเพิ่มเติม

ภาพที่ 5 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 37

คำอธิบายเพิ่มเติม

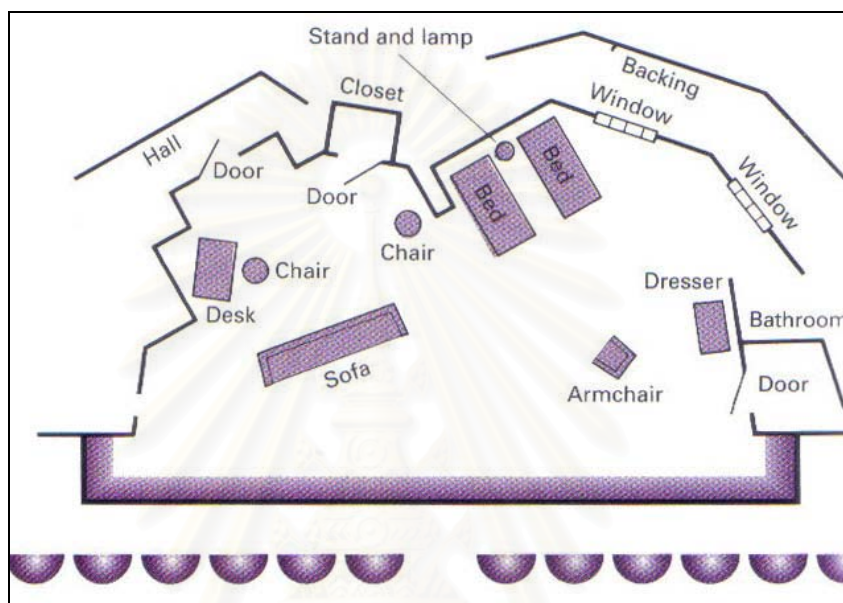
●	=	พระราชา	●	=	สนม
●	=	พระราชา	●	=	ทหาร
●	=	ลูกหาม 1	●	=	ลูกหาม 2
●	=	ลูกหาม 3	●	=	ลูกหิม
●	=	ลูกหุม	●	=	ลูกหูน

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า ตัวละครพระราชาเริ่มเดินไปยังจุดหมายที่ 1 ตอนเริ่มพูดคำว่า “จะไหวหรือเพคะ.....” และเดินไปยังจุดหมายที่ 2 ตอนพระราชาพูดจบคำว่า “ช่างเถอะ ไม่ต้องไปห่วงใคร ห่วงลูกเราคนเดียวก็พอ” ส่วนตัวละครทหาร เริ่มเดินไปยังจุดหมายที่ 1 ตอนพูดจบคำว่า “จะเป็นการเสียเกียรติเปล่า ๆ “ และเริ่มเดินไปยังจุดหมายที่ 2 ตอนพูดจบคำว่า “มันคงหวังรวยทางลัดอยากแต่งงานกับเจ้าหญิงนะพระเจ้าข้า”

การทำเครื่องหมายสัญลักษณ์ลงในบทละครให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด ทั้งคิวการเริ่มเดิน หรือแม้แต่วิธีของการเดิน เช่น การเดินตรง เดินอ้อม เดินตัดหน้า เดินลัดไปทางข้างหลัง หรือเดินเป็นวงกลม จะเป็นเครื่องเตือนความจำกรณีที่นักแสดงหรือผู้กำกับกับการแสดงหลงลืม ตำแหน่งหรือการเคลื่อนไหวของตัวละคร และยังช่วยในการรื้อฟื้นความจำกรณีมีการนำละครเรื่องดังกล่าวกลับมาแสดงใหม่อีกรอบได้อีกด้วย

2.รูปภาพแสดงตำแหน่งและทิศทางการเคลื่อนไหว (Blocking) ประกอบด้วยภาพมุมมองหรือมองจากด้านบนของฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก (Top View) สัญลักษณ์แทนตัวละคร ตำแหน่งการเดินและวิธีการเดินหรือวิถีโคจร ดังนี้

2.1 ภาพมุมมองหรือมองจากด้านบนของฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก (Top View หรือ Ground Plan) ดังภาพต่อไปนี้

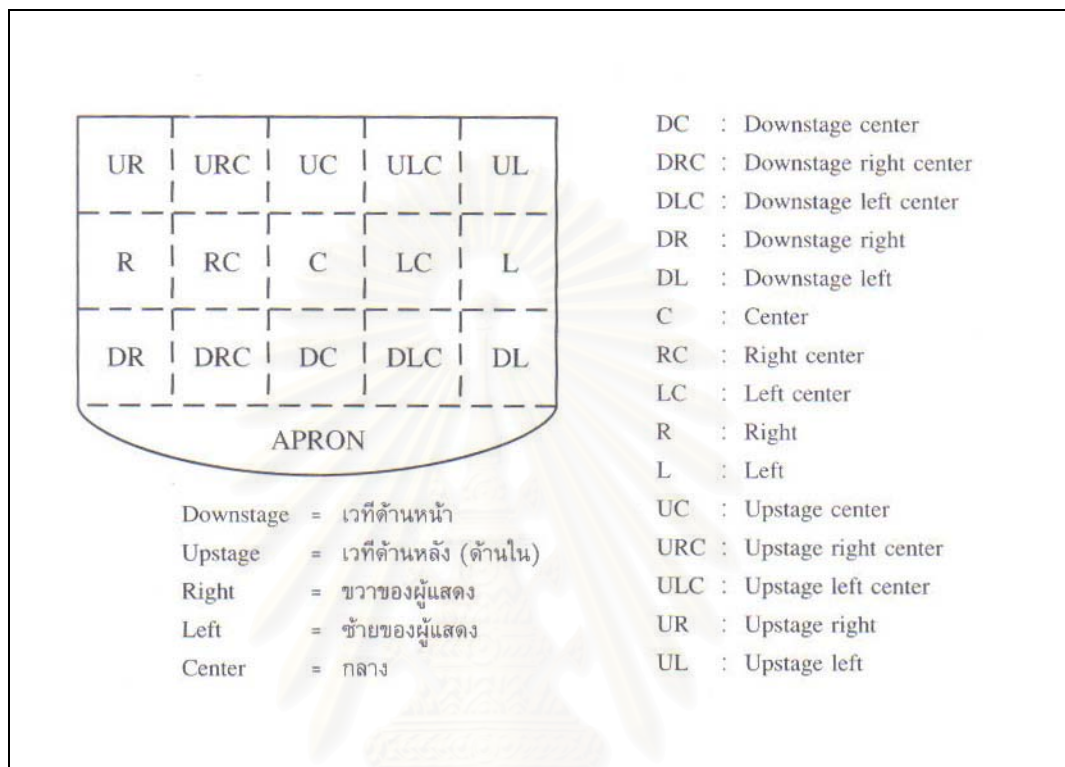
ภาพที่ 6 แสดงภาพมุมมองของห้องรับแขก

ภาพจากหนังสือ Theater The Lively Art (Edwin Wilson and Alvin Goldfarb, 1999:96)

จากภาพดังกล่าวจะเห็นว่าเป็นภาพมุมมองของห้องรับแขกหรือห้องนั่งเล่น ที่มีเก้าอี้และโต๊ะวางอยู่ในภาพดังกล่าวจะมีทั้งสัญลักษณ์และตัวอักษรเพื่อบ่งบอกว่าสัญลักษณ์ดังกล่าวเป็นสิ่งของอะไร โดยใส่ภาพที่มีลักษณะดังกล่าวนี้ลงในตอนแรกของบันทึกการกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking) เพียงครั้งเดียว หลังจากนั้นให้ใส่เพียงกรอบที่เป็นภาพมุมมองเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องใส่ตัวอักษร เพราะจะทำให้รูปภาพแสดงตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking) นั้นรกตาและอ่านความหมายเข้าใจได้ยาก

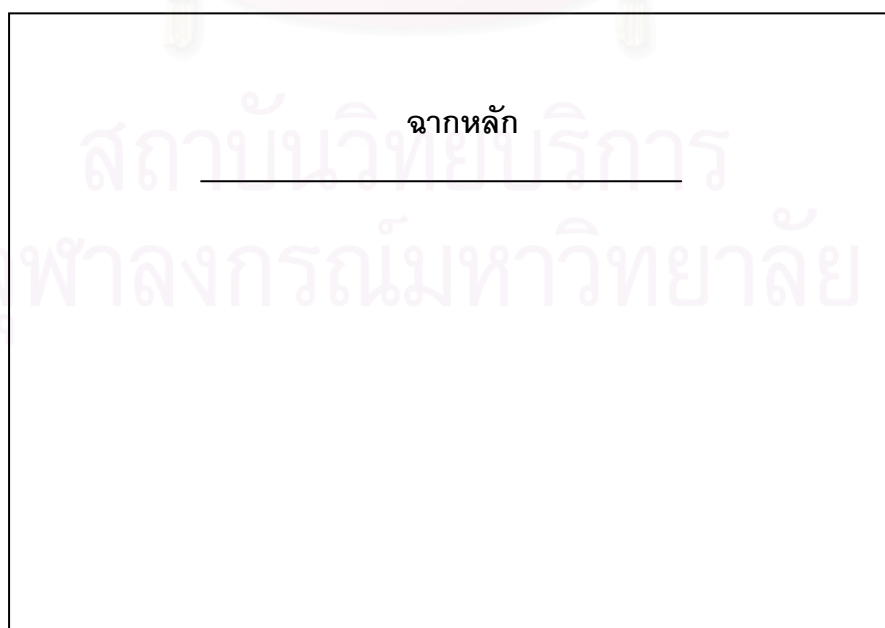
ละครเรื่อง”ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” มีกรอบของเวทีที่มองจากมุมสูง (Top View หรือ Ground Plan) 2 กรอบ คือ

2.1.1 กรอบของฉากที่ 1, 3 และ 5 เป็นฉากที่มีเพียงฉากหลักสีขาววางอยู่ในพื้นที่เวทีบริเวณกลางเวทีด้านหลังหรืออยู่ในตำแหน่ง URC (Upstage Right Center), UC (Upstage Center) และ ULC (Upstage Left Center) ดังภาพ

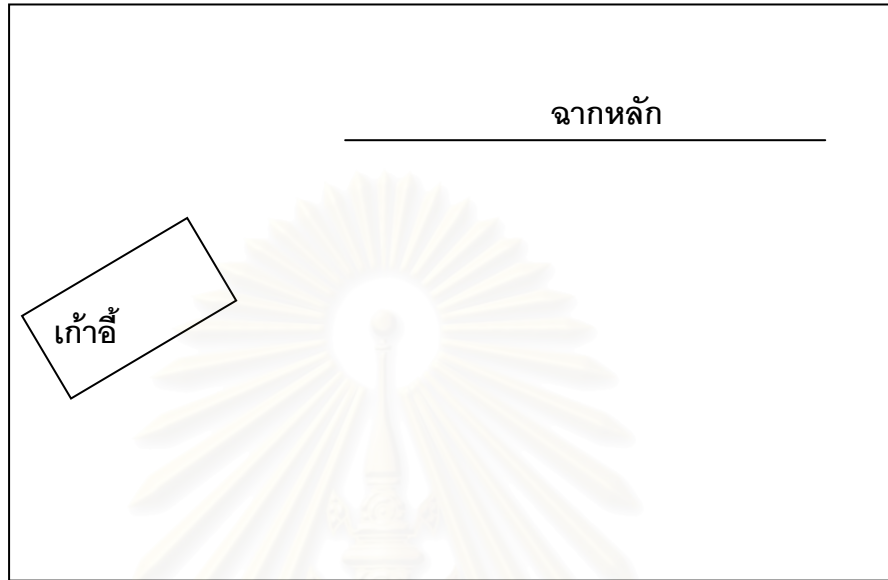
ภาพที่ 7 ภาพแสดงพื้นที่บนเวที

ภาพจากหนังสือความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับศิลปะการกำกับการแสดงละครเวที (มัทนี รัตตินัน, 2546:103)

ภาพที่ 8 ภาพมุมมองของฉากที่ 1, 3 และ 5 ของเรื่อง "ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด"

2.1.2 กรอบของฉากที่ 2 และ 4 เป็นฉากที่มีฉากหลังสีขาวและมีเก้าอี้ยาวบริเวณมุมขวาของเวที (ยึดตามนักแสดง) คือบริเวณ R (Right) และ RC (Right Center) ดังภาพ

ภาพที่ 9 ภาพมุมสูงของฉาก ที่ 2 และ 4 ของเรื่อง "ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด"

2.2 สัญลักษณ์แทนตัวละคร จากการจัดบันทึกการเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ของละครเรื่อง "ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด" เราจะพบสัญลักษณ์แทนตัวละครต่าง ๆ ดังนี้

2.2.1 รูปวงกลม (○) แทนสัญลักษณ์ตัวละครพระราชา พระราชินี เจ้าหญิง ทหาร สนม และอาบั้ง ดังนี้

●	=	พระราชา	●	=	พระราชินี
●	=	เจ้าหญิง	●	=	ทหาร
●	=	สนม	●	=	อาบั้ง

2.2.2 รูปสี่เหลี่ยม (□) แทนสัญลักษณ์ตัวละครพญางูเจ็ดหัว ดังนี้

■	=	งู 1	■	=	งู 2
■	=	งู 3	■	=	งู 4
■	=	งู 5	■	=	งู 6
■	=	งู 7			

2.2.3 รูปสามเหลี่ยม (\triangle) แทนสัญลักษณ์ group seven อันประกอบไปด้วยชาмуไรทั้ง 7 , เจ็ดสิงห์แดนเสือ , คนแคระทั้งเจ็ด และ พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น ดังนี้

	=	ชาмуไร เจ็ดสิงห์ฯ คนแคระ และ พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น 1
	=	ชาмуไร เจ็ดสิงห์ฯ คนแคระ และ พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น 2
	=	ชาмуไร เจ็ดสิงห์ฯ คนแคระ และ พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น 3
	=	ชาмуไร เจ็ดสิงห์ฯ คนแคระ และ พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น 4
	=	ชาмуไร เจ็ดสิงห์ฯ คนแคระ และ พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น 5
	=	ชาмуไร เจ็ดสิงห์ฯ คนแคระ และ พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น 6
	=	ชาмуไร เจ็ดสิงห์ฯ คนแคระ และ พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น 7

2.2.4 รูปหัวใจ (\heartsuit) แทนสัญลักษณ์ตัวละครลูกหามและสหายอันประกอบไปด้วย ลูกหาม 1 ลูกหาม 2 ลูกหาม 3 ลูกหิม ลูกหุม และ ลูกหูน ดังนี้

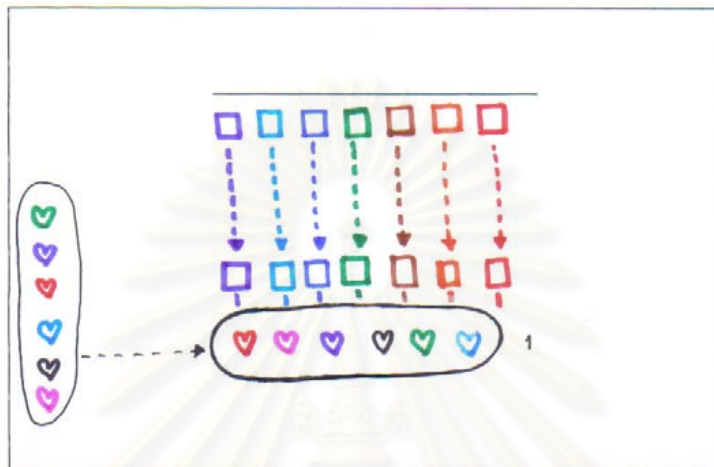
	=	ลูกหาม 1		=	ลูกหาม 2
	=	ลูกหาม 3		=	ลูกหิม
	=	ลูกหุม		=	ลูกหูน

2.2.5 รูปดาว (\star) แทนสัญลักษณ์แบ็คสแตจ (back stage) ถือป้ายอยู่ที่ทำงานหน้าที่ต่าง ๆ ในสถานที่แตกต่างกัน ดังนี้

	=	คนถือป้ายที่ 1 (ป้ายงู 1 และ 2 ในกรมการศาสนา)
	=	คนถือป้ายที่ 2 (ป้ายงู 3 และ 4 ในกระทรวงสาธารณสุข)
	=	คนถือป้ายที่ 3 (ป้ายงู 5 นักบินไอพ่น)
	=	คนถือป้ายที่ 4 (ป้ายงู 6 ในกระทรวงเกษตร)
	=	คนถือป้ายที่ 5 (ป้ายงู 7 นายแบบบนกล่องไม้ขีด)

2.3 ตำแหน่งการเดินและวิธีการเดินหรือวิถีโคจร คือ ตัวเลขแสดงตำแหน่งที่ตัวละครต้องเคลื่อนไหวไปยังตำแหน่งจุดหมาย โดยทั่วไปจะเดินตามลำดับตำแหน่ง 1 , 2 , 3 , ... คือ เดินจากตำแหน่งที่ 1 ไปยังตำแหน่งที่ 2 และไปยังตำแหน่งที่ 3 เป็นต้น ส่วนวิธีการเดินหรือวิถีโคจร คือเส้นประที่แสดงวิธีการเคลื่อนไหวไปยังตำแหน่งจุดหมาย ซึ่งอาจเดินเป็นเส้นตรง เส้นโค้ง เดินเป็นวงกลม หรือเดินซิกแซก เป็นต้น เหตุที่ผู้วิจัยใช้เส้นประแทนวิธีการเดินหรือวิถีโคจร เนื่องจากตัวละครในละครเรื่องนี้มีมากถึง

48 ตัวละคร หากใช้เส้นทึบในการวาดวิถีโคจรอาจทำให้รูปภาพแสดงการเคลื่อนไหวนั้นดูรกตาและอาจทำให้สื่อความหมายได้ไม่ชัดเจน นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ทำการแบ่งเส้นประวิถีโคจรเป็น 2 ประเภท คือ เส้นประแทนวิถีโคจรรายบุคคล และเส้นประแทนวิถีโคจรรายกลุ่ม ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 10 การเคลื่อนไหวนบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 44

จากภาพจะพบเส้นประแทนวิถีโคจรทั้งสองประเภท คือ เส้นประแทนวิถีโคจรรายบุคคลของพญางูเจ็ดหัว (□) และ เส้นประแทนวิถีโคจรรายกลุ่มของบรรดาลูกหามและสหาย (♥) จากรูปภาพแสดงตำแหน่งและการเคลื่อนไหวนี้จะพบว่ามีตัวละครในภาพนี้รวมทั้งสิ้น 13 ตัวละคร หากใช้เส้นทึบหรือเส้นประแทนวิถีโคจรรายบุคคลทั้งหมดจะทำให้ภาพรกและทำให้ผู้อ่านตาลาย แต่เมื่อมีการนำเส้นประแทนวิถีโคจรรายกลุ่มมาใช้ประกอบจะพบว่าภาพสะอาด น่าชม และมองแล้วเข้าใจง่ายกว่า

3. คำอธิบายเพิ่มเติม เป็นส่วนที่ลงรายละเอียดของสัญลักษณ์ต่าง ๆ เพื่อประกอบการอ่าน หรือประกอบการทำความเข้าใจในการจัดบันทึกการเคลื่อนไหวนบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ซึ่งในส่วนนี้จะอยู่บริเวณด้านล่างสุดของรูปภาพในทุกการเคลื่อนไหว สาเหตุที่ไม่นำไปไว้ในตอนท้ายของการจัดบันทึกเพียงครั้งเดียวนั้น เป็นเพราะจำทำให้อ่านการจัดบันทึกไม่สะดวกและเสียเวลาในการเปลี่ยนหน้าเพื่อทำการอ่าน เป็นต้น

การจัดบันทึกการเคลื่อนไหวนบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ของละครเรื่อง "ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด" มีทั้งสิ้น 56 รูปภาพ โดยในแต่ละกลุ่มการเคลื่อนไหวนั้นจะจัด

เรียงลำดับ คือ บทละครที่มีสัญลักษณ์ รูปภาพที่มีการจัดบันทึกการเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) พร้อมด้วยสัญลักษณ์ และ คำอธิบายเพิ่มเติม โดยมีรายละเอียดทั้งหมดอยู่ในภาคผนวกท้ายเล่ม

การกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวบนเวที มีขึ้นเพื่อสื่อสารสิ่งต่างๆ ดังนี้

1. สื่อสารคำพูด ความคิด การกระทำ อารมณ์และความรู้สึกของตัวละคร
2. สื่อสารบุคลิกลักษณะของตัวละคร
3. สื่อสารความสัมพันธ์ของตัวละคร
4. สื่อสารแรงจูงใจ

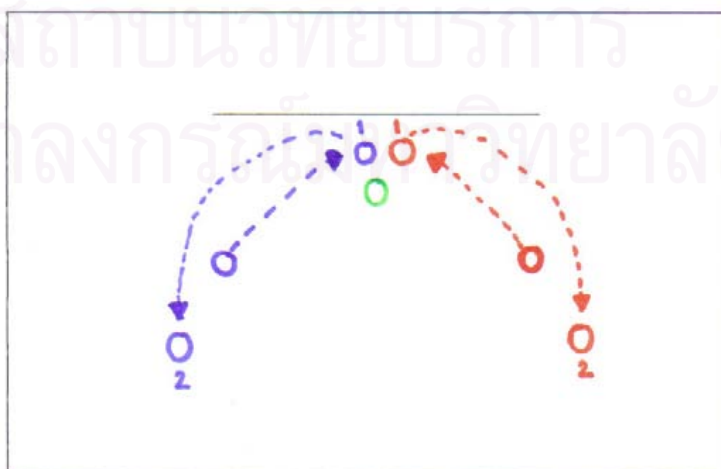
สามารถอธิบายรายละเอียดพร้อมยกตัวอย่างได้ดังนี้

1. สื่อสารคำพูด ความคิด การกระทำ อารมณ์และความรู้สึกของตัวละคร เช่น ใน BLOCKING 3 พระราชาและพระราชินีเดินไปหยิบปราสาทแยกออกจากกัน เพื่อสื่อถึงอารมณ์ที่ไม่ต้องการอยู่ร่วมปราสาทหลังเดียวกัน และเดินแยกไปยังเวทีคนละครด้านและวางปราสาทลง เพื่อสื่อว่าทั้งคู่ได้แยกทางกัน ดังภาพต่อไปนี้

BLOCKING 3

บทละคร

v.o. จึงทำให้ทั้งคู่ตัดสินใจเผ่าครึ่งปราสาทไปอยู่คนละฝั่งแม่น้ำ ● 1 / ● 1
(พระราชาและพระราชินีเดินไปหยิบปราสาทคนละ 3 หลังไปตั้งที่ฝั่งของตน ● 2 / ● 2 และจับปราสาทหลังที่อยู่ตรงกลางแยกออกพร้อมกัน เจ้าหญิงมองอยู่ด้วยความสงสัย

ภาพที่ 11 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 3

คำอธิบายเพิ่มเติม

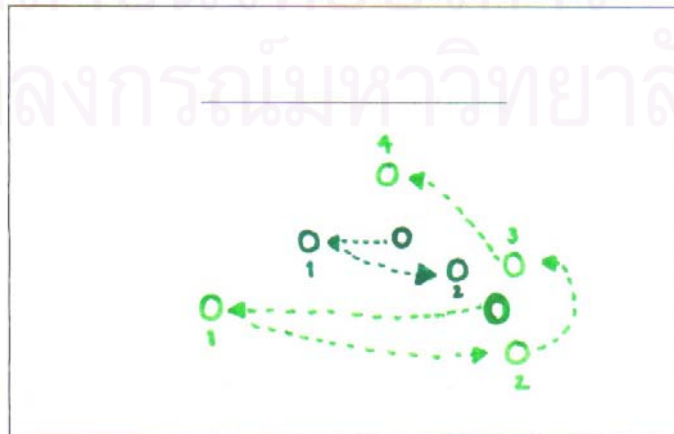
- = พระราชา
- = เจ้าหญิง
- = พระราชินี

2. สื่อสารบุคลิกลักษณะของตัวละคร เช่น ฉากที่สนมต้องวิ่งตามเจ้าหญิงเพื่อให้เปลี่ยนฉลองพระองค์ แต่เจ้าหญิงกลับเดินไปเดินมา และเมื่อมองเห็นรุ้งก็รีบเดินทางไปหาพระบิดาเพื่อขอรุ้ง ในการกำหนดตำแหน่งและทิศทางการเคลื่อนไหว BLOCKING 7 นี้ มุ่งเน้นสะท้อนบุคลิกลักษณะของตัวละครเจ้าหญิงที่ไม่ชอบอยู่นิ่ง ชุกชน ดังภาพต่อไปนี้

BLOCKING 7

บทละคร

- เจ้าหญิง ● 1 ไม่รู้ไม่เห็น (เปิดตา สายหน้า)
- นางกำนัล ● 1 เจ้าหญิงนะมีชุดแบบนี้ตั้ง 183 ชุดนะเพคะ
- เจ้าหญิง ไม่รู้ไม่ได้ยิน (ปิดหู สายหัว)
- นางกำนัล เจ้าหญิงเพคะ เดียวก็แต่งตัวไม่ทันไปหาเสด็จพ่อหอกเพคะ
- เจ้าหญิง ● 2 ไม่รู้ไม่..... (หันไปเห็นรุ้ง) นั่นอะไรนะ
- นางกำนัล ● 2 รุ้งเพคะ
- เจ้าหญิง รุ้งเหวอ...1..2..3..4..5..6..7.. รุ้งมีเจ็ดสีนี่นา ม่วง คราม น้ำเงิน เขียว เหลือง แสด แดง .. สวยจัง...นั่นรุ้งกำลังทำอะไรอยู่นะ
- นางกำนัล กินน้ำเพคะ รุ้งกำลังกินน้ำอยู่
- เจ้าหญิง ดีละ..ฉันจะเอารุ้ง
- นางกำนัล อะไรนะเพคะ
- เจ้าหญิง ● 3 ฉัน จะ เอา รุ้ง (ตะโกนเน้นหนักทีละคำ) เสด็จพ่อ ● 4

ภาพที่ 12 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 7

- ลูกหาม 1,2,3 พวกเราเป็นลูกหาม
- ทหาร แคะชื่อตัวเองยังเรียกไม่ถูก ● 1 แล้วยังมีหน้ามาอาสาไปปราบพญางูยักษ์อีก
กลับบ้านไปใ้ ● 2
- พระราชินี พุดถึงพญางูยักษ์ พวกเจ้าสู้มันไม่ได้หรอก กลับไปดีกว่า
- ลูกหาม 1,2,3 ยังไม่ได้สู้ ทำไม่ถึงบอกว่าสู้ไม่ได้
- พระราชินี (หันมองหน้าพระราชินี) เออจี้ บอกข้ามาซิ ว่าทำไมเจ้าถึงเรียกตัวเองว่าลูกหาม
- ลูกหาม 1 เรามีได้เรียกพระเจ้าข้า แต่คุณครูของเราเป็นคนเรียก
- พระราชินี คุณครูอะไร
- ลูกหาม 2 คุณครูย่าฮุก พระเจ้าข้า
- พระราชินี ว่าแล้วเชียว
- พระราชินี คุณครูย่าฮุกเป็นใครหรือเพคะ
- พระราชินี คุณครูย่าฮุกเป็นครูใหญ่และเป็นครูคนเดียวในโรงเรียนที่อยู่ไกลสุดชายแดนนู่น
นั่นะ เด็กที่ไร้พ่อขาดแม่ส่วนใหญ่จะถูกส่งไปเรียนกับแกที่นั่น ปัญหาของแกก็คือ
แกชอบลงทะเลเปียนชื่อนักเรียนผิบบ่อย ๆ เช่น ชอบสลัดอักษรกัน ประมาณว่า ลูก
หามา ก็เป็นลูกหาม ลูกนก ก็เป็นลูกนก ประมาณเนี่ยะ
- พระราชินี อ้อ อย่างนี้เอง
- พระราชินี พวกเจ้าเป็นเด็กกล้าหาญมาก แล้วหน้าตาก็เหมือนกันอย่างกับแคะ เอ๊ย อย่างกับ
หมาที่เดียว เจ้าชื่ออะไรกันบ้าง ● 2
- ลูกหาม 1 หม่อมฉันเป็นพี่คนโต ชื่อหามจ้าวพระเจ้าข้า
- ลูกหาม 2 หม่อมฉันเป็นคนรอง ชื่อแบกหามพระเจ้าข้า
- ลูกหาม 3 และหม่อมฉันเป็นน้องคนเล็ก ชื่อหามรุ่งหามคำพระเจ้าข้า

ทุกคนหัวเราะ ยกเว้นพระราชากับพระราชินี

- พระราชินี เออจี้ ข้าจะให้เลื้อยเกาะเจ้าคนละตัว พองานเสร็จแล้วนำมาคืนข้าด้วย ... เอ้อ...
ไม่เป็นไร เจ้าคงนำมาส่งคืนข้าไม่ได้ เอาไว้ข้าจะส่งคนไปแคะกลับมาเอง แต่ว่า
แค่สามคนคงจะถ่วงเวลาได้ไม่นาน... เอ๊ยไม่ใช่ คงจะสู้ได้ไม่สมศักดิ์ศรี ข้าจะให้
คนของข้าไปช่วยเจ้าให้ครบ 7 คน
- ลูกหาม 1 มิได้พระเจ้าข้า พวกเรามีเพื่อนร่วมโรงเรียนมาช่วยด้วย

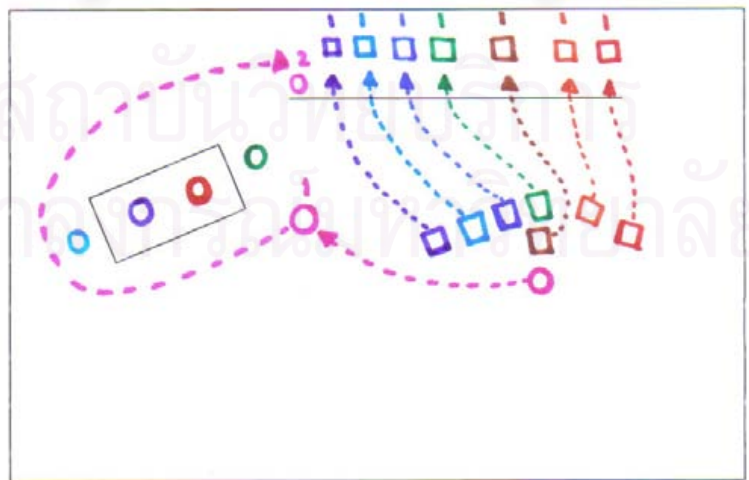
4. สื่อสารแรงจูงใจ ว่าตัวละครนั้นต้องการทำอะไร และมีความต้องการสิ่งใดจากสิ่งที่เคลื่อนไหวเข้าหาหรือถอยห่าง เพราะธรรมชาติของมนุษย์จะเข้าใกล้หรือเคลื่อนเข้าหาสิ่งที่ตนปรารถนา และออกห่างหรือหนีจากสิ่งที่ไม่พึงปรารถนา โดยเฉพาะในละครเด็กนั้นจะสื่อสารแรงจูงใจแบบตรงไปตรงมา แต่ในละครแบบเหมือนจริง (Realist) อาจมีบางฉากที่ตัวละครมีความหมายแฝงในการเคลื่อนไหว อาทิ ในใจลึก ๆ ตัวละครไม่ปรารถนาจะเข้าใกล้ แต่ในความเป็นจริงด้วยความกลัวว่าอีกฝ่ายจะล่วงรู้ความไม่ชอบนั้น จึงต้องทำเป็นแกล้งเดินเข้าหา เป็นต้น ตำแหน่งการเคลื่อนไหวเพื่อสื่อสารแรงจูงใจในเรื่องนี้ เช่น BLOCKING 18 ฉากที่อาบังถูกพญางูเจ็ดหัวล้อมรอบ เมื่ออาบังรู้ว่าโดนจู่โจม จึงวิ่งหนีด้วยความกลัว เป็นการเคลื่อนตัวออกจาก การจู่โจมของพญางูเจ็ดหัว ดังภาพต่อไปนี้

BLOCKING 18

บทละคร

● 1 อาบังตกใจกลัวหนีไปเวทีฝั่งด้านขวา พญางูค่อย ๆ ถอยหลังกลับออกจากฉากไป (ระหว่างเหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นนักแสดงด้านขวาจะ freeze) ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1

อาบัง ฮีนี่ฉานไม่ไหวแล้ว งูะระยามีตั้งเจ็ดหัว ฉานไปดีกว่า (เดินออกจากฉากไป) ● 2
 พระราชา เดี่ยว เดี่ยวก่อน กลับมาพูดกันให้รู้เรื่องก่อน
 พระราชินี เมื่อก็นี้ทุกคนได้ยินเหมือนฉันไหม
 ทูทคน (พูดพร้อมกัน) พญางูเจ็ดหัว
 พระราชินี โธ้ย ฉันทจะเป็นลม

ภาพที่ 14 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 18

คำอธิบายเพิ่มเติม

■	=	๕ 1	■	=	๕ 2
■	=	๕ 3	■	=	๕ 4
■	=	๕ 5	■	=	๕ 6
■	=	๕ 7	●	=	ทหาร
●	=	พระราชา	●	=	พระราชาจีน
●	=	สนม	●	=	อาบัง

ในการกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว ต้องออกแบบให้มีความเป็นธรรมชาติ ทั้งนี้ ต้องเกิดจากความร่วมมือกันระหว่างผู้กำกับการแสดงและนักแสดงเพื่อหาจุดร่วมของตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวที่นักแสดงรู้สึกอิสระและเป็นธรรมชาติขณะเดียวกัน ต้องสื่อความหมายที่ผู้กำกับการแสดงต้องการสื่อสารได้ด้วย ประกอบกับในการกำหนดตำแหน่งต่าง ๆ ผู้กำกับการแสดงควรพิจารณาว่ามีการยืนบังกันหรือไม่ หรือแม้แต่นักแสดงยืนปิดตัวหรือทำให้ผู้ชมมองไม่เห็นหน้านักแสดงนานเกินไปหรือเปล่า และสุดท้ายคือ การออกแบบต่าง ๆ ต้องทำให้เรื่องราวของละครสั้นไหล น่าสนใจ ทำให้ผู้ชมไม่รู้สึกรำคาญหรือเกิดความเพลิดเพลินและมีสมาธิอยู่กับละครได้จนจบเรื่อง ทั้งนี้ในการเคลื่อนไหวของนักแสดงต้องมีพลังเพียงพอต่อขนาดของโรงละคร เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการสื่อสาร เพราะหากละครเรื่องนั้นมีสารที่ดีแต่มีเครื่องมือในการสื่อสารไม่ดี นั่นก็คือเสียงของนักแสดง ผู้ชมหรือผู้รับสารก็อาจไม่ได้รับสารตามเป้าประสงค์ของผู้กำกับการแสดงหรือผู้สร้างสรรคงานละครก็เป็นได้ ดังนั้นวิธีที่ดีที่สุดที่ทำให้นักแสดงมีพลังเพียงพอ คือการอบอุ่นร่างกาย (Warm up) ก่อนการซ้อมละครและการแสดงจริงทุกครั้ง โดยเวลาที่ใช้ในการอบอุ่นร่างกาย (Warm up) อาจแตกต่างกันไปตามเวลาที่ใช้ในการแสดง เช่น หากละครมีความยาว 10 – 15 นาที ควรอบอุ่นร่างกาย (Warm up) ประมาณ ครึ่งชั่วโมง ขณะที่ละครเรื่องนี้มีความยาว 35 นาที จึงมีการอบอุ่นร่างกาย (Warm up) ประมาณ 1 ชั่วโมง เป็นต้น เพราะการอบอุ่นร่างกาย ช่วยในเรื่องของพลังของนักแสดงและเป็นการทำสมาธิไปในขณะเดียวกัน หรือผู้กำกับการแสดงอาจมีกิจกรรมที่ส่งเสริมการทำสมาธิ เช่น เกมสัปดาห์ขึ้น ซึ่งวิธีการเล่นคือ ให้นักแสดงจับคู่กันและแบ่งกันเป็นเอและบี โดยคนที่เป็นเอให้นำนิ้วชี้ไปชี้ที่จมูกของบี และนำบีไปยังจุดต่าง ๆ ที่มีระดับที่หลากหลาย และคนที่เป็นบีก็ควรใช้จมูกตามนิ้วชี้ของเอไม่เกินหนึ่งคืบ ทำอย่างนี้ประมาณ 5 นาที และสลับบทบาทกัน หรืออาจเพิ่มให้ใช้ไหล่นาคาง , ศอกนำท้อง , หนุ่ไหล่ และอื่น ๆ อีกมากมาย เพื่อฝึกฝนสมาธิขณะที่ฝึกการเคลื่อนไหวไปในขณะเดียวกัน เพราะ

ระหว่างการเคลื่อนไหวสมาธิของผู้ตามจะอยู่ที่อวัยวะนำของผู้นำ จึงทำให้เกิดความสนุกระหว่างทำและฝึกสมาธิและการเคลื่อนไหวด้วย

ในการซ้อมกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking Rehearsal) นั้น ผู้วิจัยได้ทำการแบ่งเป็นฉาก โดยใช้เวลาในการซ้อมในส่วนนี้ฉากละ 1-2 วัน โดยผู้วิจัยได้ออกแบบตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวเรียบร้อยแล้ว แต่เพื่อความเป็นธรรมชาติและให้นักแสดงได้แสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วม จึงให้นักแสดงลองเคลื่อนไหวและกำหนดตำแหน่งตามแรงจูงใจที่มีก่อน และเมื่อผู้วิจัยพิจารณาแล้วพบว่าการเคลื่อนไหวดังกล่าวน่าสนใจและสื่อสารได้ดีกว่า ผู้วิจัยก็จะเปลี่ยนการออกแบบใหม่ หรือนำมาผสมผสานกับที่ได้ออกแบบไว้ก่อนหน้านี้ แต่หากการเคลื่อนไหวของนักแสดงไม่สื่อสารเพียงพอตามความต้องการของผู้วิจัย ผู้วิจัยก็จะชี้แจงถึงตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวที่ได้เตรียมไว้พร้อมทั้งแสดงเหตุผลในการใช้ตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวดังกล่าวด้วย ทั้งนี้ตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวอาจเปลี่ยนแปลงได้หลายครั้ง ขึ้นอยู่กับสิ่งที่พบใหม่ ๆ ในการซ้อมแต่ละครั้ง หรือแม้แต่เมื่อมีการจัดการแสดงแล้วมีผู้ชมแสดงความคิดเห็นว่าตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวไม่เหมาะสม ก็อาจมีการเปลี่ยนแปลงได้อีก ขึ้นอยู่กับเวลาในการปรับแก้และความเป็นไปได้ในส่วนต่าง ๆ จึงอาจกล่าวได้ว่า ไม่มีตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวที่เสร็จสมบูรณ์ มีเพียงตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวล่าสุดที่ใช้ในการแสดงครั้งนั้น ๆ เพราะหากต้องนำละครเรื่องดังกล่าวไปแสดงตามสถานที่ต่าง ๆ ที่อาจมีขนาดใหญ่ขึ้นหรือเล็กลง ก็มีความจำเป็นต้องปรับแก้ให้เหมาะสมกับสถานที่นั้น ๆ อีกครั้ง

ในการซ้อมขั้นตอนการกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking Rehearsals) ของละครเรื่องนี้สามารถบันทึกการซ้อมได้ดังนี้

1. การซ้อมกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking Rehearsals) ในฉากที่ 1 และการซ้อมรายละเอียด (Polishing Rehearsals) ต่าง ๆ ในฉากที่ 1 (วันที่ 9 - 10 มกราคม 2549)

ปัญหา

ไม่พบ เนื่องจากการเคลื่อนไหวและตำแหน่งของนักแสดงเป็นไปตามที่ผู้กำกับการแสดงออกแบบไว้ เพราะในฉากดังกล่าวมีการใช้เทคนิค ภาพนิ่งเล่าเรื่อง (Tableaux Vivant) ค่อนข้างมาก จึงมีความจำเป็นต้องใช้ตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวที่ออกแบบไว้

ภาพที่ 15 ภาพการซ้อมละคร

ขั้นตอนการกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking Rehearsals)

2.การซ้อมกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking Rehearsals) ในฉากที่ 2 และการซ้อมรายละเอียด (Polishing Rehearsals) ต่าง ๆ ในฉากที่ 2 (วันที่ 11 – 12 มกราคม 2549)

ปัญหา

นักแสดงไม่ครบ เนื่องจากฉากที่ 2 มีตัวละครและนักแสดงจำนวนมาก เช่น พระราชา พระราชินี ทหาร สนม บรรดาเจ็ด และลูกหมากับสหายทั้ง 6 นักแสดงบางส่วนที่ติดธุระส่วนตัวไม่สามารถมาซ้อมได้ เช่น ลูกหมาม 1 ลูกหิม และบรรดาเจ็ดบางคน

วิธีแก้ปัญหา

ให้นักแสดงที่มาซ้อมทำการซ้อมแทนและช่วยจำตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวให้นักแสดงที่ไม่สามารถมาได้ เหตุผลที่ให้นักแสดงแทนที่มงานเบื้องหลัง (Backstage) เพราะละครเรื่องนี้ไม่มีที่มงานเบื้องหลัง (Backstage) ที่ทำหน้าที่เฉพาะ เพราะจำนวนนักแสดงที่มีอยู่มากทำให้การเคลื่อนย้ายไปแสดงตามที่ตั้งต่าง ๆ เกิดปัญหาได้ง่าย หากเพิ่มที่มงานเบื้องหลัง (Backstage) อีก จะทำให้เกิดปัญหามากขึ้น จึงให้นักแสดงที่มีบทบาทน้อยทำหน้าที่เป็นที่มงานเบื้องหลัง(Backstage)ด้วย

3.การซ้อมกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking Rehearsals) ในฉากที่ 3 และการซ้อมรายละเอียด (Polishing Rehearsals) ต่าง ๆ ในฉากที่ 3 (วันที่ 13 – 14 มกราคม 2549)

ปัญหา

นักแสดงไม่ครบ นักแสดงบางส่วนที่ติดธุระส่วนตัวไม่สามารถมาซ้อมได้ เช่น ลูกหมาม 2,3 ลูกหูน และพญาเจ็ดหัวบางคน

วิธีแก้ปัญหา

ให้นักแสดงที่มาซ้อมทำการซ้อมแทนและช่วยจำตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวให้นักแสดงที่ไม่สามารถมาได้

4.การซ้อมกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking Rehearsals) ในฉากที่ 4 และการซ้อมรายละเอียด (Polishing Rehearsals) ต่าง ๆ ในฉากที่ 4 (วันที่ 15 มกราคม 2549)

ปัญหา

นักแสดงไม่ครบ นักแสดงบางส่วนที่ติดธุระส่วนตัวไม่สามารถมาซ้อมได้ เช่น ลูกหาม 1

วิธีแก้ปัญหา

ให้นักแสดงที่มาซ้อมทำการซ้อมแทนและช่วยจำตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวให้นักแสดงที่ไม่สามารถมาได้

ภาพที่ 16 ภาพการซ้อมละคร

ขั้นตอนการกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking Rehearsals)

5.การซ้อมกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking Rehearsals) ในฉากที่ 4 และการซ้อมรายละเอียด (Polishing Rehearsals) ต่าง ๆ ในฉากที่ 4 (วันที่ 16 มกราคม 2549)

ปัญหา

นักแสดงไม่ครบ นักแสดงบางส่วนที่ติดธุระส่วนตัวไม่สามารถมาซ้อมได้ เช่น ลูกหาม 2,3 และลูกหุน

วิธีแก้ปัญหา

ให้นักแสดงที่มาซ้อมทำการซ้อมแทนและช่วยจำตำแหน่งและทิศทางการเคลื่อนไหวให้นักแสดงที่ไม่สามารถมาได้

6.การซ้อมกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking Rehearsals) ในฉากที่ 5 และการซ้อมรายละเอียด (Polishing Rehearsals) ต่าง ๆ ในฉากที่ 5 (วันที่ 17 – 18 มกราคม 2549)

ปัญหา

ไม่พบ เพราะนักแสดงมีจำนวน 5 คน

ภาพที่ 17 ภาพการซ้อมละคร

ขั้นตอนการกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking Rehearsals)

7.การซ้อมกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking Rehearsals) และการซ้อมรายละเอียด (Polishing Rehearsals) ต่าง ๆ ในฉากที่ 1-5 (วันที่ 19 มกราคม 2549) เพื่อชี้แจงในส่วนที่นักแสดงบางคนยังไม่ได้รับทราบเนื่องจากขาดซ้อม และปรับตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวให้สื่อสารได้ชัดเจนขึ้น โดยใส่ฉากสำรวจหรือใช้เชือกฟางมาทำเป็นเส้นเรียงกันให้เหมือนม่านแทนฉากหลักที่ทำด้วยยางยืดเพื่อกำหนดทิศทางการเข้าและออกของตัวละครได้สมจริงมากขึ้น และใส่ดนตรีและเสียงประกอบขณะแสดงเพื่อให้เกิดความแม่นยำในการแสดงจริงให้มากที่สุด

ปัญหา

นักแสดงมีจำนวนมาก คือ 25 คน ทำให้ขณะซ้อมฉากอื่นที่ตนยังไม่ได้มีบทบาท จึงมีการคุยกันเสียงดัง ทำให้นักแสดงที่กำลังซ้อมอยู่เสียสมาธิ และดนตรีและเสียงประกอบผิดคิวบ่อยครั้ง ทำให้จังหวะของเรื่องไม่กระชับ

วิธีแก้ปัญหา

ทำสมาธินักแสดงที่ยังไม่ได้ออกจากฉากให้มีสมาธิอยู่กับตัวละครที่ได้รับบทบาทตลอด การซ้อม เพราะการทำสมาธิมีส่วนสำคัญที่ช่วยในการแสดงให้ดีขึ้น โดย Sonai Moor ได้กล่าวไว้ในหนังสือ The Stanislavski System The Professional Training of an Actor ว่า สแตนนิสลาฟสกี (Stanislavski) นักการละครรัสเซียเคยกล่าวไว้ว่า ก่อนที่นักแสดงจะทำการแสดง นักแสดงเหล่านั้นจำเป็นต้องมีสมาธิอยู่กับสิ่งที่อยู่ตรงหน้า ซึ่งก็คือเวที นอกจากนี้ตัวผู้เขียนยังกล่าวด้วยว่า ก่อนเรียนการแสดง พวกเขาต้องตั้งสมาธิอยู่กับความเงียบประมาณ 10 – 15 นาที (1984:29) แม้ว่าละครเรื่องนี้จะเป็นละครเด็กแต่ก็ต้องใช้สมาธิในการซ้อมและการแสดงมากเท่ากับการซ้อมและการแสดงละครแบบเหมือนจริง (Realist) จึงต้องมีการทำสมาธิกันใหม่หลังจากที่นักแสดงเสียสมาธิไปกับการคุยกัน หลังจากทำสมาธิแล้วจึงซ้อมอีกหลาย ๆ รอบ เพื่อให้ดนตรีและเสียงประกอบผิดพลาดน้อยที่สุด

การซ้อมรายละเอียด (Polishing Rehearsals)

เป็นขั้นตอนของการใส่รายละเอียดและดูแลภาพรวมของละครทั้งหมด ดังนี้ (มัทนี รัตนิน ,2546)

1.การพัฒนาอารมณ์และบุคลิกลักษณะของตัวละครให้เด่นชัด เช่น ในขั้นแรกตัวละครเจ้าหญิงจะแสดงอารมณ์ก้าวร้าวมากเกินไปกว่าความเอาแต่ใจ ทำให้ตัวละครที่ปรากฏบนเวทีไม่น่ารัก ซึ่งผิดไปจากการทดลองของผู้วิจัยที่มุ่งเน้นคัดเลือกนักแสดงที่รูปร่างภายนอกไม่น่ารัก แต่นิสัยภายในและการแสดงออกน่ารักเพียงพอต่อการเป็นเจ้าหญิงได้ จึงต้องทำความเข้าใจกับนักแสดงใหม่ ถึงเหตุผลที่ตัวละครเจ้าหญิงเอาแต่ใจ เนื่องมาจากการต้องการความรักความอบอุ่นในครอบครัว ทุก ๆ การกระทำ ทำขึ้นเพื่อเรียกร้องความสนใจ มิใช่เพื่อต้องการสิ่งที่ปรารถนาจริง ๆ เป็นต้น

2.การพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวละครว่าน่าเชื่อถือและนักแสดงมีความจริงใจเพียงพอที่จะสื่อสารหรือไม่ เช่น ในช่วงแรกของความสัมพันธ์ฉันท์สามี-ภรรยา ของพระราชินีและพระราชินีที่แสดงอาการโอบกอดกันด้วยความรัก แต่เมื่อซ้อมหลายรอบมากขึ้น ความรักที่นักแสดงทั้งคู่แสดงออกต่อกันกลับน้อยลง จึงต้องมีเล่นเกมส์เพื่อสร้างความสัมพันธ์ ความคุ้นเคย และสร้างความสดใสให้กลับมาสู่การแสดง เพราะในฉากดังกล่าวตัวละครทั้งสองยังคงรักกันอยู่ แม้ว่าในตอนสุดท้ายเรื่องจะแสดงความรักต่อกันน้อยมากก็ตาม

3.จังหวะและลีลาของการเคลื่อนไหวมีพลัง สื่อความหมายและใช้เวลาได้อย่างเหมาะสม (Timing) สมเหตุสมผลและจริงใจ ในช่วงแรกของการซ้อมละครเรื่องนี้นักแสดงมี

ความสนุกที่ได้ซ้อมและแสดงละครเพราะยังมีความสนุกกับมุขตลกอยู่ แต่เมื่อซ้อมได้ระยะหนึ่ง นักแสดงรู้จักมุขตลกทุกมุขอย่างดีแล้ว ทำให้เกิดความซ้ำซาก จำเจ และกลายเป็นการแสดงในลักษณะตอคิวกัน คือ ตัวละครหนึ่งพูดจบ อีกตัวละครหนึ่งตอบทพูดของตัวเอง เป็นต้น และยิ่งนานวัน การแสดงเริ่มมีจังหวะยึดเกินกว่าที่ผู้วิจัยตั้งเป้าหมายไว้ จึงทำให้ต้องแก้ไขจุดนี้อย่างเร่งด่วน ด้วยการให้นักแสดงเล่นเกมสับสนุก ๆ เพื่อผ่อนคลาย หรือ ทำสมาธิก่อนการซ้อมละคร และในบางรอบหากจังหวะยึดมากเกินไป ผู้วิจัยจะให้นักแสดงแสดงในจังหวะที่เร็วกว่าปกติประมาณ 2-3 เท่า โดยที่นักแสดงไม่ต้องคิดบทก่อนพูด เพียงแต่ฟังและตอคิวพูดบทสนทนาของตนแบบทันทีทันใดที่ไม่ต้องสื่อสาร ทั้งนี้ทำเพื่อลดความเครียดในการแสดงให้มีน้อยลง และกระตุ้นความตื่นตัวให้กับนักแสดง และเมื่อแสดงแบบปกติในรอบต่อไป งานที่ได้รับจะมีจังหวะที่ดีขึ้น

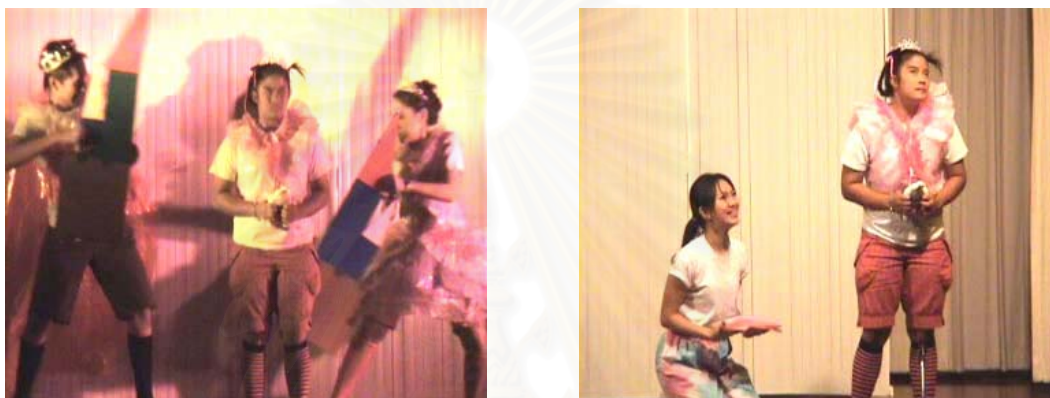
4.องค์ประกอบของภาพที่ปรากฏสื่อความหมาย อารมณ์ ความรู้สึก และมีจุดสนใจ (Focus) ตรงตามการออกแบบ เป็นการเก็บรายละเอียดของภาพในส่วนของตำแหน่งและการเคลื่อนไหวของตัวละคร (Blocking) เช่น ใน BLOCK 54 ตัวละครสนมจะเคลื่อนไหวมายังตำแหน่งที่ 2 จากเดิมเป็นบริเวณ C (Center) มาเป็นบริเวณ RC (Right Center) เพื่อป้องกันการบังกัน เพราะหากสนมยืนบริเวณ C (Center) จะทำให้ตัวละครเจ้าหญิงยืนบัง และในตอนจบเรื่อง ตัวละครสนมเป็นตัวคล้ายปมปัญหาเกี่ยวกับสีที่แปดของรุ่งกินน้ำ หากโดนบังอาจทำให้สื่อสารได้ไม่ดีพอ ดังตัวอย่างรูปภาพการกำหนดตำแหน่งและการเคลื่อนไหวของตัวละคร (Blocking) ที่แก้ไขแล้ว ดังภาพ

ภาพที่ 18 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 44

5.กิจกรรมเสริมความหมาย (Stage Business/Activity) เป็นท่าทางที่สื่อความหมายด้วยอุปกรณ์ประกอบฉาก หรือกิจกรรมที่เลือกสรรมาใช้ได้เหมาะสมและสมจริง เช่น การที่ผู้วิจัยใส่

รายละเอียดให้ตัวละครเจ้าหญิงชอบเล่นกระเป๋าสะพายรูปตุ๊กตากระต่ายสีขาวชมพู เพื่อสื่อความหมายของบุคลิกของตัวละครที่เป็นเด็กขาดความอบอุ่น ไม่มีคนคอยคุยด้วย จึงชอบคุยกับตุ๊กตา และเมื่อใดที่รู้สึกสับสน คิดอะไรไม่ออก ก็จะหยิบตุ๊กตาขึ้นมาคลำเล่น แต่เนื่องจากนักแสดงที่แสดงเป็นตัวละครเจ้าหญิงนั้นไม่ชอบเล่นตุ๊กตา และไม่ชอบสีชมพู จึงทำให้ขณะแสดง นักแสดงมักจะหลงลืมกิจกรรมเสริมความหมายดังกล่าว ทำให้สื่อสารได้ไม่ตรงตามความต้องการของผู้กำกับการแสดงซึ่งก็คือผู้วิจัย ผู้วิจัยจึงต้องทำความเข้าใจกับนักแสดงถึงสาเหตุของกิจกรรมเสริมความหมายดังกล่าว และเล่นเกมสเพื่อสร้างความคุ้นเคยระหว่างนักแสดงกับอุปกรณ์ประกอบ

ภาพที่ 19 - 20 แสดงกิจกรรมเสริมความหมาย(Stage Business/Activity) ของตัวละครเจ้าหญิง

6.เทคนิคการแสดงต่าง ๆ ที่ออกแบบมาใช้งานได้ดี เช่น การทดลองซ้อมพร้อมฉากหลัก สีขาวที่ทำจากยางยืดว่าเกิดปัญหาในการเข้าและออกจากฉากหรือไม่ และเมื่อนำมาซ้อมดูก็ไม่พบกับปัญหาใด ๆ

7.เสียงพูดมีพลัง กังวาน ชัดเจน น้ำเสียงและจังหวะถูกต้องเหมาะสม สัมกับบุคลิกลักษณะของตัวละคร ในส่วนนี้ไม่ค่อยมีปัญหาเท่าใดนัก เนื่องจากนักแสดงส่วนใหญ่เคยแสดงละครเวทีมาแล้ว มีเพียงนักแสดงบางส่วนที่เป็นนักศึกษาปีที่ 1 ที่ยังไม่เคยฝึกแสดงละครเวทีจะมีปัญหาเรื่องเสียงเบาเกินไป จึงต้องฝึกให้เสียงตามหลักละครเวทีและฝึกหายใจ เป็นต้น

8.ผู้แสดงเข้าถึงบทบาทและอารมณ์ของตัวละคร และสามารถดำรงสิ่งเหล่านี้ได้ตลอดการแสดง มีสมาธิและความเชื่อในตัวละครนั้น ๆ นักแสดงในละครเรื่องนี้จะมีปัญหาเรื่องสมาธิค่อนข้างมาก เนื่องจากนักแสดงรู้จักและคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี จึงทำให้เมื่อมีเวลาว่างก็มักจะคุยเล่นกัน แทนที่จะทำสมาธิสำหรับการแสดง ต้องมีการห้ามปรามและเล่นเกมสเพื่อดึงสมาธิกลับคืนมาบ่อยครั้ง แต่การที่นักแสดงมีความคุ้นเคยกันก็มีส่วนดีตรงที่บรรยากาศในการซ้อมละครมีความสนุกสนานและช่วยเสริมให้การแสดงละครมีความสนุกสนานมากขึ้นด้วย

9. การแสดงมีจังหวะกระชับ ด้วยการให้เทคนิคแสดงเร็วกว่าจังหวะปกติที่ตั้งใจได้กล่าวไปแล้วข้างต้น เพื่อให้การแสดงรอบต่อมามีจังหวะกระชับมากขึ้น

10. ทุกสิ่งในละครมีความเป็นเอกภาพ(Unity) คือ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ด้วยการนำองค์ประกอบหลัก เช่น ฉาก อุปกรณ์ประกอบฉาก เสื้อผ้า และเสียงมาทำการซ่อมพร้อม ๆ กัน แล้วตรวจดูว่ามีความเป็นเอกภาพหรือไม่ หากไม่มี จะได้ปรับแก้ไขได้ทันทั่วทั้งที่ เนื่องจากละครเรื่องนี้มีการซ่อมเพื่อตรวจดูความเป็นเอกภาพมาพอสมควรก่อนรอบการแสดงจริง จึงทำให้ไม่มีปัญหาดังกล่าว

11. ดูรายละเอียดในเรื่องของอารมณ์ของเรื่อง (Mood) ซึ่งในเรื่องนี้เป็นลักษณะอารมณ์เคลิ้มฝัน โดยการใช้นดนตรีประกอบเป็นเสียงกลองดนตรีและเสียงเปียโน บรรยากาศ สีสัน (Tone) เหมือนอยู่ในเทพนิยาย จากการใส่แสงสีชมพูเป็นหลัก และหากมีงบประมาณมากกว่าที่เป็นอยู่ อาจมีการใช้เครื่องทำน้ำแข็งแห้ง (Dry Ice) หรือควันเพื่อเสริมบรรยากาศดังกล่าวด้วย และแนวการนำเสนอ (Style) ละครเวทีสำหรับเด็กในรูปแบบนิทาน

12. เก็บรายละเอียดทั้งหมดให้สมบูรณ์ เช่น ใช้ฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากชุดสำรองในการซ้อมทุกครั้งและหากเป็นไปได้ควรมีเสื้อผ้าชุดสำรองในการซ้อมเพื่อสร้างความคุ้นเคยให้กับนักแสดง

ในการซ้อมขั้นตอนการซ้อมรายละเอียด (Polishing Rehearsals) ของละครเรื่องนี้สามารถบันทึกการซ้อมได้ดังนี้

1. การซ้อมจนจบเรื่อง (Run Through) (วันที่ 20 มกราคม 2549) โดยลงรายละเอียดกิจกรรมเสริมความหมาย (Stage Business/Activity) ให้กับตัวละครและพัฒนาความสัมพันธ์ของตัวละครให้น่าเชื่อถือ เช่น นักแสดงพระราชากับพระราชินีให้ดูรักกันในฉากที่ 1 ให้มากขึ้น และพัฒนาความเข้าใจในการแสดง เช่น ตัวละครพระราชารับให้มีความเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น และตัวละครเจ้าหญิงให้มีความเด็กที่น่ารักมากกว่าเด็กที่ก้าวร้าวเพียงอย่างเดียว

ปัญหา

นักแสดงไม่ครบ และดนตรีและเสียงประกอบยังผิดพลาดอยู่บ่อยครั้ง

วิธีแก้ปัญหา

ให้นักแสดงที่มาซ้อมทำการซ้อมแทนและช่วยจำตำแหน่งและทิศทางการเคลื่อนไหวให้นักแสดงที่ไม่สามารถมาได้ และซ้อมอีกหลาย ๆ รอบ เพื่อความแม่นยำในการเปิดดนตรีและเสียงประกอบ

ภาพที่ 21 การซ้อมรายละเอียด (Polishing Rehearsals)

2.การซ้อมจนจบเรื่อง (Run Through) (วันที่ 21 มกราคม 2549) โดยควบคุมจังหวะและลีลาของการเคลื่อนไหวของนักแสดงให้มีพลัง สื่อความหมายและใช้เวลาได้อย่างเหมาะสมเจาะ (Timing) สมเหตุสมผลและจริงใจ รวมถึงการพิจารณาองค์ประกอบของภาพที่ปรากฏสื่อว่าความหมาย อารมณ์ ความรู้สึก และมีจุดสนใจ (Focus) ตรงตามการออกแบบหรือไม่

ปัญหา

นักแสดงบางคนที่ไม่ได้มาซ้อมในวันที่มีการกำหนดตำแหน่งเกิดความสับสนอยู่เล็กน้อย จึงทำให้ไม่สามารถควบคุมจังหวะในภาพรวมได้

วิธีแก้ปัญหา

ซ้อมจนจบเรื่อง (Run Through) อีกหลาย ๆ รอบ เพื่อสร้างความแม่นยำในการเคลื่อนไหว และกระชับจังหวะด้วยการแสดงแบบเร็วทั้งเรื่อง 1 รอบ และแสดงในจังหวะปกติอีก 1 รอบ จะทำให้การแสดงรอบหลังมีจังหวะที่กระชับขึ้น นอกจากนี้ผู้กำกับการแสดงยังให้นักแสดงวอล์มร่างกายมากขึ้นด้วย

ภาพที่ 22 การซ้อมรายละเอียด (Polishing Rehearsals)

3.การซ้อมจนจบเรื่อง (Run Through) (วันที่ 23 มกราคม 2549) โดยนำฉากจริงและเสื้อผ้าจริงมาใส่เพื่อสร้างความคุ้นเคยและจะได้เห็นปัญหาในส่วนของฉากและเสื้อผ้าได้ก่อนเวลา

เพราะหากพบปัญหาซ้ำเกินไปอาจแก้ไขไม่ทัน ในส่วนของการแสดง เน้นการพัฒนาอารมณ์และบุคลิกลักษณะของตัวละครให้เด่นชัด พิจารณาเสียงพูดของนักแสดงว่ามีพลัง กังวาน ชัดเจน น้ำเสียงและจังหวะถูกต้องเหมาะสม สัมกับบุคลิกลักษณะของตัวละครหรือไม่ รวมถึงการกระชับจังหวะในการแสดงเพื่อความสนุกสนานและน่าสนใจไม่น่าเบื่อ

ปัญหา

เมื่อมีการเข้าและออกของงูบนฉากหลักที่เป็นยางยืดพร้อมกันทำให้ฉากโคลงเคลง ไม้มั่นคง และนักแสดงบางคนเช่น บรรดาเจ็ดและงูบางตัวยังไม่สามารถถ่ายทอดอารมณ์และบุคลิกลักษณะของตัวละครได้ดีพอ

วิธีแก้ปัญหา

สำหรับฉากนั้นแก้ปัญหาด้วยการให้พญาจูเจ็ดหัวใช้มือที่มีได้นำออกมาแสดงจับยึดฉากไว้ และพยายามเข้าออกไม่พร้อมกัน เพื่อลดภาระการรับน้ำหนักของฉาก ส่วนในเรื่องของการแสดง ผู้กำกับการแสดงได้ใช้เวลาในการใส่รายละเอียดให้นักแสดงในภายหลังจากการ Run Through

การซ้อมเทคนิค (Technical Rehearsals)

เป็นช่วงของการใส่รายละเอียดด้านเทคนิค โดยแบ่งเป็นหัวข้อดังนี้

1. ซ้อมเทคนิคครั้งที่ 1

คือการให้นักแสดงเดินบนเวทีตามตำแหน่งและการเคลื่อนไหวที่เคยซ้อมมา โดยไม่ต้องแสดงจริง คือ เดินพร้อมกับพูดบทแต่ไม่ต้องแสดงอารมณ์หรือการกระทำเหมือนจริง และทำการจัดไฟให้มีจุดสนใจ (Focus) ลงตรงตำแหน่งที่นักแสดงยืน และพิจารณาความชัดเจนของแสงที่ปรากฏบนหน้านักแสดง รวมทั้งสามารถสื่อสารความหมายและอารมณ์ของเรื่องได้ตามความต้องการของผู้กำกับการแสดง ในการซ้อมขั้นนี้ นักแสดงต้องมีความอดทนเพราะในการซ้อมดังกล่าว นักแสดงต้องยืนตำแหน่งคราวละหนึ่งตำแหน่งเพื่อพิจารณาว่ามีการตกไฟเกิดขึ้นหรือไม่ และหากเกิดปัญหาดังกล่าวอาจแก้ไขได้ด้วยการเปลี่ยนตำแหน่งการเคลื่อนไหวหรือปรับจุดสนใจ (Focus) ไปที่นักแสดงคนนั้น และต้องทำแบบนี้เรื่อยไปจนจบเรื่อง จึงใช้เวลาประมาณ 2 – 4 ชั่วโมง เพราะมีการหยุดการแสดงเป็นระยะ ๆ ทั้งนี้เวลาที่ใช้นั้นขึ้นอยู่กับจำนวนตำแหน่งและการออกแบบแสงว่าหลากหลายเพียงใด โดยสถานที่ที่ใช้ในการซ้อมคือโรงละครที่จะใช้ในการจัดแสดงละครเรื่องดังกล่าว โดยในละครเรื่องนี้มีโอกาสซ้อมเทคนิคครั้งที่ 1 เพียง 2 ชั่วโมง เนื่องจากเข้าหอประชุมได้เวลา 12.00 น. และต้องจัดแสดงเวลา 17.00 น. ทำให้มีเวลาในการซ้อมเทคนิคและเตรียมงานด้านอื่น ๆ น้อยเกินไป จึงทำให้มีการพลาดในการเปิดคิวไฟในการแสดงรอบที่ 3 ณ

ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยสังเกตได้จากแบบสอบถามที่มีผู้ชมให้ความคิดเห็นเพิ่มเติมเรื่องแสงค่อนข้างมาก

2. ซ้อมเทคนิคครั้งที่ 2

คือการให้นักแสดงใส่เสื้อผ้าที่จะแสดงและแต่งหน้าเหมือนจริงแสดงบนเวทีจนจบเรื่อง (Run Through) พร้อมกับเทคนิคฉาก แสงและเสียงตั้งแต่ต้นจบจบเรื่องเพื่อพิจารณาความลื่นไหลของเทคนิคต่าง ๆ การสื่อความหมายของไฟว่ามีช่วงใดบกพร่อง การพิจารณาสีของเสื้อผ้าที่ปรากฏ ว่าเกิดการผสมสีกับแสงสีจนอาจทำให้เกิดการเพี้ยนของสี รวมทั้งการพิจารณาถึงเอกภาพของการใช้สีด้วย ในละครเรื่องนี้ไม่มีการซ้อมเทคนิคขั้นนี้ เนื่องจากผู้วิจัยได้ออกแบบให้นักแสดงซ้อมเทคนิคให้เสร็จก่อนแต่งหน้า จึงไม่สามารถซ้อมขั้นตอนนี้ได้ แต่เนื่องจากการแต่งหน้าของละครเรื่องนี้เน้นความเป็นธรรมชาติ มีเพียงตัวละครที่เป็นสัตว์อย่าง ลูกหาม ลูกหิม ลูกหุ้ม ลูกหูน และพญางูเจ็ดหัว เท่านั้นที่แต่งหน้าแบบแฟนตาซี คือแต่งให้มีสัญลักษณ์บางประการบ่งบอกถึงความเป็นสัตว์ชนิดนั้น ๆ เช่น การวาดจมูกสุนัข สุนัข และหมี การวาดหนวดของสัตว์ทุกตัวยกเว้นลูกหุ้ม การวาดลายงู เป็นต้น ประกอบกับแสงที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นแสงสีเหลืองจึงเกิดการเพี้ยนสีน้อยมาก

3. ซ้อมเทคนิคครั้งที่ 3

ซ้อมเหมือนการซ้อมเทคนิคครั้งที่ 2 อีกครั้ง โดยให้นักแสดงแสดงเหมือนจริง คือมีการตีความและจังหวะที่สมจริง เพื่อพิจารณาว่างานทั้งหมดมีข้อบกพร่องใด และมีความเป็นเอกภาพทั้งเรื่องหรือไม่ ในละครเรื่องนี้ทำการซ้อมเทคนิคขั้นตอนนี้แม้ว่าจะไม่มีการซ้อมเทคนิคครั้งที่ 2 ก็ตาม คือ การซ้อมทุกอย่างเหมือนแสดงจริง เช่น การเปิดปิดแสง เสียง การเปลี่ยนฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก การเปลี่ยนเสื้อผ้า การแต่งหน้า ยกเว้นไม่มีการแต่งหน้า เพราะเวลามีจำกัด เป็นต้น

ภาพที่ 23 - 24 การซ้อมเทคนิค (Technical Rehearsals)

ในการซ้อมเทคนิคทั้ง 3 ครั้งควรกระทำในวันเดียวกัน เพื่อความต่อเนื่องและการแก้ปัญหาได้ทัน่วงที ดังนั้นผู้กำกับการแสดงควรให้นักแสดงแต่งหน้าก่อนทำการซ้อมเทคนิคครั้งที่ 1 เพื่อพิจารณาสิ่งที่ปรากฏ และเมื่อทำการซ้อมเสร็จแล้วให้ทำการเติมแต่งเพิ่ม แล้วจึงซ้อมเทคนิคครั้งที่ 2 และเมื่อปรับแก้เสร็จแล้ว ให้นักแสดงพักผ่อนประมาณ 1 ชั่วโมง จึงทำการซ้อมเทคนิคครั้งที่ 3

ในการซ้อมเทคนิค (Technical Rehearsals) ของละครเรื่องนี้สามารถบันทึกการซ้อมได้ดังนี้

การซ้อมเทคนิค (Technical Rehearsals) (วันที่ 30 มกราคม 2549) ทั้ง 2 รูปแบบ และซ้อมใหญ่(Dress Rehearsals) คือ แสดงเหมือนจริงทุกประการ แต่ในครั้งนี้มี การซ้อมเทคนิคเข้ามาเกี่ยวข้องเพราะจัดแสดงในโรงละคร หรือ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งสามารถจัดแสงได้

ปัญหา

เนื่องจากเข้าห้องประชุมได้เวลา 12.00 น. และต้องจัดแสดงเวลา 17.00 น. จึงทำให้มีเวลาในการซ้อมเทคนิคและซ้อมใหญ่น้อยเกินไป จึงทำให้งานยังไม่สมบูรณ์

วิธีแก้ปัญหา

เนื่องจากมีเวลาในการซ้อมเพียง 3 ชั่วโมง พักผ่อนและรับประทานอาหารครึ่งชั่วโมง และแต่งตัวและทำสมาธิอีก 1 ชั่วโมงครึ่ง จึงเก็บงานให้ครบถ้วนก่อนเก็บรายละเอียดทั้งหมดภายในเวลาที่เหลืออยู่

การซ้อมใหญ่ (Dress Rehearsals)

เป็นการซ้อมทุกอย่างเหมือนแสดงจริง เพียงแต่ไม่มีผู้ชม เพื่อตรวจความเรียบร้อยก่อนเปิดการแสดงสู่สาธารณชน โดยละครเรื่องนี้แบ่งการซ้อมใหญ่เป็น 2 ช่วง คือ ช่วงก่อนการแสดงรอบที่ 1 และ 2 กับ ช่วงก่อนการแสดงรอบที่ 3-5 ทั้งนี้มีความแตกต่างกันตรงที่การซ้อมใหญ่รอบที่ 1 และ 2 ไม่ต้องใช้ไฟหรือการจัดแสง เพราะในการแสดงรอบดังกล่าวไม่มีการใช้เทคนิคแสง เนื่องจากสถานที่ไม่อำนวยประกอบกับงบประมาณที่มีจำกัด

ในการซ้อมใหญ่ (Dress Rehearsals) ของละครเรื่องนี้สามารถบันทึกการซ้อมได้ดังนี้

การซ้อมใหญ่ (Dress Rehearsals) (วันที่ 25 มกราคม 2549) คือ แสดงเหมือนจริงทุกประการ แต่ไม่มีเทคนิคแสงเข้ามาเกี่ยวข้อง เพราะในการแสดงรอบที่ 1 และ 2 นั้นจัดแสดงที่โรงเรียนจึงไม่ต้องใช้ไฟ การซ้อมใหญ่เพื่อดูเทคนิคการแสดงต่าง ๆ ที่ออกแบบมาใช้งานได้ดีหรือไม่ ทุกสิ่งในละครมีความเป็นเอกภาพ(Unity) คือ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันหรือไม่ และอารมณ์ของเรื่อง (Mood) บรรยากาศ สีสนั (Tone) และแนวการนำเสนอ (Style)ของละครตรงตามเป้าหมายของผู้กำกับการแสดง สรุปคือ เป็นการเก็บรายละเอียดทุกประการก่อนนำไปแสดงหรือเผยแพร่สู่สาธารณชน

ปัญหา

จังหวะการแสดงยังไม่กระชับ และนักแสดงยังไม่มีพลังเพียงพอที่จะดึงดูดผู้ชมที่เป็นเด็ก ซึ่งจะชมละครในรอบที่ 1 และ 2 ได้

วิธีแก้ปัญหา

แสดงจากต้นจนจบเรื่อง (Run Through) อีกครั้งหนึ่งเพื่อกระชับจังหวะและสร้างความตื่นตัวให้กับนักแสดง เพื่อเพิ่มพลังในการแสดงให้มากขึ้น

สรุปคือ ละครเรื่องนี้ใช้เวลาในการซ้อมประมาณ 18 วัน และซ้อมวันละประมาณ 4 – 6 ชั่วโมง จึงรวมเวลาในการซ้อมทั้งสิ้นประมาณ 90 ชั่วโมง จึงสามารถเก็บรายละเอียดละครทั้งเรื่องได้ เมื่อเทียบกับละครเด็กเรื่องอื่น ๆ อาจกล่าวได้ว่าใช้เวลาในการซ้อมใกล้เคียงกัน แม้ว่าละครเรื่องนี้จะใช้เวลาในการซ้อมเพียง 18 วัน แต่จำนวนชั่วโมงในการซ้อมประกอบกับเวลาที่ใช้ในการแสดงสั้น ทำให้มีเวลาซ้อมในแต่ละวันได้หลายรอบการแสดง จึงทำให้สามารถซ้อมละครได้ทันเวลาที่กำหนด

ปัจจัยที่ทำให้การซ้อมละครมีจำกัดนั้นมีสาเหตุมาจากหลายประการ เช่น นักแสดงทำงานแบบเต็มเวลา ประกอบกับนักศึกษาที่กำลังเรียนและสอบจึงไม่สามารถกลับดึกได้ ทำให้มีเวลาเหลื่อมกันอยู่เพียงน้อยนิด คือ ประมาณ 1 – 2 ชั่วโมง ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องจัดการบริหารเวลาในการซ้อมให้ลงตัว โดยในช่วงใดนักแสดงที่ทำงานแบบเต็มเวลายังไม่มา ผู้วิจัยจะทำการเก็บรายละเอียดจากนักศึกษาก่อน และเมื่อถึงเวลาที่นักศึกษาเดินทางกลับบ้าน ผู้วิจัยจะทำการเก็บรายละเอียดจากนักแสดงที่ทำงานแบบเต็มเวลาแทน นอกจากเรื่องของเวลาของนักแสดง ปัญหาในการซ้อมด้านอื่น ๆ เช่น ความสามารถของนักแสดงที่มีไม่เท่ากัน ทำให้นักแสดงที่แสดงเก่งอยู่แล้วได้รับจุดสนใจมากกว่านักแสดงคนอื่น ซึ่งหากผู้วิจัยมีเวลามากกว่านี้จะทำการปรับแก้ให้นักแสดงทุกคนมีความสามารถใกล้เคียงกัน และปัญหาเรื่องงบประมาณ เนื่องจากผู้วิจัยเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายทั้งหมดในการทำละครเอง จึงทำให้มีงบประมาณที่จำกัด ประกอบกับขนาดของโปร

ดักรัชนีละครมีขนาดใหญ่ปานกลาง จึงทำให้ต้องใช้งบประมาณมาก ทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถออกค่าใช้จ่ายค่าอาหารเย็นระหว่างการซ้อมละครได้ สามารถทำได้เพียงการออกค่าใช้จ่ายค่าอาหารในวันแสดงเท่านั้น จึงทำให้นักแสดงต้องหาอาหารมารับประทานเอง บางคนเมื่อเดินทางมาถึงสถานที่ซ้อมแล้วแต่ไม่เห็นว่ามีนักแสดงคนอื่นมา ก็ตัดสินใจออกไปหาอะไรทานข้างนอก และกว่าจะเดินทางกลับมาจะใช้เวลานานพอสมควร เพราะช่วงเวลาในการซ้อมละครเป็นช่วงเย็นมีคนทานอาหารมาก ร้านค้าทำไม่ทัน ทำให้นักแสดงกลับมาซ้อมช้ากว่าปกติ ทำให้การซ้อมต้องล่าช้าไปมากขึ้น

โดยสรุปแล้วปัจจัยที่เป็นอุปสรรคและส่งผลกระทบต่อการทำงานซ้อมละครเรื่องนี้ คือ ปัจจัยด้านเวลา ปัจจัยด้านนักแสดง ปัจจัยด้านกำลังคนทำงานที่มีน้อยเกินไป ทำให้ต้องนำนักแสดงมาช่วยงานฝ่ายเบื้องหลังและปัจจัยด้านงบประมาณ ส่วนปัจจัยที่ช่วยเสริมให้ละครเรื่องนี้ทำงานได้ราบรื่นขึ้นคือ ปัจจัยด้านสถานที่ในการซ้อม ซึ่งได้รับความอนุเคราะห์จากคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ต้นสังกัดของผู้วิจัยเอื้อเฟื้อสถานที่สำหรับการฝึกซ้อม

การกำกับการแสดง

ผู้กำกับการแสดง (Director) คือ บุคคลที่ทำหน้าที่รับผิดชอบสูงสุดในการควบคุมกำหนดแผนงานและวางแนวทางในการผลิตละครเรื่องนั้นๆ เป็นไปตามที่ตนเองได้ตีความไว้ ผู้กำกับการแสดงจะมีสิทธิ์ในการตัดสินใจขั้นสุดท้ายแต่เพียงผู้เดียวเสมอ ผู้กำกับการแสดงจะต้องมีความรับผิดชอบเกี่ยวกับการออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก แสง เสียง การแต่งหน้าและทำผม, ดนตรีและเสียงประกอบ เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับแนวความคิดรวบยอด (Concept) การตีความและความต้องการของผู้กำกับการแสดง

หน้าที่ของผู้กำกับการแสดง (ซูโรมาน เวศยาภรณ์,2537)

1.คัดเลือกบทละคร อ่านและตีความบทละคร และศึกษาบทละครนั้นอย่างละเอียดถี่ถ้วน กำหนดแนวทางการนำเสนอ ซึ่งผู้วิจัยได้เขียนรายละเอียดไว้ในหัวข้อการคัดเลือกบทประพันธ์และการตีความแล้ว

2.วางแนวความคิดรวบยอด (Design Concept) และควบคุมงานด้านศิลปะทุกแขนง (Artistic Elements) ให้เกิดภาพเดียวกัน (Single Vision) โดยต้องอธิบายความต้องการของตนเองให้ชัดเจน โดยแนวความคิดรวบยอด (Concept) ของละครเรื่องนี้คือเป็นละครเด็กในรูปแบบนิทาน

ก่อนอื่น เพราะฉะนั้นทุกอย่างจะนำเสนอแนวไม่เหมือนจริง (Non-Realist) และแสดงภาพชวนฝันแบบเพนิยาย

3.ประสานงานกับศิลปินฝ่ายต่างๆ ให้มีแนวการปฏิบัติให้ได้ผลงานการแสดงที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (Unified Performance) ในส่วนนี้ผู้อ่านสามารถอ่านรายละเอียดได้ในส่วนของบันทึกการซ้อมละครแบบรายวัน

4.ต้องคัดเลือกนักแสดง โดยที่ผู้กำกับต้องมีคุณสมบัติ บุคลิกลักษณะของตัวละครอย่างชัดเจนเพื่อสะดวกต่อการคัดเลือกนักแสดง ทั้งนี้ผู้กำกับควรดูความสามารถในการแสดงเช่น การร้อง การเต้น การใช้จินตนาการ และการตีความหมายบทละครของนักแสดงด้วย ซึ่งผู้อ่านสามารถอ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในหัวข้อการคัดเลือกนักแสดง

5.กำหนดวันซ้อม ดำเนินการฝึกซ้อมและควบคุมผลรวมทั้งหมดในระยะเวลาก่อนการแสดง โดยต้องหาสถานที่ซ้อมที่เหมาะสม โดยหากสามารถวางเฟอร์นิเจอร์เหมือนฉากจริงได้จะเป็นการดียิ่ง ผู้กำกับควรรู้ตำแหน่งการเดิน การยืนของตัวละคร โดยเฉพาะละครเด็ก การเคลื่อนไหวบนเวทีถือว่ามีค่าสำคัญอย่างมาก เพราะเด็กไม่ชอบมองอะไรซ้ำๆ นานๆ จึงต้องมีการเคลื่อนไหวที่สมบูรณ์ ไม่ซ้ำซาก ใช้พื้นที่บนเวทีอย่างคุ้มค่า อีกทั้งยังต้องดูแลจังหวะในการแสดงให้เหมาะสมกับผู้ชม เช่น เด็กไม่สามารถดูละครได้นานมากนัก จึงต้องกระชับจังหวะในการแสดงให้น่าสนใจ และต้องไม่รีบจนดูเหมือนตัวละครเคลื่อนไหวอย่างลนลาน หรือพูดรวบจนเกินไป ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงผลการบันทึกสิ่งเหล่านี้ไว้ในตารางการซ้อมและบันทึกการซ้อมแบบรายวัน

6.ให้คำแนะนำแก่หัวหน้าฝ่ายออกแบบฉาก ซึ่งส่วนใหญ่ละครเด็กมักใช้ฉากที่สามารถเปลี่ยนสถานที่ได้บ่อย ๆ และต้องการพื้นที่สำหรับให้ตัวละครวิ่งไล่กัน แผลงกาย ซ่อนตัว เต็มร่า ฝ่ายแสงว่าต้องการให้แสงสื่ออารมณ์ในแนวใด ออกแบบเครื่องแต่งกายว่าละครอยู่ในสมัยใด ตัวละครมีนิสัยอย่างไร สามารถอ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้จากหัวข้อการออกแบบฉาก

7.ตัดสินใจแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างการทำดำเนินงานของฝ่ายงานอื่น ๆ โดยสิทธิ์ขาดแต่เพียงผู้เดียว

8.รับผิดชอบผลลัพธ์ที่ได้จากการดำเนินงานทั้งหมด

9.ประเมินผลการแสดงและการดำเนินงานทั้งหมด เพื่อทำการแก้ไขในการแสดงครั้งต่อไป

การยกตัวอย่างในรายละเอียดด้านหน้าที่ของผู้กำกับการแสดง อาจทำให้การเขียนงานเกิดความซ้ำซ้อน ผู้อ่านสามารถอ่านรายละเอียดการกำกับการแสดงของผู้วิจัยได้ในรายละเอียดแต่ละหัวข้อภายในเล่ม

มุขตลก

มุขตลกคือส่วนสำคัญในละครเด็กเพราะมีส่วนเสริมความสนุก และดึงดูดความสนใจให้เด็กและผู้ชมรู้สึกเพลิดเพลินขณะที่รับสารที่มีสาระไปพร้อม ๆ กัน แต่ทั้งนี้ มุขตลกที่ดีควรมีส่วนสอดคล้องกับเรื่องราวโดยสื่อสารผ่านการกระทำ (Action) และท่าทาง (Gesture) บุคลิกลักษณะของตัวละคร (Character) และผ่านบทสนทนาและบทบรรยายจากวรรณกรรม (Dialogue) มิใช่แปลกแยกจากเรื่อง เช่น มีการแทรกเสริมบทที่มีได้อยู่ในบทละครระหว่างกำลังแสดง หรือ แทรกเสริมมุขตลกที่ไม่มีความเป็นสากลเพียงพอ คือ มุขตลกที่เข้าใจกันเพียงกลุ่มเล็ก ๆ แต่คนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจ โดยในละครเรื่องนี้มีมุขตลกแบ่งเป็นส่วนต่าง ๆ รวมทั้งสิ้น 27 มุข ดังนี้

1. มุขตลกที่สื่อสารผ่านการกระทำ (Action) และท่าทาง (Gesture) 14 มุข
2. มุขตลกที่สื่อสารผ่านบุคลิกลักษณะของตัวละคร (Character) 10 มุข
3. มุขตลกที่สื่อสารผ่านบทสนทนาและบทบรรยายจากวรรณกรรม (Dialogue) 3 มุข

สามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

1. มุขตลกที่สื่อสารผ่านการกระทำ (Action) และท่าทาง (Gesture)

คือ ใช้การกระทำและท่าทางในการทำให้เกิดความตลก ดังนี้

1.1 มุขท่าทางลึดปอมปอม

เจ้าหญิง ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ (ทั้งสองท่าทำ freeze ที่เป็นอิริยาบถของการวิ่งไล่เพื่อบังคับให้เปลี่ยนเสื้อผ้า) ฉันทจะใส่ชุดนี้

ในช่วงที่เจ้าหญิงพูดว่า ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ เจ้าหญิงจะกึ่งลงบนพื้น โดยใช้ด้านข้างลำตัว กลิ้งหันศีรษะไปทางผู้ชมประมาณ 3 รอบ และลุกขึ้นนั่งในท่าชันเข่าและชูแขนทั้งสองข้างเป็นรูปตัววี และพูดคำว่าไม่คำสุดท้ายยาว ๆ

ปฏิบัติการตอบกลับ(Feedback) ผู้ชมที่เป็นเด็กวัย 6-12 ปี ณ โรงเรียนสาธิต ประถม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และ โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ที่ได้รับชมการแสดงในรอบที่ 1 และ 2 จะชอบมุขตลกนี้ เพราะรู้สึกขำ

ในท่าทางของเจ้าหญิง ในขณะที่ผู้ใหญ่ที่ชมการแสดงรอบที่ 5 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา จะรู้สึกตลกกับท่าทางนี้

1.2 มุขนับรู้้ง

เจ้าหญิง รุ่งเหรอ...1..2..3..4..5..6..7.. รุ่งมีเจ็ดสีนี้มา ม่วง คราม น้ำเงิน เขียว เหลือง แสด แดง .. สวยจัง....นี่รุ่งกำลังทำอะไรอยู่นะ

ขณะนับรู้้งเจ้าหญิงจะค่อย ๆ ลดระดับลงทีละหนึ่งตัวเลข และจบที่การลงไปนอนที่พื้น และลุกขึ้นมาใหม่เพื่อขานชื่อสีของรู้้งโดยทำแบบเดิมแต่คราวนี้มีสนมช่วยรองรับน้ำหนักไม่ให้ล้มลงไปนอน แต่เจ้าหญิงก็จบด้วยการกระดกขาซ้ายแทน

ปฏิริยาตอบกลับ(Feedback) ผู้ชมที่เป็นเด็กวัย 6-12 ปี ณ โรงเรียนสาธิต ประถม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และ โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ที่ได้รับชมการแสดงในรอบที่ 1 และ 2 จะชอบมุขตลกนี้ เพราะรู้สึกขำ ในท่าทางของเจ้าหญิง ในขณะที่ผู้ใหญ่ที่ชมการแสดงรอบที่ 5 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา จะรู้สึกตลกกับท่าทางนี้

1.3 มุขสลัขาแบบบัลเลต์

เจ้าหญิง ไม่เอา ไม่เอา ลูกจะเอารุ่ง ถ้าพ่อไม่เอารุ่งมาให้ลูก ลูกจะไปอยู่กับเสด็จแม่ตลอด และจะไม่มาหาเสด็จพ่ออีกเลย (เดินออกกลางฉากหลัง)

ก่อนเดินออกกลางฉากหลัง เจ้าหญิงทำท่ากระโดดสลัขาแบบบัลเลต์ เพื่อสื่อให้เห็นว่าเจ้าหญิงเป็นเด็กที่รำรวยทั่วไป ที่พ่อแม่ส่งเสริมให้เรียนบัลเลต์ แต่ไม่รู้จักไปแสดงออกที่ไหน จึงมาแสดงออกในท่าทางการแผลงฤทธิ์แทน

ปฏิริยาตอบกลับ(Feedback) ผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ผู้ใหญ่ที่ชมการแสดงรอบที่ 3-5 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา ชื่นชอบมุขตลกดังกล่าว เพราะเข้าใจว่าเป็นท่าทางของบัลเลต์ ขณะที่เด็กวัย 6-12 ปี บางคน ที่ชมการแสดง ในรอบที่ 1 และ 2 ณ โรงเรียนสาธิตประถม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และ โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) จะรู้สึกขำขัน

**ตอนแรกเข้ามาหัวเดียว อาบั้งได้ทีออกลีลามากกว่าเดิม คราวนี้หัวอื่น ๆ
เริ่มตามเข้ามา อาบั้งตกใจกลัวหนีไปเวที่ฝั่งด้านขวา**

หลังจากอาบั้งเป่าปีแล้วมีงูออกมาหนึ่งหัวแล้วอาบั้งได้ใจ ทำท่าเป่าปีและออก
ลีลาการเป่ามากกว่าเดิม จนพญางูออกมาทั้งเจ็ดหัว เมื่อรู้ตัวอีกทีก็ต้องวิ่งหนีจากไป

ปฏิกิริยาตอบกลับ(Feedback) ไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ จากผู้ชมทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ที่
ชมการแสดงทั้ง 5 รอบ อาจเกิดมาจากจังหวะการแสดงยังไม่ชัดเจนพอ คือ เมื่อเห็นงูออกมาเพียง
หัวเดียวต้องออกลีลาอย่างสุดความสามารถและเมื่อเห็นงูออกมาเยอะมากขึ้นต้องตกใจอย่างสุด
ขีด ซึ่งช่วงแรกและช่วงที่สองต้องแตกต่างกัน ระหว่างอารมณ์ดีมาก ๆ กับอารมณ์ซ็อค จึงจะ
สามารถเรียกเสียงหัวเราะได้

1.7 มุขชินเมใจได้

ชาмуไรคนที่ 1 ย่า.....(เดินวนรอบตัวเองพร้อมออกท่าทางพร้อม
ต่อสู้อ)

งู 1 (ร้ายมนต์ใส่) ชินเมใจได้ ชินเมใจได้

ชาмуไรคนที่ 1 เหอ..... (เดินเซออกจากฉาก)

งู 1 ทำท่าสะกดจิตและพูดคำว่า “ชินเมใจได้ ชินเมใจได้” ทำให้ชาмуไรมึนงง
ปฏิกิริยาตอบกลับ(Feedback) ผู้ชมที่ชมการแสดงในรอบที่ 1-5 ชื่นชอบทั้งเด็ก
และผู้ใหญ่ เพราะเป็นการล้อเลียนโฆษณาหนอนชาเขียว

1.8 มุขเจ็ดสิงห์เต็นลิ้มตาย

**เจ็ดสิงห์แดนเสือ เดินจากฝั่งขวาไปฝั่งซ้าย พร้อมซาวนด์ดนตรีเพลง
ควาบอยกำลังจะดวลปืน ทั้งหมดยืนเรียงหน้ากระดานหันหลังให้คนดู
และหันหน้ามาพร้อมกัน ทำท่าเหมือนนางเครื่องลูกทุ่ง มีไฟกระพริบ งู
ทั้งเจ็ดตัวก็เข้ามาประกบและดึงออกไปด้านหลังจาก เจ็ดสิงห์แดนเสือ ส่ง
เสียงร้อง**

เจ็ดสิงห์แดนเสือห้วงเต้นรำมากเกินไป ไม่ได้สังเกตพญางูทั้งเจ็ดหัวที่กำลังเลื้อย
เข้ามาจากด้านหลัง เพื่อจับตัวเจ็ดสิงห์แดนเสือไปกิน

ปฏิกิริยาตอบกลับ(Feedback) ผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ที่ชมการแสดงในรอบที่ 4 และ 5 ซึ่งชอบมุขตลกนี้พอประมาณ เพราะมุขตลกนี้ทำการปรับแก้หลังจากการแสดงรอบที่ 3 เสร็จสิ้น

1.9 มุขท่าทางครูย่าฮุก

ลูกหาม 2 คุณครูย่าฮุก พระเจ้าข้า
 พระราชา ว่าแล้วเซียว
 พระราชินี คุณครูย่าฮุกเป็นใครหรือเพคะ
 พระราชา คุณครูย่าฮุกเป็นครูใหญ่และเป็นครูคนเดียวในโรงเรียนที่อยู่ไกล
 สุดชายแดนนู่นเนาะ เด็กที่ไร้พ่อขาดแม่ส่วนใหญ่จะถูกส่งไป
 เรียนกับแกที่นั่น ปัญหาของแกก็คือ แกชอบลงทะเลเปียนชื่อ
 นักเรียนผิบบ่อย ๆ เช่น ชอบสลัดอักษรกัน ประมาณว่า ลูกหามา
 ก็เป็นลูกหาม ลูกนก ก็เป็นลูกนก ประมาณนี้ยะ

เป็นมุขที่ทุกตัวละครเช่นลูกหาม 1,2,3 พระราชินี พระราชา ทหารและสนม จะทำท่าครูย่าฮุก คือ เอาฝ่ามือทั้งสองข้างไว้ข้างศีรษะและกวักปลายนิ้วทั้งหมดลง 2 ครั้ง ตรงคำ ว่า “ย่า” และคำว่า “ฮุก” มุขนี้ปรับแก้หลังการแสดงรอบที่ 2 เสร็จสิ้น

ปฏิกิริยาตอบกลับ(Feedback) ไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ จากผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ที่ชม การแสดงรอบที่ 3-5 อาจเกิดมาจากจังหวะการแสดงยังไม่ชัดเจนพอและนักแสดงยังเงินที่จะทำ ท่าทางลักษณะนี้

1.10 มุขเจ้าหญิงซ่อนแอบ

เจ้าหญิง โป่งแปะ หาทุกคนเจอแล้ว ต่อไปตาเข้าไปแอบบ้างนะ ปิดตาเร็ว
 เอล่ะนะ (เดินเข้ามาพร้อมกับตะโกนนับไปด้วย)
 1..2..3...4..5...

ระหว่างเจ้าหญิงนับให้ทำท่าก้าวเท้ายาว ๆ และเมื่อนับถึงเลข 4 ให้คลานออก จากฉากไป แสดงถึงความลำบากในการพยายามเล่นซ่อนหากับพญานู๋ทั้งเจ็ดหัว แม้ว่าบรรดานู๋จะ มองเห็นอากัปกริยาการแอบของเจ้าหญิงแล้ว แต่เจ้าหญิงก็ยังไม่ทราบพญานู๋มองเห็นและยังคง พยายามคลานออกจากฉากต่อไป

ปฏิกิริยาตอบกลับ(Feedback) ผู้ชมที่เป็นเด็กที่ชมการแสดงรอบที่ 1 และ 2 หัวเราะกันพอประมาณ แต่ไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ จากผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ ที่ชมการแสดงรอบที่ 3 - 5 อาจเกิดมาจากจังหวะการแสดงยังไม่ชัดเจนพอ

1.11 มุขประชุม

ลูกหาม 3 ถ้างั้นเรามาประชุมกันก่อน (มุงหัวกัน)

เป็นท่าทางของการประชุมของบรรดาลูกหามและสหายด้วยการมุขศีรษะกันเป็นวงกลมและส่ายกันไปมา

ปฏิกิริยาตอบกลับ(Feedback) ผู้ชมที่เป็นเด็กที่ชมการแสดงรอบที่ 1 และ 2 หัวเราะกันพอประมาณ แต่ไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ จากผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ ที่ชมการแสดงรอบที่ 3 - 5 อาจเกิดมาจากจังหวะการแสดงยังไม่ชัดเจนพอ

1.12 มุขงูกั๋ง

งูที่เหลือก็เริ่มขยับตัวได้ และทันใดนั้นงูทั้งหลายก็เริ่มทะเลาะกัน และกลับเข้าถ้ำไป ระหว่างต่อสู้มีดนตรีสนุก ๆ ดังตลอดตลอด

เป็นช่วงที่งูเริ่มทะเลาะกันแล้วกลับเข้าถ้ำ เหลือไว้เพียงงู 2 และงู 3 ที่ทำท่ากั๋งแบบซ้ำ ๆ เหมือนภาพยนตร์เรื่องแมทริกซ์

ปฏิกิริยาตอบกลับ(Feedback) ผู้ชมที่เป็นเด็กชมการแสดงรอบที่ 1 และ 2 หัวเราะกันพอประมาณ แต่ไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ จากผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ ที่ชมการแสดงรอบที่ 3 - 5

1.13 มุขเจ้าหญิงผอม ใน 2 ช่วงการแสดง คือ

1.13.1 เจ้าหญิง

เย.....โอ้โฮ พวกเจ้าปราบงูยักษ์ได้เหวอเนี่ย เราพยายามชวนพวกมันเล่นด้วยเพื่อให้พวกมันหมดแรง แต่เท่าไรไร เท่าไรไร มันก็ไม่หมดแรงซักที มีแต่เราที่หมดแรงและก็ผอมลงไปทุก

วันๆ (ทำท่าผอม) พวกเจ้าเก่งจริง ๆ เลย เดี่ยว
กลับถึงวัง เราจะทูลเสด็จพ่อเสด็จแม่ให้ปรับ
รางวัลเจ้างาม ๆ เลย

1.13.2 พระราชา	เจ้าหญิง เจ้าหญิงลูกพ่อ
พระราชินี	ลูกแม่ ลูกแม่จริง ๆ ด้วย
พระราชา	เจ้าหญิงลูกพ่อ
พระราชินี	ลูกแม่
พุดพร้อมกัน	นี่ลูกผอมลงไปหรือเปล่าลูก
เจ้าหญิง	อืม..... (ทำหน้าผอมและเวฟพุง)

เจ้าหญิงทำท่าเบ่งท้องให้ป่องออกมาและทำให้เป็นคลื่น หรือ ที่เรียกกันว่า “เวฟพุง” เมื่อพุดถึงหรือถูกกล่าวถึงว่าผอมลง มุขนี้เพิ่มเติมหลังการแสดงรอบที่ 3 เสร็จสิ้น

ปฏิกิริยาตอบกลับ(Feedback) ผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ที่ชมการแสดงรอบที่ 3 - 5 ขึ้นชอบมุขตลกดังกล่าวมาก เพราะชื่นชมในความสามารถของนักแสดงที่สามารถทำได้

1.14 มุขตลกแข็ง

ลูกหาม 1 ง่ายนิดเดียวพระเจ้าข้า ถ้ากะอีแค่ปราสาทหลังเดียวพระองค์
ยังรักษาไว้ไม่ได้ พระองค์จะปกครองไพร่ฟ้าได้อย่างไรพระเจ้า
ข้า

เมื่อลูกหาม 1 พุดจบ จะมีดนตรีประกอบขึ้นเป็นเสียงตึกตอกเงิน ว่า ตึก ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ
แข็ง พระราชา พระราชินี และ เจ้าหญิงทำท่าพร้อมกับเสียงดนตรี คือ ทำท่าเอียงหัวไปทางซ้าย
ตามด้วยทางขวา และจบด้วยท่ากางขาออกพร้อมกับอ้าปากและนำนิ้วชี้ขึ้นมาไว้ที่กลางปากตรง
ดนตรีคำว่า “แข็ง” เพื่อสื่อถึงอาการคิดออกหรือคิดตามได้แล้ว

ปฏิกิริยาตอบกลับ(Feedback) ผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ที่ชมการแสดงรอบที่ 3 - 5
ขึ้นชอบมุขตลกดังกล่าวมาก เพราะรู้สึกผิดคาดแต่ไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ จากเด็ก ที่ชมการแสดงรอบที่
1 และ 2

2.มุขตลกที่สื่อสารผ่านบุคลิกลักษณะของตัวละคร (Character)

คือ ใช้บุคลิกลักษณะของตัวละครในการทำให้เกิดความตลก ดังนี้

2.1 มุขปากเหม็น

ชาмуไรคนที่ 2 ดีด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไซ่ (ตั้งท่าต่อสู้)

งู 2 (พ่นลมเหม็นใส่) แฮ่

ชาмуไรคนที่ 2 อี๊วก (อาเจียนและเซ่อออกจากฉก)

เป็นมุขที่เป็นบุคลิกของตัวละครงู 2 ที่ปากเหม็นจนคนที่มาต่อสู้ต้องพ่ายแพ้
ปฏิกิริยาตอบกลับ(Feedback) ผู้ชมในรอบที่ 1-5 ชื่นชอบทั้งเด็กและผู้ใหญ่
 เพราะเข้าใจง่ายและเป็นสากล

2.2 มุขยูเอโฟ

ชาмуไรคนที่ 3 ดีด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไซ่ (ตั้งท่าต่อสู้และชี้ไปทางขวาของตน) นั้น
 อะไรนะ

งู 3 (ชี้ไปทางขวาของตน) ยูเอโฟ

ชาмуไรคนที่ 3 มองตามและเมลอ จนโดนงูฉกที่หัว

ความตลกอยู่ที่บุคลิกลักษณะของชาмуไรคนที่ 3 ที่เป็นฝ่ายเริ่มต้นหลอกว่าเห็นยูเอโฟก่อนแต่กลับโดนงูหลอกกลับและเสียท่าพ่ายแพ้ไป มุขนี้ปรับแก้หลังจากเสร็จสิ้นการแสดงรอบที่ 3

ปฏิกิริยาตอบกลับ(Feedback) ผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ที่ชมการแสดงรอบที่ 4-5 ชื่นชอบมุขตลกดังกล่าวพอสมควร เพราะมีการปรับแก้หลังการแสดงรอบที่ 3 เสร็จสิ้น

2.3 มุขงูเร่ฟเป่ายิงฉุบ

ชาмуไรคนที่ 4 ดีด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไซ่ (ตั้งท่าต่อสู้และตั้งทำยิงฉุบ)

งู 6 เป่า เป่า เป่า เป่ายิงฉุบ ฉุบ ฉุบ (ออกกระดาศทุกครั้ง)

ชาмуไรคนที่ 4 เป่ายิงฉุบ ออกค้อนทุกครั้งเลยแพ้ และโดนงูฉกหัว

ความตลกอยู่ที่ 6 เป็นงูแร็ปโยแต่กลับชอบเป่าอังกูบ ส่วนชาмуไรคนที่ 4 เป่าอังกูบครั้งใดก็ออกค้อนทุกครั้ง จึงทำให้แพ้ไป มุขนี้ปรับแก้หลังจากเสร็จสิ้นการแสดงรอบที่ 3

ปฏิกิริยาตอบกลับ(Feedback) ไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ จากผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ ในรอบการแสดงที่ 4 - 5 อาจเกิดมาจากจังหวะการแสดงยังไม่ชัดเจนพอและนักแสดงยังเชินที่จะทำท่าทางลักษณะนี้

2.4 มุขดาบปักขา

ชาмуไรคนที่ 5 ดีด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไซ้ (วาดลวดลายมากไปผลอเอาดาบปักขาตนเอง)อ้าย.....(ร้องด้วยความเจ็บปวดและเดินออกจากฉากไป)

งู 4 ตั้งท่าเตรียมต่อสู้ แต่ชาмуไรเอามีดปักขาตนเอง งูจึงได้แต่มองด้วยความงง

ชาмуไรคนที่ 5 เป็นคนเซ่อซ่า เมื่อถึงคราวต่อสู้ก็ออกลีลามากเกินไปจนผลอเอาดาบปักปลายเท้าตนเอง งู 4 จึงยังไม่ได้แสดงพิษสงใด ๆ มุขนี้ปรับแก้หลังจากเสร็จสิ้นการแสดงรอบที่ 3

ปฏิกิริยาตอบกลับ(Feedback) ผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ที่ชมในรอบการแสดงที่ 4 - 5 ชื่นชอบมุขตลกดังกล่าวมาก ๆ วัดจากปริมาณเสียงหัวเราะและความดังของเสียงหัวเราะ

2.5 มุขตั้งคต

ชาмуไรคนที่ 6 ดีด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไซ้ (ตั้งท่าต่อสู้)

งู 7 (โยนเหรียญลงพื้น) เฮ้ย ตั้งคต

ชาмуไรคนที่ 6 ไหน ๆ ๆ ๆ (ก้มหน้าหาเหรียญ)

งู 7 (ฉก) นี่แหนะ

ชาмуไรคนที่ 6 โอ้ย.....(เดินเซออกจากฉาก)

ชาмуไร 6 เป็นคนที่มีนิสัยตระหนี่ถี่เหนียว งู 7 จึงเอาเงินเข้าล้อ และเมื่อชาмуไรเก็บเงินก็ฉวยโอกาสฉกหัว มุขนี้ปรับแก้หลังจากเสร็จสิ้นการแสดงรอบที่ 3

ปฏิกิริยาตอบกลับ(Feedback) ผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ที่ชมในรอบการแสดงที่ 4 – 5
ชื่นชมชอบมุขตลกดังกล่าวพอประมาณ

2.6 มุขชามูไรขี้ตลกใจ

ชามูไรคนที่ 7 ดีด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไซ้ (ตั้งท่าต่อสู้และมองหาวาคัดรูอยู่ไหน พองู 5
ออกมาก็ตลกใจวิ่งหนีไป) ว้าย ตลกใจ ตลกใจ

ชามูไร 7 ซี้กั้ว กั้วทุกสิ่ง พอถึงคราวต้องออกมาต่อสู้เพียงแค่งออกมาเล่นจะเอ
ก็ตลกใจกลัวหนีไป มุขนี้ปรับแก้หลังจากเสร็จสิ้นการแสดงรอบที่ 3

ปฏิกิริยาตอบกลับ(Feedback) ผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ที่ชมในรอบการแสดงที่ 4 – 5
ชื่นชมชอบมุขตลกดังกล่าวมาก ๆ วัดจากปริมาณเสียงหัวเราะและความดังของเสียงหัวเราะ

2.7 มุขคนแคะ

*คนแคะทั้งเจ็ด เดินจากฝั่งขวาไปฝั่งซ้าย เดินร้องเพลงมา พอ
มาถึงก็ตั้งป้อมและพญางูทั้งเจ็ดหัวก็เข้ามารอ คนแคะทั้งเจ็ดเดินเข้าไป
หางูและกระโดดพยายามเอาไม้ตุงให้ถึง แต่กระโดดเท่าไรก็ไม่ถึง จึงค่อย
ๆ เดินออกจากฉากไป*

คนแคะมีลักษณะขาสั้น พองูเข้ามาในฉากเห็นคนแคะจึงเลื้อยไปอยู่ที่สูง จึงทำ
ให้คนแคะทำอะไรไม่ได้ เพราะขาสั้น กระโดดไม่ถึง จึงนอนเดินออกจากฉากไป มุขนี้ปรับแก้
หลังจากเสร็จสิ้นการแสดงรอบที่ 3

ปฏิกิริยาตอบกลับ(Feedback) ผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ที่ชมในรอบการแสดงที่ 4 – 5
ชื่นชมชอบมุขตลกดังกล่าวมาก ๆ วัดจากปริมาณเสียงหัวเราะและความดังของเสียงหัวเราะ

2.8 มุขพนักงานเซเว่น

ทหาร พนักงานเซเว่นอีเลฟเว่น ขอเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า

พนักงานฯ	(เดินเข้ามาทั้ง 7 คน ยิ้มให้พระราชาและพระราชินี ทำท่าขยับหมวกและพูดพร้อมกัน ชานตีอืดแบบเซเว่นอีเลฟเว่นดังขึ้น) รับขนมจีบ ซาลาเปาเพิ่มไหมคะ/ครับ
พระราชา	(ตะโกนสุดเสียง) ออกไป
พนักงานฯ	(ทั้งหมดพูดและยกมือไหว้) ขอขอบคุณค่ะ (ทุกคนเดินออก เหลือหัวหน้าไว้หนึ่งคนและพูดว่า) โอกาสหน้าเชิญใหม่คะ(หัวหน้ายกมือไหว้)

เป็นมุขของพนักงานเซเว่นอีเลฟเว่นที่เราพบได้ทั่วไป คือ เมื่อเราเข้าไปในร้านเซเว่นฯ จะพบการสวัสดีทักทาย และเมื่อชำระเงิน พนักงานจะถามว่า “รับขนมจีบ ซาลาเปาเพิ่มไหมคะ/ครับ” และเมื่อชำระเงินเสร็จแล้วเดินออกจากร้าน พนักงานก็จะขอบคุณเราทุกครั้งไป มุขนี้สะท้อนเหตุการณ์จริงในชีวิตประจำวันด้วยการล้อเลียนให้เกิดความสนุกสนาน

ปฏิกิริยาตอบกลับ(Feedback) ผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ที่ชมการแสดงรอบที่ 3 - 5 ชื่นชอบมุขตลกดังกล่าว แต่ผู้ชมที่เป็นเด็กที่ชมการแสดงรอบที่ 1 และ 2 บางส่วนขำแต่บางส่วนไม่

2.9 มุขทหารลามปาม

ทหาร	แต่ชื่อตัวเองยังเรียกไม่ถูก แล้วยังมีหน้ามาอาสาไปกราบพญานายกษัตริย์ กลับบ้านไปไ้
------	--

ทหารซึ่งเป็นคนชอบลามปาม เมื่อพูดบทจบก็ลุกขึ้นไปนั่งข้างพระราชินีเสมือนตนเป็นพระราชา เมื่อรู้ตัวว่าทำเกินไปก็กลับลงมานั่งที่เดิม มุขนี้ปรับแก้หลังจากเสร็จสิ้นการแสดงรอบที่ 3

ปฏิกิริยาตอบกลับ(Feedback) ผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ในการแสดงรอบที่ 5 ชื่นชอบมุขตลกดังกล่าว เพราะบรรยายกาศการขมละคร ทำให้ละครสนุกขึ้น

2.10 มุขทหารตบไหล่แล้วไหลตัว

ทหาร	นั่นพวกเอ็งก็ตายแน่ ๆ ขนาดพวกมืออาชีพเขามากันเจ็ดคนยังเอาชนะมันไม่ได้เลย ประสาอะไรกับพวกกระเปี้ยกแค่ 6 คน พระราชาพระเจ้าข้า หม่อมฉันว่าอย่าได้ส่งพวกนี้ไปเลยนะพระ
------	---

เจ้าข้า จะเป็นการเสียเกียรติเปล่า ๆ มั่นคงหวังรวยทางลัดอยาก
แต่งงานกับเจ้าหญิงนะพระเจ้าข้า

ทหารคนเดิม แต่มีกิริยาก้าวร้าวกว่าเดิม ด้วยการตบไหล่พระราชานเหมือนเพื่อน
สนิทในช่วงที่พูดกันว่า “พระราชานพระเจ้าข้า” และลุกขึ้นไปนั่งระหว่างพระราชานและพระราชานี
พร้อมกับโอบคอทั้งคู่ เมื่อรู้ตัวอีกทีก็ไกลตัวลงมานอนกับพื้นและรีบคลานกลับที่เดิม มุขนี้ปรับแก้
หลังจากเสร็จสิ้นการแสดงรอบที่ 3

ปฏิบัติการตอบกลับ(Feedback) ผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ในการแสดงรอบที่ 5 ชื่นชอบมุข
ตลกดังกล่าว เพราะบรรยายการขมละคร ทำให้ละครสนุกขึ้น

3.มุขตลกที่สื่อสารผ่านบทสนทนาและบทบรรยายจากวรรณกรรม (Dialogue)

คือ ใช้ภาษาและบทสนทนาในการทำให้เกิดความตลก ดังนี้

3.1 มุขที่ใช้ความคุ้นเคยจากสื่อกระแสหลักมาล้อเลียน เช่น การล้อเลียนของ รางวัลในรายการแฟนพันธุ์แท้ของบริษัทเวิร์คพอยด์

ทหาร กระจองงอง กระจองงอง เจ้าข้าเอ๊ย ผู้ใดสามารถปราบพญางู
และนำตัวเจ้าหญิงกลับคืนมาได้ พระราชานและพระราชานี มี
รางวัลมากมายมอบให้ ไม่ว่าจะป็น ประกาศนียบัตรพร้อมถ้วย
รางวัล แพ็กเกจทัวร์เที่ยวยุโรปสองวันสิบสี่ประเทศ บ้านภัตสร
โครงการสี่ ทองคำน้ำหนักเท่าตัวงูยักษ์ และที่สำคัญ
พระราชานเจ้าหญิงให้เป็นแฟนพันธุ์แท้ ผู้ใดสนใจอยากอาสา
ไปนำตัวเจ้าหญิงกลับมา เสิญไปหาพระราชานและพระราชานีได้ที่
พระราชวัง กระจองงอง กระจองงอง เจ้าข้าเอ๊ย (เดินเข้าเวที
กลับไปนั่งที่เดิม)

เป็นมุขตลกที่มาจากบทประพันธ์ดั้งเดิมเรื่อง”เจ้าหญิง” ของบินหลา สันกาลาคีรี
เป็นการล้อเลียนรายการแฟนพันธุ์แท้ ผู้วิจัยได้ออกแบบท่าทางเสริมให้นักแสดงกระทำขณะทีพูด
บทเพื่อเพิ่มความตลก

ปฏิกิริยาตอบกลับ(Feedback) ผู้ชมที่เป็นเด็กที่ชมการแสดงรอบที่ 1 และ 2 ขึ้นชอบพอประมาณ ส่วนผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ที่ชมการแสดง ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา รู้สึกขำในบางรอบ

3.2 มุขพูดผิด เช่น การพูดในสิ่งที่คิดไว้ในใจ และเมื่อรู้ตัวจึงกลับคำพูดให้ดูสยุมหุมากขึ้น

พระราชา เอาจี้ ข้าจะให้เสียเกราะเจ้าคนละตัว พองานเสร็จแล้วนำมาคืน ข้าด้วย ... เอ่อ...ไม่เป็นไร เจ้าคงนำมาส่งคืนข้าไม่ได้ เอาไว้ข้าจะส่งคนไปแกะกลับมาเอง แต่ว่าแค่สามคนคงจะถ่วงเวลาได้ไม่นาน... เอ๊ยไม่ใช่ คงจะสู้ได้ไม่สมศักดิ์ศรี ข้าจะให้คนของข้าไปช่วยเจ้าให้ครบ 7 คน

เป็นมุขที่ต้องการเล่นคำหรือแสดงความแฉเรอของตัวละครพระราชา

ปฏิกิริยาตอบกลับ(Feedback) ไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ จากผู้ชมทั้ง 5 รอบการแสดง อาจเป็นเพราะจังหวะการแสดงไม่ชัดเจนหรืออาจเป็นเพราะมุขตลกไม่น่าสนใจเพียงพอ หรืออาจมีปฏิกิริยาภายใน (Inner Feedback) ที่ไม่สามารถวัดได้ในขณะมีการแสดง

3.3 มุขตลกที่มาจากบทประพันธ์ดั้งเดิมเรื่อง"เจ้าหญิง" ของบินหลา สันกาลาคีรี มุขตลกนี้ทำขึ้นเพื่อสื่อเรื่องราวของกลุ่มจีเจ็ดและกลุ่มพญาในบั้นปลายของชีวิต

v.o. แม้เรื่องราวทั้งหมดจะจบลง แต่ถึงกระนั้นกลุ่มจีเจ็ดก็ยังคงเดินทางมาไม่ถึง จนในปัจจุบันกลายเป็นกลุ่มจีแปด แต่ก็ยังไม่มีวีแววใด ๆ ส่วนพญาทั้งเจ็ดหัว ก็ได้กลับตัวเป็นคนดี อุทิศตนให้เป็นสัญลักษณ์ในกรมและกระทรวงต่าง ๆ มากมายเช่น เจ้า 1 และ 2 สละทางโลก หันไปรับราชการที่กรมการศาสนา เจ้า3กับเจ้า4ไปได้ดิบได้ดีที่กระทรวงสาธารณสุข เจ้า 5 จอมพ่นไอซ์ชีวิตผาดโผนร่วมกับนักบินไอพ่น เจ้า 6 ก็รับราชการเช่นกัน ต้นสังกัดคือกระทรวงเกษตรฯ และสุดท้ายเจ้า 7 ผู้เชี่ยวชาญในด้านฟืนไฟ ทุกวันนี้รับงานเป็นนายแบบแพชั่นบนกล่องไม้ขีด

ปฏิบัติการตอบกลับ(Feedback) ผู้ชมที่เป็นเด็กที่ชมการแสดงในรอบที่ 1 และ 2 ขึ้นขอบมูขี้แห้งรูปประกอบที่มีสีสันสดใส ส่วนผู้ใหญ่ที่ชมการแสดงรอบที่ 3 -5 จะรู้สึกขอบมูขี้แห้งตกลงกล่าว

คิวชีท (Queue Sheet)

คิวชีท (Queue Sheet) เป็นเอกสารที่สร้างขึ้นเพื่อให้คนที่ทำหน้าที่กำกับเวที (Stage Manager) ที่มงานเบื้องหลัง (Back Stage) คนคุมไฟ คนคุมเสียง คนคุมเทคนิคพิเศษ และอื่น ๆ ที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการทำให้องค์ประกอบของละครสมบูรณ์ไม่ว่าจะเป็นฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก เสื้อผ้า แต่งหน้า แสง เสียงและดนตรีประกอบ รวมไปถึงการจัดลำดับและดำเนินการแสดงจากเริ่มต้นไปสู่จุดสิ้นสุดได้โดยไม่มีข้อบกพร่อง ซึ่งการจะทำให้คิวหรือลำดับการแสดงเป็นไปอย่างถูกต้องและต่อเนื่องนั้นมีความจำเป็นต้องใช้ คิวชีท (Queue Sheet) เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน ซึ่งคิวชีท (Queue Sheet) จะประกอบด้วย 2 ส่วนใหญ่ ๆ คือ บทละครที่มีการลงเลขที่บรรทัดและสัญลักษณ์ต่าง ๆ และกระดาษคิวที่ลงสัญลักษณ์และลำดับก่อนหลัง โดยในรายละเอียดของกระดาษคิว จะมีส่วนประกอบที่แตกต่างกันไปตามขนาดของโปรดักชั่น และในละครเรื่องนี้ กระดาษคิว จะประกอบไปด้วย ลำดับฉาก ลำดับคิว เลขหน้าและเลข บรรทัดในตัวบทละคร การเปลี่ยนฉาก ทางเข้า ทางออก อุปกรณ์ประกอบฉาก เสื้อผ้า เสียงและดนตรีประกอบ และ ไฟ

ในการแสดงละครเรื่อง “ลูกหมากับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” นั้นมีการแสดง 3 สถานที่ โดยสถานที่การแสดงที่เป็นโรงเรียนจะไม่มีเทคนิคด้านไฟ แต่ในการแสดงที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีการใช้เทคนิคไฟเข้ามาเกี่ยวข้อง ดังนั้นในงานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยจึงจัดทำคิวชีท (Queue Sheet) ที่มีเทคนิคไฟเพื่อให้ครอบคลุมไม่ว่าจะจัดแสดงที่ใดก็ตาม และเพื่อประโยชน์ในการเตือนความจำกรณีที่ต้องมีการจัดแสดงอีกครั้ง (Re – Production) ในภายหลัง

ตัวอย่างคิวชีท (Queue Sheet) ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

1. บทละครที่มีการลงเลขที่บรรทัดและสัญลักษณ์ต่าง ๆ
2. กระดาษคิวที่ลงสัญลักษณ์และลำดับก่อนหลัง

สามารถอธิบายรายละเอียดและยกตัวอย่างได้ดังนี้

1. บทละครที่มีการลงเลขที่บรรทัดและสัญลักษณ์ต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น

บรรทัดที่ 1 คิวที่ 1 / Q1 / S1

ฉากที่ 1 พระราชวัง

คิวที่ 2 / EN1 / L1

v.o. กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเจ้าชายผู้ร่ำรวย 1 พระองค์ (เจ้าชายเดินเข้า) และมี

คิวที่ 3 / EN3 / L2

เจ้าหญิงผู้เลอโฉมอีก 1 พระองค์ (เจ้าหญิงเดินเข้า) ทั้งสองพบรักกัน ณ กลางป่า

คิวที่ 4 / L3

แห่งหนึ่ง (เจ้าชาย-เจ้าหญิง เดินเข้าหากัน จับมือกัน) และทั้งสองก็ได้แต่งงานกัน

บรรทัดที่ 5

และกลายเป็นพระราชาและพระราชินีปกครองบ้านเมืองร่วมกันอย่างผาสุก

(พระราชาและพระราชินีเดินแยกกัน พระราชินีทำท่าออกคำสั่งและพระราชา

ทำท่ากลัว) พระราชาและพระราชินีได้สร้างปราสาทอยู่ร่วมกันถึง 7 หลัง

คิวที่ 5 / P1(EN)

(backstage เดินนำปราสาทออกมาทุกทิศทางจำนวน 7 หลัง ตั้งเป็นลักษณะครึ่ง

คิวที่ 6 / EN2

วงกลม) ต่อมาไม่นานทั้งคู่ได้มีเจ้าหญิงตัวน้อย 1 พระองค์ (พระราชาและพระ

จากตัวอย่างพบว่า จะมีการเขียนสัญลักษณ์ต่าง ๆ ลงในบทละคร โดยการเขียนสัญลักษณ์ เช่น Q1 , S1 , EN1 , EN2 , EN3 , L1, L2 , L3 และ P1(EN) บนบทสนทนาที่ต้องการใช้เทคนิคต่าง ๆ และเมื่อทีมงานฝ่ายต่าง ๆ ชมการแสดงถึงช่วงที่มีการทำสัญลักษณ์บนบทละครไว้ก็จะทำการเปิดและปิด หรือเปลี่ยนคิวเทคนิคตามที่ คิวชีท (Queue Sheet) กำหนดไว้ เช่น

คิวที่ 2 / EN1 / L1

v.o. กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเจ้าชายผู้ร่ำรวย 1 พระองค์ (เจ้าชายเดินเข้า) และมี

หมายความว่า เมื่อเจ้าชายเดินเข้ามาแสดงให้ดำเนินการคิวที่ 2 ซึ่งก็คือ ในการเดินเข้ามาแสดง ให้เจ้าชายเข้าฉาก(เวที)ทางเข้าที่ 1 และให้ฝ่ายแสงเปิดไฟลักษณะที่ 1 คือ การเปิดไฟสว่างมุมซ้ายของเวที (left) โดยพิจารณาจากด้านซ้ายของผู้ชมเป็นหลัก จะแตกต่างจากในบทละครที่

หากมีการเขียนคำว่า “ฝั่งซ้าย” หมายถึง ด้านซ้ายของนักแสดงหรือเท่ากับด้านขวาของผู้ชมนั่นเอง ทั้งนี้ทำขึ้นเพื่อสื่อสารกับคนที่ใช้บทละครส่วนนั้น เช่น บทละครใช้สำหรับให้นักแสดงใช้ในการแสดงจึงยึดตามผู้แสดงเป็นหลัก แต่ในคิวชีท มุมของเวทีที่ใช้ในการเปิดปิดไฟ เนื่องจากผู้ทำหน้าที่เปิดหรือปิดไฟอยู่ตรงข้ามเวทีหรืออยู่ด้านเดียวกับผู้ชม จึงยึดตามความสะดวกของผู้อ่านคิวชีทเป็นหลัก เป็นต้น

การกำหนดสัญลักษณ์ ขึ้นอยู่กับผู้สร้างสรรค์ละครว่าจะใช้ตัวอักษรใดสื่อสารความหมายใด จะใช้ภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษก็ได้ แต่การใช้ภาษาอังกฤษจะสื่อความหมายได้ตรงตัวและสะดวกกว่า เช่น หากใช้ตัวอักษร “ฉ” แทน การเปลี่ยนฉากย่อมได้ แต่หากใช้ตัวอักษร “ส” แทนการเปลี่ยนแสง แล้วในส่วนของเสื้อผ้าซึ่งขึ้นต้นด้วย ส.เสื้อ เหมือนกันจะใช้ตัวอักษรใด ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกใช้ตัวอักษรภาษาอังกฤษในละครเรื่องนี้ ซึ่งมีสัญลักษณ์ต่าง ๆ ดังนี้

1.1 ตัวอักษร Q หมายถึง การเปลี่ยนฉาก ดังต่อไปนี้

1.1.1 Q1 = ฉากอยู่กลางเวที

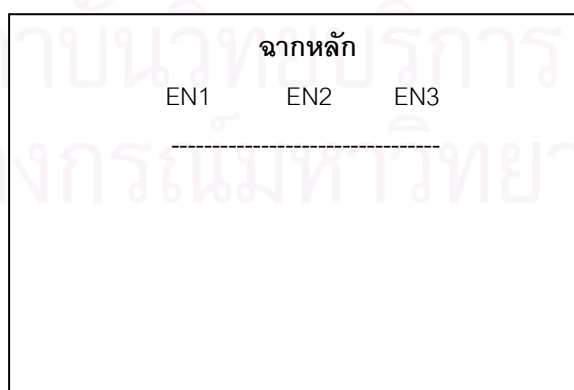
1.1.2 Q2 = ฉากอยู่มุมซ้ายของเวที

1.2 ตัวอักษร EN หมายถึง ทางเข้าเวที ดังต่อไปนี้

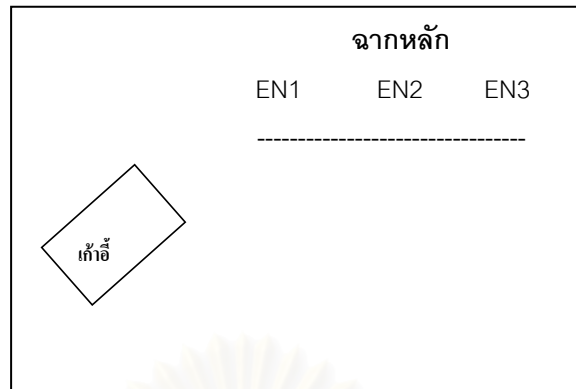
1.2.1 EN1 = ทางเข้าด้านขวาของเวที

1.2.2 EN2 = ทางเข้าตรงกลางของฉาก

1.2.3 EN3 = ทางเข้าด้านซ้ายของเวที

ภาพที่ 25 แสดงทางเข้ากรอบของฉากที่ 1, 3 และ 5

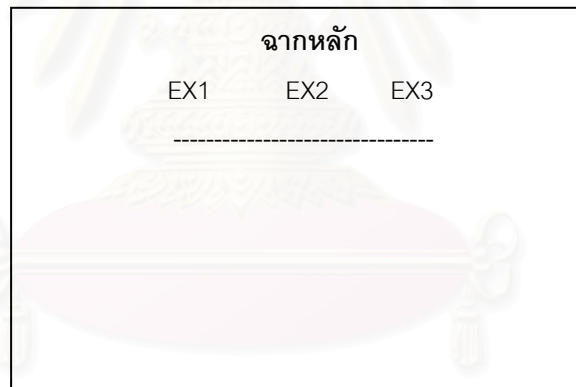
ภาพที่ 26 แสดงทางเข้ากรอบของฉลากที่ 2 และ 4

1.3 ตัวอักษร EX หมายถึง ทางออกเวที ดังต่อไปนี้

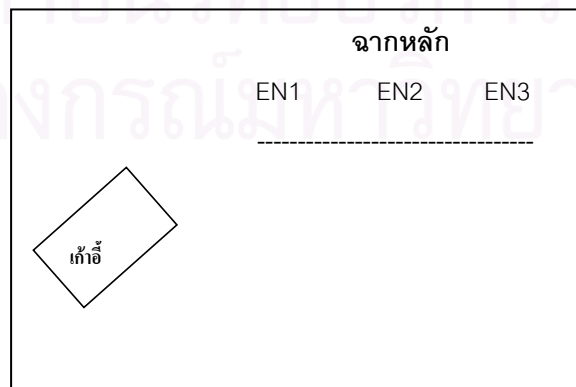
1.3.1 EX1 = ทางออกด้านขวาของเวที

1.3.2 EX2 = ทางออกตรงกลางของฉาก

1.3.3 EX3 = ทางออกด้านซ้ายของเวที

ภาพที่ 27 แสดงทางออกกรอบของฉลากที่ 1, 3 และ 5

ภาพที่ 28 แสดงทางออกกรอบของฉลากที่ 2 และ 4

1.4 ตัวอักษร P หมายถึง อุปกรณ์ประกอบฉาก โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังต่อไปนี้

1.4.1 P(EN) = การนำอุปกรณ์ประกอบฉากเข้าฉาก

1.4.1.1 P1(EN) = ปราสาท 7 หลัง

1.4.1.2 P2(EN) = ตึกตาทนุ

1.4.1.3 P3(EN) = เก้าอี้

1.4.1.4 P4(EN) = ปี

1.4.1.5 P5(EN) = ดาบซามูไร

1.4.1.6 P6(EN) = เหรียญ 10 บาท

1.4.1.7 P7(EN) = ปืน

1.4.1.8 P8(EN) = ที่ปรบมือ

1.4.1.9 P9(EN) = ผงปิดแก้มสีชมพู

1.4.2 P(EX) = การนำอุปกรณ์ประกอบฉากออกจากฉาก

1.4.2.1 P1(EX) = ปราสาท 7 หลัง

1.4.2.2 P2(EX) = ตึกตาทนุ

1.4.2.3 P3(EX) = เก้าอี้

1.4.2.4 P4(EX) = ปี

1.4.2.5 P5(EX) = ดาบซามูไร

1.4.2.6 P6(EX) = เหรียญ 10 บาท

1.4.2.7 P7(EX) = ปืน

1.4.2.8 P8(EX) = ที่ปรบมือ

1.4.2.9 P9(EX) = ผงปิดแก้มสีชมพู

1.5 ตัวอักษร C หมายถึง เสื้อผ้า โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังต่อไปนี้

1.5.1 C(IN) = การใส่ชุด

1.5.1.1 C2(IN) = ชุดคนแคระ

1.5.1.2 C3(IN) = ชุดพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น

1.5.1.3 C4(IN) = ชุดลูกหุ้ม

1.5.2 C(OUT) = การถอดชุด

1.5.2.1 C1(OUT) = ชุดซามูไร

1.5.2.2 C2(OUT) = ชุดคนแคระ

1.5.2.3 C3(OUT) = ชุดพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น

1.5.2.4 C4(OUT) = ชุดลูกหุ้ม

1.5.2.5 C5(OUT) = ชุดอาน้ำ

1.6 ตัวอักษร S หมายถึง คนตรีและเสียงประกอบ ดังต่อไปนี้

1.6.1 S1 = เปิดเรื่อง

1.6.2 S2 = ไม่ไปอยู่กับใคร

1.6.3 S3 = ความยุ่งยากเกิดขึ้น

1.6.4 S4 = ฉันจะใส่ชุดนี้

1.6.5 S5 = เห็นรุ้ง

1.6.6 S6 = รุ้งกินน้ำ

1.6.7 S7 = พระราชาเข้า

1.6.8 S8 = พระราชามองรุ้ง

1.6.9 S9 = ไม่รู้ไม่ชี้

1.6.10 S10 = พระราชินีมองรุ้ง

1.7 ตัวอักษร L หมายถึง เทคนิคแสง ดังต่อไปนี้

1.7.1 L1 = ไฟสว่างมุมซ้ายของเวที (left) พิจารณาจากผู้ชม

1.7.2 L2 = ไฟสว่างมุมขวาของเวที (right) พิจารณาจากผู้ชม

1.7.3 L3 = ไฟสว่างตรงกลางของเวที (front)

1.7.4 L4 = ไฟสว่างทั้งเวที (clear)

1.7.5 L5 = ไฟกระพริบ (stroke)

1.7.6 L6 = ไฟสว่างฝั่งผู้ชม (house)

1.7.7 L7 = ไฟดับ (fade out)

2. ละครดึกดำบรรพ์ที่ลงสัญลักษณ์และลำดับก่อนหลัง โดยในละครดึกดำบรรพ์นิยมใช้ตารางในการบรรจุสัญลักษณ์และลำดับคิวเพื่อความสะดวกในการอ่านและทำการปฏิบัติตามรายละเอียดในคิวนั้น ๆ รายละเอียดของละครดึกดำบรรพ์จะมีส่วนประกอบที่แตกต่างกันไปตามขนาดของโปรดักชั่น หากโปรดักชั่นใดไม่มีการใช้แสงหรือไม่มีการเปลี่ยนเสื้อผ้าก็อาจตัดรายละเอียดด้านแสงกับเสื้อผ้าออกก็ได้ ในละครเรื่องนี้ ละครดึกดำบรรพ์ จะประกอบไปด้วย ลำดับฉาก ลำดับคิว เลขหน้าและเลขบรรทัดในตัวบทละคร การเปลี่ยนฉาก ทางเข้า ทางออก อุปกรณ์ประกอบฉาก เสื้อผ้า เสียงและดนตรีประกอบ และ ไฟ ดังตัวอย่างในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 11 ตารางแสดงตัวอย่างคิวชีท(Queue Sheet)

จาก ที่	คิว ที่	หน้า/ บรรทัด	การ เปลี่ยน จาก Q	ทางเข้า EN	ทางออก EX	อุปกรณ์ ประกอบ จาก P	สื่อ ผ้า C	เสียงและ ดนตรี ประกอบ S	ไฟ L
↓	1	1/1	Q1					S1	
	2	1/2		EN 1 (พระราชา)				↓	L1
	3	1/3		EN 3 (พระราชินี)			L2		
	4	1/4					L3		
	5	1/8				P1(EN)		↓	
	6	1/9		EN 2 (เจ้าหญิง)			L4		
	7	7/18		EN 1 (ทหาร) EN 3 (สนม)					
	8	2/20					S2		
	9	2/24			EX2 (เจ้าหญิง)			↓	
	10	2/18			EX1 (พระราชา, ทหาร) EX3 (พระราชินี, สนม)		L7		
	11	2/29				P1(EX)	S3		
	12	2/33			EN 2 (เจ้าหญิง) EN 3 (สนม)			L4	
	13	2/34					S4	↓	
	14	2/43					S5		
	15	2/47					S6		
	16	3/50					S7		

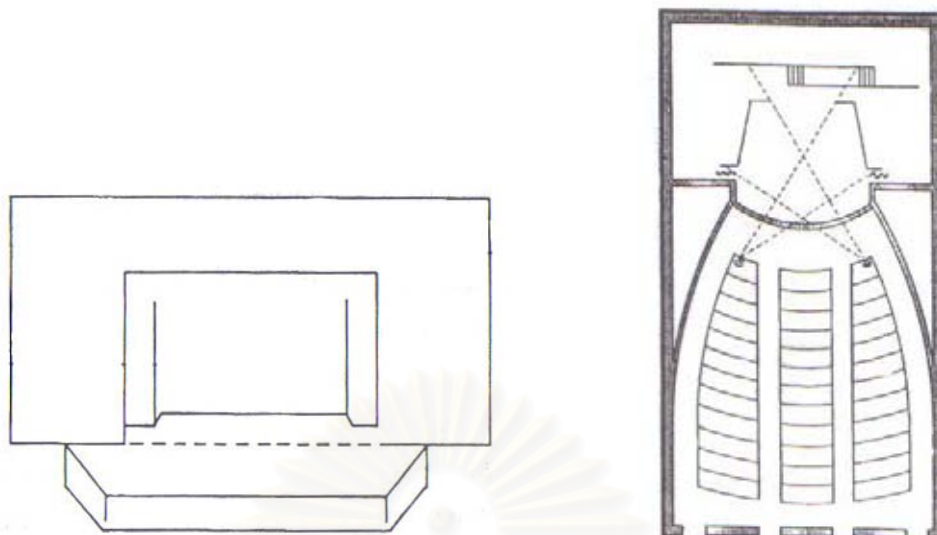
จากตัวอย่างตารางดังกล่าวสามารถอธิบายได้ว่า ในคิวที่ 1 นั้น การแสดงเริ่มจากบทละครหน้าที 1 บรรทัดที่ 1 มีการเปลี่ยนฉาก Q1 คือให้ฉากอยู่กลางเวที และเปิดดนตรีและเสียงประกอบที่ 1 คือ ซาวนด์เปิดเรื่อง ที่มีเสียงกลองดนตรีประกอบเสียงบรรยาย (Voice Over) ต่อเนื่องไปจนถึงคิวที่ 7 ลำดับต่อมาในคิวที่ 2 ในบทละครหน้าที 1 บรรทัดที่ 2 มีคิวให้พระราชาเดินเข้าทางเข้าที่ 1 และเปิดไฟ L1 คือ ไฟสว่างมุมซ้ายของเวที (left) โดยพิจารณาจากผู้ชม ดนตรีและเสียงประกอบยังเปิดคลออยู่ ลำดับต่อมาในคิวที่ 3 ในบทละครหน้าที 1 บรรทัดที่ 3 มีคิวให้พระราชาเดินเข้าทางเข้าที่ 3 และเปิดไฟ L2 ไฟสว่างมุมขวาของเวที (right) โดยพิจารณาจากผู้ชม ดนตรีและเสียงประกอบยังเปิดคลออยู่ ลำดับต่อมาในคิวที่ 4 ในบทละครหน้าที 1 บรรทัดที่ 4 มีคิวให้เปิดไฟ L3 ไฟสว่างตรงกลางของเวที (front) ดนตรีและเสียงประกอบยังเปิดคลออยู่ และดำเนินการปฏิบัติทางเทคนิคในคิวที่ไปจนจบการแสดง เป็นต้น ผู้อ่านสามารถอ่านรายละเอียดคิวที่ของละครเรื่อง “ลูกหมากับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” ได้ในภาคผนวกท้ายเล่ม

การออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก

โรงละครที่จัดแสดงละครเรื่องนี้มี 2 ลักษณะ คือ

1.โรงละครแบบโพรซีเนียม (Proscenium theatre) ซึ่งเป็นโรงละครที่เปิดให้ผู้ชมเห็นการแสดงจากด้านหน้า และมีการแบ่งสัดส่วนระหว่างผู้ชมกับผู้แสดงไว้อย่างชัดเจนโดยใช้ส่วนของเวทีการแสดงที่ยื่นออกมาด้านหน้าหรือที่เรียกว่าเอพพรอน (Apron) ซึ่งในการจัดการแสดงรอบที่ 1 ณ ห้องโถงใต้อาคารเรียน โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และในการจัดการแสดงรอบที่ 3 ,4 และ 5 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยทั้งสองแห่งนั้นมีลักษณะเป็นโรงละครแบบโพรซีเนียม (Proscenium theatre) ที่มีกรอบของเวทีอย่างชัดเจน โดยในโรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จะเป็นกรอบปูน ขณะที่ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงแม้จะไม่มีกรอบปูนกันอย่างชัดเจนแต่ก็มีส่วนของม่านที่ทำหน้าที่แทนกรอบปูนดังกล่าว

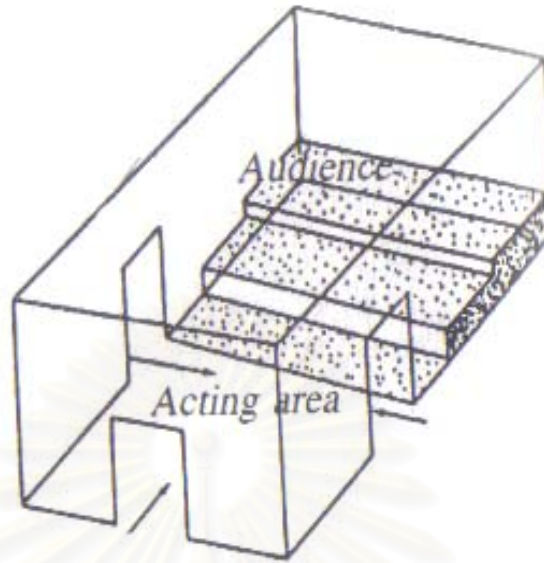
โรงละครแบบโพรซีเนียม (Proscenium theatre) มีลักษณะดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 29 - 30 ภาพด้านหน้า (Front View) ภาพด้านบน (Top View)
 ของโรงละครแบบโพรซีนีเยียม (Proscenium theatre)
 จากหนังสืองานฉากละคร 1 (ชูโรมาน เวศยาภรณ์,2541:213-215)

2. โรงละครแบบเอ็กซ์เพอริเมนทอล (Experimental theatre) หรือแบล็คบ็อก (Black box) เป็นโรงละครที่ผู้ออกแบบสามารถจัดที่นั่งผู้ชมได้ตามต้องการ ห้องที่จัดแสดงอาจมีเพียงห้องสี่เหลี่ยมเปล่า ๆ ปราศจากอุปกรณ์ใด ๆ ผู้ออกแบบสามารถกำหนดทางเข้า-ออกของตัวละคร ,กำหนดที่นั่งผู้ชม และกำหนดรูปแบบการแสดงได้ตามแต่ใจปรารถนา โรงละครแบบนี้เป็นที่นิยมมากในปัจจุบันเพราะสามารถใช้สถานที่ใดก็ได้ตามที่มัลักษณะเป็นสี่เหลี่ยมและสามารถปิดแสงได้มิดชิดมาทำเป็นโรงละครได้ ดังจะเห็นได้จากงานเทศกาลละครกรุงเทพ ที่มักนำร้านอาหารที่อยู่บริเวณถนนข้าวสารและถนนพระอาทิตย์มาจัดแสดงละครในงานเทศกาล และในการจัดการแสดงรอบที่ 2 ณ โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ก็มีลักษณะดังกล่าว โดยมีพื้นที่กว้างประมาณ 10 เมตร และยาวประมาณ 14 เมตร สามารถจุคนได้ประมาณ 120 – 140 คน ผู้วิจัยเลือกให้ผู้แสดงจัดแสดงด้านหน้าและให้ผู้ชมนั่งชมบริเวณด้านหลัง ทั้งนี้ในบางช่วงบางตอน นักแสดงบางคนจะเดินเข้าไปแสดงในบริเวณของผู้ชมด้วย

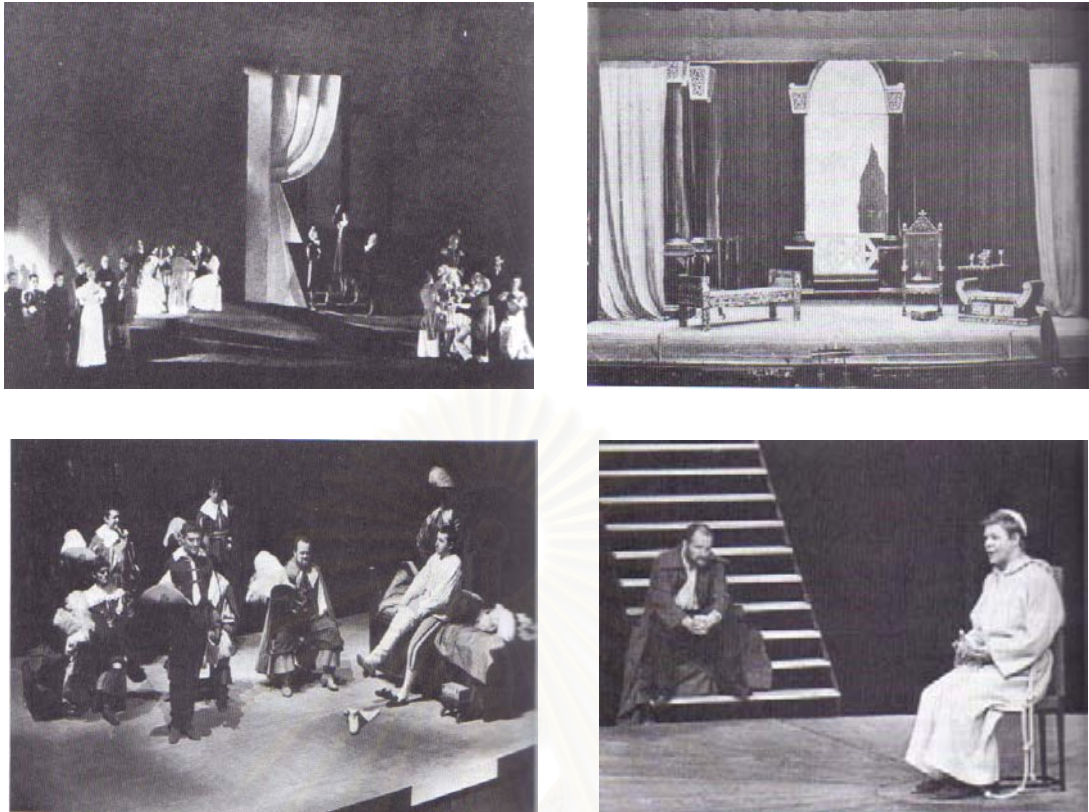
โรงละครแบบเอ็กซ์เพอริเมนทอล (Experimental theatre) หรือแบล็คบ็อก (Black box) มีลักษณะดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 31 ภาพโรงละครแบบเอ็กซ์เพอริเมนทอล (Experimental theatre)
จากหนังสืองานฉากละคร 1(ชูโรมาน เวศยาภรณ์,2541:98)

สไตล์ของฉาก (Style of scenery)

ละครเรื่องนี้เป็นละครเด็กที่เป็นละครในรูปแบบนิทาน มีความเป็นแฟนตาซี ดังนั้นลักษณะของฉากจึงไม่เน้นความสมจริง (Realist) ประกอบกับการต้องเร่งแสดงตามสถานที่ต่าง ๆ จึงทำให้การออกแบบฉากมีลักษณะที่มุ่งประเด็นไปที่ความสะดวกในการเคลื่อนย้าย ประกอบกับงบประมาณที่มีจำกัด จึงทำให้ผู้วิจัยต้องออกแบบฉากให้เกิดความคุ้มค่าและเกิดประโยชน์กับละครให้มากที่สุด ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกใช้ฉากสไตล์ Constructivism คือสไตล์ฉากที่เน้นแบ็กกราวนด์(Background) ด้านหลัง โดยโครงสร้างนั้นจะมีความหมายต่อการแสดงและเอื้อต่อการเคลื่อนไหวของนักแสดง ฉากสไตล์นี้อาจไม่ระบุสถานที่แน่นอนเพราะโครงสร้างบางส่วนถูกละไว้ให้ผู้ชมใช้จินตนาการต่อเติมเอง จุดหมายสำคัญของฉากสไตล์นี้คือการตัดทอนส่วนต่าง ๆ เพื่อให้นักแสดงเคลื่อนไหวได้อย่างสะดวกรวมไปถึงการเคลื่อนย้ายฉากไปแสดงตามที่ตั้งต่าง ๆ และการสร้างทำได้อย่างรวดเร็วและประหยัดค่าใช้จ่าย

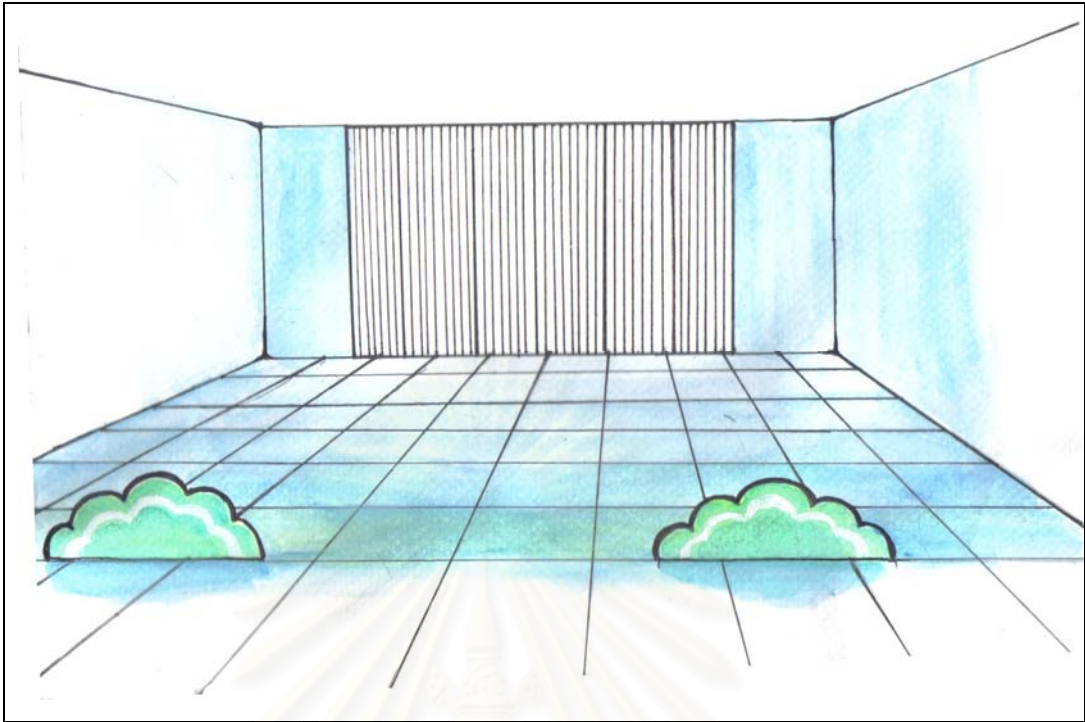

ภาพที่ 32 - 35 แสดงตัวอย่างฉากสไตล์ Constructivism

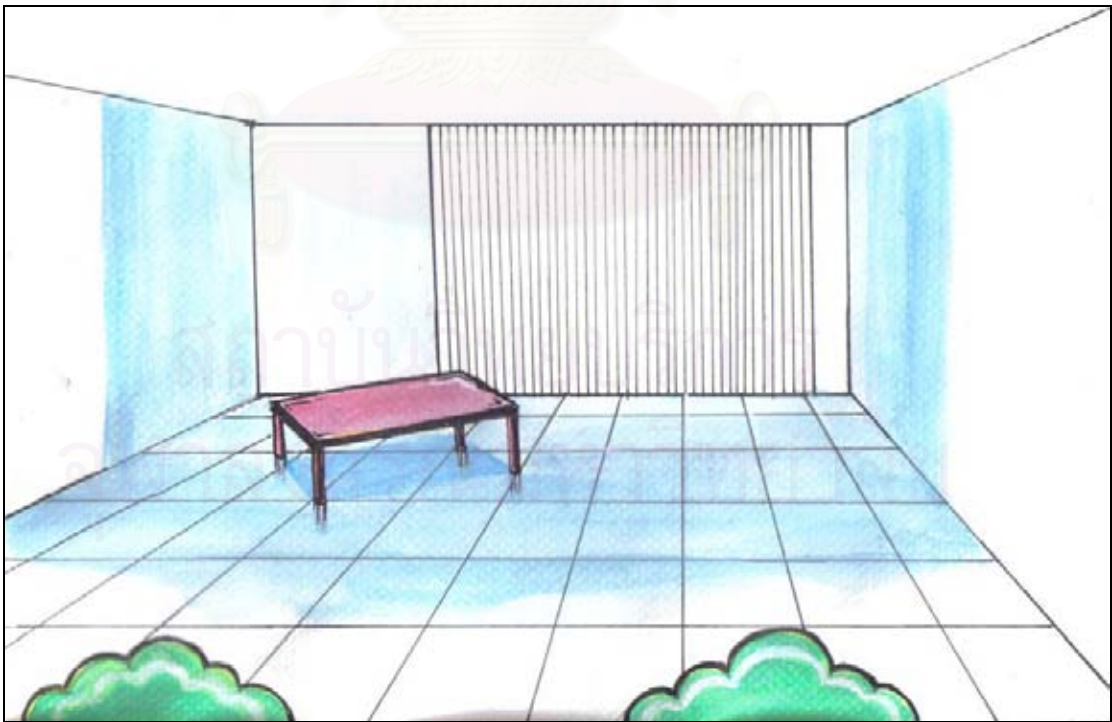
จากหนังสือ Century of Innovation (Oscar G. Brockett and Robert Findlay, 1973:204-362)

การออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก

ฉากของละครเรื่องนี้มีลักษณะฉากหลังเป็นยางยืดที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 2 นิ้ว สีขาว วางติดกันจนดูเหมือนเป็นแผ่นให้เป็นแนวตั้งฉากกับพื้นดินโดยมีโครงยึดเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้า กว้างประมาณ 3 เมตร สูงประมาณ 2 เมตร ฉากนี้มีไว้สำหรับการเข้าของตัวละคร โดยเฉพาะตัวละครเจ้าหญิงที่ต้องการสื่อว่าเจ้าหญิงมิได้อาศัยอยู่ร่วมวังกับพระบิดาและพระมารดา แต่อาศัยอยู่ ณ วังที่เป็นกลาง จึงทำให้ทุกครั้งที่พระบิดาและพระมารดามาหา เจ้าหญิงจะเดินเข้าและออกจากกลางฉากหลัง อีกทั้งตัวละครพญางูเจ็ดหัวที่อาศัยอยู่ในถ้ำ ฉากนี้มีไว้สำหรับการโผล่ศีรษะของงูทั้งเจ็ดหรืออาจจะเดินออกมาทั้งตัวก็ได้ จึงจะเห็นได้ว่าเหตุที่ใช้สีขาวไม่ทาสีเป็นสีเหมือนถ้ำ เพราะต้องการใช้ฉากได้ทั้ง 2 กรณี และเนื่องจากตัวละครมีสีสันหลากหลายแล้วหากฉากมีสีสันมากเกินไปจะทำให้เวทีดูรกจนเกินไป และเมื่อต้องการให้เป็นฉากพระราชวัง จะใช้อุปกรณ์ประกอบฉากตกแต่งเพิ่มเติม เช่น แผ่นกระดานที่เป็นรูปฟุ่มไม่วางเพิ่มด้านหน้าฉากหลัง หรือ มีแผ่นกระดานรูปปราสาท 7 หลังมาวางเรียงรายอยู่ด้านหน้า เป็นต้น ดังภาพร่างต่อไปนี้

ภาพที่ 36 ภาพแสดงฉากที่ 1,3 และ 5 ซึ่งมีฉากหลักอยู่ตรงกลาง

ภาพที่ 37 ภาพแสดงฉากที่ 2 และ 4 ซึ่งฉากหลักอยู่ริมด้านขวาของเวที (ยึดผู้แสดงเป็นหลัก)

เก้าอี้ที่ใช้ในฉาก 2 และ 4 จะแตกต่างกันไปในแต่ละสถานที่ที่จัดแสดง หากเป็นโรงเรียน เก้าอี้จะใช้แบบมีพนักพิง แต่หากเป็นที่ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา จะใช้เก้าอี้บุนวมซึ่งมีอยู่ในห้องประชุม เพื่อความสะดวก

ภาพที่ 38 - 39 ภาพเก้าอี้มีพนักพิง

ภาพที่ 40 ภาพเก้าอี้บุนวม

ในส่วนของอุปกรณ์ประกอบฉากที่ใช้ประกอบฉากหลักคือกระดานพลาสติก (P.Board) ที่ใช้ทำปราสาท 7 หลัง พุ่มไม้ และป้ายธง ส่วนอุปกรณ์ประกอบฉากอื่น ๆ นั้น ส่วนใหญ่จะใช้ของเล่นเพราะการเลือกใช้ของเล่นนั้นสะท้อนถึงความเป็นเด็กได้มากกว่าการใช้ของจริง เช่น ดาบและปืนของเล่น ที่ปรบมือ ปี่ทหารและอาบัง และ ตุ๊กตาหมี ทั้งนี้ผู้วิจัยพยายามที่จะใช้อุปกรณ์ประกอบฉากให้น้อยที่สุดเพื่อความสะดวกในการขนย้าย แต่เนื่องจากจำนวนตัวละครที่ใช้อุปกรณ์ประกอบฉากมีมาก เช่น ซามูไรทั้งเจ็ด เจ็ดสิงห์แดนเสือและคนแคระทั้งเจ็ด จึงทำให้ต้องมีอุปกรณ์ ดาบ ปืนและที่ปรบมืออย่างละ 7 ชิ้น ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 41 ภาพพุ่มไม้

ภาพที่ 42 ภาพปราสาท

ภาพที่ 43 - 44 ภาพดาบของเจ็ดเซียนชามูไร

ภาพที่ 45 - 46 ภาพปืนของเจ็ดสิงห์แดนเสือ

ภาพที่ 47 - 48 ภาพที่ปรับมือของคนแคะระทั่งเจ็ด

ภาพที่ 49 ภาพเป่าทหารและอ่าบั้ง

ภาพที่ 50 ภาพตุ๊กตาหมู

ภาพที่ 51 ภาพป้ายงู 1 และ 2 ในกรมการศาสนา ภาพที่ 52 ภาพป้ายงู 3 และ 4 ในกระทรวงสาธารณสุข

ภาพที่ 53 ภาพป้ายงู 5 ในการเป็นนักบินไอพ่น ภาพที่ 54 ภาพป้ายงู 6 ในกระทรวงเกษตรฯ

ภาพที่ 55 ภาพป้ายงู 7 ในการเป็นนายแบบ

ในการออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก ผู้วิจัยตั้งใจเน้นที่ความเรียบง่ายและสื่อความหมายโดยสอดคล้องกับแก่นความคิดของเรื่อง (Theme) ที่มุ่งสะท้อนระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ที่ใช้ของฟุ่มเฟือย ประกอบกับค่านิยมของคนที่ยุ่งเน้นราคาของสิ่งของมากกว่าคุณค่าที่มี จึงทำให้ผู้วิจัยออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากให้มีความเรียบง่าย ปล่อยให้ว่างไว้ให้ผู้ชมจินตนาการเพิ่มเติม เพื่อสะท้อนแนวความคิดดังกล่าว

การคัดเลือกและตัดต่อเสียงและดนตรีประกอบ

การคัดเลือกดนตรีและเสียงประกอบ ผู้วิจัยพิจารณาจากการสื่อแนวความคิดรวบยอด (Concept) ความเป็นละครเด็กในรูปแบบนิทาน ดังนั้น ดนตรีประกอบส่วนใหญ่จะเป็นเสียงกลองดนตรี ที่ฟังแล้วให้ความรู้สึกครึ่งหลับครึ่งตื่น ขวนฝัน หรืออาจเลือกใช้เสียงเปียโนที่ให้ความรู้สึกพลิ้วไหว ลอยคว้าง และให้ความอ่อนโยนในขณะเดียวกัน ทั้งหมดนี้ต้องการสื่อถึงความเป็นนิทานก่อนนอน

ขั้นตอนในการคัดเลือกและตัดต่อดนตรีและเสียงประกอบ สามารถอธิบายเป็นลำดับได้ดังนี้

1. ผู้วิจัยเลือกใช้แหล่งข้อมูลเสียงในรูปแบบ CD-ROM ที่บรรจุเสียงและดนตรีประกอบมากมายไว้ในแผ่น โดยหาซื้อแผ่นดังกล่าวจากห้างสรรพสินค้าพันธุ์ทิพย์พลาซ่า ซึ่งเป็นแหล่งรวมโปรแกรมและแผ่นข้อมูลต่าง ๆ มากมาย และอีกวิธีหนึ่งคือการดาวน์โหลดข้อมูลจากเว็บไซต์ <http://www.flashkit.com> ซึ่งเป็นเว็บไซต์ของต่างประเทศที่เปิดให้ดาวน์โหลดดนตรีและเสียงประกอบได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

2. เมื่อได้แหล่งข้อมูลแล้วจึงทำการเลือกสรรภายใต้แนวความคิดรวบยอด (Concept) โดยเลือกฟังทีละไฟล์ข้อมูล เมื่อมีไฟล์เสียงใดเข้าข่ายแนวความคิดรวบยอด (Concept) ก็จะเลือกมาใส่ในไฟล์เดอริเปล่า โดยในขั้นตอนนี้จะใช้เวลามากพอสมควร คือประมาณ 20 – 30 ชั่วโมง เพื่อให้ได้ดนตรีและเสียงประกอบที่ตรงตามแนวความคิดรวบยอด (Concept) จำนวนประมาณ 200 – 250 รูปแบบ

3. เนื่องจากไฟล์เสียงที่ได้จากขั้นตอนที่ 2 นั้นมีจำนวนมาก จึงทำการคัดกรองไฟล์เสียงที่ตรงกับแนวความคิดรวบยอด (Concept) ให้มากที่สุด โดยเลือกให้มีตัวเลือกได้ มิใช่เลือกไฟล์ที่จะใช้ทันที เพราะหากนำดนตรีและเสียงประกอบดังกล่าวไปซุ่มละคร อาจพบปัญหาในภายหลังหากมีการเก็บตัวเลือกบางไฟล์ไว้อาจใช้เปลี่ยนหรือทดแทนกันได้ ดังนั้นในขั้นตอนนี้อาจเหลือดนตรีและเสียงประกอบประมาณ 100 รูปแบบ

4.ภายหลังจากนำดนตรีและเสียงประกอบไปซ้อมละคร จะพบปัญหา เช่น เปิดไม่ทัน บางเสียงสั้นเกินไป มีไฟล์เสียงมากเกินไปในช่วงของการเปิด 1 ครั้ง ดนตรีและเสียงประกอบไม่ช่วยเสริมอารมณ์ ความรู้สึกและการกระทำของตัวละคร แก่นความคิดของเรื่อง และความสุข แต่กลับลดทอนสิ่งเหล่านั้นลง จึงต้องมีการนำดนตรีและเสียงประกอบที่ได้ทำไปแล้วกลับมาแก้ไข

5.การแก้ไขดนตรีและเสียงประกอบ ประกอบด้วย

5.1 ปัญหาเรื่องเปิดดนตรีและเสียงประกอบไม่ทัน บางเสียงสั้นเกินไป มีไฟล์เสียงมากเกินไปในช่วงของการเปิด 1 ครั้ง แก้ไขโดยการตัดต่อเสียง ผู้วิจัยได้ทำการตัดต่อเสียงด้วย โปรแกรม SONY VEGAS 6.0 เพื่อความสะดวกในการเปิดและปิดได้ตรงตามคิดที่กำหนดไว้ และผู้วิจัยเลือกวิธีการในการเปิดดนตรีและเสียงประกอบ โดยใช้การเปิดจากระบบคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรม SONY VEGAS 6.0 เพื่อความสะดวกและป้องกันการผิดพลาดได้ดีกว่าเปิดจากเครื่องเล่นซีดี เพราะเสียงบางรูปแบบเครื่องเล่นซีดีไม่สามารถอ่านความหมายและแสดงผลได้ เช่น ไฟล์ MIDI เป็นต้น แต่หากจะเลือกเปิดจากเครื่องเล่นซีดี ก็สามารถแปลงไฟล์จาก ไฟล์ MIDI เป็นไฟล์ AUDIO ได้เช่นกัน และในกรณีที่บางเสียงสั้นเกินไปก็สามารถทำการตัดต่อให้มีหางเสียงที่ยาวขึ้นด้วยโปรแกรมดังกล่าวเช่นกัน

5.2 ปัญหาเรื่อง ดนตรีและเสียงประกอบไม่ช่วยเสริมอารมณ์ ความรู้สึกและการกระทำของตัวละคร แก่นความคิดของเรื่อง และความสุข แต่กลับลดทอนสิ่งเหล่านั้น แก้ไขได้โดยการคัดเลือกดนตรีและเสียงประกอบใหม่หรืออาจพิจารณาจากตัวเลือกที่ยังมีได้เลือกในขั้นตอนที่ 3 ก็ได้

6.นำดนตรีและเสียงประกอบดังกล่าวไปซ้อมละครอีกครั้งหนึ่งเพื่อตรวจสอบจุดบกพร่อง และพิจารณาถึงความเป็นเอกภาพของดนตรีและเสียงประกอบทั้งหมด

หลักเกณฑ์ในการเลือกสรรดนตรีและเสียงประกอบมีดังนี้

สถาบันนวัตกรรมการ
แผนภาพที่ 3 แผนภาพแสดงเกณฑ์การพิจารณาเลือกสรรดนตรีและเสียงประกอบ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

1. สอดคล้องกับแนวความคิดรวบยอด (Concept) โดยในละครเรื่องนี้เลือกสรรดนตรีและเสียงประกอบภายใต้แนวความคิดรวบยอดนิทานหรือเทพนิยาย ภายใต้อารมณ์เคลิ้มฝัน ดังนั้นดนตรีส่วนใหญ่จึงเลือกใช้เสียงกลองดนตรีและเสียงเปียโน

2. เสริมอารมณ์ ความรู้สึก คำพูด และการกระทำให้กับตัวละคร คือ ดนตรีและเสียงประกอบต้องมีส่วนช่วยให้นักแสดงรู้สึกว่าจะเข้าไปอยู่ในโลกของละคร ในห้วงเวลาและบรรยากาศ เช่น เสียงกลองดนตรีและเปียโนมีส่วนช่วยให้นักแสดงรู้สึกว่าจะตนอยู่ในห้วงของเทพนิยาย รู้สึกตัวเองลอยอยู่ในห้วงฝัน หรือแม้แต่เสริมส่วนสำคัญของคำพูด เช่น ช่วงที่ใช้ดนตรีบรรเลงเสริมช่วงตัวละครลูกหาม 1 พูดเฉลยการจัดเรียงตัวอักษรในชื่อของตน เพื่อเสริมรหัสทางภาษาให้เห็นว่าในบทสนทนาดังกล่าวมีความสำคัญ เป็นต้น

3. สร้างความสมจริงให้กับละคร อาทิ เสียงประกอบ เช่น เสียงหัวเราะ เสียงท้อร้อง เป็นต้น

4. สร้างอารมณ์ร่วมให้กับผู้ชม ให้ผู้ชมรู้สึกคล้อยตามอารมณ์ที่ผู้กำกับการแสดงวางแนวทางไว้

ดนตรีและเสียงประกอบสามารถแบ่งได้เป็น 2 ส่วน คือ

1. ดนตรีประกอบ คือ ดนตรีที่มีส่วนช่วยเสริมอารมณ์ ความรู้สึกและการกระทำของตัวละคร สอดคล้องกับแก่นความคิดของเรื่อง และสร้างความสนุกให้กับละคร เช่น เสียงเปียโนหรือคีย์บอร์ด เสียงกลอง เป็นต้น

2. เสียงประกอบ คือ เสียงที่ช่วยเติมเต็มจินตนาการของผู้ชมหรือสร้างความสมจริงให้การแสดง เช่น เสียงแตรทหาร เสียงนาฬิกาปลุก เสียงร้องของคน เสียงหัวเราะ เป็นต้น

ดนตรีและเสียงประกอบของละครเรื่องนี้มีทั้งสิ้น 53 เสียง เดิมมีทั้งหมด 56 เสียง แต่ตัดออก 3 เสียง เพราะในบางช่วงไม่สามารถเปิดดนตรีและเสียงประกอบได้ทันเวลา เพราะดนตรีและเสียงประกอบก่อนหน้านั้นเพิ่งสิ้นสุดลง และมีเวลาเปิดดนตรีและเสียงประกอบรูปแบบใหม่เพียงเล็กน้อย ประกอบกับดนตรีและเสียงประกอบบางรูปแบบไม่สื่ออารมณ์อย่างที่ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้กำกับการแสดงต้องการ จึงทำให้มีเพียง 53 เสียง แต่เนื่องจากบางเสียงใช้ซ้ำกันจึงทำให้มีเพียง 40 รูปแบบ โดยแบ่งเป็นดนตรีประกอบ 26 รูปแบบและเสียงประกอบ 14 รูปแบบ ดังนี้

ดนตรีประกอบ ได้แก่

1. S1 = เปิดเรื่อง

เป็นเสียงพูดบทละครในส่วนของ voice over ของผู้วิจัย โดยมีเสียงกลองดนตรีคลอตลอดการพูดบท และมีการใส่เสียงประกอบท่าทางของนักแสดงในแต่ละคิวไว้ด้วย โดยเสียงรูปแบบนี้เกิดจากการนำเสียง 14 รูปแบบมาตัดต่อเข้าด้วยกัน

2. S3 = ความยุ่งยากเกิดขึ้น

เป็นเสียงพูดบทละครในส่วนของ voice over ของผู้วิจัย โดยมีเสียงดนตรีจังหวะสนุก ๆ ต่อท้าย

3. S4 = ฉันทจะใส่ชุดนี้

เสียงเครื่องประกอบจังหวะที่ทำด้วยไม้เคาะให้จังหวะ เพื่อสื่อถึงตัวละครสนมกำลังต่อรองกับเจ้าหญิงให้เปลี่ยนชุด

4. S7 = พระราชาเข้า , S9 = ไม่รู้ไม่ชี้ , S11 = ไม่รู้ไม่เห็น

เสียงเครื่องเป่าที่มีเสียงต่ำ ทุ้ม คล้ายกับเสียงของดับเบิลเบส เป่าได้เมโลดี้เป็นทำนองที่สื่อถึงความยุ่งยากที่ตามมา

5. S12 = ลูกจะเอารุ้ง
เสียงเหมือนนาฬิกาปลุก โดยมีการเคาะจังหวะสม่ำเสมอ เพื่อสื่อว่ามีเรื่องเร่งด่วน
เกิดขึ้น
6. S13 = พระราชา freeze , S14 = พระราชินี freeze
เสียงเดียวกับ S5 เพื่อให้ตัวละครพระราชาทำท่าหนึ่ง (freeze) และ ต่อด้วย S12
7. S15 = เอารุ้ง
เป็นเสียงดนตรีประกอบที่มีลักษณะน่ากลัว ซึ่งแสดงถึงปัญหาที่กำลังตามมา เป็น
เสียงของคีย์บอร์ด
8. S16 = เชื่อมฉาก 1 ไป 2
มีลักษณะคล้าย S15 ใช้เชื่อมฉากจากฉากที่ 1 ไปฉากที่ 2 ซึ่งเป็นช่วงที่เจ้าหญิง
โดนพญางูเจ็ดหัวจับตัวไป
9. S18 = อ่างเดินเข้า
เสียงคล้ายเครื่องดีดหรือพิณของอินเดีย เพื่อสร้างบรรยากาศรองรับการเข้ามา
ของตัวละครอ่างจากประเทศอินเดีย
10. S19 = อ่างเป่าปี่
เสียงขลุ่ยผสมเครื่องดีดที่มีทำนองแบบอินเดีย เพื่อประกอบการเป่าปี่เต็มลำของ
อ่าง
11. S20 = อ่างเดินออก , S48 = คิดได้
เสียงตึกกลองและต่อท้ายด้วยฉาบ เพื่อให้เกิดความตลกขบขัน
12. S21 = ราชินีเป็นลม
เสียงคีย์บอร์ดกดด้วยน้ำหนักที่รุนแรงประมาณ 4 ครั้ง เพื่อแสดงถึงจุดวิกฤติขั้น
ต่อมา และตามด้วย S17
13. S22 = ทหารกลับที่
เป็นการผสมผสานเสียงและดนตรี 16 รูปแบบเข้าด้วยกัน โดยแรกสุดเป็นเสียง
ของแตรทหาร และตามด้วยท่วงทำนองที่มีกลิ่นไอประเศญี่ปุ่น ทั้งเสียงกลอง , ทำนองบรรเลง
และเสียงประกอบอื่น ๆ เช่น เสียงงูปล่อยพลัง , ฟันลม หรือ สะกดจิต และปิดท้ายด้วยเสียงกีตาร์ที่มี
กลิ่นไอควาบอย โดยทั้งหมดนี้ใช้สื่อความหมายฉากที่พญางูเจ็ดหัวต่อสู้กับเจ็ดเซียนชาмуไรและ
เจ็ดสิงห์แดนเสือ การผสมผสานเสียงและดนตรีเช่นนี้ช่วยประหยัดเวลาและป้องกันการผิดพลาด
ได้อย่างดีมาก เพราะการเปิดเพียงครั้งเดียวก็สามารถทดแทนการเปิดได้ 16 ครั้ง
14. S24 = คนแคะเข้า

เป็นการผสมผสานเสียงและดนตรี 4 รูปแบบ คือ เสียงจังหวะสนุก ๆ ที่แสดง การคิด ต่อด้วยเสียงเพลง HI-HO ของเรื่องสโนว์ไวท์และคนแคระทั้งเจ็ด ซึ่งมีการตัดต่อ 3 ช่วงใน หนึ่งเพลง เพราะหากนำมาเสนอทั้งเพลงจะใช้เวลานานเกินไป ตามด้วยเสียงจูบของเหล่าคนแคระ และปิดท้ายด้วยเสียงคีย์บอร์ดไล่ตัวโน้ตขึ้นจาก โด-เร-มี-ฟา-ซอล-ลา-ที-โด แบบรวดเร็ว

15. S36 = ลูกหามออก

ดนตรีเสียงคีย์บอร์ดที่แสดงถึงความยุ่งยากกำลังเกิดขึ้น ใช้แทนการเดินทางของ เหล่าบรรดาลูกหามและสหาย และต่อยด้วยเสียงกลองมาร์ชที่ใช้ในการเล่นซ่อนแอบกันระหว่าง พญางูเจ็ดหัวกับเจ้าหญิง

16. S38 = ซ่อนแอบ

เสียงกลองมาร์ชที่ใช้ในการเล่นซ่อนแอบกันระหว่างพญางูเจ็ดหัวกับเจ้าหญิง และต่อยด้วย S37 เสียงห้องร้อง

17. S39 = เสียภาพลักษณ์

เสียงคีย์บอร์ดแสดงถึงการเสียหน้า มีตัวโน้ตประมาณ 6 ตัว

18. S40 = ประชุม

เสียงเปียโนจังหวะสนุกสนานแสดงถึงการประชุมกันของเหล่าบรรดาลูกหามและ สหาย

19. S41 = วอล์มอัฟ

เสียงคีย์บอร์ดทำนองสนุกสนานใช้สื่อถึงตัวละครงู 2 เข้ามาในฉากเพื่อออกกำลัง กายพร้อมสู้รบ

20. S42 = ตั้งค่าย

เสียงคีย์บอร์ดแสดงถึงจุดวิกฤติสูงสุด ในการที่ลูกหามและสหายต่อสู้กับพญางู เจ็ดหัว

21. S45 = กลับวัง

เสียงเครื่องเป่าประกอบกับคีย์บอร์ดที่แสดงถึงชัยชนะอันยิ่งใหญ่หลังจากการสู้รบ

22. S49 = ป้ายหลุมศพ

เสียงเปียโนทำนองช้าปานกลาง มีกลิ่นไอของความเศร้าเล็กน้อย

23. S50 = เชื่อมฉาก 4 ไป 5

เสียงฟลูตที่มีจังหวะช้าปานกลาง เป่าเป็นทำนองเศร้า ๆ

24. S52 = พระราชาหวนรำลึก

เสียงเครื่องเป่ามีจังหวะช้าปานกลาง ทำนองเศร้า

25. S54 = รุ่งแปดสี

เสียง voice over ของผู้วิจัยในการพูดบทละครตอนจบเรื่อง เพื่อเล่าเรื่องราวว่า
ละครจบลงอย่างไร คลอดด้วยเสียงกลองดนตรี

26. S56 = finale

เสียงคีย์บอร์ดทำนองสนุกสนาน เพื่อให้ให้นักแสดงเดินเข้ามาโค้งคำนับและรับเสียง
ปรบมือจากผู้ชม

เสียงประกอบ ได้แก่

1. S2 = ไม่ไปอยู่กับใคร

เสียงมีลักษณะเหมือนการลื่นล้ม เพื่อสื่อถึงการออกจากฉากของเจ้าหญิง

2. S5 = เห็นรุ่ง , S6 = รุ่งกินน้ำ , S30 = เหมือนกันยังกับแกะ , S33 = ผู้ไม่
สมศักดิ์ศรี , S47 = ลูกหุนออก , S51 = รุ่งขึ้น , S53 = สนมชี้รุ่ง

เสียงไล่ตัวโน้ตของเครื่องดนตรีที่มีเสียงค่อนข้างแหลมและเล็ก เหมือนกับตัว
ละครกำลังพบเห็นอะไรบางอย่างหรือกำลังคิดอะไรออก

3. S8 = พระราชามองรุ่ง

เสียงคีย์บอร์ดไล่ตัวโน้ต 3 ตัว จากเสียงต่ำไปเสียงสูง เพื่อเป็นจังหวะให้กับ
พระราชามองไปที่สนม มองรุ่งและจบที่การมองเจ้าหญิงด้วยความพิศวง

4. S10 = พระราชินีมองรุ่ง

เสียงมีลักษณะคล้ายกับ S8 และใช้สื่อความหมายเดียวกัน แต่ลักษณะของเสียง
แตกต่างกันเล็กน้อย

5. S17 = ทหารประกาศ

เสียงแตรทหารใช้ในการประกาศข่าวสารของทหาร

6. S23 = เจ็ดสิงห์โดนกิน

เสียงร้องของคนอย่างโหยหวนใช้แทนการร้องของเจ็ดสิงห์แดนเสือที่ถูกพญางูเจ็ด
หัวกิน

7. S25 = พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่นเข้า

เสียงตัวโน้ต 2 ตัวไล่จากเสียงสูงไปต่ำซึ่งเป็นเสียงเดียวกันกับร้านเซเว่น-อีเลฟเว่น
และต่อด้วยเสียงเด็กผู้ชายพูดว่า “สวัสดีครับ เซเว่นอีเลฟเว่นครับ” ซึ่งผู้วิจัยโหลดมาจากเว็บไซต์
ของเซเว่น-อีเลฟเว่น

8. S26 = พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่นออก

เสียงตัวโน้ต 2 ตัวไล่จากเสียงสูงไปต่ำซึ่งเป็นเสียงเดียวกันกับร้านเซเว่น-อีเลฟเว่น

9. S27 = ลูกหามเข้า

เสียงคีย์บอร์ดไล่ตัวโน้ตขึ้นจาก โด-เร-มี-ฟา-ซอล-ลา-ที-โด แบบรวดเร็ว

10. S28 = ทหารหัวเราะ , S29 = สนมหัวเราะ , S31 = ทั้งคู่หัวเราะ , S35 = หัวเราะ

เสียงหัวเราะของคนจำนวนมาก

11. S32 = คีนเลื้อยเกราะ

เสียงคีย์บอร์ดไล่ตัวโน้ตลงจาก โด-เร-มี-ฟา-ซอล-ลา-ที-โด แบบรวดเร็ว

12. S34 = ลูกหิมเข้า

เสียงหมาเห่า คือเสียงของลูกหมาเรียกลูกหิมเข้ามาในฉากร

13. S37 = ท้องร้อง

เสียงนกฮูกร้อง ซึ่งใช้แทนเสียงท้องร้อง

14. S55 = นาฬิกาปลุก

เสียงนาฬิกาปลุกเพื่อสื่อถึงการปลุกผู้ชมให้ตื่นจากนิทานก่อนนอน

53.

นอกจากนี้ผู้วิจัยเลือกใช้เสียงที่มีรูปแบบเหมือนกันเช่น S5 = เห็นรุ่ง , S6 = รุ่ง
กินน้ำ(30) , S30 = เหมือนกันยังกับแกะ , S33 = สู้ไม่สมศักดิ์ศรี, S47 = ลูกหนูออก, S51 =
รุ่งขึ้น และ S53 = สนมซี่รุ่ง แต่นำมาทำซ้ำและใส่หมายเลขและชื่อดนตรีและเสียงประกอบขึ้น
ใหม่ ดนตรีและเสียงประกอบบางรูปแบบที่มี 2 รูปแบบอยู่ในรูปแบบเดียวแสดงว่า ผู้วิจัยได้ทำการ
ตัดต่อเสียงดังกล่าวแล้ว

สาเหตุที่มีดนตรีและเสียงประกอบถึง 40 รูปแบบเพื่อต้องการสร้างสีสันให้กับการ
แสดงและทำให้ผู้ชมรู้สึกคล้อยตามเข้าไปในโลกแห่งนิทานได้อย่างเพลิดเพลิน ประกอบกับการ
แสดงละครเรื่องนี้มีความยาวถึง 35 นาที ซึ่งจัดได้ว่ามีความยาวมากกว่าละครเด็กทั่วไป จึงต้องใช้
ดนตรีและเสียงประกอบเพื่อดึงดูดความสนใจผู้ชมที่เป็นเด็กให้มีสมาธิอยู่กับละครให้ได้มากที่สุด

การออกแบบเครื่องแต่งกาย การแต่งหน้าและการทำผม

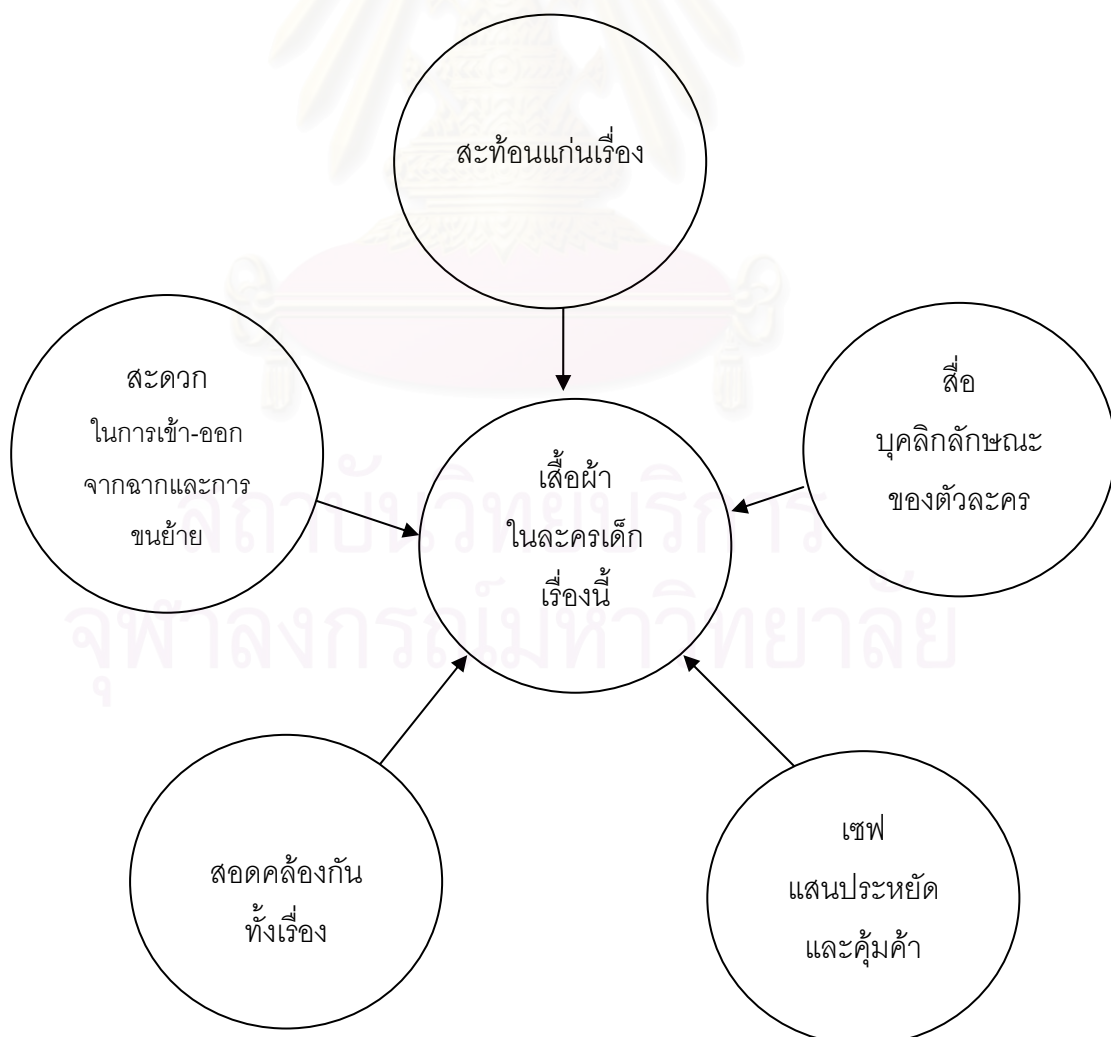
เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้าและการทำผมมีผลต่อการสร้างและเสริมบุคลิกลักษณะของ
ตัวละคร การเลือกรูปแบบหรือสไตล์ควรเลือกสรรหรือสร้างเสริมให้มีแนวความคิดรวบยอด
(Concept) เดียวกันทั้งเรื่องเพื่อความเป็นเอกภาพของละคร

การออกแบบเครื่องแต่งกาย

สีสันทนในเครื่องแต่งกายควรดูการเลือกสีให้เหมาะสมกับบุคลิกลักษณะของตัวละครหรือ เพื่อความเป็นเอกภาพและป้องกันไม่ให้เกิดการแย่งจุดสนใจ หรือที่นิยมเรียกว่าขโมยซีนกันและกัน นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบให้ตัวละครทุกตัวใส่เสื้อยืดสีขาว กางเกงหลากสีตามแต่ลักษณะของแต่ละตัวละคร และเสื้อผ้าตกแต่งเพิ่มเติมเพื่อให้ดูเหมาะสมกับบุคลิกลักษณะของตัวละคร เพื่อการประหยัดค่าใช้จ่าย และเนื่องจากประเภทของละครเรื่องนี้เป็นละครเด็กจึงสามารถทำรูปแบบเสื้อผ้าแบบไม่เหมือนจริงได้ เสื้อผ้าของเรื่องนี้จึงออกแบบให้มีกลิ่นอายของเทพนิยายภายใต้จำนวนเงินที่จำกัด

เกณฑ์ในการพิจารณาเลือกสรรและออกแบบเสื้อผ้าในละครเรื่องนี้ คือ

แผนภาพที่ 4 แผนภาพแสดงเกณฑ์การพิจารณาเลือกสรรและออกแบบเครื่องแต่งกาย

อธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

1. สะท้อนแก่นเรื่อง (Theme) คือ มุ่งสะท้อนค่านิยมสังคมแบบทุนนิยม ที่มองกรอบภายนอกของทุกสิ่งคือความหมายของทุกสิ่ง ซึ่งในความเป็นจริงแล้วสิ่งที่สะท้อนภายนอกกับสิ่งที่อยู่ภายในอาจไม่ตรงกันก็เป็นได้ เช่น ภาพครอบครัวที่มีกันพร้อมหน้าแต่อาจไม่มีความรักต่อกัน พ่อแม่ที่อ้างว่าทุ่มเทความรักให้ลูกด้วยสิ่งของฟุ้งเฟ้ออาจไม่เคยรู้เลยว่าจริง ๆ แล้วลูกต้องการสิ่งใด หรือแม้แต่ขอทานที่ดูภายนอกน่าหัวเราะเยาะแต่กลายเป็นคนมีความคิดหรือมีศักดิ์ศรีมากกว่าผู้ดีจอมปลอมก็เป็นได้ ดังนั้นสิ่งที่พิสุจน์ตัวตนของเราจึงมิใช่ค่านิยมของสังคม หากแต่เป็นการกระทำของเราต่างหากที่กำหนดคุณค่าของเรา เสื้อผ้าในเรื่องนี้จึงเน้นที่ความเรียบง่าย เช่น ใช้ชุดหลักที่เหมือนกันในตัวละครทุกตัวคือเสื้อยืดสีขาว และกางเกงหลากสีตามแต่บุคลิกลักษณะของตัวละคร และใช้อุปกรณ์เสริมหรือเสื้อผ้าเสริมเข้าไป เช่น เสื้อคลุมพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่นที่ทำจากถุงพลาสติก เสื้อขามูไรที่ทำจากผ้าดิบ เสื้อคลุมคนแคระทั้งเจ็ดที่ทำจากถุงขยะสีดำ เป็นต้น หรือแม้แต่ชุดหลักของตัวละครพระราชา พระราชินี และเจ้าหญิง ก็ใช้ถุงพลาสติกในการตัดเย็บ เช่น เสื้อคลุมพระราชา กระโปรงพระราชินี เสื้อนอกพระราชินีและเจ้าหญิง เป็นต้น

2. สื่อบุคลิกลักษณะของตัวละคร เช่น ตัวละครพญางูเจ็ดหัว ผู้วิจัเลือกใช้ผ้าหลากสียาวประมาณ 3 เมตร เพื่อสื่อถึงความยาวและลักษณะของงู ประกอบกับใช้ถุงมือในลอนที่ใช้ทำดอกไม้ผ้าหลากสี มาใส่ที่บริเวณแขนขวาเพื่อให้เห็นเป็นลักษณะคล้ายลำตัวของงู เป็นต้น

3. สะดวกในการเข้าและออกจากฉากและการขนย้าย เช่น ตัวละครเจ้าหญิง ที่ไม่สวมกระโปรงเพราะว่าตัวละครนี้ต้องเดินเข้าและออกจากฉากบริเวณกลางฉากหลากสีขาวบ่อยครั้ง หากใส่กระโปรงที่ทำจากถุงพลาสติกที่พองฟู อาจทำให้เกิดการติด หรือเข้าและออกไม่สะดวกเท่าที่ควร จึงให้ตัวละครเจ้าหญิงสวมกางเกงแทน ส่วนการขนย้ายนั้น เนื่องจากเสื้อผ้าส่วนใหญ่มีน้อยชิ้น คือ ตัวละครหนึ่งตัวจะสวมเสื้อผ้าประมาณ 2-3 ชิ้น และเป็นชิ้นที่สามารถพับเก็บได้ง่ายประหยัดพื้นที่ เช่น ถุงพลาสติก จึงทำให้มีความสะดวกในการขนย้ายสูง ซึ่งคุณสมบัตินี้เป็นข้อดีสำหรับละครเรื่องนี้ต้องเร่งแสดงถึง 3 สถานที่

4. สอดคล้องกันทั้งเรื่อง ทั้งรูปแบบ สไตล์ และสีสันทัน มีความเป็นเอกภาพ (Unity) ในการเลือกสรรให้ตัวละครบางตัวสวมใส่ชุดที่ทำจากถุงพลาสติก และบางตัวสวมใส่เสื้อผ้าที่ทำจากผ้า ในช่วงแรกนั้นผู้วิจัมีความไม่มั่นใจ เกรงว่าภาพรวมของเสื้อผ้าจะไม่มีความเป็นเอกภาพ แต่เมื่อซ้อมละครโดยใส่เสื้อผ้าเหมือนจริงแล้วจึงพบว่าไม่มีปัญหาประเด็นดังกล่าวแต่อย่างใด ประกอบกับสีสันทันของเสื้อผ้า ผู้วิจัต้องการให้มีสีสันทันสดใส แต่ไม่ดูรกตาจนเกินไป จึงเลือกใช้สีพาสเทล หรือสีที่มีการผสมสีขาวเข้ามาช่วยให้สีดูเบาลง จึงทำให้ละครเรื่องนี้มีภาพชวนฝัน เหมือนตกในห้วงภวังค์ แต่ยังสดใสได้ตามสไตล์ละครเด็ก

5.เซฟ แสนประหยัด และคุ้มค่า ด้วยงบประมาณ 5,000 บาท แต่มีตัวละครมากถึง 48 ตัวละคร ผู้วิจัยจึงต้องทำการออกแบบให้มีความเรียบง่ายมากที่สุด คือ ชุดเพียงชุดเดียวหากนำมาเพิ่มเติมหรือลดทอนบางส่วนก็จะได้ชุดตัวละครอีกหลายตัว เช่น ชุดของบรรดาเจ็ด ที่สวมเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงเลสีดำ เมื่อแสดงเป็นเจ็ดเซียนซามูไรจะนำผ้าดิบมาพันตัวและผูกผ้าบริเวณเอวเพื่อสื่อถึงความเป็นญี่ปุ่น ขณะที่เมื่อต้องการเปลี่ยนเป็นตัวละครคนแคระทั้งเจ็ดก็จะสวมใส่ถุงดำ และเป็นพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น จะสวมใส่เสื้อคลุมที่ทำจากถุง มีเลขเจ็ดอยู่บริเวณอก เพียงเท่านั้น ก็สามารถประหยัดเงินไปได้มากพอสมควร เพราะหากต้องประดิษฐ์ชุดเต็มทั้งหมด จะต้องตัดชุดจำนวน 28 ชุด แต่หากทำแบบนี้จะมีชุดเต็มเพียง 7 ชุดเท่านั้น และหาส่วนเสริมซึ่งมีราคาถูกกว่า

ละครเรื่องลูกหมากับสามสหายมีเครื่องแต่งกายดังนี้

1.ชุดพระราชา

ชุดของพระราชามีเสื้อผ้าทั้งหมด 3 ชิ้น คือ 1.เสื้อยืดสีขาว 2.กางเกงขาสั้นสีน้ำตาล และ 3.ผ้าคลุมไหล่ที่ทำจากถุงพลาสติกสีแดง และเครื่องประดับเพิ่มเติม 2 ชิ้น คือ 1.มงกุฎพระราชา และ 2.ถุงเท้าระดับเข่าสีดำ ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 56 ภาพร่างชุดพระราชา

ภาพที่ 57 ภาพลงสีชุดพระราชา

ภาพที่ 58 ภาพชุดของพระราชินี

ภาพที่ 59 ภาพมงกุฎของพระราชินี

เหตุผลที่ผู้วิจัยเลือกใช้ถุงพลาสติกเพราะประหยัดค่าใช้จ่ายและง่ายต่อการตัดเย็บ คือ เพียงแค่ใช้สก็อตเทปใสยึดติดให้ถุงพลาสติกแต่ละชิ้นติดกันก็สามารถใช้งานได้ประมาณ 10 รอบการแสดง เพราะถุงพลาสติกที่เลือกมานั้นเป็นถุงที่มีเนื้อค่อนข้างเหนียวและสีสด การที่ผู้วิจัยจัดรอบการแสดงจำนวน 5 รอบ จึงเป็นการง่ายที่จะออกแบบให้ชุดเป็นถุงพลาสติก แต่หากมีการจัดการแสดงมากกว่า 10 รอบ ชุดถุงพลาสติกก็คงไม่เหมาะสมเท่าใดนัก ประกอบกับหากมีการจัดแสดงสู่สาธารณชนและมีเรื่องค่าใช้จ่ายในการเข้าชมมาเกี่ยวข้อง ผู้วิจัยก็อาจเปลี่ยนเป็นการตัดชุดคลุมไหล่ด้วยผ้าสักหลาด ทั้งนี้จึงจะเห็นได้ว่า การเลือกสรรวัสดุในการตัดเย็บนั้นมีปัจจัยหลายส่วนเข้ามาเกี่ยวข้อง ทั้งในเรื่องของงบประมาณ ความคงทนของวัสดุ ขนาดของโปรดักชัน และประเภทของการแสดง ส่วนเรื่องของสีสັນในชุดของพระราชินี ผู้วิจัยเลือกใช้สีแดงซึ่งเป็นแม่สี ที่ให้ความรู้สึกตื่นเต้น รุนแรง กล้าหาญ และมีอำนาจ โดยบุคลิกลักษณะของตัวละครพระราชินีจะมีลักษณะชอบใช้อำนาจและมีอารมณ์รุนแรง

2. ชุดพระราชินี

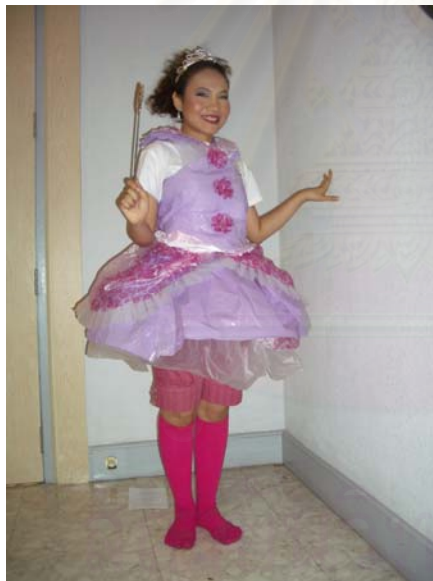
ชุดของพระราชินีมีเสื้อผ้าทั้งหมด 4 ชิ้น คือ 1.เสื้อยืดสีขาว 2.กางเกงขาสามส่วนสีชมพู 3. เสื้อคอตั้งที่ทำจากถุงพลาสติกสีม่วงอ่อนและติดดอกไม้ประดับอกจากถุงพลาสติกสีชมพู และ 4. กระโปรงฟูที่ทำจากถุงพลาสติกสีม่วงอ่อนและทำกลีบชั้นนอกด้วยถุงพลาสติกสีชมพูลายดอกไม้ และเครื่องประดับเพิ่มเติม 3 ชิ้น คือ 1.มงกุฎพระราชินี 2.ถุงเท้าระดับเข้าสีชมพู และ 3.คทา ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 60 ภาพร่างชุดพระราชินี

ภาพที่ 61 ภาพลงสีชุดพระราชินี

ภาพที่ 62 ภาพชุดของพระราชินี

ภาพที่ 63 ภาพมงกุฎของราชินีและคทา

ผู้วิจัยเลือกให้ตัวละครพระราชินีสวมกระโปรงฟูเพื่อเสริมบุคลิกกรีดกราย เป็นลักษณะคันทัน (cliché) ที่คนส่วนใหญ่มักเข้าใจว่าเป็นเจ้าหญิงหรือพระราชินีในเทพนิยายมักมีลักษณะของการกรีดกราย ประณีต โดยในเรื่องนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้สีชมพูและม่วงอ่อน ซึ่งสีชมพูจะให้ความรู้สึกอ่อนหวาน นุ่มนวล น่ารัก ขณะที่สีม่วงให้ความรู้สึกเศร้า ผิดหวัง บุคลิกลักษณะของตัวละครพระราชินีจะมีลักษณะดูภายนอกสดใส น่ารัก น่าทึ่งนอบ แต่ภายในเต็มไปด้วยความเศร้า

หมอง อันมีสาเหตุมาจากการแยกทางกับพระสวามี โดยแต่เดิมนั้นผู้วิจัยตั้งใจให้ตัวละครดังกล่าวใส่สีชมพูเพียงอย่างเดียว แต่เนื่องจากตัวละครเจ้าหญิงนั้นสวมเสื้อผ้าสีชมพูแล้ว จึงต้องเล็งให้ตัวละครดังกล่าวมีสีม่วงอ่อนเข้ามาปน แต่โดยรวมสองสีดังกล่าวไปด้วยกันได้เป็นอย่างดีและเสริมบุคลิกลักษณะตัวละครได้อย่างมีความหมาย

3.ชุดเจ้าหญิง

ชุดของเจ้าหญิงมีเสื้อผ้าทั้งหมด 3 ชิ้น คือ 1.เสื้อยืดสีขาว 2.กางเกงขาสวมส่วนสีชมพู และ 3.เสื้อคอตั้งที่ทำจากถุงพลาสติกสีชมพู และเครื่องประดับเพิ่มเติม 3 ชิ้น คือ 1.มงกุฎเจ้าหญิง 2.ถุงเท้าระดับเข้าสีชมพูสลับดำ และ 3.กระเป๋าสะพายรูปกระต่ายสีขาวชมพู ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 64 ภาพร่างชุดเจ้าหญิง

ภาพที่ 65 ภาพลงสีชุดเจ้าหญิง

ภาพที่ 66 ภาพชุดของเจ้าหญิง

ภาพที่ 67 ภาพมงกุฎของเจ้าหญิง

ภาพที่ 68 ภาพกระเป่าสะพาย

ผู้วิจัยเลือกให้ตัวละครเจ้าหญิงไม่สวมกระโปรงฟูเพราะตัวละครเจ้าหญิงต้องเข้าและออกจากฉากตรงกลางฉากหลังบ่อยครั้ง และฉากหลังนั้นทำด้วยยางยืดหากใส่กระโปรงฟูจะเป็นอุปสรรคในการเข้าและออกจากเวที อีกทั้งตัวละครเจ้าหญิงยังเป็นเด็กอยู่การใส่กางเกงแทนกระโปรงย่อมมิใช่สิ่งแปลก ส่วนสีส้มในชุดของเจ้าหญิง ผู้วิจัยเลือกใช้สีชมพูที่ให้ความรู้สึกอ่อนหวาน นุ่มนวล น่ารัก ทั้งที่บุคลิกลักษณะของตัวละครเจ้าหญิงนั้นค่อนข้างก้าวร้าว เอาแต่ใจ แต่ผู้วิจัยพยายามยึดถือความคุ้นชิน (cliché) ซึ่งคนทั่วไปมักคิดว่าเจ้าหญิงต้องน่ารัก อ่อนหวาน แต่เจ้าหญิงในเรื่องนี้จะหลอกผู้ชมให้หลงเชื่อน่ารัก อ่อนหวาน แต่ทั้งนี้บุคลิกลักษณะเหล่านี้ล้วนมาจากการเลียดูของผู้เป็นพระบิดาและพระมารดา แต่เบื้องลึกเจ้าหญิงนั้นเป็นคนที่น่ารักอย่างสีของชุดที่เธอใส่จริง ๆ ส่วนถุงเท้าที่เลือกใช้สีชมพูสลับดำเพราะจงใจให้เห็นว่าเจ้าหญิงเป็นส่วนผสมของพระราชินีหนึ่งและพระราชินีหนึ่ง โดยใช้สัญลักษณ์สีดำแทนพระราชินี และสีชมพูสลับดำแทนเจ้าหญิง

4.ชุดลูกหาม 1

ชุดของลูกหาม 1 มีเสื้อผ้าทั้งหมด 3 ชิ้น คือ 1.เสื้อยืดสีขาวติดกระดุมสีฟ้า 2.กางเกงขาสามส่วนสีฟ้า และ 3.เสื้อคลุมที่ทำจากขนสัตว์ปลอมสีขาว และเครื่องประดับเพิ่มเติม 2 ชิ้น คือ 1.ที่คาดผมหูสุนัขสีขาว และ 2.ถุงคลุมรองเท้าที่ทำจากผ้าขนสัตว์ปลอมสีขาว ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 69 ภาพร่างชุดลูกหาม 1

ภาพที่ 70 ภาพลงสีชุดลูกหาม 1

ภาพที่ 71 ภาพชุดลูกหาม 1

ภาพที่ 72 ภาพที่คาดผมหูสุนัขสีขาว

ผู้วิจัยเลือกให้ตัวละครลูกหาม 1 ใส่เสื้อคลุมที่ทำจากขนสัตว์ปปลอมสีขาว ที่คาดผมหูสุนัขสีขาว และ ถุงคลุมรองเท้าที่ทำจากผ้าขนสัตว์ปปลอมสีขาว เพื่อให้ผู้ชมรู้สึกตัวละครดังกล่าวเหมือนสุนัข โดยไม่มีความจำเป็นต้องใส่ชุดสุนัขแบบเต็มตัว อีกทั้งที่เลือกสีขาวเพราะตัวละครลูกหาม 1 เป็นตัวละครเอกของเรื่องที่คอยแก้ปัญหาและวิกฤติที่เกิดขึ้น การใช้สีขาวจึงสื่อถึงความบริสุทธิ์ ความใหม่และความสะอาด การติดกระดุมสีฟ้าที่เสื้อนั้นเพื่อให้ดูเข้ากับกางเกงสีฟ้า ซึ่งให้ความรู้สึกสดใส สะอาด เรียบร้อย ซึ่งบุคลิกลักษณะของลูกหาม 1 จะเป็นตัวละครที่ฉลาด มีเหตุผลและมีความใสอยู่ในตัวเอง

5.ชุดลูกหาม 2

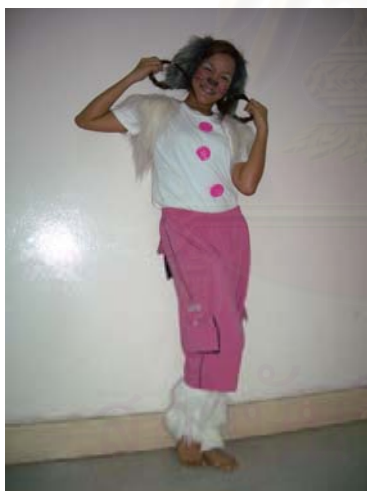
ชุดของลูกหาม 2 มีเสื้อผ้าทั้งหมด 3 ชิ้น คือ 1.เสื้อยืดสีขาวติดกระดุมสีชมพู 2.กางเกงขาสามส่วนสีชมพู และ 3.เสื้อคลุมที่ทำจากขนสัตว์ปปลอมสีขาว และเครื่องประดับเพิ่มเติม 2 ชิ้น คือ 1.ที่คาดผมหูสุนัขสีเทาแซมขาว และ 2.ถุงคลุมรองเท้าที่ทำจากผ้าขนสัตว์ปปลอมสีขาว ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 73 ภาพร่างชุดลูกหาม 2

ภาพที่ 74 ภาพลงสีชุดลูกหาม 2

ภาพที่ 75 ภาพชุดลูกหาม 2

ภาพที่ 76 ภาพที่คาดผมหูสุนัขสีเทาแซมขาว

ผู้วิจัยเลือกให้ตัวละครลูกหาม 2 สวมกางเกงสีชมพูเพราะตัวละครลูกหาม 2 เป็นตัวละครเอกของเรื่องที่ค่อนข้างอ่อนหวาน การใช้สีชมพูจึงสื่อถึงความรู้สึกอ่อนหวาน นุ่มนวล น่ารัก การติดกระดุมสีชมพูที่เสื้อนั้นเพื่อให้ดูเข้ากันกับกางเกงสีชมพู ซึ่งให้ความรู้สึกอ่อนหวาน น่ารัก และเลือกให้สีที่คาดผมหูสุนัขเป็นสีเทาแซมขาวเพื่อให้เกิดความแตกต่างระหว่างลูกหามทั้งสาม

6.ชุดลูกหาม 3

ชุดของลูกหาม 3 มีเสื้อผ้าทั้งหมด 3 ชิ้น คือ 1.เสื้อยืดสีขาวติดกระดุมสี่เหลี่ยม 2.กางเกงขาสามส่วนสีม่วง และ 3.เสื้อคลุมที่ทำจากขนสัตว์ปลอมสีขาว และเครื่องประดับเพิ่มเติม 2 ชิ้น คือ 1.ที่คาดผมหูสุนัขสีน้ำตาลแซมดำ และ 2.ถุงคลุมรองเท้าที่ทำจากผ้าขนสัตว์ปลอมสีขาว ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 77 ภาพร่างชุดลูกหาม 3

ภาพที่ 78 ภาพลงสีชุดลูกหาม 3

ภาพที่ 79 ภาพชุดลูกหาม 3

ภาพที่ 80 ภาพที่คาดผมหูสุนัขสีน้ำตาลแซมดำ

ตัวละครลูกหาม 3 เป็นตัวละครเอกของเรื่องที่ค่อนข้างขี้เล่น ผู้วิจัยเลือกให้ตัวละครลูกหาม 3 สวมกางเกงสีม่วงแม้ว่าการใช้สีม่วงจะสื่อถึงความรู้สึกเศร้า ผิดหวัง แต่ด้วยการจัดเรียงตำแหน่งของตัวละครเพื่อให้เกิดภาพบนเวทีที่มีสีสันที่สวยงามจึงมีความจำเป็นต้องใช้สีม่วงอ่อน การติดกระดุมสี่เหลี่ยมที่เสื้อนั้นแม้ว่าจะแตกต่างกับตัวละครลูกหาม 1 และ 2 ที่ติดกระดุมสี่เหลี่ยมกับ

กางเกง ทั้งนี้เป็นไปเพื่อให้ดูแตกต่างกับตัวละครเอกลูกหมูหามกับสหายทั้ง 6 ส่วนการเลือกให้สีที่คาดผมหูสุนัขเป็นสีน้ำตาลแซมดำเพื่อให้เกิดความแตกต่างระหว่างลูกหมูทั้งสาม

7. ชุดลูกหมู

ชุดของลูกหมู มีเสื้อผ้าทั้งหมด 3 ชิ้น คือ 1.เสื้อยืดสีขาวติดกระดุมสีฟ้า 2.กางเกงขาสามส่วนสีฟ้า และ 3.แผงคอที่ทำจากขนสัตว์ปลอมสีขาว และเครื่องประดับเพิ่มเติม 2 ชิ้น คือ 1.ที่คาดผมหูสุนัขสีน้ำตาลแซมดำ และ 2.ถุงคลุมรองเท้าที่ทำจากผ้าขนสัตว์ปลอมสีขาว ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 81 ภาพร่างชุดลูกหมู

ภาพที่ 82 ภาพลงสีชุดลูกหมู

ภาพที่ 83 ภาพชุดลูกหมู

ภาพที่ 84 ภาพที่คาดผมหูสุนัขสีน้ำตาลแซมดำ

ตัวละครลูกหมี เป็นตัวละครเอกของเรื่องที่ชอบขี่จักรยาน ผู้วิจัยเลือกให้ตัวละครลูกหมีสวมกางเกงสีฟ้าเพื่อสื่อถึงความสดใส ขี่จักรยาน การติดกระดุมสีฟ้าที่เสื้อนั้นเพื่อให้เป็นสีเดียวกับกางเกง ส่วนแผงคอขนสัตว์ปลอมสีขาวนั้นเพื่อให้ผู้ชมรู้สึกว่าการตัวละครมีความคล้ายคลึงหมี

8. ชุดลูกหมี

ชุดของลูกหมี มีเสื้อผ้าทั้งหมด 3 ชิ้น คือ 1.เสื้อยืดสีขาวติดกระดุมสีเขียว และ 2.กางเกงขาสามส่วนสีชมพู และเครื่องประดับเพิ่มเติม 2 ชิ้น คือ 1.ที่คาดผมหูสุกรสีชมพู และ 2.ถุงคลุมรองเท้าที่ทำจากผ้าขนสัตว์ปลอมสีขาว ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 85 ภาพร่างชุดลูกหมี

ภาพที่ 86 ภาพลงสีชุดลูกหมี

ภาพที่ 87 ภาพชุดลูกหมี

ภาพที่ 88 ภาพที่คาดผมหูหมูสีชมพู

ผู้วิจัยเลือกให้ตัวละครลูกหมูสวมกางเกงและมีหูสีชมพูเพราะตัวละครลูกหมู เป็นตัวละครเอกของเรื่องที่ค่อนข้างขี้เล่นแต่แฝงไปด้วยความอ่อนหวาน การใช้สีชมพูจึงสื่อถึงความรู้สึกอ่อนหวาน นุ่มนวล น่ารัก การติดกระดุมสี่เหลี่ยมนี้เพียงเพื่อให้เกิดความหลากหลายของสีกระดุม ในตัวละครหลักลูกหมูและสหายทั้ง 6 ตัว ส่วนที่คาดผมหูหมูสีชมพูนั้นทำจากวัสดุหลอดนำมาตัดให้เป็นรูปหูสุกรและใช้ถุงพลาสติกสีชมพูติดกับหลอดให้มีรูปทรงแบบหูสุกร

9.ชุดลูกหมู

ชุดของลูกหมู มีเสื้อผ้าทั้งหมด 3 ชิ้น คือ 1.เสื้อยืดสีขาวติดกระดุมสีชมพู และ 2.กางเกงขาสวมสีม่วง และเครื่องประดับเพิ่มเติม 2 ชิ้น คือ 1.ที่คาดผมหูหมูสีน้ำตาลแซมขาวดำ และ 2.ถุงคลุมรองเท้าทำจากผ้าขนสัตว์ปลอมสีขาว ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 89 ภาพร่างชุดลูกหมู

ภาพที่ 90 ภาพลงสีชุดลูกหมู

ภาพที่ 91 ภาพชุดลูกหมู

ภาพที่ 92 ภาพที่คาดผมหูหมูสีน้ำตาลแซมขาวดำ

ตัวละครลูกหนู เป็นตัวละครเอกของเรื่องที่น่ารัก น่าทึ่ง นอน ผู้วิจัยเลือกให้ตัวละครลูกหนู สวมกางเกงสีม่วงแม้ว่าการใช้สีม่วงจะสื่อถึงความรู้สึกเศร้า ผิดหวัง แต่ด้วยการจัดเรียงตำแหน่งของตัวละครเพื่อให้เกิดภาพบนเวทีที่มีสีสันที่สวยงามจึงมีความจำเป็นต้องใช้สีม่วงอ่อน การติดกระดุมสีเขียวที่เสื้อสีชมพูเพื่อให้เกิดความหลากหลายของสีกระดุม ส่วนที่คาดผมหนูเป็นการนำลวดมาตัดเป็นรูปทรงคล้ายหูของมิกกี้เมาส์ และใช้ผ้าขนสัตว์ปูลอมสีน้ำตาลแซมขาวดำมาขึ้นรูปให้เป็นหูหนู

สีสันของตัวละครลูกหนูกับสหายทั้ง 6 ตัวมีความใกล้เคียงกันสามารถนำมาเปรียบเทียบกันตามลักษณะตำแหน่งเหมือนจริงบนเวทีได้ดังนี้

ภาพที่ 93 ภาพการจัดเรียงสีชุดของบรรดาลูกหนูกับสหาย

จากภาพจะพบว่าการแต่งกายของตัวละครลูกหนู 1, 2 และ 3 ลูกหิม ลูกหิม และ ลูกหนู นั้นมีความคล้ายคลึงกัน แต่แตกต่างกันในเรื่องรายละเอียดของสีของที่คาดผมหูสุนัข, สีของกางเกง, สีของกระดุมและเสื้อคลุมขนสัตว์ปูลอม โดยตัวละครลูกหนูทั้งสามจะใส่เสื้อคลุมในขณะที่ตัวละครอื่นๆ จะใส่เพียงเสื้อยืดสีขาว กางเกงหลากสี ที่คาดผม และถุงคลุมมือ ส่วนเรื่องสีสันของตัวละคร ลูกหนู 1, 2 และ 3 ลูกหิม ลูกหิม และ ลูกหนู นั้นเมื่อรวมถึงการจัดวางตำแหน่งของตัวละครตลอดทั้งเรื่องแล้วจะได้สีสันที่เรียงกันคือ ฟ้ำ ชมพู ม่วง ฟ้ำ ชมพู และ ม่วง ตลอดทั้งเรื่อง ดังนั้นการเลือกสีจึงมีไว้เพื่อสื่อบุคลิกลักษณะของตัวละครแต่อย่างใด แต่ผู้วิจัยต้องมองถึงการจัดเรียงภาพและองค์ประกอบศิลป์บนเวทีด้วย จึงทำให้ตัวละครเอกทั้ง 6 ตัวมีเสื้อผ้าสีหลักเพียง 3 สี คือ ฟ้ำ ชมพู และ ม่วง

10. ชุดทหารและสนม

ชุดทหารและสนม มีเสื้อผ้าทั้งหมด 3 ชิ้น คือ 1.เสื้อยืดสีขาว , 2.กางเกงเลสามส่วนสีขาว แขนขมพูและม่วง และ 3.ถุงเท้าสีขาว ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 94 ภาพร่างชุดทหารและสนม

ภาพที่ 95 ภาพลงสีชุดทหารและสนม

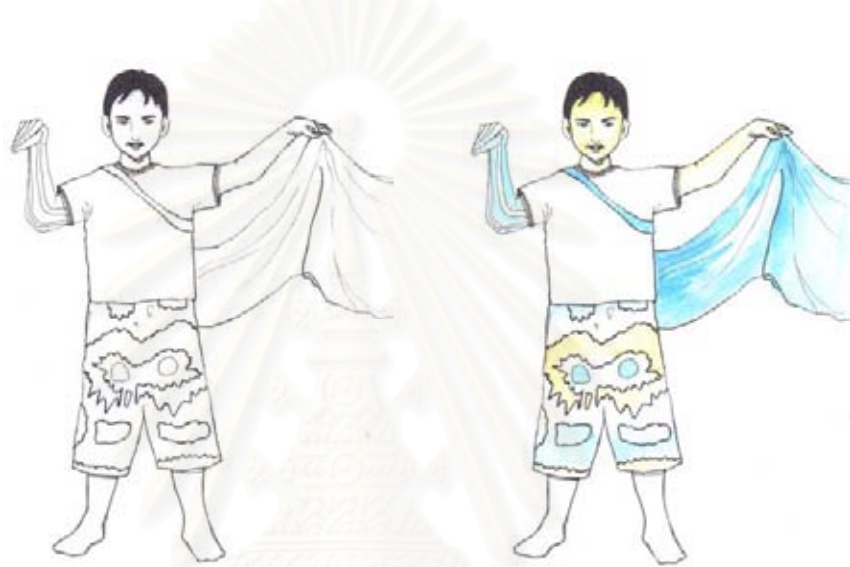
ภาพที่ 96 ภาพชุดทหารและสนม

ตัวละครทหารและสนม เป็นตัวละครที่สร้างสีสันให้กับเรื่อง ผู้วิจัยจึงเลือกให้ตัวละครทั้งสองสวมกางเกงสีเหมือนลูกกวาดและใส่เสื้อผ้าเหมือนกัน ส่วนเสื้อและถุงเท้าให้ใส่สีขาวเพื่อความ

กลมกลืนไปกับชุด เพราะตัวละครทั้งคู่จะมีบทบาทการแสดงพร้อมกับตัวละครพระราชา พระราชินีและเจ้าหญิงบ่อยครั้ง หากใส่สีสັນมากเกินไป คือ สวมกางเกงหลากสีแล้วยังใส่ถุงเท้าสีอีก จะทำให้ภาพที่ออกมามีสีสັນมากมายเกินไป

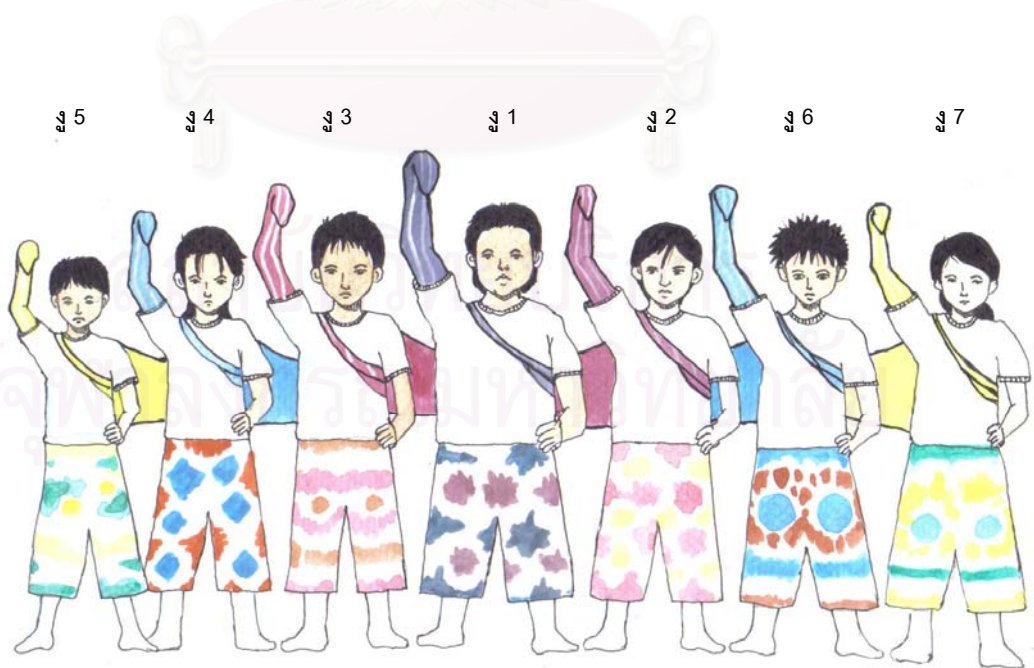
11.ชุดพญางูเจ็ดหัว

ชุดพญางูเจ็ดหัว มีเสื้อผ้าทั้งหมด 3 ชิ้น คือ 1.เสื้อยืดสีขาว , 2.กางเกงเลสี่ส่วนหลากสี , 3.ถุงน่องสวมแขนหลากสี , 4.ถุงเท้าสีขาว และ 5.หางผ้าหลากสี ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 97 ภาพร่างชุดพญางูเจ็ดหัว

ภาพที่ 98 ภาพลงสีชุดพญางูเจ็ดหัว

ภาพที่ 99 ภาพชุดรวมพญางูเจ็ดหัวยืนตำแหน่งตามจริง

จากรูปจะเห็นการจัดเรียงสีเป็น 4 โทนสี คือ ฐ 1 ใสสีโทนม่วง ฐ 2 และ 3 ใสสีโทนชมพู ฐ 4 และ 6 ใสสีโทนฟ้าและส้ม และ ฐ 5 และ 7 ใสสีโทนฟ้าเหลือง โทนสีเหล่านี้จะพบได้จากสีของ กางเกง ถุงน่องสวมแขน และ หางผ้า ส่วนกางเกงนั้นถึงจะมีหลากสีแต่ทุกตัวมีพื้นสีขาว เหมือนกันหมด แต่แตกต่างกันในเรื่องส่วนของลวดลายเล็กน้อย ทั้งนี้เพื่อให้ดูเหมือนลายของฐที่มี สีสิ้นแต่ไม่มากจนเกินไป และแต่ละโทนสีสามารถนำมาอยู่ใกล้กันได้ จึงทำให้เมื่อนำฐทั้งเจ็ดตัว หรือพญาฐเจ็ดหัวมาเรียงกันถึงแม้จะดูหลากสีแต่ก็สามารถเข้ากันได้ และสามารถแจกแจง รายละเอียดพญาฐเจ็ดหัว ซึ่งแทนค่าด้วยตัวละครเจ็ดตัว ได้ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 100 ภาพชุดฐ 1

ภาพที่ 101 ภาพชุดฐ 2

ภาพที่ 102 ภาพชุดฐ 3

ภาพที่ 103 ภาพชุดงู 4

ภาพที่ 104 ภาพชุดงู 5

ภาพที่ 105 ภาพชุดงู 6

ภาพที่ 106 ภาพชุดงู 7

พญานงทั้งเจ็ดหัวจะมีหางฝ้ายาวประมาณ 3 เมตร ที่ทำจากผ้าซับในสีอ่อน และเย็บมุมด้วยถุงน่องที่มีลวดลายและสีเดียวกันกับถุงน่องสวมแขน โดยใช้วัสดุจากถุงน่องที่ใช้ทำดอกไม้ผ้า ราคาชิ้นละประมาณ 7 บาท แต่ให้ลวดลายคล้ายกับงูและใส่สบายไม่ร้อนและเคลื่อนไหวสะดวก จึงจัดเป็นวัสดุที่คุ้มค่าและราคาถูก เหมาะแก่การนำมาใช้ในละครเด็กอีกในภายหน้า

12. ชุดของเหล่าบรรดาเจ็ด อันประกอบด้วย เจ็ดเซียนซามูไร, เจ็ดสิงห์แดนเสือ, คนแคระ ทั้งเจ็ดและพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น

ชุดของเหล่าบรรดาเจ็ด มีเสื้อผ้าทั้งหมด 3 ชั้น คือ 1. เสื้อยืดสีขาว , 2. กางเกงเล สีดำ และ 3. ถุงเท้าสีขาว ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 107 ภาพร่างชุดบรรดาเจ็ด

ส่วนในรายละเอียดจะแตกต่างกันไปตามแต่ละตัวละคร แต่ส่วนใหญ่จะเป็นเสื้อผ้าที่สวมใส่และถอดง่าย, สื่อความหมายได้และราคาถูก เพราะนักแสดงที่แสดงบทเหล่าบรรดาเจ็ดจะเป็นชุดเดียวกันแสดงในทุกตัวละคร จึงต้องมีการถอดและใส่ชุดภายในเวลาประมาณไม่เกิน 15 วินาที โดยมีรายละเอียดดังนี้

12.1 เจ็ดเซียนซามูไร

เจ็ดเซียนซามูไร จะมีเสื้อผ้าและอุปกรณ์ตกแต่งเพิ่มเติม 2 ชั้น คือ 1. ผ้าดิบคลุมไหล่ และ 2. ดาบซามูไร ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 108 ภาพร่างชุดเจ็ดเซียนชามูไร

ภาพที่ 109 ภาพลงสีชุดเจ็ดเซียนชามูไร

ภาพที่ 110 ภาพผ้าดิบคลุมไหล่

ภาพที่ 111 ภาพชุดของเจ็ดเซียนชามูไร

ภาพที่ 112 ภาพดาบชามูไร

ตัวละครเจ็ดเซียนชามูไร ผู้วิจัยเลือกใช้ผ้าดิบเพราะให้บรรยากาศประเทศญี่ปุ่นได้ และเมื่อนำมาประกอบเข้ากับร่างกายโดยใช้วิธีนำผ้าดิบขนาด ครึ่งหนึ่งของความกว้างของเนื้อผ้า (ประมาณ 23 นิ้ว) และยาวประมาณ 1.50 เมตร มาพาดไหล่โดยทิ้งชายไว้ด้านหน้า หลังจากนั้นให้ใช้ผ้าคาดเอว คาดจากด้านหลังมาผูกโบว์ไว้ที่ด้านหน้าบริเวณใต้ราวนม เพียงเท่านั้นก็ได้ชุดชามูไรที่ดูเหมือนจริงแต่ใช้งบประมาณเพียง 15 บาท

12.2 เจ็ดสิงห์แดนเสือ

เจ็ดสิงห์แดนเสือ จะมีอุปกรณ์ตกแต่งเพิ่มเติมเพียง 1 ชิ้น คือ ปืน

ภาพที่ 113 ภาพร่างชุดเจ็ดสิงห์แดนเสือ

ภาพที่ 114 ภาพลงสีชุดเจ็ดสิงห์แดนเสือ

ภาพที่ 115 ภาพชุดของเจ็ดสิงห์แดนเสือ

ภาพที่ 116 ภาพปืน

ตัวละครเจ็ดสิงห์แดนเสือ ผู้วิจัยเลือกใช้ปิ่นเพื่อสื่อความเป็นมือปิ่นรัฐเท็กซัสเพียงอย่างเดียวเพราะช่วงเวลาในการเปลี่ยนจากตัวละครเจ็ดสิงห์แดนเสือไปสู่การเป็นคนแคะหั้งเจ็ดนั้นสั้นมาก ประกอบกับการใส่ชุดคนแคะที่มาจากถุงนั้นใช้เวลาพอสมควร หากต้องรวมเวลาการถอดเสื้อผ้าชุดเจ็ดสิงห์แดนเสือเข้าไปอีก อาจทำให้ผู้ชมรอนาน จึงแก้ปัญหาโดยการเลือกใช้ปิ่นเพื่อสื่อความหมายเพียงอย่างเดียว

12.3 คนแคะหั้งเจ็ด

คนแคะหั้งเจ็ด จะมีเสื้อผ้าและอุปกรณ์ตกแต่งเพิ่มเติม 2 ชิ้น คือ 1.ถุงดำตัดเป็นเสือ และ 2.ที่ปรมมือ

ภาพที่ 117 ภาพร่างชุดคนแคะหั้งเจ็ด

ภาพที่ 118 ภาพลงสีชุดคนแคะหั้งเจ็ด

ภาพที่ 119 ภาพชุดคนแคะหั้งเจ็ด

ภาพที่ 120 ภาพที่ปรมมือ

การเลือกใช้ถุงดำเป็นชุดคนแคระทั้งเจ็ดเพราะตัดเย็บง่าย ประหยัดพื้นที่ในการเก็บ ราคาถูก และสื่อความหมายของการเป็นคนแคระได้ เพราะถุงที่นำมาตัดเสื้อนั้นมีขนาดใหญ่พอที่จะคลุมตัวนักแสดงที่กำลังนั่งยอง ๆ ได้ และเมื่อชมการแสดงประกอบผู้ชมก็สามารถเข้าใจได้ว่าเป็นคนแคระ อีกทั้งหากเกิดการชำรุดหรือสูญหายก็สามารถทำขึ้นได้ใหม่ภายในเวลาอันรวดเร็ว ส่วนที่ปรบมือนั้น ผู้วิจัยตั้งใจเลือกใช้เพื่อให้ดูเหมือนปลั้วตักดิน แต่สามารถสร้างสีสันทางการแสดงได้ด้วยเสียงปรบมือที่มาจากของเล่นชิ้นนี้ ทำให้บรรยากาศการแสดงนั้นสนุกขึ้นมา

12.4 พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น

พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น จะมีเสื้อผ้าและตกแต่งเพิ่มเติม 1 ชิ้น คือ 1.เสื้อพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น

ภาพที่ 121 ภาพร่างชุดพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น

ภาพที่ 122 ภาพลงสีชุดพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น

ภาพที่ 123 ภาพเสื้อพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น

ภาพที่ 124 ภาพชุดพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น

ภาพที่ 125 ภาพชุดแบบเต็มตัว

การเลือกใช้ถุงพลาสติกสีแดงเป็นชุดพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น เพราะตัดเย็บง่าย ประหยัดพื้นที่ในการเก็บ ราคาถูก และสื่อความหมายของการเป็นพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่นได้ด้วย หมายเลขเจ็ด ซึ่งสีที่แท้จริงของเซเว่นคือสีเขียวและสีแดง แต่เหตุที่ใช้สีแดงและสีม่วงเพราะมีวัตถุดิบอยู่แล้วและอยากนำมาทำให้เกิดประโยชน์สูงสุด ประกอบกับเมื่อดูโดยรวมแล้วผู้ชมก็สามารถเข้าใจได้ว่าตัวละครเป็นใคร และการใช้ถุงดังกล่าวหากเกิดกรณีชำรุดหรือสูญหายก็สามารถทำขึ้นได้ใหม่ภายในเวลาอันรวดเร็ว

13. ชุดอาบัง

ชุดอาบัง มีเสื้อผ้าทั้งหมด 3 ชิ้น คือ 1.เสื้อมัดสีขาว , 2.กางเกงสีชมพู และ 3.ผ้าคลุมศีรษะสีดำ ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 126 ภาพร่างชุดอาบัง

ภาพที่ 127 ภาพลงสีชุดอาบัง

ภาพที่ 128 - 129 ภาพชุดอาบัง

ภาพที่ 130 ภาพปี่อาบัง

เนื่องจากนักแสดงที่แสดงบทอาบังเป็นนักแสดงคนเดียวกับลูกหูกจึงทำให้อาบังต้องสวมชุดหลักคือเสื้อยืดสีขาวติดกระดุมเชียวกับกางเกงสีชมพู และใช้ผ้าคลุมศีรษะสีดำคลุมปิดกระดุม เพราะหากต้องมีการแต่งตัวมากกว่านี้จะทำให้นักแสดงเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเป็นลูกหูกไม่ทันและอาจทำให้นักแสดงเสียสมาธิได้ จึงใช้ผ้าคลุมศีรษะและปี่แทนสัญลักษณ์ของความเป็นอินเดียนแทน

สรุปได้ว่า ลักษณะการแต่งกายในละครเรื่องนี้ เน้นที่ความสะดวกในการเคลื่อนย้าย ความประหยัด และความคุ้มค่าในประโยชน์ใช้สอย เพื่อสะท้อนแก่นความคิดของเรื่อง (Theme) ที่มุ่งเสียดสีระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ที่ใช้ของฟุ่มเฟือย จึงทำให้ผู้วิจัยออกแบบเครื่องแต่งกายให้มีความเรียบง่าย ปลดปล่อยที่ว่างไว้ให้ผู้ชมจินตนาการเพิ่มเติมเช่นเดียวกับฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก เพื่อสะท้อนแนวความคิดดังกล่าว ส่วนเรื่องการเลือกสีนั้นจะมองที่ภาพรวม

บนเวทีเป็นหลัก โดยเน้นที่ความมีสีสันสดใสเพราะเป็นละครเด็ก แต่ขณะเดียวกันก็ต้องมีความเป็นเอกภาพและสีสันที่ปรากฏต้องไม่รกตาและแย่งจุดสนใจกันและกัน แต่ต้องไปด้วยกันได้ จึงทำให้ละครเด็กเรื่องนี้มีสีสันที่ดูแล้ววอลตาเหมือนตกอยู่ในห้วงฝันของเทพนิยายไปในขณะเดียวกัน

การแต่งหน้าและทำผม

การแต่งหน้าในละครเด็กเรื่องนี้ใช้ 2 รูปแบบ คือ 1.การแต่งหน้าธรรมดา (Straight make-up) ซึ่งเป็นการแบบธรรมชาติ คือทารองพื้น ทาแป้งฝุ่น เขียนคิ้ว เขียนตา ปิดขนตา ปิดแก้มและทาปาก ซึ่งตัวละครที่แต่งหน้าแบบนี้ได้แก่ พระราชา พระราชินี เจ้าหญิง ทหาร สนม อาบั้ง ลูกหูนมและบรรดาเจ็ด เช่น เจ็ดเขียนชาмуไร,เจ็ดสิงห์แดนเสือ,คนแคะหิ้งเจ็ดและพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น และ 2.การแต่งหน้าตัวละครพิเศษ (Charactermake-up) คือการแต่งหน้าแบบเสริมบุคลิกให้ตัวละครเด่นชัดเจเนชั่น เช่น วาดหนวดให้กับลูกหูนมและลูกหูน ทาปากหมีให้กับลูกหมี และ ทาลวดลายบนหน้าให้กับพญางูเจ็ดหัว แต่ในส่วนของลูกหูนมที่ไม่มีการออกแบบให้วาดจมูกหมูลงไป เพราะนักแสดงที่ต้องสวมบทบาทลูกหูนมต้องไปแสดงเป็นอาบั้งก่อนและเมื่อกลับมาเป็นลูกหูนมนั้น ต้องใช้เวลาในการแต่งตัวพอสมควรจึงไม่สามารถจะแต่งหน้าได้ทันเวลา จึงใช้สัญลักษณ์ของหูสื่อเท่านั้น ส่วนการทำผมมีได้แตกต่างจากผมทรงเดิมของนักแสดงมากนัก เช่น นักแสดงหญิงคนใดผมยาวจะรวบผม และนักแสดงชายก็จะใส่เจลจัดแต่งทรงผมเพื่อให้เหมาะกับบุคลิกลักษณะของตัวละคร

ตัวอย่างการแต่งหน้าแบบธรรมดา (Straight make-up) และการทำผม

1.พระราชา

ภาพที่ 131 ภาพการแต่งหน้าของพระราชา

การแต่งหน้าพระราชาซึ่งเป็นผู้ชาย จึงใช้เพียงการทารองพื้น แป้งฝุ่น และลิปมันเท่านั้น เพื่อให้ดูหน้าเนียนเรียบแต่ไม่เนียนมากนัก ส่วนทรงผมเพียงแค่จัดทรงผมด้วยเจลให้เรียบขึ้นเท่านั้น

2. พระราชินี

ภาพที่ 132 ภาพการแต่งหน้าของพระราชินี

การแต่งหน้าพระราชินีเน้นเข้มพอดสมควรเพื่อให้ดูเป็นผู้ใหญ่ และเมื่อโดนแสงไฟจะได้ไม่จืดจนเกินไป ส่วนทรงผมเกล้าขึ้นเพื่อจะใส่มงกุฎได้สวยงาม

3. เจ้าหญิง

ภาพที่ 133 ภาพการแต่งหน้าของเจ้าหญิง

การแต่งหน้าเจ้าหญิงเน้นความเป็นธรรมชาติอย่างมาก แต่มีการเน้นรูปหน้าให้ดูมีสีสันทันบ้างเล็กน้อย เพื่อสื่อความเป็นเด็ก ส่วนทรงผมเกล้าขึ้นเพื่อจะใส่งมงกุฎและไม่เป็นอุปสรรคต่อการแสดงเพราะตัวละครเจ้าหญิงต้องมีการเข้าและออกจากฉากหลังหรือฉากข้างยัดค่อนข้างบ่อย หากปล่อยผมอาจเป็นอุปสรรคต่อการเคลื่อนไหวได้

4. ทหารและสนม

ภาพที่ 134 - 135 ภาพการแต่งหน้าของทหารและสนม

การแต่งหน้าทหารและสนมใช้การทารองพื้น ทาแป้งฝุ่น เขียนคิ้ว ปิดแก้มและทาปากสีอ่อน โดยในตัวละครทหารจะใช้สีสันทันน้อยกว่าตัวละครสนม เมื่อดูจากภาพจะเห็นว่าการแต่งหน้าค่อนข้างเข้ม แต่เมื่อโดนแสงไฟในโรงละครแล้วหน้าจะดูเป็นธรรมชาติมากขึ้น หากแต่งอ่อนเกินไปจะทำให้นักแสดงดูคล้ายคนหน้าซีด ส่วนทรงผมทหารใส่เจลจัดแต่งทรงผมให้เรียบร้อยไม่เป็นอุปสรรคต่อการเคลื่อนไหวร่างกายเวลาแสดงและสนมรวบหางม้าเพื่อความเรียบร้อยเช่นกัน

5. บรรดาเจ็ด เช่น เจ็ดเซียนชามูไร, เจ็ดสิงห์แดนเสือ, คนแคะทั้งเจ็ดและพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น

ภาพที่ 136 ภาพการแต่งหน้าของบรรดาเจ็ด

การแต่งหน้าใช้เพียงการรองพื้น,ทาแป้งฝุ่นและทาลิปมันเท่านั้น เพราะนักแสดงทั้งเจ็ดต้องแสดงเป็นหลายตัวละคร การแต่งหน้าแบบกลางไว้ทำให้เป็นหลายตัวละครได้ง่าย ส่วนทรงผมรวบหางม้าเพื่อสะดวกในการถอดชุดและใส่ชุดเวลาเปลี่ยนไปแสดงเป็นตัวละครอื่น ๆ

6. ลูกหูนุ่มและอาบัง

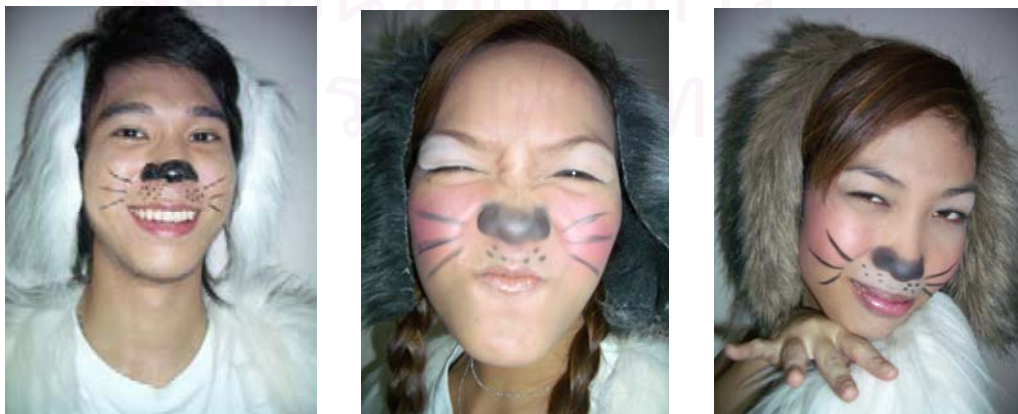

ภาพที่ 137 - 138 ภาพการแต่งหน้าของลูกหูนุ่มและอาบัง

การแต่งหน้าใช้เพียงการรองพื้น,ทาแป้งฝุ่นและทาลิปมันเท่านั้น เพราะนักแสดงต้องแสดงเป็น 2 ตัวละคร คือ ลูกหูนุ่มและอาบังการแต่งหน้าแบบกลางไว้ทำให้เป็นหลายตัวละครได้ง่าย ส่วนทรงผมใช้เจลตักแต่งทรงผมให้เรียบร้อย

ตัวอย่างการแต่งหน้าแบบตัวละครพิเศษ (Charactermake-up)

1. ลูกหามทั้งสาม

ภาพที่ 139-141 ภาพการแต่งหน้าของลูกหาม 1, 2 และ 3

การแต่งหน้าของลูกหามทั้งสามนั้น เน้นความเป็นสุนัขด้วยการทากมูกสีดำ วาดหนวดและรูหูขึ้น โดยลูกหาม 1 เพียงแค่ทารองพื้นและทาแป้งฝุ่นเสร็จก็สามารวาดลักษณะพิเศษลงได้ทันที ขณะที่ลูกหาม 2 และ 3 จะมีการแต่งหน้าให้มีสีสันท่อนวาดลักษณะพิเศษ ส่วนทรงผมลูกหาม 1 ใส่เจลตกแต่งทรงผม ส่วนลูกหาม 2 ใช้การถักเปียและทิ้งปลายเปียมาไว้ด้านหน้า และลูกหาม 3 ใช้การรวบหางม้า

2. ลูกหมี

ภาพที่ 142 ภาพการแต่งหน้าของลูกหมี

การแต่งหน้าของลูกหมีคล้ายกับของลูกหามทั้งสาม คือ ทารองพื้นและทาแป้งฝุ่นแล้วจึงลงมือวาดลักษณะพิเศษลงไป เช่น ทากมูกสีดำ วาดหนวดและรูหูขึ้น เพื่อให้ดูคล้ายหมี ส่วนทรงผมจะใช้เจลตกแต่งทรงผม

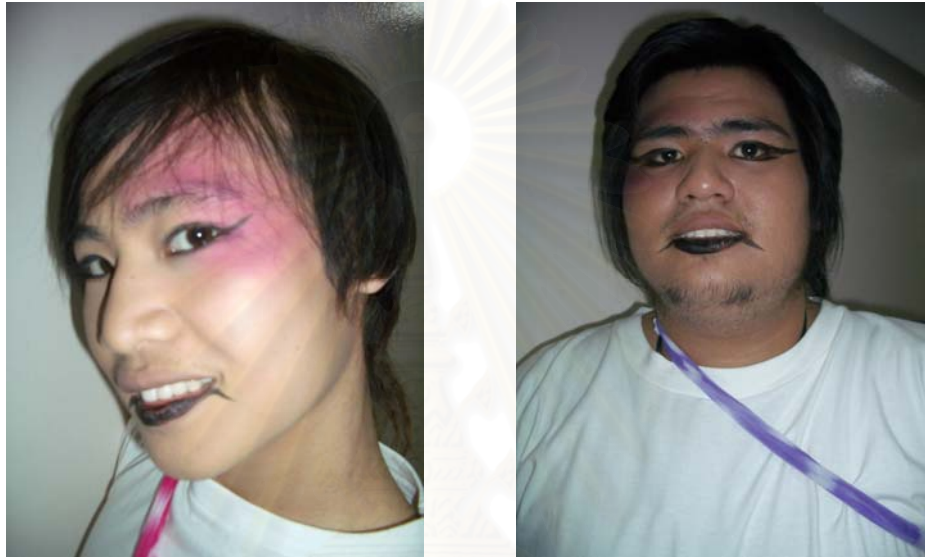
3. ลูกหุน

ภาพที่ 143 ภาพการแต่งหน้าของลูกหนู

การแต่งหน้าของลูกหนูคล้ายกับของลูกหามทั้งสาม คือ ทารองพื้นและทาแป้งฝุ่นแล้วจึงลงมือวาดลักษณะพิเศษลงไป เช่น ทาจมูกสีดำ วาดหนวดและรูกุมขน เพื่อให้ดูคล้ายหนู ส่วนทรงผมจะใช้เจลตักแต่งทรงผม

4. พญาจูเจ็ดหัว

ภาพที่ 144 - 145 ภาพการแต่งหน้าของพญาจูเจ็ดหัว

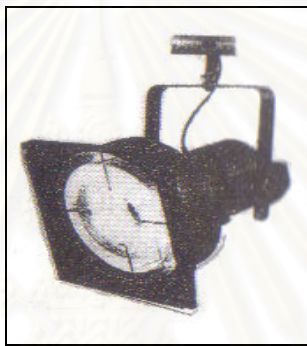
การแต่งหน้าพญาจูเจ็ดหัว เน้นการทาสีส้นลงไปบนหน้า โดยสีส้นที่ใช้จะตรงกันกับสีของกางเกงและหางผ้า และใช้ดินสอเขียนตาแบบน้ำลงสีตาและปากให้ดูเฉียว โดยเลือกทาเฉพาะปากล่าง เพราะหากทาปากบนด้วยจะกลายเป็นตัวตลก

โดยสรุปคือ การแต่งหน้าและทำผมจะเน้นที่ความเป็นธรรมชาติ นอกจากตัวละครที่ต้องการเสริมลักษณะเด่น เช่น ลูกหามและสหาย และพญาจูเจ็ดหัวที่ต้องการสื่อบุคลิกลักษณะให้เด่นชัดขึ้นด้วยการแต่งหน้า

การออกแบบแสง

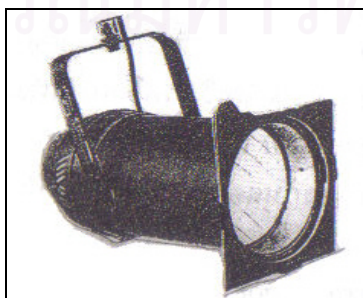
เนื่องจากการแสดงรอบที่ 1-2 เป็นการแสดงตามโรงเรียน ซึ่งไม่มีอุปกรณ์ไฟติดตั้งไว้ หากนำอุปกรณ์ไฟไปติดตั้งเพิ่มเติมจะทำให้เสียงบประมาณในการขนส่งและค่าเช่าไฟจำนวนมาก คือ

ประมาณ 20,000 บาท เพราะต้องมีการเช่าและติดตั้งนั่งร้านเพื่อติดไฟเพิ่มเติมด้วย ผู้วิจัยจึงใช้แสงจากธรรมชาติ ณ ใต้ถุนอาคารเรียนในการแสดงรอบที่ 1 และใช้ไฟนีออนแสงขาว ณ ห้องที่จัดการแสดงในรอบที่ 2 ดังนั้นการออกแบบแสงของละครเรื่องนี้จึงทำขึ้นเพื่อประกอบการจัดแสดงรอบที่ 3-5 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งมีไฟหลากสีและไฟแสงสีเหลืองติดตั้งอยู่กับห้องประชุม โดยไม่สามารถเคลื่อนย้ายและทำการปรับให้ลงที่ตัวละครตามความต้องการหรือโฟกัสใหม่ได้ แต่มีความสว่างเพียงพอต่อการทำให้เห็นหน้านักแสดงได้ชัดเจน ซึ่งเป็นไฟชนิดโคมแบบที่ใช้เสริมในกรณีพิเศษเรียกว่า Special lighting instrument เป็นโคมที่ใช้เพื่อแก้ปัญหาเรื่องอุปกรณ์แสงไม่เพียงพอ หรือใช้เลียนแบบแสงที่ใช้ในธรรมชาติ ทำให้แลเห็นวัตถุบนเวทีได้ชัดเจนขึ้น ดังภาพ

ภาพที่ 146 ภาพไฟประเภท Special lighting instrument
จากหนังสืองานฉากละคร 1(ชูโรมาน เวศยาภรณ์,2541:308)

ผู้วิจัยจึงแก้ปัญหาโดยการยืมไฟจากชมรมแสง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นโคมไฟแบบ Special lighting instrument เช่นกัน แต่ไฟลักษณะนี้ใช้ส่องพื้นที่การแสดงแบบ Punch lighting หรือ PAR 64 เป็นไฟที่ใช้ในการแสดงคอนเสิร์ตเพราะมีราคาซื้อและราคาเช่าถูก มีประสิทธิภาพในการให้แสงสว่างแก่ผู้ชมในระดับสูง ดังภาพ

ภาพที่ 147 ภาพไฟประเภท Punch lighting หรือ PAR 64

จากหนังสืองานฉากละคร 1(ชูโรมาน เวศยาภรณ์,2541:308)

โดยชมรมแสง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ให้ยืมไฟ PAR 64 จำนวน 6 ดวง ขาดังไฟ 2 เส้า เพื่อติดไฟเส้าละ 3 ดวง เครื่องหรี่แสง (Dimmer) ใช้ในการปรับเปลี่ยนระดับแสงสว่างบนเวที โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายและแผ่นกรองแสง (Gelatin) ที่มีลักษณะเป็นพลาสติกใสสีต่าง ๆ ใส่ในกรอบพิเศษที่ออกแบบไว้ให้สามารถสวมใส่ที่ด้านหน้าของเลนส์ เพื่อทำการเปลี่ยนแสงให้มีสีที่แตกต่างกัน โดยผู้วิจัยเลือกใช้เจลสีชมพู 4 แผ่น เพื่อสื่อถึงความเป็นเทพนิยาย และสีเหลือง 2 แผ่น เพื่อเพิ่มความสว่าง และเมื่อรูปแบบของการใช้ไฟทั้งเรื่องสามารถแบ่งได้ 7 ลักษณะดังนี้

1. L1 = ไฟสว่างมุมซ้ายของเวที (left)

ใช้ไฟ PAR 64 จากชมรมแสง โดยเป็นแสงจากเส้าด้านซ้ายของเวทีพิจารณาจากผู้ชม 2 ดวงด้านซ้าย ไฟที่ส่องที่มุมซ้ายของเวที ใช้แผ่นกรองแสง (Gelatin) สีชมพู เพื่อสื่อถึงความเป็นเทพนิยาย

2. L 2 = ไฟสว่างมุมขวาของเวที (right)

ใช้ไฟ PAR 64 จากชมรมแสง โดยเป็นแสงจากเส้าด้านขวาของเวทีพิจารณาจากผู้ชม 2 ดวงด้านขวา ไฟที่ส่องที่มุมขวาของเวที ใช้แผ่นกรองแสง (Gelatin) สีชมพู เพื่อสื่อถึงความเป็นเทพนิยาย

3. L 3 = ไฟสว่างตรงกลางของเวที (front)

ใช้ไฟ Special lighting instrument จากห้องประชุม ที่มีแสงสีเหลืองอ่อนให้แสงเหมือนแสงจากดวงอาทิตย์ ส่องสว่างบริเวณกลางเวที

4. L 4 = ไฟสว่างทั้งเวที (clear)

ใช้ไฟ Special lighting instrument จากห้องประชุม ที่มีแสงสีเหลืองอ่อนให้แสงเหมือนแสงจากดวงอาทิตย์ ส่องสว่างบริเวณกลางเวที และไฟ PAR 64 จากชมรมแสง โดยเป็นแสงจากเส้าด้านซ้ายของเวทีพิจารณาจากผู้ชม 1 ดวงด้านขวา และแสงจากเส้าด้านขวาของเวทีพิจารณาจากผู้ชม 1 ดวงด้านซ้าย ไฟที่ส่องที่กลางเวที ใช้แผ่นกรองแสง (Gelatin) สีเหลือง เพื่อเพิ่มความสว่าง

5. L 5 = ไฟกระพริบ (stroke)

ใช้ไฟ Special lighting instrument จากห้องประชุมที่มีหลอดสีเปิดสลับสีกันไป เพื่อให้เกิดการกระพริบหลอดสี เพื่อใช้ในฉากที่มีการต่อสู้ระหว่างพญางูเจ็ดหัวกับตัวละครอื่น ๆ หรือเกิดวิกฤตกับตัวละครเจ้าหญิงและลูกหามเป็นต้น

6. L 6 = ไฟสว่างฝั่งผู้ชม (house)

ไฟสว่างบริเวณที่นั่งของผู้ชม เพื่อใช้ในฉากที่ตัวละครทหารออกประกาศตามล่าหาผู้กล้า

7. L 7 = ไฟดับ (fade out)

คือการดับไฟทั้งบนเวทีและบริเวณที่นั่งของผู้ชม เพื่อใช้ในการเปลี่ยนฉาก

การออกแบบโปสเตอร์และโปสการ์ด

การออกแบบโปสเตอร์

การออกแบบโปสเตอร์เพื่อทำการประชาสัมพันธ์เน้นเสนอภาพรวมของเรื่องโดยมีตัวละครหลัก 9 ตัวละคร คือ เจ้าหญิง พระราชา พระราชินี ลูกหามและสหายทั้ง 6 และมีแนวความคิดรวบยอด (Concept) ในการนำเสนอแบบการ์ตูนที่มีสีสันสดใสบนพื้นหลังสีขาว เหมาะกับประเภทของละครเด็ก ดังภาพต่อไปนี้

โปสเตอร์แบบที่ 1 มีรายละเอียดดังนี้

1. ชื่อเรื่อง ใช้ตัวอักษรสีเหลือง เน้นขนาดที่ตัวอักษรใหญ่กว่า “ลูกหาม” และ “สหาย” และรองลงมาคือ “สายรุ้งสีที่แปด” และ คำเชื่อม “กับ” โดยต้องการสื่อให้ผู้พบเห็นทราบว่าแม้ละครเรื่องนี้จะผสม 2 เรื่องสั้นเข้าไว้ด้วยกัน แต่เน้นที่เรื่องลูกหามกับสามสหายเป็นหลัก
2. ประเภทของละคร ใช้ตัวอักษรสีดำขนาดกลาง
3. รายละเอียดการจัดแสดง โดยเน้นตัวอักษรสีแดงที่วันและเวลาในการจัดแสดง และตัวอักษรสีดำบริเวณที่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่การแสดง
4. ชื่อเรื่องคำใช้จ่ายในการชม ใช้อักษรขาวบนพื้นสีแดงเพื่อเน้นย้ำว่าละครเรื่องนี้ชมฟรี
5. คำโปรยของละคร ตัวอักษรสีดำขนาดกลางเท่ากับประเภทของละคร ซึ่งเขียนว่า “ละครเด็กที่ใครๆก็ดูได้ ถ้ามีหัวใจที่เป็นเด็ก” เพื่อสนับสนุนแนวความคิดว่าละครที่เด็กดูได้ ผู้ใหญ่ดูดี
6. รายละเอียดของบทประพันธ์ เป็นตัวอักษรสีดำขนาดเล็ก โดยให้ข้อมูลว่าดัดแปลงมาจากบทประพันธ์เรื่อง “เจ้าหญิง” ของบิณฑล สันกาลาคีรี รางวัลซีไรต์ปี 2548

โดยรวมการออกแบบโปสเตอร์ตรงตามแนวความคิดรวบยอด (Concept) แต่ติดตรงที่ความเด่นของตัวอักษรในส่วนชื่อเรื่องนั้นเด่นน้อยเกินไป และขณะเดียวกันรายละเอียดเรื่องคำใช้จ่ายคำว่า “ฟรี” นั้นเด่นเกินไป จึงมีการปรับแก้เป็นโปสเตอร์แบบที่ 2

ละครเด็กที่ใครๆก็ดูได้ ถ้ามีหัวใจที่เข้มแข็ง

ละครเด็ก เรื่อง **ลูกทามกับสามสหาย กับสายรุ้งสีที่แปด**

เชษฐาภรณ์ สันกาลาศรี

จัดแสดง วันที่ 30-31 มกราคม พ.ศ. 2549 เวลา 17.00 น. ณ ห้องประชุม ดร.เทียม (ห้องใหญ่) คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 148 โปสเตอร์ละครแบบที่ 1

โปสเตอร์แบบที่ 2 มีรายละเอียดเหมือนเดิมทุกประการเพียงแต่มีการปรับแก้ดังต่อไปนี้
 ชื่อเรื่อง ใช้ตัวอักษรสีแดงแทนสีเหลือง เพื่อให้ชื่อเรื่องเด่นขึ้น ชี้แจงเรื่องค่าใช้จ่ายในการชม ใช้
 อักษรขาวบนพื้นสีเหลืองแทนการใช้สีแดงเพื่อลดความเด่นเกินชื่อเรื่อง และใช้เส้นประบริเวณ
 ขอบโปสเตอร์แทนการใช้เส้นทึบ เพื่อให้ดูสบายตามากขึ้น

ละครเด็กที่ใครๆก็ดูได้ ถ้ามีหัวใจที่เป็นเด็ก

ละครเด็ก เรื่อง **เข็มนาฬิกา**

ลูกทามกับสามสหาย
กับสายรุ้งสีที่แปด

เข็มนาฬิกา
จรรยาภรณ์
จรรยาภรณ์
จรรยาภรณ์

จัดแสดง
วันที่ 30-31
มกราคม
พ.ศ. 2549
เวลา 17.00 น.
ณ ห้องประชุม
ดร.เทียม(ห้องใหญ่)
คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 149 โปสเตอร์ละครแบบที่ 2

เนื่องจากมีการออกแบบโปสเตอร์เป็นภาพสีจึงต้องใช้การปริ้นท์ภาพสีซึ่งมีราคาสูงคือแผ่นละ 50 บาท ผู้วิจัยจึงเลือกปริ้นท์ภาพสี 1 ภาพเพื่อมาใช้เป็นต้นแบบในการถ่ายเอกสารสี ซึ่งมีราคาถูกลงประมาณ 40 % คือราคาแผ่นละ 30 บาท ผู้วิจัยจึงเลือกถ่ายเอกสารสีประมาณ 10

แผ่นเพื่อติดประกาศในบริเวณที่มีผู้พบเห็นได้ง่ายและเป็นจุดสำคัญ ๆ นอกนั้นผู้วิจัยใช้การถ่ายเอกสารแบบขาวดำซึ่งมีราคาแผ่นละ 1 บาทติดประกาศบริเวณทั่วไป

การออกแบบโปสเตอร์

ทำขึ้นเพื่อช่วยในการประชาสัมพันธ์ เนื่องจากโปสเตอร์มีราคาแพง ผู้วิจัยจึงเลือกใช้โปสเตอร์ในการสื่อสารเพิ่มเติม โดยโปสเตอร์ 1 แผ่น มีราคาประมาณ 3 บาท นอกจากนี้ผู้วิจัยได้นำโปสเตอร์ดังกล่าวไปเป็นของรางวัลในการเล่นเกมส์ก่อนชมละครด้วย ในโปสเตอร์จะมีรายละเอียดแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับใช้เพื่อวัตถุประสงค์ใด หากต้องการใช้เพื่อการประชาสัมพันธ์ จะมีข้อมูลครบถ้วน เช่น ชื่อเรื่อง ประเภทของละคร รายละเอียดการจัดแสดง วันและเวลาในการจัดแสดง แฉงที่มาของละครว่าเป็นผลงานของใคร และภาพประกอบ ซึ่งโปสเตอร์ละครเรื่องนี้ใช้ภาพประกอบเดียวกับโปสเตอร์และเลือกตัวละครเจ้าหญิงมานำเสนอ และในกรณีทำเพื่อเป็นของรางวัลก็อาจมีเพียงภาพประกอบ ชื่อเรื่อง และแสดงว่าเป็นผลงานของใคร เป็นต้น กรณีที่ผู้วิจัยใช้โปสเตอร์ในการประชาสัมพันธ์ ผู้วิจัยใช้เป็นบัตรเชิญอาจารย์จากบางสถาบันแทนจดหมาย เพื่อความสะดวก และแจกจ่ายโปสเตอร์ตามศูนย์อาหารในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อเจาะกลุ่มเป้าหมายนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย

ตัวอย่างโปสเตอร์ละครเรื่อง “ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” 5 รูปแบบ

ขอเรียนเชิญชมละครเด็ก
เรื่อง
ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด
จัดแสดงวันที่ 30 - 31 มกราคม 2549
เวลา 17.00 - 18.00 น.
ณ ห้องประชุม ดร.เพ็ชรม (ห้องใหญ่)
อาคาร 1 ชั้น 4 คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลงานนิสิตปริญญาโท
ภาควิชากราฟิกฯและสื่อสารการแสดงผล
คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขอขอบคุณจากหนังสือรวมเรื่องสั้น "เจ้าหญิง"
รางวัลซีไรต์ ปี ๑๖ ของ อิงคณา สันกาลาศีร์

ภาพที่ 150 โปสเตอร์แบบที่ 1

ภาพที่ 151 ไปสการ์ดแบบที่ 2

ภาพที่ 152 ไปสการ์ดแบบที่ 3

ภาพที่ 153 ไปสการ์ดแบบที่ 4

ภาพที่ 154 ไปสการ์ดแบบที่ 5

สรุปว่า โปสเตอร์และโปสการ์ดจะมีแนวการนำเสนอแบบการ์ตูนโดยใช้สีสดใส และเน้นโทนสีแดงและสีน้ำเงินเพื่อให้เกิดสีสดใสและมีความโดดเด่นชัดเจน ในส่วนของโปสเตอร์ ใช้การถ่ายเอกสารสีผสมการถ่ายเอกสารขาวดำเพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย ส่วนโปสการ์ดใช้การปริ้นจากร้านอัดรูปทั่วไป และในการจัดทำโปสเตอร์และโปสการ์ดดังกล่าว ทำขึ้นเพื่อประชาสัมพันธ์ให้คนทั่วไปมาชมการแสดงในวันที่ 30-31 มกราคมเป็นหลัก เพราะในวันที่ 26-27 มกราคมนั้นไม่ต้องมีการประชาสัมพันธ์ มีเพียงการทำจดหมายติดต่อขอความอนุเคราะห์จากโรงเรียนเท่านั้น ทางโรงเรียนจะจัดนักเรียนมาเข้าชมตามกลุ่มเป้าหมายเฉพาะที่ได้ประสานงานกัน ส่วนวันที่ 7 กุมภาพันธ์ เป็นการจัดการแสดงในวิชาเรียน จึงทำให้ไม่ต้องมีการประชาสัมพันธ์ด้วยโปสเตอร์แต่มีการแจกรางวัลผู้แสดงความความคิดเห็นต่อละครในตอนท้ายเรื่องด้วยโปสการ์ด 5 รูปแบบที่ไม่มีขายในโลก

การประชาสัมพันธ์

การประชาสัมพันธ์ของละครเรื่องนี้แบ่งเป็น 2 ส่วนใหญ่ ๆ คือ

1. การประชาสัมพันธ์ในโรงเรียนหรืออาจเรียกว่าการติดต่อประสานงานกับทางโรงเรียนแทน โดยละครเรื่องนี้ต้องจัดแสดงในโรงเรียน 2 แห่ง จึงต้องมีการทำจดหมายขออนุญาตโดยมีแบบฟอร์มการเขียนจดหมายโดยในรายละเอียดจดหมายจะประกอบไปด้วย

1.1 หนังสือขออนุญาตโรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เนื่องจากผู้วิจัยเป็นบุคลากรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จดหมายที่ส่งถึงโรงเรียนจึงเป็นจดหมายภายใน และใช้แบบฟอร์มการเขียนในบันทึกข้อความที่มีหัวกระดาษตราครุฑอยู่มุมซ้ายด้านบน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1.1. ชื่อหน่วยราชการ คณะศิลปกรรมศาสตร์

1.1.2. วันที่ เดือน และพ.ศ.

1.1.3. เรียน ท่านผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตประถมศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

1.1.4. เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักเรียนชมการแสดงละครเด็ก

1.1.5. แฉ่งที่มาของกิจกรรมและงานวิจัย

1.1.6. แฉ่งวัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1.1.7. แฉ่งขอบเขตการวิจัย

1.1.8.แจ้งรายละเอียดของกิจกรรมและระยะเวลาในการทำกิจกรรม รวมถึงการแจ้งกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการให้เข้าร่วมทำกิจกรรม

1.1.9.สรุปความของจดหมายในย่อหน้าสุดท้าย

1.1.10.จึงเรียนมาเพื่อทราบและโปรดพิจารณาอนุเคราะห์

1.1.11.ชื่อผู้เสนอจดหมายหรือผู้วิจัย พร้อมลายเซ็น

1.1.12.ชื่อหัวหน้าหรือผู้บังคับบัญชา พร้อมลายเซ็น ซึ่งอาจเป็นหัวหน้าภาควิชาที่ผู้วิจัยสังกัดอยู่ หรืออาจเป็นคณบดีของคณะศิลปกรรมศาสตร์

1.1.13.เบอร์ที่ติดต่อได้สะดวก

1.1.14.แนบเอกสารที่จำเป็น เช่น บทที่ 1 และ บทที่ 3 ของงานวิจัย และบทละครประกอบการพิจารณาอนุญาต

1.2 หนังสือขออนุญาตโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) จดหมายลักษณะนี้จัดเป็นจดหมายภายนอก คือ สถานที่ราชการหนึ่งส่งให้สถานที่ราชการอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่คนละหน่วยงานจึงต้องใช้แบบฟอร์มการเขียนจดหมายทางการที่มีหัวกระดาษตราครุฑอยู่ตรงกลางหน้ากระดาษด้านบน โดยมีรายละเอียดส่วนใหญ่เหมือนกับหนังสือขออนุญาตโรงเรียนสาธิตประถมศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา แต่ในชื่อหน่วยราชการ ต้องใส่ชื่อมหาวิทยาลัยต้นสังกัดที่ยื่นเรื่องลงไปด้วย และส่วนของชื่อหัวหน้าหรือผู้บังคับบัญชา พร้อมลายเซ็น ต้องเป็นคณบดีของคณะศิลปกรรมศาสตร์เท่านั้น

2. การประชาสัมพันธ์เพื่อจัดการแสดงในวันที่ 30 และ 31 มกราคม เพื่อเปิดให้ผู้สนใจชมทั่วไปได้เข้าชมฟรี แต่เนื่องจากห้องประชุมผู้ชมได้ประมาณ 150-160 ที่นั่ง ประกอบกับการจัดการแสดงสำหรับบุคคลทั่วไปเพียง 2 รอบ หากประชาสัมพันธ์ออกไปภายนอกมากน่าจะทำให้มีที่นั่งไม่พอ ดังนั้นกลุ่มเป้าหมายหลักจึงเน้นที่นักศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยซึ่งผู้วิจัยศึกษาอยู่และมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาซึ่งเป็นต้นสังกัดของผู้วิจัย โดยผู้วิจัยได้ทำการประชาสัมพันธ์ตั้งแต่วันที่ 6 มกราคม พ.ศ.2549 หรือก่อนวันแสดงจริงประมาณ 24 วัน โดยมีการประชาสัมพันธ์หลายช่องทาง คือ

2.1 ไปสเตอร์ ทั้งสีและขาวดำ แบบสี่ประมาณ 10 ใบ ติดตามสถานที่สำคัญในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เช่น คณะนิเทศศาสตร์ และคณะอักษรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เช่น คณะศิลปกรรมศาสตร์ เป็นต้น

2.2 ไปสการ์ด โดยเดินแจกจ่ายตามศูนย์อาหารในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.3 รายการวิทยุ คือ คลื่น FM 91.5 HOT WAVE วันจันทร์ถึงศุกร์ เวลา 22.00 – 01.00 น. โดย ดี.เจ. เป็ก เปรมณัช สุวรรณานนท์ ให้ความช่วยเหลือประชาสัมพันธ์ให้

2.4 เว็บไซต์ ทาง www.pantip.com ห้องเฉลิมไทย/ละครเวที โดยรายละเอียดในการประชาสัมพันธ์จะประกอบด้วย

2.4.1.ชื่อเรื่อง

2.4.2.ประเภทของละคร

2.4.3.รายละเอียดการจัดแสดง เช่น วันและเวลาในการจัดแสดง และสถานที่การแสดง

2.4.4.ค่าใช้จ่ายในการ โดยย้ำว่าละครเรื่องนี้ชมฟรี

2.4.5.คำโปรยของละคร “ละครเด็กที่ใครๆก็ดูได้ ถ้ามีหัวใจที่เป็นเด็ก”

2.4.6.รายละเอียดของบทประพันธ์ โดยให้ข้อมูลว่าดัดแปลงมาจากบทประพันธ์เรื่อง “เจ้าหญิง” ของบินหลา สันกาลาศิรี รางวัลซีไรต์ปี 2548

2.4.7.โปสเตอร์สี

2.4.8.โปสการ์ดสีหลากหลายรูปแบบ

2.4.9.ภาพเบื้องหลังการทำงาน

2.4.10.ภาพวิดีโอไต่เตลเรียกน้ำย่อยก่อนได้ชมของจริง

2.5 จุดหมายเชิญ

เป็นจุดหมายเชิญคณาจารย์ตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เข้าร่วมการแสดง เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา โดยมีรายละเอียดในจุดหมายเชิญ คือ ที่อยู่ของผู้ส่งหรือผู้วิจัย เรื่อง เรียงเชิญเพื่อเป็นเกียรติชมละครเด็ก เรื่อง “ลูกหามกะสามสหาย กับ สายรุ้งสีที่แปด” แจกจ่ายรายละเอียดของละครทั้งหมด คำลงท้าย และเบอร์โทรที่สามารถติดต่อได้

2.6 การโทรศัพท์และการบอกต่อ เป็นวิธีประชาสัมพันธ์ให้คนรู้จักมาชมละคร โดยผู้ชมที่ได้รับการประชาสัมพันธ์แบบนี้ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับผู้วิจัยและนักแสดง

สรุปวิธีการประชาสัมพันธ์แบบการโทรศัพท์และการบอกต่อ จัดเป็นวิธีการประชาสัมพันธ์ที่ง่ายที่สุดและได้ผลมากที่สุดในการนี้ขนาดของโปรดัคชั่นไม่ใหญ่มากนัก แต่หากโปรดัคชั่นมีขนาดใหญ่วิธีการใช้โปสเตอร์ ประกาศผ่านรายการวิทยุและเว็บไซต์น่าจะให้ผลสัมฤทธิ์ได้มากกว่า ทั้งนี้การเลือกใช้วิธีการประชาสัมพันธ์จึงควรพิจารณาวิธีที่เหมาะสมกับโปรดัคชั่นของตนเองและงบประมาณที่มีอยู่ด้วย

การออกแบบสูจิบัตร

สูจิบัตรควรมีรายละเอียดที่ช่วยเสริมความเข้าใจในการชมละครก่อนการชมละคร โดยมีรายละเอียดของสูจิบัตร ดังนี้

1. ประเภทของละคร
2. ชื่อเรื่อง
3. ดัดแปลงบทและกำกับการแสดงโดยใคร หรือ ใครเป็นคนสร้างสรรค์งาน
4. วันและเวลาในการจัดแสดง
5. สถานที่ที่ใช้ในการแสดง
6. เรื่องย่อแบบคร่าว ๆ ซึ่งไม่เฉลยเรื่องราวในตอนจบและไม่มีรายละเอียดมากเกินไป เหลือเรื่องราวให้ผู้ชมติดตามต่อในละคร
7. รายชื่อทีมงานและนักแสดง
8. คำขอบคุณ
9. ภาพประกอบ

ละครเรื่องลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด สูจิบัตรมีรายละเอียดจำนวน 4 หน้า ขนาดเท่ากับกระดาษ A4 พับครึ่งตามแนวนอน โดยพับจากด้านซ้ายไปด้านขวา เพื่อให้กระดาษ 1 แผ่น สามารถแบ่งย่อยได้ 4 หน้า และถ่ายเอกสารแบบขาวดำ จำนวน 300 ชุด สำหรับการแสดงรอบที่ 3 – 5 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา และแจกสูจิบัตรก่อนเข้าชมละคร เพื่อให้ผู้ชมศึกษารายละเอียดบางส่วนก่อนชมละคร เช่น การเกริ่นในสูจิบัตรว่าละครเรื่องนี้นำเสนอในรูปแบบนิทานก่อนนอน หากผู้ชมอ่านแล้วเกิดความสงสัย เมื่อชมการแสดงจนถึงท้ายเรื่อง จะได้ยินเสียงนาฬิกาปลุก ผู้ชมจะเข้าใจแนวความคิดดังกล่าวได้แจ่มชัดขึ้น โดยมีตัวอย่างดังนี้

1. หน้าที่ 1 ประกอบด้วย ประเภทของละคร ชื่อเรื่อง ใครเป็นคนสร้างสรรค์งาน วันและเวลาในการจัดแสดง สถานที่ที่ใช้ในการแสดง และภาพประกอบ

2. หน้าที่ 2 ประกอบด้วยเรื่องย่อ เป็นเรื่องย่อฉบับคร่าว ๆ ที่ไม่เล่าถึงตอนจบเรื่องหรือเฉลยตอนจบ เพราะจะทำให้การชมละครสนุกน้อยลง ในสูจิบัตรละครเรื่องนี้คือสัญลักษณ์การเติมจุดไข่ปลา(.....) ไว้จำนวนมากเพื่อสื่อถึงเรื่องราวที่ต่อจากนี้ ซึ่งมีอุปสรรคและความยุ่งยากเกิดขึ้นมากมาย หรือเป็นการบ่งบอกว่าเรื่องราวยังไม่จบลงนั่นเอง นอกจากนี้ยังเป็นการเกริ่นนำช่วงต้นของละครเพื่อทำความเข้าใจถึงประเด็นปัญหาเริ่มต้นของพระราชากับพระราชินี และชี้ให้เห็นความยุ่งยากที่กำลังจะเกิดขึ้นในละคร เป็นการดึงความสนใจให้เห็นว่าความสนุกกำลังจะตามมา

3.หน้าที่ 3 ประกอบด้วยรายชื่อทีมงานและนักแสดงฝ่ายต่าง ๆ เช่น ผู้อำนวยการสร้าง ผู้ประพันธ์วรรณกรรม ผู้ประพันธ์บทละคร ผู้กำกับการแสดง นักแสดง ทีมงานฝ่ายฉาก แสง เครื่องแต่งกาย แต่งหน้า ทำผม ฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก สุจิตร์ โปสเตอร์ โปสการ์ด ประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

4.หน้าที่ 4 ประกอบด้วยคำขอบคุณและภาพประกอบ ทั้งนี้ในการเขียนคำขอบคุณจะใช้ภาษาไม่ทางการ เพื่อสื่อความหมายถึงบุคคลที่เขียนไว้ในคำขอบคุณโดยเฉพาะ โดยจะมีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับบุคคลที่มีความเกื้อหนุนหรือเอื้อประโยชน์ต่อละครเรื่องนั้นว่ามีอย่างน้อยเพียงใด

สุจิตร์ละครเรื่องนี้ใช้ตัวอักษร 2005_iannnnnDVD เพื่อให้เหมือนลายมือเขียน ลดความเป็นทางการและเข้ากับแนวความคิดรวบยอด (Concept) ของละครเด็ก หากต้องการให้มีสีสันก็สามารถใช้กระดาษสีในการถ่ายเอกสารได้หลากหลายตามความชอบ

ตัวอย่างสุจิตร์ละครเรื่อง “ลูกหมากับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด”

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

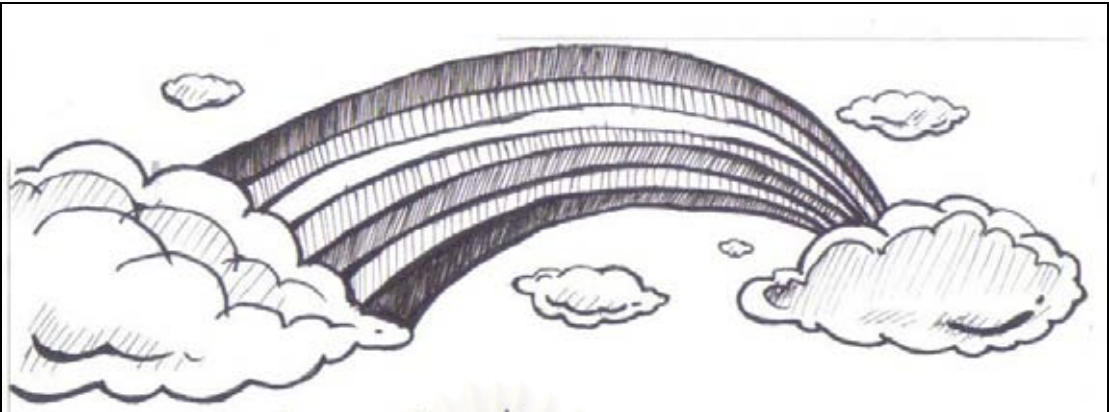
ละครเด็กเรื่อง

ลูกขามกับสามสหาย
กับ
สายรุ้งสีที่แปด

โดย
"กุสุมา เทพรักษ์"

จัดแสดงวันที่ 30 -31 มกราคม และ 7 กุมภาพันธ์ 2549
ณ ห้องประชุม ดร.เทียม (ห้องใหญ่) คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นิทาน "ก่อนตื่น"

กาลครั้งหนึ่ง นานมาแล้ว

เห็นนานเพ็ชระโค นมีผู้โดยรอบไว้

มีเจ้าราช 1 พระองค์
และมีเจ้าหญิง 1 พระองค์
ทั้งสองพบรักกัน ณ กลางป่าแห่งหนึ่ง
และทั้งสอง ก็ได้แต่งงานกัน
กลายเป็นพระราชาและพระราชินีปกครองบ้านเมืองร่วมกันอย่างมีความสุข
พระราชาและพระราชินีมีพระธิดา 1 พระองค์
ซึ่งเราจะขอเรียกเธอว่า "เจ้าหญิง"
พระราชาและพระราชินีทรงปลูกปราสาทไว้ 7 ชั้น
และด้วยความเอาแต่พระทัยของต่อพระองค์
จึงทำให้ทั้งสอง คือ "แยกจากกัน"
พระราชาและพระราชินีจึงรู้สึกเสียใจ "ฝ่าครึ่ง" ทุกอย่าง

ไม่ว่าจะเป็น

- ปราสาท
- ประชาชนในปกครอง
- ทรัพย์สินสมบัติ
- และอื่น-อื่นอีกมากมาย

แต่มีอยู่สิ่งเดียวที่ทั้งสองไม่สามารถ "ฝ่าครึ่ง" ออกได้

นั่นก็คือ _____

สถาบันวิทยบริการ "เจ้าหญิง"

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 156 สุลีบัตร หน้าที่ 2

ผู้อำนวยการสร้าง

รองศาสตราจารย์ธีรพันธ์ อนวัชศิริวงศ์
รองศาสตราจารย์ ดร.ธมนาด กิจจันทร์

ประธานกรรมการวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์อวยพร พานิช

กรรมการวิทยานิพนธ์

อ.ไศลพิศย์ จารุภูมิ

ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ธีรพันธ์ อนวัชศิริวงศ์

บทประพันธ์

บึงขลา สันกาลาศีรี

บทละคร/กำกับการแสดง

กุลสุมา เพชรภักษ์
จินพนา สังข์ทอง
ศุภกัศัย แซ่ลิ้ม
นิรุชา บัวลอย
ชมรมแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาฯ

ฉาก

กุลสุมา เพชรภักษ์
สถาพร พลวัฒน์
กุลสุมา เพชรภักษ์
พีรวัฒน์ ฐานามยุวณิชกุล
ชนเวธ สายสมบัติ
อวิวัฒน์ ศรีโกมล
กุลสุมา เพชรภักษ์
สุพธิดา ศรราชวานิช
กุลสุมา เพชรภักษ์
สุนทรีย์ ลีลา

แสง

เสียง

เสื้อผ้า

หน้า-ผม

ประชาสัมพันธ์

โปสเตอร์

สูจิบัตร

รายชื่อนักแสดง

พระราชินี	อ. สุกัญญา สมไพบูลย์	ลูกขาม 1	คณิน จิตติวัฒน์พงศ์
พระราชอา	ศุภกัศัย แซ่ลิ้ม	ลูกขาม 2	สิริธาดา มжавิจ
เจ้าหญิง	ธิดดา สนิทเชลือ	ลูกขาม 3	ศุภวรรณ ศรีอ่อน
สนม	ชลกานต์ ขงสะมัน	ลูกขาม	พีพวัฒน์ ศิริเรืองสกุล
ทหาร	อนุชา เชื้ออมปฐม	ลูกขาม	ศุภวิชญ์ ศาส์กษณ์
ธู 1	พลเวทย์ ศุภนฤนิม	ลูกขาม	นิรุพัชร เขียวรวงศ์วาน
ธู 2	อลงกรณ์ ปัญจะศิริ	คอรัส 1	อมรรัตน์ ศรีคำ
ธู 3	นิรันดร์ สีเทา	คอรัส 2	ศิริธิดา แก่นทรัพย์
ธู 4	สาครินทร์ นุรักษ์เว	คอรัส 3	ภาวินี ราชฉัตรศักดิ์
ธู 5	ชลธิชา แสงพลบ	คอรัส 4	ธัญฉรา เพชรสวัสดิ์
ธู 6	กัญญา ปัทมสุทธิกุล	คอรัส 5	อรอุมา ราชวานิช
ธู 7	ประศนีธา ศิริกิจวาท	คอรัส 6	จินพนา สังข์ทอง
		คอรัส 7	บุษบา สิงขานนท์

ขอขอบคุณ

พี่น้องเวลา สันกาลาคีรี

สำหรับการเขียนเรื่องดี-ชั่วให้พวกเราได้อ่าน และเป็นแรงบันดาลใจให้เกิดละครเรื่องนี้
รศ.ฉัตรนันทน์ อนวัชศิริวงศ์
สำหรับทุกสิ่งทุกอย่างค่ะครู ถ้าครูไม่พบกับคุณวันนั้น (วันที่พาโธเวิร์กไปทานอาหารบนเรือ)
ละครเรื่องนี้ก็คงยังไม่สำเร็จออกมาหรอกค่ะ ฮี.ฮี

รศ.อวยพร พานิช

สำหรับจุดเริ่มต้นในการเลือกเรื่องมาทำละครค่ะ

อ.ไศลทิพย์ จารุภูมิ

สำหรับการทำให้งานวิจัยชิ้นนี้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาค่ะ

รศ.ดร.ชมนาด กิจจันทร์

สำหรับความอนุเคราะห์ในเรื่องสถานที่ในการซ้อมค่ะ

คณาจารย์ภาควิชาวาทยุทธศาสตร์และสื่อสารการแสดง

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สำหรับความรู้ที่ขุ่นได้รรับจากการให้มาเรียนที่นี่ค่ะ

คณาจารย์ภาควิชาศิลปะการละครคอน

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สำหรับความรู้ทางด้านละคร ที่เป็นส่วนหนึ่งในการทำให้ละครเรื่องนี้สำเร็จได้

คณาจารย์ภาควิชาศิลปะการแสดง

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

สำหรับโอกาสที่-ที่ ทางด้านการศึกษา และความเมตตาในทุก-ทุกด้านค่ะ

อ.รุธิมา มณีวัฒนา เปล่งง่า

สำหรับทุก-ทุกอย่างที่พี่ทำไว้ ขอขอบคุณสำหรับกำลังใจที่พี่ให้ช่วยหัดแก้

ขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือในทุกกรณีค่ะ

อ.ฉัตร ถ่านอุตรา

สำหรับโอกาสที่ไว้ป้องกันสังคมวัยละครเด็ก และช่วยสอนป๊อปปูล่าทุก-ทุกเรื่องเสมอมา

อ.สุกัญญา สมไพบูลย์

สำหรับความเป็นอาจารย์และเพื่อนที่ดี ที่ขอบคุณที่สละเวลาอันมีค่ามาแสดงใจ

และขอบคุณสำหรับขนมที่ติดไม้ติดมือมาในการซ้อมทุก-ทุกครั้งที่

อ.กิตติกรรม นพคุณพันธ์

สำหรับโอกาสที่ไว้สอนวัยละครเด็กและเขียนบทเด็กที่ มศว. ประสานมิตร

และความช่วยเหลือในด้านการทำงานกับโรงเรียนสาธิต มศว. ประสานมิตร

เพื่อนแอดัม/เพื่อนพิม/เพื่อนนับ/เพื่อนบู๊ก/เพื่อนแปง

สำหรับความเป็นเพื่อน ที่ไม่ว่าเราจะอยู่แห่งไหนก็ตาม ความเป็นเพื่อนก็ยังคงอยู่เสมอมา

เพื่อนโจ

สำหรับแรงผลักดัน-กัน จนทำให้ละครเรื่องนี้สำเร็จออกมาได้ ฮี.ฮี

เพื่อน-เพื่อน ป.โท ภาควิชาวาทยุทธศาสตร์และสื่อสารการแสดง

สำหรับความเป็นเพื่อนตลอด 2 ปี และตลอดไป

พี่อาร์ม

สำหรับโปรเตอร์ที่แสนสวยงาม ถ่ายในเวลาอันรวดเร็วค่ะ

<<<< บอช >>>>

สำหรับทุกสิ่งอย่างที่ประกอบรวมกันเป็นละครเรื่องนี้

ทุก-ทุกคนที่มีได้กล่าวไว้ในเบื้องต้น

สำหรับฮีน-ฮีนอีกมากมาย

การออกแบบบรรยากาศหน้าโรงละคร

บรรยากาศหน้าโรงละครมีผลทำให้ผู้ที่เดินผ่านบริเวณดังกล่าวเกิดความสนใจและรับรู้ได้ว่ากำลังมีการจัดการแสดงอยู่ด้านในโรงละคร ประกอบกับเป็นการให้ข้อมูลเบื้องต้นแก่ผู้ชมก่อนเข้าไปชมละครจริง ประกอบด้วย 6 รูปแบบ ดังนี้

1. การสร้างบรรยากาศด้วยเสียงเพลง
2. การสร้างบรรยากาศจากการตกแต่ง
3. การให้ข้อมูลของละคร
4. การดึงดูดความสนใจด้วย VTR (videotape recorder)
5. จุดลงทะเบียน
6. การเล่นเกมส์ภายในโรงละคร

โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การสร้างบรรยากาศด้วยเสียงเพลง

เพลงที่ใช้เปิดคลอบบริเวณด้านหน้าโรงละครเพื่อสร้างบรรยากาศมีแนวความคิดรวบยอด (Concept) ภายใต้คำว่า “เจ้าหญิงและเทพนิยาย” มีจังหวะปานกลาง ฟังสบาย ประกอบด้วย 3 เพลง ดังนี้

1.1 เพลงเจ้าหญิงคนต่อไป ของศิลปินวง BLISSONIC มีเรื่องราวเกี่ยวกับเจ้าหญิงที่รอคอยเจ้าชายให้มาช่วยเหลือ แต่เจ้าชายที่มีช่วยกลับโดนปีศาจร้ายทำร้ายจนเสียชีวิต

1.2 เพลงเจ้าชายรองเท้าแตะ ของศิลปิน มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร มีเรื่องราวเกี่ยวกับชายผู้หนึ่งที่หลงรักหญิงสาว และเปรียบหญิงที่รักเป็นเจ้าหญิง และเปรียบตนเองเป็นเจ้าชายรองเท้าแตะ

1.3 เพลงไม้วิเศษ ของศิลปิน มอส ปฏิภาณ ปฐวิธานต์ มีเรื่องราวเกี่ยวกับความรักของชายคนหนึ่งมอบให้หญิงคนหนึ่ง โดยคิดไปเองว่า หากตนมีไม้วิเศษจะเสกทุกสิ่งให้กับหญิงสาว แต่เนื่องจากไม่มีไม้วิเศษจึงมอบให้ได้แค่หัวใจและความรัก

2. การสร้างบรรยากาศจากการตกแต่ง

การตกแต่งสถานที่ด้านหน้าโรงละครเพื่อสร้างสีสันและบรรยากาศของละครเด็ก ประกอบด้วย

- 2.1 การใช้ริบบิ้นสีฟ้าและสีชมพูตกแต่งเพดานให้มีลักษณะเป็นระย้า
- 2.2 การใช้ลูกโป่งสีฟ้าและสีขาวตกแต่งบริเวณระย้าของริบบิ้น

2.3 การใช้ผ้าขนสัตว์ปลอมสีชมพูตกแต่งบนโทรทัศน์ที่ฉาย VTR (videotape recorder)

2.4 มุมสัมภาษณ์ ซึ่งตกแต่งด้วยกระดาษสำเนาโปสเตอร์ชนิดขาวดำ นำมาระบายสีและติดผนังไว้เป็นพื้นหลัง (Background) สำหรับการถ่ายวิดีโอ

ภาพที่ 159 การตกแต่งเพดานด้านหน้าโรงละคร

ภาพที่ 160 มุมสัมภาษณ์

3.การให้ข้อมูลของละคร

ประกอบด้วยข้อมูลติดลงบนกระดานพลาสติก (B.B.Board) จำนวน 5 แผ่น แล้วติดกับขาตั้งกระดานพลาสติกจำนวน 5 อัน โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.1 กระดานที่ 1 รายละเอียดวิทยานิพนธ์

ประกอบด้วย ชื่อวิทยานิพนธ์ ชื่อมหาบัณฑิต ชื่อสถาบัน วัตถุประสงค์การวิจัย ขอบเขตการวิจัย ระเบียบวิธีวิจัย และประโยชน์ของการวิจัย

ภาพที่ 161 - 162 กระดานที่ 1

3.2 กระดานที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ประพันธ์รวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง”และประวัติรางวัลซีไรต์

ภาพที่ 163 - 164 กระดานที่ 2

3.3 กระดานที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับความในใจของผู้กำกับการแสดง โดยภาษาที่ใช้ในการเขียนคำโปรยเป็นภาษาไม่ทางการหรือภาษาพูด เพื่อสร้างความเป็นกันเองกับผู้ชมและสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายก่อนชมละครมีใจความว่า

พีต้อ (บินหลา) เคยบอกไว้ว่า “ การเล่นนิทาน ต้องเกิดจาก ความรัก ”

“ การทำละคร ” ก็ต้องเกิดจาก ความรัก เช่นกัน

อันหลังเนี่ย เป็นคำพูดของป๊องเองค่ะ

การจะทำละครเรื่องหนึ่ง ต้องมีกระบวนการมากมาย ผ่านความท้อแท้ หมดหวัง แต่ด้วย “ความรัก” ในละคร จึงทำให้ *ดั้นด้น* จนออกมาเป็นละครเด็กเรื่องนี้ได้

นอกจากนี้

ป๊องมองว่า “ละคร” เป็น “การสื่อสาร” อีกช่องทางหนึ่ง

โดยป๊องได้นำละครเด็กเรื่องนี้ไป “สื่อสาร” กับเด็ก-เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 6

โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และ โรงเรียนสาธิต

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ซึ่งป๊องคงยังสรุปไม่ได้ ว่า “การสื่อสาร” นั้น จะ “สัมฤทธิ์ผล” หรือไม่ ?

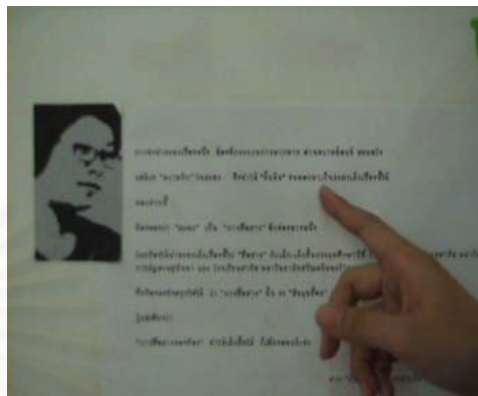
รู้แต่เพียงว่า

รักเด็กค่ะ

จาก “ป๋อง” ผู้ชอบทำละครเด็ก

Slogan * รักเด็ก – รักละคร จึงทำละครเด็ก ยี..อี *

ปล.ขอให้ทุกคนสนุกกับ “นิทานก่อนนอน” ในรูปแบบของละครเด็กนะคะ

ภาพที่ 165 - 166 กระดานที่ 3

3.4 กระดานที่ 4 ภาพบรรยากาศการแสดงรอบที่ 1 และ 2 ณ โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และ โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

ภาพที่ 167 - 168 กระดานที่ 4

3.5 กระดานที่ 5 ภาพโปสเตอร์จากละครทั้ง 5 แบบ

ภาพที่ 169 กระดานที่ 5

4.การดึงดูความสนใจด้วย VTR (videotape recorder)

เป็นภาพเบื้องหลังการทำงาน การให้สัมภาษณ์ของบิณฑล สันกาลาคีรี ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 24 มกราคม 2549 การสัมภาษณ์นักแสดงและการสัมภาษณ์ผู้ชมถึงความรู้สึกที่ได้รับหลังจากชมละครวันที่ 26 และ 27 มกราคม 2549

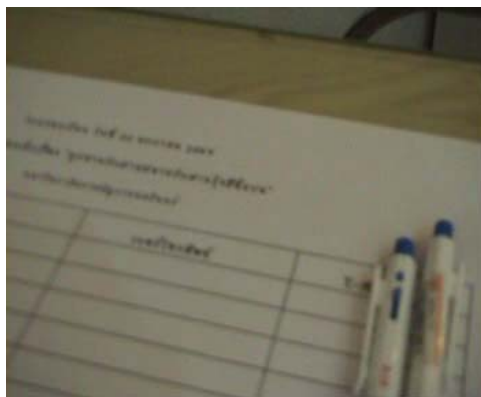
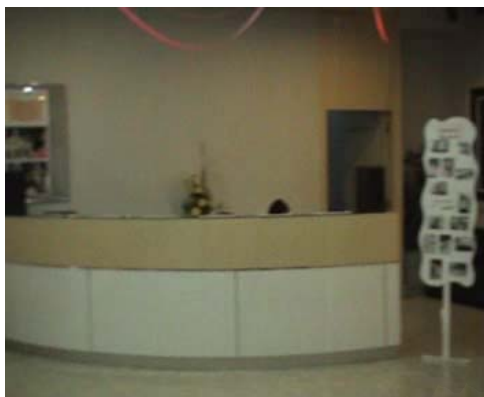

ภาพที่ 170 โทรทัศน์ที่ใช้ฉาย VTR (videotape recorder)

5.จุดลงทะเบียน

ในเอกสารการลงทะเบียนประกอบด้วย ลำดับที่ ชื่อและนามสกุล เบอร์โทรศัพท์ และ E-MAIL โดยแบ่งกลุ่มการลงทะเบียนดังนี้

- 5.1 ผู้ชมจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- 5.2 ผู้ชมจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
- 5.3 ผู้ชมจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- 5.4 ผู้ชมที่เป็นบุคคลทั่วไป

ภาพที่ 171 - 172 จุดลงทะเบียน

6. การเล่นเกมสภายในโรงละคร

เป็นการรอผู้ชมที่อาจประสบปัญหาการติดจึงทำให้มาช้า และไม่ทำให้ผู้ที่มาก่อนรู้สึกว่เสียเวลาในการรอ จึงเล่นเกมสเพื่อให้ทุกคนหวนรำลึกถึงวัยเด็กอีกครั้งหนึ่ง เช่น หากใครโซวีรูปสมัยเด็ก หรือ ร้องเพลงสมัยยังเด็กได้ จะได้รับรางวัลเป็นตุ๊กตาลูกหาม ลูกหีม ลูกหุม ลูกหูน ตุ๊กตาเจ้าหญิง และโปสการ์ดจากละครทันที

ภาพที่ 173 - 175 ตุ๊กตาลูกหีม

ภาพที่ 176 - 178 ตุ๊กตาลูกหามและลูกหูน

0 แต่งหน้าและทำผม

0 ฉาก

0 อุปกรณ์ประกอบฉาก

0 ไฟ

0 เทคนิคการนำเสนอ

1.8 ชอบตัวละครตัวไหนมากที่สุด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

0 เจ้าหญิง

0 พระราชา

0 พระราชินี

0 ทหาร

0 สนม

0 ลูกหาม

0 ลูกหิม

0 ลูกหุ้ม

0 ลูกหูน

0 พญาภูเจ็ดหัว

0 เจ็ดเซียนชาмуไร

0 เจ็ดสิงห์แดนเสือ

0 คนแคะทั้งเจ็ด

0 พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น

1.9 ชอบตัวละครตัวไหนน้อยที่สุด

1.10 เวลาที่ใช้ในการแสดง 0 นานเกินไป 0 พอดี-พอดี 0 สั้นเกินไป

1.11 คิดว่าละครเรื่องนี้บอก(สื่อ)สารอะไร

1.12 เคยอ่านหนังสือรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” มาก่อนหรือไม่ 0 เคย 0 ไม่เคย

1.13 ถ้าเคยอ่าน คิดว่าละครเรื่องนี้เหมือนในหนังสือหรือไม่ อย่างไร.....

1.14 แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม

ในแบบสอบถามสำหรับเด็ก จะพบว่ามีจุดเติมจุดไข่ปลา (.....) ในข้อ 7 และ ข้อ 8 เพื่อให้เด็กสามารถอธิบายว่าชอบเพราะอะไร จะได้นำไปใช้ในการอภิปรายผลในบทที่ 5 และในข้อ 8 ที่มีการใส่ชื่อตัวละครทุกตัวนั้น เพื่อให้เด็กสามารถรำลึกได้ว่ามีตัวละครใดบ้าง เพราะหากให้เด็กนึกชื่อตัวละครเองบางครั้งอาจใช้เวลาในการทำแบบสอบถามที่มากขึ้นและเด็กบางคนอาจนึกชื่อตัว

2.6 ชอบตรงไหน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- นักแสดง
 เนื้อเรื่อง (บทละคร)
 ดนตรีและเสียงประกอบ
 เสื้อผ้า
 แต่งหน้าและทำผม
 ฉาก.....
 อุปกรณ์ประกอบฉาก
 ไฟ
 เทคนิคการนำเสนอ

2.7 ชอบตัวละครตัวไหนมากที่สุด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- เจ้าหญิง
 พระราชา
 พระราชินี
 ทหาร
 สนม
 ลูกหาม
 ลูกหิม
 ลูกหุ้ม
 ลูกหูน
 พญาจืดหัว
 เจ็ดเซียนชามูไร
 เจ็ดสิงห์แดนเสือ
 คนแคะทั้งเจ็ด
 พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น

2.8 ชอบตัวละครตัวไหนน้อยที่สุด

2.9 เวลาที่ใช้ในการแสดง 0 นานเกินไป 0 พอดี-พอดี 0 สั้นเกินไป

2.10 คิดว่าละครเรื่องนี้บอก(สื่อ)สารอะไร

2.11 เคยอ่านหนังสือรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” มาก่อนหรือไม่ 0 เคย 0 ไม่

เคย

2.12 ถ้าเคยอ่าน “เจ้าหญิง” มาก่อน ชอบเรื่องสั้นเรื่องไหนมากที่สุด (กรุณาใส่หมายเลข 3 อันดับแรก)

.....ชายเดี่ยวตายแห่งภูเขาภาคเหนือ

.....แดฟโฟดิลแดนไกล

.....เจ้าหญิงเสียงเศร้าแห่งดาวดวงที่สี่

.....เก้าอี้ดนตรี

.....สี่ที่แปดของรุ่งกินน้ำ

.....นักเดินทางผู้ยิ่งใหญ่

..... “ลูกหาม” กับ สามสหาย

..... “โลก” ของเจ้าหญิงนกบินหลาย กับ เจ้าชายนกบินหา

2.13 ถ้าเคยอ่าน “เจ้าหญิง” มาก่อน คิดว่าละครเรื่องนี้เหมือนในหนังสือหรือไม่อย่างไร.....

2.14 เคยดูละครเด็กมาก่อนหรือไม่ 0 เคย 0 ไม่เคย

2.15 ถ้าเคยดู คิดว่าเรื่องนี้เหมือนหรือแตกต่างกับเรื่องอื่นหรือไม่ อย่างไร.....

2.16 ท่านได้รับทราบข่าวละครเรื่องนี้จากสื่อใด

0 ไปสเตอร์ 0 ไปสการ์ด 0 วิทย์ 0 เว็บไซต์

0 จดหมายเชิญ 0 เพื่อนหรือคนรู้จักแนะนำ 0 อื่น ๆ

2.17 สิ่งที่คุณปรับปรุงคืออะไร

2.18 แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม

ในแบบสอบถามสำหรับผู้ใหญ่ จะมีรายละเอียดทางด้านประชากรศาสตร์ เช่น การศึกษาและอาชีพ ในข้อ 3 – 4 เพิ่มขึ้นมาจากแบบสอบถามสำหรับเด็ก ทั้งนี้เพื่อนำไปใช้ในการอภิปรายผลในบทที่ 5 แต่ในแบบสอบถามสำหรับผู้ใหญ่จะไม่มีคำถามชื่อเหมือนในแบบสอบถามสำหรับเด็ก เพราะส่วนใหญ่แล้วผู้ใหญ่มีได้ยินดีตอบแบบสอบถามโดยเขียนชื่อระบุลงในแบบสอบถาม แต่สำหรับเด็กแล้ว เด็กมีความยินดีที่จะกรอกชื่อลงในแบบสอบถามมากกว่า นอกจากนี้จะพบว่าในแบบสอบถามสำหรับผู้ใหญ่จะมีคำถามจำนวนมากและลงรายละเอียดมากกว่า ทั้งนี้เป็นเพราะผู้ใหญ่สามารถวิเคราะห์ปัจจัยบางอย่างในการทำให้การรับรู้สาร์ตและสุนทรียรสแตกต่างกัน เช่น ปัจจัยด้านการรับรู้วรรณกรรมรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” ก่อนชมละคร ปัจจัยด้านลำดับความชอบเรื่องสั้นในหนังสือรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” และ ปัจจัยด้านการรับรู้ละครเด็กเรื่องอื่น ๆ ซึ่งมีผลต่อการรับรู้สาร์ตและสุนทรียรสละครเด็กเรื่อง “ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสี่ที่แปด” ที่แตกต่างกัน ในส่วนของรูปแบบของตัวหนังสือ (front) ผู้วิจัยเลือกใช้รูปแบบ 2005_innnnnDVD

ซึ่งมีลักษณะเป็นตัวเขียนและมีรูปแบบเดียวกันกับแบบสอบถามสำหรับเด็ก เพื่อให้มีความเป็นทางการน้อยลง และเป็นแนวความคิดรวบยอด (concept) เดียวกันกับละครเด็กด้วย

สุดท้ายสิ่งที่เหมือนกันในแบบสอบถามอีกประการหนึ่ง คือ คำลงท้ายในแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยเลือกใช้คำว่า *** ขอขอบคุณที่ร่วมฝันไปกับเรา *** เพราะเหตุผลว่า ละครเด็กเรื่อง “ลูกหามกะสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” เป็นละครเด็กที่ดัดแปลงมาจากหนังสือรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” ของคุณบินหลา สันกาลาคีรี ซึ่งคุณบินหลา ได้เคยให้สัมภาษณ์ไว้ในนิตยสารฉบับหนึ่งในช่วงที่ได้รับรางวัลระยะแรก ๆ ว่าเขียนหนังสือเรื่องนี้ให้มีรูปแบบนิทาน แต่แทนที่จะเป็นนิทานก่อนนอน คุณบินหลาตั้งใจเขียนให้เป็นนิทานก่อนตื่น ผู้วิจัยจึงเลือกให้รูปแบบการนำเสนอละครให้เป็นเหมือนการเล่านิทาน และสิ่งที่สื่อว่าละครเรื่องนี้เป็นนิทานก่อนตื่น คือ เสียงนาฬิกาปลุกในตอนท้ายเรื่อง ดังนั้นเพื่อให้ได้แนวความคิดรวบยอด (concept) เดียวกัน ผู้วิจัยจึงลงท้ายคำว่า *** ขอขอบคุณที่ร่วมฝันไปกับเรา *** เพื่อเป็นการตอกย้ำแนวความคิดดังกล่าว

งบประมาณ

งบประมาณในการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็กเรื่องลูกหามกะสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

1.ค่าใช้จ่ายที่ต้องชำระตามจริง ดังนี้

1.ฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก	3,000 บาท
2.เสื้อผ้า	5,000 บาท
3.ค่ารถขนส่งฉาก, อุปกรณ์ประกอบฉากและเสื้อผ้า	3,000 บาท
4.ค่าขนส่งฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากในวันที่ 27 ม.ค. และหลังจากการแสดงเสร็จสิ้น	2,000 บาท
รวม	15,000บาท

2.ค่าใช้จ่ายที่ไม่ต้องชำระตามจริง ดังนี้

1.ค่าเช่าสถานที่ในการซ้อม	7,500 บาท
---------------------------	-----------

เนื่องจากทางมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาให้ความอนุเคราะห์	
2.ค่าเช่าไฟ	10,000 บาท
เนื่องจากชมรมแสง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ให้ความอนุเคราะห์	
3.ค่าเช่าเครื่องเสียง	5,000 บาท
เนื่องจากผู้วิจัยใช้เครื่องเสียงของผู้วิจัยในการแสดง	
4.สวัสดิการ (อาหาร/เครื่องดื่ม) ตลอดการซ้อม	10,000 บาท
เนื่องจากนักแสดงยินดีออกค่าใช้จ่ายในส่วนตัว	
5.เครื่องสำอางค์	3,000 บาท
เนื่องจากทีมงานฝ่ายแต่งหน้าและทำผมนำอุปกรณ์มาใช้เอง	
รวม	35,500 บาท

รวมค่าใช้จ่ายในการสร้างสรรค์ละคร ทั้งสิ้น 50,500 บาท แต่ชำระตามจริงเพียง 15,000 บาท จึงถือว่าเป็นการลงทุนที่คุ้มค่ามาก ซึ่งในงบประมาณดังกล่าวนี้ปราศจากค่าใช้จ่ายในเรื่องค่าเช่าสถานที่ในการแสดง และไม่มีค่าใช้จ่ายเรื่องค่าตอบแทนนักแสดง หากทางโรงเรียนต้องการนำไปทำเองก็สามารถทำได้

ชั้นการแสดง (Production)

เป็นชั้นของการสื่อสารโดยตรงระหว่างผู้แสดงกับผู้ชม ซึ่งมีทั้งขั้นตอนการเตรียมงานแสดง คือ การนัดนักแสดง การแต่งตัว แต่งหน้าและทำผม การอบอุ่นร่างกายและการทำสมาธิ เป็นต้น ขั้นตอนการแสดงและขั้นตอนหลังการแสดง คือ ประชุมสรุปงานและแสดงความคิดเห็นต่อการแสดงในแต่ละรอบ โดยในแต่ละเรื่องถูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด จะมีการนัดหมายเวลาก่อนการแสดงประมาณ 3 ชั่วโมง และหลังจากแสดงเสร็จในแต่ละรอบจะมีการนัดประชุมสรุปงานกันและเก็บของอีกประมาณ 2 ชั่วโมง โดยมีรายละเอียดการประชุมสรุปงานดังนี้

- 1.การแสดงรอบที่ 1 ณ โรงเรียนประถมนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
 - 1.1 จังหวะในการแสดงกระชับ ทำให้เรื่องราวสนุก
 - 1.2 ผู้ชมประทับใจละคร และอยากให้กลับมาแสดงอีก

1.3 อุปกรณ์ประกอบฉากมีปัญหาไม่มั่นคง คือ เมื่อโดนลมล้มง่าย เพราะสถานที่แสดงเป็นใต้ถุนอาคารเรียนมีลมพัดมาเป็นระยะ ๆ

1.4 นักแสดงเสียงเบา ประกอบกับมีเสียงรบกวนจากภายนอก คือ มีเด็กนักเรียนที่เตรียมการแสดงกลองยาวไปจัดแสดง ณ สถานที่อื่น ตีกลองเล่นกัน แม้มีการห้ามปรามแล้วแต่ไม่เป็นผล

1.5 ชี้แจงให้นักแสดงเก็บเสื้อผ้าของตนเองลงในถุงพลาสติกส่วนตัวเพื่อการง่ายต่อการหยิบใส่ในวันรุ่งขึ้น

2.การแสดงรอบที่ 2 ณ โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

2.1 จังหวะในการแสดงไม่กระชับเท่าการแสดงรอบที่ 1 ทำให้เรื่องราวไม่สนุกเท่าที่ควร แต่คนดูก็ยังสนุก โดยเฉพาะช่วงหักปราชศาทออกทีละหลัง คนดูเข้าใจมากขึ้น

2.2 ผู้ชมประทับใจละคร และอยากให้อีกกลับมาแสดงอีก

2.3 อุปกรณ์ประกอบฉากปรับแก้ให้มั่นคงดีแล้ว แต่นักแสดงวางแรงเกินไป ทำให้ตัวเชื่อมระหว่างแผ่นรูปปราสาทและแป้นวางแยกออกจากกัน

2.4 นักแสดงเสียงดังดีแล้ว แต่ห้องมีเสียงสะท้อนมาก จึงทำให้ฟังไม่ชัดเจนในบางช่วง

2.5 ชักถามถึงสาเหตุที่เสื้อผ้านักแสดงบรรดาเจ็ดในส่วนของผ้าซาμουไร , ชุดถุงดำของคนแคะ และ ชุดพลาสติกของพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่นหายไป และชมเชยที่นักแสดงรับผิดชอบด้วยการตัดถุงดำและถุงชุดของพนักงานเซเว่นฯใหม่ แม้ว่าในช่วงเจ็ดเซียนซาμουไรจะไม่ มีชุดใส่ แต่ก็ถือว่าเป็นการแก้ปัญหาที่ดีมาก

3.การแสดงรอบที่ 3 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.1 จังหวะในการแสดงกระชับดี ทำให้เรื่องราวสนุก

3.2 มุขตลกบางมุขจังหวะยังไม่ชัดเจน จึงทำให้ผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ไม่สนุก

3.3 อุปกรณ์ประกอบฉากมีการแก้ไขให้ดีขึ้นแล้ว

3.4 นักแสดงเสียงไม่ค่อยดังและขาดพลังบางช่วง

3.5 เทคนิคไฟมีปัญหาผิดคิวบ่อย

4. การแสดงรอบที่ 4 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.1 จังหวะในการแสดงยืดมาก คนดูที่เป็นผู้ใหญ่ชอบ คนดูที่เป็นวัยรุ่นที่ยังไม่ได้ดู
ไม่ค่อยชอบ เพราะมุขไม่สนุก คนที่ดูแล้วชอบรอบที่ 3 มากกว่า แต่เด็กส่วนใหญ่ชอบ

4.2 มีเวลาในการใช้ห้องประชุมน้อยเกินไป และต้องแก้มุขตลก ทำให้ไม่มีเวลา
อบอุ่นร่างกาย นักแสดงจึงไม่มีพลังในการเล่นและไม่มีสมาธิเพียงพอ

4.3 อุปกรณ์ประกอบฉากมีปัญหาเหมือนเดิม คือลัมเมื่อพระราชชาติตั้งเสร็จ จึงทำ
ให้ดูไม่สวยงาม

4.4 นักแสดงเสียงไม่ค่อยดัง

4.5 เทคนิคไฟดีขึ้นกว่ารอบที่ 3

5. การแสดงรอบที่ 5 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5.1 จังหวะในการแสดงดีที่สุดเมื่อเทียบกับ 4 รอบที่ผ่านมา

5.2 มีเวลาในการใช้ห้องประชุมน้อยเกินไป

5.3 บรรยายภาคการมีส่วนร่วมของผู้ชมส่งผลให้นักแสดงมีกำลังใจและทำให้ละคร
สนุกขึ้น

5.4 เทคนิคไฟแม้ว่าไม่มีการใช้ไฟ PAR 64 คือมีเพียงไฟ Special lighting
instrument แต่ก็สามารถสื่อความหมายได้คล้ายคลึงกับการใช้ไฟ PAR 64 ช่วย

5.5 ขอขอบคุณนักแสดงและนัดหมายวันเลี้ยงขอบคุณ

5.6 ให้ทุกคนช่วยกันเก็บของทั้งหมดออกจากโรงละครและทำการขนย้าย

ขั้นหลังการแสดง (Post – Production)

เป็นขั้นของการประเมินผล คือ ประชุมสรุปงาน นำปัญหาที่พบเจอระหว่างการทำงานมา
สรุปและประมวลเพื่อใช้แก้ไขในงานชิ้นต่อไป รวมถึงนำผลที่ได้รับจากการวิจารณ์ของผู้ชมมาเป็น
ดรชชนี้ชี้วัดความสำเร็จและนำไปแก้ไขในครั้งต่อไปได้ ขั้นหลังการแสดงประกอบด้วย

1. การประเมินผลการแสดงละครจากผู้ชม

2. การเรียบเรียงงานวิจัย

โดยมีรายละเอียดดังนี้

การประเมินผลการแสดงละครจากผู้ชม

ในการประเมินผลการแสดงละครจากผู้ชม ผู้วิจัยจัดกลุ่มผู้ชมจากการแสดง 5 รอบ เป็น 2 กลุ่ม คือ

- 1.กลุ่มผู้ชมที่เป็นเด็กชั้นประถมศึกษา วัย 6 - 12 ปี ซึ่งชมการแสดงในรอบที่ 1 และ 2
- 2.กลุ่มผู้ชมที่เป็นนักศึกษาและผู้ชมทั่วไป ซึ่งชมการแสดงในรอบที่ 3 - 5

ผลการประเมินมีดังนี้

- 1.กลุ่มผู้ชมที่เป็นเด็กชั้นประถมศึกษา วัย 6 - 12 ปี ซึ่งชมการแสดงในรอบที่ 1 และ 2 ประมวลผลได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 12 ตารางแสดงผลการประเมินจากแบบสอบถาม
กลุ่มผู้ชมที่เป็นเด็กชั้นประถมศึกษา วัย 6 - 12 ปี

ประเด็นคำถาม	มากที่สุด ร้อยละ	รองลงมา ร้อยละ	น้อยที่สุด ร้อยละ
องค์ประกอบละคร ที่ชื่นชอบ	นักแสดง 22.79	เนื้อเรื่อง (บทละคร) 16.22	เทคนิคการนำเสนอ 7.10
ตัวละครที่ชื่นชอบ มากที่สุด	ทหาร 17.55	พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น 10.07	ลูกหุน 3.54
ตัวละครที่ชื่นชอบ น้อยที่สุด	พญางูเจ็ดหัว 13.50	เจ้าหญิง 11.50	ลูกหิม 0.00
สิ่งที่ละคร ต้องการสื่อสาร	ให้ความรู้ ข้อคิด 12.50	นิสัย การปรับตัว ไม่เอาแต่ใจ 9.00	ความกล้าหาญ 2.50
ความคิดเห็นเพิ่มเติม	ฉากควรสวยกว่านี้ 9.00	อยากให้มาแสดง หลายๆเรื่อง 8.50	ไม่เข้าใจตอนจบ 0.50

ในกลุ่มผู้ชมดังกล่าวผู้ชมส่วนใหญ่มีอายุ 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 23.00 มีระดับความชอบเฉลี่ยเท่ากับ 4.57 และมีความคิดเห็นส่วนใหญ่ว่าเวลาที่ใช้ในการแสดงมีขนาดพอดี

จากผลดังกล่าวพบว่า ปัจจัยในการทำให้ผู้ชมที่เป็นเด็กชั้นประถมศึกษา วัย 6-12 ปี ชื่นชอบตัวละครทหารมากที่สุดนั้น อาจมาจากบุคลิกลักษณะของตัวละครที่มีความตลก ความสามารถในการแสดงของนักแสดง และความสำคัญของบทบาท รวมถึงเวลาในการปรากฏตัวบนเวทีของตัวละครทหารที่มีค่อนข้างมาก ขณะที่ผู้ชมชื่นชอบตัวละครพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น รองลงมา มีแนวโน้มว่าตัวละครดังกล่าวเป็นตัวละครที่มีอยู่จริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งใกล้เคียงกับความเป็นจริงของชีวิตของผู้ชม ผู้ชมสามารถพบเห็นตัวละครดังกล่าวและได้ยื่นได้ฟังสิ่งที่ตัวละครพูดในละครได้ในชีวิตประจำวัน ขณะที่ในประเด็นตัวละครที่เด็กชื่นชอบน้อยที่สุดหรือไม่ชื่นชอบคำตอบที่ได้รับคือตัวละครพญาเงี้ยวเจ็ดหัว ซึ่งเด็กสามารถดูออกว่าตัวละครดังกล่าวมีนิสัยไม่ดี สร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่น เป็นตัวละครเอกด้านร้ายที่ทำให้เกิดความยุ่งยากในเรื่อง รองลงมาคือตัวละครเจ้าหญิง อาจเกิดมาจากเจ้าหญิงแบบทดลองที่มีลักษณะทำมและผิวคล้ำไม่เป็นไปตามแบบฉบับของเจ้าหญิงที่เด็กเคยรับรู้ หรืออาจเกิดจากบุคลิกลักษณะนิสัยของตัวละครที่ เขาแต่ใจ ไม่ค่อยมีเหตุผล ทั้งที่ตัวละครมีความตลก มีบทบาทสำคัญและมีเวลาในการปรากฏตัวบนเวทีค่อนข้างมาก แต่เนื่องจากเด็กซึ่งเป็นผู้ชมรู้สึกมีส่วนร่วมและมีอารมณ์คล้ายตามว่าตัวละครเจ้าหญิงนิสัยไม่ดี จึงทำให้ไม่เกิดความชื่นชอบก็เป็นไปได้

ในส่วนของการแสดงความคิดเห็นว่าละครต้องการสื่อสารสิ่งใด เด็กผู้ชมแสดงความคิดเห็นว่าละครต้องการให้ความรู้ ข้อคิด และการปรับนิสัย ไม่เอาแต่ใจ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการสื่อสารของละครเรื่องนี้ แม้ว่ามิใช่สาระหลัก แต่ก็เป็นส่วนหนึ่งของการสื่อสารเช่นกัน หรือการรับรู้สารัตถะที่มีสาระหลักอาจเกิดมาจากความยากของปรัชญาที่นำมาจากวรรณกรรมสำหรับผู้ใหญ่ แมื่อนำมาลดทอนลงสำหรับกลุ่มเป้าหมายหลักที่เป็นเด็กแล้วก็อาจยากเกินไป หรือการผสมสองเรื่องสั้นเข้าด้วยกันจนทำให้เด็กงงและไม่เข้าใจสารที่ผู้วิจัยส่งไปก็อาจเป็นได้ หรืออาจเกิดจากการประเมินผลในประเด็นดังกล่าวนี้ไม่สามารถวัดผลได้ทัน่วงที เพราะพลังของละครนั้นก่อให้เกิดผลซึ่งอาจสะสมและงอกเงยในอนาคต จึงต้องอาศัยเวลา ส่วนการแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมนั้นผู้ชมที่เป็นเด็กมีความคิดเห็นว่าการปรับปรุงฉากให้มีสีสันมากกว่าที่เป็นอยู่และควรมีความสมจริง และมีหลายคนคิดเห็นว่าควรนำละครเรื่องนี้กลับมาแสดงอีกและควรนำมาหลาย ๆ เรื่อง เป็นต้น

2.กลุ่มผู้ชมที่เป็นนักศึกษาและผู้ชมทั่วไป ซึ่งชมการแสดงในรอบที่ 3 – 5 ประมวลผลได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 13 ตารางแสดงผลการประเมินจากแบบสอบถาม
กลุ่มผู้ชมที่เป็นนักศึกษาและผู้ชมทั่วไป

ประเด็นคำถาม	มากที่สุด ร้อยละ	รองลงมา ร้อยละ	น้อยที่สุด ร้อยละ
องค์ประกอบละคร ที่ชื่นชอบ	นักแสดง 20.92	ดนตรีและเสียงประกอบ 18.25	แต่งหน้าและทำผม 3.04
ตัวละครที่ชื่นชอบ มากที่สุด	เจ้าหญิง 16.34	ทหาร 14.47	ลูกหุ้ม ลูกหูน 2.08
ตัวละครที่ชื่นชอบ น้อยที่สุด	พระราชา 6.40	สนม 5.40	เจ็ดเซียนชามูไร 0.00
สิ่งที่ละคร ต้องการสื่อสาร	ความพอเพียง 16.20	ทุกสิ่งอยู่ที่เราคิด 12.30	อย่าคิดมาก 0.50
เรื่องใดใน”เจ้าหญิง” ที่ชื่นชอบมากที่สุด	ลูกหุ้มกับสามสหาย 14.38	สีที่แปดของรุ่งกินน้ำ 13.97	นักเดินทางผู้ยิ่งใหญ่ 3.43
สิ่งที่ควรปรับปรุง	ฉาก 6.40	ไฟ 4.90	การคัดเลือกนักแสดง บทละคร จังหวะของเรื่อง 0.50
ความคิดเห็นเพิ่มเติม	ดีแล้ว ชอบมาก 18.60	เป็นกำลังใจให้ผลิตละคร เด็กต่อไป 4.40	ฉากสู้กับพญางูน่าจะ สนุกกว่านี้,อยากให้ เสื้อผ้ามีสีสันมากกว่านี้ ,การเข้าออกฉากควร ดีกว่านี้,ชอบมีองูมาก ๆ ,อยากให้ฉากดีกว่านี้ 0.50

ในกลุ่มผู้ชมดังกล่าวผู้ชมส่วนใหญ่เป็นนิสิตนักศึกษามีอายุ 18-21 ปี คิดเป็นร้อยละ 81.90 มีระดับความชอบเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 และมีความคิดเห็นส่วนใหญ่ว่าเวลาที่ใช้ในการแสดงมีขนาดพอดี

จากผลดังกล่าวพบว่า ปัจจัยที่ทำให้ผู้ชมซึ่งเป็นนิสิตนักศึกษาและผู้ชมทั่วไปชื่นชอบตัวละครเจ้าหญิงและทหารมากที่สุดมาจากความสามารถและทักษะด้านการแสดงโดยเฉพาะบทตลก ความสำคัญของบทบาทและเวลาในการปรากฏตัวบนเวทีที่มากพอสมควร ขณะที่ผู้ชมชื่นชอบ

ชอบตัวละครพระราชากับสนมน้อยที่สุด อาจมีสาเหตุมาจากตัวละครทั้งสองต้องแสดงประกบคู่กับตัวละครที่ผู้ชมชื่นชอบเช่นพระราชินีและทหารตลอดเวลา จึงทำให้ผู้ชมรู้สึกที่ตัวละครทั้งสองมีบทบาทน้อยเกินไป ประกอบกับการแสดงบทตลกก็น้อยกว่าเช่นกัน จึงกลายเป็นสาเหตุให้ผู้ชมไม่ชื่นชอบตัวละครดังกล่าวก็เป็นได้ ทั้งนี้การคัดเลือกนักแสดงและการตีความการแสดงของผู้วิจัยก็มีส่วนสำคัญ เพราะผู้ชมอาจคาดหวังตัวละครที่เป็นพ่อและพี่เลี้ยงของเจ้าหญิงที่มีความเป็นมิตรและอบอุ่นกว่าที่เป็นอยู่ ในส่วนของการสื่อสาร ผู้ชมคิดว่าละครต้องการสื่อสารเรื่องความพอเพียงและทุกสิ่งอยู่ที่เราคิด ซึ่งตรงกับแก่นความคิดของเรื่องที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอ ขณะที่เรื่องสั้นในวรรณกรรมที่ผู้ชมกลุ่มนี้ชื่นชอบมากที่สุดนั้นเป็นสองเรื่องสั้นที่ผู้วิจัยได้นำมาผสมผสานกันและดัดแปลงเป็นบทละครเรื่องนี้ จึงนับเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีต่อการรับรู้สุนทรียรสจากละคร เพราะหากผู้ชมชื่นชอบเรื่องแล้วก็อาจเป็นการง่ายที่จะชื่นชอบละครหรือในทางตรงกันข้ามอาจรู้สึกที่ไม่ชอบก็เป็นได้ เพราะอาจรู้สึกที่ชื่นชอบงานวรรณกรรมมากกว่า

จากการแสดงสามรอบผู้วิจัยพบว่าพลังกลุ่มมีผลต่อระดับความชื่นชอบของผู้ชมที่มีต่อละครและตัวละคร ดังจะเห็นได้จากการในการแสดงรอบที่ 3 ผู้ชมส่วนใหญ่มาจากภาคศึกษาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาซึ่งรู้จักนักแสดงที่แสดงเป็นตัวละครเจ้าหญิงและทหารเป็นอย่างดี จึงทำให้ไม่ว่าตัวละครทั้งสองจะแสดงอย่างไรก็มีเสียงหัวเราะตลอดเวลา ประกอบกับนักแสดงส่วนใหญ่ในเรื่องก็เป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาซึ่งผู้ชมรู้จักมักคุ้นจึงทำให้ปฏิกิริยาตอบกลับ (Feedback) ค่อนข้างดี เมื่อมีเสียงตอบรับดี ผู้แสดงก็มีกำลังใจในการแสดง จึงแสดงได้อย่างกระชับและสื่อสารได้ตรงกับที่ซ้อมมา จึงทำให้ผลการประเมินระดับความชื่นชอบอยู่ที่ ร้อยละ 4.20 ขณะที่ตัวละครที่ผู้ชมชื่นชอบมากที่สุดอันดับหนึ่งและสองคือ เจ้าหญิงและทหาร ขณะที่ในการแสดงรอบที่ 4 ผู้ชมส่วนใหญ่เป็นนิสิตจากคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในการแสดงรอบดังกล่าวมีผู้ชมจำนวนน้อยกว่ารอบที่ 3 และมีเสียงตอบรับค่อนข้างน้อย ประกอบกับนักแสดงมิได้ทำการอบอุ่นร่างกายและทำสมาธิก่อนการแสดง เมื่อผนวกกับกำลังใจจากเสียงหัวเราะที่ค่อนข้างน้อยจึงทำให้จังหวะในการแสดงไม่กระชับเท่าที่ควร นักแสดงมีสมาธิผิดที่ จึงทำให้ไม่เกิดการสื่อสารที่แท้จริง ผลที่ได้รับคือระดับความชอบเฉลี่ยเท่ากับ 4.05 และตัวละครที่ผู้ชมชื่นชอบคือพระราชินีและเจ้าหญิง เหตุผลอาจมาจาก นักแสดงที่แสดงเป็นพระราชินีนั้นเป็นอาจารย์ประจำที่คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งผู้ชมรู้จักกันเป็นอย่างดีจึงทำให้เกิดความชื่นชอบเป็นรายบุคคล แต่มีผู้ชมหลายส่วนแสดงความคิดเห็นถึงทักษะการแสดงของนักแสดงทั้งสองคนถึงความสามารถและทักษะทางด้านการแสดงที่มีสูง ผนวกกับบทตลกที่ได้รับจึงทำให้เกิดความชื่นชอบ และสุดท้ายในการแสดงรอบที่ 5 พลังกลุ่มส่งผลอย่างเห็นได้ชัดจนที่สุด เนื่องจากผู้ชมเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะ

นิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งรู้จักกันเป็นอย่างดี ประกอบกับเคยอ่านรวมเรื่องสั้นเจ้าหญิงมาก่อน จึงทำให้เกิดอารมณ์ร่วมและสนุกไปกับละครอย่างมาก ตัวละครที่ผู้ชมรอบนี้ชื่นชอบเป็นอันดับหนึ่งและสองคือ ทหารและเจ้าหญิง โดยให้เหตุผลในด้านทักษะการแสดง ส่วนพระราชินีเป็นอันดับสาม จึงอาจสรุปได้ว่าความชื่นชอบตัวละครนั้นอาจมีปัจจัยมาจากความสามารถและทักษะทางการแสดง บทตลก ความสำคัญของบทบาท หรืออาจรวมถึงความรู้จักคุ้นเคยกับนักแสดงที่สวมบทบาทนั้น ๆ ขณะที่ระดับความชื่นชอบละครนั้นอาจมีปัจจัยจากพลังกลุ่มที่ร่วมกันส่งปฏิกริยาตอบกลับ (Feedback) เพื่อเป็นสัญญาณบ่งบอกถึงความชอบและเป็นกำลังใจเสริมให้กับนักแสดงแสดงศักยภาพในการแสดงในรอบนั้น ๆ ด้วย

นอกจากนี้ในรอบการแสดงที่ 5 ผู้ชมส่วนใหญ่เคยอ่านและรับรู้สารัตถะจากวรรณกรรมมาก่อนจึงอาจมีผลต่อการรับรู้สาระจากละครก็เป็นได้ ดังจะเห็นได้จากผู้ชมตอบว่าละครต้องการนำเสนอสาระว่าทุกสิ่งอยู่ที่เราคิดและความพอเพียงซึ่งใกล้เคียงกับแก่นสาระที่ผู้วิจัยต้องการ นำเสนอรวมร้อยละ 36.90 ขณะที่รอบที่ 3 และ 4 ตอบอันดับหนึ่งคือความพอเพียง ร้อยละ 16.10 และ 18.90 ตามลำดับ จึงอาจกล่าวได้ว่าการรับรู้วรรณกรรมมาก่อนของผู้ชมละครในรอบที่ 5 มีผลต่อการรับรู้สาระของละครก็เป็นได้

สิ่งที่ควรปรับปรุงผู้ชมเห็นว่าควรปรับปรุงฉากและไฟมากที่สุด โดยให้สาเหตุว่าฉากควรมีความสมจริงและอลังการกว่าที่เป็นอยู่ และควรมีสีสันให้มากกว่านี้ ส่วนไฟหรือเทคนิคแสงนั้นผู้ชมคิดว่าการมืดควบอย สุดท้ายผู้ชมได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมไว้ว่าละครดีแล้ว ผู้ชมชื่นชอบมากและเป็นกำลังใจให้ผลิตงานต่อไป ซึ่งถือเป็นการแสดงความคิดเห็นในเชิงชื่นชม ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาเป็นกำลังใจในการผลิตงานในลำดับต่อไป

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ บินหลา สันกาลาคีรี ผู้ประพันธ์วรรณกรรมรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” วรรณกรรมซีไรต์ปี 2548 ซึ่งได้มาชมการแสดงในรอบที่ 4 วันที่ 31 มกราคม 2548 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งบินหลาได้แสดงความคิดเห็นโดยสรุปประเด็นได้ดังนี้

สิ่งที่ชื่นชม

1. ละครเด็กที่ดีนั้นต้องตอบโจทย์ 2 ข้อ คือ 1. ความสนุก และ 2. สร้างความรู้สึกรู้สึกให้เด็กเข้าไปอยู่ในโลกนั้นโดยไม่รู้ตัว และเอาใจช่วยตัวละครในเรื่อง ซึ่งละครเรื่องนี้ตอบโจทย์ที่ตั้งไว้ได้ และมีความสมบูรณ์ในตัวเอง

2. อุปกรณ์ประกอบฉากในตัว ในเรื่องความง่าย อธิบายด้วยภาษาละครได้ คนตรีสอดคล้องความเป็นละครเด็ก น่ารักดี

3. เสียงนาฬิกาปลุกในตอนท้ายในความหมายเชิงสัญลักษณ์ของเรื่อง อธิบายนิทานก่อนตื่นได้งามดี

4. การตีความเรื่องเจ้าหญิง ตีความได้หลายระดับ การนำมาให้เด็กชมก็ไม่ต่างกับผู้ใหญ่ โดยเลือกสัญลักษณ์สำหรับเด็กเท่านั้น

5. การผสมเรื่องสั้น 2 เรื่องเข้าด้วยกันสามารถทำได้ หรือสามารถสร้างเป็นเรื่องเดี่ยวได้ ผู้ประพันธ์แสดงความคิดเห็นว่า 7 เรื่องแรกสามารถร้อยกันได้ ด้วยตัวละครลูกนกเป็นผู้เล่านิทานทั้งหมด ดังนั้นการนำ 2 เรื่องมาต่อกันก็น่ารักดี สามารถกลมกลืนกันได้

6. ขอขอบคุณสำหรับการตีความอีกกรอบหนึ่งสำหรับกลุ่มเด็กเล็ก

สิ่งที่ควรปรับปรุงหรือแก้ไข

1. ปัญหาของจำนวนผู้เล่นที่มีมาก

2. เสียงนาฬิกาปลุกน่าจะใช้เสียงไกขัน หรือเสียงที่สอดคล้องกับธรรมชาติ ค่อยๆ ปลุก ไม่กระชาก เหมือนสัญญาณเตือนว่าหมดเวลา

3. ถ้านำเรื่องนี้ให้ผู้ใหญ่ชม สามารถอธิบายได้ว่า ตัวละครไม่ได้รับมอบหมายจากพระราชินีให้ออกมา ซึ่งตรงนั้นเป็นส่วนเล็กๆ ๆ ที่มองผ่าน แต่เป็นส่วนที่สำคัญมาก ซึ่งต้องตีความกันใหม่

4. หากสุดท้ายในแง่ละคร รุ่ง จะต้องถูกอธิบายให้หนักแน่นกว่าเสียงของนางกำนัล ที่บอกว่ารุ่งมี 8 สี จะดีกว่านี้ถ้าคนดูเห็นไปพร้อมกัน

เรียบเรียงงานวิจัย

เป็นขั้นตอนการประมวลการสร้างสรรค้งานละครสำหรับเด็กเรื่องลูกหมากับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปดทั้งหมดและสรุปผลการตอบแบบสอบถามของผู้ชมทั้ง 404 ชุด นำมาเรียบเรียงเป็นงานวิจัยเล่มนี้

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 เพื่อศึกษาสาร์ตละและสุนทรียรสของผู้ชมกลุ่มเด็กวัย 6-12 ปี และผู้ใหญ่

ในการศึกษาสาร์ตละและสุนทรียรสของผู้ชมกลุ่มเด็กวัย 6-12 ปี และผู้ใหญ่ ผู้วิจัยวัดผลการรับรู้สาร์ตละและสุนทรียรสของเด็กวัย 6-12 ปี และผู้ใหญ่ โดยใช้แบบสอบถามแบบกึ่ง

โครงสร้าง (semi-structured) โดยมีแบบสอบถาม 2 แบบ คือ แบบที่วัดกลุ่มเด็กวัย 6-12 ปี และแบบที่วัดกลุ่มผู้ใหญ่ โดยรายละเอียดตามรอบการแสดงดังนี้

1.รอบที่ 1 ผู้ชมเป็นเด็กวัย 6 – 12 ปี โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา วันที่ 26 มกราคม พ.ศ.2549 จำนวนแบบสอบถาม 100 ชุด

2.รอบที่ 2 ผู้ชมเป็นเด็กวัย 6 – 12 ปี โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร(ฝ่ายประถม) วันที่ 27 มกราคม พ.ศ.2549 จำนวนแบบสอบถาม 100 ชุด

3.รอบที่ 3 ผู้ชมเป็นผู้ใหญ่ ชมการแสดงจาก ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 30 มกราคม พ.ศ.2549 จำนวนแบบสอบถาม 56 ชุด

4.รอบที่ 4 ผู้ชมเป็นผู้ใหญ่ ชมการแสดงจาก ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 31 มกราคม พ.ศ.2549 จำนวนแบบสอบถาม 37 ชุด

5.รอบที่ 5 ผู้ชมเป็นผู้ใหญ่ ชมการแสดงจาก ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 7 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2549 จำนวนแบบสอบถาม 111 ชุด

รวมแบบสอบถามทั้งสิ้น 404 ชุด โดยแบ่งเป็นแบบสอบถามสำหรับเด็ก 200 ชุด และแบบสอบถามสำหรับผู้ใหญ่ 204 ชุด โดยมีผลการสำรวจความคิดเห็นดังนี้

1.ตารางแสดงผลการสำรวจความคิดเห็นรอบที่ 1 และ 2 แบบสอบถามสำหรับเด็กอายุ 6-12 ปี จำนวน 200 ชุด

ตารางที่ 14 ตารางแสดงผลการสำรวจความคิดเห็นรอบที่ 1-2

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ลำดับที่	ประเด็นคำถาม	การแสดงรอบที่ 1 ณ โรงเรียน ประถมสาธิต มหาวิทยาลัยราช ภัฏสวนสุนันทา จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ	การแสดงรอบที่ 2 ณ โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ	รวม จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ
1	เพศ 1)ชาย 2)หญิง 3)ไม่กรอกข้อมูล รวม	53.00 47.00 0.00 100.00	45.00 55.00 0.00 100.00	49.00 51.00 0.00 100.00
2	อายุ 1) 6 ปี 2) 7 ปี 3) 8 ปี 4) 9 ปี 5) 10 ปี 6) 11 ปี 7) 12 ปี 8)อายุเฉลี่ย รวม	3.00 19.00 28.00 13.00 22.00 9.00 6.00 8.83 100.00	1.00 18.00 3.00 21.00 24.00 16.00 17.00 9.65 100.00	2.00 18.50 15.50 17.00 23.00 12.50 11.50 9.24 100.00
3	ชั้นปี 1) ป. 1 2) ป. 2 3) ป. 3 4) ป. 4 5) ป.5 6) ป.6 7)ไม่กรอกข้อมูล รวม	18.00 32.00 0.00 29.00 21.00 0.00 0.00 100.00	19.00 0.00 20.00 21.00 20.00 20.00 0.00 100.00	18.50 16.00 10.00 25.00 20.50 10.00 0.00 100.00

ลำดับที่	ประเด็นคำถาม	การแสดงรอบที่ 1 ณ โรงเรียน ประถมนสาธิต มหาวิทยาลัยราช ภัฏสวนสุนันทา จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ	การแสดงรอบที่ 2 ณ โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ	รวม จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ
4	ระดับความชอบ 1) 1 ดาว = ชอบน้อยมาก 2) 2 ดาว = ชอบน้อย 3) 3 ดาว = ชอบปานกลาง 4) 4 ดาว = ชอบมาก 5) 5 ดาว = ชอบมากมาก 6) ไม่กรอกข้อมูล 7)ระดับความชอบเฉลี่ย รวม	0.00 0.00 8.00 26.00 66.00 0.00 4.58 100.00	0.00 0.00 4.00 37.00 59.00 0.00 4.55 100.00	0.00 0.00 6.00 31.50 62.50 0.00 4.57 100.00
5	ชอบตรงไหน 1) นักแสดง 2) เนื้อเรื่อง(บทละคร) 3) ดนตรีและเสียงประกอบ 4) เสื้อผ้า 5) แต่งหน้าและทำผม 6) ฉาก 7) อุปกรณ์ประกอบฉาก 8) การจัดแสง 9) เทคนิคการนำเสนอ รวม	22.46 15.14 13.84 13.06 7.83 9.92 9.66 0.00 8.09 100.00	23.14 17.36 12.39 14.33 9.09 8.54 9.09 0.00 6.06 100.00	22.79 16.22 13.14 13.67 8.45 9.25 9.38 0.00 7.10 100.00
6	ชอบตัวละครไหนมากที่สุด 1) เจ้าหญิง 2) พระราชา 3) พระราชินี 4) ทหาร 5) สนม 6) ลูกหาม 7) ลูกหีม	6.70 6.17 6.97 15.55 4.29 9.38 6.17	7.18 4.70 9.94 19.61 3.87 9.67 4.70	6.94 5.44 8.44 17.55 4.08 9.52 5.44

ลำดับที่	ประเด็นคำถาม	การแสดงรอบที่ 1 ณ โรงเรียน ประถมนสาธิต มหาวิทยาลัยราช ภัฏสวนสุนันทา จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ	การแสดงรอบที่ 2 ณ โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ	รวม จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ
	8) ลูกหูก 9) ลูกหูน 10) พญางูเจ็ดหัว 11)เจ็ดเขียนชามูไร 12)เจ็ดสิงห์แดนเสือ 13)คนแคะหิ้งเจ็ด 14)พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น 15)ไม่กรอกข้อมูล รวม	5.09 5.09 8.04 8.31 4.83 4.29 9.12 0.00 100.00	4.14 1.93 9.12 6.08 3.04 4.97 11.05 0.00 100.00	4.63 3.54 8.57 7.21 3.95 4.62 10.07 0.00 100.00
7	ชอบตัวละครไหนน้อยที่สุด 1) เจ้าหญิง 2) พระราชา 3) พระราชินี 4)ทหาร 5) สนม 6) ลูกหาม 7) ลูกหิม 8) ลูกหูก 9) ลูกหูน 10) พญางูเจ็ดหัว 11)เจ็ดเขียนชามูไร 12)เจ็ดสิงห์แดนเสือ 13)คนแคะหิ้งเจ็ด 14)พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น 15)ไม่กรอกข้อมูล รวม	16.00 5.00 2.00 5.00 11.00 0.00 0.00 1.00 0.00 14.00 0.00 1.00 9.00 7.00 29.00 100.00	7.00 3.00 2.00 2.00 7.00 3.00 0.00 0.00 3.00 13.00 4.00 10.00 12.00 12.00 22.00 100.00	11.50 4.00 2.00 3.50 9.00 1.50 0.00 0.50 1.50 13.50 2.00 5.50 10.50 9.50 25.50 100.00

ลำดับที่	ประเด็นคำถาม	การแสดงรอบที่ 1 ณ โรงเรียน ประถมสาธิต มหาวิทยาลัยราช ภัฏสวนสุนันทา จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ	การแสดงรอบที่ 2 ณ โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ	รวม จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ
8	เวลาที่ใช้ในการแสดง 1)นานเกินไป 2)พอดี-พอดี 3)สั้นเกินไป 4)ไม่กรอกข้อมูล รวม	2.00 82.00 16.00 0.00 100.00	4.00 87.00 9.00 0.00 100.00	3.00 84.50 12.50 0.00 100.00
9	คิดว่าละครเรื่องนี้บอก (สื่อ) สารอะไร 1) ความดี 2)ความขยันพยายาม 3) นิสัย ปรับตัวไม่เอาแต่ใจ 4)ให้ความรู้ ข้อคิด 5) ความกล้าหาญ 6) ตลก สนุกสนาน 7) ความสามัคคี 8) ช่วยเหลือกัน ไม่เห็นแก่ตัว 9) ความพอเพียง 10) การแก้ปัญหา 11)สำนวนสุภาพ 12)อย่ามองคนแค่ภายนอก 13) ไม่กรอกข้อมูล รวม	3.00 7.00 10.00 19.00 2.00 8.00 4.00 14.00 8.00 1.00 4.00 1.00 19.00 100.00	6.00 3.00 8.00 6.00 3.00 3.00 13.00 1.00 8.00 5.00 7.00 24.00 13.00 100.00	4.50 5.00 9.00 12.50 2.50 5.50 8.50 7.50 8.00 3.00 5.50 12.50 16.00 100.00
10	เคยอ่านหนังสือรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” มาก่อนหรือไม่ 1)เคย 2)ไม่เคย 3) ไม่กรอกข้อมูล รวม	24.00 75.00 1.00 100.00	12.00 88.00 0.00 100.00	18.00 81.50 0.50 100.00

ลำดับที่	ประเด็นคำถาม	การแสดงรอบที่ 1 ณ โรงเรียน ประถมสาธิต มหาวิทยาลัยราช ภัฏสวนสุนันทา จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ	การแสดงรอบที่ 2 ณ โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ	รวม จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ
11	ถ้าเคยอ่าน คิดว่าละครเรื่องนี้ เหมือนในหนังสือหรือไม่ 1)เหมือน 14.00 2)ไม่เหมือน 9.00 3) ไม่กรอกข้อมูล 77.00 รวม 100.00		4.00 5.00 91.00 100.00	9.00 7.00 84.00 100.00
12	แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม 1) อยากให้มาแสดงหลาย ๆ เรื่อง 9.00 2) ให้นักเรียนมีส่วนในเรื่อง มากกว่านี้ 1.00 3) ฉากควรสวยกว่านี้ 11.00 4)อยากให้เวลานานกว่านี้ 6.00 5) แสดงดี เนื้อเรื่องมีข้อคิด 0.00 6) ไม่เข้าใจตอนจบ 0.00 7) ควรมีไฟประกอบด้วย 0.00 8) สนุกประทับใจ 0.00 9) ไม่กรอกข้อมูล 73.00 รวม 100.00		8.00 2.00 7.00 1.00 2.00 1.00 3.00 2.00 74.00 100.00	8.50 1.50 9.00 3.50 1.00 0.50 1.50 1.00 73.50 100.00

จากตารางสามารถอธิบายได้ดังนี้

1. เพศ

ผู้ชมเป็นเพศชายและเพศหญิงมีจำนวนใกล้เคียงกันในแต่ละรอบ เนื่องจากอาจารย์
ประจำโรงเรียนเป็นผู้คัดเลือกให้ จึงทำให้มีจำนวนไม่แตกต่างกันมากนัก และเมื่อพิจารณาจาก 2
รอบการแสดง รวม 200 คน มีเพศชายร้อยละ 49 และเพศหญิงร้อยละ 51

2. อายุ

ผู้ชมมีอายุระหว่าง 6 – 12 ปี เนื่องจากผู้วิจัยทำการประสานงานโดยแจ้งกลุ่มเป้าหมายดังกล่าวไว้ก่อนล่วงหน้า และเมื่อพิจารณาจาก 2 รอบการแสดง มีผู้ชมอายุ 10 ปีมากที่สุดคือร้อยละ 23 รองลงมาคือผู้ชมอายุ 7 ปี คือร้อยละ 18.50 และผู้ชมอายุ 6 ปีน้อยที่สุดคือร้อยละ 2.00

3. ชั้นปี

ในการแสดงรอบที่ 1 ไม่มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 เพราะนักเรียนติดสอบ ไม่สามารถมาร่วมกิจกรรมได้ ขณะเดียวกันในการแสดงรอบที่ 2 ไม่มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เข้าร่วมด้วยเหตุผลเดียวกัน จึงทำให้เมื่อพิจารณาจาก 2 รอบการแสดง มีผู้ชมชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มากที่สุดคือร้อยละ 25.00 รองลงมาคือผู้ชมชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 คือร้อยละ 20.50 และผู้ชมชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 มีน้อยที่สุดคือร้อยละ 10.00

4. ระดับความชอบ

ในการแสดงรอบที่ 1 มีค่าเฉลี่ยความชอบเท่ากับ 4.58 และในการแสดงรอบที่ 2 มีค่าเฉลี่ยความชอบเท่ากับ 4.55 ซึ่งถือว่าแตกต่างกันน้อยมาก แต่เหตุผลที่ค่าเฉลี่ยความชอบในการแสดงรอบที่ 1 สูงกว่าอาจมีแนวโน้มว่าในวันดังกล่าว การแสดงมีจังหวะที่กระชับ รวดเร็ว แม้ว่าสิ่งแวดล้อมจะไม่เอื้ออำนวยต่อสมาธิของผู้ชมก็ตาม เช่น เกิดเสียงรบกวนจากเด็กนักเรียนที่กำลังเตรียมความพร้อมไปจัดแสดงกลางแจ้ง โรงเรียนอื่น โดยการตีกลองเล่นกันขณะละครกำลังแสดง ผู้ชมที่อยู่ด้านหลังจึงไม่ค่อยได้ยินเสียงของนักแสดงจึงมีการเขยิบขึ้นมานั่งด้านหน้าเวทีกันมาก ประกอบกับสถานที่ในการจัดแสดงเป็นใต้ถุนอาคารเรียน ซึ่งขณะแสดงมีการเปลี่ยนแปลงเรียนจึงมีเด็กนักเรียนเดินพลุกพล่านและมีอากาศร้อน แต่ผลสำรวจที่ออกมา นั้นเป็นที่น่าพอใจเกินความคาดหมาย ขณะที่ในการแสดงรอบที่ 2 สถานที่ในการจัดการแสดงเป็นห้องประชุมแบบสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดกว้างประมาณ 10 เมตร และยาวประมาณ 20 เมตร มีเครื่องปรับอากาศที่ให้อุณหภูมิที่เย็นสบาย แต่เนื่องจากเด็กมีจำนวนมากถึง 100 คน ผู้วิจัยจึงต้องเปิดเครื่องเสียงดังขึ้นกว่าปกติ และเมื่อห้องที่จัดแสดงไม่มีการป้องกันเสียงสะท้อน จึงทำให้ผู้ชมได้ยินสารจากนักแสดงและเสียงจากการแสดงไม่ชัดเจน ประกอบกับจังหวะในการแสดงนั้นไม่กระชับเท่าการแสดงรอบที่ 1 และผู้ชมการแสดงมีอายุเฉลี่ยมากกว่า จึงอาจเป็นปัจจัยในการทำให้มีความชอบไม่เท่ากับการแสดงรอบที่ก็เป็นได้ และเมื่อพิจารณาจาก 2 รอบการแสดงมีระดับความชอบเฉลี่ยเท่ากับ 4.57

5. ขอบองค์ประกอบของละครส่วนใด

ในการแสดงทั้ง 2 รอบ ผู้ชมชื่นชอบการแสดงเป็นอันดับที่หนึ่ง คือร้อยละ 22.46 และ 23.14 ตามลำดับ รองลงมาคือ เนื้อเรื่อง(บทละคร) ร้อยละ 15.14 และ 17.36 และอันดับสามแตกต่างกันคือ อันดับสามในการแสดงรอบที่ 1 คือ ดนตรีและเสียงประกอบ ร้อยละ 13.84 ในขณะที่อันดับสามในการแสดงรอบที่ 2 คือ เสื้อผ้า ร้อยละ 14.33 และเมื่อรวมทั้ง 2 รอบการ

แสดงองค์ประกอบในส่วนของเสื้อผ้าจึงเป็นอันดับสาม คิดเป็นร้อยละ 13.67 และดนตรีและเสียงประกอบเป็นอันดับสี่ คิดเป็นร้อยละ 13.14 แต่เมื่อพิจารณาจะพบว่าความชอบในดนตรีและเสียงประกอบกับเสื้อผ้าจะใกล้เคียงกันมาก โดยเหตุผลในการชอบเสื้อผ้านั้นผู้ชมชื่นชอบในการนำวัสดุเหลือใช้ เช่น ถุงพลาสติก มาประดิษฐ์เป็นชุดของพระราชินีและเจ้าหญิง และดนตรีและเสียงประกอบผู้ชมชื่นชอบเพราะความไพเราะ ขณะที่นักแสดง ผู้ชมชื่นชอบที่มีทักษะทางการแสดงสูงหรือแสดงเก่ง และแสดงตลก เป็นต้น ขณะที่เนื้อเรื่องผู้ชมให้เหตุผลทางด้านความสนุกและให้ข้อคิดในขณะเดียวกัน ส่วนการแต่งหน้าและท่ามเป็นอันดับสุดท้ายที่คนชื่นชอบ คือ ร้อยละ 7.83 ในการแสดงทั้ง 2 รอบไม่มีเทคนิคด้านแสงเข้ามาเกี่ยวข้อง เนื่องจากเป็นการแสดงเร่ตามโรงเรียน จึงไม่สะดวกในการใช้เทคนิคแสง เพราะอาจทำให้โรงเรียนเกิดไฟตกได้ เนื่องจากปริมาณไฟที่ต้องใช้ขณะแสดงมีความแรงสูง จึงอาจทำให้เกิดการช็อตหรือฟิวส์ขาดได้ ประกอบกับการขนย้ายไม่สะดวกและเปลืองค่าใช้จ่ายจึงทำให้ผู้วิจัยต้องใช้เทคนิคด้านแสง และแก้ปัญหาด้วยการเดินเข้าและออกจากฉากของตัวละครแทนการเปิดและปิดไฟ

6. ชอบตัวละครใดมากที่สุด

จากการแสดงทั้ง 2 รอบ ผู้ชมชื่นชอบตัวละครทหารมากที่สุด คือร้อยละ 15.55 และ 19.61 ตามลำดับ ทั้งนี้เด็กได้ให้เหตุผลในการตัดสินใจเลือกชอบโดยเหตุผลในการชอบทหารส่วนใหญ่มาจากทักษะทางการแสดงและความตลกในท่าทางที่นักแสดงแสดงออกมา รองลงมาในการแสดงที่ 1 ผู้ชมชื่นชอบตัวละครลูกหาม ร้อยละ 9.38 ผู้ชมมีความชอบที่บุคลิกลักษณะของตัวละคร เนื่องจากตัวละครลูกหามเป็นตัวละครเอกที่มีความฉลาดและเป็นตัวละครที่แก้ปัญหาในเรื่องและแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยความชาญฉลาด ส่วนในการแสดงรอบที่ 2 ตัวละครที่ชื่นชอบรองลงมาคือพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น คิดเป็นร้อยละ 11.05 โดยที่ผู้ชมรู้สึกว่ามีชุดที่แสดงเป็นเรื่องใกล้ตัวที่นำมาเสนอบนเวทีได้อย่างสมจริง เช่น การถามว่ารับขนมจีบซาลาเปาเพิ่มไหมคะ และขานตอบว่าขอบคุณค่ะ เป็นต้น ส่วนอันดับสามของการแสดงรอบที่ 1 คือ พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น ร้อยละ 9.12 ด้วยเหตุผลเดียวกัน และอันดับสามของการแสดงรอบที่ 2 คือพระราชินี เพราะแสดงเก่งและรูปร่างหน้าตา รวมถึงการแต่งตัวมีความสวยงาม และความชื่นชอบอันดับสุดท้ายของรอบการแสดงที่ 1 คือ ตัวละครสนมและคนแคะทั้งเจ็ด ร้อยละ 4.29 นั้นมาจากบทบาทในการแสดงมีน้อยเกินไป เช่น สนม เมื่อเทียบกับทหารที่มีความตลก สนมที่ต้องแสดงคู่กับทหารตลอดจึงดูจืดหรือตลกผิดเกินไป เช่นเดียวกัน ก่อนที่คนแคะทั้งเจ็ดจะเข้าเวทีมาแสดง มีเจ็ดเขียนชามูไรเข้ามาแสดงก่อนเป็นเวลานานพอสมควรและเด็กชื่นชอบ แต่ขณะที่คนแคะทั้งเจ็ดใช้เวลาอยู่บนเวทีน้อยจึงทำให้เด็กรู้สึกที่ตัวละครดังกล่าวมีบทบาทน้อยเกินไป ส่วนการแสดงรอบที่ 2 ผู้ชมชื่นชอบตัวละครลูกหวนน้อยที่สุด คือร้อยละ 1.93 ด้วยเหตุผลบทบาททางการแสดงน้อยเช่นกัน

7. ชอบตัวละครได้น้อยที่สุด

ผู้ชมจากการแสดงรอบที่ 1 ขึ้นชอบตัวละครเจ้าหญิงน้อยที่สุด คือ ร้อยละ 16.00 โดยเด็กชั้นประถมศึกษาตอนต้นให้เหตุผลส่วนใหญ่ว่าตัวละครมีนิสัยไม่ดี เขาแต่ใจ ซึ่งล้วนเป็นเหตุผลในบุคลิกลักษณะของตัวละคร มีความเป็นไปได้ว่าอาจเป็นเพราะนักแสดงมีความสามารถถ่ายทอดบุคลิกลักษณะของตัวละครได้อย่างสมจริงจนทำให้เด็กเชื่อว่านักแสดงคนนั้นเป็นเจ้าหญิงจริง ๆ และเชื่อว่าเป็นเจ้าหญิงที่แสนเอาแต่ใจ และเมื่อเด็กที่ชมการแสดงในรอบดังกล่าวเชื่อในการแสดงแล้ว ก็จะไม่เกิดความไม่ชอบตัวละครเจ้าหญิง จึงอาจหมายความว่า เด็กที่ชมเข้าใจแก่นสาระที่ละครต้องการนำเสนอที่ไม่ต้องการให้คนหลงใหลไปกับระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ซึ่งสะท้อนผ่านนิสัยของตัวละครเจ้าหญิงที่หลงใหลไปกับทรัพย์สินเงินทองและการเรียกร้องสิ่งของมากเกินไป เด็กที่รับชมจึงรู้สึกที่ตัวละครดังกล่าวเป็นคนไม่ดี จึงแสดงความรู้สึกไม่ชอบ ซึ่งอาจมองมุมกลับได้ว่าเด็กเหล่านั้นมีความชื่นชอบตัวละครดังกล่าวที่สามารถถ่ายทอดบุคลิกลักษณะของตัวละครได้อย่างสมจริง จึงอาจสรุปได้ว่าเป็นความสำเร็จของนักแสดงก็เป็นได้ ขณะเดียวกันก็มีเด็กบางส่วนไม่ชื่นชอบตัวละครเจ้าหญิงเพราะไม่เป็นไปตามแบบฉบับของเจ้าหญิงที่เด็กเคยรับรู้ โดยแสดงความคิดเห็นว่านักแสดงที่สวมบทบาทเจ้าหญิงมีรูปร่างท้วม หน้าตาไม่สวยและมีผิวคล้ำซึ่งอาจเกิดจากความคุ้นชิน (cliché) ที่เคยเห็นเจ้าหญิงหน้าตาสวยงามจากสื่อกระแสหลัก ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ นิทาน เป็นต้น ส่วนเด็กชั้นประถมศึกษาตอนปลายส่วนใหญ่ชอบตัวละครดังกล่าวเพราะมองข้ามความสวยงามภายนอกและมองที่ทักษะทางการแสดงที่สมบทบาทแทน ส่วนผู้ชมการแสดงรอบที่ 2 ขึ้นชอบตัวละครพญางูเจ็ดหัวน้อยที่สุด คือ ร้อยละ 13.00 ซึ่งส่วนใหญ่ให้เหตุผลในด้านของบุคลิกลักษณะของตัวละคร เนื่องจากตัวละครพญางูเจ็ดหัวเป็นตัวละครเอกด้านร้ายที่ทำให้เกิดความยุ่งยากในเรื่อง ประกอบกับตัวละครพญางูเจ็ดหัวไม่มีบทบาทที่เด่นชัดและมีบทบาทเท่า ๆ กัน อีกทั้งมีมากถึง 7 ตัว ทำให้ไม่เห็นทักษะด้านการแสดงเท่าใดนัก จึงมีแนวโน้มทำให้ผู้ชมซึ่งเป็นเด็กมีความชอบน้อย และจากประเด็นคำถามว่าชอบตัวละครได้น้อยที่สุดหรือไม่ชอบตัวละครใดของเด็กจากการแสดงทั้งสองรอบตอบว่าพญางูเจ็ดหัว คือ เฉลี่ยร้อยละ 13.50 ซึ่งคาดว่ามาจากสาเหตุที่แสดงไว้ข้างต้น

8. เวลาที่ใช้ในการแสดง

ผู้ชมทั้ง 2 รอบการแสดงให้ความคิดเห็นว่าการแสดงละครเรื่องนี้มีความยาวพอดี-พอดี คือไม่สั้นมากเกินไปและไม่ใช้เวลานานจนเกินไป โดยคิดเป็นร้อยละ 82.00 และ 87.00 ตามลำดับ ส่วนค่าเฉลี่ยผู้ชมที่คิดว่าการแสดงที่ใช้เวลา 35 นาที เป็นการแสดงที่นานเกินไป คิดเป็นร้อยละ 3.00 อาจมีสาเหตุมาจากการแสดงหรือเรื่องที่ไม่เป็นที่ถูกใจ หรืออาจเกิดจากอากาศที่ร้อนจนเกินไปหรือหนาวจนเกินไป หรืออาจเป็นเพราะเสียงที่เป็นมลภาวะจากเพื่อนร่วมโรงเรียนที่เดินเปลี่ยนคาบเรียนในกรณีการแสดงรอบที่ 1 หรือเกิดจากการฟังเสียงการแสดงไม่ชัดเจนอัน

เนื่องมาจากเสียงสะท้อนในรอบที่ 2 ทั้งนี้เหตุผลทั้งหมดจึงอาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ผู้ชมเสียสมาธิ และรู้สึกว่า การแสดงนานเกินไป หรืออาจเกิดจากความหิว เป็นต้น ในขณะที่ผู้ชมที่คิดว่า การแสดงใช้เวลาสั้นเกินไป เฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 12.50 นั้น อาจเป็นเพราะรู้สึกสนุกและเพลิดเพลินกับการชมละครจึงทำให้รู้สึกว่าละครจบเร็ว หรืออาจมีสาเหตุมาจากความไม่ต้องการขึ้นเรียนในคาบเรียนต่อไป จึงต้องการอยู่ร่วมทำกิจกรรมต่อและคิดว่า การแสดงละครนั้นสั้นเกินไป

9. คิดว่าละครเรื่องนี้บอก(สื่อ)สารอะไร

ผู้ชมทั้ง 2 รอบการแสดงได้อธิบายความคิดที่แสดงว่าละครเรื่องนี้ต้องการบอกหรือสื่อสารอะไร โดยผู้วิจัยได้ประมวลกลุ่มความคิดของการสื่อสารที่เด็กคิดว่าละครเรื่องนี้ต้องการนำเสนอทั้งสิ้น 13 หัวข้อ คือ เรื่องความดี เรื่องความขยันพยายาม เรื่องนิสัย การปรับตัว ไม่เอาแต่ใจ เรื่องให้ความรู้ข้อคิด เรื่องความกล้าหาญ เรื่องความตลก สนุกสนาน เรื่องความสามัคคี เรื่องการช่วยเหลือกัน ไม่เห็นแก่ตัว เรื่องความพอเพียง เรื่องการแก้ปัญหา เรื่องสำนวนสุภาพ เรื่องเรื่องอย่ามองคนแคภายนอก และไม่กรอกข้อมูลซึ่งคือผู้ชมที่เป็นเด็กอาจไม่ทราบว่าละครเรื่องนี้ต้องการสื่อสารสิ่งใดหรืออาจไม่ให้ความสำคัญในการตอบประเด็นนี้ คิดเป็นร้อยละ 16.00 โดยค่าเฉลี่ยสูงสุดอันดับหนึ่ง คือ การมองว่าละครต้องการสื่อสารด้วยการให้ความรู้ ข้อคิดและการอย่ามองคนแคภายนอก คิดเป็นร้อยละ 12.50 ส่วนการจัดกลุ่มหัวข้อต่าง ๆ นั้น มีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน โดยแก่นความคิดของละครเรื่อง "ลูกหามกะสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด" มุ่งสะท้อนค่านิยมสังคมแบบทุนนิยม ที่มองกรอบภายนอกของทุกสิ่งคือความหมายของทุกสิ่ง ซึ่งในความเป็นจริงแล้วสิ่งที่สะท้อนภายนอกกับสิ่งที่อยู่ภายในอาจไม่ตรงกันก็เป็นได้ เช่น ภาพครอบครัวที่มีกันพร้อมหน้าแต่อาจไม่มีความรักต่อกัน พ่อแม่ที่อ้างว่าทุ่มเทความรักให้ลูกด้วยสิ่งของฟุ้งเฟ้ออาจไม่เคยรู้เลยว่าจริง ๆ แล้วลูกต้องการสิ่งใด หรือแม่แต่ขอทานที่ดูภายนอกน่าหัวเราะเยาะแต่กลายเป็นคนมีความคิดหรือมีศักดิ์ศรีมากกว่าผู้ดีจอมปลอมก็เป็นได้ ดังนั้นสิ่งที่พิสูจน์ตัวตนของเราจึงมีไ้ค่านิยมของสังคม หากแต่เป็นการกระทำของเราต่างหากที่กำหนดคุณค่าของตัวเอง ดังนั้นสิ่งที่ผู้ชมคิดว่าผู้วิจัยต้องการสื่อสารทั้งหมด ล้วนเป็นสิ่งที่รับรู้ได้จากละครเรื่องนี้ทั้งสิ้น เพียงแต่ใครจะได้รับแง่มุมใดในจังหวะของอารมณ์แบบใด ผู้ชมบางคนอาจมีสมาธิในการชมละครเต็มที่ ขณะที่บางคนอาจถูกขัดขวางด้วยอุปสรรคบางประการ เช่น เสียง อุณหภูมิ ความหิว และอื่นๆ อีกมากมาย หรือแม้แต่ความซับซ้อนของเรื่องราวที่เกิดจากการผสมผสาน 2 เรื่องสั้นเข้าไว้ด้วยกัน คือ เรื่องลูกหามกับสามสหาย และเรื่องสีที่แปดของรุ้งกินน้ำ จนทำให้ผู้ชมรับสารได้ไม่ชัดเจนพอ หรืออาจเป็นเพราะการใส่มุขตลกที่มากเกินไปซึ่งมีทั้งประโยชน์ในแง่ความเพลิดเพลิน ผู้ชมมีสมาธิอยู่กับละครจนจบเรื่อง แต่โทษอาจเป็นการทำให้รู้สึกซ้ำซ้อนและเพลิดเพลินจนลืมสารที่ตัวละครถ่ายทอดออกมา จนทำให้ผู้ชมไม่สามารถตอบได้ว่าละครเรื่องนี้ต้องการสื่อสารสิ่งใด หรืออาจเกิดจากปรัชญาที่เราต้องการนำเสนอผ่านแก่นความคิดของเรื่องนำมาจาก

วรรณกรรมที่เขียนขึ้นสำหรับผู้ใหญ่ เมื่อนำมาดัดแปลงเป็นละครเด็กอาจมีความยากเกินกว่าระดับ การรับรู้ของเด็กก็เป็นได้ ทั้งนี้ในรอบการแสดงที่ 1 เกิดปัญหาบางประการ คือ มีนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 18 คน เข้ามาชมละครตอนฉากที่ 3 เนื่องจากเด็กยังไม่ครบคาบ เรียน จึงทำให้ชมละครไม่ครบเรื่องและอาจเป็นสาเหตุหนึ่งในการทำให้การสื่อสารนั้นไม่ดี จึงอาจ สรุปได้ว่า การรับสารแต่ละคนนั้นแตกต่างกันไปตามสิ่งแวดล้อมที่หล่อหลอมมา แต่สิ่งแวดล้อม ณ สถานที่และเวลาในขณะจัดแสดงก็เป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการรับรู้ความชัดเจนของแก่นความคิด เช่นกัน ประเด็นปัญหากับความสามารถในการรับรู้ควรมีความสัมพันธ์กัน และสุดท้ายความ ชัดเจนของเรื่องราวในการนำเสนอทิศทางของแก่นความคิดเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการพิจารณา ความสำเร็จของการสื่อสารด้วยเครื่องมือละคร

10. เคยอ่านหนังสือรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” มาก่อนหรือไม่

มีผู้ชมจำนวน 200 คน เคยอ่านหนังสือก่อนชมละคร เฉลี่ยร้อยละ 18.00 และไม่เคยอ่าน เฉลี่ยร้อยละ 81.50 และไม่กรอกข้อมูลเฉลี่ยร้อยละ 0.50 โดยผลการสำรวจในหัวข้อนี้จะมีความ เกี่ยวพันกับหัวข้อต่อไป

11. ถ้าเคยอ่านคิดว่าในละครเรื่องนี้เหมือนในหนังสือหรือไม่ อย่างไร

จากประเด็นหัวข้อที่ 10 ผู้ชม คิดว่าละครเรื่องนี้เหมือนในหนังสือ เฉลี่ยร้อยละ 9.00 และ คิดว่าไม่เหมือน เฉลี่ยร้อยละ 7.00 โดยมีผู้ไม่กรอกข้อมูลต่อเนื่องจำนวน เฉลี่ยร้อยละ 84.00 ซึ่ง เมื่อรวมร้อยละระหว่างผู้ที่คิดว่าเหมือนและไม่เหมือนจะได้เฉลี่ยร้อยละ 16.00 ซึ่งแสดงว่ามีผู้ที่เคย อ่านหนังสือก่อนชมละครเฉลี่ยร้อยละ 2.00 ไม่กรอกข้อมูลในข้อนี้ โดยผู้ชมที่คิดว่าละครเรื่องนี้ เหมือนกับเรื่องสั้นให้เหตุผลว่าเนื้อเรื่องคล้ายกัน ส่วนผู้ชมที่คิดว่าละครไม่เหมือนกับเรื่องสั้นมี เหตุผลที่หลากหลายกันไป เช่น มีการดัดแปลงเรื่องโดยนำ 2 เรื่องมารวมกันทำให้สนุกขึ้น เจ้า หญิงในหนังสือไม่อ้วน และหลายคนก็ให้คำตอบไม่ได้ว่าไม่เหมือนเพราะอะไร

12. แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม

ผู้ชมทั้ง 2 รอบการแสดงได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมโดยสามารถจัดกลุ่มประเด็นได้ดังนี้ คือ แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมเรื่องอยากให้มาแสดงหลาย ๆ เรื่อง อยากให้นักเรียนมีส่วนร่วมใน เรื่องมากกว่านี้ ฉากควรสวยกว่านี้ อยากให้เวลานานกว่านี้ แสดงดี เนื้อเรื่องมีข้อคิด ไม่ เข้าใจตอนจบ ควรมีไฟประกอบด้วย และสนุกประทับใจ จึงสรุปได้ว่า ผู้ชมแสดงความคิดเห็น เพิ่มเติม ซึ่งเป็นความคิดเห็นเชิงบวก คือ แสดงดี เนื้อเรื่องมีข้อคิด อยากให้มาแสดงอีกหลาย ๆ เรื่อง เฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 15.50 และเสนอแนะให้ปรับปรุงประเด็นต่าง ๆ คือ ด้านฉาก แสง บท และการมีส่วนร่วม เฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 12.50 และเด็กที่ชมการแสดง 2 รอบดังกล่าว ต้องการให้ ปรับปรุงจากมากที่สุด คือ เฉลี่ยร้อยละ 9.00 โดยให้เหตุผลว่าต้องการให้ฉากมีสีสันและสมจริง มากกว่านี้

ทั้งนี้ในการสำรวจความคิดเห็น เนื่องจากผู้วิจัยประสานงานกับทางโรงเรียน โดยแจ้งความ
 จำนวนที่ต้องการแสดงโรงเรียนละ 2 รอบๆละ 50 คน โดยขอความกรุณาจัดเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่
 ที่ 1-3 จำนวน 50 คนชมการแสดง 1 รอบและเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 50 คน ชมการ
 แสดงอีก 1 รอบ เพื่อประโยชน์ในการสำรวจความคิดเห็นได้อย่างทั่วถึง โดยผู้วิจัยได้ออกแบบการ
 สำรวจให้นักแสดงหรือทีมงานละครจำนวน 1 คน สำรวจความคิดเห็นผู้ชมที่เป็นเด็กจำนวน 2 คน
 แต่เนื่องจากเกิดปัญหาเรื่องเวลาที่ไม่ลงตัวประกอบกับทางโรงเรียนเกรงว่านักเรียนจำนวน 50 คน
 นั้นจะมีจำนวนน้อยเกินไปจึงจัดให้มีการแสดงเพียงรอบเดียว และมีผู้ชมจำนวน 100 คน จึงทำ
 ให้นักแสดงหรือทีมงานละครจำนวน 1 คน ต้องสำรวจความคิดเห็นผู้ชมจำนวน 4 คน จึงทำให้เกิด
 ปัญหาการสำรวจความคิดเห็นที่ไม่ละเอียดเท่าที่ควร และปัญหาที่ตามมาอีกประการหนึ่งคือ การ
 คิดเห็นเหมือนกันหรือตามกัน (Group think) หรือความคิดเห็นของกลุ่ม ซึ่งโดยมากจะเกิดกับผู้ชม
 ที่เป็นกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ที่ไม่สามารถกรอกแบบสอบถามเองได้ หรือเพื่อการ
 ประหยัดเวลา ผู้วิจัยเลือกให้นักแสดงหรือทีมงานละครเป็นผู้กรอกตามคำบอกเล่า โดย นักแสดง
 หรือทีมงานละครจะถามคำถามทีละ 1 ข้อกับทุกคนในกลุ่ม เมื่อเด็กคนหนึ่งตอบคำตอบหนึ่ง เด็กที่
 เหลือก็จะตอบเหมือนเพื่อน เช่น คำถามเกี่ยวกับระดับความชอบ เมื่อเด็กคนหนึ่งตอบ 4 ดาว เด็ก
 ที่เหลือก็จะตอบ 4 ดาว หรือ คำถามเกี่ยวกับชอบตรงไหน เด็กคนแรกตอบว่าชอบนักแสดง คนที่
 เหลือก็จะตอบว่าชอบนักแสดง ซึ่งตัวอย่างที่ยกมานี้อาจจะไม่ได้เกิดจากความคิดเห็นของกลุ่ม
 (Group think) ทั้งหมด แต่คำถามหัวข้อที่ 10 เรื่อง เคยอ่านหนังสือรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” มาก่อน
 หรือไม่ เมื่อเด็กคนแรกตอบว่าเคย เด็กคนต่อไปก็จะตอบเหมือนกัน และเมื่อถามคำถามในหัวข้อ
 11 ว่าด้วยเรื่องการคิดว่าละครเรื่องนี้เหมือนในหนังสือหรือไม่ เด็กก็จะตอบความเห็นที่ไม่เหมือน
 เพราะในหนังสือไม่มีพญางูเจ็ดหัว ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้เราทราบได้อย่างแน่ชัดว่าเด็กตอบคำถาม
 แบบตามกัน เพราะในหนังสือนั้นมีตัวละครพญางูเจ็ดหัวเป็นตัวละครเอกฝ่ายร้าย จึงจัดเป็น
 ข้อเดียวของการสอบถามแบบรายกลุ่มที่เป็นผลทำให้การสำรวจความคิดเห็นนั้นไม่เที่ยงตรง 100 %
 แต่เนื่องจากปัญหาด้านเวลาที่มีจำกัดประกอบกับจำนวนผู้ชมที่มีมากกว่าที่กำหนดไว้จึงทำให้
 ผู้วิจัยต้องเลือกใช้วิธีดังกล่าวในการสำรวจความคิดเห็นเด็กวัย 6-12 ปี

2.ตารางแสดงผลการสำรวจความคิดเห็นรอบที่ 3,4 และ 5 แบบสอบถามสำหรับผู้ใหญ่
 จำนวน 204 ชุด

ตารางที่ 15 ตารางแสดงผลการสำรวจความคิดเห็นรอบที่ 3-5

ลำดับ ที่	ประเด็นคำถาม	การแสดง รอบที่ 3 ผู้ชมจำนวน 56 คน คิดเป็น ร้อยละ	การแสดง รอบที่ 4 ผู้ชมจำนวน 37 คน คิดเป็น ร้อยละ	การแสดง รอบที่ 5 ผู้ชมจำนวน 111 คน คิดเป็น ร้อยละ	รวม ผู้ชม จำนวน 204 คน คิดเป็น ร้อยละ
1	เพศ 1)ชาย 2)หญิง 3)ไม่กรอกข้อมูล รวม	35.70 62.50 1.80 100.00	24.30 75.70 0.00 100.00	20.70 79.30 0.00 100.00	25.50 74.00 0.50 100.00
2	อายุ 1) 15-17 ปี 2) 18-21 ปี 3) 22-38 ปี 4) ไม่กรอกข้อมูล 5)อายุเฉลี่ย รวม	0.00 71.50 26.70 1.80 21.91 100.00	0.00 54.00 40.6 5.40 22.23 100.00	1.00 96.30 0.00 2.70 18.74 100.00	0.50 81.90 14.70 2.90 20.24 100.00
3	การศึกษา 1) ประถมศึกษา 2) มัธยมศึกษา 3) ปริญญาตรี 4) สูงกว่าปริญญาตรี 5) อื่น ๆ 6) ไม่กรอกข้อมูล รวม	0.00 1.80 91.10 7.10 0.00 0.00 100.00	0.00 2.70 73.0 21.60 0.00 2.70 100.00	0.00 1.80 98.20 0.00 0.00 0.00 100.00	0.00 2.00 91.70 5.90 0.00 0.50 100.00
4	อาชีพ 1) ข้าราชการ 2) รัฐวิสาหกิจ 3) บริษัทเอกชน 4) ธุรกิจส่วนตัว 5) นักเรียน-นักศึกษา 6) อิสระ 7)ไม่กรอกข้อมูล รวม	0.00 1.80 7.10 3.60 80.40 3.60 3.60 100.00	0.00 0.00 8.10 8.10 70.30 2.70 10.80 100.00	0.00 0.00 0.00 0.00 100.00 0.00 0.00 100.00	0.00 0.50 3.40 2.50 89.20 1.50 2.90 100.00

ลำดับ ที่	ประเด็นคำถาม	การแสดง รอบที่ 3 ผู้ชมจำนวน 56 คน คิดเป็น ร้อยละ	การแสดง รอบที่ 4 ผู้ชมจำนวน 37 คน คิดเป็น ร้อยละ	การแสดง รอบที่ 5 ผู้ชมจำนวน 111 คน คิดเป็น ร้อยละ	รวม ผู้ชม จำนวน 204 คน คิดเป็น ร้อยละ
5	ระดับความชอบ 1) 1 ดาว = ชอบน้อยมาก 2) 2 ดาว = ชอบน้อย 3) 3 ดาว = ชอบปานกลาง 4) 4 ดาว = ชอบมาก 5) 5 ดาว = ชอบมากมาก 6) ไม่กรอกข้อมูล 7)ระดับความชอบเฉลี่ย รวม	0.00 0.00 8.90 62.50 28.60 0.00 4.20 100.00	0.00 2.70 16.20 54.10 27.00 0.00 4.05 100.00	0.00 0.00 9.90 46.80 43.20 0.00 4.33 100.00	0.00 0.50 10.80 52.50 36.30 0.00 4.25 100.00
6	ชอบตรงไหน 1) นักแสดง 2) เนื้อเรื่อง(บทละคร) 3) ดนตรีและเสียงประกอบ 4) เสื้อผ้า 5) แต่งหน้าและทำผม 6) ฉาก 7) อุปกรณ์ประกอบฉาก 8) การจัดแสง 9) เทคนิคการนำเสนอ 10) ไม่กรอกข้อมูล รวม	20.44 19.11 16.44 11.57 5.78 5.78 2.22 2.22 16.44 0.00 100.00	15.79 16.45 19.74 9.87 3.29 6.58 6.58 7.23 14.47 0.00 100.00	22.92 16.63 18.65 7.64 1.57 7.42 4.94 4.05 16.18 0.00 100.00	20.92 17.27 18.25 9.12 3.04 6.82 4.50 4.14 15.94 0.00 100.00

ลำดับ ที่	ประเด็นคำถาม	การแสดง รอบที่ 3 ผู้ชมจำนวน 56 คน คิดเป็น ร้อยละ	การแสดง รอบที่ 4 ผู้ชมจำนวน 37 คน คิดเป็น ร้อยละ	การแสดง รอบที่ 5 ผู้ชมจำนวน 111 คน คิดเป็น ร้อยละ	รวม ผู้ชม จำนวน 204 คน คิดเป็น ร้อยละ
7	ชอบตัวละครไหนมากที่สุด				
	1) เจ้าหญิง	19.92	13.82	15.32	16.34
	2) พระราชา	4.78	2.63	3.54	3.73
	3) พระราชินี	11.55	15.13	13.75	13.38
	4) ทหาร	13.55	11.84	15.72	14.47
	5) สนม	4.38	3.29	6.48	5.37
	6) ลูกหาม	9.56	8.55	3.54	6.03
	7) ลูกหิม	3.19	3.95	1.57	2.41
	8) ลูกหุม	1.99	3.29	1.77	2.08
	9) ลูกหูน	2.39	3.95	1.37	2.08
	10) พญางูเจ็ดหัว	6.77	8.55	5.30	6.25
	11) เจ็ดเซียนชามูไร	5.58	9.87	12.38	10.09
	12) เจ็ดสิงห์แดนเสือ	3.19	3.29	4.91	4.17
	13) คนแคระทั้งเจ็ด	5.18	4.60	8.06	6.69
	14) พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น	7.97	7.24	6.29	6.91
	15) ไม่กรอกข้อมูล	0.00	0.00	0.00	0.00
	รวม	100.00	100.00	100.00	100.00
8	ชอบตัวละครไหนน้อยที่สุด				
	1) เจ้าหญิง	0.00	0.00	0.90	0.50
	2) พระราชา	7.10	8.10	5.40	6.40
	3) พระราชินี	0.00	0.00	1.80	1.00
	4) ทหาร	1.80	0.00	0.90	1.00
	5) สนม	12.50	5.40	1.80	5.40
	6) ลูกหาม	0.00	0.00	2.70	1.50
	7) ลูกหิม	0.00	2.70	8.10	4.90
	8) ลูกหุม	8.90	0.00	1.80	3.40
	9) ลูกหูน	0.00	0.00	1.80	1.00
	10) พญางูเจ็ดหัว	5.40	2.70	0.90	2.50
	11) เจ็ดเซียนชามูไร	0.00	0.00	0.00	0.00

ลำดับ ที่	ประเด็นคำถาม	การแสดง รอบที่ 3 ผู้ชมจำนวน 56 คน คิดเป็น ร้อยละ	การแสดง รอบที่ 4 ผู้ชมจำนวน 37 คน คิดเป็น ร้อยละ	การแสดง รอบที่ 5 ผู้ชมจำนวน 111 คน คิดเป็น ร้อยละ	รวม ผู้ชม จำนวน 204 คน คิดเป็น ร้อยละ
	12)เจ็ดสิ่งห์แดนเสือ 13)คนแคะระทั่งเจ็ด 14)พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น 15)ไม่กรอกข้อมูล รวม	3.60 0.00 1.80 58.90 100.00	0.00 2.70 8.10 70.30 100.00	4.50 0.00 4.50 64.90 100.00	3.40 0.50 4.40 64.20 100.00
9	เวลาที่ใช้ในการแสดง 1)นานเกินไป 2)พอดี-พอดี 3)สั้นเกินไป 4)ไม่กรอกข้อมูล รวม	0.00 91.10 5.40 3.60 100.00	0.00 97.30 0.00 2.70 100.00	3.60 96.40 0.00 0.00 100.00	2.00 95.10 1.50 1.50 100.00
10	คิดว่าละครเรื่องนี้บอก (สื่อ) สาร อะไร 1) อย่าดูถูกผู้อื่น 2)ผลสำเร็จเกิดจากตัวเรามีใช่ ชื่อเสียง 3) สอนการดำเนินชีวิต 4)ความพอเพียง 5) ความสามัคคี 6) อย่าตัดสินคนอื่นแค่ภายนอก 7) ใช้ปัญญาแก้ปัญหา 8) อย่าคิดมาก 9) ความขยัน พยายาม 10) คติเตือนใจ สอนให้เป็นคนดี 11)ทุกสิ่งอยู่ที่เราคิด 12)ความรักในครอบครัว 13) ไม่กรอกข้อมูล รวม	3.60 1.80 10.70 16.10 5.40 8.90 1.80 1.80 5.40 8.90 1.80 0.00 33.90 100.00	0.00 2.70 10.80 18.90 0.00 2.70 2.70 0.00 0.00 16.20 0.00 8.10 37.80 100.00	0.00 1.80 5.40 15.30 0.00 6.30 1.80 0.00 4.50 3.60 21.60 4.50 35.10 100.00	1.00 2.00 7.80 16.20 1.50 6.40 2.00 0.50 3.90 7.40 12.30 3.90 35.30 100.00

ลำดับ ที่	ประเด็นคำถาม	การแสดง รอบที่ 3 ผู้ชมจำนวน 56 คน คิดเป็น ร้อยละ	การแสดง รอบที่ 4 ผู้ชมจำนวน 37 คน คิดเป็น ร้อยละ	การแสดง รอบที่ 5 ผู้ชมจำนวน 111 คน คิดเป็น ร้อยละ	รวม ผู้ชม จำนวน 204 คน คิดเป็น ร้อยละ
11	เคยอ่านหนังสือรวมเรื่องสั้น “เจ้า หญิง” มาก่อนหรือไม่ 1)เคย 2)ไม่เคย 3) ไม่กรอกข้อมูล รวม	39.30 53.60 7.10 100.00	56.80 43.20 0.00 100.00	93.70 6.30 0.00 100.00	72.10 26.00 2.00 100.00
12	ถ้าเคยอ่าน “เจ้าหญิง” มาก่อน ชอบ เรื่องสั้นเรื่องไหนมากที่สุด 1) ชายเดี่ยวตายแห่งภูเขา ภาคเหนือ 2) แดฟโฟดิลแดนไกล 3) เจ้าหญิงเสียงเศร้าแห่งดาวดวงที่ สี่ 4) แก้วอัคนตรี 5) สีที่แปดของรุ่งกินน้ำ 6) นักเดินทางผู้ยิ่งใหญ่ 7) “ลูกหาม” กับ สามสหาย 8) “โลก” ของเจ้าหญิงนกบินหลาย กับ เจ้าชายนกบินหา 9) ไม่กรอกข้อมูล รวม	3.57 4.46 6.25 3.57 7.14 1.79 6.85 3.57 62.80 100.00	2.70 5.41 8.11 2.70 12.16 3.15 9.91 8.56 47.30 100.00	8.86 12.01 12.31 8.86 18.02 4.35 19.67 6.76 9.16 100.00	6.29 8.74 9.89 6.29 13.97 3.43 14.38 6.21 30.80 100.00
13	ถ้าเคยอ่าน คิดว่าละครเรื่องนี้ เหมือนในหนังสือหรือไม่ 1)เหมือน 2)ไม่เหมือน 3) ไม่กรอกข้อมูล รวม	33.90 7.10 58.90 100.00	43.20 2.70 54.10 100.00	75.70 9.0 15.3 100.00	58.30 7.40 34.30 100.00

ลำดับ ที่	ประเด็นคำถาม	การแสดง รอบที่ 3 ผู้ชมจำนวน 56 คน คิดเป็น ร้อยละ	การแสดง รอบที่ 4 ผู้ชมจำนวน 37 คน คิดเป็น ร้อยละ	การแสดง รอบที่ 5 ผู้ชมจำนวน 111 คน คิดเป็น ร้อยละ	รวม ผู้ชม จำนวน 204 คน คิดเป็น ร้อยละ
14	เคยดูละครเด็กมาก่อนหรือไม่ 1)เคย 2)ไม่เคย 3) ไม่กรอกข้อมูล รวม	60.70 26.80 12.50 100.00	48.60 51.40 0.00 100.00	45.00 55.00 0.00 100.00	50.00 46.60 3.40 100.00
15	ถ้าเคยดู คิดว่าเรื่องนี้เหมือนหรือ แตกต่างกับเรื่องอื่นหรือไม่ 1)เหมือน 2)แตกต่าง 3) ไม่กรอกข้อมูล รวม	17.90 37.50 44.60 100.00	24.30 16.20 59.50 100.00	13.50 29.70 43.20 100.00	16.70 29.40 46.10 100.00
16	ท่านได้รับทราบข่าวละครเรื่องนี้จาก สื่อใด 1) โปสเตอร์ 2) โปสการ์ด 3) วิทยู 4) เว็บไซต์ 5) จดหมายเชิญ 6) เพื่อนหรือคนรู้จักแนะนำ 7) อื่น ๆ 8) ไม่กรอกข้อมูล รวม	8.90 0.00 0.00 0.00 5.40 71.40 8.90 5.40 100.00	8.10 0.00 0.00 0.00 0.00 83.80 8.10 0.00 100.00	21.60 0.00 0.00 0.90 0.00 45.00 27.00 5.40 100.00	15.70 0.00 0.00 0.50 1.50 59.30 18.60 4.40 100.00
17	สิ่งที่ควรปรับปรุงคืออะไร 1) ช่วงมุขตลกของตัวละครเจ็ดสิงห์ ฯและคนแคะฯจัดเกินไป 2)ปรับปรุงการแสดงบางคน 3) จำนวนนักแสดงเยอะเกินไป 4) ปัญหาเรื่องเครื่องเสียงและเสียง นักแสดงฟังไม่ชัด 5) ควรเลือกนักแสดงให้สมบทบาท	3.60 3.60 3.60 5.40 1.80	0.00 5.40 0.00 8.10 0.00	0.00 2.70 0.00 2.70 0.00	1.00 3.40 1.00 4.40 0.50

ลำดับ ที่	ประเด็นคำถาม	การแสดง รอบที่ 3 ผู้ชมจำนวน 56 คน คิดเป็น ร้อยละ	การแสดง รอบที่ 4 ผู้ชมจำนวน 37 คน คิดเป็น ร้อยละ	การแสดง รอบที่ 5 ผู้ชมจำนวน 111 คน คิดเป็น ร้อยละ	รวม ผู้ชม จำนวน 204 คน คิดเป็น ร้อยละ
	6) ควรปรับปรุงไฟ	14.30	5.40	0.00	4.90
	7) ตอนจบไม่ชัดเจน	1.80	0.00	0.00	0.50
	8) ควรปรับปรุงฉาก	7.10	8.10	5.40	6.40
	9) ควรปรับปรุงดนตรีประกอบบาง ช่วง	5.40	2.70	0.90	2.50
	10) ปรับมุขตลกบางช่วง	1.80	8.10	2.70	3.40
	11) ปรับปรุงการประชาสัมพันธ์	1.80	5.40	0.00	1.50
	12) ปรับปรุงจังหวะของเรื่อง	1.80	0.00	0.00	0.50
	13) ปรับปรุงเสื้อผ้า	0.00	2.70	3.60	2.50
	14) ปรับปรุงบทละครให้เข้าใจง่าย ขึ้น	0.00	2.70	0.00	0.50
	15) ไม่กรอกข้อมูล	48.20	51.40	82.00	67.20
	รวม	100.00	100.00	100.00	100.00
18	แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม				
	1) นำเรื่องสั้น 2 เรื่องมาผูกกันและ นำเสนอได้ดี	3.60	0.00	0.00	1.00
	2) ชอบดนตรีประกอบ	1.80	0.00	0.90	1.00
	3) เป็นกำลังใจให้ผลิตรายการเด็ก ต่อไป	1.80	8.10	4.50	4.40
	4) ดีแล้ว ชอบมาก	17.90	10.80	21.60	18.60
	5) ฉากสู้กับพญานาง น่าจะสนุกได้ มากกว่านี้	1.80	0.00	0.00	0.50
	6) สนุกดี มีข้อคิด	1.80	0.00	0.90	1.00
	7) อยากให้เสื้อผ้ามีสีสันมากกว่านี้	1.80	0.00	0.00	0.50
	8) การเข้าและออกจากควรถดีกว่านี้	1.80	0.00	0.00	0.50
	9) ชอบมีอุโมงค์มาก ๆ	0.00	2.70	0.00	0.50
	10) อยากให้ฉากตึกกว่านี้	0.00	2.70	0.00	0.50
	11) ชอบจังหวะของเรื่อง	0.00	0.00	2.70	1.50
	12) ไม่กรอกข้อมูล	67.90	75.70	69.40	70.10
	รวม	100.00	100.00	100.00	100.00

จากตารางสามารถอธิบายได้ดังนี้

1. เพศ

ผู้ชมในแต่ละรอบเป็นเพศชายน้อยกว่าเพศหญิง และผู้ชมทั้ง 204 คน มีสัดส่วนเพศชายเฉลี่ยร้อยละ 25.50 และเพศหญิงเฉลี่ยร้อยละ 74.00

2. อายุ

ผู้ชมทั้งสามรอบการแสดงมีอายุระหว่าง 15 – 38 ปี ผู้วิจัยได้ทำการแบ่งกลุ่มอายุผู้ชมเป็น 3 กลุ่ม โดยใช้เกณฑ์อายุทางการศึกษาโดยทั่วไปเป็นตัวแบ่งกลุ่ม คือ กลุ่มอายุ 15 – 17 ปี ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษา กลุ่มอายุ 18 – 21 ปี ศึกษาในระดับชั้นปริญญาตรี และกลุ่มอายุ 22 – 38 ปี ศึกษาในระดับชั้นสูงกว่าปริญญาตรี โดยในการแสดงทั้งสามรอบ มีผู้ชมกลุ่มอายุ 18 – 21 ปี มากที่สุด คือ ร้อยละ 71.50 , 54.00 และ 96.30 ตามลำดับ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 81.90 ในรอบที่ 3 และ 4 มีผู้ชมอายุ 21 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 26.80 และ 21.60 ตามลำดับ และในรอบที่ 5 มีผู้ชมอายุ 19 ปี มากที่สุด คือ ร้อยละ 49.50 เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายของละครเรื่องนี้คือนักเรียนและนักศึกษาซึ่งมีอายุประมาณ 18-21 ปี โดยเฉพาะรอบที่ 5 นั้นมีนักเรียนและนักศึกษาร้อยเปอร์เซ็นต์ และเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จึงทำให้มีผู้ชมอายุ 19 ปีมากที่สุด และเมื่อรวมการแสดงทั้ง 3 รอบ จะมีผู้ชมอายุเฉลี่ยเท่ากับ 20.24

3. การศึกษา

ผู้ชมส่วนใหญ่ในแต่ละรอบมีการศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวนมากที่สุด คือเฉลี่ยร้อยละ 91.70 และ ระดับสูงกว่าปริญญาตรี รองลงมา คือเฉลี่ยร้อยละ 5.90 และระดับมัธยมศึกษาน้อยที่สุด คือเฉลี่ยร้อยละ 2.00

4. อาชีพ

ผู้ชมในแต่ละรอบเป็นนักเรียนและนักศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายของผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ของละครเรื่องนี้และมีจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 80.40 , 70.30 และ 100.00 ตามลำดับ และมีจำนวนเฉลี่ยร้อยละ 89.20 โดยมีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชนรองลงมา คือเฉลี่ยร้อยละ 3.40

5. ระดับความชอบ

ในการแสดงรอบที่ 3, 4 และ 5 มีค่าเฉลี่ยความชอบเท่ากับ 4.20 , 4.05 และ 4.33 ตามลำดับ และมีค่าเฉลี่ยความชอบเท่ากับ 4.25 ซึ่งถือว่าแตกต่างกันพอสมควร โดยเหตุผลที่ค่าเฉลี่ยความชอบแตกต่างกันคือ ในการแสดงรอบที่ 3 การแสดงมีจังหวะที่กระชับ รวดเร็ว ผู้ชมมีจำนวนมากพอสมควรคือประมาณ 100 – 130 คน โดยผู้ชมทยอยเข้าชมการแสดง จึงทำให้มีบางส่วนชมการแสดงไม่จบเรื่องจึงไม่ต้องการตอบแบบสอบถาม และจำนวนหนึ่งไม่มีความประสงค์จะตอบแบบสอบถามแม้ว่าจะชมจบเรื่องก็ตาม จึงทำให้มีจำนวนแบบสอบถามเพียง 56 ชุด ในการแสดงละครเวที นักแสดงจะสามารถรับรู้ถึงตำแหน่งและระดับความชอบของผู้ชมได้จาก

เสียงหัวเราะและปฏิกิริยาอื่น ๆ เช่น การส่งเสียงปรบมือ การส่งเสียงโห่ร้อง เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีผลทำให้นักแสดงมีกำลังใจในการแสดงและบรรยากาศการแสดงและการชมละครก็จะมีสีสันและสนุกมากขึ้น ขณะที่ในการแสดงรอบที่ 4 นักแสดงไม่ค่อยมีสมาธิเพราะมีการปรับแก้มุขตลกช่วงบรรดาเจ็ด เช่น เจ็ดเซียนชาโมโร เจ็ดสิงห์แดนเสือ และ คนแคะทั้งเจ็ดเข้าไปทำการปราบพญางูเจ็ดหัว ก่อนเวลาการแสดงเพียงเล็กน้อย ทำให้ไม่มีเวลาอบอุ่นร่างกายและนักแสดงไม่มีการทำสมาธิก่อนการแสดง จึงทำให้จังหวะในการแสดงรอบนี้ช้ากว่าปกติ ไม่ถึงกับช้าจนเกินไป แต่ก็มีผลต่อความตลกของเรื่อง ประกอบกับผู้ชมมีจำนวนน้อยกว่าการแสดงรอบที่ 3 จึงอาจทำให้นักแสดงไม่มีกำลังใจมากพอ และเมื่อถึงเวลาแสดงปฏิกิริยาที่ได้รับจากผู้ชมก็น้อยกว่ารอบที่ผ่านมา จึงทำให้นักแสดงเสียสมาธิและแสดงได้ไม่ดีเท่าที่ควร ซึ่งผู้ชมก็สามารถรับรู้ได้ถึงความรู้สึกนั้นและรอบสุดท้าย ในการแสดงรอบนี้ ผู้ชมเป็นนักเรียนและนักศึกษาทั้งหมด ซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายโดยตรง ประกอบกับมีจำนวนมากถึง 160 - 200 คน จึงทำให้บรรยากาศการแสดงเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ นักแสดงมีกำลังใจในการแสดง เมื่อคนดูหัวเราะหรือมีปฏิกิริยาเชิงบวกที่นักแสดงรับรู้ได้ นักแสดงก็จะเพิ่มพลังในการแสดงมากขึ้น จึงทำให้มีเสียงหัวเราะตลอดการแสดงในรอบนี้ จึงอาจสรุปได้ว่า ในความเห็นของผู้วิจัยการแสดงรอบที่ 5 จัดเป็นการแสดงรอบที่ดีที่สุดของละครเรื่องนี้ ด้วยองค์ประกอบในเรื่องของจังหวะการแสดงที่กระชับ ตัวละครมีสมาธิและมีการอบอุ่นร่างกายก่อนการแสดง ผู้ชมสร้างบรรยากาศเกือหนุนให้เกิดความสนุกเพิ่มขึ้น นักแสดงมีกำลังใจ และเทคนิคต่าง ๆ เกิดความผิดพลาดน้อยที่สุด

6. ข้อบ่งชี้ประกอบของละครส่วนใด

ในการแสดงรอบที่ 3 ผู้ชมชื่นชอบนักแสดงมากที่สุด คือ ร้อยละ 20.44 รองลงมาคือเนื้อเรื่อง(บทละคร) ร้อยละ 19.11 และลำดับที่สามคือดนตรีและเสียงประกอบและเทคนิคการนำเสนอ ร้อยละ 16.44 เนื่องจากการแสดงรอบนี้ผู้ชมมีค่าเฉลี่ยความชอบเท่ากับ 4.20 และมีปฏิกิริยาต่อนักแสดง เช่น ปรบมือ ส่งเสียงหัวเราะและเสียงโห่ร้อง ผลที่ออกมาจึงตรงตามความคาดหมายประกอบกับผู้ชมที่ชื่นชอบเทคนิคการนำเสนอ ส่วนใหญ่ชอบที่ละครเรื่องนี้แสดงโดยมีกลิ่นไอของการเล่านิทาน และบางคนชอบที่มีการนำฉากกลาง(ฉากยอยัด)มานำเสนอเป็นหลายฉาก ขณะที่ในการแสดงรอบที่ 4 นักแสดงไม่ค่อยมีสมาธิ จึงทำให้จังหวะในการแสดงไม่ดีเท่าที่ควรและปฏิกิริยาที่ได้รับจากผู้ชมก็น้อยกว่ารอบที่ผ่านมา ผู้ชมส่วนใหญ่ชื่นชอบดนตรีและเสียงประกอบมากที่สุด คือ ร้อยละ 19.74 รองลงมาคือเนื้อเรื่อง(บทละคร) ร้อยละ 16.45 และลำดับที่สามคือนักแสดง ร้อยละ 15.79 และในการแสดงรอบสุดท้ายบรรยากาศการแสดงเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ และในความเห็นของผู้วิจัยการแสดงรอบนี้ จัดเป็นการแสดงรอบที่ดีที่สุด ผลการสำรวจคือ ผู้ชมชื่นชอบนักแสดง ร้อยละ 22.92 รองลงมาคือดนตรีและเสียงประกอบ ร้อยละ 18.65 และลำดับที่สามคือ เนื้อเรื่อง(บทละคร) ร้อยละ 16.63 และผู้ชมส่วนใหญ่ชื่นชอบอุปกรณ์

ประกอบฉากน้อยที่สุดเพราะ ไม่แข็งแรง ล้มบ่อยครั้ง เช่น ปราสาทของพระราชชา เทคนิคแสงมีการ ผิดคิวบ่อยครั้งโดยเฉพาะในการแสดงรอบที่ 3 และ การแต่งหน้าและท่ามที่ดูธรรมดาเกินไป จน บางครั้งมองไม่เห็นเมื่อขึ้นแสดงบนเวที เป็นต้น

7. ชอบตัวละครใดมากที่สุด

เรียงตามลำดับความชอบอันดับ 1 , 2 และ 3 ดังนี้ การแสดงรอบที่ 3 เจ้าหญิง ร้อยละ 19.92 ทหาร ร้อยละ 13.55 และพระราชินี ร้อยละ 11.55 การแสดงรอบที่ 4 พระราชินี ร้อยละ 15.13 เจ้าหญิง ร้อยละ 13.82 และ ทหาร ร้อยละ 11.84 และการแสดงรอบที่ 5 ทหาร ร้อยละ 15.72 เจ้าหญิง ร้อยละ 15.32 และ พระราชินี ร้อยละ 13.75 และเมื่อรวมการแสดงทั้ง 3 รอบ พบค่าเฉลี่ยตามลำดับความชอบดังนี้ อันดับ 1 เจ้าหญิง ร้อยละ 16.34 อันดับ 2 ทหาร ร้อยละ 14.47 และอันดับ 3 พระราชินี ร้อยละ 13.38 จากข้อมูลดังกล่าวพบว่า ตัวละครที่เป็นที่ชื่นชอบ มากที่สุดมีเพียง 3 ตัวละคร คือ เจ้าหญิง ทหาร และพระราชินี ทั้งนี้ผู้ชมได้แสดงผลในการ เลือกรับความชอบ คือ นักแสดงมีทักษะทางด้านการแสดงสูง มีพลังทางการแสดงสูง และสร้างความ เชื่อและเสียงหัวเราะให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง และอาจเป็นเพราะบทบาทในละครช่วยเสริมให้การ แสดงเด่นชัด คือ ในตัวละครทั้งสามมีมุขตลกที่สอดแทรกลงในการกระทำ (Action) ของตัวละคร ค่อนข้างมากและเมื่อประสานกับความสามารถของนักแสดงจึงทำให้การแสดงออกมาเป็นที่ถูกใจ ของผู้ชม

8. ชอบตัวละครใต้น้อยที่สุด

ตัวละครที่ผู้ชมชื่นชอบน้อยที่สุดมีหลากหลายตัวละคร เช่น พระราชา สนม ลูกหูนม ลูกหิม เจ็ดสิงห์แดนเสือและ พนักงานเซเว่นอีเลฟเว่น และเมื่อหาค่าเฉลี่ยจึงพบว่า ผู้ชมชื่นชอบ พระราชาน้อย จำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 6.40 รองลงมาคือ สนม ร้อยละ 5.40 และลำดับที่สาม คือ ลูกหิม ร้อยละ 4.90 โดยส่วนใหญ่ให้เหตุผลในด้านบทบาทที่ได้รับน้อยเกินไปและไม่เด่นชัด เช่น ลูกหูนม และ ลูกหิม นอกจากนี้ผู้ชมแสดงความคิดเห็นว่าสามารถเพิ่มความสนุกหรือมุขตลก ในตัวละครเจ็ดสิงห์แดนเสือและพนักงานเซเว่นอีเลฟเว่นได้มากกว่าที่เป็นอยู่ ในส่วนของพระราชา และสนมนั้น เนื่องจากต้องแสดงประกบกับตัวละครที่ผู้ชมชื่นชอบ เช่น พระราชินีและทหาร ตลอดเวลา จึงทำให้ผู้ชมมองว่าตัวละครพระราชากับสนมควรมีบทบาทมากขึ้นกว่าเดิม หรือ เพิ่ม กิริยาอาการให้ดึงดูดความสนใจหรือเรียกเสียงหัวเราะได้ใกล้เคียงกับตัวละครพระราชินีและทหาร หรืออาจกล่าวอีกมุมหนึ่งว่า อาจเกิดความผิดพลาดจากการคัดเลือกนักแสดง เนื่องจากมีความ เป็นไปได้ว่าผู้ชมคาดหวังความอบอุ่นและความเป็นมิตรจากนักแสดงละครเด็ก แต่นักแสดงที่มา แสดงเป็นตัวละครดังกล่าวอาจมีบุคลิกดังกล่าวน้อยเกินความคาดหวังจากผู้ชมที่ชมละครเด็ก ประกอบธรรมชาติของนักแสดงที่ถนัดการแสดงแบบเหมือนจริง (Realist) ซึ่งไม่เข้ากันกับการ แสดงละครเด็กที่เน้นแสดงออกท่าทางคล้ายการ์ตูน แต่เนื่องจากผู้วิจัยได้ออกแบบการแสดงละคร

เรื่องนี้ให้มีความตลก หรือมีความเป็นละครสุขนาฏกรรม (Comedy) การแสดงแบบเหมือนจริง (Realist) จึงไม่เชื่อมต่อกับแนวการนำเสนอดังกล่าวเท่าใดนัก

9. เวลาที่ใช้ในการแสดง

ผู้ชมทั้ง 3 รอบการแสดงให้ความคิดเห็นว่าการแสดงละครเรื่องนี้มีความยาวพอดี-พอดี คือไม่สั้นมากเกินไปและไม่ใช้เวลานานจนเกินไป โดยคิดเป็นร้อยละ 91.10 , 97.30 และ 96.40 ตามลำดับรอบการแสดง และมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ร้อยละ 95.10 ในการแสดงรอบที่ 3 มีผู้ชมคิดว่าละครใช้เวลาสั้นเกินไป ร้อยละ 5.40 ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากความสนุกสนานเพลิดเพลิน จึงทำให้คิดว่าเวลาผ่านไปรวดเร็ว หรือ อาจหมายถึงผู้ชมคุ้นเคยกับละครที่มีขนาดความยาวมากกว่า 35 นาที จึงทำให้รู้สึกว่าละครเพียง 35 นาทีนั้นมีขนาดที่สั้นเกินไป ซึ่งผู้วิจัยตั้งใจสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็กที่ “เด็กดูได้ ผู้ใหญ่ดูดี” โดยเน้น กลุ่มเป้าหมายเด็กอายุ 6-12 มากกว่าผู้ใหญ่ และด้วยปัจจัยด้านความยาวของสมาธิในการชมละครที่ผู้ใหญ่มีมากกว่าเด็ก ผู้วิจัยจึงนำข้อกำหนดเรื่องความยาวของสมาธิเป็นที่ตั้ง หากทำละครที่มีความยาวเกิน 40 นาที อาจทำให้เด็กเบื่อหน่าย ขณะที่ผู้ใหญ่ยังสามารถชมต่อได้โดยไม่รู้สึกเบื่อหน่าย ในทางกลับกัน หากผู้วิจัยสร้างสรรค์ละครเด็กเรื่องนี้ให้มีขนาดความยาวประมาณ 1 ชั่วโมง ผู้วิจัยคาดว่าเด็กที่ได้รับชม อาจจะมีบางส่วนเบื่อหน่ายและขาดการมีส่วนร่วม นอกจากผู้วิจัยจะออกแบบให้เป็นละครเด็กแบบมีส่วนร่วม (Participatory Theatre) จึงจะสามารถดึงสมาธิของผู้ชมที่เป็นเด็กได้ แต่หากสร้างสรรค์ละครเด็กแบบมีส่วนร่วม (Participatory Theatre) ก็จะมีปัญหาเมื่อนำมาจัดแสดงให้ผู้ใหญ่ชม คือ ผู้ใหญ่จะไม่นิยมออกมามีส่วนร่วมกับละครหรือมีความเขินอายยามที่ต้องมีส่วนร่วมในละครและอาจไม่สนุกเท่ากับเด็กก็เป็นได้ จึงทำให้รูปแบบของละครออกมาเป็นละครเวทีสำหรับเด็ก (Children Theatre) ขณะที่ผู้ชมในการแสดงรอบที่ 5 มีความเห็นว่าการแสดงนานเกินไป ร้อยละ 3.60 ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากความน่าสนใจของละครไม่สามารถดึงดูดสมาธิของผู้ชมได้ หรือ อาจมีสาเหตุจากการที่ผู้ชมซึ่งเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 ชมการแสดงจากเรื่องอื่นมาระยะเวลาหนึ่งและรู้สึกว่าหลังจากจบละครเรื่องนี้ยังมีการแสดงอีกหลายชุด การที่ละครเรื่องนี้ใช้เวลาถึง 35 นาที อาจเป็นเวลาที่ยาวเกินไป จนทำให้การแสดงชุดอื่น ๆ ต้องล่าช้าลง และอาจมีผลต่อการเลิกเรียนในคาบเรียนดังกล่าวด้วย

10. คิดว่าละครเรื่องนี้บอก(สื่อ)สารอะไร

ผู้ชมทั้ง 3 รอบการแสดงได้อธิบายความคิดเห็นที่แสดงว่าละครเรื่องนี้ต้องการบอกหรือสื่อสารอะไร โดยผู้วิจัยได้พยายามจัดกลุ่มความคิดเห็นจนกลายเป็นการสื่อสารของละคร 13 หัวข้อ คือ เรื่องอย่าดูถูกผู้อื่น ผลสำเร็จเกิดจากตัวเราไม่ใช่ชื่อเสียง สอนการดำเนินชีวิต เรื่องความพอเพียง เรื่องความสามัคคี อย่าตัดสินคนอื่นแค่ภายนอก เรื่องใช้ปัญญาแก้ปัญหา อย่าคิดมาก เรื่องความขยัน พยายาม เรื่องคติเตือนใจ สอนให้เป็นคนดี ทุกสิ่งอยู่ที่เราคิด เรื่องความรักใน

ครอบครัว และไม่กรอกข้อมูลซึ่งคือผู้ชมที่ไม่ทราบว่าจะครื่องนี้ต้องการสื่อสารสิ่งใดหรือไม่เห็นความสำคัญของการตอบประเด็นปัญหานี้ คิดเป็นเฉลี่ยร้อยละ 35.30 โดยค่าเฉลี่ยสูงสุดอันดับหนึ่ง คือ การมองว่าจะครื่องต้องการสื่อสารเรื่องความพอเพียง คิดเป็นร้อยละ 16.20 รองลงมาคือสื่อสารว่าทุกสิ่งอยู่ที่เราคิด ร้อยละ 12.30 และลำดับที่สามคือสอนการดำเนินชีวิต ร้อยละ 7.80 ซึ่งหัวข้อต่าง ๆ ล้วนแฝงอยู่ในละครทั้งสิ้น เพียงแต่ใครจะได้รับแง่มุมใดในรอบการแสดงแบบใดจึงสามารถสรุปได้ว่า การรับสารแต่ละคนนั้นแตกต่างกันไปตามสิ่งแวดล้อมที่หล่อหลอมมา แต่สิ่งแวดล้อม ณ สถานที่และเวลาในขณะที่จัดแสดงก็เป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการรับรู้ความชัดเจนของแก่นความคิดเช่นกัน และการมีผู้ไม่กรอกข้อมูลเฉลี่ยร้อยละ 35.30 นั้น ถือเป็นจำนวนมากพอสมควร ผู้วิจัยจึงคาดเดาว่า อาจมาจากตัวเรื่องที่เกิดการผสมผสาน 2 เรื่องสั้นเข้าด้วยกัน จนทำให้แก่นของ 2 เรื่องอาจจะหลวมกันหรือไม่มีแก่นความคิดที่ชัดเจนเพียงพอต่อการให้ผู้ชมตัดสินใจเลือก ทำให้มีผู้ไม่กรอกข้อมูลส่วนนี้จำนวนมาก จึงสรุปได้ว่าความชัดเจนของเรื่องราวในการนำเสนอทิศทางของแก่นความคิดเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการพิจารณาความสำเร็จของการสื่อสารด้วยเครื่องมือละคร

11. เคยอ่านหนังสือรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” มาก่อนหรือไม่

มีผู้ชมเคยอ่านหนังสือมาก่อนชมละคร เฉลี่ยร้อยละ 72.10 ซึ่งในการแสดงรอบที่ 5 นั้น นิสิตที่เรียนรายวิชาภาษาเพื่อการสื่อสารที่เข้าชมละครทุกคนได้รับมอบหมายให้อ่านหนังสือรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” โดยผลสำรวจเฉพาะรอบดังกล่าว สูงถึงร้อยละ 93.70 และไม่เคยอ่านเฉลี่ยร้อยละ 26.00 และไม่กรอกข้อมูลเฉลี่ยร้อยละ 2.00 โดยผลการสำรวจในหัวข้อนี้จะมีความเกี่ยวข้องกับหัวข้อต่อไป

12. ถ้าเคยอ่าน “เจ้าหญิง” มาก่อน ชอบเรื่องสั้นเรื่องไหนมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยความชื่นชอบของผู้ชมที่มีต่อเรื่องสั้นเรื่อง “ลูกหาม” กับสามสหาย เป็นอันดับหนึ่ง ร้อยละ 14.38 และชื่นชอบเรื่องสี่ที่แปดของรุ่งกินน้ำ เป็นอันดับสอง ร้อยละ 13.97 และอันดับสามคือเจ้าหญิงเสียงเศร้าแห่งดาวดวงที่สี่ ร้อยละ 9.89 ซึ่งผลสำรวจดังกล่าวช่วยตอกย้ำการเลือกสรรเรื่องสั้นมาดัดแปลงเป็นบทละครของผู้วิจัยได้เป็นอย่างดี เพราะการนำเรื่องที่ผู้อ่านชื่นชอบมาจัดทำเป็นบทละครนั้น เมื่อทำการประชาสัมพันธ์จะช่วยให้ผู้ชมสนใจมากขึ้นและอาจมีผลต่อระดับความชอบที่มีต่อละครก็เป็นได้ ประกอบกับเรื่องสั้น 2 อันดับแรกนั้นมีความน่าสนใจและสามารถนำมาดัดแปลงให้เป็นบทละครและสร้างให้เกิดภาพบนเวทีได้ โดยเฉพาะเรื่อง “ลูกหาม” กับสามสหาย มีฉากต่อสู้ที่น่าจะดึงดูดความสนใจจากผู้ชมที่เป็นเด็กได้อย่างดี ผสมกับความน่ารัก น่าชังของเจ้าหญิงในเรื่องสี่ที่แปดของรุ่งกินน้ำ ผลลัพธ์ที่ได้คือความลงตัวของความสนุก น่ารัก แฝงไป

ด้วยข้อคิดและมิกลั่นไอของเจ้าหญิง ซึ่งเป็นแนวความคิดที่สอดคล้องและต่อเนื่องมาจากการเลือกเรื่องสั้นเล่มดังกล่าวมาดัดแปลงเป็นบทละครและจัดแสดงละครขึ้น

13. ถ้าเคยอ่านคิดว่าในละครเรื่องนี้เหมือนในหนังสือหรือไม่ อย่างไร

จากประเด็นหัวข้อที่ 11 ผู้ชมคิดว่าละครเรื่องนี้เหมือนในหนังสือ เฉลี่ยร้อยละ 58.30 และคิดว่าไม่เหมือน เฉลี่ยร้อยละ 7.40 โดยมีผู้ไม่กรอกข้อมูลต่อเนื่องจำนวน ร้อยละ 34.30 โดยผู้ชมที่คิดว่าละครเรื่องนี้เหมือนกับเรื่องสั้นให้เหตุผลว่าเนื้อเรื่องคล้ายกัน เก็บรายละเอียดของเรื่องราวจากต้นฉบับเดิมมาได้ค่อนข้างครบถ้วน ตัวละครที่มีชื่อปรากฏในหนังสือ ปรากฏเป็นภาพบนเวทีได้อย่างชัดเจน ส่วนผู้ชมที่คิดว่าละครไม่เหมือนกับเรื่องสั้นมีเหตุผลที่หลากหลายกันไป เช่น มีการดัดแปลงเรื่องโดยนำ 2 เรื่องมารวมกันทำให้สนุกขึ้น บางคนคิดว่าละครเมื่อทำเป็นภาพให้ปรากฏแล้วทำให้เข้าใจง่ายกว่า บางคนคิดว่าแก่นความคิดของเรื่องไม่ชัดเจนเท่าหนังสือหรืออาจมีหลากหลายกว่าในหนังสือ ส่วนหนึ่งคิดว่ากิริยาอาการและบุคลิกลักษณะนิสัยของเจ้าหญิงที่ปรากฏบนเวทีไม่เหมือนในหนังสือ อาจดูก้าวร้าวเกินไปในบางช่วง และหลายคนก็ให้คำตอบไม่ได้ว่าไม่เหมือนเพราะอะไร

14. เคยดูละครเด็กมาก่อนหรือไม่

มีผู้ชมเคยชมละครเด็กเรื่องอื่นก่อนมาชมละครเด็กเรื่องนี้ เฉลี่ยร้อยละ 50.00 และไม่เคยชมละครเด็กเรื่องอื่นก่อนมาชมละครเด็กเรื่องนี้เฉลี่ยร้อยละ 46.60 และไม่กรอกข้อมูลเฉลี่ยร้อยละ 3.40 โดยผลการสำรวจในหัวข้อนี้จะมีความเกี่ยวข้องกับหัวข้อต่อไป

15. ถ้าเคยดู คิดว่าเรื่องนี้เหมือนหรือแตกต่างกับเรื่องอื่นหรือไม่ อย่างไร

จากประเด็นหัวข้อที่ 14 ผู้ชมคิดว่าละครเรื่องนี้เหมือนเรื่องอื่น เฉลี่ยร้อยละ 58.30 และคิดว่าแตกต่าง เฉลี่ยร้อยละ 7.40 โดยมีผู้ไม่กรอกข้อมูลต่อเนื่องจำนวน ร้อยละ 34.30 โดยผู้ชมที่คิดว่าละครเรื่องนี้เหมือนกับเรื่องอื่นให้เหตุผลว่า เป็นละครเด็กเหมือนกัน เน้นความตลก สนุกสนานเหมือนกัน ฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากเรียบง่ายเหมือนกัน และเวลาที่ใช้ในการแสดงสั้นพอ ๆ กัน ส่วนผู้ที่คิดว่าแตกต่าง ให้เหตุผลว่า เรื่องนี้ให้แง่คิดหรือสื่อสารเรื่องที่ยากและซับซ้อนกว่า คือ มีหลายประเด็นให้ขบคิดหลังจากชมละครจบ วิธีการนำเสนอของรูปแบบฉากที่ใช้ขยับและมีคนเข้าและออกส่วนไหนก็ได้ที่น่าสนใจ เสื้อผ้าของพระราชินีและเจ้าหญิงใช้ถุงพลาสติกตัดเย็บเป็นชุด และใช้จำนวนนักแสดงมากกว่าปกติ เป็นต้น

16. ท่านได้รับทราบข่าวละครเรื่องนี้จากสื่อใด

ผู้ชมส่วนใหญ่ รับทราบข่าวละครจากเพื่อนหรือคนรู้จักแนะนำเป็นอันดับหนึ่ง คือ เฉลี่ยร้อยละ 59.30 เนื่องจากวิธีการประชาสัมพันธ์อีกทางหนึ่งคือการโทรศัพท์แจ้งข่าวสารแก่เพื่อนและบอกต่อกัน อันดับสองคือ อื่น ๆ คือทราบข่าวจากอาจารย์ เฉลี่ยร้อยละ 18.60 และอันดับสามคือโปสเตอร์ เฉลี่ยร้อยละ 15.70 และไม่มีผู้ชมที่รับทราบข่าวสารจากโปสเตอร์และวิทยุ

17. สิ่งที่ต้องปรับปรุงคืออะไร

ผู้ชมแสดงความคิดเห็นในสิ่งที่ละครควรปรับปรุงไว้หลากหลาย โดยสามารถจัดกลุ่มประเด็นได้ดังนี้ คือ ควรปรับปรุงช่วงกลางเรื่องมุขตลกของตัวละครเจ็ดสิ่งทีแดนเสือและคนแคะ ทั้งเจ็ดเจ็ดกันไป ปรับปรุงการแสดงของนักแสดงบางคน ปรับปรุงจำนวนคนแสดงที่มีมากเกินไป ปรับปรุงเครื่องเสียงและเสียงนักแสดงไม่มีความชัดเจน ปรับปรุงการเลือกนักแสดงให้สมบทบาท ปรับปรุงการจัดแสง ปรับปรุงตอนจบให้ชัดเจนขึ้น ปรับปรุงฉาก ปรับปรุงดนตรีประกอบบางช่วง ปรับปรุงมุขตลกบางช่วง ปรับปรุงการประชาสัมพันธ์ ปรับปรุงจังหวะของเรื่อง ปรับปรุงเสื้อผ้า ปรับปรุงบทละครให้เข้าใจง่ายขึ้นและไม่กรอกข้อมูลหรืออาจหมายถึงว่าละครไม่ต้องปรับปรุงสิ่งใดแล้วหรือไม่ให้ความสำคัญกับการตอบคำถามประเด็นดังกล่าว เฉลี่ยร้อยละ 67.20 โดยแต่ละรอบการแสดงมีสิ่งที่คุณชมคิดเห็นว่าควรปรับปรุงแตกต่างกันดังนี้

การแสดงรอบที่ 3 เรียงตามอันดับ 1 , 2 และ 3 ดังนี้ ควรปรับปรุงการจัดแสง ร้อยละ 14.30 ปรับปรุงฉาก ร้อยละ 7.10 และปรับปรุงดนตรีประกอบบางช่วงและเครื่องเสียงและเสียงนักแสดงไม่มีความชัดเจน ร้อยละ 5.40 ในการแสดงรอบนี้มีปัญหาเรื่องการจัดแสงมากที่สุด คือ มีการเปิด-ปิดไฟผิดคิวบ่อยและบางครั้งปริมาณแสงมีน้อยเกินไปจนมองไม่เห็นหน้านักแสดง ส่วนฉากนั้นผู้ชมเห็นว่าควรมีการทาสีให้มีสีสันสดใสหรืออาจทาสีให้เป็นเหมือนถ้ำเพื่อความสมจริง และบางคนต้องการให้มีฉากที่อลังการกว่านี้ และสุดท้ายดนตรีประกอบบางช่วงและเครื่องเสียงและเสียงนักแสดงไม่มีความชัดเจนนั้นเป็นเพราะช่วงของการบรรยาย voice over นั้นผู้วิจัยได้ทำการอัดเสียงในห้องบันทึกเสียงโดยเฉพาะ เพียงแต่ใช้การบันทึกจากเครื่องบันทึกขนาดเล็ก จึงทำให้คุณภาพเสียงไม่ดีพอ ส่วนดนตรีประกอบบางช่วงอาจเกิดปัญหาจากการตัดต่อไม่ราบรื่นหรือไม่เนียนพอจนทำให้ผู้ชมรู้สึกว่าการตัดต่อก็ทำได้

การแสดงรอบที่ 4 เรียงตามอันดับ 1 , 2 และ 3 ดังนี้ ฉากและมุขตลกบางช่วง ร้อยละ 8.10 ปรับปรุงการแสดงของนักแสดงบางคน การจัดแสงและปรับปรุงการประชาสัมพันธ์ ร้อยละ 5.40 และควรปรับปรุงดนตรีประกอบบางช่วง เสื้อผ้าและบทละครให้เข้าใจง่ายขึ้น ร้อยละ 2.70 จึงจัดได้ว่าการแสดงรอบดังกล่าวมีสิ่งที่คุณชมปรับปรุงเฉลี่ยกัน ในการแสดงรอบนี้มีปัญหาเรื่องฉากและมุขตลกบางช่วง มากที่สุด คือนักแสดงไม่มีการอบอุ่นร่างกายและทำสมาธิก่อนการแสดง จึงทำให้จังหวะการแสดงไม่กระชับเท่าที่เคยซ้อมมา ผู้ชมจึงไม่รู้สึกตลกเหมือนรอบที่ผ่าน ๆ มา หรืออาจเป็นเพราะมุขตลกดังกล่าวอาจเหมาะกับผู้ชมที่เป็นเด็กมากกว่าผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ก็เป็นได้ เช่นเดียวกับความต้องการปรับปรุงการแสดงของนักแสดงบางคนก็มีผลมาจากการไม่อบอุ่นร่างกายและการไม่มีสมาธิของนักแสดงเช่นกัน ส่วนการปรับปรุงการประชาสัมพันธ์อาจเกิดจากในรอบการแสดงดังกล่าวมีจำนวนผู้ชมน้อยเมื่อเทียบกับขนาดของโรงละครที่จุคนได้มากถึง 170 คน

และสุดท้ายผู้ชมต้องการให้ปรับปรุงเสื้อผ้าให้ดูสมจริงและสวยงามมากกว่านี้ ขณะที่บางคนรู้สึก ว่าบทละครเข้าใจยากจนเกินไป หากมีผู้ชมเป็นเด็กอาจจะไม่เข้าใจแก่นความคิดของเรื่อง

การแสดงรอบที่ 5 เรียงตามอันดับ 1 , 2 และ 3 ดังนี้ ควรปรับปรุงฉาก ร้อยละ 5.40 ปรับปรุงเสื้อผ้า ร้อยละ 3.60 และปรับปรุงการแสดงของนักแสดงบางคน เครื่องเสียงและเสียง นักแสดงไม่มีความชัดเจนและปรับมุขตลกบางช่วง เหตุผลส่วนใหญ่คล้ายคลึงกันกับการแสดง รอบที่ 3 และ 4

สรุปการแสดงทั้ง 3 รอบ ผู้ชมมีความเห็นว่าควรปรับปรุงฉากเป็นอันดับหนึ่ง คือเฉลี่ยร้อยละ 6.40 ปรับปรุงการจัดแสงอันดับสอง คือ เฉลี่ยร้อยละ 4.90 และปรับปรุงเครื่องเสียงและเสียง ของนักแสดงเป็นอันดับสาม คือเฉลี่ยร้อยละ 4.40

18.แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม

ผู้ชมทั้ง 3 รอบการแสดงได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมโดยสามารถจัดกลุ่มประเด็นได้ดังนี้ คือ แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมเรื่องนำ 2 เรื่องมาผูกกันและนำเสนอได้ดี ชอบดนตรีประกอบ เป็นกำลังใจให้ผลิตละครเด็กต่อไป แสดงความคิดเห็นว่าดีแล้ว ชอบมาก ฉากสู้กับพญางูน่าจะ สนุกได้มากกว่านี้ สนุกดี มีข้อคิด อยากให้เสื้อผ้ามีสีสันมากกว่านี้ การเข้าออกจากควรถึกว่า นี้ ชอบมีองูมาก ๆ อยากให้ฉากดีกว่านี้ ชอบจังหวะของเรื่อง และไม่กรอกข้อมูล เฉลี่ยร้อยละ 70.10 จึงสรุปได้ว่า ผู้ชมแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม ซึ่งเป็นความคิดเห็นเชิงบวก คือ คิดว่าละคร เรื่องนี้มีความสนุก ผู้ชมชอบมาก ทั้งดนตรีประกอบ จังหวะของเรื่อง การผูก 2 เรื่องเข้าด้วยกันและ นำเสนอทำได้ดี เฉลี่ยร้อยละ 28.00 และเสนอแนะให้ปรับปรุงประเด็นต่าง ๆ คือ ฉาก เสื้อผ้า การ เข้าออกจากควรถึกว่านี้ และฉากต่อสู้กับพญางูน่าจะสนุกได้มากกว่านี้ เฉลี่ยร้อยละ 2.00 และ ผู้ชมแสดงความคิดเห็นว่าดีแล้ว ชอบมาก มากที่สุด คือ เฉลี่ยร้อยละ 18.60

สรุปความคิดเห็นของผู้ใหญ่ พบว่าผู้ใหญ่ที่เข้าชมการแสดงในรอบที่ 3-5 นั้นมีความ คิดเห็นคล้ายคลึงกัน แตกต่างในรายละเอียดเล็กน้อย เช่นหากการแสดงรอบที่เข้าชมมีข้อผิดพลาด ที่เห็นเด่นชัด จะมีความคิดเห็นเรื่องควรปรับปรุงสิ่งนั้นอย่างชัดเจน เช่น รอบการแสดงที่ 3 ควร ปรับปรุงการจัดแสงมากที่สุด เพราะมีการผิดคิวบ่อยครั้ง ผู้ชมชื่นชอบนักแสดง ดนตรีและเสียง ประกอบและเนื้อเรื่อง(บทละคร) ขณะเดียวกันผู้ชมชื่นชอบตัวละคร เจ้าหญิง ทหารและพระราชา นี้ ด้วยเหตุผลทางด้านความสามารถทางด้านการแสดงและความตลกในบทบาท ขณะที่ชื่นชอบ พระราชา สนมและลูกหิมน้อยสุดด้วยเหตุผลทางด้านบทบาทที่ได้รับน้อยเกินไปและการคัดเลือก นักแสดงผิดพลาด ดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น ในส่วนของสารที่ได้รับจากละครตรงกับแก่น ความคิดของเรื่องและผู้วิจัยต้องการนำเสนอพอประมาณ แต่โดยรวมมิได้หลุดไปจากกรอบที่วางไว้

เท่าได้นัก และเมื่อพิจารณาภาพรวมจะพบว่าผู้ชมชื่นชอบละครในระดับดีมาก แต่หากมีการปรับปรุงก็ควรปรับปรุงฉาก การจัดแสงและเครื่องเสียงหรือเสียงนักแสดงเพิ่มเติม

และเมื่อพิจารณาการแสดงทั้ง 5 รอบ พบว่ามีค่าเฉลี่ยระดับความชอบเท่ากับ 4.40 ในรอบการแสดงสำหรับเด็ก มีผู้ชมอายุ 10 ปี มากที่สุดร้อยละ 23.00 และในรอบการแสดงสำหรับผู้ใหญ่ มีผู้ชมกลุ่มอายุ 18-21 ปี มากที่สุดร้อยละ 81.90 เป็นเพศชายเฉลี่ยร้อยละ 37.10 และเพศหญิงเฉลี่ยร้อยละ 62.60 ผู้ชมเคยอ่านหนังสือรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” เฉลี่ยร้อยละ 45.30 และไม่เคยอ่านเฉลี่ยร้อยละ 53.50 และผู้ที่เคยอ่านคิดว่าละครเรื่องนี้เหมือนในหนังสือ เฉลี่ยร้อยละ 33.90 และไม่เหมือนเฉลี่ยร้อยละ 7.2 นอกจากนี้ผู้ชมชื่นชอบนักแสดงเฉลี่ยร้อยละ 21.80 ชอบเนื้อเรื่อง(บทละคร) เฉลี่ยร้อยละ 16.80 ชอบดนตรีและเสียงประกอบเฉลี่ยร้อยละ 15.80 ชอบเทคนิคการนำเสนอเฉลี่ยร้อยละ 11.70 ชอบเสื้อผ้า เฉลี่ยร้อยละ 11.30 ชอบฉากเฉลี่ยร้อยละ 8.00 ชอบอุปกรณ์ประกอบฉาก เฉลี่ยร้อยละ 6.80 ชอบการแต่งหน้าและทำผม เฉลี่ยร้อยละ 5.60 และชอบการจัดแสงเฉลี่ยร้อยละ 2.00 ตามลำดับ ในส่วนของตัวละคร ชอบตัวละคร ทหารเฉลี่ยร้อยละ 15.90 เจ้าหญิง เฉลี่ยร้อยละ 12.10 พระราชินี เฉลี่ยร้อยละ 11.20 เจ็ดเซียนชามูไร เฉลี่ยร้อยละ 8.80 พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น เฉลี่ยร้อยละ 8.30 ลูกหาม เฉลี่ยร้อยละ 7.50 พญางูเจ็ดหัว เฉลี่ยร้อยละ 7.20 คนแควะทั้งเจ็ด เฉลี่ยร้อยละ 5.80 สนม เฉลี่ยร้อยละ 4.80 พระราชา เฉลี่ยร้อยละ 4.50 เจ็ดสิงห์แดนเสือ เฉลี่ยร้อยละ 4.10 ลูกหิม เฉลี่ยร้อยละ 3.80 ลูกหูนม เฉลี่ยร้อยละ 3.20 และลูกหูน เฉลี่ยร้อยละ 2.80 ตามลำดับ

และหากสรุปความสัมพันธ์จากค่าเฉลี่ยดังกล่าวอาจกล่าวได้ว่า มีความแตกต่างในระดับความชอบระหว่างเพศชายและเพศหญิง คือ โดยคะแนนเฉลี่ยเพศหญิงมีมากกว่าเพศชาย ณ ระดับความเชื่อมั่น 95 % อายุมีความสัมพันธ์กับระดับความชอบในทิศทางที่ตรงกันข้าม คือ อายุน้อยมีระดับความชอบมากและอายุมากมีระดับความชอบน้อยกว่า ประมาณ 28.70 % ณ ระดับความเชื่อมั่น 99% และสุดท้ายไม่มีความแตกต่างของระดับความชอบระหว่างผู้ชมที่เคยอ่านและไม่เคยอ่านรวมเรื่องสั้นเจ้าหญิง ณ ระดับความเชื่อมั่น 95 %

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง “ กระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็ก จากเรื่อง “เจ้าหญิง” ของบิณฑล สันกาลาคีรี รางวัลซีไรต์ ประจำปี 2548 ” มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย 2 ข้อ คือ 1.เพื่อศึกษากระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็กที่นำมาจากบทประพันธ์ในระดับรางวัลสำหรับผู้ใหญ่ เรื่อง ลูกหมอกกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด จากผลงานรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” ผลงานชนะเลิศรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์แห่งชาติ (ซีไรต์) ประจำปี พ.ศ.2548 ของบิณฑล สันกาลาคีรี และ 2.เพื่อศึกษาสาระและสุนทรียรสของผู้ชมกลุ่มเด็กระดับชั้นประถมศึกษาวัย 6-12 ปี และผู้ใหญ่ โดยสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1

กระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็ก จากเรื่อง “เจ้าหญิง” ของบิณฑล สันกาลาคีรี รางวัลซีไรต์ ประจำปี 2548 ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ 1.ขั้นการเตรียมการแสดง (Pre – Production) 2. ขั้นการแสดง (Production) 3. ขั้นหลังการแสดง (Post – Production) เป็นขั้นของการประเมินผล โดยมีระยะเวลาในการทำงาน ตั้งแต่เดือนตุลาคม พ.ศ.2548 ถึง เดือนมีนาคม พ.ศ.2549 รวมทั้งสิ้น 6 เดือน โดยมีรายละเอียดดังนี้

ขั้นการเตรียมการแสดง (Pre – Production)

ขั้นการเตรียมการแสดง (Pre – Production) ตั้งแต่เดือนตุลาคม พ.ศ.2548 ถึง เดือนมกราคม พ.ศ.2549 รวมทั้งสิ้น 4 เดือน ในขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนของการเตรียมงานละครในทุกๆ ด้าน เช่น คัดเลือกบทประพันธ์และศึกษาประวัติรางวัลซีไรต์ ศึกษาประวัติผู้เขียน ดัดแปลงบทประพันธ์เป็นบทละคร การคัดเลือกนักแสดงและทีมงาน การตีความ การซ้อมละครและการกำกับ การแสดง การออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก การคัดเลือกและตัดต่อเสียงและดนตรีประกอบ การออกแบบเครื่องแต่งกาย การแต่งหน้าและทำผม การออกแบบแสง การออกแบบโปสเตอร์และโปสการ์ด การประชาสัมพันธ์ การออกแบบสูจิบัตร การออกแบบบรรยากาศหน้าโรงละคร และการออกแบบแบบสอบถาม ทั้งนี้ในละครเรื่อง “ลูกหมอกกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” ไม่มีการออกแบบบัตรชมละครเนื่องจากเป็นละครที่ไม่เสียค่าใช้จ่ายในการเข้าชม โดยมีรายละเอียดแบ่งเป็นหัวข้อดังนี้

1. คัดเลือกบทประพันธ์และศึกษาประวัติรางวัลซีไรต์

1.1 เหตุผลในการเลือกวรรณกรรมรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” มาดัดแปลงเป็นบทละคร คือ เมื่ออ่านวรรณกรรมดังกล่าวแล้วมีความคิดเห็นที่สามารถนำมาดัดแปลงและนำเสนอเป็นละครสำหรับเด็กได้ เนื่องจากเนื้อหามีความสนุก ผ่างด้วยสาระและตัวละครหลักมีบุคลิกและลักษณะนิสัยคล้ายเด็ก จึงทำให้เด็กซึ่งเป็นผู้ชมสามารถเอาใจช่วยตัวละครเอกได้ไม่ยาก ประกอบกับความเป็นไปได้ในการนำบทประพันธ์ดังกล่าวมาดัดแปลงเป็นบทละครเวทีสำหรับเด็กและสร้างสรรค์ให้เป็นภาพบนเวทีมีสูง แม้ว่าผู้ประพันธ์จะประพันธ์ขึ้นสำหรับผู้ใหญ่ก็ตาม สิ่งที่ท้าทายความคิดของผู้วิจัยอีกประการหนึ่งคือ ปรัชญา ค่านิยมและแนวคิดของวรรณกรรมเรื่องนี้มุ่งสื่อสารกับผู้ใหญ่แต่ก็มีความน่าสนใจที่จะนำมาสื่อสารกับผู้ชมที่เป็นเด็กเช่นกัน แม้ว่าประเด็นเรื่องการให้คุณค่าในระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมอาจมีเนื้อหาสาระที่หนักเกินไปสำหรับเด็กชั้นประถมศึกษา แต่ผู้วิจัยต้องการทดลองนำประเด็นดังกล่าวมาเสนอและวัดผลการรับรู้สาระดังกล่าวกับกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็ก นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นว่าหากนำละครเด็กเรื่องดังกล่าวไปจัดแสดงให้ผู้ใหญ่ชมก็สามารถทำได้ เพราะละครเด็กที่ตีนั้น “เด็กดูได้ ผู้ใหญ่ดูดี” อีกทั้งฐานผู้รับสารเดิมของวรรณกรรมเรื่องนี้เป็นผู้ใหญ่จึงไม่น่ามีปัญหาประการใดกับกลุ่มผู้ชมที่หลากหลายนี้ อีกทั้งกระแสของสังคมที่นิยมชมชื่นงานวรรณกรรมขึ้นดังกล่าว ก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งในการพิจารณาเลือกสรรเรื่องดังกล่าวมาดัดแปลง เพราะหากนำเรื่องที่เป็นที่นิยมมาจัดการแสดง จะสามารถหากกลุ่มผู้ชมได้ง่ายขึ้น

1.2 ประวัติซีไรต์ อ้างอิงข้อมูลจากเว็บไซต์ www.seawrite.com ใจความว่า ต้นปี พ.ศ. 2522 ฝ่ายบริหารของโรงแรมโอเรียนเต็ลได้ริเริ่มรางวัลซีไรต์ขึ้น โดยมีพระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตร ทรงเป็นประธานและได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย และสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย แต่เดิมมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมสนับสนุนนักเขียนในกลุ่มอาเซียนทั้ง 5 ประเทศ ได้แก่ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และ ไทย และการเผยแพร่ให้โลกรู้ถึงวัฒนธรรมทางวรรณกรรมของภูมิภาคนี้ ต่อมาจึงได้มีประเทศต่างๆในกลุ่มอาเซียนทยอยเข้าร่วมงานซีไรต์จนครบ 10 ประเทศ ดังนี้ ประเทศบรูไนดารุสซาลัมเข้าร่วมเมื่อปี 2529 ประเทศเวียดนามเข้าร่วมเมื่อปี 2539 ประเทศลาวและพม่าเข้าร่วมเมื่อปี 2541 ประเทศกัมพูชาเข้าร่วมเมื่อปี 2542 และอาจกล่าวได้ว่ารางวัลซีไรต์มีส่วนอย่างยิ่งในการส่งเสริมวรรณกรรมไทยและประเทศเพื่อนบ้านในกลุ่มอาเซียน และเป็นเสมือนสะพานทางวัฒนธรรมที่เชื่อมโยงความเข้าใจอันดีในระดับภูมิภาค โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เป็นที่รู้จักถึงความสามารถด้านสร้างสรรค์ของนักเขียนในกลุ่มประเทศอาเซียน ให้ทราบถึงโภชนาการทางวรรณกรรม ทรัพย์สินทางปัญญาวรรณศิลป์แห่งกลุ่มประเทศอาเซียน เพื่อรับทราบ รับรอง

ส่งเสริมและจรรโลงเกียรติ อัจฉริยะ ทางวรรณกรรมของนักเขียนผู้สร้างสรรค์ และส่งเสริมความเข้าใจและสัมพันธภาพอันดีในหมู่นักเขียนและประชาชนทั่วไปในกลุ่มประเทศอาเซียน

1.3 คำประกาศของคณะกรรมการตัดสินรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) ของประเทศไทย ประจำปีพุทธศักราช 2548 ใจความว่า “คณะกรรมการตัดสินรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน มีมติให้หนังสือรวมเรื่องสั้นเรื่อง เจ้าหญิง ของ บินหลา สันกาลาคีรี ได้รับรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) ของประเทศไทย ประจำปีพุทธศักราช 2548” โดยแสดงเหตุผลว่า “รวมเรื่องสั้น เจ้าหญิง ของบินหลา สันกาลาคีรี นำโลกของจินตนาการมาผสานกับโลกของความจริงโดยใช้รูปแบบนิทานเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการเรียนรู้ประสบการณ์ทางอารมณ์ การเผชิญกับปัญหาและอุปสรรค การแสวงหาความหมายและความสุขของชีวิต แต่ด้วยความเขลา มนุษย์จึงดิ้นรนและหลงอยู่ในมายาในที่สุด ผู้อ่านจะรับรู้ได้ว่าในโลกของความเป็นจริงนั้น โลกมีหลากหลายทางเลือกที่จะไปสู่วิถีชีวิตที่เรียบง่ายและพอดี” (อ้างอิงข้อมูลจากเว็บไซต์ www.seawrite.com)

1.4 รายชื่อวรรณกรรมที่ได้รับรางวัลซีไรต์จากอดีตถึงปัจจุบัน

1.5 การวิเคราะห์วรรณกรรมรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง”

หลักใหญ่ในการดัดแปลงบทประพันธ์เป็นบทละครสำหรับเด็กเรื่อง “ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” คือการเปลี่ยนกลุ่มเป้าหมายและการผสมผสานเรื่องสั้น 2 เรื่องเข้าด้วยกัน คือ สีที่แปดของรุ้งกินน้ำ และ “ลูกหาม” กับสามสหาย แต่ส่วนใหญ่แล้วยังคงยึดตามวรรณกรรม แต่ทอนความซับซ้อนให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายของละคร เหตุผลที่นำ 2 เรื่องมาดัดแปลง นั้นมีสาเหตุจากความเป็นไปได้ในการดัดแปลงเป็นภาพที่สามารถเกิดขึ้นจริงได้บนเวทีการแสดง ทั้งสองเรื่องมีแก่นความคิดที่ใกล้เคียงกัน เข้าใจง่าย และค่อนข้างได้รับความนิยมจากผู้อ่านในระดับต้น ๆ เมื่อเทียบกับเรื่องอื่น ๆ ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์เพียง 2 เรื่องดังกล่าว โดยมีเกณฑ์ในการวิเคราะห์ตามองค์ประกอบของเรื่องสั้น คือ 1.โครงเรื่อง (Plot) และโครงสร้างเนื้อเรื่อง 2.ตัวละคร (Character) 3.แก่นเรื่อง (Theme) 4.ฉากและสถานที่ (Setting) 5.กลวิธีในการเล่าเรื่องหรือมุมมอง (Point of View) และ 6.ลีลาและท่าทีของผู้แต่งและการใช้ภาษา (Style and Language)

เมื่อทำการวิเคราะห์แล้วผู้วิจัยได้นำโครงเรื่องทั้งสองมาผนวกเข้าด้วยกันโดยเปิดเรื่องด้วยโครงเรื่องจากสีที่แปดของรุ้งกินน้ำ และต่อยอดด้วยเรื่องลูกหามกับสามสหาย และจบท้ายด้วยตอนจบของโครงเรื่องจากสีที่แปดของรุ้งกินน้ำ โดยผู้วิจัยลำดับเรื่องตามลำดับเวลา เช่นเดียวกับเรื่องสีที่แปดของรุ้งกินน้ำ ในส่วนของลักษณะตัวละครผู้วิจัยคงลักษณะความแบนราบความกลมเหมือนในวรรณกรรม คือ ด้วยขนบนิทานที่มุ่งนำเสนอให้กับกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็กจึงมีความเชื่อกันว่าตัวละครควรมีความแบน (Flat Character) เพื่อสื่อสารได้อย่างตรงตัว

เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน แต่ขณะเดียวกันก็มีความกลม(Round Character) หรือมีความเป็นมนุษย์ที่มีมิติแฝงอยู่ในพฤติกรรมของตัวละครด้วย เพื่อสื่อสารแก่นความคิดและสะท้อนพฤติกรรมของมนุษย์ผ่านเรื่องราวดังกล่าวได้ แก่นความคิดของวรรณกรรมผู้วิจัยเห็นว่าทั้งสองเรื่องมีแก่นความคิดหลักเดียวกัน คือ สะท้อนค่านิยมแบบทุนนิยม แต่ต่างกันที่รายละเอียด ผู้วิจัยจึงเลือกให้ละครเรื่องนี้มีแก่นความคิดที่สะท้อนค่านิยมแบบทุนนิยมเช่นกัน โดยให้ความสำคัญกับแก่นเรื่องลูกหามกับสามสหายมากกว่าเล็กน้อย ส่วนฉากและสถานที่ผู้วิจัยเลือกนำเสนอภายใต้แนวความคิดรวบยอด (Concept) ความเรียบง่ายในรูปแบบนิทาน เช่น ปราสาทหลังเล็กสี่ชั้น สดใส ทำจากแผ่นกระดานพลาสติก ฉากหลักสี่ขาวที่แทนสถานที่ต่าง ๆ เช่น ถ้า พระราชวัง เป็นต้น กลวิธีการเล่าเรื่องและลีลาของผู้แต่งนั้น ผู้วิจัยพยายามคงเดิมไว้ด้วยการให้มีผู้เล่าเรื่องแบบเล่านิทานเหมือนกันเพียงแต่เปลี่ยนจากเสียงบรรยายของผู้ชายเป็นเสียงของผู้หญิงเท่านั้น

2.ศึกษาประวัติผู้เขียน

ศึกษาจากการให้สัมภาษณ์ ของ บินหลา สันกาลาคีรี ทางหนังสือพิมพ์ นิตยสารและเว็บไซต์ ต่าง ๆ ในช่วงต้นของการรับรางวัล มิได้สัมภาษณ์ด้วยตนเอง เพราะอาจทำให้เกิดคำถามซ้ำ โดยมีรายละเอียดคร่าว ๆ ดังนี้ บินหลามีชื่อจริงและนามสกุลจริงว่า วุฒิชชาติ ชุ่มสนิท มีชื่อเล่นว่า “ต้อ” เกิดที่จังหวัดชุมพร เมื่ออายุ 4 ขวบ ได้ย้ายและไปเติบโตที่สงขลา จบการศึกษาระดับมัธยมจากโรงเรียนมหาวิชิราวุธ สงขลา เคยสอบติดที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ แต่อยากเป็นผู้สื่อข่าว จึงเอ็นทรานซ์ใหม่อีกครั้ง และสอบติดที่คณะนิเทศศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ดังที่ตั้งใจไว้ แต่หนทางการศึกษามีไซ่เป้าหมายสุดท้ายของชีวิต บินหลาจึงเลือกการเขียนเป็นเป้าหมายต่อมา และก้าวจากการเขียนงานที่หลากหลาย ทั้งเรื่องสั้น นวนิยาย วรรณกรรมเยาวชน และสารคดีท่องเที่ยว เช่น ฉันทิมดวงอาทิตย์ (2533) ดวงจันทร์ที่จากไป(2536) หลังอาน (2540) คิดถึงทุกปี (2541) ปลาฉลามพันหลอ (2542) บินที่ละหลา (2543) ตีทะเลสาบ อาบทะเลทราย (2544) รอยยิ้มที่นำเราไป (2545) ทางกันดาร (ใช้นามปากกาว่า "กันดาร กุมารแพนด้า") (2545) เจ้าหญิง (2546) และ คนรักกับจักรยาน (2547) (ข้อมูลจากเนชั่นสุดสัปดาห์ ปีที่ 14 ฉบับที่ 691 วันที่ วันพฤหัสบดีที่ 25 สิงหาคม พ.ศ. 2548)

บินหลาได้เล่าถึงการวางโครงเรื่องและสิ่งที่มีมุ่งหวังให้คนอ่านได้รับกับผู้จัดการออนไลน์ วันที่ 30 สิงหาคม 2548 ว่า "คิดภาพรูปเล่มขึ้นมาก่อน วางโครงเรื่องหลักๆ ขึ้นมาว่ามีแต่ละชั้นแต่ละส่วนเป็นอย่างไรหลังจากนั้นก็ทำแต่ละชั้นส่วนให้สำเร็จแล้วประกอบกันขึ้นมาเป็นเล่ม" เรื่องสั้นชุดนี้ ในขณะที่คิดโครงเรื่องขึ้น คนที่บินหลาอยากให้อ่านที่สุดกลับไม่ใช่เด็ก แต่เป็นพ่อแม่เด็ก บินหลากล่าวว่าอีกส่วนที่สำคัญ คือ เขาเขียนเรื่องนี้ขึ้นมาด้วย 'ความรัก' หากสามารถทำอะไรสักอย่างที่ไม่ใช้นิทานก่อนนอน แต่เป็นนิทานก่อนตื่นบ้าง ซึ่งเขาอยากแทรกความคิดดีๆ ไประหว่าง

ที่คนกำลังนอน นอกจากนี้ยังเป็นหลายงได้ให้สัมภาษณ์ผ่านนิตยสาร a day ฉบับที่ 62 ประจำเดือน ตุลาคม ปี พ.ศ.2548 ถึงเหตุผลที่เลือกนำเสนอเรื่องราวสังคมต่าง ๆ ผ่านนิทานว่า“วิธีการคิดแบบนี้ เนื้อหาแบบนี้ผมว่ามีคนเสนอเยอะแล้ว ผมก็มองว่าทำไมคนที่เสนอมาเยอะๆ ถึงไปไม่ถึงเป้าหมาย ผมคิดว่าวิธีการอย่างเดียวน่าจะไม่พอ ที่นี้ข้อดีของนิทานที่คนมองไม่เห็นคือ มันไม่ใช่แค่สื่อข่าวสาร แต่ตัวนิทานมีความอ่อนโยนในการเล่าเรื่อง ในการถ่ายทอด เป็นตัวพาสารไปด้วย ผมมองว่าความอ่อนโยนนี้แหละที่ทำให้สารไปถึงเป้าหมายถ้าใช้วิธีอื่นสื่อสารก็คงไปไม่ถึงอีกแหละ” ซึ่งสิ่งที่บิณฑล สันกาลาคีรี ได้ให้สัมภาษณ์นั้นล้วนมีเกี่ยวข้องกับงานวิจัยและเป็นประโยชน์ต่อการดัดแปลงบทละครเรื่อง “ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” ทั้งสิ้น เช่น การวางแนวความคิดรวบยอด(Concept)ของละครให้เป็นนิทานก่อนนอน กลุ่มเป้าหมายของละครและอื่น ๆ เป็นต้น

3.ดัดแปลงบทประพันธ์เป็นบทละคร

สรุปหลักเกณฑ์การแปลงบทประพันธ์เป็นบทละครมีดังนี้

1.การเปลี่ยนกลุ่มเป้าหมายจากผู้ใหญ่เป็นเด็กชั้นประถมศึกษาวัย 6-12 ปี

2.ยึดแก่นความคิดของเรื่อง (Theme) ที่สะท้อนแนวความคิดเรื่องทุนนิยมจากวรรณกรรม แต่ผ่านการตีความของผู้ดัดแปลงบทละครและผู้กำกับการแสดงซึ่งก็คือผู้วิจัยให้มีความเรียบง่ายมากขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายหลักของละครเรื่องนี้

3.คงคำและใจความสำคัญจากบทประพันธ์ไว้ให้มากที่สุดและทำการเปลี่ยนแปลงให้เป็นบทสนทนา(Dialogue)และการกระทำ(Action)ของตัวละคร

4.การคงไว้ของลักษณะความกลมในความเป็นของตัวละคร จากวรรณกรรมสู่การแสดงละครเวทีสำหรับเด็ก

5.ผสมผสาน 2 เรื่องสั้น เข้าด้วยกัน คือสีที่แปดของรุ้งกินน้ำและ“ลูกหาม”กับสามสหาย

การดัดแปลงบทประพันธ์เป็นบทละคร ทำโดยการ ผสมผสานเรื่องสั้น 2 เรื่องเข้าด้วยกัน คือ สีที่แปดของรุ้งกินน้ำ และ “ลูกหาม” กับสามสหาย และสร้างเป็นบทละครสำหรับเด็กเรื่อง “ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” โดยใช้จุดเริ่มต้นของเรื่องสีที่แปดของรุ้งกินน้ำ จนถึงช่วงเจ้าหญิงเรียกห้องจะเอารุ้งให้ได้ จนกระทั่งมีพญานางเจ็ดหัวมาลักพาตัวไปเรียกค่าไถ่ แล้วจึงต่อด้วยเรื่องราวของ “ลูกหาม” กับสามสหาย จนกระทั่งพาเจ้าหญิงกลับวังและสั่งสอนพระราชอาและพระราชินีเรียบร้อยแฉ่งจึงจบเรื่องด้วยตอนจบของเรื่องสีที่แปดของรุ้งกินน้ำ โดยมีแก่นความคิดของเรื่อง (Theme) คือ มุ่งสะท้อนค่านิยมสังคมแบบทุนนิยม ที่มองกรอบภายนอกของทุกสิ่งคือความหมายของทุกสิ่ง ซึ่งในความเป็นจริงแล้วสิ่งที่สะท้อนภายนอกกับสิ่งที่อยู่ภายในอาจไม่ตรงกันก็เป็นได้ เช่น ภาพครอบครัวที่มีกันพร้อมหน้าแต่อาจไม่มีความรักต่อกัน พ่อแม่ที่อ้างว่า

ทุ่มเทความรักให้ลูกด้วยสิ่งของฟุ้งเฟ้ออาจไม่เคยรู้เลยว่าจริง ๆ แล้วลูกต้องการสิ่งใด หรือแม้แต่ขอทานที่ดูภายนอกน่าหัวเราะเยาะแต่กลายเป็นคนมีความคิดหรือมีศักดิ์ศรีมากกว่าผู้ดีจอมปลอมก็เป็นได้ ดังนั้นสิ่งที่พิสูจน์ตัวตนของเราจึงมีใช้ค่านิยมของสังคม หากแต่เป็นการกระทำของเราต่างหากที่กำหนดคุณค่าของเรา

บทละครสำหรับเด็กเรื่อง “ลูกหมากับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” จึงประกอบด้วยการแสดง 5 ฉาก โดยให้ฉากที่ 1 เป็นฉากเปิดเรื่องเป็นเกริ่นถึงอุปสรรคปัญหา ฉากที่ 2 เป็นฉากที่ตัวละครพยายามคลี่คลายปัญหา ฉากที่ 3 ฉากของการคลี่คลายปัญหาแรกคือการช่วยเหลือเจ้าหญิง ฉากที่ 4 ฉากของการคลี่คลายปัญหาหลักคือการคลายค่านิยมภายใต้ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม และฉากที่ 5 ฉากจบเรื่อง โดยใช้วิธีการนำเสนอด้วยละครเด็กในรูปแบบนิทาน ที่เปิดด้วยการใช้เสียงบรรยาย (Voice Over) และลงท้ายด้วยเทคนิคเดียวกัน เพื่อให้มีลักษณะเหมือนผู้สร้างสรรค์วางจังหวะความคิดของผู้ชมละครให้เป็นผู้ฟังการเล่านิทานด้วยการใช้เทคนิคเสียงบรรยาย (Voice Over) และจบท้ายเรื่องด้วยเสียงนาฬิกาปลุกเพื่อสื่อถึงการเล่านิทานก่อนนอน เพื่อให้ตรงตามวัตถุประสงค์เดิมของผู้ประพันธ์วรรณกรรม นอกจากนี้ผู้วิจัยยังเลือกใช้เทคนิคภาพนิ่งเล่าเรื่อง (Tableaux Vivant) เพื่อประโยชน์ในการกระชับเวลาในการแสดงด้วย ผู้วิจัยได้ทำประเด็นสรุปสิ่งที่คงไว้และสิ่งที่ผสมผสานสองเรื่องเข้าด้วยกันดังนี้

3.1 ความเดิมที่ต้องการคงที่ มีประเด็นดังนี้

3.1.1 จากวรรณกรรมเรื่องสั้น เรื่อง “สีที่แปดของรุ้งกินน้ำ”

3.1.1.1 การเล่าเรื่องในระยะเวลาของความแตกแยกในครอบครัวของพระราชากับพระราชนิฉัน จนเกิดการแบ่งครึ่งทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่เวลาของเจ้าหญิง

3.1.1.2 การเอาใจเจ้าหญิงด้วยของเล่นและเสื้อผ้าจำนวนหมื่นชิ้น

3.1.1.3 การต่อรองของเจ้าหญิง เช่น จะแปร่งแต่พื้นล่าง ไม่แปร่งพื้นบน , กินหมูแห้ง ๆ ไม่เปียกน้ำแกงจืด เป็นต้น

3.1.1.4 การเรียกร้องเอารุ้งมาเป็นของตน โดยต่อรองกับอีกฝ่ายว่าหากหารุ้งมาให้ไม่ได้จะไปอยู่กับอีกฝ่ายและไม่กลับมาหาอีก

3.1.1.5 ยุทธวิธีในการจับรุ้งของพระราชากับพระราชนิฉัน

3.1.1.6 เจ้าหญิงเรียนรู้ความเป็นไปได้ของการได้รุ้งมาเป็นของตนและรู้จักการรอคอยมากขึ้น และเรียกร้องให้พระราชากับพระราชนิฉันกลับมาคืนดีกัน

3.1.1.7 พระราชากับพระราชนิฉันอ้างว่าต้องรอให้รุ้งมีแปดสีก่อนความต้องการของเจ้าหญิงจึงจะเป็นไปได้

3.1.1.8 สีสี่แปดของรุ่งกินน้ำบังเกิดขึ้นที่แก้มของเจ้าหญิง แต่คนทั้งคู่ยังคงแยกกันอยู่ตามเดิม

3.1.2 จากวรรณกรรมเรื่องสั้น เรื่อง “ลูกหาม” กับสามสหาย “

3.1.2.1 การถูกเหยียดหยามจากชาวเมือง ของบรรดาลูกหาม

3.1.2.2 การขออาสาปราบพญางูเจ็ดหัวของลูกหามและสหาย

3.1.2.3 การอธิบายที่มาของชื่อลูกหาม

3.1.2.4 การที่พญางูเจ็ดหัวจับตัวเจ้าหญิงไปเป็นตัวประกันเพื่อ

เรียกค่าไถ่เป็นปราสาทเจ็ดหลัง

3.1.2.5 รางวัลนำจับตัวพญางูเจ็ดหัว

3.1.2.6 ตัวละครอับที่ทำหน้าที่เฉลยว่างูมีเจ็ดหัว

3.1.2.7 ตัวละครทั้งเจ็ดของวรรณกรรมเช่น เจ็ดขามูไร คนแคะหิ้งเจ็ด เจ็ดสิงห์แดนเสือ และพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น

3.1.2.8 การเดินทางและยุทธวิธีในการสู้รบกับพญางูเจ็ดหัวของ

ลูกหามและสหาย

3.1.2.9 การเฉลยชื่อของเจ้าหญิงต่อพระราชาและพระราชินี

3.1.2.10 การที่ลูกหามแนะนำแก่พระราชาและพระราชินีเรื่อง

จำนวนปราสาทที่เหมาะสม

3.1.2.11 คำเฉลยบนป้ายหลุมศพของคุณครูย่าฮุก

3.1.2.12 บั้นปลายชีวิตของพญางูเจ็ดหัว

3.1.2.13 ชื่อตัวละครทั้งหมด

3.1.2.14 กลุ่มจีเจ็ดที่เมื่อจบเรื่องแล้วก็ยังไม่ปรากฏตัว

3.2 สิ่งที่เกิดจากการสร้างสรรค์ใหม่โดยผสมผสานสองเรื่องจากวรรณกรรมเข้าด้วยกัน มีประเด็นดังนี้

3.2.1 ผสมผสาน 2 เรื่องให้เป็นหนึ่งเดียว โดยให้เจ้าหญิงจากเรื่องสี่ที่แปดของรุ่งกินน้ำถูกพญางูเจ็ดหัวจับตัวไป และจุดนี้คือจุดเชื่อมต่อระหว่าง 2 เรื่องเข้าด้วยกัน ด้วยการออกแบบให้มีพระราชา พระราชินี เจ้าหญิง ทหารและสนมเป็นคนเดียวกัน

3.2.2 ปรับบทบรรยายในหนังสือให้เป็นบทพูดในละคร

3.2.3 ปรับลดจำนวนของบรรดาเจ็ดบางตัวละครออก เช่น เจ็ดประจัญบาน และ เจ็ดยอดมนุษย์ เพื่อลดจำนวนของนักแสดง

3.2.4 ใช้เทคนิคเสียงบรรยาย (Voice Over) และนำเสนอภาพด้วยการใช้เทคนิคการเล่าเรื่องด้วยภาพ (Tableaux Vivant) เพื่อรวบใจความในการบรรยายบางช่วงให้เหลือเพียงช่วงเปิดเรื่องและปิดเรื่องเพื่อกระชับเวลาในการแสดง

3.2.5 ช่วงบรรยายบันปลายของพญางูเจ็ดหัว ใช้ทีมงานเบื้องหลัง (Backstage) เดินถือภาพเข้ามาโชว์ทีละหนึ่งคน

3.2.6 ปิดเรื่องด้วยเสียงนาฬิกาปลุกเพื่อสื่อถึงแนวความคิดรวบยอด (Concept) นิทานก่อนตื่น

3.2.7 เปลี่ยนผู้เล่าเรื่องจากผู้ชายเป็นผู้หญิง

ในการเขียนบทละครเรื่องนี้มีทั้งสิ้น 3 ร่าง เนื่องจากเกิดปัญหาหลังจากนำไปซ้อมกับนักแสดง โดยมีแนวทางในการปรับเพื่อความเป็นธรรมชาติในการแสดง การเพิ่มบทตลก การดูแลภาพรวมของละครให้ตรงตามแนวความคิดรวบยอดให้มากที่สุด โดยในบทละครร่างที่ 1 มีสิ่งที่ต้องแก้ไขดังนี้

1. ปรับบทสนทนาในละคร เพื่อให้นักแสดงแสดงได้เป็นธรรมชาติ แก้ไขบทสนทนาบางช่วงให้เข้าใจง่ายขึ้น และเพิ่มการกระทำบางช่วงให้ชัดเจน

2. ปรับมุขตลกบางช่วงให้สนุกสนานมากขึ้น

3. เพิ่มเติมเสียงนาฬิกาปลุกเพื่อสนับสนุนแนวความคิดรวบยอด (Concept) ของนิทานก่อนตื่น

4. ลดความยุ่งยากในบางส่วน เช่น ลดการทำงานของทีมงานเบื้องหลัง (Backstage) เปลี่ยนการเข้าออกของตัวละครทหาร เพื่อกระชับเวลา

5. ปรับฉากให้ตรงกับสภาพความเป็นจริง

สิ่งที่ต้องแก้ไขในร่างที่ 2

1. ปรับมุขตลกบางช่วงให้สนุกสนานมากขึ้น

2. ปรับบทสนทนาในละคร เพื่อให้ตอนจบมีความชัดเจนมากขึ้น

ปฏิบัติการตอบกลับ (Feedback) จากการแก้ไขบทเป็นร่างที่ 3

จากการแก้ไขเพิ่มเติมในส่วนของมุขตลกนั้นมีผู้ชมที่ชมในรอบที่ 3 และได้มีโอกาสชมอีกในรอบที่ 4 และ 5 ได้แสดงความคิดเห็นว่า มีการแก้ไขในส่วนที่บกพร่องในรอบการแสดงที่ 3 แล้ว และได้ผลค่อนข้างดี คือ ละครสนุกขึ้น และ เข้าใจตอนจบของเรื่องมากขึ้น แม้ว่าอาจเป็นวิธีที่ไม่ถูกต้องนักที่ใช้การอธิบายด้วยคำพูดของสนมและเจ้าหญิงในการไขความกระจ่างแทนการกระทำ แต่ด้วยปัญหาด้านเวลาในการปรับแก้เพียง 1 วัน จึงไม่สามารถใช้วิธีอื่นในการปรับแก้ประเด็นปัญหาดังกล่าวได้

4. การคัดเลือกนักแสดง/ทีมงาน

4.1 การคัดเลือกนักแสดง

การคัดเลือกนักแสดง (Casting หรือ Tryout) มีวิธีการในการคัดเลือกหลายวิธี คือ

4.1.1 การสัมภาษณ์ตัวต่อตัวและแสดงสด

คือการสอบถามข้อมูลส่วนตัวจากนักแสดงเพื่อค้นหาตัวตนหรือบุคลิกลักษณะของนักแสดงว่าตรงกับบุคลิกลักษณะของตัวละครหรือไม่ และใช้บทละครในการทดสอบการตีความและแสดงสด (Improvisation) เพื่อดูไหวพริบและปฏิภาณ

4.1.2 การคัดเลือกจากความสัมพันธ์ส่วนตัว

คือการที่ผู้กำกับการแสดงมีความรู้จักกับนักแสดงมาเป็นระยะเวลาหนึ่ง จนแน่ใจว่านักแสดงคนดังกล่าวมีบุคลิกลักษณะตรงกับตัวละครที่ต้องการ และมีความสามารถทางด้านการแสดงที่สามารถแสดงละครซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีนี้ในการคัดเลือกนักแสดง ผู้วิจัยได้คัดเลือกนักแสดงจากนักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เนื่องจากผู้วิจัยเป็นอาจารย์และคุ้นเคยกับบุคลิกลักษณะนิสัยและการทำงานของนักศึกษาเหล่านี้เป็นอย่างดี จึงอาจเป็นปัจจัยที่ทำให้การทำงานง่ายขึ้น และจากคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งผู้วิจัยศึกษาอยู่เพิ่มเติม จึงได้นักแสดงมาจำนวน 25 คน

โดยมีหลักในการพิจารณาเลือกนักแสดง ดังนี้

1. มีใจรักละครเวที
2. มีทักษะทางด้านการแสดงละครเวที
3. มีบุคลิกลักษณะตรงกับตัวละคร
4. มีจิตใจเปิดกว้างยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น
5. มีเวลาว่างสำหรับการซ้อม

ผู้วิจัยจึงเห็นว่า หากมีสิทธิในการเลือกตั้งแต่เบื้องต้นก็ควรใช้เกณฑ์ 5 ข้อที่กล่าวไปแล้วเพื่อให้การทำงานเป็นไปอย่างราบรื่นและงานที่สำเร็จออกมาก็จะมีประสิทธิภาพมากขึ้นด้วย

นอกจากเกณฑ์เบื้องต้นแล้วผู้วิจัยได้ทำการทดลองสิ่งใหม่ในละครเด็กด้วยการคัดเลือกนักแสดงที่แสดงเป็นเจ้าหญิง ซึ่งคนทั่วไปมีภาพซ้ำซาก จำเจ (cliché) ว่าเจ้าหญิงต้องสวย น่ารัก ผิวขาวและรูปร่างแบบบาง ด้วยการคัดเลือกนักแสดงที่มี ผิวคล้ำ รูปร่างอวบมารับบทเจ้าหญิง และอาศัยความน่ารักในด้านบุคลิกลักษณะของนักแสดงและความสามารถด้านทักษะการแสดงเข้ามาช่วยเสริมให้เจ้าหญิงดูน่ารักมากขึ้น ซึ่งเหตุผลที่ผู้วิจัยเลือกนักแสดงนอกจากตั้งใจทดลองแล้วยังมีเหตุผลส่วนที่สอดคล้องกับแก่นความคิดของเรื่องด้วย

4.2 การคัดเลือกทีมงาน

เป็นการคัดเลือกจากความสัมพันธ์ส่วนตัว โดยทีมงานในละครเรื่องนี้มี 5 ฝ่าย คือทีมงานฝ่ายฉาก จำนวน 1 คน ทีมงานฝ่ายแสง จำนวน 3 คน ทีมงานฝ่ายเสียง จำนวน 1 คน ทีมงานฝ่ายเสื้อผ้า แต่งหน้าและทำผม จำนวน 3 คน และทีมงานฝ่ายประชาสัมพันธ์ จำนวน 3 คน

5. การตีความ

ผู้วิจัยเลือกใช้หลักการเขียนบทละครสำหรับเด็ก คือ การสร้างโครงเรื่อง (plot) และ โครงสร้างเนื้อเรื่อง การสร้างตัวละคร (characters) และ การเขียนบทสนทนา มาวิเคราะห์ บทละคร ดังนี้

5.1 การสร้างโครงเรื่อง (plot) และโครงสร้างเนื้อเรื่อง

โครงสร้างของเรื่องประกอบด้วย ตอนเริ่มเรื่อง (Beginning) ดึงดูดความสนใจ ด้วยการใช้นเสียงบรรยาย (Voice Over) และเทคนิคภาพนิ่งเล่าเรื่อง (Tableaux Vivant) เพื่อเกริ่น ประวัติของพระราชาและพระราชินี และตามด้วยตอนดำเนินเรื่อง (Rising Action) ซึ่งเป็นช่วงที่ปม ปัญหากำลังเริ่มก่อตัวขึ้น ด้วยการเรียกร้องต้องการรุ่งของเจ้าหญิง แม้พระราชาและพระราชินีจะ พยายามเท่าใดก็ไม่เป็นผล จนในวันหนึ่งขณะที่เจ้าหญิงกำลังแผลงฤทธิ์ก็ถูกพญางูเจ็ดหัวจับตัวไป และมีตัวละครบรรดาเจ็ดทั้งหลายมาช่วยไว้แต่ก็ไม่เป็นผล จนเหล่าลูกหามและสหายออกมาอาสา ขอไปปราบพญางูเจ็ดหัว ถือเป็นจุดขัดแย้ง (Conflict) ที่ทำให้เรื่องราวเกิดความสนุกสนาน นำ ติดตาม จนความขัดแย้งดำเนินไปถึงขีดสุด ถึงจุดวิกฤติของเรื่อง (Climax) โดยเหล่าลูกหามและ สหายได้ต่อสู้กับพญางูได้สำเร็จและกลับเข้าเมือง จนนำไปสู่การร้องขอของพระราชาให้พวกเขาอยู่ ต่อ และนำไปสู่จุดคลี่คลายของเรื่อง (Falling Action) คือตัวละครลูกหามได้ชี้แนะแนวทางในการ แก้ปัญหาที่แท้จริงให้แก่พระราชาและเฉลยที่มาของชื่อตนเองให้เจ้าหญิงฟัง สุดท้ายตอนจบเรื่อง (Ending) เจ้าหญิงค้นพบสิ่งที่แปดของรุ่งกินน้ำแต่ว่าสภาพปัญหาในครอบครัวก็ยังคงไม่ได้รับการ แก้ไข จัดเป็นการจบเรื่องด้วยความเศร้า (Sad Ending) แต่ผู้ชมก็รู้สึกภูมิใจที่ตัวละครเจ้าหญิงใช้ ชีวิตอยู่ได้ภายใต้เงื่อนไขแบบนี้ โดยมีจุดขัดแย้ง (Main Conflict) หรือจุดขัดแย้งหลักของเรื่อง คือ คนกับค่านิยมของสังคม เป็นจุดซึ่งทำให้เกิดการกระทำ (Action) ที่เป็นเหตุการณ์ทั้งหมดของเรื่อง

5.2 การสร้างตัวละคร (characters)

ผู้วิจัยนำเสนอตัวละครโดยอ้อม (Indirect Method) คือ การนำเสนอข้อมูลผ่าน พฤติกรรมที่แสดงออก เช่น การกระทำและคำพูด ละครเด็กทั่วไปมีตัวละคร 2 ลักษณะ คือ ตัวละครแบบแบน (Flat Character) ซึ่งเป็นตัวละครที่เรียบง่าย ไม่มีความซับซ้อนในบุคลิกภาพ เป็น ตัวละครด้านเดียว และมีลักษณะคงที่ตลอดเรื่อง และ ตัวละครแบบกลม (Round Character) เป็นตัวละครที่มีความใกล้เคียงกับความเป็นมนุษย์มากกว่าแบบแรก มีบุคลิกภาพซับซ้อนคล้าย

ชีวิตจริง แต่เนื่องจากผู้ประพันธ์วรรณกรรมเรื่องเจ้าหญิงนั้น มิได้แบ่งบุคลิกลักษณะของตัวละครให้เป็นแบบแผนหรือกลมอย่างชัดเจน ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในหัวข้อวิเคราะห์บทประพันธ์ คือ ลักษณะของตัวละครมีความแบนครอบคลุมอยู่ คือ ใช้ความแบนในขนบของนิทานเพื่อสื่อสารบุคลิกที่ชัดเจน เช่น ตัวละครเจ้าหญิงที่เอาแต่ใจ ชอบเรียกร้องความสนใจ แต่ภายหลังเผชิญวิกฤติก็สามารถเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้ ขณะที่พระราชและพระราชินี ไม่ว่าจะตัวละครจะเผชิญกับวิกฤติใด แต่เมื่อปัญหาคลี่คลายลงก็ไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงใด ๆ การนำเสนอแบบนี้ขึ้น เพื่อให้การสื่อแก่นความคิดทำได้ชัดเจนภายใต้รูปแบบนิทาน ขณะเดียวกันผู้วิจัยทำการดัดแปลงบทประพันธ์เป็นบทละครโดยยึดหลักการคงสิ่งเดิมไว้ให้มากที่สุด เช่นเดียวกัน ในประเด็นดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมิได้แบ่งตัวละครในสภาวะแบบกลมหรือแบนแต่อย่างใด เพียงแต่จำแนกตัวละครเป็น 2 ฝ่าย โดยใช้ปัจจัยด้านความสำคัญของบทบาทและเวลาในการปรากฏตัวบนเวที ดังนี้

1. ตัวละครหลัก คือ ตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในเรื่อง มีเวลาในการปรากฏตัวบนเวทีมากพอสมควร ได้แก่ เจ้าหญิง พระราชา พระราชินี ลูกหาม 1-3 ลูกหิม ลูกหูนม ลูกหูน ทหารสนม และพญาจิ้งจอก

2. ตัวละครประกอบ คือ ตัวละครที่มีบทบาทสำคัญรองลงมา มีเวลาในการปรากฏตัวบนเวทีไม่มากนัก ได้แก่ อาบั้ง เจ็ดเซียนชามูไร เจ็ดสิงห์แดนเสือ คนแคะทั่งเจ็ด พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น และคุณครูย่าฮุก

การวิเคราะห์ตัวละคร ผู้วิจัยวิเคราะห์รายละเอียดด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ความต้องการที่เป็นนามธรรม (Abstract Objective) คือ ความต้องการสูงสุดที่ตัวละครปรารถนา เป็นความต้องการที่เป็นคำนิยามหรือแนวความคิด เช่น ความต้องการความรัก ความอบอุ่น ความต้องการการยอมรับของสังคม ความต้องการความมั่นคงในชีวิต เป็นต้น

2. ความต้องการที่เป็นรูปธรรม (Concrete Objective หรือ Immediate Objective) คือ ความปรารถนาที่เป็นรูปเป็นร่าง มองเห็นได้มากกว่าความต้องการแบบแรก หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าเป็นความต้องการย่อยของตัวละครในแต่ละฉาก โดยความต้องการทั้งหมดที่เกิดขึ้นในข้อนี้ ล้วนปรารถนาและมุ่งประสงค์จะทำให้สำเร็จเพื่อให้ได้ความต้องการที่เป็นนามธรรม (Abstract Objective) มา

3. อุปสรรคของตัวละคร (Obstacle) คือ สิ่งที่ขัดขวางมิให้ตัวละครได้มาซึ่งความต้องการที่เป็นนามธรรม (Abstract Objective)

4. กลวิธีในการเอาชนะอุปสรรคของตัวละคร (Tactics) คือ กลวิธีในการเอาชนะอุปสรรคเพื่อให้ได้ความต้องการที่เป็นนามธรรม (Abstract Objective)

และเมื่อสรุปจำนวนตัวละครในเรื่อง แบ่งเป็น ตัวละครที่เป็นมนุษย์จำนวน 34 ตัวละคร คือ พระราชา พระราชินี เจ้าหญิง สนม ทหาร อาบั้ง เจ็ดเซียนชามูไร เจ็ดสิงห์แดนเสือ คนแคระทั้งเจ็ด และพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น และตัวละครที่เป็นสัตว์จำนวน 14 ตัวละคร คือ ลูกหาม 1,2,3 ลูกหิม ลูกหิม ลูกหิม ลูกหิม คุณครูย่าฮุก และ พญาเงี้ยว รวมตัวละครทั้งสิ้น 48 ตัวละคร แต่มีบทบาทในเรื่องเพียง 47 ตัวละคร คือ ไม่มีคุณครูย่าฮุกเพราะเป็นเพียงตัวละครที่ถูกกล่าวถึงเท่านั้นแต่ไม่ได้ปรากฏบนเวที ตัวละครทั้งหมดนี้ใช้ผู้แสดงทั้งสิ้น 25 คน โดยใช้การแสดงซ้ำ คือ นักแสดงหนึ่งคนแสดงเป็นหลายตัวละคร เพื่อควบคุมจำนวนของนักแสดงไม่ให้มีมากเกินไป

5.3 การเขียนบทสนทนา

บทละครเรื่องนี้ใช้ภาษาในการสนทนาเป็นภาษาพูด แม้ว่าจะดัดแปลงมาจากวรรณกรรมแต่ผู้วิจัยได้ทำการดัดแปลงให้เป็นภาษาพูดเพื่อความเป็นธรรมชาติทางการแสดง โดยบทสนทนาส่วนใหญ่มีความกระชับ ไม่เยิ่นเย้อ และแฝงมุขตลกไว้มากมาย

6. การซ้อมละครและการกำกับการแสดง

6.1 การซ้อมละคร สามารถแบ่งได้ 5 ช่วง (มัทนี รัตนิม, 2546) คือ

6.1.1 การอ่านและตีความ (Reading and Interpretation Rehearsals)

ในช่วงแรกของการซ้อม ผู้วิจัยในฐานะผู้กำกับการแสดงได้ทำการซ้อมอ่านบทครั้งแรก (First Reading) โดยการให้นักแสดงมานั่งล้อมวงและทำการอ่านบทไปพร้อม ๆ กัน ในรอบแรกนั้นเป็นการอ่านเพื่อรับเนื้อความของเรื่อง ไม่ต้องมีการตีความผ่านน้ำเสียงใด ๆ เพื่อเป็นการป้องกันการล้อมกรอบความคิดของนักแสดงเอง ซึ่งหากเกิดปัญหาดังกล่าวจะแก้ไขได้ยากเมื่อมีการซ้อมการแสดงเกิดขึ้น ต่อมาจึงมีการอ่านรอบสองเพื่อทำความเข้าใจเนื้อความให้มากขึ้น

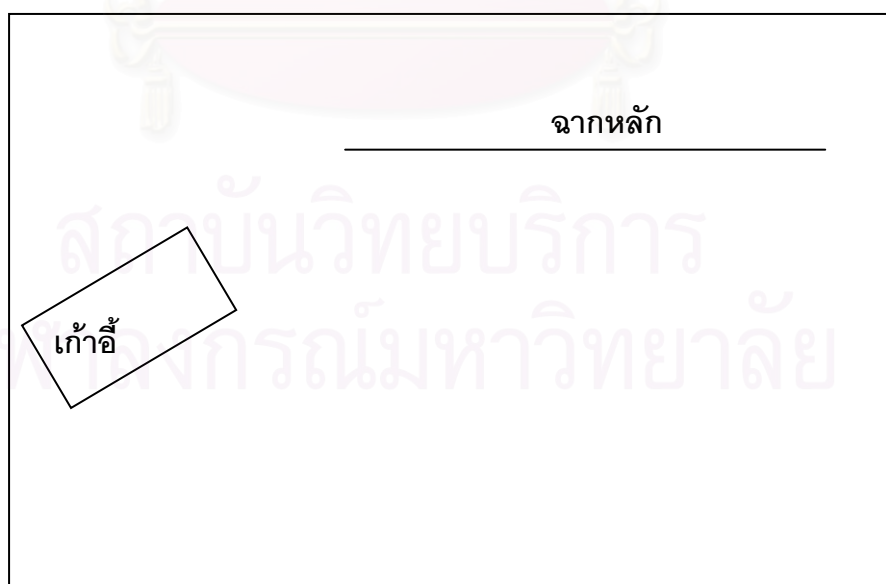
6.1.2 การกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking Rehearsals) มีหลักเกณฑ์ในการกำหนดตำแหน่งและทิศทาง คือ นักแสดงยืนไม่ปิดตัว นักแสดงไม่ยืนซ้อนกัน ส่วนใหญ่แล้วมักจัดให้ตัวละครที่มีความสำคัญกว่าในฉากนั้น ๆ อยู่บริเวณด้านหน้าหรือบริเวณกลางเวที หรืออยู่ในตำแหน่งที่สูงกว่า หรืออยู่บริเวณที่เป็นจุดดึงดูดสายตาของผู้ชม ในละครเด็ก เรามักสื่อสารการกำหนดตำแหน่งและการเคลื่อนไหวแบบตรงไปตรงมา และการกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวที่ดี ควรให้นักแสดงรู้สึกเป็นอิสระและมีความเป็นธรรมชาติ ขณะเดียวกันก็สามารถสื่อสารคำพูด ความคิด การกระทำ อารมณ์และความรู้สึกของตัวละคร สื่อสารบุคลิกลักษณะของตัวละคร สื่อสารความสัมพันธ์ของตัวละคร และสื่อสารแรงจูงใจของตัว

ละคร ตามความต้องการของผู้กำกับการแสดงได้อีกด้วย โดยในละครเรื่องนี้มีการบันทึกตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking) ทั้งสิ้น 56 รูปภาพ โดยมีส่วนประกอบดังนี้

6.1.2.1 บทละครที่มีการลงเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ไว้ การทำเครื่องหมายในบทละครจะประกอบด้วยสัญลักษณ์และตามด้วยตัวเลข โดยทำเครื่องหมายลงในบทละครตำแหน่งเดียวกับช่วงที่มีการเคลื่อนไหว อาทิ เมื่อตัวละครเดินครั้งที่ 1 ตรงกับบทสนทนาใด ก็ควรมีสัญลักษณ์ตรงจุดนั้น เช่น ● 1 ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แสดงว่า ตัวกลมสีแดงแทนตัวละครพระราชนิ เลขหนึ่งสีแดง แทนการเคลื่อนไหวไปยังตำแหน่งที่หนึ่งของพระราชนิ และเมื่อเครื่องหมายนี้อยู่ตรงบทสนทนาใด ตัวละครก็ควรเริ่มเดิน เป็นต้น เครื่องหมายที่ทำสัญลักษณ์ในบทละครควรมีขนาด รูปทรงและสีเส้นที่เห็นได้ชัดเจน และมีลักษณะเดียวกันกับ

6.1.2.2 รูปภาพแสดงตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking) ประกอบด้วย

6.1.2.2.1 ภาพมุมสูงหรือมองจากด้านบนของฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก (Top View) ในภาพดังกล่าวจะมีทั้งสัญลักษณ์และตัวอักษรเพื่อบ่งบอกว่าสัญลักษณ์ดังกล่าวเป็นสิ่งของอะไร โดยใส่ภาพที่มีลักษณะดังกล่าวนี้ลงในตอนแรกของการบันทึกการกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking) เพียงครั้งเดียว หลังจากนั้นให้ใส่เพียงกรอบที่เป็นภาพมุมสูงเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องใส่ตัวอักษร เพราะจะทำให้รูปภาพแสดงตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking) นั้นรกตาและอ่านความหมายเข้าใจได้ยาก เช่น ภาพมุมสูงจากละครเรื่องนี้

ภาพที่ 181 ภาพมุมสูงของฉาก ที่ 1 , 3 และ 5 ของเรื่อง "ลูกหมากับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด"

กรอบของเวทีโดยทั่วไปมักใช้อัตราส่วน 1 เมตร ต่อ 1 เซนติเมตร แต่เนื่องจากละครเรื่อง "ลูกหามกะสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด" มีลักษณะเป็นละครเวทีที่เดินทางไปแสดง 3 สถานที่ โดยเดินทางไปแสดงตามโรงเรียน 2 แห่ง คือ โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และโรงเรียนสาธิต (ฝ่ายประถม) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โรงเรียนละ 1 รอบ รวมจัดแสดงตามโรงเรียนจำนวน 2 รอบ และเดินทางไปแสดงที่ห้องประชุม ดร.เทียม (ห้องใหญ่) อาคาร 1 ชั้น 4 คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 3 รอบ รวมทั้งสิ้นละครเรื่องนี้จัดเร่แสดงตามสถานที่ต่าง ๆ 3 สถานที่ รวม 5 รอบ การที่ละครเรื่องนี้ต้องเร่แสดง จึงมีผลทำให้เวทีการแสดงในแต่ละรอบมีขนาดไม่เท่ากัน ประกอบกับผู้วิจัยได้ออกแบบให้ละครเรื่องนี้เป็นละครที่ไม่เคร่งครัดด้านสถานที่แสดงเท่าใดนัก โดยสามารถจัดแสดงที่ใดก็ได้ ขอเพียงมีพื้นที่พอสำหรับนักแสดงจำนวน 25 คน ก็สามารถเปิดการแสดงได้แล้ว จึงทำให้กรอบของเวทีในการจัดบันทึกตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว(blocking)นี้ปราศจากอัตราส่วนพื้นที่และทางเข้า-ออกเวทีที่ตายตัว เพราะในแต่ละสถานที่ การใช้ทางเข้า-ออกก็แตกต่างกัน เช่น การจัดแสดงตามโรงเรียนต้องใช้ทางเข้า-ออกเพียง 2 ทาง คือ ด้านหลังฉากหลักทางซ้ายและขวา แต่ในการจัดแสดงที่ห้องประชุม ดร.เทียม จะมีทางเข้า-ออก ถึง 4 ทาง คือ ด้านหลังฉากหลักทางซ้ายและขวา และด้านข้างทางซ้ายและขวา แต่ผู้วิจัยได้ออกแบบการเข้าออกมาให้มีลักษณะ 2 ทาง เพื่อป้องกันการแก้ปัญหาในภายหลัง กรณีโรงเรียนที่ต้องไปเร่แสดงไม่มีทางเข้าออก 3 และ 4 จึงกำหนดทางเข้า-ออกให้มีเพียง 2 ทาง และในการจัดบันทึกตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (blocking) ครั้งนี้ก็จะใช้ทางเข้า-ออกเพียง 2 ทางเช่นกัน

6.1.2.2.2 สัญลักษณ์แทนตัวละคร ในเรื่องนี้มี

สัญลักษณ์ทั้งหมด 5 รูปทรง คือ วงกลม สามเหลี่ยม สี่เหลี่ยม หัวใจ และดาว และเพิ่มเติมสีสันจนกลายเป็น 31 แบบ เพื่อสื่อถึงตัวละคร 47 ตัวละคร เนื่องจากตัวละครคุณครูย่าสุกมิได้ปรากฏบนเวทีจึงไม่ต้องมีสัญลักษณ์แทนค่า

6.1.2.2.3 ตำแหน่งการเดินและวิธีการเดินหรือวิถีโคจร

ตำแหน่งการเดินและวิธีการเดินหรือวิถีโคจร คือ ตัวเลขแสดงตำแหน่งที่ตัวละครต้องเคลื่อนไหวไปยังตำแหน่งจุดหมาย โดยทั่วไปจะเดินตามลำดับตำแหน่ง 1, 2, 3, ... คือ เดินจากตำแหน่งที่ 1 ไปยังตำแหน่งที่ 2 และไปยังตำแหน่งที่ 3 เป็นต้น ส่วนวิธีการเดินหรือวิถีโคจร คือ เส้นประที่แสดงวิธีการเคลื่อนไหวไปยังตำแหน่งจุดหมาย ซึ่งอาจเดินเป็นเส้นตรง เส้นโค้ง เดินเป็นวงกลม หรือเดินซิกแซก เป็นต้น เหตุที่ผู้วิจัยใช้เส้นประแทนวิธีการเดินหรือวิถีโคจร เนื่องจากตัวละครในละครเรื่องนี้มากถึง 48 ตัวละคร หากใช้เส้นทึบในการวาดวิถีโคจรอาจทำให้รูปภาพแสดงการเคลื่อนไหวนั้นดูรกตาและอาจทำให้สื่อความหมายได้ไม่ชัดเจน นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ทำการแบ่งเส้นประวิถีโคจรเป็น 2 ประเภท คือ เส้นประแทนวิถีโคจรรายบุคคล และเส้นประแทนวิถีโคจรราย

กลุ่ม หากหากใดมีตัวละครจำนวนมากผู้วิจัยจะนำเส้นประแทนวิถีโคจรรายกลุ่มมาใช้ประกอบซึ่งมีผลทำให้ภาพดูสะอาด น่าชม และมองแล้วเข้าใจง่ายมากกว่า

6.1.2.3 คำอธิบายเพิ่มเติม เป็นส่วนที่ลงรายละเอียดของสัญลักษณ์ต่างๆ เพื่อประกอบการอ่านหรือประกอบการทำความเข้าใจในการจัดบันทึกการเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ซึ่งในส่วนนี้ผู้วิจัยกำหนดตำแหน่งให้อยู่บริเวณด้านล่างสุดของรูปภาพในทุกการเคลื่อนไหว สาเหตุที่ไม่นำไปไว้ในตอนท้ายของการจัดบันทึกเพียงครั้งเดียวนั้น เป็นเพราะจำทำให้อ่านการจัดบันทึกไม่สะดวก และเสียเวลาในการเปลี่ยนหน้าเพื่อทำการอ่าน เป็นต้น

ในการกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว ต้องออกแบบให้มีความเป็นธรรมชาติ ทั้งนี้ ต้องเกิดจากความร่วมมือกันระหว่างผู้กำกับการแสดงและนักแสดงเพื่อหาจุดร่วมของตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวที่นักแสดงรู้สึกอิสระและเป็นธรรมชาติ ขณะเดียวกันต้องสื่อความหมายที่ผู้กำกับการแสดงต้องการสื่อสารได้ด้วย ประกอบกับในการกำหนดตำแหน่งต่าง ๆ ผู้กำกับการแสดงควรพิจารณาว่ามีการยืนบังกันหรือไม่ หรือแม้แต่นักแสดงยืนปิดตัวหรือทำให้ผู้ชมมองไม่เห็นหน้านักแสดงนานเกินไปหรือเปล่า และสุดท้ายคือ การออกแบบต่าง ๆ ต้องทำให้เรื่องราวของละครสั้นไหล น่าสนใจ ทำให้ผู้ชมไม่รู้สึกเบื่อหน่ายหรือเกิดความเพิดเพลินและมีสมาธิอยู่กับละครได้จนจบเรื่อง

ในการซ้อมกำหนดตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหว (Blocking Rehearsal) นั้น ผู้วิจัยได้ทำการแบ่งเป็นฉาก โดยใช้เวลาในการซ้อมในส่วนนี้ฉากละ 1 วัน โดยผู้วิจัยได้ออกแบบตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวเรียบร้อยแล้ว แต่เพื่อความเป็นธรรมชาติและให้นักแสดงได้แสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วม จึงให้นักแสดงลองเคลื่อนไหวและกำหนดตำแหน่งตามแรงจูงใจที่มีก่อน และเมื่อผู้วิจัยพิจารณาแล้วพบว่าการเคลื่อนไหวดังกล่าวน่าสนใจและสื่อสารได้ดีกว่า ผู้วิจัยก็จะเปลี่ยนการออกแบบใหม่ หรือนำมาผสมผสานกับที่ได้ออกแบบไว้ก่อนหน้านี้ แต่หากการเคลื่อนไหวของนักแสดงไม่สื่อสารเพียงพอตามความต้องการของผู้วิจัย ผู้วิจัยก็จะชี้แจงถึงตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวที่ได้เตรียมไว้พร้อมทั้งแสดงเหตุผลในการใช้ตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวดังกล่าวด้วย ทั้งนี้ตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวอาจเปลี่ยนแปลงได้หลายครั้ง ขึ้นอยู่กับสิ่งที่พบใหม่ ๆ ในการซ้อมแต่ละครั้ง หรือแม้แต่เมื่อมีการจัดการแสดงแล้วมีผู้ชมแสดงความคิดเห็นว่าตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวไม่เหมาะสม ก็อาจมีการเปลี่ยนแปลงได้อีก ขึ้นอยู่กับเวลาในการปรับแก้และความเป็นไปได้ในส่วนต่างๆ จึงอาจกล่าวได้ว่า ไม่มีตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวที่เสร็จสมบูรณ์ มีเพียงตำแหน่งและทิศทางของการเคลื่อนไหวล่าสุดที่ใช้ในการแสดงครั้งนั้น ๆ เพราะหากต้องนำละคร

เรื่องดังกล่าวไปแสดงตามสถานที่ต่าง ๆ ที่อาจมีขนาดใหญ่ขึ้นหรือเล็กลง ก็มีความจำเป็นต้องปรับแก้ให้เหมาะกับสถานที่นั้น ๆ อีกครั้ง

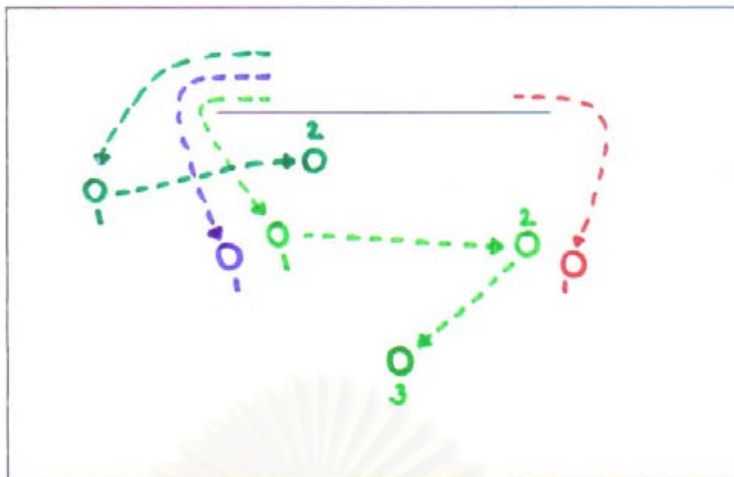
6.1.3 การซ้อมรายละเอียด (Polishing Rehearsals) (มัทนี รัตน์ ,2546) เป็นขั้นตอนของการใส่รายละเอียดและดูแลภาพรวมของละครทั้งหมด ดังนี้

6.1.3.1 การพัฒนาอารมณ์และบุคลิกลักษณะของตัวละครให้เด่นชัด เช่น ในขั้นแรกตัวละครเจ้าหญิงจะแสดงอารมณ์ก้าวร้าวมากเกินไปเกินกว่าความเอาแต่ใจ ทำให้ตัวละครที่ปรากฏบนเวทีไม่น่ารัก จึงต้องทำความเข้าใจกับนักแสดงใหม่ ถึงเหตุผลที่ตัวละครเจ้าหญิงเอาแต่ใจ

6.1.3.2 การพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวละครว่าน่าเชื่อถือ และนักแสดงมีความจริงใจเพียงพอที่จะสื่อสาร เช่น ในช่วงแรกของความสัมพันธ์ชั้นที่สามมี-ภรรยาของพระราชินีที่แสดงอาการโอบกอดกันด้วยความรัก แต่เมื่อซ้อมหลายรอบมากขึ้น ความรักที่นักแสดงทั้งคู่แสดงออกต่อกันกลับน้อยลง จึงต้องมีเล่นเกมส์เพื่อสร้างความสัมพันธ์ ความคุ้นเคย และสร้างความสดใสให้กลับมาสู่การแสดง

6.1.3.3 จังหวะและลีลาของการเคลื่อนไหวมีพลัง สื่อความหมายและใช้เวลาได้อย่างเหมาะสม (Timing) สมเหตุสมผลและจริงใจ ในช่วงแรกของการซ้อมละครเรื่องนี้นักแสดงมีความสุขที่ได้ซ้อม แต่เมื่อซ้อมได้ระยะหนึ่งนักแสดงรู้สึกขมขลนทุกมุขอย่างดีแล้ว ทำให้เกิดความซ้ำซาก จำเจ และกลายเป็นการแสดงในลักษณะต่อคิวกัน จึงต้องแก้ไขจุดนี้อย่างเร่งด่วน ด้วยการให้นักแสดงเล่นเกมส์สนุก ๆ เพื่อผ่อนคลาย หรือ ทำสมาธิก่อนการซ้อมละคร และในบางรอบหากจังหวะยืดมากเกินไป ผู้วิจัยจะให้นักแสดงแสดงในจังหวะที่เร็วกว่าปกติประมาณ 2-3 เท่า โดยที่นักแสดงไม่ต้องคิดบทก่อนพูด เพียงแต่ฟังและต่อคิวพูดบทสนทนาของตนแบบทันท่วงที ไม่ต้องสื่อสาร ทั้งนี้ทำเพื่อลดความเชื่องช้าในการแสดงให้มีน้อยลง และกระตุ้นความตื่นตัวให้กับนักแสดง และเมื่อแสดงแบบปกติในรอบต่อไป งานที่ได้รับจะมีจังหวะที่ดีขึ้น

6.1.3.4 องค์ประกอบของภาพที่ปรากฏสื่อความหมาย อารมณ์ความรู้สึก และมีจุดสนใจ (Focus) ตรงตามการออกแบบ เช่น ใน BLOCK 54 ตัวละครสนมจะเคลื่อนไหวมายังตำแหน่งที่ 2 จากเดิมเป็นบริเวณ C (Center) มาเป็นบริเวณ RC (Right Center) เพื่อป้องกันการบังกัน เพราะหากสนมยืนบริเวณ C (Center) จะทำให้ตัวละครเจ้าหญิงยืนบัง และในตอนจบเรื่อง ตัวละครสนมเป็นตัวละครส่นมเป็นตัวละครส่นมเกี่ยวกับสิ่งที่แปดของรุ่งกินน้ำ หากโดนบังอาจทำให้สื่อสารได้ไม่ดีพอ ดังตัวอย่างรูปภาพการกำหนดตำแหน่งและการเคลื่อนไหวของตัวละคร (Blocking) ที่แก้ไขแล้ว ดังภาพ

ภาพที่ 182 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 44

6.1.3.5 กิจกรรมเสริมความหมาย (Stage Business/Activity)

ที่เลือกสรรมาใช้ได้เหมาะสมและสมจริง เช่น การที่ผู้วิจัยใส่รายละเอียดให้ตัวละครเจ้าหญิงชอบเล่นกระเป๋าสะพายรูปตุ๊กตากระต่ายสีขาวชมพู เพื่อสื่อความหมายของบุคลิกของตัวละครที่เป็นเด็กขาดความอบอุ่น ไม่มีคนคอยคุยด้วย จึงชอบคุยกับตุ๊กตา และเมื่อใดที่รู้สึกสับสน คิดอะไรไม่ออก ก็จะใช้ตุ๊กตาขึ้นมาคลำเล่น เป็นต้น

6.1.3.6 เทคนิคการแสดงต่าง ๆ ที่ออกแบบมาใช้งานได้ดี เช่น

การทดลองซ้อมพร้อมฉากหลักสีขาวที่ทำจากยางยืดว่าเกิดปัญหาในการเข้าและออกจากฉากหรือไม่ และเมื่อนำมาซ้อมดูก็ไม่พบกับปัญหาใด ๆ

6.1.3.7 เสียงพูดมีพลัง กังวาน ชัดเจน น้ำเสียงและจังหวะ

ถูกต้องเหมาะสม สัมกับบุคลิกลักษณะของตัวละคร ในส่วนนี้ไม่ค่อยมีปัญหาเท่าใดนัก เนื่องจากนักแสดงส่วนใหญ่เคยแสดงละครเวทีมาแล้ว มีเพียงนักแสดงบางส่วนที่เป็นนักศึกษาปีที่ 1 ที่ยังไม่เคยฝึกแสดงละครเวทีจะมีปัญหาเรื่องเสียงเบาเกินไป จึงต้องฝึกใช้เสียงตามหลักละครเวทีและฝึกหายใจ เป็นต้น

6.1.3.8 ผู้แสดงเข้าถึงบทบาทและอารมณ์ของตัวละคร และ

สามารถดำรงสิ่งเหล่านี้ได้ตลอดการแสดง มีสมาธิและความเชื่อในตัวละครนั้น ๆ นักแสดงในละครเรื่องนี้จะมีปัญหาเรื่องสมาธิค่อนข้างมาก เนื่องจากนักแสดงรู้จักและคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี จึงทำให้เมื่อมีเวลาว่างก็มักจะคุยเล่นกัน แทนที่จะทำสมาธิสำหรับการแสดง ต้องมีการห้ามปรามและเล่นเกมส์เพื่อดึงสมาธิกลับคืนมาบ่อยครั้ง

6.1.3.9 การแสดงมีจังหวะกระชับ ด้วยการใช้นาฬิกาแสดงเร็ว

กว่าจังหวะปกติตั้งที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น

6.1.3.10 ทุกสิ่งในละครมีความเป็นเอกภาพ(Unity) คือ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ด้วยการนำองค์ประกอบหลัก เช่น ฉาก อุปกรณ์ประกอบฉาก เสื้อผ้า และเสียงมาทำการซุ่มพร้อม ๆ กันแล้วตรวจดูว่ามีความเป็นเอกภาพหรือไม่ หากไม่มี จะได้รับแก้ไขได้ทันเวลาที่ เนื่องจากละครเรื่องนี้มีการซุ่มเพื่อตรวจดูความเป็นเอกภาพมาพอสมควรก่อนรอบการแสดงจริง จึงทำให้ไม่มีปัญหาดังกล่าว

6.1.3.11 อารมณ์ของเรื่อง (Mood) ให้ความรู้สึกเคลิ้มฝัน บรรยายภาคนิทานและเทพนิยาย สีสันทอนชมพู (Tone) และแนวการนำเสนอ (Style) ละครเวทีสำหรับเด็กในรูปแบบนิทาน

6.1.3.12 เก็บรายละเอียดทั้งหมดให้สมจริง เช่น ใช้ฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากชุดสำรองในการซุ่มทุกครั้ง และหากเป็นไปได้ควรมีเสื้อผ้าชุดสำรองในการซุ่มเพื่อสร้างความคุ้นเคยให้กับนักแสดง

6.1.4 การซุ่มเทคนิค (Technical Rehearsals) เป็นช่วงของการใส่รายละเอียดด้านเทคนิค โดยแบ่งเป็นหัวข้อดังนี้

6.1.4.1 ซุ่มเทคนิคครั้งที่ 1 คือการให้นักแสดงเดินบนเวทีตามตำแหน่งและการเคลื่อนไหวที่เคยซุ่มมา โดยไม่ต้องแสดงจริง และทำการจัดไฟให้มีจุดสนใจ (Focus) ลงตรงตำแหน่งที่นักแสดงยืน และพิจารณาคำชัดแจ้งของแสงที่ปรากฏบนหน้านักแสดง โดยในละครเรื่องนี้มีโอกาสซุ่มเทคนิคครั้งที่ 1 เพียง 2 ชั่วโมง เนื่องจากเข้าหอประชุมได้เวลา 12.00 น. และต้องจัดแสดงเวลา 17.00 น. ทำให้มีเวลาในการซุ่มเทคนิคและเตรียมงานด้านอื่น ๆ น้อยเกินไป จึงทำให้มีการพลาดในการเปิดคิวแสงในการแสดงรอบที่ 3 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยสังเกตได้จากแบบสอบถามที่มีผู้ชมให้ความคิดเห็นเพิ่มเติมเรื่องการจัดแสงค่อนข้างมาก

6.1.4.2 ซุ่มเทคนิคครั้งที่ 2 คือการให้นักแสดงใส่เสื้อผ้าที่จะแสดงและแต่งหน้าเหมือนจริงแสดงบนเวทีจนจบเรื่อง (Run Through) พร้อมกับเทคนิคฉาก แสง และเสียงตั้งแต่ต้นจบเรื่องเพื่อพิจารณาคำชัดแจ้งของเทคนิคต่าง ๆ , การสื่อความหมายของไฟว่ามีช่วงใดบกพร่อง , การพิจารณาสีของเสื้อผ้าที่ปรากฏ ว่าเกิดการผสมสีกับแสงสีจนอาจทำให้เกิดการเพี้ยนของสี รวมทั้งการพิจารณาถึงเอกภาพของการใช้สีด้วย ในละครเรื่องนี้ไม่มีการซุ่มเทคนิคขั้นนี้ เนื่องจากผู้วิจัยได้ออกแบบให้นักแสดงซุ่มเทคนิคให้เสร็จก่อนแต่งหน้า จึงไม่สามารถซุ่มขั้นตอนนี้ได้ แต่เนื่องจากการแต่งหน้าของละครเรื่องนี้เน้นความเป็นธรรมชาติ มีเพียงตัวละครที่เป็นสัตว์อย่าง ลูกหาม ลูกหิม ลูกหุ้ม ลูกหูน และพญาภูเจ็ดหัว เท่านั้นที่แต่งหน้าแบบแฟนตาซี คือแต่งให้มีสัญลักษณ์บางประการบ่งบอกถึงความเป็นสัตว์ชนิดนั้น ๆ เช่น การวาดจมูกสุนัข สุกร

และหมี การวาดหนดของสัตว์ทุกตัวด้วยเส้นลูกหมู การวาดลายงู เป็นต้น ประกอบกับแสงที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นแสงสีเหลืองจึงเกิดการเพี้ยนสีน้อยมาก

6.1.4.3 ซ้อมเทคนิคครั้งที่ 3 ซ้อมเหมือนการซ้อมเทคนิคครั้งที่ 2 อีกครั้ง โดยให้นักแสดงแสดงเหมือนจริง คือมีการตีความและจังหวะที่สมจริง เพื่อพิจารณาว่างานทั้งหมดมีข้อบกพร่องใด และมีความเป็นเอกภาพทั้งเรื่องหรือไม่ ในเรื่องนี้มีการซ้อมขั้นตอนนี้ก่อนการแสดงจริง เพียงแต่ไม่มีการแต่งหน้า เนื่องจากผู้วิจัยกำหนดเวลาให้มีการซ้อมเสร็จสิ้นก่อนดำเนินการแต่งหน้า เพราะเกรงว่าเวลาในการซ้อมจะไม่เพียงพอ

ในการซ้อมเทคนิคทั้ง 3 ครั้งควรกระทำในวันเดียวกัน เพื่อความต่อเนื่องและการแก้ปัญหาได้ทันเวลาที่ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน 1 และ 3 ภายใน วันที่ 30 มกราคม พ.ศ. 2549

6.1.5 การซ้อมใหญ่ (Dress Rehearsals) เป็นการซ้อมทุกอย่างเหมือนแสดงจริง เพียงแต่ไม่มีผู้ชม เพื่อตรวจความเรียบร้อยก่อนเปิดการแสดงสู่สาธารณชน โดยละครเรื่องนี้แบ่งการซ้อมใหญ่เป็น 2 ช่วง คือ ช่วงก่อนการแสดงรอบที่ 1 และ 2 กับ ช่วงก่อนการแสดงรอบที่ 3-5 ทั้งนี้มีความแตกต่างกันตรงที่การซ้อมใหญ่รอบที่ 1 และ 2 ไม่ต้องใช้ไฟหรือการจัดแสง เพราะในการแสดงรอบดังกล่าวไม่มีการใช้เทคนิคแสง เนื่องจากสถานที่ไม่อำนวยประกอบกับงบประมาณที่มีจำกัด

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการจัดบันทึกการซ้อมโดยแบ่งตามวัน โดยสรุปคือ ละครเรื่องนี้ใช้เวลาในการซ้อมประมาณ 18 วัน และซ้อมวันละประมาณ 4 – 6 ชั่วโมง จึงรวมเวลาในการซ้อมทั้งสิ้น 90 ชั่วโมง จึงสามารถเก็บรายละเอียดละครทั้งเรื่องได้

6.2 การกำกับการแสดง

ผู้กำกับการแสดงได้ทำการคัดเลือกบทละคร อ่านและตีความบทละคร และศึกษาบทละครนั้นอย่างละเอียดถี่ถ้วน กำหนดแนวทางการนำเสนอและวางแผนความคิดรวบยอด (Design Concept) คือ ละครเด็กในรูปแบบนิทานก่อนนอน เพราะฉะนั้นทุกอย่างจะนำเสนอแนวไม่เหมือนจริง (Non-Realist) และแสดงภาพชวนฝันแบบเทพนิยายขณะเดียวกันก็เป็นสไตล์สมัยใหม่ หลังจากนั้นทำการคัดเลือกนักแสดง กำหนดวันซ้อม ดำเนินการฝึกซ้อมและควบคุมผลรวมทั้งหมดในระยะประมาณ 6 เดือน โดยใช้สถานที่ซ้อมที่คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาโดยวางอุปกรณ์ประกอบฉากและฉากคล้ายฉากจริง เพื่อสร้างความคุ้นเคยให้กับนักแสดง และในการซ้อมช่วงท้าย ผู้กำกับการแสดงได้ให้นักแสดงซ้อมแสดงกับฉาก เสียง แสง และ เสื้อผ้าจริงเพื่อพิจารณาภาพรวมของละครบนเวที โดยก่อนหน้านั้น ผู้กำกับการแสดงได้ให้คำแนะนำแก่หัวหน้าฝ่ายออกแบบฉาก ฝ่ายแสงและฝ่ายออกแบบเครื่องแต่งกาย แต่งหน้าและทำผมโดยวางแผนความคิดรวบยอด (Concept) ไว้และหากผู้กำกับการแสดงมีเวลาเพียงพอก็จะลงไปพิจารณา

ในส่วนรายละเอียดด้วย และเมื่องานออกสู่สาธารณชนแล้วผู้กำกับจะเป็นผู้รับผิดชอบผลลัพธ์ที่เกิดจากการดำเนินงานทั้งหมด และทำการประเมินผลการแสดงและการดำเนินงาน เพื่อทำการแก้ไขในการแสดงครั้งต่อไป จึงจะเห็นได้ว่า หากผู้กำกับการแสดงมีเวลาว่างพอลงไปควบคุมการทำงานของทุกฝ่ายได้อย่างใกล้ชิดก็จะทำให้งานมีประสิทธิภาพและตรงตามแนวความคิดที่วางไว้ได้มากที่สุด แต่หากผู้กำกับการแสดงไม่มีเวลาว่างพอแล้วลงไปทำงานทุกฝ่ายเองทั้งหมดจะกลายเป็นงานทั้งหมดกระจุกตัวที่ผู้กำกับการแสดง ทำให้งานละครไม่ดำเนินต่อไปข้างหน้าหรือดำเนินไปได้ช้ากว่าปกติ เพราะฉะนั้นผู้กำกับการแสดงควรบริหารเวลาของตนให้ดีเพื่อจะได้ทำงานออกมาดีที่สุด

6.2.1 มุขตลก

มุขตลกมีส่วนเสริมความสนุกในละครเด็ก เพื่อดึงดูดความสนใจให้เด็กและผู้ชมรู้สึกเพลิดเพลินขณะที่รับสารที่มีสาระไปพร้อม ๆ กัน แต่ทั้งนี้ มุขตลกที่ดีควรมีส่วนสอดคล้องกับเรื่องราวโดยสื่อสารผ่านการกระทำ (Action) และท่าทาง (Gesture) บุคลิกลักษณะของตัวละคร (Character) และผ่านบทสนทนา (Dialogue) มิใช่แปลกแยกจากเรื่อง เช่น มีการแทรกเสริมบทที่มีได้อยู่ในบทละครระหว่างกำลังแสดง หรือ แทรกเสริมมุขตลกที่ไม่มีความเป็นสากลเพียงพอ คือ มุขตลกที่เข้าใจกันเพียงกลุ่มเล็ก ๆ แต่คนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจ โดยในละครเรื่องนี้มีมุขตลกแบ่งเป็นส่วนต่าง ๆ รวมทั้งสิ้น 27 มุข เช่น มุขสลัดขาแบบบัลเลต์ คือ มุขที่เจ้าหญิงทำท่ากระโดดสลัดขาแบบบัลเลต์ก่อนออกจากฉาก มุขพระราชนิษาและร้องไห้เสียจริต มุขเจ้าหญิงผอม คือมุขที่เจ้าหญิงทำท่าผอมแต่กลับเบ่งหน้าท้องและทำท่าพุงกระเพื่อม มุขดาบปักขา คือมุขที่ชาмуไรวาดลวดลายเตรียมต่อสู้มากไปจนผลอเอาดาบปักขาตนเอง และมุขของรางวัลเป็นมุขที่ใช้ความคุ้นเคยจากสื่อกระแสหลักมาล้อเลียน เป็นต้น

6.2.2 คิวชีท (Queue Sheet)

คิวชีท (Queue Sheet) เป็นเอกสารที่ทำขึ้นเพื่อให้คนที่ทำหน้าที่กำกับเวที (Stage Manager) ทีมงานเบื้องหลัง (Back Stage) คนคุมไฟ คนคุมเสียง คนคุมเทคนิคพิเศษ และอื่น ๆ ที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการทำห้องค้ประกอบของละครสมบูรณ์ไม่ว่าจะเป็นฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก เสื้อผ้า แต่งหน้า เสียงและดนตรีประกอบ รวมไปถึงการจัดลำดับและดำเนินการแสดงจากเริ่มต้นไปสู่จุดสิ้นสุดได้โดยไม่มีข้อบกพร่อง ซึ่งการจะทำให้คิวหรือลำดับการแสดงเป็นไปอย่างถูกต้องและต่อเนื่องนั้นมีความจำเป็นต้องใช้ คิวชีท (Queue Sheet) เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน ในรายละเอียดของกระดาษคิว จะมีส่วนประกอบที่แตกต่างกันไปตามขนาดของโปรดักชั่น

การจัดทำคิวซีทประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

6.2.2.1 บทละครที่มีการลงเลขที่บรรทัดและสัญลักษณ์ต่าง ๆ

เช่น

คิวซี 2 / EN1 / L1

v.o. กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเจ้าชายผู้ร่ำรวย 1 พระองค์ (เจ้าชายเดินเข้า) และมี

หมายความว่า เมื่อเจ้าชายเดินเข้ามาให้ดำเนินการคิวซี 2 ซึ่งก็คือ ในการเดินเข้าให้เจ้าชายเข้าทางเข้าที่ 1 และให้ฝ่ายแสงเปิดไฟลักษณะที่ 1 คือ การเปิดไฟสว่างมุมซ้ายของเวที (left) โดยพิจารณาจากด้านซ้ายของผู้ชมเป็นหลัก จะแตกต่างจากในบทละครที่หากมีการเขียนคำว่า “ฝั่งซ้าย” หมายถึง ด้านซ้ายของนักแสดงหรือเท่ากับด้านขวาของผู้ชมนั่นเอง ทั้งนี้ทำขึ้นเพื่อสื่อสารกับคนที่ใช้บทละครส่วนนั้น เช่น บทละครใช้สำหรับให้นักแสดงใช้ในการแสดงจึงยึดตามผู้แสดงเป็นหลัก แต่ในคิวซีท มุมของเวทีที่ใช้ในการเปิดปิดไฟ เนื่องจากผู้ทำหน้าที่เปิดหรือปิดไฟอยู่ตรงข้ามเวทีหรืออยู่ด้านเดียวกับผู้ชม จึงยึดตามความสะดวกของผู้อ่านคิวซีทเป็นหลัก เป็นต้น

การกำหนดสัญลักษณ์ ขึ้นอยู่กับผู้สร้างสรรค์ละครว่าจะใช้ตัวอักษรใดสื่อสารความหมายใด จะใช้ภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษก็ได้ แต่การใช้ภาษาอังกฤษจะสื่อความหมายได้ตรงตัวและสะดวกกว่า เช่น หากใช้ตัวอักษร “ฉ” แทน การเปลี่ยนฉากย่อไม่ได้ แต่หากใช้ตัวอักษร “ส” แทนการเปลี่ยนแสง แล้วในส่วนของเสื้อผ้าซึ่งขึ้นต้นด้วย ส.เสื้อ เหมือนกันจะใช้ตัวอักษรใด ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกใช้ตัวอักษรภาษาอังกฤษในละครเรื่องนี้ เช่น การเปลี่ยนฉาก(Q) ทางเข้า(EN) ทางออก(EX) อุปกรณ์ประกอบฉาก(P) เสื้อผ้า (C) เสียงและดนตรีประกอบ(S) และ แสง (L) เป็นต้น

6.2.2.2 ละครคิวซีทที่ลงสัญลักษณ์และลำดับก่อนหลัง โดยในละครคิวซีทนิยมใช้ตารางในการบรรจุสัญลักษณ์และลำดับคิวเพื่อความสะดวกในการอ่านและทำการปฏิบัติตามรายละเอียดในคิวนั้น ๆ รายละเอียดของละครคิวซีทจะมีส่วนประกอบที่แตกต่างกันไปตามขนาดของโปรดักชั่น หากโปรดักชั่นใดไม่มีการใช้แสงหรือไม่มีการเปลี่ยนเสื้อผ้าก็อาจตัดรายละเอียดด้านแสงกับเสื้อผ้าออกก็ได้ ในละครเรื่องนี้ ละครคิวซีท แสดงตัวอย่างดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 16 ตารางแสดงตัวอย่างคิวชีท(Queue Sheet)

ฉาก ที่	คิว ที่	หน้า/ บรรทัด	การ เปลี่ยน ฉาก Q	ทางเข้า EN	ทางออก EX	อุปกรณ์ ประกอบ ฉาก P	เสื้อผ้า C	เสียงและ ดนตรี ประกอบ S	ไฟ L
1	1	1/1	Q1					S1	
↓	1	1/2		EN 1 (พระราชฯ)				↓	L1

7.การออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก

7.1 ลักษณะของโรงละครที่จัดแสดง มี 2 ลักษณะ คือ

7.1.1 โรงละครแบบโพรซีนียม (Proscenium theatre) ซึ่งเป็นโรงละครที่เปิดให้ผู้ชมเห็นการแสดงจากด้านหน้า และมีการแบ่งสัดส่วนระหว่างผู้ชมกับผู้แสดงไว้อย่างชัดเจนโดยใช้ส่วนของเวทีการแสดงที่ยื่นออกมาด้านหน้าหรือที่เรียกว่าเอพพรอน (Apron) ซึ่งในการจัดการแสดงรอบที่ 1 ณ ห้องโถงใต้อาคารเรียน โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และในการจัดการแสดงรอบที่ 3 ,4 และ 5 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีลักษณะเป็นเช่นนี้

7.2.2 โรงละครแบบแบ็ทโบล (Black box) เป็นโรงละครที่ผู้ออกแบบสามารถจัดที่นั่งผู้ชมได้ตามต้องการ ห้องที่จัดแสดงอาจมีเพียงห้องสี่เหลี่ยมเปล่า ๆ ปราศจากอุปกรณ์ใด ๆ ผู้ออกแบบสามารถกำหนดทางเข้า-ออกของตัวละคร ,กำหนดที่นั่งผู้ชม และกำหนดรูปแบบการแสดงได้ตามแต่ใจปรารถนา ในการจัดการแสดงรอบที่ 2 ณ โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) มีลักษณะดังกล่าว

7.2 สไตล์ของฉาก (Style of scenery)

ละครเรื่องนี้เป็นละครสำหรับเด็กซึ่งเป็นนิทานที่นำเสนอจินตนาการแบบแฟนตาซี ดังนั้นลักษณะของฉากจึงไม่เน้นความสมจริง ประกอบกับการต้องเร่งแสดงตามสถานที่ต่าง ๆ จึงทำให้การออกแบบฉากมีลักษณะที่มุ่งประเด็นไปที่ความสะดวกในการเคลื่อนย้าย ประกอบกับงบประมาณที่มีจำกัด จึงทำให้ผู้วิจัยต้องออกแบบฉากให้เกิดความคุ้มค่าและเกิดประโยชน์กับละครให้มากที่สุด ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกใช้ฉากสไตล์ Constructivism ที่ไม่ระบุสถานที่แน่นอนเพราะโครงสร้างบางส่วนถูกละไว้ให้ผู้ชมใช้จินตนาการต่อเติมเอง ซึ่งจุดหมายสำคัญของฉาก

สไตลน์คือการตัดทอนส่วนต่าง ๆ เพื่อให้นักแสดงเคลื่อนไหวได้อย่างสะดวก รวมไปถึงการเคลื่อนย้ายฉากไปแสดงตามที่ต่าง ๆ และการสร้างทำได้อย่างรวดเร็วและประหยัดค่าใช้จ่าย

7.3 การออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก

ฉากหลังเป็นยางยืดที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 2 นิ้ว สีขาว วางติดกันจนดูเหมือนเป็นแผ่นให้เป็นแนวตั้งฉากกับพื้นดินโดยมีโครงยึดเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้ากว้างประมาณ 3 เมตร สูงประมาณ 2 เมตร และเมื่อต้องการให้เป็นฉากพระราชวัง จะใช้อุปกรณ์ประกอบฉากตกแต่งเพิ่มเติม เช่น แผ่นกระดานที่เป็นรูปพุ่มไม้วางเพิ่มด้านหน้าฉากหลัง หรือ มีแผ่นกระดานรูปปราสาท 7 หลังมาวางเรียงรายอยู่ด้านหน้า เป็นต้น ในส่วนของอุปกรณ์ประกอบฉากที่ใช้ประกอบฉากหลักคือกระดานพลาสติก (P.Board) ที่ใช้ทำปราสาท 7 หลัง พุ่มไม้ และป่ายูง ส่วนอุปกรณ์ประกอบฉากอื่น ๆ นั้น ส่วนใหญ่จะใช้ของเล่น เช่น ดาบและปืนของเล่น ที่ปรบมือ ปืนทหารและอาบัง และ ตุ๊กตาหมี ทั้งนี้ผู้วิเศษพยายามที่จะใช้อุปกรณ์ประกอบฉากให้น้อยที่สุดเพื่อความสะดวกในการขนย้าย แต่เนื่องจากจำนวนตัวละครที่ใช้ใช้อุปกรณ์ประกอบฉากมีมากจึงต้องใช้อุปกรณ์มากขึ้นด้วย เช่น ซามูไรทั้งเจ็ด เจ็ดสิงห์แดนเสือและคนแคระทั้งเจ็ด จึงทำให้ต้องมีอุปกรณ์ ดาบ ปืนและที่ปรบมืออย่างละ 7 ชิ้น

8. การคัดเลือกและตัดต่อเสียงและดนตรีประกอบ มีหลักเกณฑ์ในการเลือกสรรดนตรีและเสียงประกอบมีดังนี้

8.1 สอดคล้องกับแนวความคิดรวบยอด (Concept) โดยในแต่ละเรื่องนี้เลือกสรรดนตรีและเสียงประกอบภายใต้แนวความคิดรวบยอดนิทานหรือเทพนิยาย ภายใต้อารมณ์เคลิ้มฝัน ดังนั้นดนตรีส่วนใหญ่จึงเลือกใช้เสียงกล่องดนตรีและเสียงเปียโน

8.2 เสริมอารมณ์ ความรู้สึก คำพูด และการกระทำให้กับตัวละคร คือ ดนตรีและเสียงประกอบต้องมีส่วนช่วยให้นักแสดงรู้สึกว่าจะเข้าไปอยู่ในโลกของละคร ในห้วงเวลาและบรรยากาศ เช่น เสียงกล่องดนตรีและเปียโนมีส่วนช่วยให้นักแสดงรู้สึกว่าตนอยู่ในห้วงของเทพนิยาย รู้สึกตัวเองล่องลอยอยู่ในห้วงฝัน หรือแม้แต่เสริมส่วนสำคัญของคำพูด เช่น ช่วงที่ใช้ดนตรีบรรเลงเสริมช่วงตัวละครถูกห้าม 1 พุดเชลยการจัดเรียงตัวอักษรในชื่อของตน เพื่อเสริมรหัสทางภาษาให้เห็นว่าในบทสนทนาดังกล่าวมีความสำคัญ เป็นต้น

8.3 สร้างความสมจริงให้กับละคร อาทิ เสียงประกอบ เช่น เสียงหัวเราะ เสียงห้องร้อง เป็นต้น

8.4 สร้างอารมณ์ร่วมให้กับผู้ชม ให้ผู้ชมรู้สึกคล้อยตามอารมณ์ที่ผู้กำกับการแสดงวางแนวทางไว้

ดนตรีและเสียงประกอบของละครเรื่องนี้มีใช้เสียงกลองดนตรีและเสียงเปียโนเป็นหลัก เพราะจะให้ความรู้สึกเหมือนอยู่ในความฝัน หรืออยู่ในห้วงจินตนาการ เพื่อให้สอดคล้องกับรูปแบบละครเด็กในรูปแบบนิทาน โดยแบ่งเป็น

1.ดนตรีประกอบ คือ ดนตรีที่มีส่วนช่วยเสริมอารมณ์ ความรู้สึกและการกระทำของตัวละคร สอดคล้องกับแก่นความคิดของเรื่อง และสร้างความสนุกให้กับละคร เช่น เสียงเปียโนหรือคีย์บอร์ด เสียงกลอง เป็นต้น รวมทั้งสิ้น 26 รูปแบบ

2.เสียงประกอบ คือ เสียงที่ช่วยเติมเต็มจินตนาการของผู้ชมหรือสร้างความสมจริงให้กับการแสดง เช่น เสียงธรรมชาติ เสียงนาฬิกาปลุก เสียงร้องของคน เสียงหัวเราะ เป็นต้น รวมทั้งสิ้น 14 รูปแบบ

เมื่อนำดนตรีและเสียงประกอบไปซ้อมจะพบปัญหาว่าเปิดไม่ทัน ทำให้ผิดคิวบ่อยผู้วิจัยจึงได้ทำการตัดต่อเสียงดังกล่าวด้วย โปรแกรม SONY VEGAS 6.0 เพื่อความสะดวกในการเปิดและปิดได้ตรงตามคิวที่กำหนดไว้ ส่วนวิธีการในการเปิดดนตรีและเสียงประกอบ ผู้วิจัยเลือกใช้การเปิดจากระบบคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรม SONY VEGAS 6.0 เพื่อความสะดวกและป้องกันการผิดพลาดได้ดีกว่าเปิดจากเครื่องเล่นซีดี เพราะเสียงบางรูปแบบเครื่องเล่นซีดีไม่สามารถอ่านความหมายและแสดงผลได้

9.การออกแบบเครื่องแต่งกาย การแต่งหน้าและทำผม

เกณฑ์ในการพิจารณาเลือกสรรและออกแบบเสื้อผ้าในละครเรื่องนี้ คือ

9.1 สะท้อนแก่นเรื่อง (Theme) คือ มุ่งเสียดสีค่านิยมสังคมแบบทุนนิยม เสื้อผ้าในเรื่องนี้จึงเน้นที่ความเรียบง่าย เช่น ใช้ชุดหลักที่เหมือนกันในตัวละครทุกตัวคือเสื้อยืดสีขาว และกางเกงหลากสีตามแต่บุคลิกลักษณะของตัวละคร และใช้อุปกรณ์เสริมหรือเสื้อผ้าเสริมเข้าไป เช่น เสื้อคลุมพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่นที่ทำจากถุงพลาสติก เสื้อขามูวี่ที่ทำจากผ้าดิบ เสื้อคลุมคนแคระทั้งเจ็ดที่ทำจากถุงขยะสีดำ เป็นต้น หรือแม้แต่ชุดหลักของตัวละครพระราชินี และเจ้าหญิง ก็ใช้ถุงพลาสติกในการตัดเย็บ เช่น เสื้อคลุมพระราชินี กระโปรงพระราชินี เสื้อนอกพระราชินีและเจ้าหญิง เป็นต้น

9.2 สื่อบุคลิกลักษณะของตัวละคร เช่น ตัวละครพญางูเจ็ดหัว ผู้วิจัยเลือกใช้ผ้าหลากสียาวประมาณ 3 เมตร เพื่อสื่อถึงความยาวและลักษณะของงู ประกอบกับใช้ถุงมือในลอนที่ใช้ทำดอกไม้ผ้าหลากสี มาใส่ที่บริเวณแขนขวาให้เห็นเป็นลักษณะคล้ายลำตัวของงู เป็นต้น

9.3 สะดวกในการเข้าและออกจากฉากและการขนย้าย เช่น ตัวละครเจ้าหญิง ที่ไม่สวมกระโปรงเพราะว่าตัวละครนี้ต้องเดินเข้าและออกจากฉากบริเวณกลางฉากหลากสีขาวบ่อยครั้ง หากใส่กระโปรงที่ทำจากถุงพลาสติกที่พองฟู อาจทำให้เกิดการติด หรือเข้าและออกไม่

สะดวกเท่าที่ควร จึงให้ตัวละครเจ้าหญิงสวมกางเกงแทน ส่วนการขนย้ายนั้น เนื่องจากเสื้อผ้า ส่วนใหญ่มีน้อยชิ้น คือ ตัวละครหนึ่งตัวจะสวมเสื้อผ้าประมาณ 2-3 ชิ้น และเป็นชิ้นที่สามารถพับเก็บได้ง่าย ประหยัดพื้นที่ เช่น ถุงพลาสติก จึงทำให้มีความสะดวกในการขนย้ายสูง ซึ่งคุณสมบัตินี้เป็นข้อดีสำหรับตัวละครเรื่องนี้ต้องเร่งแสดงถึง 3 สถานที่

9.4 สอดคล้องกันทั้งเรื่อง ทั้งรูปแบบ สไตล์ และสีสันทัน มีความเป็นเอกภาพ (Unity) ในการเลือกสรรให้ตัวละครบางตัวสวมใส่ชุดที่ทำจากพลาสติก และบางตัวสวมใส่เสื้อผ้าที่ทำจากผ้า ในช่วงแรกนั้นผู้วิจัยมีความไม่มั่นใจ เก่งว่าภาพรวมของเสื้อผ้าจะไม่มีความเป็นเอกภาพ แต่เมื่อขอมละครโดยใส่เสื้อผ้าเหมือนจริงแล้วจึงพบว่าไม่มีปัญหาประเด็นดังกล่าวแต่อย่างใด ประกอบกับสีสันทันของเสื้อผ้า ผู้วิจัยต้องการให้มีสีสันทันสดใส แต่ไม่ดูรกตาจนเกินไป จึงเลือกใช้สีพาสเทล หรือ สีที่มีการผสมสีขาวเข้ามาช่วยให้สีดูเบาลง จึงทำให้ละครเรื่องนี้มีภาพชวนฝัน เหมือนตกในห้วงภวังค์ แต่ยังคงสดใสได้ตามสไตล์ละครเด็ก

9.5 เซพ แสงประหยัด และคุ้มค่า ด้วยงบประมาณอันจำกัด แต่มีตัวละครมากถึง 48 ตัวละคร ผู้วิจัยจึงต้องทำการออกแบบให้มีความเรียบง่ายมากที่สุด คือ ชุดเพียงชุดเดียว หากนำมาเพิ่มเติมหรือลดทอนบางส่วนก็ได้ชุดตัวละครอีกหลายตัว เช่น ชุดของบรรดาเจ็ด ที่สวมเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงเลสีดำ เมื่อแสดงเป็นเจ็ดเขียนชามูไรจะนำผ้าดิบมาพันตัวและผูกผ้าบริเวณเอวเพื่อสื่อถึงความเป็นญี่ปุ่น ขณะที่เมื่อต้องการเปลี่ยนเป็นตัวละครคนแคระทั้งเจ็ดก็จะสวมใส่ถุงดำ และเป็นพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น จะสวมใส่เสื้อคลุมที่ทำจากถุง มีเลขเจ็ดอยู่บริเวณอก เพียงเท่านี้ ก็สามารถประหยัดเงินไปได้มากพอสมควร เพราะหากต้องประดิษฐ์ชุดเต็มทั้งหมดจะต้องตัดชุดจำนวน 28 ชุด แต่หากทำแบบนี้จะมีชุดเต็มเพียง 7 ชุดเท่านั้น และหาส่วนเสริมซึ่งมีราคาถูกกว่า และด้วยการออกแบบเช่นนี้จึงทำให้ละครเรื่องนี้ใช้งบประมาณด้านเสื้อผ้าไปเพียง 5,000 บาท จึงจัดเป็นการลงทุนที่คุ้มค่า

10. การออกแบบแสง

การออกแบบแสงของละครเรื่องนี้จึงทำขึ้นเพื่อประกอบการจัดแสดงรอบที่ 3-5 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งมีไฟหลากสีและไฟแสงสีเหลืองติดตั้งอยู่กับห้องประชุม โดยไม่สามารถเคลื่อนย้ายและทำการปรับให้ลงที่ตัวละครตามความต้องการหรือไฟก็สใหม่ได้ แต่มีความสว่างเพียงพอต่อการทำให้เห็นหน้านักแสดงได้ชัดเจน ซึ่งเป็นไฟชนิดคอมแบบที่ใช้เสริมในกรณีพิเศษ เรียกว่า Special lighting instrument ผู้วิจัยจึงแก้ปัญหาโดยการยืมไฟจากชมรมแสง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นคอมไฟแบบ Special lighting instrument เช่นกัน แต่ไฟลักษณะนี้ใช้ส่องพื้นที่การแสดงแบบ Punch lighting หรือ PAR 64 เป็นไฟที่ใช้ในการแสดงคอนเสิร์ตเพราะมีราคาซื้อและราคาเช่าถูก มี

ประสิทธิภาพในการให้แสงสว่างแก่ผู้ชมในระดับสูง จำนวน 6 ดวง ,ขาตั้งไฟ 2 เสา เพื่อติดไฟเสา
ละ 3 ดวง ,เครื่องหรี่แสง (Dimmer) ใช้ในการปรับเปลี่ยนระดับแสงสว่างบนเวที และแผ่นกรองแสง
(Gelatin) ที่มีลักษณะเป็นพลาสติกใสสีต่าง ๆ เพื่อทำการเปลี่ยนแสงให้มีสีที่แตกต่างกัน โดย
ผู้วิจัยเลือกใช้เจลสีชมพู 4 แผ่น เพื่อสื่อถึงความเป็นเทพนิยาย และสีเหลือง 2 แผ่น เพื่อเพิ่มความ
สว่าง และเมื่อรูปแบบของการใช้ไฟทั้งเรื่องสามารถแบ่งได้ 7 ลักษณะดังนี้

- 10.1 L 1 = ไฟสว่างมุมซ้ายของเวที (left)
- 10.2 L 2 = ไฟสว่างมุมขวาของเวที (right)
- 10.3 L 3 = ไฟสว่างตรงกลางของเวที (front)
- 10.4 L 4 = ไฟสว่างทั้งเวที (clear)
- 10.5 L 5 = ไฟกระพริบ (stroke)
- 10.6 L 6 = ไฟสว่างฝั่งผู้ชม (house)
- 10.7 L 7 = ไฟดับ (fade out)

11 การออกแบบโปสเตอร์และโปสการ์ด

11.1 การออกแบบโปสเตอร์

เน้นเสนอภาพรวมของเรื่องโดยมีตัวละครหลัก 9 ตัวละคร คือ เจ้าหญิง พระราชา
พระราชินี ลูกหามและสหายทั้ง 6 และมีแนวความคิดรวบยอด (Concept) ในการนำเสนอแบบ
การ์ตูนที่มีสีสันสดใสบนพื้นหลังสีขาว เหมาะกับประเภทของละครเด็ก โดยมีรายละเอียด คือ ชื่อ
เรื่อง ประเภทของละคร รายละเอียดการจัดแสดง ชี้แจงเรื่องค่าใช้จ่ายในการชม ค่าโปรยของ
ละคร รายละเอียดของบทประพันธ์

และเนื่องจากการออกแบบโปสเตอร์เป็นภาพสีจึงต้องใช้การปริ้นท์ภาพสีซึ่งมี
ราคาสูงคือแผ่นละ 50 บาท ผู้วิจัยจึงเลือกปริ้นท์ภาพสี 1 ภาพเพื่อมาใช้เป็นต้นแบบในการถ่าย
เอกสารสี ซึ่งมีราคาถูกลงประมาณ 40 % คือราคาแผ่นละ 30 บาท ผู้วิจัยจึงเลือกถ่ายเอกสารสี
ประมาณ 10 แผ่นเพื่อติดประกาศในบริเวณที่มีผู้พบเห็นได้ง่ายและเป็นจุดสำคัญ ๆ นอกจากนี้
ผู้วิจัยใช้การถ่ายเอกสารแบบขาวดำซึ่งมีราคาแผ่นละ 1 บาทติดประกาศบริเวณทั่วไป

11.2 การออกแบบโปสการ์ด

ทำขึ้นเพื่อช่วยในการประชาสัมพันธ์ เนื่องจากโปสเตอร์มีราคาแพง ผู้วิจัยจึง
เลือกใช้โปสการ์ดในการสื่อสารเพิ่มเติม โดยโปสการ์ด 1 แผ่น มีราคาประมาณ 3 บาท นอกจากนี้
ผู้วิจัยได้นำโปสการ์ดดังกล่าวไปเป็นของรางวัลในการเล่นเกมส์ก่อนชมละครด้วย ในโปสการ์ดจะ
มีรายละเอียดแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับใช้เพื่อวัตถุประสงค์ใด หากต้องการใช้เพื่อการ
ประชาสัมพันธ์จะมีข้อมูลครบถ้วน เช่น ชื่อเรื่อง ประเภทของละคร รายละเอียดการจัดแสดง วัน

และเวลาในการจัดแสดง แฉ่งที่มาของละครว่าเป็นผลงานของใคร และภาพประกอบ ซึ่งโปสเตอร์ละครเรื่องนี้ใช้ภาพประกอบเดียวกับโปสเตอร์และเลือกตัวละครเจ้าหญิงมานำเสนอ และในกรณีทำเพื่อเป็นของรางวัลก็อาจมีเพียงภาพประกอบ ชื่อเรื่อง และแสดงว่าเป็นผลงานของใคร เป็นต้น

12. การประชาสัมพันธ์

การประชาสัมพันธ์ของละครเรื่องนี้แบ่งเป็น 2 ส่วนใหญ่ ๆ คือ

12.1 การประชาสัมพันธ์ในโรงเรียนหรืออาจเรียกว่าการติดต่อประสานงานกับทางโรงเรียน ใช้การทำจดหมายขออนุญาตโดยมีแบบฟอร์มการเขียนจดหมายแตกต่างกันคือ หนังสือขออนุญาตโรงเรียนสาธิตประถมศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เป็นจดหมายภายใน เนื่องจากผู้วิจัยเป็นบุคลากรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จึงใช้แบบฟอร์มการเขียนในบันทึกข้อความที่มีหัวกระดาษตราครุฑอยู่มุมซ้ายด้านบนและผู้ลงท้ายอาจเป็นหัวหน้าสาขาวิชาหรือคณบดีก็ได้ ขณะที่หนังสือขออนุญาตโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) จดหมายลักษณะนี้จัดเป็นจดหมายภายนอก คือ สถานที่ราชการหนึ่งส่งให้สถานที่ราชการอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่คนละหน่วยงานจึงต้องใช้แบบฟอร์มการเขียนจดหมายทางการที่มีหัวกระดาษตราครุฑอยู่ตรงกลางหน้ากระดาษด้านบน และลงท้ายด้วยลายเซ็นชื่อของคณบดีของคณะศิลปกรรมศาสตร์

12.2 การประชาสัมพันธ์เพื่อจัดการแสดงในวันที่ 30 และ 31 มกราคม ผู้วิจัยได้ทำการประชาสัมพันธ์ตั้งแต่วันที่ 6 มกราคม พ.ศ.2549 หรือก่อนวันแสดงจริงประมาณ 24 วัน โดยมีการประชาสัมพันธ์หลายช่องทาง เช่น โปสเตอร์ ,โปสเตอร์ ,รายการวิทยุ คือ คลื่น FM 91.5 HOT WAVE วันจันทร์ถึงศุกร์เวลา 22.00 – 01.00 น. โดย ดี.เจ. เป็ก เปรมณัช สุวรรณานนท์ เว็บไซต์ www.pantip.com ห้องเฉลิมไทยหมวดละครเวที จดหมายเชิญ และการโทรศัพท์ และการบอกต่อ สรุปวิธีการประชาสัมพันธ์แบบการโทรศัพท์และการบอกต่อ จัดเป็นวิธีการประชาสัมพันธ์ที่ง่ายที่สุดและได้ผลมากที่สุดในการนี้ขนาดของโปรดัคชั่นไม่ใหญ่มากนัก แต่หากโปรดัคชั่นมีขนาดใหญ่วิธีการใช้โปสเตอร์ ประกาศผ่านรายการวิทยุและเว็บไซต์น่าจะให้ผลสัมฤทธิ์ได้มากกว่า ทั้งนี้การเลือกใช้วิธีการประชาสัมพันธ์จึงควรพิจารณาวิธีที่เหมาะสมกับโปรดัคชั่นของตนเองและงบประมาณที่มีอยู่ด้วย

13. การออกแบบสูจิบัตร

สูจิบัตรของละครเรื่องนี้ทำการถ่ายเอกสารประมาณ 300 ชุด เพื่อแจกจ่ายด้านหน้าโรงละครให้ผู้ชมอ่านและทำความเข้าใจกับบางประเด็น เช่น ประเด็นนิทานก่อนนอน ก่อนเข้าไปชมละคร มีรายละเอียดจำนวน 4 หน้า ดังนี้

13.1 หน้าที่ 1 ประกอบด้วย ประเภทของละคร ชื่อเรื่อง ใครเป็นคนสร้างสรรค์งาน วันและเวลาในการจัดแสดง สถานที่ที่ใช้ในการแสดง และภาพประกอบ

13.2 หน้าที่ 2 ประกอบด้วย เรื่องย่อ และภาพประกอบ

13.3 หน้าที่ 3 ประกอบด้วย รายชื่อทีมงานและนักแสดง และภาพประกอบ

14.4 หน้าที่ 4 ประกอบด้วย คำขอบคุณ และภาพประกอบ

และในสูจิบัตรละครเรื่องนี้ใช้ตัวอักษร 2005_jannnnnDVD เพื่อให้เหมือนลายมือเขียน ลดความเป็นทางการและเข้ากับแนวความคิดรวบยอด (Concept) ของละครเด็ก หากต้องการให้มีสีสันก็สามารถใช้กระดาษสีในการถ่ายเอกสารได้หลากหลายตามความชอบ

14. การออกแบบบรรยากาศหน้าโรงละคร

บรรยากาศหน้าโรงละครมีผลทำให้ผู้ที่เดินผ่านบริเวณดังกล่าวเกิดความสนใจ และรับรู้ได้ว่ากำลังมีการจัดการแสดงอยู่ด้านในโรงละคร ประกอบกับเป็นการให้ข้อมูลเบื้องต้นแก่ผู้ชมก่อนเข้าไปชมละครจริง ประกอบด้วย 4 รูปแบบ ดังนี้

14.1 การสร้างบรรยากาศด้วยเสียงเพลง ในแนวความคิดรวบยอด (Concept) ภายใต้คำว่า “เจ้าหญิงและเทพนิยาย” มีจังหวะปานกลาง ฟังสบาย ประกอบด้วย 3 เพลงที่มีเนื้อหาสอดคล้อง คือ เพลงเจ้าหญิงคนต่อไป ของศิลปินวง BLISSONIC เพลงเจ้าชายรองเท้าแตะ ของศิลปิน มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร และเพลงไม่วิเศษ ของศิลปิน มอส ปฏิภาณ ปฐุวิกันต์

14.2 การสร้างบรรยากาศจากการตกแต่ง

การตกแต่งสถานที่ด้านหน้าโรงละครเพื่อสร้างสีสันและบรรยากาศของละครเด็ก ประกอบด้วย การใช้ริบบิ้นสีฟ้าและสีชมพูตกแต่งเพดานให้มีลักษณะเป็นระย้า การใช้ลูกโป่งสีฟ้าและสีขาวและการใช้ผ้าขนสัตว์ปลอมสีชมพูตกแต่งบนโทรทัศน์ที่ฉาย VTR (videotape recorder)

14.3 การให้ข้อมูลของละคร

ประกอบด้วยข้อมูลติดลงบนกระดานพลาสติก (B.Board) จำนวน 5 แผ่น แล้วติดกับขาตั้งกระดานพลาสติกจำนวน 5 อัน โดยมีรายละเอียดดังนี้

14.3.1 กระดานที่ 1 รายละเอียดวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วย ชื่อวิทยานิพนธ์ ชื่อมหาบัณฑิต ชื่อสถาบัน วัตถุประสงค์การวิจัย ขอบเขตการวิจัย ระเบียบวิธีวิจัย และประโยชน์ของการวิจัย

14.3.2 กระดานที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ประพันธ์รวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” และประวัติรางวัลซีไรต์

14.3.3 กระดานที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับความในใจของผู้กำกับการแสดง โดยภาษาที่ใช้ในการเขียนคำโปรยเป็นภาษาไม่ทางการหรือภาษาพูด เพื่อสร้างความเป็นกันเองกับผู้ชมและสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายก่อนชมละคร

14.3.4 กระดานที่ 4 ภาพบรรยากาศการแสดงรอบที่ 1 และ 2 ณ โรงเรียนประถมนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และ โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

14.3.5 กระดานที่ 5 ภาพโปสเตอร์ละครทั้ง 5 แบบ

14.4 การดึงดูดความสนใจด้วย VTR (videotape recorder) เป็นภาพเบื้องหลังการทำงาน การให้สัมภาษณ์ของบิณฑล สันกาลาคีรี ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 24 มกราคม 2549 การสัมภาษณ์นักแสดงและการสัมภาษณ์ผู้ชมถึงความรู้สึกที่ได้รับหลังจากชมละครวันที่ 26 และ 27 มกราคม 2549

14.5 จุดลงทะเบียน ในเอกสารการลงทะเบียนประกอบด้วย ลำดับที่ ชื่อและนามสกุล เบอร์โทรศัพท์ และ E-MAIL

15 .การออกแบบแบบสอบถาม

มี 2 รูปแบบคือแบบที่วัดกลุ่มเด็กวัย 6-12 ปี และแบบที่วัดกลุ่มผู้ใหญ่ โดยลักษณะของแบบสอบถามจะเป็นแบบกึ่งโครงสร้าง (semi-structured) โดยมีรายละเอียดดังนี้

15.1 แบบสอบถามสำหรับเด็ก ประกอบด้วย ชื่อเล่น เพศ อายุ โรงเรียน ชั้นปี ระดับความชอบ 1-5 ดาว ชอบตรงไหน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) ชอบตัวละครตัวไหนมากที่สุด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) ชอบตัวละครตัวไหนน้อยที่สุด เวลาที่ใช้ในการแสดง คิดว่าละครเรื่องนี้บอก(สื่อ)สารอะไร เคยอ่านหนังสือรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” มาก่อนหรือไม่ ถ้าเคยอ่าน คิดว่าละครเรื่องนี้เหมือนในหนังสือหรือไม่ อย่างไร และแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม และใช้รูปแบบของตัวหนังสือ (font) 2005_innnnnDVD ซึ่งมีลักษณะเป็นตัวเขียน เพื่อให้แบบสอบถามมีความเป็นทางการน้อยลง และบนพื้นหลัง (background) ของแบบสอบถาม ผู้วิจัยยังเลือกใช้ภาพการ์ตูนเจ้าหญิงเป็นพื้นหลัง (background) เพื่อให้แบบสอบถามน่าอ่านมากขึ้น แต่ด้วยปัจจัยในด้านเวลาที่มีจำกัด ทำให้ผู้วิจัยต้องใช้ทีมนักแสดงในการถามคำถามกับเด็ก โดยนักแสดงหนึ่งคน จะถามคำถามในแบบสอบถามกับเด็กจำนวน 4 คน ในหนึ่งรอบการแสดง หากเด็กคนใดสามารถเขียนตอบแบบสอบถามเองได้ก็สามารถทำแบบสอบถามได้เองโดยไม่ต้องรอให้นักแสดงถาม

15.2 แบบสอบถามสำหรับผู้ใหญ่ ประกอบด้วย เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ ระดับความชอบ 1-5 ดาว ชอบตรงไหน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) ชอบตัวละครตัวไหนมากที่สุด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) ชอบตัวละครตัวไหนน้อยที่สุด เวลาที่ใช้ในการแสดง คิดว่าละครเรื่องนี้บอก(สื่อ)สารอะไร เคยอ่านหนังสือรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” มาก่อนหรือไม่ ถ้าเคยอ่าน “เจ้าหญิง” มาก่อนชอบเรื่องสั้นเรื่องไหนมากที่สุด (กรุณาใส่หมายเลข 3 อันดับแรก) ถ้าเคยอ่าน “เจ้าหญิง” มาก่อนคิดว่าละครเรื่องนี้เหมือนในหนังสือหรือไม่อย่างไร เคยดูละครเด็กมาก่อนหรือไม่ ถ้าเคยดู คิดว่าเรื่องนี้เหมือนหรือแตกต่างกับเรื่องอื่นหรือไม่ อย่างไร ท่านได้รับทราบข่าวละครเรื่องนี้จากสื่อใด สิ่งที่ต้องปรับปรุงคืออะไร และแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม ในแบบสอบถามสำหรับผู้ใหญ่จะมีคำถามจำนวนมากและลงรายละเอียดมากกว่า ทั้งนี้เป็นเพราะผู้ใหญ่สามารถคิดวิเคราะห์ปัจจัยบางอย่างในการทำให้งานรับรู้สาระและสุนทรียรสแตกต่างกัน เช่น ปัจจัยด้านการรับรู้วรรณกรรมรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” ก่อนชมละคร ปัจจัยด้านลำดับความชอบเรื่องสั้นในหนังสือรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” และ ปัจจัยด้านการรับรู้ละครเด็กเรื่องอื่น ๆ ซึ่งมีผลต่อการรับรู้สาระและสุนทรียรสละครเด็กเรื่อง “ลูกหามกะสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” ที่แตกต่างกัน ในส่วนของรูปแบบของตัวหนังสือ (front) ผู้วิจัยเลือกใช้รูปแบบ 2005_innnnnDVD ซึ่งมีลักษณะเป็นตัวเขียนและมีรูปแบบเดียวกันกับแบบสอบถามสำหรับเด็ก เพื่อให้มีความเป็นทางการน้อยลง และเป็นแนวความคิดรวบยอด (concept) เดียวกันกับละครเด็กด้วย

สุดท้ายสิ่งที่เหมือนกันในแบบสอบถามอีกประการหนึ่ง คือ คำลงท้ายในแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยเลือกใช้คำว่า *** ขอขอบคุณที่ร่วมฝันไปกับเรา *** ผู้วิจัยนำเสนอละครให้เป็นเหมือนการเล่านิทานก่อนนอน และสิ่งที่สื่อว่าละครเรื่องนี้เป็นนิทานก่อนนอน คือ เสียงนาฬิกาปลุกในตอนท้ายเรื่อง ดังนั้นเพื่อให้ได้แนวความคิดรวบยอด (concept) เดียวกัน ผู้วิจัยจึงลงท้ายคำว่า *** ขอขอบคุณที่ร่วมฝันไปกับเรา *** เพื่อเป็นการตอกย้ำแนวความคิดดังกล่าว

16. งบประมาณ

งบประมาณในการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็กเรื่องลูกหามกะสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ค่าใช้จ่ายที่ต้องชำระตามจริง รวม 15,000บาท และค่าใช้จ่ายที่ไม่ต้องชำระตามจริง รวม 35,500 บาท รวมค่าใช้จ่ายในการสร้างสรรค์ละครทั้งสิ้น 50,500 บาท แต่ชำระตามจริงเพียง 15,000บาท จึงถือว่าเป็นการลงทุนที่คุ้มค่ามาก

ขั้นการผลิต (Production)

ขั้นการผลิต (Production) เป็นขั้นของการสื่อสารโดยตรงระหว่างผู้แสดงกับผู้ชม ซึ่งมีทั้งขั้นตอนการเตรียมงานแสดง คือ การนัดนักแสดง การแต่งตัว แต่งหน้าและทำผม การอบอุ่น

ร่างกายและการทำสมาธิ เป็นต้น ขั้นตอนการแสดงและขั้นตอนหลังการแสดง คือ ประชุมสรุปงาน และแสดงความคิดเห็นต่อการแสดงในแต่ละรอบ โดยมีขั้นตอนและตารางเวลาดังนี้

1. การแสดงรอบที่ 1 ณ โรงเรียนประถมนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ตั้งแต่เวลา 6.30 - 12.30 น. และประชุมสรุปงาน โดยมีประเด็น คือ เรื่องของ จังหวะการแสดงที่กระชับ ความประทับใจของผู้ชม อุปกรณ์ประกอบฉากไม่แข็งแรง นักแสดงเสียงเบา และชี้แจงเรื่องการ จัดเก็บเสื้อผ้า เป็นต้น

2. การแสดงรอบที่ 2 ณ โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่าย ประถม) ตั้งแต่เวลา 5.30 - 11.30 น. และประชุมสรุปงาน โดยมีประเด็น คือ เรื่องของ จังหวะใน การแสดงไม่กระชับเท่าการแสดงรอบที่ 1 ผู้ชมประทับใจละคร อุปกรณ์ประกอบฉากปรับแก้ให้ มั่นคงดีแล้ว แต่นักแสดงวางแรงเกินไป นักแสดงเสียงดังดีและซักถามถึงสาเหตุที่เสื้อผ้านักแสดง บรรดาเจ็ดหายไป

3. การแสดงรอบที่ 3 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย ตั้งแต่เวลา 11.00 - 19.30 น. และประชุมสรุปงาน โดยมีประเด็น คือ เรื่องของ จังหวะในการแสดงกระชับดี มุขตลกบางมุขจังหวะยังไม่ชัดเจน อุปกรณ์ประกอบฉากมีการ แก้ไขให้ดีขึ้นแล้ว นักแสดงเสียงไม่ค่อยดังและขาดพลังบางช่วงและเทคนิคแสงมีปัญหาผิดพลาด บ่อย

4. การแสดงรอบที่ 4 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย ตั้งแต่เวลา 14.30 - 19.30 น. และประชุมสรุปงาน โดยมีประเด็น คือ เรื่องของ จังหวะในการแสดงยืดมาก มีเวลาในการใช้ห้องประชุมน้อยเกินไป อุปกรณ์ประกอบฉากมี ปัญหาเหมือนเดิม นักแสดงเสียงไม่ค่อยดังและเทคนิคแสงดีขึ้นกว่ารอบที่ 3

5. การแสดงรอบที่ 5 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่เวลา 14.30 - 19.30 น. และประชุมสรุปงาน โดยมีประเด็น คือ เรื่องของจังหวะในการแสดงดีที่สุดเมื่อเทียบกับ 4 รอบที่ผ่านมา มีเวลาในการใช้ห้องประชุม น้อยเกินไป บรรยากาศการมีส่วนร่วมของผู้ชมส่งผลให้นักแสดงมีกำลังใจและทำให้ละครสนุก ขึ้น เทคนิคแสงแม้ว่าไม่มีการใช้ไฟ PAR 64 คือมีเพียงไฟ Special lighting instrument แต่ก็ สามารถสื่อความหมายได้คล้ายคลึงกับการใช้ไฟ PAR 64 ช่วย และขอบคุณนักแสดงและนัด หมายวันเลี้ยงขอบคุณ

ขั้นหลังการแสดง (Post – Production)

ขั้นหลังการผลิต (Post – Production) เป็นขั้นของการประเมินผล คือ ประชุมสรุปงาน นำปัญหาที่พบเจอระหว่างการทำงานมาสรุปและประมวลเพื่อใช้แก้ไขในงานขั้นตอนต่อไป รวมถึงนำผลที่ได้รับจากการวิจารณ์ของผู้ชมมาเป็นกรณีศึกษาที่วัดความสำเร็จและนำไปแก้ไขในครั้งต่อไปได้

- ขั้นหลังการผลิตประกอบด้วย
- 3.1 การประเมินผลการผลิตละครจากการตอบแบบสอบถาม

แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ การประเมินผลจากผู้ชมที่เป็นเด็ก และการประเมินผลจากกลุ่มนิสิต นักศึกษาและผู้ชมทั่วไป โดยรวมถึง บินหลา สันกาลาคีรี ผู้ประพันธ์วรรณกรรมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” วรรณกรรมซีไรต์ปี 2548 ซึ่งให้สัมภาษณ์หลังจากชมการแสดงรอบที่ 4 วันที่ 31 มกราคม 2548 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 - 3.2 เรียบเรียงงานวิจัย ผู้วิจัยทำการบันทึกกระบวนการสร้างสรรค์ละครทั้งหมดลงในงานวิจัยฉบับนี้ โดยมีหัวข้อต่าง ๆ คือ 1.ขั้นการเตรียมการแสดง (Pre – Production) 2.ขั้นการแสดง (Production) และ 3.ขั้นหลังการผลิต (Post – Production)

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2

เมื่อพิจารณาการแสดงทั้ง 5 รอบ จากการสำรวจแบบสอบถามเด็กจำนวน 200 คน และผู้ใหญ่จำนวน 204 คน รวมทั้งสิ้น 404 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยระดับความชอบเท่ากับ 4.40 มีเพศชายเฉลี่ยร้อยละ 37.10 และเพศหญิงเฉลี่ยร้อยละ 62.60 มีผู้ชมเคยอ่านหนังสือเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” เฉลี่ยร้อยละ 45.30 และไม่เคยอ่านเฉลี่ยร้อยละ 53.50 และผู้ที่เคยอ่านคิดว่าละครเรื่องนี้เหมือนในหนังสือ เฉลี่ยร้อยละ 33.90 และไม่เหมือนเฉลี่ยร้อยละ 7.2 นอกจากนี้ผู้ชมชื่นชอบนักแสดงเฉลี่ยร้อยละ 21.80 ชอบเนื้อเรื่อง(บทละคร) เฉลี่ยร้อยละ 16.80 ชอบดนตรีและเสียงประกอบเฉลี่ยร้อยละ 15.80 มากตามลำดับ และชอบการจัดแสงน้อยที่สุดเฉลี่ยร้อยละ 2.00 ส่วนตัวละครที่ชอบมากที่สุด ชอบตัวละคร ทหาร เฉลี่ยร้อยละ 15.90 เจ้าหญิง เฉลี่ยร้อยละ 12.10 พระราชินี เฉลี่ยร้อยละ 11.20 มากตามลำดับ และชอบตัวละครถูกหุมน้อยที่สุด เฉลี่ยร้อยละ 2.80

และหากสรุปความสัมพันธ์จากค่าเฉลี่ยดังกล่าวอาจกล่าวได้ว่า มีความแตกต่างในระดับความชอบระหว่างเพศชายและเพศหญิง คือ โดยคะแนนเฉลี่ยเพศหญิงมีมากกว่าเพศชาย ณ ระดับความเชื่อมั่น 95 % อายุมีความสัมพันธ์กับระดับความชอบในทิศทางที่ตรงกันข้าม คือ อายุน้อยมีระดับความชอบมากและอายุมากมีระดับความชอบน้อยกว่า ประมาณ 28.70 % ณ ระดับ

ความเชื่อมั่น 99% และสุดท้ายไม่มีความแตกต่างของระดับความชอบระหว่างผู้ชมที่เคยอ่านและไม่เคยอ่านรวมเรื่องสั้นเจ้าหญิง ณ ระดับความเชื่อมั่น 95 %

อภิปรายผลการวิจัย

ละครกับการสื่อสาร

โรลองด์ บาร์ธส์ (Roland Barthes) (อ้างในวิลยา วิวัฒน์ศร , 2538) ได้ให้คำจำกัดความ “ละคร” ไว้ดังนี้ “ละครคืออะไร คือเครื่องจักรแห่งการสื่อสารประเภทหนึ่ง ในขณะที่ไม่ได้ทำงาน เครื่องจักรนี้ซ่อนตัวอยู่หลังม่าน แต่เมื่อมีการเปิดตัวเครื่องจักรนี้ มันจะส่งสาร (messages) จำนวนหนึ่งมายังเราทันที สารเหล่านี้มีลักษณะพิเศษเฉพาะ กล่าวคือมันถูกส่งมาพร้อมๆ กันแต่ด้วยจังหวะที่ต่างกันในการแสดงแต่ละขณะ เราจะได้รับข่าวสารถึงหกหรือเจ็ดประการในเวลาเดียวกัน (จากฉาก เสื้อผ้า แสง ตำแหน่งของนักแสดง กริยาท่าทาง ภาษาใบ้ คำพูด) ข่าวสารบางประเภทคงที่ (กรณีของฉาก) ในขณะที่ข่าวสารอื่นๆ เปลี่ยนไป (คำพูดกริยาท่าทาง) นี่เป็นเรื่องของการประสานข่าวสารอย่างแท้จริงและนี่คือลักษณะความเป็นละคร” คำกล่าวนี้สามารถอธิบายละครเด็กเรื่อง “ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” จากการแสดงทั้ง 5 รอบ จะพบว่าการส่งสารไม่ว่าจะเป็น ฉาก เสื้อผ้า แสง ตำแหน่งของนักแสดง กริยาท่าทาง ภาษาใบ้ คำพูด ซึ่งเป็นตัวเชื่อมกันในรูปแบบสารระหว่างผู้ส่งสารหรือผู้วิจัยกับผู้รับสาร สารเหล่านี้มีลักษณะพิเศษเฉพาะในแต่ละฉาก แต่ละตัวละคร หรือแม้แต่แต่ละเวลาและห้วงอารมณ์ กล่าวคือมันถูกส่งมาพร้อมๆ กันแต่ด้วยจังหวะที่ต่างกันในการแสดงแต่ละขณะ และผู้รับสารเองก็มีใช้กระดาะเปล้าที่พร้อมรับสารได้อย่างเท่า ๆ กัน โดยไม่มีสิ่งแวดล่อมหล่อหลอมมาก่อน จึงทำให้สารในความหมายของผู้ส่งกับสารในความหมายของผู้รับอาจไม่ตรงกัน หรืออาจมีการบิดเบี้ยวอันเนื่องมาจากสภาวะแวดล่อม

ดังเช่น ในการแสดงรอบที่ 1 มีเสียงรบกวน (Noise) จากสิ่งแวดล้อมภายนอก คือ มีเสียงเด็กนักเรียนกำลังตีกลองยาวและหยอกล้อกันระหว่างรอการเดินทางไปแสดง ณ โรงเรียนอื่น สิ่งแวดล้อมนี้มีส่วนกระทบต่อสมาธิในการชมและการรับสารของผู้รับสารหรือผู้ชมจะเห็นได้ว่าการแสดงรอบดังกล่าวมีผู้รับสารจำนวนร้อยละ 19.00 ไม่สามารถตอบได้ว่าละครเรื่องที่ชมไปนั้นต้องการสื่อสารสิ่งใด ทั้งนี้อาจมีผลมาจากผู้ชมกลุ่มหนึ่ง ประมาณร้อยละ 18.00 ไม่ได้ชมการแสดงตั้งแต่ต้นเพราะติดภารกิจเรียนจึงตามมาในภายหลัง ปัจจัยแวดล้อมเหล่านี้ก็อาจเป็นผลทำให้การสื่อสารมีความบิดเบี้ยวก็เป็นได้

อย่างไรก็ตาม สารซึ่งก็คือละครหรือเครื่องมือในการสื่อสารอาจส่งสารไม่ชัดเจนเพียงพอ ทำให้ผู้รับสารรับสารได้แตกต่างกันไปหรือรับได้ไม่ตรงกับเป้าประสงค์ของผู้ส่ง จะเห็นได้จากคำตอบในประเด็นคำถามว่าผู้ชมคิดว่าละครเรื่องนี้ต้องการสื่อสารสิ่งใด และมีผู้ชมตอบคำถามมา ดังนี้ คือ ในการแสดงรอบที่ 1 ผู้รับสารรับสารในแง่ละครเรื่องนี้ต้องการให้ความรู้และข้อคิดมากที่สุด ร้อยละ 19.00 การแสดงรอบที่ 2 ผู้รับสารรับสารในแง่ละครเรื่องนี้ต้องการสื่อสารเรื่องอย่ามองคนแค่ภายนอกมากที่สุด ร้อยละ 24.00 การแสดงรอบที่ 3 ผู้รับสารรับสารในแง่ละครเรื่องนี้ต้องการสื่อสารเรื่องความพอเพียงมากที่สุด ร้อยละ 16.10 การแสดงรอบที่ 4 ผู้รับสารรับสารในแง่ละครเรื่องนี้ต้องการสื่อสารเรื่องความพอเพียงมากที่สุด ร้อยละ 18.90 และการแสดงรอบที่ 5 ผู้รับสารรับสารในแง่ละครเรื่องนี้ต้องการสื่อสารว่าทุกสิ่งอยู่ที่เราคิดมากที่สุด ร้อยละ 21.60 จากคำตอบจะพบว่ามีเพียงผู้ชมหรือผู้รับสารในการแสดงรอบที่ 3 และ 4 เท่านั้นที่ตอบเหมือนกันมากที่สุด นอกจากนี้แตกต่างกันไป โดยสารที่ผู้วิจัยต้องการสื่อคือแก่นความคิดของละคร (Theme) ที่มุ่งสะท้อนค่านิยมสังคมแบบทุนนิยม ที่มองกรอบภายนอกของทุกสิ่งคือความหมายของทุกสิ่ง ซึ่งในความเป็นจริงแล้วสิ่งที่สะท้อนภายนอกกับสิ่งที่อยู่ภายในอาจไม่ตรงกันก็เป็นได้ เช่น ภาพครอบครัวที่มีกันพร้อมหน้าแต่อาจไม่มีความรักต่อกัน พ่อแม่ที่อ้างว่าทุ่มเทความรักให้ลูกด้วยสิ่งของฟุ้งเพื่ออาจไม่เคยรู้เลยว่าจริง ๆ แล้วลูกต้องการสิ่งใด หรือแม้แต่ขอทานที่ดูภายนอกน่าหัวเราะเยาะแต่กลายเป็นคนมีความคิดหรือมีศรัทธามากกว่าผู้ดีจอมปลอมก็เป็นได้ ดังนั้นสิ่งที่พิศุจน์ตัวตนของเราจึงมิใช่ค่านิยมของสังคม หากแต่เป็นการกระทำของเราต่างหากที่กำหนดคุณค่าของเรา โดยสารทั้งหมดจะถูกส่งผ่าน สิ่งต่าง ๆ ที่เป็นองค์ประกอบที่ปรากฏบนเวที เป็นการประสานข่าวสารอย่างแท้จริงด้วยกลไกของละคร

นอกจากนี้ในแง่การสื่อสารสามารถวิเคราะห์กระบวนการสื่อสารของละครเรื่องนี้ ตามทัศนะของอานน์ อูแบร์สเฟล ได้ดังนี้

1. ผู้ส่งสาร (emetteurs) : ผู้ประพันธ์ + ผู้กำกับการแสดง + ผู้ช่วยผู้กำกับด้านต่าง ๆ + นักแสดง

ผู้ส่งสารแรกซึ่งเป็นผู้ประพันธ์ในรูปแบบเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” คือ บินหลา สันกาลาคีรี แต่เนื่องจากผู้วิจัยได้นำบทประพันธ์ดังกล่าวมาดัดแปลงและตีความในรูปแบบละครสำหรับเด็กและกำกับการแสดงละครเรื่องดังกล่าวแล้ว ดังนั้นผู้วิจัยจึงกลายเป็นผู้สื่อสารในฐานะผู้เขียนบทละครดัดแปลงและผู้กำกับการแสดงอย่างเต็มรูปแบบ ขณะที่นักแสดงก็เป็นผู้ส่งสารเช่นเดียวกัน เพราะหากผู้เขียนบทละครและผู้กำกับการแสดงเตรียมสารไว้ดีเพียงใด แต่หากเครื่องส่งสารซึ่งก็คือ

นักแสดงมีปัญหาในการส่งสาร เช่น เสียงไม่ดังทำให้ผู้รับสารรับได้ไม่ชัดเจน หรือ ติด ๆ ชัด ๆ หรือ เครื่องส่งสารส่งสารในจังหวะที่ผิดกว่าปกติ สารก็อาจถูกส่งไปในลักษณะที่แปรผันไป การส่งสารสำหรับละครจึงเป็นการประสานของฝ่ายต่าง ๆ ที่ล้วนทำหน้าที่สัมพันธ์กันเพื่อให้สามารถสื่อสารได้อย่างเต็มที่ แน่นนอนที่ในทุกกรอบย่อมมีความไม่คงที่เกิดขึ้น จากการผันแปรของฝ่ายต่าง ๆ ซึ่งเป็นความแตกต่างจากละครโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ที่ถ่ายทำไว้อย่างสำเร็จรูป

2. สาร (messages) : ตัวบท + การแสดง

ตัวบทคือบทละครที่ผู้วิจัยดัดแปลงขึ้นมาเพื่อเป็นสารที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้รับ ในการดัดแปลงดังกล่าว เป้าประสงค์หลักมุ่งเน้นส่งสารไปยังเด็กอายุ 6-12 ปี สารหรือบทละครที่ส่งไปนั้นจึงไม่ควรมีความซับซ้อน ควรมีโครงเรื่องหลักเพียงโครงเรื่องเดียว ไม่ควรมีโครงเรื่องย่อย เพราะจะทำให้เด็กซึ่งเป็นผู้รับสารสับสนว่าบทละครต้องการส่งสารจากโครงเรื่องใด ประกอบกับบทละครเรื่องนี้เกิดจากตัวบทที่เป็นเรื่องสั้น 2 เรื่อง ในการดัดแปลงจึงต้องมีความระมัดระวังว่าต้องการนำเสนอแก่นความคิด (Theme) หรือสารจากเรื่องสั้นใด ซึ่งผู้วิจัยได้ออกแบบบทละครให้มีโครงเรื่องหลักคือการมาของเหล่าบรรดาลูกหามและสหาย และโครงเรื่องรองหรือโครงเรื่องย่อยคือความสัมพันธ์ในครอบครัวของพระราชา พระราชินีและเจ้าหญิง

แม้ว่าแก่นความคิด (Theme) ของเรื่องทั้งสองจะแตกต่างกันแต่ก็สะท้อนสิ่งเดียวกัน นั่นก็คือค่านิยมของระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม โดยแก่นความคิด (Theme) ของเรื่อง “สีที่แปดของรุ้งกินน้ำ” คือ ความมหัศจรรย์ใด ๆ ก็ไม่สามารถแก้ปัญหาอะไรได้ ถ้าเราไม่แก้ไขด้วยตัวเราเอง เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ในครอบครัว ที่ไม่ว่าจะมีความมหัศจรรย์ใด ๆ เกิดขึ้น หากคนทั้งสองไม่หันหน้าเข้าหากันและปรับความเข้าใจกันปัญหานั้นก็ยังคงอยู่ ซึ่งสังคมปัจจุบันมีปัญหาหาร่ำรวยเนื่องจากคนในครอบครัวไม่มีเวลาให้กัน เพราะเวลาทั้งหมดถูกแทนที่ด้วยงาน เพื่อนำงานไปแลกเงินและแลกของอุปโภคบริโภค บ้างก็ทำงานเพื่อเลี้ยงชีพ บ้างก็ทำงานเพื่อสร้างสถานะทางสังคม

เช่นเดียวกับแก่นความคิด (Theme) ของเรื่อง “ ลูกหาม กับ สามสหาย ” คือ ไม่สำคัญว่าใครจะเรียกเราว่ายังไง จะลูกหามาหรือลูกหาม แต่มันสำคัญว่า เรายุ่รู้ว่าเราเป็นใครและได้ทำสิ่งที่มีคุณค่าต่างหาก เช่นเดียวกัน ไม่ว่าเราจะมีบ้านหรือไม่ มีรถหรือเปล่า หากมีแล้วแสดงสถานะทางสังคมได้แต่หาความสุขจากสิ่งที่มีไม่ได้ เพราะต้องคอยหาเงินผ่อนส่งทุกเดือน ๆ ละมากโข แล้ว

ความสุขที่แท้จริงอยู่ที่ไหน ที่ตัวเรา หรือที่ใคร หรือที่ค่านิยมแบบใด เหล่านี้เป็นคำถามที่ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้ตัดแปลงบทละครต้องการนำเสนอ

แนวความคิดในลักษณะนี้เป็นประเด็นที่แนวคิดแบบยุคหลังสมัยใหม่(Post Modernism) ให้ความสนใจและพุ่งไปที่มองการให้ความหมายของสิ่งรอบตัว ซึ่งล้วนเกิดจากการประกอบสร้างทางสังคม (Social Construction) เช่นเดียวกับแก่นความคิดของเรื่องนี้ที่สะท้อนการมองของคนในสังคมยุคนี้ที่ขบมองกรอบภายนอกของทุกสิ่งคือความหมายของทุกสิ่ง โดยไม่หาความจริงที่ซ่อนอยู่ภายใน ซึ่งสารลักษณะนี้อาจซับซ้อนเกินไปสำหรับเด็ก แต่ผู้วิจัยต้องการทดลองว่าเด็กนั้นสามารถรับสารที่แฝงอยู่ในวรรณกรรมสำหรับผู้ใหญ่ได้อย่างไร และมีวิธีทำความเข้าใจกับสารนั้นอย่างไร ซึ่งผลลัพธ์ที่ได้ก็แตกต่างกันไป เด็กบางคนรับสารหลักได้ เช่น การสื่อสารเรื่องอย่ามองคนแค่งายนอก หรือแม้แต่ความพอเพียง เฉลี่ยร้อยละ 20.50 ขณะที่บางคนรับสารรอง เช่น การสื่อสารเรื่องความดี ความขยันพยายาม ความกล้าหาญ ความสามัคคี การช่วยเหลือกัน การแก้ปัญหาและสำนวนสุภาษิต และมีจำนวน เฉลี่ยร้อยละ 5.50 ที่รับสารแวดล้อม คือ ผู้ส่งสารต้องการส่งสารเหล่านี้ไปแวดล้อมให้ผู้รับสารรู้สึกเกิดอารมณ์ร่วมและเพลิดเพลินแล้วจึงแฝงแง่คิดหรือสารเข้าไป แต่ผู้ชมกลุ่มนี้มองเห็นสารเหล่านี้เป็นสารหลัก ซึ่งก็คือ เด็กมองว่าละครเรื่องนี้ต้องการสื่อสารความตลก สนุกสนาน

ขณะเดียวกันตัวบทในละครเรื่องนี้เน้นทำขึ้นมาเพื่อสอดรับกับผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ด้วย จึงทำให้เกิดความลำบากในการหาจุดกลางที่เป็นสะพานให้ผู้ชมทั้งสองกลุ่มยืนร่วมกันได้ เพราะหากทำให้บทละครเรื่องนี้เข้าใจยาก ผู้ชมที่เป็นเป้าหมายหลักอาจรับสารไม่ได้หรืออาจปิดรับสารในฉับพลัน ขณะที่หากทำให้เรื่องราวง่ายจนเกินไป ก็อาจทำให้ผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่เกิดความเบื่อหน่ายและปิดช่องทางการรับสารเช่นกัน ดังนั้นการดัดแปลงบทละครจึงต้องใช้ทางสายกลางโดยมีผู้เขียนบทหรือผู้วิจัยเป็นผู้ทดสอบเบื้องต้นว่าบทละครดังกล่าวนั้นสอดรับกับผู้ชมทั้งสองกลุ่ม คำถามคือแล้วสิ่งใดคือจุดร่วมที่ทั้งสองกลุ่มสามารถรับได้ คำตอบคือ สุนทรียรสในจินตคติประเภทละครนั่นเอง สุนทรียรสในที่นี้หมายถึงองค์ประกอบทุกประการที่ทำให้ผู้ชมเกิดความซาบซึ้ง อิ่มเอมใจ เมื่อได้สัมผัสกับรสของละครทั้งเรื่องราว ฉาก การแสดง แสง เสียงและเสื้อผ้า แต่สุนทรียรสหลักของเรื่องนี้ที่เป็นสะพานเชื่อมต่อคนสองวัยคือมุขตลกที่เป็นสากลเพียงพอ มุขตลกเรื่องนี้ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางและสารแวดล้อมในขณะเดียวกัน และผลที่ได้รับคือผู้ชมส่วนใหญ่ชื่นชอบในมุขตลกหลาย ๆ มุข ผู้วิจัยเชื่อว่า ในความเป็นผู้ใหญ่ที่มีความเป็นเด็กแอบแฝงอยู่ในตัวตน จึงเป็นการง่ายที่ผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่จะทำใจโน้มมาและหวนคืนวันเวลาในวัยเยาว์และสวมบทบาทดังกล่าวเป็นผู้รับสารในละครเรื่องนี้ได้อย่างเพลิดเพลิน

การแสดงของนักแสดงเป็นสารอีกประการหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่งและมีชีวิตชีวาที่สุดบนเวที นักแสดงสื่อสารเหล่านี้ด้วยท่าทาง น้ำเสียง และบทสนทนา การสื่อสารของนักแสดงจะผ่านกระบวนการฟัง คิด(ตีความ) และพูด หากนักแสดงไม่เข้าใจสารดีพอการสื่อสารก็อาจเกิดปัญหาได้ หรือแม้แต่พูดไม่สื่อสาร คือพูดตามบทละคร และฟังว่าตัวละครอีกคนหนึ่งพูดถึงตอนไหนแล้วหาเวลาในการต่อในลักษณะคิดต่อคิด แต่ไม่ผ่านกระบวนการคิด การสื่อสารก็อาจไม่สัมฤทธิ์ผลรวมทั้งจังหวะในการแสดงที่แตกต่างกันก็มีผลต่อการสื่อสารหรือสุนทรียรสเช่นเดียวกัน เช่น ในการแสดงรอบที่ 4 เป็นการแสดงที่จังหวะช้ากว่าเกณฑ์ที่เคยซ้อม ทำให้ละครไม่สนุกเหมือนทูลรอบที่ผ่านมา และผลการประเมินจากผู้ชมในวันนั้น ผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ให้ระดับความชอบเฉลี่ยเท่ากับ 4.05 ซึ่งต่ำที่สุดในบรรดา 5 รอบการแสดง แต่ทั้งนี้ มีปัจจัยอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เช่น บรรยากาศการมีส่วนร่วมของผู้ชม ซึ่งมีผลต่อการทำให้ละครสนุกมากขึ้น หรือแม้แต่จำนวนผู้ชมที่ส่งผลต่อการแสดงไม่น้อย คือ หากผู้ชมมีจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับขนาดของโรงละคร นักแสดงจะรู้สึกจิตใจห่อเหี่ยวไม่กระชุ่มกระชวยเท่าจำนวนผู้ชมที่มีมาก เพราะหลักสำคัญที่ทำให้ละครเวทีแตกต่างจากละครโทรทัศน์คือปฏิริยาตอบกลับแบบทันทีของผู้ชมที่ส่งผลสะท้อนโดยตรงต่อนักแสดง ซึ่งชี้ให้เห็นว่าละครเป็นกระบวนการสื่อสารระหว่างผู้สร้างสรรค์กับผู้ชมในขณะที่ละครกำลังดำเนินอยู่ ยิ่งเป็นละครคอเมดี้หรือละครสุขนาฏกรรม จะเห็นผลชัดเจนที่สุด คือ หากนักแสดงแสดงมุขตลกได้ออกไปแล้วผู้ชมตอบรับด้วยการส่งเสียง หัวเราะหรือปรบมือ ปฏิริยาดังกล่าวยังมีมากเท่าไรการแสดงในรอบนั้นจะทวีความสนุกมากขึ้น ในทางตรงกันข้ามหากนักแสดงแสดงบทตลกแต่ผู้ชมไม่รับปฏิริยาตอบกลับ นักแสดงจะเสียสมาธิ เพราะจะกังวลว่าในการแสดงบทตลกครั้งต่อไปผู้ชมจะขำหรือไม่ และเมื่อใดก็ตามนักแสดงสมาธิผิดที่ ก็จะเริ่มไม่สื่อสารและเมื่อไม่สื่อสาร ผู้ชมก็จะรับสารได้ทันทีว่าสารที่ได้มานั้นมิใช่สารหลักหรือแม้แต่เป็นสารที่ไร้ความหมาย รองศาสตราจารย์สตีล ปันธุมโกมล จึงให้ความสำคัญต่อความจริงใจในการแสดงของนักแสดงเป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากในหนังสือเรื่องศิลปะของการแสดง(ละครสมัยใหม่) ที่กล่าวว่า “กรณีของพวกที่จงใจเสนออารมณ์เป็นชุด ๆ จงใจทำตลกเพื่อเรียกเสียงหัวเราะ จงใจแสดงเพื่อเรียกเสียงตบมือ เรียกน้ำตา หรือความนิยมชมชอบจากผู้ชม แต่ก็เป็นการเล่นแร่สร้างอีกแบบหนึ่ง ซึ่งทำให้ขาดความจริงใจในบทบาทการแสดงเช่นกัน “ (2542:8)

3. รหัส (codes) : รหัสด้านภาษา + รหัสด้านโลดทัศน์ (หู-ตา) + รหัสด้านสังคมวัฒนธรรม (สมบัติผู้ดีทางการละคร ความสมจริง เป็นต้น) + รหัสเฉพาะละคร (สถานที่ ฉาก การแสดง เป็นต้น)

รหัสเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการสื่อสารทั้งกับผู้ส่งและกับผู้รับ เพราะหากผู้ส่งและผู้รับเข้าใจรหัสแตกต่างกัน การสื่อสารก็อาจผิดเพี้ยนได้ รหัสด้านภาษามีความสำคัญมากกับละครเรื่องนี้ เพราะเด็กกับผู้ใหญ่มีทักษะทางภาษาแตกต่างกัน โดยเด็กมักมีคลังทางคำศัพท์น้อยกว่าผู้ใหญ่ เนื่องจากประสบการณ์ทางการอ่านอาจมีน้อยกว่า จึงมีผลต่อการดัดแปลงบทละคร โดยผู้วิจัยเลือกใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายแต่ยังคงความงดงามทางภาษาของวรรณกรรมไว้ในบางช่วงเพื่อให้เกิดจุดกลางระหว่างผู้ชมสองวัย เช่น

ลูกหาม 1 บนป้ายหลุมศพของคุณครูย่าฮุกเขียนเอาไว้ว่า จาก ก.ไก่ ถึง ฮ.นกฮูก จาก ฮ.นกฮูก ถึง ก.ไก่ มา แล้วก็ไป ไป แล้วก็มาไม่มีอะไรมีค่า มากไปกว่า แคตัวหนังสือ

บทละครที่เป็นตัวเอียงนั้น เป็นบทกวีง่าย ๆ ที่แฝงไปด้วยหลักความคิด ซึ่งปรากฏในวรรณกรรม ซึ่งผู้ประพันธ์เขียนไว้เพื่อสื่อสารบางประการ และผู้วิจัยเห็นว่ามีมีความสำคัญกับสารของละครเรื่องนี้ จึงเลือกสรรไว้ในช่วงที่สำคัญที่สุด คือช่วงของการคลี่คลายเรื่องราว นอกจากนี้ผู้วิจัยได้เพิ่มรหัสเฉพาะละคร เช่น ดนตรีประกอบ เพื่อให้ผู้ชมรับรู้ว่ามีรหัสที่มีความสำคัญหรืออาจกล่าวได้ว่ารหัสเป็นตัวเสริมให้สารเด่นชัดขึ้น

ในส่วนของรหัสเฉพาะละคร ผู้วิจัยได้ใส่รหัสในองค์ประกอบทุกอย่างที่ปรากฏบนเวที เช่น สีที่ปรากฏบนเสื้อผ้า หรือแสงสีที่ปรากฏบนเวที เป็นต้น โดยสีในเสื้อผ้านั้นใช้สื่อสารถึงบุคลิกลักษณะของตัวละคร แนวการนำเสนอ และแนวความคิดรวบยอด ขณะที่แสงสีที่ใช้ในรอบการแสดงที่ 3-5 นั้น เน้นสีส้มที่สื่อถึงบรรยากาศในเทพนิยาย เพื่อให้ผู้รับสารรับรู้รหัสความเป็นนิทานในละครดังกล่าว ด้วยสัญลักษณ์จำนวนมากเช่นนี้ การแสดงละครจึงจัดได้ว่าเป็นการสื่อสารที่มีประสิทธิผล และเข้าถึงคนได้ทุกผู้ทุกวัย

4. ผู้รับ (recepteur) : ผู้ดูเฉพาะและสาธารณชน

เดิมทีละครทั่วไปมุ่งเน้นให้ผู้ใหญ่เป็นผู้ชม แต่ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ละครหันมาให้ความสนใจต่อกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็กมากขึ้น โดยละครเด็กสามารถแบ่งได้เป็นละครที่เด็กแสดงให้เด็กดู และ ละครที่ผู้ใหญ่เล่นให้เด็กดู ละครเด็กโดยทั่วไปจะมุ่งเน้นกลุ่มเป้าหมายเด็กระดับประถมศึกษา และจะไม่เน้นกลุ่มที่กว้างหรือหลากหลายมากนัก (Brockett, 1964:526) โดยผู้รับสารในละครเรื่องนี้มีทั้งการเจาะกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็กประถมศึกษาและผู้ใหญ่ จึงอาจกล่าว

ได้ว่ามีกลุ่มเป้าหมายที่หลากหลาย โดยแบ่งเป็น ผู้ชมที่เป็นเด็กวัย 6-12 ปี จำนวน 200 คน และ ผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ จำนวน 204 คน โดยผู้รับสารที่เป็นเด็ก ไม่ค่อยมีความแตกต่างด้านอายุ เนื่องด้วยผู้วิจัยได้ทำการประสานงานกับอาจารย์ประจำโรงเรียนถึงกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการให้เข้าร่วมทำกิจกรรม

แต่ในส่วนของผู้ใหญ่มีความแตกต่างกันในเรื่องของอายุพอสมควร โดยเฉพาะในการแสดงรอบที่ 1 มีผู้ชมอายุตั้งแต่ 18 – 38 ปี ซึ่งอาจส่งผลต่อการรับและตีความสาร และโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ชมส่วนหนึ่งเคยอ่านวรรณกรรม “เจ้าหญิง” ก่อนชมละคร ก็น่าจะส่งผลต่อความเข้าใจในสารหลักที่น่าเสนอ ดังในกรณีการแสดงรอบที่ 5 มีผู้เคยอ่านวรรณกรรม ร้อยละ 93.70 และคิดว่าละครเรื่องนี้ต้องการสื่อสารแก่นความคิดที่ว่าทุกสิ่งอยู่ที่เราคิด มากที่สุดร้อยละ 21.60 รองลงมาคือความพอเพียง ร้อยละ 15.30 และอันดับสามคืออย่าตัดสินคนอื่นแค่ภายนอก ร้อยละ 6.30 โดยรวมแล้วร้อยละ 43.20 เข้าใจสารหลักตรงกับที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอ

ในด้านความชอบเรื่องใดมากที่สุดในวันวรรณกรรม จากผู้เข้าชมทั้งหมดที่เคยอ่านวรรณกรรมมาก่อน มีความชื่นชอบเรื่อง “ลูกหาม” กับสามสหาย มากที่สุด เฉลี่ยร้อยละ 14.38 รองลงมาคือ สีที่แปดของรุ้งกินน้ำ เฉลี่ยร้อยละ 13.97 ซึ่งประเด็นดังกล่าวน่าจะส่งผลอย่างยิ่งต่อความชอบละครเรื่องนี้ได้ง่ายขึ้น เพราะการสร้างสรรค์ละครในครั้งนี้เป็นการนำเสนอเรื่องดังกล่าวมาผสมผสานกัน ในทางกลับกันสำหรับผู้ที่ไม่อ่านอาจจะรู้สึกชอบวรรณกรรมมากกว่า เพราะวรรณกรรมเรื่องนี้มุ่งหมายให้ผู้ใหญ่อ่านแต่ใช้วิธีการเล่าแบบเด็ก ดังนั้นช่วงกว้างของสารที่ผู้เขียนวรรณกรรมต้องการสื่อจึงน่าจะมีความซับซ้อนและตีความได้มากกว่าละครซึ่งผู้วิจัยมุ่งไปที่กลุ่มเป้าหมายคือเด็กโดยตรง

อย่างไรก็ตาม ละครเรื่องนี้ซึ่งดัดแปลงมาจากวรรณกรรมดังกล่าว ในฐานะเครื่องจักรการสื่อสารได้ทำหน้าที่ส่งสารไปยังผู้รับสารให้ได้มากที่สุดและใกล้เคียงกับต้นฉบับวรรณกรรม จึงปล่อยหน้าที่การตีความให้อยู่กับผู้รับสารได้พิจารณาเลือกสรรและคัดกรองและนำไปเป็นคลังปัญญาและจินตนาการเฉพาะตน จะชมเพื่อให้เกิดความเพลิดเพลิน เจริญปัญญา หรือว่าจะสามารถถึงขั้นนำพาจิตวิญญาณไปสู่ความดีงามก็ย่อมได้หากพลังของละครสามารถส่งไปได้ถึง

กระบวนการละครและองค์การสร้างสรรค้งานละคร

กระบวนการละครและองค์การสร้างสรรค้งานละครนั้นเป็นสิ่งที่แยกออกจากกันไม่ได้ การที่กระบวนการต่าง ๆ จะสำเร็จลุล่วงหรือละครจะประสบความสำเร็จนั้นต้องมืองค์การสร้างสรรค้งานที่ดีพอ หรือมีหัวเรือใหญ่ในการนำพาถูกเรือไปถึงฝั่งได้อย่างปลอดภัย ซึ่งในกระบวนการสร้างสรรค้งานละครสำหรับเด็ก เรื่อง “ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” นั้น มีผู้วิจัยเป็นหัวเรือใหญ่ที่คอยนำพาถูกเรือซึ่งก็คือทีมงานนักแสดงและทีมงานเบื้องหลังล่องลำนาวา ไปให้ถึงฝั่งโดยสวัสดิภาพ แม้ว่าระหว่างเดินทางนั้น อาจเจอพายุลมแรง คลื่นโหมกระหน่ำ เรือโคลงเคลงไปบ้าง คนในเรืออาจขัดแย้งกันบ้าง หรือแม้แต่ผู้นำเรือพาหลงทิศหลงทางไป แต่ท้ายที่สุดแล้ว เรือลำนี้ก็สามารรถขึ้นฝั่งได้อย่างสวยงาม คงไม่เป็นคำกล่าวที่มากเกินไป เพราะอย่างน้อยสิ่งที่มีค่ามากกว่ากำลังใจที่ได้รับจากผู้ชม คือเรา ในฐานะผู้นำเรือ ก็ได้พาสารที่เปรียบเสมือนสมบัติทางปัญญา นำส่งไปยังฝั่งที่มีผู้คนมากหน้าหลายตาได้ โดยเฉพาะผู้ชมที่กำลังเป็นอนาคตที่สดใสของประเทศชาติ ดังนั้น แม้ว่าเราจะไม่ประสบความสำเร็จด้านผลกำไร แต่เราก็ได้เก็บความอึ้งมาชุกชอนไว้และนำกลับมาชื่นชมใหม่เพื่อมีกำลังใจในการออกเรือครั้งต่อไป

ดังนั้น องค์การสร้างสรรค้งานละครที่ดึนั้นควรมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และเชื่อมั่นในผู้นำหรือผู้กำกับการแสดงและมีการสื่อสารกันเป็นอย่างดี โดยผู้นำที่ดีก็ต้องรู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา เข้าใจทีมงานและสร้างความเชื่อมั่นให้บังเกิดกับผู้ร่วมงาน องค์การละครที่มีการสื่อสารภายในที่ดีนั้น งานจะประสบผลสำเร็จได้มากกว่า และองค์กรใดมีการสื่อสารภายในที่ไม่ดี ผลย่อมไปตกอยู่กับงาน ดังนั้น ผู้กำกับการแสดงจึงควรสื่อสารแนวความคิดรวบยอด (Concept) ให้ชัดเจนก่อนลงมือแจกจ่ายงานฝ่ายต่าง ๆ

เนื่องจากละครเรื่องนี้เกิดจากการดัดแปลงเรื่องสั้น 2 เรื่องเข้าด้วยกัน ผู้วิจัยจึงต้องทำการเลือกสรรว่าจะลดหรือเพิ่มส่วนใดจากวรรณกรรม โดยผู้วิจัยได้ทำการลดช่วงต้นของเรื่องสั้นเรื่องสีที่แปดของรุ้งกินน้ำถึงช่วงที่เจ้าหญิงต้องการรุ้ง ด้วยการใช้นิเทศภาพนิ่งเล่าเรื่อง (Tableaux Vivant) นำเสนอประกอบการบรรยาย (Voice Over) เพื่อกระชับเวลาและสร้างจุดสนใจในตอนเปิดเรื่อง รวมทั้งเป็นการสร้างบรรยากาศของการเล่านิทานภายใต้แสงสีชมพูแห่งเทพนิยายที่ดูเหมือนเป็นเทพนิยายรักและสุดท้ายแล้วเป็นเทพนิยายบนโลกแห่งความเป็นจริง นอกจากนี้ยังได้ทำการรวบช่วงบั้นปลายของชีวิตพญางูทั้งเจ็ดหัว ให้เหลือเพียงการโชว์ภาพเพื่อประหยัดเวลาเช่นเดียวกัน ในส่วนที่มีการขยายเพิ่มเติมคือ เนื่องจากละครเรื่องนี้เป็นละครเด็กจึงต้องอาศัยการแสดงที่มีการเคลื่อนไหวหรือแสดงท่าทางมากกว่าการใช้คำพูด เพราะท่าทางแปลความหมายได้

ง่ายและเร็วกว่าคำพูด จึงทำให้ผู้วิจัยเลือกขยายฉากที่มีการต่อสู้ระหว่างตัวละครอื่น ๆ ที่อาสามาปราบพญางู เช่น บรรดาเจ็ดทั้งหลาย ให้มีความเป็นฉากต่อสู้ (Action Scene) มากขึ้น เพื่อดึงดูดความสนใจและสมาธิของเด็กให้อยู่กับเรื่องได้นานขึ้น สดท้ายในส่วนของสุภาวศิตคำพังเพยและคำกลอนของครูย่าฮุก ผู้วิจัยได้ทำการรักษาไว้เพื่อเสริมแก่นความคิด (Theme) ให้เด่นชัดขึ้น โดยสามารถสรุปหลักการแปลงบทประพันธ์เป็นบทละครได้ดังนี้

1. การเปลี่ยนกลุ่มเป้าหมายจากผู้ใหญ่เป็นเด็กชั้นประถมศึกษาวัย 6-12 ปี
2. ยึดแก่นความคิดของเรื่อง (Theme) ที่สะท้อนแนวความคิดเรื่องทุนนิยมจากวรรณกรรม แต่ผ่านการตีความของผู้ดัดแปลงบทละครและผู้กำกับการแสดงซึ่งก็คือผู้วิจัยให้มีความเรียบง่ายมากขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายหลักของละครเรื่องนี้
3. คงคำและใจความสำคัญจากบทประพันธ์ไว้ให้มากที่สุดและทำการเปลี่ยนแปลงให้เป็นบทสนทนา(Dialogue)และการกระทำ(Action)ของตัวละคร
4. การคงไว้ของลักษณะความกลมในความเป็นแบนของตัวละคร จากวรรณกรรมสู่การแสดงละครเวทีสำหรับเด็ก คือ ในความเป็นแบน (Flat Character) ที่สื่อสารกับเด็กได้อย่างเข้าใจง่ายเหมือนในนิทานนั้น มีความกลม (Round Character) ซ่อนอยู่ภายในเพื่อสื่อถึงพฤติกรรมและการกระทำจากมนุษย์ที่เป็นจริงในโลกปัจจุบัน ซึ่งนับเป็นวิธีการหนึ่งที่สื่อจินตคติสามารถสร้างสรรค์ได้อย่างแยบยล
5. ผสมผสาน 2 เรื่องสั้น เข้าด้วยกัน คือสิ่งที่แปดของรุ่งกินน้ำและ“ลูกหาม”กับสามสหาย

ในส่วนของ การคัดเลือกนักแสดงนั้นผู้วิจัยได้ทดลองนำเจ้าหญิงในรูปแบบใหม่มาวัดการรับรู้จากเด็กและผู้ใหญ่ โดยเจ้าหญิงในรูปแบบที่คนทั่วไปคุ้นชินนั้นจะมีความสุข น่ารัก น่าทูล นอนม ผิวขาว ขณะที่เจ้าหญิงฉบับทดลองนี้ รูปร่างท้วม ผิวคล้ำ แต่แฝงไปด้วยการแสดงและบุคลิกประจำตัวที่น่ารัก โดยผู้วิจัยได้พยายามใส่รายละเอียดความเป็นเด็กให้กับนักแสดง ซึ่งในเบื้องต้นเกิดปัญหาการตีความผิด เจ้าหญิงกลายเป็นเด็กที่ก้าวร้าวเอาแต่ใจ มิใช่การเอาแต่ใจเพื่อเรียกร้องความสนใจหรือต้องการความรักจากพระบิดาและพระมารดา จึงทำการปรับแก้ใหม่ด้วยการใส่จิตความเป็นเด็กหญิงให้มากขึ้น และเพิ่มความเป็นเด็กเอาแต่ใจที่แสนน่ารักด้วยการให้เจ้าหญิงติดการเล่นตุ๊กตากระเป่าสะพายรูปกระต่ายสีชมพูขาว เช่น เมื่อใดที่เจ้าหญิงรู้สึกสับสนหรือลังเลใจหรือไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร เจ้าหญิงจะหยิบตุ๊กตาขึ้นมาจับไว้ระดับท้อง และเอานิ้วจิ้มแก้มทั้งสองข้างของกระต่ายพร้อมกับทำตาถลอกไปมาเพื่อสื่อถึงการคิดอย่างสับสน ประกอบกับเสริมความน่ารักด้วยบุคลิกส่วนตัวของนักแสดง เช่น การทำคลื่นหน้าท้อง กระโดดสลับขาแบบบัลเล่ต์ หรือแม้แต่นั่งไปกลิ้งกับพื้นเหมือนเด็ก ทั้งหมดนี้ทำขึ้นเพื่อสื่อสารถึงความเป็นเด็กเอาแต่ใจ ซึ่งผลที่ได้รับสำหรับเด็กประถมต้นส่วนหนึ่ง ไม่ชื่นชอบตัวละครเจ้าหญิงแบบนี้ ทั้งนี้อาจไม่

เป็นไปตามแบบฉบับของเจ้าหญิงที่เด็กเคยรับรู้ ในทางกลับกันอาจเป็นเพราะเด็กเชื่อในสิ่งที่ตัวละครสื่อสารและรู้สึกว่าคุณตัวละครดังกล่าวมีนิสัยไม่ดีจนทำให้เกิดความไม่ชอบตัวละคร จนอาจกลายเป็นความสำเร็จของนักแสดงที่สามารถสื่อสารบุคลิกลักษณะของตัวละครได้อย่างสมจริง ขณะที่เด็กชั้นประถมปลายบางคนรู้สึกกับเจ้าหญิงแบบทดลองได้ โดยมีเด็กแสดงทัศนคติต่อเจ้าหญิงแบบนี้ไว้ว่า “ใคร ๆ ก็เป็นเจ้าหญิงได้ “ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สื่อสารว่าคุณตัวละครเจ้าหญิงเป็นส่วนผสมของคนทั้งคู่ที่ลงตัว และอุปนิสัยไม่ดีของคุณตัวละครก็มาจากการเลียนแบบและสืบทอดมาจากพฤติกรรมของพ่อแม่ เช่น “ไม่รู้ไม่ชี้ “ เอามือกอดอก “ไม่รู้ไม่เห็น” เอามือปิดตา และ “ไม่รู้ไม่ได้ยิน” เอามือปิดหู โดยที่พระราชินีและพระราชินีก็ทำกริยาแบบนี้เช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อสื่อสารว่าคุณจะเป็นอย่างไรย่อมมาจากบ้านหลอมหรือพ่อพิมพ์แม่พิมพ์อย่างนั้น นอกจากนี้การคัดเลือกตัวละครเจ้าหญิงแบบทดลองนี้เพื่อสื่อถึงแก่นความคิดของคุณตัวละครเรื่องนี้เช่นกัน คือ เราไม่ควรตัดสินคนอื่นจากภายนอก แต่ควรมองจากภายใน เจ้าหญิงแบบทดลองอาจจะมีรูปร่างไม่น่ารัก แต่หากพิจารณากิริยาอาการและการแสดงออกจะพบความน่ารักและความเหงาลึกซึ้งซ่อนอยู่ภายใน แต่ด้วยบุคลิกลักษณะนิสัยของคุณตัวละครที่เอาแต่ใจตัวเองอาจมีแนวโน้มส่งผลให้เด็กที่ชมการแสดงทั้งสองรอบไม่ชอบตัวละครเจ้าหญิงก็เป็นได้ ดังผลการตอบแบบสอบถามที่ได้รับจากเด็กจะพบว่าไม่มีการแสดงรอบใดที่ผู้ชมรู้สึกชื่นชอบเจ้าหญิงใน 3 อันดับแรก

ตรงกันข้าม สำหรับผู้ใหญ่ที่ชื่นชอบตัวละครเจ้าหญิงติดอันดับตัวละครที่ผู้ชมชื่นชอบมากที่สุดในการแสดงรอบที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 19.92 และเฉลี่ยทั้งสามรอบของผู้ใหญ่ เฉลี่ยร้อยละ 16.34 และชื่นชอบเป็นอันดับสองในรอบการแสดงที่ 2 และ 3 ร้อยละ 13.82 และ 15.32 ตามลำดับ โดยผู้ชมให้เหตุผลว่านักแสดงมีความสามารถทางการแสดงสูง สร้างความเชื่อให้กับผู้ชมได้ว่าเป็นเด็กที่เอาแต่ใจตัวเองแต่แฝงไปด้วยความน่ารัก ถึงกับมีผู้ชมบางท่านถามผู้วิจัยว่าหานักแสดงเจ้าหญิงแบบทดลองจากที่ไหน เพราะคิดว่านักแสดงกำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ทั้งที่ความจริงแล้วนักแสดงคนดังกล่าวกำลังจบการศึกษาระดับปริญญาตรี แต่ผู้ชมส่วนเล็กๆ ส่วนหนึ่ง รู้สึกว่าภาพเจ้าหญิงในหนังสือกับภาพที่ปรากฏบนเวทีแตกต่างกัน ทำให้รู้สึกไม่ประทับใจเท่าที่ควร

ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าไม่ว่าผู้ชมนั้นจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่มีปัจจัยความชอบที่คล้ายคลึงกัน คือ ชอบตัวละครที่มีบทตลกและมีบทบาทสำคัญ ดังจะเห็นได้จากตัวละครทหารที่เป็นที่ชื่นชอบในผู้ชมทั้งสองวัย เฉลี่ยทุกรอบร้อยละ 15.90 และหากตัวละครใดมีบทตลกน้อยหรือมีบทบาททางการแสดงน้อยเกินไปผู้ชมก็จะรู้สึกชื่นชอบน้อยตามไปด้วย เช่น ตัวละครลูกหิม ลูกหิม และลูกหูน ซึ่งเป็นสามอันดับสุดท้ายที่ผู้ชมทุกรอบชื่นชอบ ด้วยเหตุผลที่กล่าวไว้ในข้างต้น ครั้นเมื่อถามผู้ชมที่เป็นเด็กว่าไม่ชอบตัวละครใดมากที่สุด คำตอบคือพญางูเจ็ดหัว เฉลี่ยจากสองรอบคิดเป็น

ร้อยละ 13.50 เพราะเด็กดูออกว่าตัวละครดังกล่าวเป็นตัวเอกของเรื่องในด้านร้าย เป็นตัวละครที่ก่อปัญหาในเรื่อง โดยมีเด็กบางส่วนแสดงความคิดเห็นว่าไม่ชอบตัวละครพญาภูเจ็ดหัวเพราะนิสัยไม่ดี ทั้งนี้เด็กจะไม่ให้คำตอบเกี่ยวกับด้านทักษะการแสดง ในทางตรงกันข้าม สำหรับผู้ใหญ่สิ่งที่ใช้ประกอบการพิจารณาความชื่นชอบลำดับต้น ๆ คือ ความสามารถหรือทักษะทางด้านการแสดง ความตลก และบทบาทที่ได้รับว่ามีความสำคัญมากน้อยเพียงใด เพราะผู้ใหญ่จะแยกตนเองออกมาจากละคร ยิ่งเป็นละครเด็กความรู้สึกนี้จะยิ่งชัดขึ้น กล่าวคือ ไม่มีการเอาใจช่วยตัวละครเหมือนเด็ก ๆ แต่กลับมองว่าตนกำลังดูละครอยู่ ซึ่งสิ่งที่ทำให้เกิดความแตกต่างในประเด็นนี้คือ จินตนาการและความเชื่อคล้อยตาม หรือการนำเหตุผลอยู่เหนืออารมณ์ จึงทำให้เกิดความสนุกแตกต่างกัน

ในการคัดเลือกนักแสดงที่แสดงเป็นตัวละครพระราชา นั้น ผู้วิจัยคิดว่าการที่ผู้ชม โดยเฉพาะเด็กมีความชื่นชอบตัวละครดังกล่าวน้อยที่สุดคือเฉลี่ยร้อยละ 6.40 นั้นอาจมีสาเหตุมาจากการคัดเลือกนักแสดงที่ผิดพลาดของผู้วิจัยเอง เนื่องจากผลการตอบแบบสอบถามทั้งหมดมีแนวโน้มว่าตัวละครที่เด็กชื่นชอบนั้น นอกจากจะมีความตลกและมีบทบาทสำคัญแล้ว การมีหน้าตาที่อบอุ่นหรือเป็นมิตรก็เป็นส่วนสำคัญต่อความชื่นชอบของเด็กเช่นกัน เนื่องจากตัวละครดังกล่าวแสดงบทเกรี้ยวกราดบ่อยครั้ง ปราศจากรอยยิ้ม และสวมบทบาทเป็นผู้ที่ทำหน้าที่สะท้อนแก่นความคิดของเรื่องโดยเป็นผู้ที่มีค่านิยมแบบทุนนิยมแบบเต็มรูปแบบ เป็นตัวละครที่มีชื่อ “พ่อ” ในอุดมคติ จึงอาจส่งผลให้ผู้ชมที่เป็นเด็ก ซึ่งแยกแยะระหว่างบทบาทที่นักแสดงสวมกับทักษะการแสดงออกของนักแสดงได้ไม่ทัน จึงไม่สามารถตอบได้ว่าชอบนักแสดงดังกล่าว ทั้งที่จริงแล้ว อาจมีความรู้สึกเชื่อในสิ่งที่นักแสดงแสดงไปจึงประเมินผลออกมาว่าไม่ชอบตัวละครดังกล่าวก็เป็นได้ หากเป็นเช่นนี้จริง ก็อาจกล่าวได้ว่าเป็นความสำเร็จทางการแสดงของนักแสดงย่อมได้ ทำให้ผู้วิจัยคิดว่าหากมีการนำละครเรื่องนี้กลับมาสร้างใหม่ ผู้วิจัยจะคัดเลือกนักแสดงที่มีสีหน้าที่เป็นมิตรและอบอุ่น ประกอบกับเพิ่มบทตลกลงไปในการแสดงออกและลดความเกรี้ยวกราดลงขณะสวมบทบาท และวัดผลว่าผลที่ออกมาจะเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมหรือไม่

สรุปความสัมพันธ์จากค่าเฉลี่ยทุกรอบการแสดงได้ว่า

1. มีความแตกต่างในระดับความชอบระหว่างเพศชายและเพศหญิง คือ โดยคะแนนเฉลี่ยเพศหญิงมีมากกว่าเพศชาย ณ ระดับความเชื่อมั่น 95 % คือ อาจกล่าวได้ว่าละครเรื่องนี้เพศชายมีระดับความชอบน้อยกว่าเพศหญิง นั้นอาจมีสาเหตุจากธรรมชาติของเพศหญิงจะให้ความสนใจหรือนิทานมากกว่า ประกอบกับตัวละครหลักในเรื่องที่ต้องการนำเสนอ นั้นเป็นผู้หญิงซึ่ง

ก็คือเจ้าหญิง ความเป็นเพศหญิงของผู้ชมอาจให้ความรู้สึกคล้ายกันกับตัวละครได้มากกว่าผู้ชมที่เป็นเพศชายก็เป็นได้

2. อายุมีความสัมพันธ์กับระดับความชอบในทิศทางที่ตรงกันข้าม คือ อายุน้อยมีระดับความชอบมากและอายุมากมีระดับความชอบน้อยกว่า ประมาณ 28.70 % ณ ระดับความเชื่อมั่น 99% คือ ในละครเรื่องนี้ผู้ชมที่มีอายุน้อยมีระดับความชอบมากกว่าผู้ชมที่มีอายุมาก ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าละครเรื่องนี้ผู้วิจัยต้องการนำเสนอต่อกลุ่มเป้าหมายหลักซึ่งก็คือเด็กชั้นประถมศึกษาวัย 6-12 ปี ขณะที่ผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่เป็นกลุ่มเป้าหมายรอง การออกแบบทุกสิ่งทุกอย่าง เช่น ฉาก เสื้อผ้า การแสดง มุขตลก จึงทำขึ้นสำหรับผู้ชมที่เป็นเด็กเป็นหลัก จึงมีเนื้อหาเรื่องแปลกที่ผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่จะมีความชื่นชอบน้อยกว่า

3. ไม่มีความแตกต่างของระดับความชอบระหว่างผู้ชมที่เคยอ่านและไม่เคยอ่านรวมเรื่องสั้นเจ้าหญิง ณ ระดับความเชื่อมั่น 95 % กล่าวคือ ผู้ชมที่เคยอ่านกับไม่เคยอ่านวรรณกรรมเรื่อง "เจ้าหญิง" มีความชอบละครเรื่องนี้ไม่ต่างกัน เพราะผู้ชมที่ยังไม่เคยอ่านอาจเริ่มรับรู้สารและสุนทรียรสจากละครไปได้พร้อมๆกันกับผู้ชมที่เคยอ่าน โดยไม่เกิดความแตกต่างก็เป็นได้

และนี่คือผลสรุปจากทุกกรอบ เป็นแนวโน้มเสียงส่วนใหญ่ แต่หากพิจารณาในแต่ละรอบแล้วอาจมีข้อแตกต่างจากนี้ก็ได้ เช่น ในการแสดงรอบที่ 5 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยคิดว่าเป็นการแสดงรอบที่ดีที่สุดอันเนื่องมาจากหลายสาเหตุ คือ จังหวะในการแสดงที่กระชับ นักแสดงมีการอบอุ่นร่างกายและทำสมาธิก่อนการแสดง เทคนิคในการแสดงต่างๆ เช่น แสง เสียง ฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก และผู้ชมเอื้ออำนวยบรรยากาศให้ละครเกิดความสนุกด้วยเสียงหัวเราะและการปรบมือตลอดทั้งเรื่อง โดยมีการประเมินระดับความชอบไว้เฉลี่ยร้อยละ 4.33 ในการตอบสนอง(Feedback) ดังกล่าวอาจเกิดจากการที่ผู้ชมเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีความรู้สึกสนิทสนมกันมาก่อน จึงอาจทำให้เกิดพลังกลุ่มที่เอื้อต่อการแสดงรอบดังกล่าว ซึ่งส่งผลให้บรรยากาศการแสดงเป็นไปอย่างสนุกสนาน จึงอาจสรุปได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความชอบละครเรื่องนี้ นั้นอาจมีหลากหลายมากกว่า เพศ อายุ การรับรู้วรรณกรรมมาก่อน โดยอาจหมายถึงรวมถึงปฏิกริยาตอบสนองของผู้ชมในรอบการแสดงนั้นๆ พลังกลุ่ม บริบททางวัฒนธรรมที่ล้อมรอบผู้ชมอยู่ ลำดับความชอบเรื่องสั้นหรืออาจรวมถึงอาชีพด้วยก็เป็นได้

นอกจากนี้ในการวัดผลจากแบบสอบถามผู้วิจัยเกิดการเรียนรู้ถึงข้อผิดพลาดของการใช้ทีมงานสอบถามเด็กเป็นกลุ่มๆละ 4 คน คือ หากนักแสดงเป็นเด็กเล็กเมื่อใช้การสอบถามเป็นกลุ่มจะทำให้เกิดการคิดตามกลุ่ม (Groupthink) เช่น เมื่อมีการถามว่าเคยอ่านวรรณกรรมเรื่อง "เจ้า

หญิง”มาก่อนหรือไม่ เด็กคนแรกตอบว่าเคย เด็กที่เหลือในกลุ่มก็จะตอบตามกันว่าเคย และเมื่อถามต่อว่าถ้าเคยอ่านคิดว่าละครเรื่องนี้เหมือนในหนังสือหรือไม่ เด็กตอบว่าไม่เหมือน เพราะในหนังสือไม่มีพญางูเจ็ดหัว โดยทุกคนตอบเหมือนกันหมด จึงทำให้ผู้วิจัยทราบถึงปัญหา แต่เนื่องจากเวลาที่มีจำกัดในการทำกิจกรรมทั้งหมด ประกอบกับเงื่อนไขทางโรงเรียนที่เปลี่ยนแปลง ทำให้ต้องใช้วิธีดังกล่าว ผู้วิจัยจึงแก้ปัญหาดังกล่าวด้วยการให้นักแสดงถามเด็กเพิ่มเติม กรณีที่เด็กตอบว่าเคยอ่าน เช่น ชอบเรื่องไหนที่สุด ในเรื่องที่ชอบมีเนื้อเรื่องเป็นอย่างไร และชอบตัวละครตัวไหนมากที่สุด เป็นต้น เพื่อป้องกันการคิดตามกลุ่ม (Groupthink) ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ของละครเรื่องนี้อาจไม่ได้ผลที่เที่ยงตรง 100 % เพราะเหตุผลดังกล่าวข้างต้น และพลังของละครนั้นไม่สามารถวัดได้ในระยะสั้น สิ่งที่ผู้ชมรับรู้ได้อาจสั่งสมและงอกเงยผลในระยะยาวก็เป็นได้

การออกแบบต่างๆในละครเรื่องนี้มุ่งเน้นแนวความคิดรวบยอด (Concept) ละครเด็กในรูปแบบนิทาน ดังนั้นการออกแบบทุกอย่างจะไม่ใช้แม่สีที่มีสีสิ้นสดใส แต่จะเน้นสีอ่อนหรือสีจืดขาว เช่น สีพาสเทล เป็นต้น เพื่อสื่อถึงอารมณ์ (Mood) เคลิ้มฝัน ในบรรยากาศ (Tone) เทพนิยาย ยกเว้นตัวละครพระราชินีที่ใช้สีแดงที่แสดงถึงอำนาจ เสื้อผ้า การแต่งหน้าและท่ามม ฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากเน้นความเรียบง่ายเพื่อให้เข้ากับแก่นความคิดของเรื่อง (Theme) ด้วยการใช้อากหลังเพียงฉากเดียวและเสริมด้วยอุปกรณ์ประกอบฉากที่ขนย้ายง่ายและมีน้ำหนักเบา เสื้อผ้าจะเน้นชุดหลักคือเสื้อยืดสีขาวและกางเกงตามแต่ตัวละคร โดยตัวละครหลัก เช่น บรรดาลูกหามและสหาย พระราชา พระราชินี และเจ้าหญิง จะสวมกางเกงขาสั้นประมาณเข่า เพราะต้องการสื่อสารความเป็นละครเด็ก และเสริมด้วยสิ่งบ่งชี้ความเป็นตัวละคร เช่น เสื้อคลุมขนสัตว์ของลูกหาม แผงขนสัตว์พันคอของลูกหิม กระโปรงฟูของพระราชินี เสื้อคลุมของพระราชา เสื้อคลุมของเจ้าหญิง ผ้าดิบซาโมไร ฤๅษณ์คนแคระ เสื้อพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น ชุดพญางูเจ็ดหัว ชุดอ่าบั้ง ชุดทหารและสนม เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อลดทอนความยุ่งยากและเว้นช่องว่างสำหรับการเติมเต็มจินตนาการของผู้ชม โดยเฉพาะตัวละครลูกหาม โดยทั่วไปเรามักพบเห็นการใส่ชุดติดเต็มตัวที่บ่งบอกความเป็นสัตว์ชนิดนั้นๆ แต่ในละครเรื่องนี้ใช้เพียงส่วนเสริมที่เป็นหู เสื้อคลุม และผ้าขนสัตว์คลุมน้องเท่านั้น เพียงเท่านั้นก็สามารถสื่อความหมายถึงความเป็นสัตว์ชนิดนั้นๆได้ แต่เนื่องจากค่านิยมของผู้ชมที่คุ้นชินกับองค์ประกอบของละครที่มีความหรูหรา ตระการตา หรือเหมือนจริง (Realist) ทำให้การสะท้อนแก่นของเรื่องที่เสียดสีระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมโดยนำเสนอผ่านฉากละครและเสื้อผ้าที่มีความเรียบง่ายนั้นส่งสารไปไม่ถึงผู้ชม เพราะมีผู้ชมส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นให้ปรับปรุงฉากและเสื้อผ้าให้มีความอลังการและสมจริงมากกว่าที่เป็นอยู่

การกำกับการแสดงในส่วนของการกำหนดตำแหน่งและทิศทางการเคลื่อนไหวของตัวละคร (Blocking) ผู้วิจัยมีหลักเกณฑ์ในการกำหนดตำแหน่งและทิศทางดังนี้

1. นักแสดงยืนไม่ปิดตัว คือ ผู้ชมสามารถมองเห็นหน้านักแสดงได้อย่างชัดเจน หากนักแสดงมีการหันหลังให้กับผู้ชมบ้าง จะมีเฉพาะช่วงเดินหรือพลิกตัว เป็นต้น

2. นักแสดงไม่ยืนซ้อนกัน หากมีการยืนซ้อนกัน อาจทำให้ผู้ชมมองไม่เห็นนักแสดงที่ยืนบริเวณด้านหลัง จึงแก้ไขได้โดยการให้นักแสดงที่อยู่บริเวณด้านหน้านั่งลง หรือหากนักแสดงนั่งทั้งคู่ อาจแก้ไขโดยการให้นักแสดงที่อยู่บริเวณด้านหน้านั่งลงบนฝ่าเท้า แต่นักแสดงที่นั่งอยู่ด้านหลังนั่งลงบนส้นเท้า แต่ทางเลือกที่ดีที่สุดคือให้นักแสดงที่อยู่บริเวณด้านหลังฉีกตัวเองออกมาทางฝั่งซ้ายหรือขวาเล็กน้อย เพื่อป้องกันการมองไม่เห็น

3. ส่วนใหญ่แล้วเรามักจัดให้ตัวละครที่มีความสำคัญกว่าในฉากนั้น ๆ อยู่บริเวณด้านหน้าหรือบริเวณกลางเวที หรืออยู่ในตำแหน่งที่สูงกว่า หรืออยู่บริเวณที่เป็นจุดดึงดูดสายตาของผู้ชม แต่มีอีกวิธีที่สามารถดึงดูดสายตาผู้ชมได้ดีพอๆกับตำแหน่งก็คือ การใช้สายตาของผู้ร่วมแสดงในการดึงดูดจุดสนใจ เช่น หากผู้กำกับการแสดงต้องการให้ตัวละครที่มีความสำคัญยืนอยู่ด้านหลังแต่ยังให้ความสำคัญกับตัวละครดังกล่าวอยู่ ผู้กำกับการแสดงจะให้ตัวละครที่เหลือหันไปมองตัวละครดังกล่าวเป็นสายตาเดียวกัน เช่น ในฉากเปิดเรื่องที่ตัวละครเจ้าหญิงยืนอยู่บริเวณด้านหลังของเวที (Up Centre) และมีเสียงบรรยายกล่าวว่า “แต่มีสิ่งเดียวที่ไม่สามารถจะแบ่งออกได้ นั่นก็คือเจ้าหญิง” ผู้วิจัยให้นักแสดงที่เหลือหันหน้าและตัวไปทางเดียวกันซึ่งก็คือทางที่เจ้าหญิงยืนอยู่ เพียงเท่านี้ผู้ชมก็จะเลือกมองที่ตำแหน่งเจ้าหญิงเหมือนกับนักแสดงคนอื่นๆ โดยให้ความสำคัญกับตัวละครเจ้าหญิงแทนคนที่อยู่บริเวณด้านหน้า เทคนิคนี้เราเรียกว่าการเน้นย้ำ (Emphasis) ในการกำกับการแสดง

4. ในละครเด็ก เรามักสื่อสารการกำหนดตำแหน่งและการเคลื่อนไหวแบบตรงไปตรงมา อาทิ ตัวละครเคลื่อนไหวเข้าหาสิ่งที่ไม่ปรารถนา เช่น เจ้าหญิงจะอ่อนพระราชาและพระราชินีจะเอาเรื่อง ก็จะได้เดินเข้าหาพระราชาและพระราชินี ตัวละครเคลื่อนออกจากสิ่งที่ไม่ปรารถนา เช่น พระราชาและพระราชินีโกรธกันก็เคลื่อนที่ออกจากกัน เป็นต้น ในขณะที่หากเป็นละครแบบสมจริงหรือเหมือนจริง (Realist) ตัวละครอาจจะเคลื่อนเข้าหาสิ่งที่ไม่ปรารถนาเพื่อต้องการเก็บความลับบางอย่างไว้ก็ได้ เช่น พระราชากับพระราชินีหากไม่ต้องการให้ชาวเมืองรู้ว่าทั้งสองแยกทางกัน ก็อาจแสดงตนเป็นคู่รักเดินใกล้ชิดกันเพื่อกลบเกลื่อนและปิดบังความลับทั้งที่ในใจไม่ปรารถนาจะเดินคู่กันก็เป็นได้

5. การกำหนดตำแหน่งและทิศทางการเคลื่อนไหวที่ดี ควรให้นักแสดงรู้สึกเป็นอิสระและมีความเป็นธรรมชาติ ขณะเดียวกันก็สามารถสื่อสารคำพูด ความคิด การกระทำ อารมณ์และ

ความรู้สึกของตัวละคร สื่อสารบุคลิกลักษณะของตัวละคร สื่อสารความสัมพันธ์ของตัวละคร และสื่อสารแรงจูงใจของตัวละคร ตามความต้องการของผู้กำกับการแสดงได้อีกด้วย

ในการกำกับการแสดงยังมีส่วนที่เกี่ยวข้องกับมุขตลกซึ่งในมุขตลกส่วนใหญ่ของละครเรื่องนี้ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างสรรค์ขึ้นมา โดยสื่อผ่านการกระทำ ท่าทาง บุคลิกลักษณะของตัวละครและภาษาและบทบรรยายจากวรรณกรรม ขณะที่มุขตลกจากวรรณกรรมจะมีลักษณะเป็นตลกเสียดสีเมื่อนำมาดัดแปลงเป็นละครจึงต้องมีการแปลงเป็นมุขตลกแบบเน้นการเคลื่อนไหว โดยมุขที่สร้างสรรค์ขึ้นนั้นสร้างจากการกระทำที่พบเห็นได้ทั่วไป และสื่อสารผ่านการเคลื่อนไหวอย่างตรงไปตรงมา เช่น การทำพุงให้เป็นลูกคลื่นของเจ้าหญิง การกระโดดสลัดขาแบบบัลเลต์ และบางมุขสร้างสรรค์จากการล้อเลียนสื่อกระแสหลักบางอย่างจากสังคมอย่างโทรทัศน์ อาทิ จากโฆษณา ยาสีฟัน เรื่องปากเหม็น เช่น ตัวละคร 2 ที่มีไม่ตายในการปราบศัตรูคือการพนมหายใจจากปากจนทำให้คู่ต่อสู้พ่ายแพ้ไป และมุขขินเมใจได้ จากโฆษณาชาเขียว ซึ่งตัวละคร 1 ใช้ในการสะกดจิตศัตรู นอกจากนี้ยังมีมุขจากบทประพันธ์ที่ล้อเลียนของรางวัลในสื่อกระแสหลักรายการโทรทัศน์ แฟนพันธุ์แท้จากบริษัทเวิร์คพอยต์ ซึ่งมุขตลกเหล่านี้มีรหัสภาษา ซึ่งเป็นบริบททางวัฒนธรรมที่ประชาคมของผู้รับสารและผู้ส่งสารมีตรงกัน และแปรผันไปตามเวลา หากเวลาผ่านไประยะหนึ่งแล้วนำมุขดังกล่าวกลับมาแสดงใหม่ อาจไม่ได้รับการตอบสนอง (Feedback) แบบที่เคยได้รับก็เป็นได้

การใช้เวลาในการกำกับการแสดง ผู้วิจัยบริหารเวลาได้ไม่ดีเท่าที่ควร คือ ใช้เวลาในการทำงานในช่วงแรกมากเกินไป จึงทำให้มีเวลาซ้อมน้อย แต่เนื่องจากในการซ้อมแต่ละวันใช้เวลาประมาณ 4-6 ชั่วโมง และใช้เวลาในการแสดงแต่ละรอบประมาณ 35 นาที จึงทำให้ในการซ้อม 1 วัน สามารถซ้อมได้หลายรอบ จึงเก็บรายละเอียดของการแสดงได้ครบและทันเวลาออกแสดงสู่สาธารณชน ประกอบกับนักแสดงหลักมีความสามารถด้านการแสดงสูงจึงทำให้การทำงานง่ายขึ้น แต่เนื่องจากนักแสดงมีจำนวนมากถึง 25 คน ทำให้ปัญหาที่พบบ่อยครั้งในการแสดงคือนักแสดงมาไม่ครบ จึงต้องแก้ปัญหาด้วยการให้นักแสดงที่มาซ้อมแทนและบอกสิ่งที่เปลี่ยนแปลงให้กับคนไม่มาในวันต่อไป

จึงจะเห็นได้ว่า กระบวนการสร้างสรรค์งานละครหนึ่งเรื่องนั้นมีขั้นตอนที่มากมาย ต้องมีการสื่อสารกับคนจำนวนมาก ละครจึงเปรียบเสมือนเครื่องจักรที่น้อยต ฟันเฟือง และอะไหล่ทุกอย่างต้องทำงานไปพร้อมๆกัน หากนักแสดงคิดว่า ตนมีบทบาทน้อยก็ควรมาซ้อมน้อยก็เหมือนกับน็อตตัวเล็ก ๆ ตัวหนึ่งเก็ยจกร้านไม่เอากทำงานและหยุดทำงานลง เครื่องจักรนั้นก็อาจ

รอนหรือทำงานช้ากว่าปกติหรืออาจหยุดการทำงานก็เป็นได้ ดังนั้นบุคคลซึ่งเป็นส่วนหนึ่งขององค์กร
 ละครควรระลึกเสมอว่าเครื่องจักรชิ้นนี้ต้องการการทำงานร่วมกัน เพื่อสร้างพลังในการใช้
 เครื่องจักรนี้ส่งสารไปยังผู้ชมที่หลากหลายด้วยใจของนักสื่อสาร

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. ช่วงกว้างหรืออาณาเขต (Range) ของกลุ่มเป้าหมายของวรรณกรรมเรื่องนี้กับละครไม่
 ตรงกัน เนื่องจาก“เจ้าหญิง”มุ่งเน้นกลุ่มเป้าหมายหลักคือผู้ใหญ่ ซึ่งผู้ประพันธ์ได้แฝงปรัชญาไว้
 มากมายในเรื่องสั้นต่าง ๆ แต่ผู้อ่านที่เป็นเด็กก็สามารถอ่านได้ ขณะที่กลุ่มเป้าหมายหลักของละคร
 เรื่อง“ลูกหมากับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด”คือเด็ก ผู้วิจัยจึงต้องลดทอนปรัชญาบางประการลง
 เพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็ก และผู้ใหญ่ก็สามารถรับชมได้ และด้วยเหตุผลในการ
 กำหนดกลุ่มเป้าหมายที่แตกต่างจากวรรณกรรมทั้งที่คงเนื้อเรื่องจากวรรณกรรมไว้แทบทุกประการ
 ก็ยังเกิดความคลาดเคลื่อนในการรับรู้ประเด็นที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอซึ่งอิงจากวรรณกรรม

2. กระบวนการประเมินเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ของละคร ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้
 แบบสอบถามเป็นหลัก โดยการสัมภาษณ์ผู้ชมระดับเด็ก และให้ผู้ชมระดับผู้ใหญ่ตอบ
 แบบสอบถามด้วยตนเอง เป็นวิธีการที่สามารถวัดทัศนคติได้ในระดับหนึ่ง แต่ในความเป็นจริง
 พลังของละครสามารถส่งผลสัมฤทธิ์ได้ในระยะยาว การเรียนรู้บางประการอาจเกิดจากการสัมผัส
 สิ่งที่ได้ชมและเกิดผลงอกเงยในอนาคต ดังนั้นการใช้วิธีวัดผลแบบที่นิยมกันโดยทั่วไปในลักษณะ
 ของแนวคิดเชิงทฤษฎีเข้มชัดทางด้านนิเทศศาสตร์นั้น มิอาจศึกษาการเรียนรู้ที่แท้จริงของมนุษย์
 ได้ นอกจากนี้แล้ว สารที่ละครเรื่องนี้ต้องการนำเสนออย่างขึ้นอยู่กับปัจจัยแวดล้อมหลายประการ
 การประเมินผลที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกที่สุนทรีย์ ซึ่งเป็นที่มาแห่งความฝันและจินตนาการอัน
 งดงาม จึงมิใช่สิ่งที่เหมาะผลแบบตรรกะในโลกสมัยใหม่จะสามารถวัดกันได้ง่ายๆ การสัมผัสทาง
 อารมณ์หรือมีอารมณ์ร่วมไปกับสื่อละคร อาจทำให้เราเข้าใจโลกและชีวิตได้อย่างลุ่มลึก จนถึงขั้น
 ก้าวข้ามพ้นไปจากตัวตน (Transcending Self) ซึ่งเป็นภาวะที่ความรู้การสื่อสารแบบศาสตร์
 อธิบายไปไม่ถึง (ทิตันท์ อนุวัชศิริวงศ์, 2548:47-48)

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ทดลองสร้างสรรค์ “เจ้าหญิง” ที่คงกลุ่มเป้าหมายหลักคือผู้ใหญ่ เช่นเดียวกับภาค
 วรรณกรรม โดยไม่ลดทอนแก่นสารในเชิงปรัชญาลง แล้ววัดผลในเชิงปฏิกิริยาในกลุ่มผู้ชมที่เป็น
 เด็ก

2.ถอดองค์ความรู้บางประการจากงานวิจัยนี้เป็นประเด็นน่าสนใจ อาทิ การเปลี่ยนแปลงบุคลิกลักษณะของเจ้าหญิง การเติมบทตลกให้แก่พระราชินี ฯลฯ ไปทดลองจัดแสดงให้กับกลุ่มเป้าหมายที่ใกล้เคียงกับงานวิจัยนี้ แล้ววัดผลปฏิบัติและทัศนคติของผู้ชม

3.ควรมีการนำวรรณกรรมสำหรับผู้ใหญ่มาทำเป็นละครสำหรับเด็กที่หลากหลายรูปแบบ เช่น ละครสร้างสรรค์(มีการออกแบบกิจกรรมที่ผู้ชมมีส่วนร่วม) ละครหุ่น ละครเพื่อการศึกษา และอื่น ๆ เพื่อศึกษากระบวนการสร้างสรรค์และวัดผลการรับรู้ที่แตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

4.การศึกษาผู้รับสาร ผู้วิจัยควรอยู่ร่วมกับเด็ก โดยอาจเป็นครูในโรงเรียนนั้น ๆ และใช้การศึกษากลุ่มเป้าหมายหรือกลุ่มผู้ชมแบบกรณีศึกษา(Case Study) เพื่อศึกษาในระยะยาวและในมิติที่ลึกซึ้งด้านต่าง ๆ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

จันทมาศ ชื่นบุญ และคณะ.(2515).จิตวิทยาเด็ก.กรุงเทพฯ: ชุมชนุมนุสสรณ์การชายและการซื้อ
แห่งประเทศไทย.

ฉัตรชัย อรรถปักษ์.(2548)องค์ประกอบศิลปะ.กรุงเทพฯ:พิมพ์ดี.

ชูโรมาน เวศยาภรณ์.(2541).งานฉากละคร 1.พิมพ์ครั้งที่ 4.กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เด่นดวง พุ่มศิริ.(2527).ทางสู่ละคร.นครปฐม:แผนกบริการกลาง มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์.(2548)."พัฒนาการและแนวทางในการศึกษาทฤษฎีการสื่อสาร".

ในชุดวิชาปรัชญานิเทศศาสตร์และทฤษฎีการสื่อสาร.นนทบุรี:

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์ และคณะ.(2547) สุนทรียนิเทศศาสตร์ การศึกษาสื่อสารการแสดงและสื่อ
จินตคติ.พิมพ์ครั้งที่ 2.กรุงเทพฯ:จรัญสนิทวงศ์การพิมพ์.

ธัญญา สังขพันธ์.(2543).วรรณกรรมวิจารณ์.กรุงเทพฯ:นาคร.

นพมาศ ศิริกายะ.(2525).ประพันธ์ศิลป์ของอริสโตเติล.กรุงเทพฯ:ภาควิชาศิลปการละคร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นิพนธ์ ศศิธร, ปราณี ขวัญแก้ว, นิตยา บุญสิงห์, สุนันทา ไสร์จจ และ สุภา ปานเจริญ.(2533).

หนังสือเรียนภาษาไทย รายวิชา ท 061 ภาษาไทยเพื่อกิจกรรมการแสดง.

กรุงเทพมหานคร:ไทยวัฒนาพานิช.

นิตยสาร a day. ฉบับที่ 62 , ตุลาคม ,2548.

เนชั่นสุดสัปดาห์. ปีที่ 14 , ฉบับที่ 691, วันพฤหัสบดีที่ 25 สิงหาคม , 2548.

บุญยงค์ เกศเทศ.(2536).แลลดอวรรณกรรมไทย.กรุงเทพฯ:โอเดียนสโตร์.

บินหลา สันกาลาศีรี.(2546).เจ้าหญิง.กรุงเทพฯ:มติชน.

บินหลา สันกาลาศีรี.(24 มกราคม 2549).ผู้ประพันธ์วรรณกรรมเรื่องสั้น "เจ้าหญิง".สัมภาษณ์.

บินหลา สันกาลาศีรี.(31 มกราคม 2549).ผู้ประพันธ์วรรณกรรมเรื่องสั้น "เจ้าหญิง".สัมภาษณ์.

พรรัตน์ ดำรุง.(2547).การละครสำหรับเยาวชน. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรรัตน์ ดำรุง และ อรุณา ยุทธวงศ์.(2524).ละครสำหรับเด็ก.กรุงเทพฯ:คุรุสภา.

ภรณ์ คุรุรัตน์ และ นางเยาว์ แข่งเพ็ญแข.(2535).ละครสร้างสรรค์สำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ:
คุรุสภา.

มัจฉราณี พุ่มสุวรรณ.(2539).พัฒนาการของทารกและเด็ก.กรุงเทพฯ:ข้าวฟ่าง.

มัทนี รัตติน.(2546).ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับศิลปะการกำกับการแสดงละครบนเวที. กรุงเทพฯ:

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ยุรฉัตร บุญสุนท.(2538).วรรณวิจารณ์.กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคใต้.

ยุวพาส์ (ประทีปเสนา) ชัยศิลป์วัฒนา.(2542).ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดี.กรุงเทพฯ:

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วัลยา วิวัฒน์ศร.(2538).การละครฝรั่งเศสศตวรรษที่ 18.พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สดใส พันธุมโกมล.(2542).ศิลปการแสดง(ละครสมัยใหม่).พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ:

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุชา จันทน์เอม.(2543).จิตวิทยาเด็ก.พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร:ไทยวัฒนาพานิช.

สุชา จันทน์เอม.(2540).จิตวิทยาพัฒนาการ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร:ไทยวัฒนาพานิช.

อิงอร สุพันธ์ุณีธ.(2548).วิเคราะห์เรื่องสั้นซีไรต์.กรุงเทพฯ:จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรชума ยุทธวงค์.(2531).ท่องแดนละคร.กรุงเทพฯ:กรมการศาสนา.

ภาษาอังกฤษ

Brockett, O. G. (1964). the Theatre an introduction. New York: Holt, Rinehart and Winston.

Brockett, O. G. and Findlay, R. (1973). Century of Innovation. 2 nd ed. with new supplement. Massachusetts: Prentice-Hall.

Hall, R. A. (1998). Writing Your Frist Play. 2 nd ed. Massachusetts: Butterworth-Heinemann.

Moor, S. (1984). The Stanislavski System The Professional Training of an Actor. 2 nd ed. New York: Penguin Book.

Wilson, E. and Goldfarb, A. (1999). Theater The Lively Art. 3 rd ed. USA: McGraw-Hill College.

เว็บไซต์

<http://www.dailynews.co.th/entertain/each.asp?newsid=63946>

<http://www.flashkit.com>

<http://www.matichon.co.th/khaosod/khaosoddetail.php?stag=03p011250848&day>

=2005/08/25

<http://www.samewaymag.com/index2/storywriter/storyseawriter.htm>

www.seawrite.com

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

บทประพันธ์เรื่อง “สีที่แปดของรุ้งกินน้ำ” และ “ลูกหาม” กับ สามสหาย ของ บินหลา สันกาลาคีรี

สีที่แปดของรุ้งกินน้ำ

เรื่องย่อ

ณ ดินแดนแห่งใดที่ไม่มีใครทราบ มีพระราชากับพระราชนิเปกครองบ้านเมืองในสภาพหย่าร้างและแยกพระราชวังกัน ทั้งคู่มีลูกสาว 1 พระองค์ ซึ่งพวกเขาพากันเรียกเธอว่า “เจ้าหญิง” เวลาของเจ้าหญิงถูกแบ่งครึ่งด้วยการว่ายน้ำข้ามไปมาระหว่างพระราชวังทั้งสอง คนทั้งคู่ต่างพากันเอาใจเจ้าหญิงด้วยสิ่งของนับหมื่นชิ้น ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้า ตุ๊กตา และอื่น ๆ อีกมากมายรายล้อมตามใจसारพัด จึงทำให้ “เจ้าหญิง” องค์นี้เป็นเด็กเอาแต่ใจ สิ่งที่มีมากมายเธอกลับไม่สน แต่สิ่งที่เธออยากได้นั้นไม่มีใครสามารถทำให้เธอได้ นั่นก็คือ “รุ้ง” ต่อให้พระราชากับพระราชนิเปกใช้วิธีการใดในการจับรุ้ง เช่น ส่งสาส์นเชิญรุ้งให้มาเยือน ใช้แหวนจับรุ้ง ใช้กำลังทหารบังคับรุ้ง หรือแม้แต่การตีปิ๊บ ก็ไม่สามารถทำให้รุ้งมาเยือนครึ่งเมืองของตนได้ จนในที่สุด “เจ้าหญิง” เรียนรู้ว่าไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะได้ “รุ้ง” มา วันหนึ่งเจ้าหญิงอยู่กับพระราชากับพระราชนิเปก และเห็น “รุ้ง” ที่ฝั่งพระราชวังของพระราชนิเปก จึงพบว่าบ่นว่าหากได้รุ้งพร้อมหน้ากันคงเป็นเรื่องดี แต่แล้วพระราชากับพระราชนิเปกกลับตรัสถึงความเป็นไปได้ของโอกาสดังกล่าวเทียบเท่ากับการได้ “รุ้ง” มาและการรอให้ “รุ้ง” มีแปดสีนั่นเอง เจ้าหญิงเรียนรู้การรอคอยด้วยความอดทน ในวันหนึ่ง “เจ้าหญิง” ได้ลงนอนราบกับพื้นริมฝั่งน้ำที่คิดว่า “รุ้ง” จะต้องมาตีมน้ำ และเมื่อ “รุ้ง” ปรากฏขึ้น เจ้าหญิงน้ำตาพร่ำพราย “รุ้ง” เอนกายลงสัมผัสหยาดน้ำตาของ “เจ้าหญิง” พลันได้นั้น สีที่แปดของรุ้งกินน้ำก็ปรากฏขึ้น นั่นก็คือ สีของพวงแกมของ “เจ้าหญิง” นั่นเอง แต่แล้วในชีวิตจริง กลับจบลงตรงจุดเริ่มต้น นั่นก็คือ “เจ้าหญิง” ยังคงต้องว่ายน้ำข้ามไปมาระหว่างพระราชวังทั้งสองตามเดิม

บทประพันธ์

1. การมีเด็กชื่อเอาแต่ใจตัวเองอยู่ร่วมบ้าน เป็นเรื่องน่าเหน็ดเหนื่อยใจเอามากๆ แต่ถึงอย่างไรก็ยังไม่เหนื่อยน้อยกว่า การมีเจ้าหญิงที่เอาแต่พระทัยอยู่ร่วมชายคา

บ้านของเจ้าหญิงมีสองหลัง (เอ้อ...คือในกรณีนี้เราจะเรียกที่ประทับของเจ้าหญิงว่าบ้านนะครึบ) หลังหนึ่งอยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำ หลังหนึ่งอยู่ฝั่งตะวันตก หลังหนึ่งมีพระราชากับอีกหลังมีพระราชนิเปก

ในเทพนิยายที่ผ่านๆ มา ไม่ปรากฏเลยว่า มีกรณีพระราชากับพระราชนิเปกหรือทรงหย่ากับพระราชนิเปก เพราะนี่คือกฎสำคัญของการเป็นเทพนิยาย-ห้ามหย่า

หรือเป็นเพราะเทพนิยายเห็นว่าการแยกทางของพ่อแม่เป็นเรื่องปวดร้าว ไม่สมควรที่เด็กๆ จะได้ยินได้ฟัง

หรืออาจเพราะเทพนิยายต้องการให้เกียรติคนที่ไปถึงพระราชากับ

หรือ...บางทีเทพนิยายอาจไม่ได้คิดอะไรเลย เพียงแต่ว่าตัวเทพนิยายมันจบลงเสียก่อน จบทันทีที่เจ้าหญิงจุมพิตเจ้าชายให้คืนคลายจากคำสาปเป็นกบ จบทันทีที่เจ้าชายจุมพิตเจ้าหญิงให้ฟื้นคืนจากคำสาปนิทรา จบในทันทีที่นางแม่มดถูกฆ่าตาย (ความตายของแม่มดไม่ใช่เรื่องโหดร้ายเกินกว่าที่เด็กๆ ควรจะได้ฟังหรือหกรับ)... “แล้วเจ้าชายเจ้าหญิงก็อภิเษกสมรส ครองคู่กันอย่างมีความสุขชั่วกาลนาน” เป็นการจบอย่างงดงาม เป็นการจบทั้งที่บทแรกของชีวิตยังมีทันได้เริ่มต้นด้วยซ้ำ

สำหรับเรื่องที่ผมกำลังจะเล่าให้ฟังนี้ เป็นเรื่องจริง ไม่ใช่เทพนิยาย บทจบของเทพนิยายเรื่องอื่นๆ จึงเป็นเพียงบทเริ่มต้นของเรื่องนี้

นับจากวันแรก (และแลก) จุมพิตของเจ้าชายกับเจ้าหญิง มาถึงวันนี้ ก็เป็นเวลาห้าปีแล้ว

ระยะเวลาห้าปี หรือหกสิบเดือน หรือสองร้อยหกสิบสัปดาห์ หรือหนึ่งพันแปดร้อยยี่สิบหกวัน หรือสี่หมื่นสามพันแปดร้อยยี่สิบสี่ชั่วโมง หรือสองล้านหกแสนสองหมื่น... ฯลฯ เปลี่ยนแปลงอะไรมากมายหลายอย่าง เปลี่ยนเจ้าชายวัยรุ่นพระองค์หนึ่งให้กลายเป็นพระราชา แปลงเจ้าหญิงวัยแรกสาวให้เป็นพระราชินี เสกสร้างทั้งคู่ให้เป็นบิดามารดาของเจ้าหญิงน้อยที่น่ารักที่สุดคนหนึ่งของโลก หากจะมีสักสิ่งที่มีได้เปลี่ยนแปลงนัก นั่นคือความเชื่อมั่นของทั้งสองพระองค์ที่ว่า ต่างเคยเป็นหมายเลขหนึ่งในวังของตนมาก่อน

ไม่มีใครชี้ชัดว่าความระหองระแหงเริ่มต้นตรงใด มายอมรับความจริงกันก็เมื่อพระราชินีผำครึ่งพระราชวังหรือไปสร้างใหม่คนละฝั่งแม่น้ำ พร้อมกับสิ้นสมรสนคือเมืองและประชากรอีกครั้งหนึ่ง เจ้าหญิงน้อยพระชนม์สี่ขวบเป็นสมบัติเพียงชิ้นเดียวที่ทั้งสองพระองค์ไม่สามารถแบ่งครึ่งได้

แต่ที่แบ่งผ่า คือวันเวลาของเจ้าหญิง แต่ละครึ่งวัน เจ้าหญิงจะประทับที่วังพระราชา เพื่ออีกครึ่งวันสำหรับการอยู่กับพระราชินี

เคยมีบ้างบางเวลาอย่างช่วงฤดูฝน เมื่อครบสิบสองชั่วโมงแล้วพระราชายังไม่ยอมให้เจ้าหญิงไปจากพระองค์ โดยอ้างว่าฝนตก ทรงนำกติกาทดเวลาบาดเจ็บของกีฬาฟุตบอลมาประยุกต์ใช้ แต่ในที่สุด แผนอันแยบยลต้องล้มเลิก หลังจากพระราชินีงดกติกาทักครึ่งเวลามาเป็นประโยชน์กับพระนางเช่นกัน

ไม่เคยมีใคถามว่าเจ้าหญิงมีความสุขแค่ไหน ในการนั่งเรือครั้งลำข้ามแม่น้ำไปมาระหว่างผู้เชี่ยวชาญกติกาคู่นี้ การที่ทั้งสองพระองค์ไม่เอ่ยโอษฐ์ อาจเพราะเห็นว่าเจ้าหญิงยังพระเยาว์เกินไป เด็กสี่ขวบที่ไหนบ้างเล่าสามารถถ่ายทอดความรู้สึกใดๆ จากในหัวใจได้

แต่ก็เป็นได้เช่นกันว่า ที่ไม่ถาม ก็เพราะพระราชาราชินีต่างกลัวคำตอบที่จะได้รับ

ดูเหมือนเมื่อครู่ผมได้หลุดปากไปบางคำ ประมาณว่า “เจ้าหญิงน้อยที่น่ารักที่สุดคนหนึ่งของโลก” ขออนุญาตแก้ไข เขาเป็น “เจ้าหญิงน้อยที่ควรจะน่ารักที่สุดคนหนึ่งของโลก” น่าจะดีกว่า

ทุกเช้า พร้อมกับพระอาทิตย์ขึ้น คือเวลาที่พระราชา (แน่นอนสลับวันกับพระราชินี) มีความสุขที่สุด พระองค์จะรีบตื่นบรรทม กระวีกระวาดเสด็จมาที่ห้องนอนของเจ้าหญิง ประทับนั่งข้างเตียงเงียบๆ ทอดพระเนตรร่างน้อยที่พริ้มหลับ ขนตาเส้นเล็กยาวและงอนโค้งดั่งเคียวจันทร์ จมูกเขตรันพองาม พวงแก้มใสผ่องเป็นสีชมพูปากเผยรอยยิ้มระบวยิ้ม ร่างกระฉอยที่ซุกตัวอยู่กับหมอนข้างและผ้าวม้วนนั้นน่าทะนุถนอม และดูห่างไกลจากคำว่า “มีพิษสง” มากเหลือเกิน

เจ้าหญิงน้อยเป็นเด็กที่ตื่นไม่ยาก แต่เมื่อตื่นแล้วก็ยากที่จะเรียกว่าเด็กน่ารักต่อไปได้ สิ่งแรกที่พระองค์ทำหลังจากตื่นคือการแผลงฤทธิ์เอาแต่ใจตัวเอง (และนั่นก็เป็นสิ่งสุดท้ายที่จะทำก่อนเข้านอนด้วย) เป็นต้นว่า

จะไม่ยอมอาบน้ำเป็นอันขาด หากไม่มีฉลองพระองค์ชุดนารักเตรียมไว้ให้ใส่ และชุดนารักมาที่เดียวหนึ่งร้อยแปดสิบสามชุดเพื่อแก้ปัญหาในแต่ละปี แต่คุณคิดหรือว่าจะไม่เกิดปัญหา เพราะในสายตาของเจ้าหญิงน้อย ชุดนารักก็คือชุดนารัก และชุดนารักในโลกนี้มีเพียงชุดเดียวเท่านั้น ก็ไอ้ที่มอมแมมนั่นแหละ

จึงไม่แปลกใจที่ในแต่ละวัน เด็กหญิงผู้มีอาการที่ว่าหมื่นตัวในตู้เสื้อผ้าจะแต่งพระองค์ด้วยเสื้อผ้าชุดเดิมชุดเดียวที่ผ่านการซักจนซีดเขียวไร้สีสันและเส้นด้ายเปื่อยรุ่ม ฤดูกาลเปลี่ยนเสื้อผ้าจะมาถึงก็ต่อเมื่อพระองค์พอพระทัยจะเปลี่ยน เมื่อนั้นชุดนารักชุดใหม่ก็จะมีโอกาสเข้ามารับใช้ไปอีกแสนนาน

ถ้าเจ้าหญิงมีพระประสงค์สิ่งใดพระองค์จะดั่งใจได้สิ่งนั้น ไม่เช่นนั้นเงื่อนไขแปลกๆจะผุดขึ้น เป็นข้อต่อรองเสมอ เป็นต้นว่า

“ถ้าพ่อไม่ยอมให้ลูกใส่ชุดนารักซ้ำอีก เวลาแปร่งฟัน ลูกจะแปร่งเฉพาะฟันล่างนะ ไม่ยอมแปร่งฟันบนด้วย”

“บอกว่าจะไม่เอา ไม่เอา ลูกบอกแม่แล้วว่าไม่กินผัก แล้วลูกก็จะกินเฉพาะหมูที่แห้งๆ ไม่กินหมูเปียกน้ำแกงจืด”

หรือวิธีที่เด็ดขาดกว่านั้น ก็โดยการไม่พูด ปิดปากแน่น ไม่ต่อรองใดๆ เท่านั้นจอมคนทั้งสองก็จะออกสิ้นขวัญหาย วิ่งกู่ลี้กู่จอลตลอดจนสั่งการให้คนอื่น ๆ ปฏิบัติตามความต้องการของเจ้าหญิงจนได้

ไม่เคยมีสักครั้งที่เจ้าหญิงจะไม่ได้ในสิ่งที่พระองค์ประสงค์

น่าแปลก ที่แม้จะเหน็ดเหนื่อยเพียงไหน ทั้งพระราชชาพระราชนิก็ต่างเป็นสุขในการนับเวลารอที่จะได้อยู่กับพระธิดาผู้แสนจะเอาแต่ใจตัวเอง ในขณะที่ทั้งสองพระองค์ให้เหตุผลถึงการต้องแยกวงกันอยู่ว่า “ไม่ไหวพระราชชา (แน่ละ พระราชินี) เอาแต่ใจตัวเองเกินไป”

จริงหรือที่ ไม่เคยมีสักครั้งที่เจ้าหญิงจะไม่ได้ในสิ่งที่พระองค์ประสงค์?

(ดูเหมือนเมื่อครู่นี้ ผมได้พูดเกินไปอีกแล้ว)

ไม่ใช่เฉพาะเสื้อผ้าเท่านั้นที่เป็นหมื่นชุด ของเล่นของเจ้าหญิงก็เป็นหมื่นๆ กล้อง หีบดนตรี ตุ๊กตา (ทั้งแบบหลับตาได้และแบบมีชุดแต่งตัว) ลูกบอล ตัวต่อ ม้าโยก ฯลฯ ทุกอย่างเริ่มด้วยหลักหมื่นทั้งสิ้น แต่เจ้าหญิงน้อยกับเสื้อผ้าไหมมัดมัดเดียวที่พระองค์ชอบใส่ก็น่าจะทำให้เราต้องตั้งคำถามด้วยว่า สิ่งของทั้งหมดนี้ แม้จะมาจากพระประสงค์ (และพิษสง) ก็จริง แต่พวกมันเป็นสิ่งที่พระองค์ต้องการจริงหรือ

มีอยู่วันหนึ่งที่คำถามข้างต้นได้รับการคลี่คลาย เริ่มจากสายฝนโปรยปรายตอนรุ่งสาง ขณะเจ้าหญิงน้อยตื่นบรรทมนั้นฝนเพิ่งขาดเม็ด พระราชาทรงอุ้มพระธิดาไปยังปราสาทเก็บของเล่นเพื่อเอาใจด้วยตุ๊กตาหมีคอนเทนเนอร์ใหม่ ที่ทรงสั่งซื้อจากต่างประเทศเมื่อวานนี้

ขณะผ่านช่องบัญชร เจ้าหญิงมองไปข้างนอก แล้วก็เบิกตาตื่นตื่นกับสิ่งมหัศจรรย์เหนือฟ้า

“ไอ้โห พ่อขา” พระธิดาชี้พระหัตถ์ “นั่นอะไรคะ สวยจังเลย”

“อ้อ” พระราชามองตามออกไป “อีกานะลูก”

“ไม่ใช่ค่ะพ่อ ไม่ใช่” ทรงสะบัดหน้าอย่างขุ่นใจ “ไม่ใช่ตัวดำๆ แต่เป็นตัวที่มีหลายสี”

“อ้อ โกลว นั่นหรือ รุ่งใจลูก ไม่มีอะไรหรอก แคตัวเดียวเอง ไม่น่าสนใจเลย ฐิโหม ตุ๊กตาหมีของลูกสิ ตั้งหมื่นตัวเยียนะ”

“รุ่งเขามาทำไมหรือคะพ่อ”

“ก็มากินน้ำตามประสาณะ พอฝนตกหน่อย ก็มาละ” แล้วพระราชาก็นึกได้ จึงบ่นไม่สบพระทัย “ไม่เคยขออนุญาตเข้าเมืองอย่างถูกต้องด้วยซ้ำ พ่อบอกได้เลยว่าไม่น่าสนใจหรอก ตึกตาคามีน้ำสนกว่าเยอะเลย แล้วหนูรู้ไหม ฟุ้งนี่พ่อจะหาซื้อตึกตาค้างบินได้ให้ลูกอีก เอ้อ...คือ...ถ้าวันนี้หนูอยู่กับพอนานกว่าเมื่อวานสักห้านาทีนะ ได้ไหมลูก”

เจ้าหญิงไม่ได้สนว่าพระบิดาพูดอะไรในตอนท้ายๆ เธอเดินไกลจากอ้อมพระหัตถ์ วิ่งไปเกาะขอบหน้าต่าง สองตาจับจ้อง แสงทองยามเช้าขับสีของรุ่งให้เจิดโดดเด่น รุ่งกำลังกินน้ำอย่างเนิบนาบและมีความสุขไม่รู้เลยว่าเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเฝ้ามองด้วยความชื่นชมสลบกับการก้มนับนิ้วอย่างยากเย็น

“หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า หก เจ็ด...เจ็ดสิ ไฮโย รุ่งมีเจ็ดสิคะคุณพ่อ”

“ไฮจ๊ะ ลูก รุ่งมีทั้งหมดเจ็ดสิ” อะไรบางอย่างทำให้พระราชาริมกัณฑ์ทรวงไม่ได้มองรุ่งด้วยซ้ำ แต่พูดอย่างคนที่ต้องจำจนขึ้นใจ “ม่วง คราม น้ำเงิน เขียว เหลือง แสด แดง แค้นั้นแหละ แต่ว่าตึกตาคามีของลูกสิ...”

“คุณพ่อดูสิ รุ่งตัวอ้วนขึ้นอีก เคี้ยวต้องกินน้ำเข้าไปเยอะเนอะ เคี้ยวกินน้ำจากไหนกันคะ”

“ไม่มีใครสนใจ เอ๊ย...ไม่ใช่ ไม่มีใครรู้หรอกลูก คงจากแม่น้ำหรือห้วยหนองคลองลหาน ทำนองนั้นนั่นแหละ”

“รุ่งกินน้ำได้ยังไงคะ” พระธิดารำพึง “ลูกไม่เห็นปากรุ่งซึกหน่อย”

“ก็ปากของรุ่งจมอยู่ในน้ำไง” ทรงภูมิใจลึกๆ ที่สุดสำหรับหาคำตอบได้ในที่สุด และก่อนจะเจอปัญหายากกว่านี้ พระราชาริบดีนมาคว่าแขนเจ้าหญิง “ไปกันเถอะ พ่อว่าวันนี้เราสายแล้ว”

เจ้าหญิงสลดมือ เฝ้ามองพระบิดาด้วยพระเนตรแสนหวานและแล้ว สิ่งที่พระราชาก็จริงเกรงนักหนา ก็เกิดขึ้นจนได้

“คุณพ่อขา ลูกอยากได้รุ่งมาเล่นสักตัว”

“เออละซี” จอมคนของผู้คนทั้งอาณาจักร (ยกเว้นเมีย เอ้อ พระราชินีนะครับ) นึกในพระทัย ถ้าไม่กลัวเสียสง่าราศี คงจะทรงเกาหัวไปแล้ว แต่ขณะนี้ ที่พระองค์ทำได้คือฝืนยิ้ม

“ไม่ได้หรอกจ๊ะลูก มันเป็นไปได้ ช่างบินได้ดีกว่า...”

“ก็ลูกจะเอานี่” เพียงพริบตา เด็กหญิงน่ารักก็เปลี่ยนกลายเป็นอีกคน เริ่มด้วยการเบะปาก สะอื้นฮักๆ แล้วก็เร่งทำนองทำฤทธิ์เดินเร่ๆแผดเสียงจ่าจนจนกระทั่งรุ่งก็ยั้งสะดุ้งน้อยๆ พระเนตรที่เคยสวยใสกลบด้วยน้ำตา

“พ่อไม่รักลูก ลูกจะเอารุ่ง เอาแค่ตัวเดียวเท่านั้น ไม่ได้เอามาเป็นหมื่นตัวสักหน่อย”

“นี่นะจ๊ะลูก โอ้ นี่นะ หนูต้องเข้าใจสิจ๊ะว่าทุกอย่างที่หนูต้องการพ่อเอามาให้ได้ทั้งนั้น เอ้อ แต่รุ่งนี่นะลูก...”

เจ้าหญิงจ้องพระพักตร์

“ไม่รู้แหละ ลูกจะเอา ถ้าพ่อให้ไม่ได้ ลูกจะไปอยู่กับแม่แล้วไม่มาหาพ่ออีก”

พระราชาทรงรีบถอดพระธิดา อุ้มขึ้นชบกับพระอังสา

“ปัดไร ทำไมจะไม่ได้ละลูก กะอือแค่รุ่งตัวเดียวแค่นี้”

น้ำเสียงของพระองค์เข้มขึ้นอย่างน่าชื่นชม จะมีก็แต่ในพระทัยเท่านั้นที่ขมเกินจะบรรยาย พระราชาทรงมองออกนอกหน้าต่างทอดสายตาคมมน้ำไป ทรงมองหารุ่ง แต่ที่เห็นชัดถนัดกว่ากลับเป็นอีกาฝูงใหญ่ และพระราชวังครึ่งหลังของพระราชินี ซึ่งปลุกเดียวดายริมฝั่งแม่น้ำ

การมาก่อนเวลาของพระธิดาทำให้ราชินีทรงพระกระหม่อม พระราชวังมีชีวิตชีวาทันตาเห็น ตรงข้ามกับเจ้าหญิงน้อยที่ซังกะตายราวไร้จิตวิญญาณ ผมเองก็ไม่ทราบเหมือนกันว่า บ่ายแก่ๆ วันนั้น ถ้าฝนไม่ตกลงมา เจ้าหญิงจะเป็นอย่างไร

ได้ยินเสียงเม็ดฝนกระทบหลังคา เจ้าหญิงถลาไปที่หน้าต่างอย่างดีพระทัย สองมือประคองอุ้มบางสิ่งไปด้วย

“มาแล้ว มาแล้ว”

“อะไรมาจ๊ะลูก รถขายไอศกรีมหะรอ” เสียงแจ้วของพระธิดาทำให้พระราชินีมีความสุข “แต่แม่ไม่อยากจะให้หนูอยู่ตรงนั้นเลย เดี่ยวโดนละของฝนจะเป็นหวัด”

อย่าหวังเลยว่าเธอจะฟัง เด็กหญิงที่เอาแต่ใจที่สุดในโลกยื่นจดจ้อจ้องแน่ว เธอยืนอย่างนั้นเป็นเวลานานจนพระราชนิต้องเอาเก้าอี้ไปให้ ตราบกระทั่งฝนขาดเม็ด แสงอาทิตย์สาดทักทายท้องฟ้าที่แผ่วไร้เมฆ แต่มองแล้วมองอีก เจ้าหญิงก็ไม่เห็นผู้ที่เธอรอคอย

“ทำไม่รู้งไม่มาละ” เธอรำพึงกับตัวเอง “ก็พอบอกว่ารู้งจะมาหลังฝนไม่ใช่หรือ”

ใบหน้านูนตึงด้วยความโกรธ เด็กหญิงทุ้มด้วยเคลือบที่อุ้มมาแตกกระจาย น้ำองุ่น แล้วเดินหมดอาดัยกลับไปกลางห้อง พระราชินีสั่งนางกำนัลช่วยกันเก็บเศษกระเบื้อง และแม่ไม่เข้าพระทัยใดเลย พระองค์ก็รีบเข้าไปเอาขนมเค้กที่อบเตรียมไว้ให้ (ไม่ถึงหมื่นก่อนหรือ ลึกลับ แล้วพระองค์ก็กลัวเจ้าหญิงจะอ้วนเกินไป) มาจากในครัว

เจ้าหญิงทรงปายามออกหน้าต่างที่ละก้อน หมุนตัวไปเรื่อยจนถึงหน้าต่างบานที่เจ็ด พาหาและพระหัตถ์ก็เงื้อง่าอยู่เช่นนั้น พระองค์เห็นสิ่งมหัศจรรย์อยู่บนพื้นฟ้า ช่างนอก

ยิ้มสดใสระบายเต็มพระพักตร์ ทรงไม่ชะงักที่หน้าต่างอีกแล้ว แต่กระโจนออกนอกวงเลย พระราชินีและนางกำนัลต้องคว่ำร่มวิ่งตามเป็นพรวน เจ้าหญิงหยุดตรงริมฝั่งแม่น้ำ เงามองเจ็ดสีโค้งเคียวที่อยู่ไกลแสนไกล พระราชินีก็ทรงมองไปทางเดียวกัน หากสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นก่อนสิ่งอื่น คือวงอันเยียบเหงาของพระราชินี ทางตะวันออกของแม่น้ำ

“รู้งจ๋า มานี่ซีจ๊ะ” เจ้าหญิงทรงร้องเรียกพลางยื่นเค้กให้ แต่รู้งไม่สนใจแม้แต่จะเหลือบมอง ทำให้เธอนึกได้ รับโยนขนมทิ้ง ล้มตัวนอนพังพาบริมตลิ่ง สองมือกวักและกระทุ้งน้ำเป็นฝอย

“นี่รู้ง นี่ไง น้ำก็อยู่ที่นี่ มากินซี มาอยู่ใกล้ๆ หนู”

พระราชินีถอนใจเฮือก โห่เอ๋ย นึกว่าอะไร แท้แล้วพระธิดาก็มองหาเจ้าสิ่งแสนธรรมดาๆ บนท้องฟ้านี้เอง แต่ใจปลอดโล่งของพระนางก็แพบลงเล็กน้อย เมื่อเจ้าหญิงทรงพลิกตัวหงายขึ้น ฉลองพระองค์ตัวเก่งมอมด้วยโคลนเลน

“แม่คะ ช่วยกันเรียกรู้งหน่อยซีคะ ให้เค้ามากินน้ำตรงนี้”

“รู้งเค้าไม่มาหรือลูก เค้ากลัวคน” พระราชินีว่าไปนั้น “ไม่เคยมีใครได้เห็นรู้งใกล้ๆ หรือ แม่ว่าเรารีบกลับเข้าข้างใน หนูนะไม่ค่อยแข็งแรงนะจ๊ะ ต้องทำตัวให้อบอุ่น กินขนมเค้กกันดีกว่า”

ทรงเข้ามาเอาร่มกางให้พระธิดา แล้วก็หิ้วตาอย่างมีความหมาย

“อย่าลืมนะว่าวันนี้เรามีเซอร์ไพรซ์กันนะจ๊ะ รู้งมีย่อยว่าแม่เตรียมของขวัญอะไรให้หนูเป็นพิเศษ รับรองว่าหนูต้องแปลกใจมากเลย”

“ตุ๊กตาหมีใช่ไหมคะ”

“ว่า เก่งจัง หนูรู้ได้ไงจ๊ะ”

แทนคำตอบ โคลนหลายก้อนถูกขว้างมาจนพระราชินีและนางกำนัลต้องหลบกันซุลมุน

“ลูกไม่เอาตุ๊กตาหมี” พระธิดาซึ่งขณะนั้นมอมแมมคล้ายหมีอยู่ร่ำมร่ำร้องอย่างซุนเคื่อง “ลูกจะเอาตุ๊กตาหมีอยากเห็นตุ๊กตาหมีน้ำซัดๆ ลูกอยากรู้ว่าเค้ากินน้ำอะไร ตัวถึงได้เป็นสีสวยอย่างนั้น แม่ต้องเอารุ้งมาให้ ไม่งั้น ลูกจะอยู่แต่กับพ่อ ไม่มาหาแม่อีกเลย”

“ลูกอย่าพูดอย่างนั้นสิจ๊ะ” พระราชินีรีบอุคปากบุตรสาว ทรงเหยี่ยวทางวังพระราชอาอย่างระแวงพระทัย “ใครได้ยินเข้าจะไม่ดี ลูกก็รู้ว่าเพื่อลูกแม่ทำได้เสมอ ขออย่างเดียว อย่าพูดถึงคนที่แม่ไม่ยอมได้ยิน”

ผมว่าขณะที่พูดนั้น พระราชินีก็คงเห็นด้วยกับผมละครับว่าการมีเด็กซี้เอาแต่ใจตัวเองอยู่ร่วมบ้านเป็นความทรมานสาหัสจริงๆ

2 ถึงจะไม่มองหน้ากัน ถึงจะไม่พูดกัน และถึงจะแยกบ้านกัน แต่น่าอัศจรรย์ว่ากรรมวิธีที่

พระราชากับพระราชินีกระทำเพื่อให้ได้รุ่งมาช่างเหมือนกันไปทุกขั้นตอน เริ่มจากใช้หนทางทางการทูต ส่งพระราชสาสน์ให้รุ่งมาเยือน (ครั้ง) เมืองของพระองค์อย่างเป็นทางการ ความพยายามนี้ล้มเหลว เพราะทูตานุทูตจนปัญญา ไม่รู้จะไปยื่นสาสน์ได้ที่ไหน ด้วยว่ารุ่งนั้นจู่ๆ ก็มา จู่ๆ ก็ไป ไม่อยู่เป็นที่ไหนสักแห่งแน่นอน

ขั้นต่อมาคือการใช้กำลังทหาร เริ่มจากมีผู้เสนอให้ยิงปืนและตีปี่ปมขลุ่ย แต่ก็ถูกแย้งว่า รุ่งนะ ไม่ใช่พระราชธิดา จึงต้องระงับไปในที่สุด นโยบายที่ทุกคนเห็นพ้องคือการล้อมจับละมุนละม่อม เพื่อการฉ้อโกง ท่านผู้บัญชาการทหารเรือสั่งระดมแหวนจับปลาจิ้งจอกด้วยตัวท่านเอง ท่านผู้บัญชาการทหารบกก็สั่งยึด... (เอ้อ ขอความร่วมมือนะครับ) ยืมบ่วงบาตจากค่ายปศุสัตว์ที่เคยใช้คล้องวัวคล้องม้ามาล้อมเหยี่ยวจนเขี้ยวชานาญ ในขณะที่ท่านผู้บัญชาการทหารอากาศมีความมั่นใจในเร้วดักนก เพราะเห็นว่ารุ่งก็บินมาเหมือนนกตัวหนึ่ง

แต่ละวันคืนผ่านไปพร้อมกับข่าวคราวความล้มเหลว พระราชากับพระราชินีชูปมตรอมพระทัย กินไม่ได้นอนไม่หลับ บางคืนพระราชาทรงออกมายืนถอนใจบนระเบียง โดยหาผู้ไม่ว่าบนระเบียงของอีกพระราชวังคนละตลิ่งแม่น้ำ ก็มีบางคนก่อกองอยู่เช่นกัน

มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่นอนหลับสนิท เจ้าหญิงน้อยนั่นเอง

ถึงวันนี้ เจ้าหญิงยังคงไปและกลับพระราชวังทั้งสองฝั่ง มิได้ทิ้งห่างฝั่งไหนดังคำขู่ ยังคงเอาตุ๊กตาหมีไปเล่นเป็นหมิวหวาด และไม่ยอมกินผักเหมือนเดิม พูดตรงๆ ก็คือ สำหรับบางเรื่องแล้ว ก็ยังเอาแต่พระทัยนั้นแหละ แต่ก็น่าแปลกว่า หลายวันมานี้เจ้าหญิงมิได้รับเจ้าพระบิดาพระมารดาเรื่องรุ่งอย่างเคยเป็นมา ผมยืนยันได้ว่าหลายวันแล้วทีเดียว แต่พระราชารวมทั้งพระราชินี ไม่ได้เฉลียวพระทัยในความเปลี่ยนแปลงนี้เลย

เหตุที่เป็นเช่นนี้คืออะไร? ง่ายมาก ขณะที่ผู้มีอำนาจทั้งหลายตื่นตูมในคำขู่ของเด็กสี่ขวบ เลยตาเหลือกตาลานไร้ความคิดไปตามๆกันนั้น เจ้าหญิงกลับเติบโตและเรียนรู้บางสิ่งบางอย่างมากขึ้น เธอเห็นแล้วว่าทุกคนหน้าดำคร่ำเครียดขนาดไหน พูดอีกอย่างก็ต้องว่า งานนี้เจ้าหญิงรู้แล้วว่ารุ่งไม่ใช่ลูกหมา ต่อให้ร้องจนคอแตกตาย พ่อแม่ก็ไม่สามารถสรรหามาให้เธอได้ มีก็แต่จะพลอยยกกลุ่มตายตามไปด้วย

เช้าวันหนึ่ง ขณะที่สายฝนโปรยพรำ พระราชาทรงกุญแจเปิดหน้าต่างพระราชวังด้วยความประหวั่นพรั่นพรึง เจ้าหญิงน้อยทรงโหมเข้ากอดคอพระบิดา ดึงพระองค์ให้ลอยขึ้น

“พ่อขา ปิดหน้าต่างทำไมคะ ลูกอยากเห็นรุ่ง”

พระราชาราชซึ่งฝ่ายผมมลงไปมาก ชும்พระธิดาเกือบไม่ขึ้น

“ไม่ได้ปิด พ่อจะเปิดนั่นแหละ แต่เมื่อมันกระตุกตึงเข้ามาเอง ว่า นี่ไม่ได้แก้ตัวนะ แล้วพ่อก็ไม่ได้ ท้อถอยนะลูก” พระองค์รีบพูดจนลิ้นแทบพันกัน “นี่ก็สั่งเพิ่มรางวัลนำจับแล้ว ต้องได้ตัวเร็วๆ นี่แน่”

“พ่อชา ลูกไม่ยอมได้รู้แล้วล่ะ”

“ฮ้าว”

พระราชาทรงอ้าปากค้าง แล้วก็ค้างอยู่เช่นนั้นกระทั่งฝนขาดเม็ด สายแดดฉายท้องฟ้า กระจู๋ กระจู๋ก็ปรากฏขึ้น เกล็ดทั้งเจ็ดสีพะเยิบสายลมดุจเรไรระบำ เจ้าหญิงทรงมองด้วยความชื่นชม

“ลูกชอบรู้ แต่แค่ได้เห็น ลูกก็พอใจแล้ว”

พระราชาทรงจับศีรษะพระธิดาพลาถอนใจหนักหน่วง เป็นครั้งหนึ่งที่พระองค์เฝ้ามองรู้เต็มพระเนตร แล้วอะไรบางอย่างที่เลือนหายไปนานก็กลับมาสะกิดเตือนว่า นี่ไม่ใช่ครั้งแรกในชีวิตที่ทรงดื่มความงามของสายรุ้ง

“อ้อ สวยเหมือนกันนะลูก พ่อยังจำได้เลย ตอนที่ได้พบกับแม่ของลูกครั้งแรก พ่อก้าวลงมาจากม้าขาว เราเกี่ยวก้อยกันเดินไป บอกว่าจะไปกันให้สุดสวดย.....อู๊บ นี่พ่อพูดอะไรไปนี่ ไม่ไหว ไม่ไหว ลูกไม่ได้ยินไซ้ไหมจ๊ะ สีมมันเสียนะจ๊ะ”

เส้นสีทั้งเจ็ดนั้นค้อมอยู่เหนือพระราชวังฝั่งตะวันตก เจ้าหญิงชี้ให้พระบิดาดู

“ถ้าเราอยู่ที่นั่นด้วยกันคงดีนะคะพ่อ จะได้อยู่ใกล้รุ้ง แล้วก็อยู่ใกล้แม่ด้วย”

พระราชินีไม่ตรัสอะไรอีก ทั้งที่ความจริงแล้ว เวลาร่วมขวบปีผ่านมาหลายหลากมากเรื่องที่พระองค์อยากจะตรัส เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะตรัสดีหรือไม่ และไม่ทรงรู้ด้วยว่า พระราชินีทรงอยากจะทำสิ่งดีที่พระองค์พูดหรือไม่

“เป็นไปไม่ได้หรอกลูก” พระราชินีตรัสเบาๆ รวรว้างกับพระองค์เอง “มันเป็นไปไม่ได้เหมือนที่เราไม่สามารถจับรุ้งได้นั่นแหละ”

“แต่ลูกอยากให้เป็นไปได้”

พระราชินีสรวลเสียงขึ้นๆ

“ถ้าจั้น ลูกต้องรอให้รุ้งมีแปดสีก่อนละ ถึงวันนั้น แม่ของลูกคงจะยอมพูดกับพ่อสักคำ”

เจ้าหญิงทรงมองพระพักตร์พระบิดาแล้วก็หันไปมองรุ้ง ทรงทำปากขมขื่นพร้อมกับกำนิ้วน้อยๆ แล้วแบอกันับซ้ำๆ แม้จะนับถึงสองครั้งสองคราก็ยังได้แค่เจ็ดอยู่นั่นเอง

ก็ผมบอกแล้วไงครับว่า คราวที่อดหลับอดนอนแข่งกันจับรุ้ง พระราชินีกับพระราชาทรงดำเนินกลวิธีเดียวกันเป๊ะ หนครานี้ก็เช่นกัน นี่คือการตอบที่เจ้าหญิงได้รับจากพระมารดา ขณะนั่งตักพระนาง เฝ้ามองโค้งรุ้งโอบยอดเรือนหลังคาของอีกพระราชวัง

“อย่าหวังเลยลูก รอให้รุ้งมีแปดสีโน่นแหละ พ่อเขาถึงจะยอมคืนดี” พระราชินีถอนพระทัย พระพักตร์ที่ซุบจนแค้นตอบเต็มด้วยความหม่นหมอง “อย่าพูดให้แม่ต้องฝืนลมๆ แล้ง ดีกว่า”

แต่นี่ไม่ใช่ฝืนลมๆ แล้งๆ เจ้าหญิงแค้นพระทัย มีความเปลี่ยนแปลงอย่างหนึ่งเห็นได้ชัด หลังจากเจ้าหญิงเลิกล้มความคิดจะจับรุ้ง รุ้งก็ให้ความเป็นมิตรกับเธอมากขึ้น บางครั้ง หลังจากกินน้ำจิ้มอ่อมเฒ่า เขาถึงกับกลับตัวหงายกลายเป็นยิ้มกลางอากาศ เจ้าหญิงน้อยจึงคิดว่าหากมีโอกาสได้เข้าไปใกล้ เธอจะขอร้องเขา เขาคงเห็นใจและยินดีฟังสเปรยตัวเองให้มีแปดสี

สำหรับผมเองก็เห็นใจเจ้าหญิง แต่จะทำไปได้ ผมไม่ใช่รุ้ง

3. ข้อความจากสมุดบันทึกของเจ้าหญิงน้อย

สมุดจำ...

วันนี้เป็นหวัด

แม้พูดได้ว่าพอจะคุ้นหน้ากัน แต่รู้เป็นสิ่งมีชีวิตที่ขี้อายที่สุดในโลก รวมทั้งมีเส้นรัศมีของควมหวาดระแวงแฝงกำกับอยู่ด้วย อย่ว่าแต่จะเข้าไปเอ่ยปากขออะไรเลย แต่ใครสักคนทะเลาะทะเลาะดุเดือดเส้นรัศมีเข้า รู้ก็จะเทเกลียวขยับหนีไปแสนไกล ความพยายามของเจ้าหญิงจึงยังห่างจากความสำเร็จเรื่อยมา

แต่จะพูดว่าล้มเหลวเสียทีเดียวก็ไม่ถูก อย่างน้อยเจ้าหญิงก็ฉลาดกว่าข้าราชการของพระราชินี เพราะเธอรู้ว่าเธอจะพบรู้งี้ได้ทีไหน บทเรียนในคราวมองหาที่ปราสาทพระราชินีสอนว่า รู้งี้จะปรากฏกายคนละฝั่งกับดวงอาทิตย์เสมอ มิน่าละ เทียนนั้นกับหน้าต่างบานแรกที่หันไปทางทิศตะวันตก เธอถึงมองหารู้งี้ไม่เจอ (คิดมาถึงตอนนี้เจ้าหญิงยังเขินเลย)

ฝนก็เป็นอีกหนึ่งปัญหา การตรากตรำไล่ตามรู้งี้ทำให้เจ้าหญิงเป็นหวัด เมื่อเป็นเช่นนี้ พระราชาและพระราชินีจึงทรงยื่นคำขาดให้จัดการกับสายฝน ใครขึ้นตำแหน่งแมวในราชอาณาจักรเป็นลูกเขียนหลังลายแน่ แต่เมื่อแผ่นดินไม่มีฝน ท้องฟ้าก็ไม่มีรู้งี้ เจ้าหญิงเป็นคนเดียวที่สวนกระแสแห่งแมวโดยที่ทั้งสองพระองค์ได้แต่ทำตาปริบๆ แล้วก็รีบทำอะไรบางอย่าง

แน่นอน งานนี้มีแมวเข้าคิวรอแห่งสองหมื่นตัว

ฝนตั้งเค้ามาแต่ไกล เจ้าหญิงก็เตรียมพระทัยเป็นอย่างดี

การแก้ปัญหารู้งี้ขั้วอ่อน คือการไปรอคอยก่อนที่เขาจะมาถึง แม้ร่างกายยังไม่แข็งแรงนัก เจ้าหญิงโรยตัวลงจากหอคอยพระราชวัง (หอคอยนี้ เจ้าหญิงในอดีตซ่อนแล้วซ่อนเล่ามักจะนั่งเท้าแขนและหมกมุ่นเงอะงะ เจ้าชายผู้ขี่ม้าขาวมาปลดปล่อย) เจ้าหญิงน้อยคะเนดูทิศทางของดวงอาทิตย์แล้วก็ใช้สายฝนเป็นเครื่องกำบัง พาตัวเองไปถึงริมฝั่งแม่น้ำ ที่ซึ่งเธอมั่นใจว่ารู้งี้จะต้องมาตีหมอก

เมื่อไปถึง เจ้าหญิงลงนอนราบกับพื้น สายฝนเหมือนจะเอ็นดูจึงลดขนาดของหยาดน้ำลง พร่างเบาๆ ราวฝอยพรม ต้นไม้ใบหญ้าก็เอื้อใจช่วย ผักบุงยอดหนึ่งเลื้อยเข้าพันพรางพระพาหา ต้นบอนเบี่ยงใบบังบนแผ่นอก ต้นกกสลุยมแล้วก็ถือโอกาสกำบังท่อนขาให้ด้วย ไม้เล็กไม้ใหญ่บานเบ่งเต่งดอก ช่วยซ่อนตัวเจ้าหญิงกันพัลวัน ไม่เพียงระริกระรี่ได้น้ำได้ฝน พวกมันยังได้กุศลอีกต่างหาก

พระอาทิตย์เคลื่อนจากม่านเมฆ เหมือนไฟดวงใหญ่สาดแสงจ้าบอกให้รู้ว่าละครเริ่มแล้ว เจ้าหญิงทรงนอนระทึกพระทัยตึกตัก การรอคอยเป็นเรื่องตื่นเต้นเกินกว่าที่เคยคิด การอดทนรอคอยเป็นคนละเรื่องกับการเร่งเร้าเอาแต่ใจตน...ถ้าพูดประโยคนี้ก่อนหน้าสักสองเดือน ผมว่าเจ้าหญิงไม่มีวันเข้าใจ (ดีไม่ตีจะเอาตึกตาหมีปาผมด้วย)

จู่ๆ สุดสายตา เหมือนมีบางสิ่งขวางกั้นระหว่างเจ้าหญิงกับพื้นฟ้า สิ่งนั้นสว่างใสไร้ตัวตน ไม่มีรูปทรง ไม่มีน้ำหนัก ไม่มีสีสันท แต่สัมผัสได้ด้วยความรู้สึก ร่างงามสง่าลอยวนในนภากาศซ้าๆ แล้วทั้งตัวลงมาเกลือกกับไอน้ำไอน้ำ สุดความหอมของแผ่นดินเต็มอก ก่อนจะเอื้อมริมฝีปากสัมผัสทะนุถนอมบนกลีบสีม่วงของดอกตะแบก

ไม่ใช่ในแม่น้ำที่รุ่งดื่มกิน แต่เป็นละอองไอบริสุทธ์บนกลีบดอกไม้ริมธาร ร่างโปร่งใสนั้นค่อยปรากฏสีม่วงเจือจางขึ้นที่แถบด้านหนึ่ง รุ่งเคลื่อนตัวไปยังดงดอกพวงคราม พวกนั้นยิ้มเยิงอายทักทายเขา และแล้วครู่หนึ่ง เส้นสีครามก็ค่อยๆ ซ้อนทับบนโค้งฟ้า

เจ้าหญิงเบิกตา พระหัตถ์กำแน่น นี่ไงสิ่งที่เธออยากได้และอยากเห็นสิ่งซึ่งไม่เคยได้มาด้วยการใช้กำลังบังคับ ร่างของเจ้าหญิงสั้นน้อยๆ ผักบุ้งหัวไวริบส่ายไปตาม ทำให้ไปไม่ทั้งหมดโยกซ่ายส่ายวากันสุดลุด แม้จะสับสนชุลมุนอยู่หน่อยๆ แต่ก็กลบเกลื่อนสถานการณ์ได้

ดอกอัญชันเป็นอีกหนึ่งที่รุ่งจุ่มพิต แล้วจึงเติมน้ำสีเขียวจากยอดสะอ้านของใบตองอ่อน เหลืองนั้นรุ่งได้จากเหลืองอินเดีย สีแสดจากทองกวาว แล้วจึงเป็นแดงใสสดจากกุหลาบพันปี

บนพากฟ้า เจ็ดสีของรุ่งเข้มขึ้นเป็นลำดับ บัดนี้ ร่างของเขาใช้เพียงแค่มีสีสิ้น หากยังอวลด้วยไอหอมเป็นความรื่นลับและงามอย่างประหลาด เจ้าหญิงน้อยกระพริบตาถี่ หยาดน้ำไหลจากตาด้วยปิติ เธอรู้ว่าเธอมาที่นี่เพื่ออะไร แต่ปากกลับพูดไม่ออกบอกไม่ได้ในห้วงเวลาอันราวจะหยุดนิ่ง รุ่งเหลียวมองมา แทรกสายตาดังลงหว่างไปไม่ไปหญ้า ตาสดดวงตาที่พรางคล้ายประกายของรัตติกาล ริมฝีปากของรุ่งเผยยิ้มมอบอุ่น และไม่จำเป็นต้องพูดสิ่งใด เขาก็มลจุ่มพิตน้ำตาบนแก้มนวล

เสียงไซโยกก็ก้องจากสองพากแม่น้ำ ทั้งพระราชาและพระราชินีทรงเฝ่พระแกลพร้อมกัน สบเนตรกันโดยบังเอิญแล้วต่างรีบเบนขึ้นมองท้องฟ้า ตะลึงในความมหัศจรรย์นั้นครู่หนึ่งก่อนจะลดลงมาสบเนตรกันอีกครั้ง หากคราวนี้ภาพที่เห็นกลับพรางพรายคล้ายมีหยาดน้ำบาดบัง

“อูแม่เจ้า คุณนี่สี รุ่งกินน้ำมีแปดสี ลูกเขี้ยหลายเขี้ย เป็นบุญตาแล้วลูก รุ่งแปดสี”

เสียงอุทานชี้ชวนกันยังแข็งแช่ สีที่แปดของรุ่งกินน้ำคือสีชมพู อันระเรื่อจากพวงแก้วของเจ้าหญิงน้อยนั่นเอง

ทุกวันนี้ผมแก่แล้ว แต่ถึงอย่างไรเรื่องจริงเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องที่ผมเล่าให้เด็กๆ และพ่อแม่ของพวกเขาฟังบ่อยที่สุด หลายคนมักถามว่าตอนจบของเรื่องเป็นอย่างไร ในที่สุดพระราชากับพระราชินีทรงปรองดองคืนดีกันซะใหม่ ผมไม่ได้ตอบเพราะไม่เห็นว่าจะจำเป็นต้องตอบแต่อย่างไร

แต่ก็มีสิ่งหนึ่งที่เด็กๆ ควรจะรู้ไว้ กลับจากผจญภัยเที่ยวนี้ เจ้าหญิงทรงตอบแทนความมีน้ำใจของพี่ผัดทั้งหลายด้วยการเริ่มรับประทานพวกมัน พูดอย่างนี้อ่าคิดว่าเจ้าหญิงใจร้าย เป็นความประสงค์ของพวกมันและพวกมันก็มีความสุขอย่างยิ่งที่ได้แตกยอดสืบทอดลูกหลานไม่จบสิ้น เจ้าหญิงเองก็แข็งแรงและไม่เป็นหวัดอีกเลย ถึงแม้จะต้องว่ายน้ำข้ามไปข้ามมาระหว่างสองพระราชวังทุกวันก็ตาม

อ้าว!!! นี่ผมเผลอบอกอะไรไปละนี่!!!

“ลูกหาม” กับ สามสหาย

เรื่องย่อ

เรื่องราวของลูกหามลูกศิษย์คุณครูย่าสูกหรือลูกหมาสามตัว คือ หามจั่ว แบนหามและหามรุ่ง ที่อาสาไปปราบพญางูเจ็ดหัวที่มาจับตัวเจ้าหญิงไปเรียกค่าไถ่ เพราะพญางูยักษ์เจ็ดหัวต้องการได้ปราสาททั้งเจ็ดหลังของพระราชา เดิมทีมีผู้อาสาไปปราบพญางูยักษ์มากมาย โดยไปกันครั้งละ 7 คน เช่น เจ็ดประจัญบาน เจ็ด

ชาмуไร เจ็ดสิงห์แดนเสือ เจ็ดยอดมนุษย์ คนแคะทั้งเจ็ดและพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น แต่ไม่เคยมีใครทำสำเร็จ จนลูกหามทั้งสามมาขออาสาแต่ต่างพากันถูกหัวเราะเยาะว่าแม้แต่ชื่อตนเองยังไม่ถูกแล้วคิดจะอาสาไปปราบพญางู แต่เพื่อเป็นการถ่วงเวลารอกลุ่มจีเจ็ด อันประกอบไปด้วย สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน อิตาลี ญี่ปุ่น และ รัสเซีย และเกรงว่าพญางูยักษ์จะหิวและจับเจ้าหญิงกินเสียก่อน พระราชาจึงยอมให้ลูกหามและสหาย ซึ่งก็คือ ลูกหิม หรือ ลูกหมี ลูกหุ้ม หรือ ลูกหุ่ย และลูกหูน หรือ ลูกหนู เดินทางไปรับตัวเจ้าหญิงกลับคืนมา โดยพระราชาตั้งใจจะมอบทหารไปช่วยอีก 1 คน จะได้รับกับพญางูเจ็ดหัวได้ แต่เหล่าลูกหามไม่ต้องการ และต่างพากันเดินทางไปที่ตั้งของพญางูเจ็ดหัว และทำการสู้รบชนะ เพราะพญางูทั้งเจ็ดหัวต่างทะเลาะกันเองเมื่อเห็นเหล่าบรรดาลูกหามและสหายทั้ง 6 เพราะแบ่งสัดส่วนกันไม่ลงตัว บรรดาลูกหามจึงช่วยเหลือเจ้าหญิงกลับคืนมาได้ และได้ให้บทเรียนเรื่องความพอเพียงกับพระราชาและพระราชินีในเรื่องของจำนวนปราสาทที่มีอยู่เท่ากับจำนวนคนที่อาศัยด้วย สุดท้ายผู้ประพันธ์จบเรื่องด้วยเรื่องราวในบั้นปลายชีวิตของพญางูทั้งเจ็ด เช่น กู 1 และ 2 รับราชการที่กรมศาสนา กู 3 และ 4 อยู่กระทรวงสาธารณสุข กู 5 เป็นนักบินไอพ่น กู 6 รับราชการกระทรวงเกษตร และกู 7 เป็นนายแบบแฟชั่นบนกล้องไม้ขีด

บทประพันธ์

เด็ก ๆ ทั้งหมด เธอเคยโดนอย่างนี้ไหม?

ผู้ใหญ่จำนวนหลายพันหลายหมื่นหรืออาจจะถึงแสนคนยื่นรายล้อมตัวเธอ ทุกสายตาดำจ้องมาเป็นจุดเดียว ปากของพวกเขาอ้าค้าง นัยน์ตาเบิกกว้าง ไบหูสะบัดกางและสั่นระริก

เด็ก ๆ ทั้งหมด เธอเคยยืนกลางจัตุรัสซึ่งรายล้อมด้วยอาคารร้านรวงอันแสนวิจิตร สูงใหญ่หลายสิบชั้นอย่างนี้ไหม? ตรงหน้าเธอคือพระราชวังซึ่งกว้างขวางยิ่งกว่าวังใดในพื้นที่ภพ พระราชวังประกอบด้วยปราสาทเจ็ดหลังด้วยกัน แต่ละหลังสร้างด้วยทองคำประดับทับทิมกับมรกต แต่เพราะมันยังไม่เกี่ยวอะไรกับเหตุการณ์ในตอนนี้อย่างไรก็ตาม เราจะไม่ขอบอกว่า ที่รายล้อมทับทิมแต่ละเม็ดคือบุษราคัมน้ำงามอันประเสริฐราคาไม่ได้

เด็ก ๆ ทั้งหมด เธอคงเดาออกแล้วละซีว่า ที่นี่คือราชธานีอันมั่งคั่ง คือมหานครร่ำรวย เมืองซึ่งมากมายธนาสารสมบัติเช่นนี้ต้องมีคนจนเลยเป็นแน่ จริงไหม? คำตอบคือไม่จริง ในนครมีทั้งคนรวยคนจน จำนวนคนจนมากกว่าหลายเท่าด้วยซ้ำ แต่นั่นแหละไม่ค่อยมีใครได้เห็นพวกเขาหรอก ว่ากันว่าเป็นเพราะนางฟ้าองค์หนึ่งเคยสาปพวกเขาจนรวยไว้ ไม่ให้เห็นคนจนอยู่ในสายตา

แต่วันนี้ ขณะนี้ พวกเขาได้เห็นแล้ว เห็นเต็มตาทีเดียว สามชีวิตกระจัดอยู่ที่ยื่นหน้าตาดำอยู่กลางจัตุรัสดูจากเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ดูจากใบหน้าขมุกขมอมเหม็น ดูจากสำเนียงภาษาที่ใช้ ดูยังงี้ๆ ก็ไม่ผิดไปจากคนจนไปได้ แต่สิ่งซึ่งทำให้ประดาไทยมุงต้องตะลึงงัน อ้าปากค้าง และกางหูนั้น ไม่ใช่เพราะภาพที่เห็น แต่เพราะคำที่ได้ยินนั่นต่างหาก

บนแท่นพระที่นั่ง พระราชาทรงเอาแขนเสื้อพระราชินีมาทัดไว้ ทรงกลั้นสรวลสุดความสามารถ เสียที่เล็ดลอดออกมาจึงดัง “หุ หุ หุ” พระองค์ชะโงกหน้าลงมาถามอีกครั้งหนึ่ง

“ว่าอะไรนะ เจ้าบอกว่าพวกเจ้าคือพวกอะไรนะ”

ทั้งสามรูปร่างหน้าตาเหมือนกันตะแคงด้วยเป็นพี่น้องฝาแฝด พวกเขาสบตากัน ก่อนที่ผู้ใหญ่จะกราบพูลด้วยเสียงดังลั่น เพราะเข้าใจว่าครั้งแรกนั้นพูดเบาเกินไป

“หม่อมฉันบอกว่า พวกเราทั้งสามเป็นลูกหาม พระเจ้าข้า”

“ลูกหาม?”

เท่านั้นเอง แผ่นดินก็ถล่มทลายด้วยเสียงหัวเราะ พวกผู้ใหญ่ น้ำ น้ำตาไหล ตัวอท้องคัดท้องแข็ง แม้แต่พระราชาก็เกือบตกจากพระที่นั่ง พระพักตร์แดงด้วยความขำ เศษแขนเสื้อพระราชินียังติดอยู่ที่ปาก พระองค์ด้วยซ้ำ ขณะโบกพระหัตถ์ไหวๆ

“ไอ้หนู” พระองค์ทรงชี้นิ้วลงมา “พูดซะให้ถูก พวกเจ้าคือลูกหามา ไม่ใช่ลูกหาม”

“ลูกหาม” เจ้าน้องกลางสวนทันที

“ลูกหามา ไอ้พวกลูกหามา” คนที่มุ่งดูตะโกนแข็งแะ “แค่ชื่อตัวเองก็ยังเรียกไม่ถูก ยังมีหน้ามาอาสาปราบ พญายักษ์ กลับบ้านไป กลับไปกินนมแม่ไป ไอ้ลูกหามา”

ดูเหมือนคำว่า “พญายักษ์” ของชายคนนั้นทำให้ทั้งจัตุรัสเสียวสันลงหน้าใจ จริงสิ นี่ไม่ใช่เวลาอันควร สนุกสนานแต่อย่างไรเลย พระราชินีเป็นคนแรกที่สะอื้นออกมา พระราชาก็หน้าเศร้า ทรงกอดพระราชินีไว้ ก่อน จะหันไปทางทั้งสาม

“พูดถึงพญายักษ์ พวกเจ้าสู้มันไม่ได้หรอก กลับไปเสียดีกว่า”

“ยังไม่ได้สู้เลย ทำไม่ถึงบอกว่าสู้ไม่ได้” เจ้าน้องเล็กย้อนด้วยน้ำเสียงงงๆ

เอ...ทั้งหมดนี้มันเรื่องอะไรกันนะ ก่อนที่เด็ก ๆ ทั้งหมดจะทำหน้างงๆ เหมือนอย่างเจ้าน้องเล็ก ไปด้วย เราเห็นจะต้องย้อนเท้าความหลังกันสักหน่อย

เรื่องของเรื่องก็คือ เช้าวันหนึ่งเมื่อเดือนที่แล้ว เจ้าหญิงผู้มีพระสิริโฉมงดงาม พระธิดาเพียงพระองค์เดียวของราชาราชินี ได้ทรงหายไปจากพระราชวัง มีเพียงจดหมายฉบับหนึ่งเขียนทิ้งไว้ ว่าผู้ลักพาตัวเจ้าหญิงไป คือพญายักษ์ทรงอาญาพเนจรใจดีคาบสมุทร มันต้องการให้พระราชชายอมยกพระราชวังให้แต่โดยดี มิเช่นนั้น เจ้าหญิงจะเป็นอันตราย (ฮ่า ฮ่า ฮ่า...มันหัวเราะแถมทำายในจดหมายไว้ด้วย)

พระราชาทรงกระเทียบพระบาทด้วยความโกรธ สั่งทหารตามจับผู้ร้ายในทันที ผลคือวันนั้นเพียงวันเดียวมี ผู้ต้องรับการฉีดเซรัมที่โรงพยาบาลถึงสองกองพล ทรงดำเนินกรรมวิธีอีกหลายประการซึ่งล้วนไม่ได้ผล เป็นต้นว่า ขอให้ทูตอินเดียส่งแขกเป่าปี่มาเป่าล่องยุทธ์ออกจากที่ซ่อน ทำนองเดียวกับที่เคยทรงเห็นเขาล่องออกจากกระบุง แต่ในเมื่อถ้าไม่ใช่กระบุง นักปี่ก็เลยถูกหามไปฉีดเซรัมอีกราย

“อีนี่ ขอลับมวงแขกดีกว่า จันไม่เอาแล้ว” แขกคร่ำครวญ ขณะโดนแทงเข็มฉีดยา “น่ากลัวม๊ากมากนะ อีนี่ จัวอะไรมีตั้งเจ็ดหัว”

“งูนะบัง” พยาบาลรีบแก้ให้ “งู ไม่ใช่จัว”

“ก็จัวนะซี” แขกเถียงเสียงเซียว “จันก็พูดชัดๆ ว่าจัว ไม่ได้ พูดว่าจัวสักหน่อย”

ทุกคนระอาในความปากแข็งของอาบัง แต่ถึงแก่จะพูดเพี้ยนไปบ้างก็ต้องยอมรับอย่างหนึ่งว่า ข้อมูลใหม่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ญักษ์ตัวนี้ไม่ใช่ญักษ์ธรรมดา ครูดียวขาวก็สะพัดไปทั้งเมือง เริ่มจากงูเจ็ดหัว แล้วก็ กลายเป็นงูเจ็ดตัว ที่สุดถึงกับลือว่ามันเป็นงูหัวเดียวแต่มีเจ็ดหาง จนต้องปรามกันว่ามากไป ลักษณะอย่างนั้นไม่น่ากลัวหรอก รูปร่างคงคล้ายๆ แมงกะพูน

รางวัลนำจับหัวมูลค่าขึ้นสมศักดิ์ศรีพญางูเจ็ดหาง เอี้ย เจ็ดหัว พระราชายินดีมอบประกาศนียบัตร พร้อมด้วยรางวัล แพ็กเกจทัวร์เที่ยวยุโรปสองวันสิบสี่ประเทศ มอบทองคำน้ำหนักเท่าญักษ์ มอบบ้านภัศสร

โครงการสี่ ที่สำคัญคือพระราชทานเจ้าหญิงเป็นแฟนพันธุ์แท้ให้ด้วย เท่านั้นเอง บรรดาผู้กล้าก็ยื่นโยสั้มครกัน
เนื่องแน่น

ไม่เฉพาะแต่ชาวเมือง นักบู๊จากต่างประเทศก็มากขึ้น แต่คราวนี้ไม่มีใครกล้าลุยเดี่ยว หากจัดทีมล่า
สังหารขึ้น พวกญี่ปุ่นรวดเร็วส่งทีมเจ็ดขามูโรงสนามได้ก่อนใคร และผลก็ลงเอยเป็นที่น่าพอใจไม่มีใครเสียชีวิต
สักคน จะมีก็แค่ขามูโรงคนหนึ่งล้มตายอ้อมยิ้มเฉล คนหนึ่งหนาวเหน็บเจ็บกระดูก คนหนึ่งมีไอลอยออกทางหู คน
หนึ่งปวดแสบปวดร้อนเหมือนโดนน้ำกรดรด คนหนึ่งเนื้อตัวต่าง คนหนึ่งเป็นตอตะโก และขามูโรงคนสุดท้ายนอน
กลับมาในก้อนน้ำแข็ง

ทีมที่สองชื่อเจ็ดสิงห์แดนเสือ มาจากเท็กซัส ซ่อนแนวตาขีมิและเรียวนวดใต้หมวกปีกกว้าง ซี่มำพวง
พีสูงใหญ่ ทีมนี้จัดว่าน่าเกรงขามทีเดียว ผู้สังเกตการณ์ยืนยันว่า ตอนเจ็ดสิงห์แดนเสือถูกหามกลับเมืองนั้น ปืน
แต่ละกระบอกยังไม่มื่อร่องรอยล้นกระสุนแม้สักนัด ส่วนมำทั้งเจ็ดตัวไม่ได้กลับมาด้วย ทุกคนพยายามคิดในทางที่
ดีว่า งูยักษ์คงเลี้ยงเอาไว้

ยังมีผู้กล้าอีกหลายทีม เป็นต้นว่าพวกเจ็ดประจัญบาน พวกคนแคะทั้งเจ็ด (งานนี้สโนไวท์ไม่ได้มา
ด้วย) พวกเจ็ดยอดมนุษย์ พวก 7-อีเลฟเว่น ฯลฯ ผลก็ลงเอยแบบเดียวกันหมด เมืองทั้งเมืองจึงหม่นหมองและ
เงียบเหงา ไม่มีใครกล้าอาสาอีกแล้ว ความหวังสุดท้ายของพระราชาก็กองกำลังต่างชาติ ชื่อกลุ่มจีเจ็ด อันเป็น
การรวมตัวของประเทศมหาอำนาจ มีสหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมนี อิตาลี ญี่ปุ่น และรัสเซีย พวกเขามี
อาวุธนิวเคลียร์เสียด้วย แต่นั่นแหละ กว่ากลุ่มจีเจ็ดจะบินมาถึงคงเป็นราวสี่ปดาหน้า ช่วงเวลานี้ ถ้าปล่อยให้
ยักษ์เหงา ไม่มีคู่ต่อกร ดีไม่ตี มันจะหันไปทำร้ายเจ้าหญิงเสียก็ไมรู้

เป็นบุญหรือกรรมกันแน่ ที่อยู่ๆ ลูกหมาข้างถนนสามตัวก็มาขันอาสาทำสู้ แรกนั้นพระราชารู้สึกขบขัน
แต่คิดไปคิดมาก็เห็นว่าดีเหมือนกัน อย่างน้อยก็น่าจะถ่วงเวลาได้สักหน่อย ส่วนชะตากรรมของลูกหมาไม่เจียม
สังขาร เห็นๆ อยู่ว่าจะเป็นอย่างไร ขนาดม่านะฮือ ขนาดม่ายังไม่เหลือเลย

พระราชารอบพระหัตถ์เบาๆ เป็นสัญญาณให้ชาวเมืองทุกคนยุติการยื้อนเท้าความหลัง กลับสู่ความ
จริงในปัจจุบันได้แล้ว

“บอกเข้ามาสิ ทำไมพวกเจ้าถึงเรียกตัวเองว่าลูกหมา”

เด็กทั้งสามช่วยกันกราบพูล

“เราไม่ได้เรียกพระเจ้าข้า แต่คุณครูของเราเป็นคนเรียก”

“คุณครูอะไร”

“คุณครูย่าฮุก พระเจ้าข้า”

“ว่าแล้วเชียว”

เสียงหัวเราะขบขันแข็งแช่ ไม่มีใครคนไหนไม่รู้จักคุณครูย่าฮุก แต่ไม่มีใครยินดีส่งลูกไปเรียนที่โรงเรียน
ของคุณย่าเช่นกัน

โรงเรียนคุณย่าฮุกอยู่ไกลสุดชายแดน เป็นที่รู้จักว่าเด็กข้างถนนทั้งหลาย เด็กซึ่งไร้พ่อขาดแม่จะถูก
ส่งไปที่นั่น คุณย่าฮุกเป็นครูใหญ่และครูคนเดียวของโรงเรียนมาหลายสิบปี ไม่มีใครไปช่วยเพราะรู้ว่าจะไม่ได้รับ
ค่าตอบแทนใดๆ

แม่พระของเด็กๆ ซึ่งบัดนี้ชรามากพอจะเรียกว่าย่าพระได้แล้ว ยังคงทำหน้าที่ของท่านอย่างเข้มแข็ง แม้สุขภาพจะไม่อำนวยและสมองเริ่มเลือนหน้อยๆ ปัญหาของคุณย่าคือ เวลาขึ้นทะเบียนชื่อนักเรียน คุณย่ามักเขียนอักษรลึบที่กัน

เมื่อ ‘ลูกหมา’ สามตัวถูกส่งไปที่นั่น คุณย่าไม่รอช้า เขียนว่า ‘ลูกหมา’ ทันที

“อ้อ มันเป็นอย่างนี้เอง” พระราชาพยักหน้าหนึ่ง

ทุกคนก็พลอยพยักตามกัน “อ้อ มันเป็นอย่างนี้เอง”

“พวกเจ้าเป็นเด็กที่กล้าหาญมาก” พระราชาทรงรับชมเพราะทรงกลัวสามพี่น้องจะเปลี่ยนใจ “แล้วหน้าตาก็เหมือนกันยังกะแกะ อ้อ ยังกะหมาทีเดียว เจ้า บอกหน้อยซี ชื่ออะไรกันบ้าง”

“หม่อมฉันเป็นพีคนโต” เจ้าตัวขวาสุดทูล “ชื่อหมาจิ้งพระเจ้าข้า”

“หม่อมฉันเป็นคนกลาง มีนามว่าแบกหมา”

“น้องสุดท้ายอย่างหม่อมฉัน ชื่อหมารุ่งหมาคำพะยะคะ”

เหมือนว่าในเมืองไม่มีคนะตลกมาเล่นนานแล้ว พวกไทยมุงจึงหัวเราะกันไม่อื่น เด็กๆ มองหน้ากันอย่างไม่เข้าใจว่าตลกอะไรกันหนา พระราชาตรัสเรียกเสนาบดีกลาโหมให้ดำเนินการบางอย่าง แล้วหันบอกหมาจิ้งกับน้องๆ ว่า

“ข้าจะให้เลื้อยเกาะเจ้าคนละตัว จงนำมาส่งคืนด้วยเมื่องานเสร็จ” แล้วพระองค์ก็ทรงนึกขึ้นได้ “อ้อ...ไม่ เป็นไร เจ้าคงเอามาให้ไม่ได้ ข้าจะให้คนไปแกะคืนมาเอง แต่ข้าว่าแค่สามคนคงถ่วงเวลา..เอ๊ย...ไม่ใช่ แค่สามคน เดียวจุกษ์จะว่าไม่สมน้ำสมศึกดีศรี ไม่ว่าทีมไหนที่ข้าส่งไป ก็ไปกันทีละเจ็ดทั้งนั่น”

แบกหมาโค้งคำนับ

“เรามีเพื่อนมาด้วยพระเจ้าข้า เพื่อนร่วมโรงเรียนของเรา”

เขาผายมือไปทางฝูงชน แล้วร่างหนึ่งก็แหวกคนออกมาข้างหน้า ร่างนั้นอวบอ้วน ผิวกายดำสนิท ขนฟูไปทั้งตัว ตรงกลางหน้าอกมีแถบสีขาว เป็นตัวอักษรวี

“อ้อ” พระราชาอุทาน “ลูกหมารี่นั่น”

“มิได้พระเจ้าข้า” เจ้านั้นเลียน้ำฝิ่งที่ติดนิ้ว กราบทูลอย่างอารมณดี “หม่อมฉันคือลูกหิม”

อีกหนึ่งแหวกผู้คนมาจากอีกฝั่ง ตัวกลมเป็นสีชมพู หางที่ขดม้วนส่ายกระตุ๊กกระตุ๊ก ใบหน้าบานใหญ่ แยมยิ้ม

“อ้อ ลูก...ลูก...” พระราชาขยับจะทัก แต่ทรงนึกได้ “อ้อ อ้อ”

“ใช่แล้วพระเจ้าข้า หม่อมฉันชื่อลูกหิม”

และบนลำคอนอกใหญ่ของลูกหิม เจ้าตัวที่สามนั่งไขว่ห้างส่ายหน้าหนวดโครว์พันจอบสองซี่ ร้องเพลงอย่างร่าเริง

“ตัวฉันนั้นเล็กกว่าใคร แต่ใจก็ใหญ่กว่าเขา พวกเพื่อนๆ ของเขา เขาเรียกว่าลูกหุน”

พระราชาขึ้นสะกิดพระราชาอย่างไม่สบายพระทัย กระซิบบว่า

“ไหวหรือเพคะ เด็กพวกนี้ทำทางประสาทๆ อยู่เพคะ มีอย่างที่ไหน เป็นหมา เป็นหมู เป็นหมี ดีๆ ไม่ชอบ”

“ช่างเถอะ” พระราชาทรงกระซิบบตอบ “ไม่ต้องเป็นห่วงใครหรอก ห่วงลูกเราคนเดียวก็พอแล้ว”

แล้วพระองค์ก็ตะโกนถาม

“เฮ้อ แล้วคนที่เจ็ดละ อยู่ไหน”

“ไม่มีหรือพระเจ้าข้า” หามรุ่งหามค่ำเป็นผู้ตอบ “เรามารับคนคนแค่นี้”

“งั้นพวกเอ็งก็ตายแน่ๆ ” หนึ่งในไทยมุงตะโกนใส่หน้า “ขนาดมีอาชีวะที่มละเจ็ดยังเอาตัวไม่รอดเลย พวกเอ็งมันแค่นี้กัน นี่คงโลกอยากได้รางวัลละซีพ่าได้ถึงได้ลึนคิดอย่างนี้” เขาก้าวออกมาแล้วโค้งให้พระราชชาด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“โปรดทบทวนเกิดพระเจ้าข้า อย่าส่งไอ้พวกนี้ออกไปสู่ยักษ์เลย ไม่ส่งางามสมพระเกียรติยศ พวกมันสะเออะอยากแต่งงานกับเจ้าหญิง อยากเลื่อนฐานะทางสังคมโดยวิธีลัด เท่านั้นเอง”

“จริงพระเจ้าข้า” คนนับแสนลั่นเป็นเสียงเดียว “พวกมันสะเออะนั้ก ต้องส่งสอนให้รู้ตัวชั่ว”

แบกหามส่ายหน้า เงยสบตาพระราชชา

“พวกเราไม่ได้คิดอย่างนั้นเลย เราเดินทางเข้าเมืองเพื่อหางานและหาเงินเรียนหนังสือต่อ ถ้าไม่ได้งานนี้เราก็ทำงานอื่นได้ แต่ขอให้มีคนไปช่วยเจ้าหญิงด้วยนะพระเจ้าข้า สงสารนาง”

เด็กๆ ทั้งหกถวายเป็นบังคมแล้วหมุนตัวเดินออก ชาวเมืองแหวกเป็นช่อง พระราชาทรงตะโกนลั่น

“เฮ้อ งั้นไอ้กล้าหาญหน้าไหนที่จะไปช่วยลูกของข้าแทนไอ้พวกนี้ ก้าวออกมาสิ”

คนทั้งแสนก้มหน้า นึกอยากกลับบ้านให้เร็วที่สุด พระราชาทรงกวาดสายตาไปทุกด้านแล้วเค้นหัวเราะ

“เอาเข้าจริงก็กล้าแต่ปากทั้งนั้น”

ทรงยี้ดกายขึ้นยืนบนเก้าอี้ แล้วตะโกนเรียก

“บรรดาลูกหลานกับสามสหาย เจ้าจงกลับมา จงรับพระราชโองการ ข้าขอแต่งตั้งให้พวกเจ้าเป็นอัศวินไปนำตัวเจ้าหญิงกลับมาเป็นขวัญแห่งมหานครของเราดังเดิม”

ไม่มีเสียงหือร้อง มีแต่เสียงตบมือเปาะแปะพอเป็นพิธี แต่ลูกหลานกับเพื่อนๆ มิได้หันหลังกลับมา พวกเขาหลบหนีไปในฝูงชน พระราชาขว้างพระขรรค์ทิ้งอย่างขาดพระทัย “ไอ้พวกชั่วฉลาด” ทรงทรุดลงร้องไห้สะอึกสะอื้น ชาวเมืองคนหนึ่งกระซิบกับเพื่อนด้วยเสียงเบาหวีเพราะกลัวคนอื่นได้ยินว่า “พระราชาก็ด้วยแหละ”

ภายในถ้ำอันเต็มไปด้วยความลึกลับบนยอดเขา เจ้าหญิงประทับตรงกึ่งกลาง

พระพักตร์เศร้า พระวรกายชুব แต่จะว่ากันอย่างเป็นทางการแล้ว ยังชুবน้อยกว่าประดาทั้งเจ็ดเสียอีก

งูยักษ์ขดตัวรายรอบเจ้าหญิงโดยยี่ดระยะห่างเท่าๆ กัน ในช่วงเวลาหนึ่งเดือนผ่านมา นอกจากม้าเจ็ดตัวแล้ว พวกมันก็ยังไม่ได้ออกไปกินอะไรที่ไหน ไม่ได้หลับได้นอน ไม่ได้ไปสูดอากาศบริสุทธิ์ข้างนอก ร่างกายมีแต่ความอ่อนล้า พวกมันไม่กล้าออกไปไหน ไม่ได้กลัวศัตรู แต่ขณะนี้ที่กลัวที่สุดคือพวกเดียวกันเอง

พวกมันต่างรู้ฤทธิ์เดชของกันและกัน เจ้าตัวหัวหน้าใหญ่มีคาถาสถาธยายมนต์ เจ้าสองพันลมพายุ เจ้าสามมีฤทธิ์น้ำกรด เจ้าสี่มีฤทธิ์น้ำค้าง เจ้าห้ามีคาถาไอพ่น เจ้าหกพันละอองน้ำอันเย็นเยือกและเจ้าเจ็ดพันไฟได้แบบมังกร

ตอนที่รวมหัวกัน พวกมันคิดสนุกๆ แค่ว่าทรัพย์สินที่ได้มาจะแบ่งหารเป็นเจ็ดส่วน แต่ใครบางตัวหัวคิดดีเกินไป เสนอจับตัวเจ้าหญิงเป็นตัวประกัน ถึงตอนนี้ก็เลยยุ่ง กว่าจจะรู้ตัวหัวใจของพวกมันก็ถลำรักเจ้าหญิงไปแล้ว และมองตากันก็รู้ ไม่มีใครยินดียกโควตานี้แลกกับอะไรเป็นแน่

บรรดานักกรบของพระราชชาไม่เคยอยู่ในสายตา เวลาเมื่อนักกรบมายังเป็นผลดีกับพวกงูด้วยซ้ำ เพราะด้วยศึคนอกเขานั้นจึงทำให้พวกมันลึ้มศึกใน งูทุกตัวภาวนาให้พระราชชาส่งคนมาให้มากที่สุด เพื่อพวกมันจะได้มีเรื่องให้ทำไป ไม่ฟังชาน

เจ้าลูกพี่ใหญ่ตกลงใจแมนมัน มันให้เวลาพระราชาก็ยี่สิบสี่ชั่วโมงเท่านั้น ถ้ายังไม่ส่งใครมาหรือตอบรับยอมแลกพระราชวังกับเจ้าหญิงเสียที มันจะพนพิฆษาเจ้าหญิงให้ตาย มันคิดว่าจะหลับตาทำ มันทำได้ จะหักใจทำ ดีกว่ายอมยกเจ้าหญิงให้ใคร หรือไม่ก็กัดตัวเอง

มันเอี้ยวตัวไปทางเจ้าหญิง ลองข้อมหลับตา แล้วรู้ว่าเป็นเรื่องยากเย็นมากจริงๆ

ที่ชอกมิดตรงปากถ้ำ หนู เอ๊ย หนูตัวหนึ่งยึดตัวขึ้นช้าๆ หนวดของมันเป็นเหมือนเสาอากาศ สายรับข้อมูล มันเจียพุงความเคลื่อนไหวแล้ววิ่งจิ้งไปรายงานที่เชิงเขาเบื้องล่าง

“เจ้าหญิงกำลังหลับ” หนูน้อยบอกอย่างตื่นเต็น “ฉันได้ยินเสียงกรนครอกทีเดียว”

“ทะเล้ง” เจ้าหมีเขกศีรษะดังป๊อก “ในโลกนี้ไม่มีเจ้าหญิงคนไหนนอนกรนหรือก เสียงบุคลิกหมด”

“เอ...จริงหรือ” มันเกาหัว หน้าตาสลด “ฉันเสียใจจริงๆ นะนี่ที่กล่าวหาเธอไปอย่างนั้น”

“แต่นายก็ได้ยินเสียงจริงๆ ไม่ใช่หรือ ถ้าไม่ใช่เสียงกรน ก็น่าจะเป็นเสียงท้องของพวกงูยักษ์หรืองูนั้นแหละ” เจ้าแบกหามซึ่งมีความรอบรู้มากกว่าใครพูดอย่างวิเคราะห์ “เรามาชุมนุมมานานแล้ว ยังไม่เห็นพวกมันออกมาหาอาหารกันเลย มันต้องหิวแน่ๆ”

“นั่นจะทำไมดี รออีกวันสองวันให้มันหิวกว่านี้หน่อยดีไหม”

“ฮือ ไม่มีหรือ” ลูกหมีสายหางดุกดิก “ไม่เคยได้ยินคำว่าโมโหหิวหรือ”

สหายทั้งหกรวมหัวกันเป็นเวลานับชั่วโมง หามรุ่งหามค่ำทำงานแข็งขันมาก เขาอุตส่าห์ไปหารายละเอียดของการศึกทุกครั้งที่ผ่านมา แบกหามใช้ความรู้ของตนอธิบายจุดหักเหที่ทำให้หนักรบของพระราชินีแพ้ ขณะที่หามจั่วพี่ใหญ่มองไกลไปข้างหน้า

ถึงทำงานหนักพวกเขาก็ไม่เคร่งเครียด ทั้งลูกหมี ลูกหมี ลูกหนูใช้ความร่าเริงของตนให้เป็นประโยชน์ เมื่อตกลงแผนการกันได้แล้ว เด็กๆ ก็ตาหน้าขึ้นสู้อยอดเขา คอยกันเสียงโหมงโหมง และเรื่องราวส่วนใหญ่ก็ไม่พ้นเรื่องเก่าๆ ในโรงเรียน

พญางูได้ยินเสียงแต่ไกล ขณะนั้นพวกมันสอดตัวมัดพุงตัวเองให้ก๊วเพื่อแก้หิวอยู่พอดี งูทั้งเจ็ดกลืนน้ำลายเอือก รีบแก้มัดตัวเองอย่างรวดเร็ว

เจ้าลูกพี่ใหญ่เลื้อยมารอตรงปากถ้ำ ลูกน้องทั้งหมดขนาบปากละสาม ทีงระยะห่างกันตัวละราวสามสี่เมตร เจ้าหญิงได้แต่ยืนตทพระทัยอยู่ข้างหลัง พระองค์ไม่ทราบว่ามีผู้มาช่วยในครั้งนี้เป็นใคร พระองค์ทราบเพียงว่า ผู้ที่มาไม่มีวันจะรอดกลับไป

หามจั่วเดินนำ เขาหยุดยืนตรงหน้าพี่ใหญ่ เจ้าจั่วร้ายเหลือกตาสำรวจด้วยความพอใจ เหี่ยวของมันตัวเล็กไปหน่อย แต่หน้าอ่อนๆ อย่างนี้กระดุกงุ่นนากิน เจ้าตัวอื่นๆ ก็รีบจับจ้องมองเหยื่อ แต่แล้วเจ้าหอกกับเจ้าเจ็ดก็ทะเลาะกันเสียงลั่น

“แกไม่ต้องนำลายหเวลลจ้องมัน” เจ้าหอกว่า มันเลียปากแผลลิบขณะมองหามรุ่งหามค่ำ “เจ้าเด็กน้อยนั่นเป็นอาหารของฉัน”

“เป็นของฉันต่างหาก” เจ้าเจ็ดเถียง “มันยื่นริมสุดด้านนี้ มันต้องเป็นของฉัน”

“อ้าว แล้วของฉันล่ะอยู่ไหน” งูตัวที่หกเล็กเล็ก มันหันไปอีกทาง แต่เจ้าห่ารีบชูฟือ

“ไม่ต้องเลย ไม่ต้องมองทางนี้ นี่มันของฉัน”

พญางูต่างจนวนเร เป็นไปได้อย่างไร มีอาหารไม่ครบตัว ยิ่งตอนเจ้าลูกหมูมเกาคาง ร้องอย่างไรไม่แน่ใจว่า “เฮ้ แล้วตัวฉันนี่ อาหารของใครน้ำ” พวกมันก็ยิ่งปั่นป่วน ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่กันเป็นการใหญ่ เจ้าหัวหน้าเห็น สถานการณ์ไม่ค่อยดี รีบโบกหางไปมา

“อย่าเพิ่งทะเลาะกัน จัดการพวกมันเสียก่อน”

คำของมันไม่ศักดิ์สิทธิ์เหมือนดังเคย เพราะเห็นๆ อยู่ว่าเหยื่อที่มีอยู่แบ่งสรรไม่ลงตัว เจ้าพี่ใหญ่เลยจ้องหน้าหามจั่ว หวังสาธยายมนต์สะกดจิตที่ถนัด แต่หามจั่วขยับเดินไปทางซ้ายสามก้าว เพื่อนๆ และน้องๆ รีบขยับตาม เด็กแต่ละคนจึงยืนอยู่ระหว่างงูสองตัว ถึงตอนนี้พวกงูเริ่มง (เวลางูสองตัวมองหน้ากัน จะ “งง” เป็นพิเศษ) เพราะตรงหน้าพวกมันไม่มีคู่ต่อสู้ มีแต่ความว่างเปล่า

ไม่รอให้หายง หามจั่วตะโกนดัง

“พวกเรารู้ไหม ทำไมครูย่าฮุกถึงเรียกเรารู้หลูหาม”

“รู้”

หามจั่วหามคำกับแบกหามตอบเสียงแจ้ว แล้วรีบบ้วนช่องระหว่างงูยักษ์สองตัวทันที

“พวกเรารู้ไหม ทำไมครูย่าฮุก ถึงเรียกเรารู้หลูหิม”

“รู้”

หลูหิมคำรามเสียงทุ้ม อย่าได้คิดว่าเขาเป็นเด็กขี้ขี้ขี้ขี้ขี้ขี้ขี้ ข้างอ้วนกลมแผ่นแผ่ลวก่อนที่งูสองตัวจะทันหันคอเสียอีก หามจั่วยังคงตะโกนนำด้วยประโยคทำนองเดียวกัน แล้วลูกหมูมกับลูกหนู รวมทั้งตัวเขาเอง ด้วยก็วิ่งทะเลาะช่องที่เหลือไปอยู่ทางด้านหลังของพวกงู

เด็กทั้งหลาย ถึงตรงนี้ถ้าเธอรู้อ็ถึงงูเล็กน้อยว่าสหายทั้งหกทำได้อย่างไร เรามาลองจำลองให้เห็นภาพกันดีกว่า เอ้า ยกมือขวาของเธอขึ้นมา กางนิ้วออก ปลายนิ้วลงเล็กน้อย เธอจะเห็นว่านี่คือพญางูห้าตัว คราวนี้ ถ้ายกมือซ้ายทำแบบเดียวกัน เธอก็จะได้อีกฝ่ายที่มีจำนวนห้าเหมือนกัน เมื่อเธอเอามือทั้งสองข้างมาชนกัน ปลายนิ้วชนปลายนิ้ว เธอก็จะเจ็บไข้ใหม่ แต่หากเธอเป็นคนทีถนัดขวา นิ้วมือขวาแข็งแรงกว่าก็จะชนะมือซ้าย เหมือนพวกงูทีชนะนักรบทุกครั้งนั่นแหละ

เด็กๆ ผู้กล้าหาญของเรารู้เคล็ดลับข้อนี้ดี จึงแทนที่จะวิ่งเข้าไปตรงๆ เขาจึงขยับเยื้องไปเล็กน้อย คราวนี้เธอลองดูสิ ทำมือห่อๆ แล้วเอานิ้ววิ่งเข้าใส่กัน นิ้วก็จะวิ่งลอดช่องว่างของกันและกันไข้ใหม่ ถึงตอนนี้นิ้วที่ใหญ่กว่าก็ได้เปรียบนิ้วเล็กอีกต่อไปแล้ว ตรงกันข้าม นิ้วเล็กต่างหากที่ได้เปรียบ เพราะคล้องแคล้วกว่า

สหายทั้งหกวิ่งลอดช่องไปมาจนพวกงูเวียนหัว ยิ่งบวกกับความอ่อนระโหยเพราะหิวด้วย ทำให้พวกมันพ่นพิษกันสะเปะสะปะ เจ้าตัวพ่นไฟดันพ่นไปโดนเจ้าพ่นน้ำ เจ้าตัวพ่นกรดก็พุ่งใส่เจ้าพ่นต่าง เจ้าพ่ายกับเจ้าพ่นไโอก็พอกัน หลับหูหลับตาดวงจนสลบไหลไปทั้งสองฝ่าย เจ้าพี่ใหญ่นับว่าแย่มากที่สุด มันถูกหลอกให้เลี้ยงกวอดพวกเด็กๆ เป็นวงกลม กว่าจะรู้ตัว ร่างยาวๆ ของมันก็มดน้อยๆ ติดกันเป็นกระจุก คราวนี้แหละ ดูแล้วเหมือนแมงกะพูนตากแห้งจริงๆ

“เฮ้”

เจ้าหญิงร้องดังอย่างตีพระทัย ทรงวิ่งเข้ามาหาเด็กๆ ทรงกอดพวกเธออย่างขอบคุณ ตอนนั้นเองที่เจ้าลูกหนูกระซิบเบาข้างพระกรรณเจ้าหญิง

“หม่อมฉันต้องขอโทษ”

“ขอโทษอะไรเธอ” เจ้าหญิงทำหน้าเธอเหว

เด็ก ๆ มองหน้าลูกหนูแล้วหัวเราะคิกคัก ลูกหิมกับลูกหิมคั้นปากอยากจะทำอะไรซักอย่าง แต่ก็เปลี่ยนใจ พวกเขาวิ่งไล่หนี เดินนำเจ้าหญิงลงจากเขา

เด็ก ๆ ทั้งหมดแล้วนี่แหละ เธอเคยเจออย่างนี้ไหม?

พิธีต้อนรับถูกจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ พลุไฟไสวสว่างและเมืองก็กลับมีชีวิตชีวาอีกครั้ง ขบวนพาเหรดคิกคัก ลูกโป่งสวรรค์ลอยล่องฟ้าขาวปลาอาหารล้นโต๊ะจนผู้คนสองเมืองมากินกินน่าจะไม่มีหมด พระราชาเอื้อมมือกับพระราชินีโดยมีเจ้าหญิงประทับตรงกลาง สำหรับลูกหิมกับสามสหายยังไม่ต้องพูดถึง ชาวเมืองลืมนึกไปเลยว่าได้เคยทำกริยาอะไรกับพวกเขา

ประดาเด็กไม่ถือสาแต่ก็ไม่ได้สนุกสนานจนลืมนึกตัวเองแต่อย่างไร พอได้เวลาสมควรหามจับกับน้องๆก็ถูกลา ความสำคัญสิ้นสุดลงในนาที่นั่น พระราชาทรงกลืนน้ำลาย ทรงทราบดีว่าถึงเวลาต้องประทานรางวัลแก่ผู้กล้า ทุกรางวัลเตรียมไว้แล้ว แต่พระองค์ก็ใจหายอยู่หน่อยๆ

ม้าขาวเจ็ดสีบสองตัวเทียมมาจรดชนทองคำก้อนโตเท่าภูเขาหนักเท่าน้ำหนักของงู ความอร่ามงามเหลือทำให้คนทั้งเมืองตาร้อนอิจฉา พวกเขารู้ว่านี่คือสิ่งที่จะเปลี่ยนสถานะเด็ก ๆ ทั้งหมดทั้งในเวลาแค่ชั่วใจ พวกเขาถูกหามจะไม่ต้องใส่เสื้อผ้าขอมซ้อ หรือต้องไปโรงเรียนในชนบทห่างไกลอีกแล้ว จากไอ้ลูกหนู พวกเขากำลังจะเป็นคุณหนู และเป็นคุณหมา คุณหมี คุณหมู ที่น่ารักที่สุดเสียด้วย

หามจั่วถวายเป็นมงคล

“เป็นพระมหากษัตริย์คุณพระเจ้าข้า แต่ข้าของมีราคาหลายอย่างนี้ พวกหม่อมฉันไม่สามารถรับได้”

หลังจากรอให้เสียงฮือฮาเบาลงแล้ว เขาอธิบายต่อว่า พวกเขาไม่ได้ออกไปสู้กับยักษ์เพราะต้องการรางวัล และเขาก็ไม่ได้รับพระบรมราชโองการให้ออกไปด้วย ดังนั้นรางวัลนี้จึงไม่สมควรที่จะรับไว้

“แต่เธอก็ต้องการเงินทองไม่ใช่หรือ” พระราชาทรงขมวดคิ้ว “ก็เธอบอกเองว่าเข้าเมืองมาเพื่อหางานทำ”

“ใช่พระเจ้าข้า หม่อมฉันต้องการเงิน แต่ครุ่อย่าสูงสอนว่าเงินก็ไม่ใช่สิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิต หม่อมฉันต้องการแค่พอประมาณเท่านั้น”

“เท่าไรล่ะถึงเรียกว่าพอประมาณ”

แบกหามหนึ่งคิด ก่อนจะตอบอย่างมั่นใจ

“พอประมาณก็คือพอประมาณ พอประมาณคือพอแก่การประมาณตน ต้องไม่มากจนรู้สึกดูถูกตัวเอง อย่างนั้นเขาเรียกว่าซิงไซด ไม่ใช่ค่าแรง”

“เออจันเธอ ก็น่าเหมือนกัน” พระราชาทรงบ่นปากให้ทหารรีบเอาทองไปเก็บเพราะกลัวเด็ก ๆ เปลี่ยนใจ ทรงชี้พระหัตถ์ “แต่ฉันขอให้พวกเขา ใครสักคนก็ได้ ขึ้นมายืนตรงนี้ ช่วยเล่าให้พวกเขาได้ฟังอย่างละเอียดว่าเด็ก ๆ อย่างเธอได้ทำเรื่องราวอันแสนมหัศจรรย์ขึ้นได้อย่างไร”

“ไม่มีใครยอมขึ้นไปเลย

หากแต่เจ้าหญิงทรงลุกขึ้นยืน แล้วก็ประกาศดังๆ

“ความจริงแล้วเสด็จพ่อน่าจะรู้ดีกว่าใครทุกคน ถ้าเพียงแต่ไม่หัวเราะเยาะตอนที่พวกเขารายงานตัว และสะกิดใจนิดเดียวว่า ชื่อหามจั่ว ก็มาจากคำพังเพย รักดีหามจั่ว รักชั่วหามเสาะไฉคะ แสดงว่า เขาใฝ่ใจยึดความดีเป็นที่ตั้ง ส่วนชื่อแบกหามก็มาจาก รู้ไว้ชั่วว่า ไส่ป่าแบกหาม บอกให้รู้ว่าเขาเอาความรู้เป็นที่ตั้ง ยิ่งหามรุ่งหามค่ำยิ่งชัดเจนมาก คือเอาความเพียรพยายามเป็นที่ตั้งไฉคะ” เจ้าหญิงทรงหยุดนิดหนึ่ง “พวกเขาสอนให้ลูก

ว่า งานใดก็ตาม เมื่อได้ลงมือทำด้วยจิตใจที่ดี ใช้ความรู้ ความเพียร บวกกับความมุ่งมั่นไม่ว่างานยาก เขินสักเพียงไร ก็สำเร็จลงได้”

“สาธุ” พระราชากล่าวชมจากใจจริง “ไปอยู่ถ้ามาเดือนเดียว ลูกพ่อเก่งจริง”

แล้วก็ทรงหันไปทางพวกเด็กๆ

“หลังจากนี้พวกเธอจะไปไหนกันล่ะนี้ จะไปด้วยกันหมดเลยหรือ”

“ไม่พระเจ้าข้า” หามจั่วว่า “เราคงแยกย้ายกัน พวกเราอยากรู้จักโลกให้มากกว่านี้”

“พ่อคุณเอ๋ย งั้นก็อย่าไปไหนเลย อยู่ที่นี่เถิด” พระราชาทรงวิงวอนแล้วลดเสียงลง “ฉันกลัวนักล่ะว่า พวกเธอไปกันแล้ว ใญ่ยักษ์ทั้งเจ็ดตัวมันจะหวนกลับมาอีก คราวนี้ใครจะช่วยฉันล่ะ”

“วิธีจัดการกับมันง่ายนิดเดียวพระเจ้าข้า ขึ้นกับพระองค์จะทำหรือไม่เท่านั้นเอง” เจ้าหนูสอง พี่เหน็บตามจังหวะพูดนี้เล็ก ๆ ของเขาขึ้นไปที่พระราชวัง “ที่ผ่านมาพวกมันอยากได้ปราสาทของพระองค์ เพราะมีเจ็ดหลังครบจำนวนพวกมันพอดี แต่ถ้าพระองค์รื้อปราสาทออกหลังหนึ่ง เหลือแค่หก พวกมันก็ไม่เอาแล้ว เพราะแบ่งไม่ลงตัว ขึ้นเอาไปก็ทะเลาะกันเปล่าๆ”

ขณะที่พระราชาทรงนั่งคิดตาม เจ้าหนูก็เดินทางไปอย่างเงียบๆ

“จริงสินะ” ในที่สุดพระองค์ก็ทรงวางขึ้น “เส้นผมบังภูเขาคู่ๆ เลย” พระเนตรวิบวาวอย่างมีความหวัง แล้วก็สลดลงอีก

“แต่ถ้าปราสาทของฉันเหลือหกหลัง แล้วพวกมันมากันหกตัว ก็แบ่งลงตัวอีกล่ะซี”

“ก็รื้อเหลือห้าหลังสิ พระเจ้าข้า” เจ้าหนูพูดโดยเร็ว พร้อมกับกวัดแกว่งหางจากไป

“เออ จริง แต่คราวนี้ถ้ามันมาห้าตัวล่ะ”

“สี่หลัง” เจ้าหนูพูดสั้นๆ ตบหลังตบไหล่พวกลูกหาม

“สี่ตัว คราวนี้พวกมันมีสี่ตัว” พระราชาทำเสียงตื้นตัน สองมือตบพระเพลา

“แต่กับปราสาทสามหลัง” หามจั่วหามคำส่ายหน้าอย่างเบื่อหน่าย “พวกมันคงเอาหรอก”

“ถ้าจั้น ฉันกลัวว่ามันจะมาแค่สามตัวนะซี”

“ก็ดีเลยพระเจ้าข้า เพราะตอนนี้ปราสาทมีสองหลัง” แยกหามตอบพร้อมกับทิ้งพี่ชายไว้เป็นคนสุดท้าย พระราชาเกาครุ่นคิดแล้วชี้หน้าหามจั่ว

“นี่เธอกำลังจะพูดใช่ไหมว่า ถ้าพวกมันมากันสองตัว ก็ให้ฉันเหลือปราสาทไว้หลังเดียว”

“ใช่แล้ว พระเจ้าข้า” เจ้าพี่ใหญ่กราบพูดเรียบๆ

“จั้นเธอก็จมนมฉันนะซี เพราะต่อไปเวลามันมาตัวเดียว จะให้ฉันจะทำไงล่ะ จะให้ร้องขอความช่วยเหลือใครที่ไหน ฉันไม่ต้องยกปราสาทให้มันหรือ”

ลูกหามมองพระพักตร์พระราชา

“ถ้ากะอีแค่ปราสาทหลังเดียว ศัตรูแค่หนึ่งต่อหนึ่ง พระองค์ยังไม่แน่ใจว่าจะรักษามันไว้ได้ หมอนฉันยิ่งสงสัยว่า ทำไมทุกวันนี้พระองค์ถึงได้ตะบับันมีตั้งเจ็ดหลัง”

พระราชากุมขมับ

“เออ นั่นสินะ” ทรงหันมองพระราชวังอันกว้างใหญ่ด้วยสายตาที่ไม่เคยมองมาก่อน “หามจั่ว เธอพูดถูก ฉันเพิ่งรู้เพิ่งคิดเดี๋ยวนี้แหละว่ามันเป็นส่วนเกินของชีวิตจริงๆ ...เฮ้อ...แต่ก็นั่นล่ะ มันก็น่าเสียดายที่ต้องรื้อทิ้งโดยเปล่าประโยชน์”

“ไม่มีอะไรเปล่าประโยชน์หรือพระเจ้าข้า ปราสาทของพระองค์หายไปหลังหนึ่ง คนจน คนไม่มีบ้านก็มีบ้านเพิ่มหลายหลัง บางทีถ้าพระองค์หรือปราสาทออก อะไรบางอย่างที่บังตาอยู่ก็จะถูกรื้อออกไปด้วย”

บรรดาชาวเมืองผู้มั่งคั่งพลอยมองหน้ากัน บางทีเขากำลังคิดเช่นเดียวกันก็เป็นได้

นั่นเป็นประโยคสุดท้ายที่ห้ามจ้วงกราบทุล แต่เมื่อเขาเดินจากไป เจ้าหญิงทรงวิ่งจับแขนไว้ มองจ้องเข้าไปในนัยน์ตาเขา

“อย่าเพิ่งไป บอกฉันสักคำ ตอนที่เธอขึ้นไปช่วยฉัน เธอถามน้องๆ ว่า รู้ไหม ทำไมครูย่าสูกถึงเรียกพวกเราว่าลูกหาม...แสดงว่าครูย่าสูกไม่ได้เขียนหนังสือผิดใช้ไหมคะ คุณครูย่าต้องมีเจตนาจะสอนอะไรบางอย่างแน่ๆ คำตอบที่แท้จริงคืออะไรกันคะ บอกฉันหน่อยเถิด”

หามจ้วงจ้องกลับ รอยยิ้มของเขาชื่อและเปิดเผย

“เจ้าหญิงอยาการู้จริงหรือ”

เธอพยักหน้า

เจ้าลูกหามซึ่งมือไปไกลแสนไกล ถือโอกาสทำเสียงนุ่มนุ่มแบบพระเอกในหนังไทย

“คำตอบอยู่ที่โน้นไงครับ...เจ้าหญิง”

ปล. เป็นธรรมเนียมอย่างหนึ่งเวลาหนึ่งถึงฉากจบ มักขึ้นตัวอักษรบรรยายว่า ต่อมาหลังจากเหตุการณ์ในเรื่องแล้ว ชะตากรรมของตัวเอกแต่ละตัวเป็นอย่างไร นิทานเรื่องนี้ก็เช่นกัน

แต่เราจะไม่พูดถึงตัวลูกหามกับสามสหาย ด้วยจะต้องใช้เนื้อที่มากเป็นพิเศษ อาจหนักกว่าความหนาของหนังสือเล่มนี้ด้วยซ้ำ

-พญางูทั้งเจ็ดสำนึกตัวได้ กลับกลายเป็นคนดี และแยกย้ายกันใช้ความรู้ความสามารถที่มีสร้างความเจริญให้บ้านเมืองในหลายด้าน

ภาพที่ 181 ภาพงูที่ใหญ่และที่รอง

เจ้าสามกับเจ้าสี่ไปได้ดิบได้ดี

ที่กระทรวงสาธารณสุข

เจ้าพี่ใหญ่กับพี่รองเสียสละทางโลก
รับราชการที่กรมศาสนา

ภาพที่ 182 ภาพงูสามกับสี่

ภาพที่ 183 ภาพงูห้า

เจ้าห้าจอมพ่นไอ

ใช้ชีวิตผาดโผนร่วมกับนักบินไอพ่น

เจ้าหกก็รับราชการเช่นกัน
ต้นสังกัดคือกระทรวงเกษตร

ภาพที่ 184 ภาพงูหก

ภาพที่ 185 ภาพงูเจ็ด

สำหรับเจ้าเจ็ดผู้เชี่ยวชาญด้านไฟฟ้า
ทุกวันนี้รับงานเป็นนายแบบแฟชั่น

-คุณครูย่าฮุกล่องลับไปตามอายุขัย แต่โรงเรียนแห่งนั้นก็ยังคงอยู่ด้วยก่อนครูย่าจะเสียชีวิตสองสามปี มีคุณครูคนใหม่เดินทางจากพระราชวังไปช่วยงานที่นั่น ไม่มีใครรู้ว่า จนถึงวันนี้เจ้าหญิงได้พบคำตอบของเธอแล้วหรือไม่ หากเป็นที่น่าสังเกตว่า แท่งศิลาเหนือหลุมศพของครูใหญ่ จารึกไว้ว่า

จาก ก.ไก่ ถึง ฮ.นกฮูก

จาก ฮ.นกฮูก ถึง ก.ไก่
มา แล้วก็ไป

ไป แล้วก็มา

...ครูย่าฮุกฮู

-มหาอำนาจกลุ่มจีเจ็ด ยืนยันกับพระราชินีว่าจะมาให้ความช่วยเหลือแน่ แต่ตอนนี้ยังไม่ว่าง ขอให้ช่วยตัวเองไปก่อน

ภาคผนวก ข

บทละครเรื่อง “ลูกหามกับสามสหาย กับ สายรุ้งสีที่แปด”

ร่างที่ 1 และ 2

บทละครร่างที่ 1

ฉากหลังเป็นยางยืดที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 3-5 นิ้ว สีขาว วางติดกันจนดูเหมือนเป็นแผ่นให้เป็นแนวตั้งฉากกับพื้นดินโดยมีโครงยึดเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้ากว้างประมาณ 4 เมตร สูงประมาณ 2 เมตร ฉากนี้มีไว้สำหรับการเข้าออกแบบเซอร์ไพรส์ผู้ชมของพญางู 7 หัว และอื่น ๆ

นอกจากนี้เวลาเป็นฉากพระราชวัง ฉากป่า ฉากถ้ำของพญางูจะใช้อุปกรณ์ประกอบฉากตกแต่งเพิ่มเติม เช่น ฉากป่า จะมีแผ่นกระดานที่เป็นรูปต้นไม้มาวางเพิ่มเติมด้านหน้าฉากหลัง หรือ ฉากพระราชวัง จะมีแผ่นกระดานรูปปราสาท 7 หลังมาวางเรียงรายอยู่ด้านหน้า เป็นต้น

เพื่อให้ดูเหมือนการเล่านิทาน จะใช้เสียง voice over ในการเล่าเรื่องในตอนต้น ,ตอนกลาง และตอนท้ายของเรื่อง

ฉากที่ 1 พระราชวัง

v.o. กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเจ้าชายผู้ร่ำรวย 1 พระองค์ (เจ้าชายเดินเข้า) และมีเจ้าหญิงผู้เลอโฉมอีก 1 พระองค์ (เจ้าหญิงเดินเข้า) ทั้งสองพบรักกัน ณ กลางป่าแห่งหนึ่ง (เจ้าชาย-เจ้าหญิง เดินเข้าหากัน จับมือกัน) และทั้งสองก็ได้แต่งงานกันและกลายเป็นพระราชินีและพระราชินีปกครองบ้านเมืองร่วมกันอย่างผาสุก (backstageเดินนำเสื่อคลุมพระราชินีมาคลุมไหล่เจ้าชายและ backstageอีกคน นำเสื่อคลุมพระราชินีมาคลุมไหล่เจ้าหญิง พระราชินีและพระราชินีก็กอดกัน) พระราชินีและพระราชินีได้สร้างปราสาทอยู่ร่วมกันถึง 7 หลัง (backstage เดินนำปราสาทออกมาทุกทิศทางจำนวน 7 หลัง ตั้งเป็นลักษณะครึ่งวงกลม) ต่อมาไม่นานทั้งคู่ได้มีเจ้าหญิงตัวน้อย 1 พระองค์ (backstage เดินนำทารกมาไว้ในมือ) และกลายเป็นเจ้าหญิงตัวใหญ่ในเวลาต่อมา (backstage เดินนำทารกออกไป เจ้าหญิงเดินผ่ากลางเวที และทารกมาอยู่ระหว่างพระราชินีและพระราชินี ทั้งหมดกอดกัน) และด้วยความเอาแต่ใจของแต่ละพระองค์ ทำให้ทั้งสองต้องแยกทางกัน (พระราชินีและพระราชินี ยืนกอดอกหันหน้าออกจากกัน เจ้าหญิงเกาะหัวด้วยความงง) จึงทำให้ทั้งคู่ตัดสินใจเผ่าครึ่งปราสาทไปอยู่คนละฝั่งแม่น้ำ (พระราชินีและพระราชินีเดินไปหยิบปราสาทคนละ 3 หลังไปตั้งที่ฝั่งของตน และจับปราสาทหลังที่อยู่ตรงกลางแยกออกพร้อมกัน เจ้าหญิงมองอยู่ด้วยความสงสัย) และแยกประชาชนในปกครองออกเป็นสองฝ่าย (ประชาชนเดินออกมาข้างละ 3 คน ทำความเคารพ) แต่มีอยู่สิ่งเดียวที่ทั้งคู่ไม่สามารถจะเผ่าครึ่งออกได้ นั่นก็คือ เจ้าหญิง (ทั้งสองมองหน้ากัน เดินมาจับแขนของเจ้าหญิงคนละข้าง ดึงกันไปก็ดึงกันมา จนเจ้าหญิงร้อง)

เจ้าหญิง โข้ย ลูกเจีบนะ
 พระราชา เอาจี้ ถ้าลูกไปอยู่กับพ่อ พ่อจะให้ตุ๊กตาหมี 2 หมิ่นตัว
 พระราชินี แต่ถ้าลูกไปอยู่กับแม่ แม่จะให้ชุดสวย ๆ 2 หมิ่นชุด
 เจ้าหญิง ลูกไม่ไปอยู่กับใครทั้งนั้น (เจ้าหญิงเดินเดินเข้าเวที่หายเข้าไปกลางฉากหลัง)
 พระราชา ถ้าอย่างนั้น เรามาแบ่งเวลากัน
 พระราชินี ให้เจ้าหญิงอยู่กับพระองค์ 3 วันครึ่ง
 พระราชา และให้อยู่กับเธออีก 3 วันครึ่ง
 พระราชา/ราชินี (พร้อมกัน) ตกลง (ทั้งคู่เดินเข้าไปคนละทาง)
 v.o. และแล้วความยุ่งยากก็ได้เกิดขึ้น
 v.o.เจ้าหญิง ไม่ (ลากเสียงยาว)

**เจ้าหญิงวิ่งเข้ามา โดยมีนางกำนัลวิ่งถือชุดสวยที่มีลักษณะเหมือนกับที่เจ้าหญิงใส่ทุกประการ
วิ่งตามเข้ามา**

เจ้าหญิง ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ (ทั้งสองทำท่า freeze ที่เป็นอิริยาบถของการวิ่งไล่เพื่อบังคับให้เปลี่ยน
เสื้อผ้า) ฉันจะใส่ชุดนี้
 นางกำนัล แต่เจ้าหญิงใส่ชุดนี้มานานแล้วนะเพคะ
 เจ้าหญิง ไม่รู้ไม่ซี (กอดอก หันหน้าไปมา)
 นางกำนัล เปลี่ยนใหม่บ้างนะเพคะ ชุดที่หม่อมฉันถือมาก็เหมือน...(ลากเสียง) กันทุก...(ลากเสียง)
 ประการ นะเพคะ
 เจ้าหญิง ไม่รู้ไม่เห็น (เปิดตา สายหน้า)
 นางกำนัล เจ้าหญิงนะมีชุดแบบนี้ตั้ง 183 ชุดนะเพคะ
 เจ้าหญิง ไม่รู้ไม่ได้ยิน (ปิดหู สายหัว)
 นางกำนัล เจ้าหญิงเพคะ เดียวก็แต่งตัวไม่ทันไปหาเสด็จพ่อหรือเพคะ
 เจ้าหญิง ไม่รู้ไม่..... (หันไปเห็นรุ้ง) นั่นอะไรนะ
 นางกำนัล รุ้งเพคะ
 เจ้าหญิง รุ้งเหวอ...1..2..3.4..5..6..7.. รุ้งมีเจ็ดสีนี่นา ม่วง คราม น้ำเงิน เขียว เหลือง แสด แดง ..
 สวยจัง....นั่นรุ้งกำลังทำอะไรอยู่
 นางกำนัล กินน้ำเพคะ รุ้งกำลังกินน้ำอยู่
 เจ้าหญิง ดีล่ะ..ฉันจะเอารุ้ง
 นางกำนัล อะไรนะเพคะ
 เจ้าหญิง ฉัน จะ เอา รุ้ง (ตะโกนเน้นหนักทีละคำ) เสด็จพ่อ (ตะโกนดังมาก)
 พระราชา (เดินเข้ามา) มาแล้ว มาแล้วลูก ลูกจะเอาอะไรจ๊ะ แต่ก่อนอื่น พ่อให้ออกให้หนูดูนี่ก่อน
 ตุ๊กตาหมีตัวใหม่ น่ารักไหมลูก พ่อมีอย่างนี้อีก 2 หมิ่นตัว แล้วพรุ่งนี้พ่อจะสั่งตุ๊กตาข้างบินอีก
 2 หมิ่นตัวมาให้หนู แต่ขออย่างเดียว วันนี้หนูอยู่กับพ่อเพิ่มอีก 5 นาทีนะ
 เจ้าหญิง ลูกไม่เอาอะไรทั้งนั้น ลูกจะเอารุ้ง

พระราชชา หา (มองไปที่นางกำนัล นางกำนัลชี้ไปที่รุ้ง มองตามไปที่รุ้ง) เอ๋อ...พอว่าตุ๊กตาหมูดีกว่านะลูกนะ

เจ้าหญิง ไม่เอา ไม่เอา ลูกจะเอารุ้ง ถ้าพ่อไม่เอารุ้งมาให้ลูก ลูกจะไปอยู่กับเสด็จแม่ตลอด และจะไม่มาหาเสด็จพ่ออีกเลย (เดินออกกลางฉากหลัง)

พระราชชา ทหาร (ทหารเข้ามา) ส่งสาสน์เชิญรุ้งมาเยือนครึ่งเมืองของเราเดี๋ยวนี้

ทหาร เอ๋อ...แล้วจะให้หม่อมฉันส่งสาสน์ไปถึงใครที่ไหนล่ะพระเจ้าค่ะ

พระราชชา ไม่รู้ไม่ชี้ (กอดอก หันหน้าไปมา และเดินออกจากฉากฝั่งขวา)

ทหารเกาหลีและเดินออกไป

เจ้าหญิงวิ่งเข้ามาจากกลางฉากหลัง นางกำนัลวิ่งตามเข้ามา พร้อมกับทหาร

เจ้าหญิง เสด็จแม่ เสด็จแม่

พระราชินี (รีบวิ่งเข้ามา) จ้า.... ว่าไงลูก นี่ก่อนอื่น แม่อยากให้คุณนี่ก่อน นี่ตุ๊กตาหมูดัวใหม่ น่ารักไหมลูก แม่มีอย่างนี้อีก 2 หมิ่นตัว แล้วพุงนี้แม่จะส่งตุ๊กตาข้างบินอีก 2 หมิ่นตัวมาให้หนู แต่ขออย่างเดียว วันนี้หนูอยู่กับแม่เพิ่มอีก 5 นาทีนะ

เจ้าหญิง ลูกไม่เอาอะไรทั้งนั้น ลูกจะเอารุ้ง

พระราชินี หา (มองไปที่นางกำนัล นางกำนัลชี้ไปที่รุ้ง มองตามไปที่รุ้ง) เอ๋อ...แม่ว่าตุ๊กตาหมูดีกว่านะลูกนะ

เจ้าหญิง ไม่เอา ไม่เอา ลูกจะเอารุ้ง ถ้าแม่ไม่เอารุ้งมาให้ลูก ลูกจะไปอยู่กับเสด็จพ่อตลอด และจะไม่มาหาเสด็จแม่อีกเลย (เดินออกกลางฉากหลัง)

พระราชินี ทหาร (ทหารเข้ามา) จงนำกำลังทหารไปบังคับรุ้งให้มาเยือนครึ่งเมืองของเราเดี๋ยวนี้

ทหาร เอ๋อ...แล้วจะให้หม่อมฉันไปหารุ้งที่ไหนพระเจ้าค่ะ

พระราชินี ไม่รู้ไม่เห็น (ปิดตา สายหน้า และเดินออกจากฉากฝั่งซ้าย)

ทหารเกาหลีและเดินออกไป

v.o. (ตะโกน) ลูก จะ เอา รุ้ง

เจ้าหญิงเข้ามาพร้อมพระราชชาและพระราชินี พอเดินเข้ามาถึงหน้าเวทีพระราชชาและพระราชินีก็แยกไปอยู่ฝั่งของตน ปล่อยให้เจ้าหญิงกับทหารยืนอยู่ตรงกลาง

เจ้าหญิง ลูกจะเอารุ้ง ถ้าเสด็จพ่อหาให้ได้ ลูกจะแปร่งแต่พินล่าง ไม่แปร่งพินบน

พระราชชา ทหาร จงระดมตีป้อมเพื่อข่มขู่

ทหาร รุ้งนะพระเจ้าข้า มิใช่พระราชานู (พระราชชา freeze)

เจ้าหญิง ลูกจะเอารุ้ง ถ้าเสด็จแม่หาให้ได้ ลูกจะไม่กินผัก และกินแต่หมูแห้ง ๆ ที่ไม่เปียกน้ำแกงจืด

พระราชินี ทหาร จงใช้แหวนมาจับรุ้ง

ทหาร รุ่งนะพะเจ้าค่า มิใช่ปลาในแม่น้ำ (พระราชินี freeze)
 เจ้าหญิง ลูกจะเอารุ่ง ไม่อย่างนั้นลูกจะไม่อยู่กับใครเลย
 พระราชา/ราชินี ทหาร จงใช้บ่วงบาตคล้องไว้ไปคล้องรุ่ง
 ทหาร แล้วจะให้หม่อมฉันไปหารุ่งได้ที่ไหน
 พระราชา/ราชินี ไม่รู้ไม่ได้ยิน (ปิดหู สายหัว)
 เจ้าหญิง (ตะโกนสุดเสียง) ลูกจะเอารุ่ง

ไฟดับลง ดนตรีตื่นเต้นดังขึ้นเพื่อสื่อให้เห็นว่ากำลังมีเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้น โดยมีพญางูเจ็ดหัว ค่อย ๆ คืบคลานเข้ามาจากฉากด้านหลัง พร้อมกับแสงไฟกระพริบ คลานเข้ามาและตะครุบตัวเจ้าหญิงออกไปจากกลางฉากหลัง เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นในเวลา 10 วินาที และเมื่อไฟสว่างตามเดิม พระราชาและพระราชินีหันไปเห็น

พระราชินี กรีด (เป็นลม พระราชาวังมารับ)

ไฟดับลง

ฉากที่ 2 พระราชวังถ้ำพญางูยักษ์

พระราชาและพระราชินีนั่งข้างกันมุมเวทีด้านขวา มีทหารยืนอยู่ข้างพระราชา 1 คน และมีนางกำนัล ยืนข้างพระราชินี 1 คน มีประชาชนยืน 2 ฝั่งประมาณ 3-4 คน

พระราชา เราจะสงบศึกระหว่างเราไว้ชั่วคราว เจ้าเห็นว่ไร
 พระราชินี ดีเพคะ
 พระราชา ทหาร (สั่งไปทางทหาร) จงไปตามหาผู้กล้า มาพบเราโดยเร็ว
 ทหาร พระเจ้าข้า

ทหารเดินออกจากฉากไป ภายในเวลารวดเร็วทหารอีกคนจะเดินออกมาจากฝั่งของผู้ชม (เซอร์ไพรส์คนดูว่าเป็นคนเดียวกัน แต่จริง ๆ แล้วเป็นคนละคน) พร้อมกับพูดประกาศหาอาสาสมัคร มาปราบพญางู

ทหาร กระจงงอง กระจงงอง เจ้าข้าเอ๊ย ผู้ใดสามารถปราบพญางูและนำตัวเจ้าหญิงกลับคืนมาได้ พระราชาและพระราชินี มีรางวัลมากมายมอบให้ ไม่ว่าจะเป็น ประกาศนียบัตรพร้อมด้วยรางวัล แพ็กเกจทัวร์เที่ยวยุโรปสองวันสิบสี่ประเทศ บ้านภัสสรโครงการสี่ ทองคำน้ำหนักเท่าตัวงูยักษ์ และที่สำคัญพระราชทานเจ้าหญิงให้เป็นแฟนพันธุ์แท้ ผู้ใดสนใจอยากอาสาไปนำตัวเจ้าหญิงกลับมา เชิญไปหาพระราชาและพระราชินีได้ที่พระราชวัง กระจงงอง กระจงงอง เจ้าข้าเอ๊ย (เดินเข้าเวที กลับไปนั่งที่เดิม)

อาบั้งเดินเข้ามา 1 คน ทำความเคารพ

อาบั้ง อีนี่ฉาน อาสาจะไปปราบงูให้ด้วยปี่นี้หนา...ฉานไปละหนา

อาบั้งเดินไปมุมเวทีด้านซ้าย ทำท่านั่งลงและเป่าปี่ด้วยลีลาพิสดาร ทันใดนั้นก็เกิดไฟ
กระพริบ พญางูเข้ามาจากฉากหลัง พร้อมซาวน้่านักลัว ตอนแรกเข้ามาหัวเดียว อาบั้งได้ทีออกลีลา
มากกว่าเดิม คราวนี้หัวอื่น ๆ เริ่มตามเข้ามา อาบั้งตกใจกลัวหนีไปเวทีฝั่งด้านขวา พญางูค่อย ๆ ถอย
หลังกลับออกจากฉากไป (ระหว่างเหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นนักแสดงด้านขวาจะ freeze)

อาบั้ง อีนี่ฉานไม่ไหวแล้ว งูอะรายมีตั้งเจ็ดหัว ฉานไปดีกว่า (เดินออกจากฉากไป)
พระราชา เดี่ยว เดี่ยวก่อน กลับมาพูดกันให้รู้เรื่องก่อน
พระราชาินี เมื่อกี้ี้ทุกคนได้ยินเหมือนฉันใหม่
ทุกคน (พูดพร้อมกัน) พญางูเจ็ดหัว
พระราชาินี โอ๊ย ฉันจะเป็นลม

ไฟดับ กรณีเล่นในโรงละคร หรือ ทุกคน freeze กรณีเล่นทัวร์โรงเรียน

ทหาร (เดินไปในผู้ชม) กระจองงอง กระจองงอง เจ้าข้าเอ๊ย พระราชาและพระราชาินีขออาสาสมัคร
คนปราบพญางูเจ็ดหัว ถ้าเจ็ดคนไหนปราบได้พระราชาและพระราชาินีจะปูนบำเหน็จให้อย่าง
มากมาย กระจองงอง กระจองงอง เจ้าข้าเอ๊ย (เดินเข้าเวที กลับไปนั่งที่เดิม)

ไฟเปิดมาทุกคนนั่งอยู่ที่เดิม พระราชาินีนั่งมยาดมอยู่

ทหาร เจ็ดเซียนซามูไรจากประเทศญี่ปุ่นขอเข้าเฝ้าพะเจ้าข้า

เจ็ดเซียนซามูไรเดินเข้ามาหน้าพระที่นั่ง

เจ็ดเซียนฯ อาโน...(พูดพร้อมกัน) ไส้ (โค้งคำนับ)

เจ็ดเซียนเดินจากฝั่งขวาไปฝั่งซ้าย พร้อมซาวน้่านักลัว และชักดาบออกมาตั้งท่าและตั้ง
ข้อมพร้อมต่อสู้

1. ซามูไรคนที่ 1 เข้าไปต่อสู้ พญางู(หัวหน้าตาเข)ร้ายมนต์ใส่ ซามูไรนอนลงไปชัก ที่เหลือ
ออกมาเก็บ
2. ซามูไรคนที่ 2 เข้าไปต่อสู้ ตัวที่สอง พันลมพายุ ซามูไรเหม็นปาก ทนไม่ไหววิ่งหนีไป
3. ซามูไรคนที่ 3 เข้าไปต่อสู้ ตัวที่สาม พันน้ำกรด(เอาแหบาง ๆ ครอบ) ซามูไรร้องครวญคราง
ปวดแสบปวดร้อน
4. ซามูไรคนที่ 4 เข้าไปต่อสู้ ตัวที่สี่ พันน้ำค้าง(น้ำลาย) ซามูไรติดหนึบหนับเคลื่อนไหวไม่ได้

5. ซามูไรคนที่ 5 เข้าไปต่อสู้อัศวินที่ห้า อัศวินไอพ่นไฟ ซามูไรกระเด็นออกมา

6. ซามูไรคนที่ 6 เข้าไปต่อสู้อัศวินที่หก พันละอองน้ำอันเยือกเย็น(เป่าเป้ง) ซามูไรตัวแข็ง ค่อย ๆ กระโดดเอาตัวเองออกมา

7. ซามูไรคนที่ 7 เข้าไปต่อสู้อัศวินที่เจ็ด พ่นไฟ (เขย่าพู่กระดาดแก้วที่ตัดให้ดูเหมือนไฟ) ซามูไรตัวแข็งและดำเป็นตอตะโก

ซามูไรทั้งหมดเคลื่อนพลอย่างบอบช้ำกลับมาที่เวทิมังชวา

เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นในเวลารวดเร็ว โดยใช้เพลงบรรเลงจังหวะสนุก ๆ มีกลิ่นไอญี่ปุ่นคลอตลอด

ซามูไรคนที่ 1 อาโน พวกเราทุกคนสู้ไม่ไหวจริง ๆ ซาโยนาระ..(เดินจากไป)

ทหาร เจ็ดสิงห์แดนเสือจากรัฐเท็กซัสขอเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า

เจ็ดสิงห์ เฮลโล่ วีอาร์ (พูดพร้อมกัน) เจ็ดสิงห์แดนเสือ พรอมเท็กซัส

เจ็ดสิงห์แดนเสือ เดินจากมังชวาไปฝั่งซ้าย พร้อมซาวนด์ดนตรีเพลงควาบอยกำลังจะดวลปืนทั้งหมดยืนเรียงหน้ากระดานหันหลังให้คนดู และหันหน้ามาพร้อมกัน ก้าวเดินพร้อมกันนับดัง ๆ ว่า 1..(หยิบปืน) 2.. (ชูขึ้นเหนือหัว) 3..พอจะหันไปยิง มีไฟกระพริบ ูทั้งเจ็ดตัวก็เข้ามาประกบและดึงออกไปด้านหลังจาก เจ็ดสิงห์แดนเสือ ส่งเสียงร้อง

v.o.เจ็ดสิงห์ฯ ไ้...มาย...ก็อด....

ทหาร คนแคะทั้งเจ็ดจากเมืองของสโนไวท์ขอเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า

คนแคะ (เดินเต๋นเข้ามาและร้องเพลงพร้อมกัน) ไฮไฮ ไฮไฮ เสร็จงานแล้วจึง ไฮไฮ ตือ ตืด ตืด ตือ ตือ ตืด ตืด ตือ ตือ ตืด (ทำทำนองที่เหลือพร้อมกันและโค้งคำนับ)

คนแคะทั้งเจ็ด เดินจากมังชวาไปฝั่งซ้าย เดินร้องเพลงมา พอมาถึงที่ตั้งป้อมและพญางูทั้งเจ็ดหัวก็เข้ามารอ คนแคะทั้งเจ็ดเดินเข้าไปจูบปากงูทุกตัว และล้มลงทีละตัวไล่ไปเหมือนโดมิโน และค่อย ๆ คลานออกจากฉากไป

ทหาร พนักงานเซเว่นอีเลฟเว่น ขอเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า

พนักงานฯ (เดินเข้ามาทั้ง 7 คน ยืมให้พระราชินีและพระราชนิ ท้าพ่ายับหมวกและพูดพร้อมกัน ซานนี่ อติ๊ดแบบเซเว่นอีเลฟเว่นดั่งขึ้น) รับขนมจีบ ซาลาเปาเพิ่มไหมคะ/ครับ

พระราชินี (ตะโกนสุดเสียง) ออกไป ไม่มีใครดีกว่านี้แล้วเหอฮะทหาร

ทหาร กลุ่มจีเจ็ดอันประกอบไปด้วยประเทศมหาอำนาจ อันได้แก่ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมนี อิตาลี ญี่ปุ่น และรัสเซีย กำลังส่งกองกำลังต่างชาติมาช่วยพระเจ้าข้า

พระราชินี แล้วทำไมยังไม่มา

ทหาร ยังเดินทางมาไม่ถึงพระเจ้าข้า

พระราชินี กว่ากลุ่มจีเจ็ดจะมาถึง เจ้าหญิงของเรามีต้องโดนงูยักษ์จับกินไปแล้วเหอ (ร้องให้) ฮือ....

พระราชินี (ตะโกน) ไม่มีใครกล้าอาสาอีกแล้วเหอ

ลูกหมาที่เรียกตัวเองว่าลูกหมาสามตัวเดินเข้ามา

ลูกหมา 1 พวกเราขออาสา

ทุกคนเงยบมองเป็นทางเดียวกัน และระเบิดเสียงหัวเราะพร้อมกันออกมา ยกเว้นพระราชากับพระราชินี

ทหาร เจ้านี่นะ
 พระราชา เจ้าเป็นใคร
 ลูกหมา 2 พวกเราเป็นลูกหมา
 พระราชินี (หัวเราะเบาๆ) เจ้าบอกว่าพวกเจ้าเป็นอะไรนะ
 ลูกหมา 3 พวกเราเป็นลูกหมา พระเจ้าข้า
 ลูกหมา 1 พวกเราจะขออาสาไปรับตัวเจ้าหญิงกลับมา

ทุกคนหัวเราะดังกว่าเดิม ยกเว้นพระราชากับพระราชินี

พระราชา เจ้าหนู เรียกตัวเองให้ถูก ๆ หน่อย พวกเจ้าเป็นลูกหมา ไม่ใช่ลูกหมา

ทุกคนหัวเราะ ยกเว้นพระราชากับพระราชินี

ลูกหมา 1,2,3 พวกเราเป็นลูกหมา
 ทหาร แคชื่อตัวเองยังเรียกไม่ถูก แล้วยังมีหน้ามาอาสาไปปราบพญางูยักษ์อีก กลับบ้านไปไป
 พระราชา พุดถึงพญางูยักษ์ พวกเจ้าสู้มันไม่ได้หรอก กลับไปตีกว่า
 ลูกหมา 1,2,3 ยังไม่ได้สู้ ทำไมถึงบอกว่าสู้ไม่ได้
 พระราชา (หันมองหน้าพระราชินี) เอาจี๋ บอกข้ามาซิ ว่าทำไมเจ้าถึงเรียกตัวเองว่าลูกหมา
 ลูกหมา 1 เรายังได้เรียกพระเจ้าข้า แต่คุณครูของเราเป็นคนเรียก
 พระราชินี คุณครูอะไร
 ลูกหมา 2 คุณครูย่าฮุก พระเจ้าข้า
 พระราชา ว่าแล้วเซียว
 พระราชินี คุณครูย่าฮุกเป็นใครหรรอเพคะ
 พระราชา คุณครูย่าฮุกเป็นครูใหญ่และเป็นครูคนเดียวในโรงเรียนที่อยู่ไกลสุดชายแดนนู่นนั่นะ เด็กที่ไร้
 พ่อขาดแม่ส่วนใหญ่จะถูกส่งไปเรียนกับแกที่นั่น ปัญหาของแกก็คือ แกชอบลงทะเลเบียนชื่อ
 นักเรียนผิวดำ ๆ เช่น ชอบสลัดอักษรกัน ประมาณว่า ลูกหมา ก็เป็นลูกหมา ลูกนก ก็เป็น
 ลูกนก ประมาณนี้ละ
 พระราชินี อ้อ อย่างนี้เอง

- พระราชชา พวกเจ้าเป็นเด็กกล้าหาญมาก แล้วหน้าตาก็เหมือนกันอย่างกับแกะ เอ๊ย อย่างกับหมาที่เดียว เจ้าชื่ออะไรกันบ้าง
- ลูกหาม 1 หม่อมฉันเป็นพี่คนโต ชื่อหามจ้าวพระเจ้าข้า
- ลูกหาม 2 หม่อมฉันเป็นคนรอง ชื่อแบกหามพระเจ้าข้า
- ลูกหาม 3 และหม่อมฉันเป็นน้องคนเล็ก ชื่อหามรุ่งหามคำพระเจ้าข้า

ทุกคนหัวเราะ ยกเว้นพระราชากับพระราชินี

- พระราชชา เอาจี้ ข้าจะให้เสื้อเกราะเจ้าคนละตัว พองานเสร็จแล้วนำมาคืนข้าด้วย ... เอ่อ...ไม่เป็นไร เจ้าคงนำมาส่งคืนข้าไม่ได้ เอาจี้ข้าจะส่งคนไปแกะกลับมาเอง แต่ว่าแค่สามคนคงจะถ่วงเวลาได้ไม่นาน... เอ๊ยไม่ใช่ คงจะสู้ได้ไม่สมศักดิ์ศรี ข้าจะให้คนของข้าไปช่วยเจ้าให้ครบ 7 คน
- ลูกหาม 1 มิได้พระเจ้าข้า พวกเรามีเพื่อนร่วมโรงเรียนมาช่วยด้วย

ลูกหามหนึ่งผิวกาก และร้องโหยง ๆ เรียกเพื่อนให้ออกมา โดยมีหมี หมู หนู เดินออกมาทีละตัว

- พระราชชา นั่นคงจะเป็นลูกหมี
- ลูกหมี มิได้พระเจ้าข้า หม่อมฉันคือลูกหมี
- ลูกหมู หม่อมฉันคือลูกหมู
- ลูกหนู และหม่อมฉันคือ...
- ทุกคน ลูกหนู

ทุกคนหัวเราะ ยกเว้นพระราชากับพระราชินี

- พระราชินี จะไหวหรือเพคะ เด็กพวกนี้ท่าทางแปลก ๆ เป็นลูกหมา ลูกหมี ลูกหมู และลูกหนูดี ๆ ไม่ชอบ กลับอยากเป็น ลูกหาม ลูกหมี ลูกหมูและลูกหนู
- พระราชชา ช่างเถอะ ไม่ต้องไปห่วงใคร ห่วงลูกเราคนเดียวก็พอ (หันไปพูดกับลูกหามและเพื่อน ๆ) แล้วอีกคนหนึ่งล่ะ
- ลูกหาม 1 ไม่มีหรือพระเจ้าข้า เรามากันแค่หกคน
- ทหาร จั๊นพวกเอ็งก็ตายแน่ ๆ ขนาดพวกมืออาชีพเขามากันเจ็ดคนยังเอาชนะมันไม่ได้เลย ประสาอะไรกับพวกกระเบี้ยกแค่ 6 คน พระราชาพระเจ้าข้า หม่อมฉันว่าอย่าได้ส่งพวกนี้ไปเลยนะ พระเจ้าข้า จะเป็นการเสียเกียรติเปล่า ๆ มันคงหวังรวยทางลัดอยากแต่งงานกับเจ้าหญิงนะ พระเจ้าข้า
- พระราชชา ทำไม หรือเจ้าจะไปเอง (หันไปมองคนอื่น ๆ) หรือเจ้า เจ้า เจ้า เจ้า เขาเข้าจริงก็เก่งแต่ปากทั้งนั้น ในเมื่อไม่มีใครกล้าอาสาเหมือนเจ้า 6 ตัวนี้ ก็อย่าได้มาทักท้วงห้ามปรามใด ๆ (พูด

กับลูกหมและเพื่อน ๆ) เอละ ข้าขอแต่งตั้งให้พวกเจ้าเป็นอัศวิน และรีบไปนำตัวเจ้าหญิงกลับมาโดยเร็ว

**พระราชาราชเดินออกจากฉากไป และพระราชินีและคนอื่น ๆ ก็เดินตามออกไป
ลูกหมและสหายเดินออก**

ฉากที่ 3 ถ้าพญางูยักษ์

**พญางูค้อย ๆ เคลื่อนตัวเข้ามาจากฉากหลังอย่างช้า ๆ 6 นิ้ว เหมือนกำลังแอบใครอยู่ เสียง
v.o. ของเจ้าหญิงดังมาแต่ไกล**

v.o.เจ้าหญิง หยุคนะ มาให้เราไปงั้นดี ๆ อยู่ไหนกันหมด

พญางูหัวสุดท้ายค้อย ๆ โผล่หน้าเข้ามา

๕ 7 (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ

พญางูทุกหัวหุดตัวลงให้เงียบที่สุด

๕ 2 ข้าบอกแล้วว่าให้เอาแต่เงินทองมา ดันคิดจะจับเจ้าหญิงมาเป็นตัวประกัน แล้วเป็นไง(เปลอ
เสียงดัง)

๕ 3 (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ (ท้องร้อง) คร่อม....

๕ 2 (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ (ท้องร้อง) คร่อม.... ข้าก็หิวเหมือนกัน

๕ 4 ข้าว่านะ ถ้าวันนี้พระราชาราชและพระราชินีไม่ส่งใครมาช่วยเจ้าหญิง เราฆ่าเจ้าหญิงกินเลยดี
ไหมเพ่

๕ 1 ทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก

๕ 5 ทำไมจะไม่ได้ พี่จะคิดสูบนางไว้คนเดียวนะซี

๕ 6 หรือว่ากะสูบทั้งนาง สูบทั้งเงิน

งูทุกตัว ไซ้ ๆ

๕ 1 (ตะโกน) เงียบ ข้าบอกให้เงียบ ตกลง ถ้าภายในวันนี้พระราชาราชและพระราชินีไม่ส่งใครมา
ช่วยเจ้าหญิง พวกเราจะ...จะ.....จะ.....

เจ้าหญิง ไปงั้นปะ หากทุกคนเจอแล้ว ต่อไปตาเข้าไปแอบข้างนะ ปิดตาเร็ว เอละนะ (เดินเข้ามาพร้อม
กับตะโกนนับไปด้วย) 1..2..3...4..5...

งูทุกหัวมองหน้ากัน และถอนหายใจพร้อมกัน และค้อย ๆ ผลุบออกไป

**ทางด้านผู้ชม บรรดาลูกหมกับสหายกำลังค้อย ๆ ย่องเข้ามาในถ้าของพญางูยักษ์ มีซาวน
เสียงท้องร้องดังเป็นระยะ ๆ**

ลูกหนู	(ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ เจ้าหญิงกำลังหลับ ดูลิ กรนใหญ่เขียว
ลูกหมี	(ตบหัวเบาๆ) ทะลึ่ง ในโลกนี้มีเจ้าหญิงที่เหนกรนแล้ว เสียพิศเจอร์หมด
ทุกตัว(ยกเว้นลูกหาม 1)	เสียภาพลักษณ์
ลูกหาม 1	(ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ ฉันว่าน่าจะเป็นเสียงห้องของพวกงูยักษ์รึองนะ
ลูกหาม 2	ใช่ ๆ ตั้งแต่เรามาซุ่มดู ยังไม่เห็นมันออกมาหาอาหารเลย
ลูกหาม	หรือจะรอให้พวกมันหิวมากกว่านี้ จะได้ไม่มีแรงต่อสู้
ลูกหาม 1	ไม่ดีหรอก ไม่เคยได้ยินคำว่าโมโหหิวหรือ
ลูกหาม 3	ถ้าฉันเรามาประชุมกันก่อน (มุงหัวกัน)
ทุกตัว	ตกลง

ลูกหามกับสหายเดินทางกันอย่างเบาที่สุด ระหว่างนั้นงูทั้งหมดก็ได้คืบคลานเข้ามาและได้กลับเหยื่อ

งู 1	พวกเรา มีเหยื่อกำลังเดินทางมา
งู 2	(วอลืมร่างกาย) อีพ แอนด์ ดาวันน์ แอนเทริน อราว
งู 3	อยากรู้จึ่งว่ามันตัวใหญ่แค่ไหน
งู 4	จะใหญ่ไม่ใหญ่ซ้ำไม่รู้ละ แต่ตอนนี้ซ้ำหิวจนไล่จะขาดแล้ว
งู 5	จู้ ๆ ๆ ๆ พวกมันมาแล้ว

ลูกหามกับสหายก้าวเข้ามาในเวทอย่างมั่นใจ

ลูกหาม/สหาย	เรามารับตัวเจ้าหญิงคืน
งูทุกตัว	(หัวเราะ) ฮ่า ๆ ๆ ๆ มาให้พวกเอากินละสิไม่ว่า
ลูกหาม/สหาย	พวกเรที่ตั้งค่าย (ทุกตัวยื่นสับหว่าง ระหว่างงูแต่ละหัว)

งูทุกตัวมองหน้ากันด้วยความงง เจ้า 7 อยุริมสุดเตรียมพุ่งเข้าหาเหยื่อที่อยุริมสุด แต่เจ้า 6 ห้ามไว้

งู 6	หยุดนะ นั่นมันเหยื่อของข้า
งู 7	ของข้า

ระหว่างที่ งู 6 กับ 7 ทะเลาะกัน งู 4 ที่อยุริมอีกด้านหนึ่งเตรียมพุ่งเข้าหาเหยื่อที่อยุริมอีกด้านหนึ่ง แต่เจ้า 3 ห้ามไว้

งู 3	หยุดนะ นั่นมันของข้า
------	----------------------

งู 4 ของข้า

ระหว่างที่ งู 6 กับ 7 และงู 3 กับ 4 ทะเลาะกันอยู่ งูที่เหลือก็เริ่มมองตากันเลิกลัก และทันใดนั้นงูทั้งหลายก็เริ่มทะเลาะกัน

ลูกหาม/สหาย พวกเราลุย (ทั้งหมดวิ่งเข้าไประหว่างหัวแต่ละหัว)
 งู 5 นี่เจ้า 3 น้ำกรดของเจ้าโดนหน้าข้านะ ดีล่ะ พลังคาถาพันไอ
 งู 1 เฮ้ย ทำไมถึงพ่นมาโดนข้าล่ะ อย่างนั้นก็ตองเจอนี้หน่อย คาถาสารายมนต์ ไห้งงวย
 งู 2 พี่ใหญ่ทำอะไร...ข้า... ข้า...ง...ไป...หมด...แล้ว....

ลูกหามกับสหายต่างพากันวิ่งหลอกล่อให้งูวิ่งพันตัวเองไปมา จนกระทั่งติดงูไปไหนไม่ได้ และหมดแรงสู้อย่างรวดเร็วระหว่างต่อสู้มีดนตรีสนุก ๆ ดังคลอตลอด

ลูกหาม/สหาย ไชโย (ดีใจเสียงดังมาก)

เจ้าหญิงเดินจ้วเจียเข้ามาเห็นเหตุการณ์

เจ้าหญิง โอ้โฮ พวกเจ้าปราบงูยักษ์ได้หรือเนี่ย เราพยายามชวนพวกมันเล่นด้วยเพื่อให้พวกมันหมดแรง แต่เท่าไรไร เท่าไรไร มันก็ไม่หมดแรงซักที มีแต่เราที่หมดแรงลงทุกวัน พวกเจ้าเก่งจริง ๆ เลย เคยกลับไปถึงวัง เราจะทูลเสด็จพ่อเสด็จแม่ให้ปราบรางวัลเจ้างาม ๆ เลย
 ลูกหาม 1 มิเป็นไรพระเจ้าข้า แต่ว่าตอนนี้เราควรเดินทางกลับวังก่อนที่พระราชินีและพระราชินีจะทรงเป็นห่วงไปมากกว่านี้พระเจ้าข้า

แล้วทั้งหมดก็เดินออกจากฉากไป

ฉากที่ 4 พระราชวัง

เจ้าหญิงวิ่งเข้ามาจากฝั่งซ้ายของเวที

v.o. เสด็จพ่อ เสด็จแม่ ลูกกลับมาแล้ว

พระราชินีและพระราชินีนั่งอยู่กับข้าราชการบริวารต่างมองหน้ากันอย่างประหลาดใจ

พระราชินี เจ้าหญิง เจ้าหญิงลูกพ่อ
 พระราชินี ลูกแม่ ลูกแม่จริง ๆ ด้วย
 พระราชา ขอบใจพวกเจ้าเป็นอย่างมาก เราจะปูนบำเหน็จค่าแรงของพวกเจ้าให้ ตามที่เราได้เคยกล่าวไว้ (หันไปสั่งทหาร) ทหาร

- ลูกหาม 1 มิเป็นไรพระเจ้าข้า พวกเรามิได้ต้องการของมากมายถึงเพียงนั้น
- ลูกหาม 2 พวกเราต้องการแค่พอประมาณพระเจ้าข้า
- พระราชินี แล้วเท่าไรถึงจะเรียกว่าพอประมาณล่ะ
- ลูกหาม 3 พอประมาณก็คือพอประมาณตนพระเจ้าข้า ไม่ใช่มากจนรู้สึกดูถูกตัวเอง ถ้ามากไปเราเรียกว่าชิงโชคพระเจ้าข้า มิใช่ข้าแรง
- พระราชินี เอาจังอย่างนั้นหรือ (มองหน้าพระราชินี) อย่างนั้นก็ดีเหมือนกัน
- เจ้าหญิง เสด็จพ่อต้องขอบใจพวกเขาทุกคนมาก ๆ นะคะ พวกเขาเล่าให้ลูกฟังด้วยว่าชาวเมืองเราหัวเราะเยาะเขามากแค่ไหน เพียงแค่พวกเขาสะกิดใจนิดเดียวว่าชื่อของพวกเขาแปลว่าอะไร เราก็จะไม่หัวเราะเยาะเขาแล้ว
- พระราชินี ลูกหมายความว่าไงคะ
- เจ้าหญิง ก็อย่าง หามจั่ว ก็มาจาก รักดีหามจั่ว รักชั่วหามเสาไงคะ ซึ่งก็แปลว่าเขาใฝ่ใจยึดความดีเป็นที่ตั้ง ขณะที่ แบกหาม ก็มาจาก ฐู่ไว้ใช้ว่า ไส่ป่าแบกหาม แปลว่า เขาเอาความฐู่เป็นที่ตั้ง และสุดท้าย หามรุ่งหามค่ำ ก็แปลว่าเขาเอาความเพียรพยายามเป็นที่ตั้งไงคะ
- พระราชินี แล้วมันหมายความว่ายังไงล่ะลูก
- เจ้าหญิง ก็หมายความว่า พวกเขาสอนให้ลูกรู้ว่า งานใดก็ตามเมื่อได้ลงมือทำด้วยจิตใจที่ดี ใช้ความรู้ ความเพียรเป็นที่ตั้ง งานนั้นก็สำเร็จลงได้ ใจคะ
- พระราชินี โอ้โฮ ลูกพ่อไปอยู่ถ้าแค่เดือนเดียวเก่งขึ้นเป็นกองเลยลูก
- ลูกหาม/สหาย ถ้าเช่นนั้นพวกหม่อมฉันขอกราบพูลลา
- พระราชินี อ้าว เดียวก่อนแล้วพวกเจ้าจะไปไหน จะไปด้วยกันหมดเลยหรือ
- ลูกหาม 1 ไม่พระเจ้าข้า เราจะแยกย้ายกันไปเรียนรูโลกให้มากกว่านี้
- พระราชินี ถ้างั้นก็อย่าไปเลย อยู่ด้วยกันที่นี้เถิด ถ้าเกิดเจ้าผู้ยศทั้งเจ็ดหัวมันย้อนกลับมา ใครจะช่วยฉันล่ะ
- ลูกหาม วิธีจัดการกับมันง่ายนิดเดียวพระเจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะทำหรือไม่เท่านั้นเอง
- พระราชินี ไหนลองว่ามาสิ
- ลูกหาม ที่ผ่านมามันมี 7 หัว และปราสาทของพระองค์ก็มี 7 หลัง ถ้าพระองค์ทรงรื้อออก 1 หลัง ก็จะเหลือแค่ 6 แค่นี้ พวกมันก็ไม่เอาแล้วพระเจ้าข้า เพราะว่ามันแบ่งกันไม่ลงตัว (เดินออกจากฉากไป)
- พระราชินี จริงสินะ เส้นผมบังภูเขจริง ๆ เลย แต่เอ๊ะ ถ้าปราสาทชั้นเหลือ 6 หลังแล้วมันมากัน 6 หัว มันก็แบ่งกันลงตัวนะสิ
- ลูกหาม ก็รื้อให้เหลือ 5 หลังสิพระเจ้าข้า (เดินออกจากฉากไป)
- พระราชินี แล้วถ้ามันมา 5 หัวล่ะ
- ลูกหาม ก็เหลือ 4 หลัง (เดินออกจากฉากไป)
- พระราชินี 4 หัว คราวนี้มันมากัน 4 หัว
- ลูกหาม 3 ถ้าเหลือ 3 หลังมันก็คงไม่เอา (เดินออกจากฉากไป)
- พระราชินี แต่ฉันกลัวว่ามันจะมา 3 หัวนะสิ

- ลูกหาม 2 ก็ดีเลยพระเจ้าข้า เพราะพระองค์จะได้รู้เหลือแค่ 2 หลัง (เดินออกจากฉากไป)
- พระราชชา นี่เรอกำลังจะพูดใช่ไหมว่า ถ้ามันมาเพียงแค่ 2 หัวให้ฉันเหลือปราสาทไว้เพียงหลังเดียว เอล่ะ ฉันก็จนมุมแล้วล่ะ เพราะถ้าฉันเหลือปราสาทไว้เพียงหลังเดียวแล้วพญามันมาหัวเดียวล่ะ ฉันจะต้องทำยังไง
- ลูกหาม 1 ถ้ากะอีแค่ปราสาทหลังเดียวพระองค์ยังรักษาไว้ไม่ได้ พระองค์จะปกครองไพร่ฟ้าได้อย่างไร พระเจ้าข้า หม่อมฉันสงสัยเหลือเกินว่าทำไมพระองค์มีตั้ง 7 หลัง ทั้งที่มีกันอยู่แค่ 3 พระองค์
- พระราชชา เออ..นั่นสินะ ห้ามจ้ว เธอพูดถูก มันเป็นส่วนเกินของชีวิตจริง ๆ แต่จะให้รู้ทั้งก็เปล่าประโยชน์
- ลูกหาม 1 ไม่เปล่าประโยชน์หรอกพระเจ้าข้า ปราสาทของพระองค์หายไป 1 หลัง คนจน คนไม่มีบ้าน ก็จะมีบ้านเพิ่มไปอีกหลายหลังพระเจ้าข้า (ทำท่าจะเดินออกจากฉากไป)
- เจ้าหญิง เดียวก่อน ตอนเธอไปช่วยฉัน เธอบอกฉันว่า รู้ไหม ทำไมคุณครุฑยักษ์ถึงเรียกพวกเธอว่าลูกหาม แสดงว่าคุณครุฑยักษ์ไม่ได้เขียนชื่อพวกเธอผิดใช่ไหม
- ลูกหาม 1 บนป้ายหลุมศพของคุณครุฑยักษ์เขียนเอาไว้ว่า จาก ก.ไก่ ถึง ฮ.นกฮูก จาก ฮ.นกฮูก ถึง ก.ไก่ มา แล้วก็ไป ไป แล้วก็มาไม่มีอะไรมีค่า มากไปกว่า แค่ตัวหนังสือ
- เจ้าหญิง งั้นเราก็เรียงอักษรอะไรก็ได้ตามที่ใจเราต้องการอย่างนั้นหรือ
- ลูกหาม 1 (ยิ้ม) ก็แค่ตัวหนังสือ (เดินออกจากฉากไป)

ทุกคนเดินออกจากฉากไป

ฉากที่ 5 พระราชวัง

ฉากมีเพียงปราสาทหลังเดียวที่ถูกแยกออกจากกันอย่างละครึ่ง คือครึ่งของพระราชชาและครึ่งของพระราชินี

พระราชากับเจ้าหญิงกำลังดูรูปอยู่

- พระราชชา ลูกจ๋า พ่อมีข่าวดีเรื่องรุ่งมาฝากนะจ๊ะ
- เจ้าหญิง เสียดใจพ่อ ไม่ต้องโกหกลูกเรื่องรุ่งหรอก ลูกไม่อยากได้รุ่งแล้ว
- พระราชชา (ตะโกน) หา
- เจ้าหญิง ลูกรู้ว่าต่อให้ร้องไห้แทบตายก็ไม่มีทางได้รุ่งหรอก ลูกชอบรุ่ง แต่แค่ได้เห็นลูกก็พอใจแล้ว
- นางกำนัล (ชี้ไปทางด้านหน้าเวที) เจ้าหญิงเพคะ รุ่งเพคะ รุ่งขึ้นที่ฝั่งพระราชวังของพระราชินีเพคะ
- พระราชชา อืม สวยเหมือนกันนะลูก พ่อยังจำได้เลย ตอนที่พบกับแม่ลูกครั้งแรก เราก็เกี่ยวก้อยกันเดินได้รุ่งนี้แหละ อู๋...นี่พ่อพูดอะไรออกไป
- เจ้าหญิง ถ้าเราอยู่ที่นั่นด้วยกันคงจะดีนะคะเสียดใจพ่อ จะได้อยู่ใกล้รุ่ง แล้วก็อยู่ใกล้เสด็จแม่ด้วย
- พระราชชา เป็นไปไม่ได้หรอกลูก มันเป็นไปได้ ก็เหมือนที่เราไม่สามารถจับรุ่งได้นั้นแหละ
- เจ้าหญิง แต่ลูกอยากให้เป็นไปได้

พระราชธา ถ้างั้นลูกก็คงต้องรอให้รุ่งมีแปดสีก่อนละ ถึงวันนั้น แม่ของลูกคงยอมกลับมาอยู่ด้วยกัน (พระราชาและนางกำนัล freeze)

เจ้าหญิง เสด็จแม่ เสด็จแม่

พระราชธาเดินเข้ามาในฉากฝั่งซ้ายของเวที

เจ้าหญิง เสด็จแม่ ลูกอยากให้เสด็จแม่กับเสด็จพ่อคืนดีกัน

พระราชธา อย่าหวังเลยลูก รอให้รุ่งมีแปดสีโนนแหละ พ่อเขาถึงจะยอมคืนดี อย่าให้แม่ต้องฝืนลม ๆ แด้ง ๆ ดีกว่า (พระราชธา freeze)

นางกำนัลคลายจาก freeze

นางกำนัล เจ้าหญิงเพคะ รุ่งเพคะ

Backstage โยนผ้าสีรุ่งผ่านศีรษะของทุกคนออกมาจากด้านหลัง

เจ้าหญิงเดินไปหาที่ปลายรุ่ง และก้มหน้าลงดื่มน้ำในลำธารเดียวกับที่รุ่งกำลังกินอยู่ พอเงยหน้ามาเห็นสีชมพูที่แก้มของเจ้าหญิง

นางกำนัล คุณันลี รุ่งมีแปดสี รุ่งมีแปดสี

พระราชธาและพระราชธาหันมามองหน้ากัน ยิ้มให้กัน แล้วพอนึกขึ้นได้ ก็หันหน้าออกจากกัน

v.o. แม้เรื่องราวทั้งหมดจะจบลง แต่ถึงกระนั้นกลุ่มจีเจ็ดก็ยังคงเดินทางมาไม่ถึง จนในปัจจุบัน กลายเป็นกลุ่มจีแปด แต่ก็ยังไม่มีความไว้วางใจกัน ส่วนพญางูทั้งเจ็ดหัว ก็ได้กลับตัวเป็นคนดี อุทิศตนให้เป็นสัญลักษณ์ในกรมและกระทรวงต่าง ๆ มากมายเช่น เจ้า 1 และ 2 สละทางโลก หันไปรับราชการที่กรมการศาสนา เจ้า3กับเจ้า4ไปได้ดิบได้ดีที่กระทรวงสาธารณสุข เจ้า 5 จอมพนไอใช้ชีวิตผาดโผนร่วมกับนักบินไอพ่น เจ้า 6 ก็รับราชการเช่นกัน ต้นสังกัดคือกระทรวงเกษตรฯ และสุดท้ายเจ้า 7 ผู้เชี่ยวชาญในด้านไฟฟ้า ทุกวันนี้รับงานเป็นนายแบบแฟชั่นบนกล้องไม้ขีดและถึงแม้เรื่องราวต่าง ๆ จะเหมือนจบลงจริง ๆ แต่เราคงจะบอกไม่ได้ว่า พระราชธากับพระราชธาได้กลับไปอยู่ร่วมกันหรือไม่ รู้แต่เพียงว่าเจ้าหญิงเองก็เป็นเด็กดีขึ้น หันมาเริ่มทานผักมากขึ้น จนร่างกายแข็งแรงและไม่เป็นหวัดอีก ถึงแม้จะต้องว่ายน้ำข้ามไปมาระหว่างพระราชวังทั้งสองก็ตามที่ ...อ่าว นี่ผมเผลอบอกอะไรไปละนี่ ฮ่า ๆ ๆ ๆ

เวลาผู้บรรยายพูดถึงพญางูต่าง ๆ ในตอนจบจะมีภาพประกอบโดยการให้ *backstage* ชูทีละป้าย เดินเข้ามาทีละคน

ดนตรีบรรเลงดังขึ้น ไฟดับลง นักแสดงค่อย ๆ ออกจากเวที

บทละครร่างที่ 2

ตัวอักษรสีแดงในบทละครคือส่วนที่แก้ไขหลังจากพบปัญหาเมื่อนำไปซ้อมกับนักแสดง และบางส่วนปรับแก้เพราะลดทอนความยุ่งยากของขั้นตอน เช่น การเดินเข้าและออกของทีมงานเบื้องหลัง เป็นต้น

ฉากหลังเป็นยางยืดที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 2 นิ้ว สีขาว วางติดกันจนดูเหมือนเป็นแผ่นให้เป็นแนวตั้งฉากกับพื้นดินโดยมีโครงยึดเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้ากว้างประมาณ 3 เมตร สูงประมาณ 2 เมตร ฉากนี้มีไว้สำหรับการเข้าของตัวละคร โดยเฉพาะตัวละครเจ้าหญิงที่ต้องการสื่อว่าเจ้าหญิงมิได้อาศัยอยู่ร่วมวังกับพระบิดาและพระมารดา แต่อาศัยอยู่ ณ วังที่เป็นกลาง จึงทำให้ทุกครั้งที่พระบิดาและพระมารดามาหา เจ้าหญิงจะเดินเข้าและออกจากกลางฉากหลัง อีกทั้งตัวละครพญาเงืงเจ็ดหัวที่อาศัยอยู่ในถ้ำ ฉากนี้มีไว้สำหรับการโผล่ศีรษะของงูทั้งเจ็ดหรืออาจจะเดินออกมาทั้งตัวก็ได้

และเมื่อต้องการให้เป็นฉากพระราชวัง จะใช้อุปกรณ์ประกอบฉากตกแต่งเพิ่มเติม เช่น แผ่นกระดานที่เป็นรูปพุ่มไม้วางเพิ่มด้านหน้าฉากหลัง หรือ มีแผ่นกระดานรูปปราสาท 7 หลังมาวางเรียงรายอยู่ด้านหน้า เป็นต้น

เพื่อให้ดูเหมือนการเล่านิทาน จะใช้เสียง voice over ในการเล่าเรื่องในตอนต้น ,ตอนกลาง และตอนท้ายของเรื่อง

ฉากที่ 1 พระราชวัง

v.o. กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเจ้าชายผู้ร่ำรวย 1 พระองค์ (เจ้าชายเดินเข้า) และมีเจ้าหญิงผู้เลอโฉมอีก 1 พระองค์ (เจ้าหญิงเดินเข้า) ทั้งสองพบรักกัน ณ กลางป่าแห่งหนึ่ง (เจ้าชาย-เจ้าหญิง เดินเข้าหากัน จับมือกัน) และทั้งสองก็ได้แต่งงานกันและกลายเป็นพระราชราชาและพระราชินีปกครองบ้านเมืองร่วมกันอย่างผาสุก (พระราชราชาและพระราชินีเดินแยกกัน พระราชินีทำท่าออกคำสั่งและพระราชราชาทำตาม) พระราชาและพระราชินีได้สร้างปราสาทอยู่ร่วมกันถึง 7 หลัง (backstage เดินนำปราสาทออกมาทุกทิศทางจำนวน 7 หลัง ตั้งเป็นลักษณะครึ่งวงกลม) ต่อมาไม่นานทั้งคู่ได้มีเจ้าหญิงตัวน้อย 1 พระองค์ (พระราชราชาและพระราชินีโอบกอดกันและทำท่าอุ้มเด็ก) และกลายเป็นเจ้าหญิงตัวใหญ่ในเวลาต่อมา (เจ้าหญิงเดินผ่ากลางเวที และแทรกมาอยู่ระหว่างพระราชราชาและพระราชินี ทั้งหมดกอดกัน) และด้วยความเอาแต่ใจของแต่ละพระองค์ ทำให้ทั้งสองต้องแยกทางกัน (พระราชราชาและพระราชินี ยืนกอดอกหันหน้าออกจากกัน เจ้าหญิงเฝ้าหัวด้วยความงง) จึงทำให้ทั้งคู่ตัดสินใจเผ่าครึ่งปราสาทไปอยู่คนละฝั่งแม่น้ำ (พระราชาและพระราชินีเดินไปหยิบปราสาทคนละ 3 หลังไปตั้งที่ฝั่งของตน และจับปราสาทหลังที่อยู่ตรงกลางแยกออกพร้อมกัน เจ้าหญิงมองอยู่ด้วยความสงสัย) และแยกประชาชนในปกครองออกเป็นสองฝ่าย (ประชาชนเดินออกมาข้างละ 3 คน ทำความเคารพ) แต่มีอยู่สิ่งเดียวที่ทั้งคู่ไม่สามารถจะเผ่าครึ่งออกได้ นั่นก็คือ เจ้าหญิง (ทั้งสองมองหน้ากัน เดินมาจับแขนของเจ้าหญิงคนละข้าง ดึงกันไปก็ดึงกันมา จนเจ้าหญิงร้อง)

เจ้าหญิง โส่ย ลูกเจีบนะ

พระราชชา เอาจี้ ถ้าลูกไปอยู่กับพ่อ พ่อจะให้ตุ๊กตาหมี 2 หมื่นตัว
 พระราชินี แต่ถ้าลูกไปอยู่กับแม่ แม่จะให้ชุดสวย ๆ 2 หมื่นชุด
 เจ้าหญิง ลูกไม่ไปอยู่กับใครทั้งนั้น (เจ้าหญิงเดินเดินเข้าเวทียายเข้าไปกลางฉากหลัง)
 พระราชชา ถ้าอย่างนั้น เรามาแบ่งเวลากัน
 พระราชินี ให้เจ้าหญิงอยู่กับพระองค์ 3 วันครึ่ง
 พระราชชา และให้อยู่กับเธออีก 3 วันครึ่ง
 พระราชชา/ราชินี (พร้อมกัน) ตกลง (ทั้งคู่เดินเข้าไปคนละทาง)
 v.o. และแล้วความยุ่งยากก็ได้เกิดขึ้น
 v.o.เจ้าหญิง ไม่ (ลากเสียงยาว)

**เจ้าหญิงวิ่งเข้ามา โดยมีนางกำนัลวิ่งถือชุดสวยที่มีลักษณะเหมือนกับที่เจ้าหญิงใส่ทุกประการ
 วิ่งตามเข้ามา**

เจ้าหญิง ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ (ทั้งสองทำท่า freeze ที่เป็นอิริยาบถของการวิ่งไล่เพื่อบังคับให้เปลี่ยน
 เสื้อผ้า) ฉันทจะใส่ชุดนี้
 นางกำนัล แต่เจ้าหญิงใส่ชุดนี้มานานแล้วนะเพคะ
 เจ้าหญิง ไม่รู้ไม่ชี้ (กอดอก หันหน้าไปมา)
 นางกำนัล เปลี่ยนใหม่บ้างนะเพคะ ชุดที่หม่อมฉันถือมาก็เหมือน...(ลากเสียง) กันทุก....(ลากเสียง)
 ประการ นะเพคะ
 เจ้าหญิง ไม่รู้ไม่เห็น (บิดตา สายหน้า)
 นางกำนัล เจ้าหญิงนะมีชุดแบบนี้ตั้ง 183 ชุดนะเพคะ
 เจ้าหญิง ไม่รู้ไม่ได้ยิน (ปิดหู สายหัว)
 นางกำนัล เจ้าหญิงเพคะ เดียวก็แต่งตัวไม่ทันไปหาเสด็จพ่อหรือเพคะ
 เจ้าหญิง ไม่รู้ไม่..... (หันไปเห็นรุ้ง) นั่นอะไรนะ
 นางกำนัล รุ้งเพคะ
 เจ้าหญิง รุ้งเธอ...1..2..3..4..5..6..7.. รุ้งมีเจ็ดสีนี่นา ม่วง คราม น้ำเงิน เขียว เหลือง แสด แดง ..
 สวยจัง....นั่นรุ้งกำลังทำอะไรอยู่
 นางกำนัล กินน้ำเพคะ รุ้งกำลังกินน้ำอยู่
 เจ้าหญิง ดิฉัน..ฉันจะเอารุ้ง
 นางกำนัล อะไรนะเพคะ
 เจ้าหญิง ฉัน จะ เอา รุ้ง (ตะโกนเน้นหนักทีละคำ) เสด็จพ่อ (ตะโกนดังมาก)
 พระราชชา (เดินเข้ามา) มาแล้ว มาแล้วลูก ลูกจะเอาอะไรจ๊ะ แต่ก่อนอื่น พ่อให้อยากให้หนูดูนี่ก่อน
 ตุ๊กตาหมีตัวใหม่ น่ารักไหมลูก พ่อมีอย่างนี้อีก 2 หมื่นตัว แล้วพวงนี้พ่อจะสั่งตุ๊กตาข้างบิณอีก
 2 หมื่นตัวมาให้หนู แต่ขออย่างเดียว วันนี้หนูอยู่กับพ่อเพิ่มอีก 5 นาทีนะ
 เจ้าหญิง ลูกไม่เอาอะไรทั้งนั้น ลูกจะเอารุ้ง

พระราชานา (มองไปที่นางกำนัล นางกำนัลชี้ไปที่รุ้ง มองตามไปที่รุ้ง) เออ...พอว่าตุ๊กตาหมูดีกว่านะลูกนะ

เจ้าหญิง ไม่เอา ไม่เอา ลูกจะเอารุ้ง ถ้าพ่อไม่เอารุ้งมาให้ลูก ลูกจะไปอยู่กับเสด็จแม่ตลอด และจะไม่มาหาเสด็จพ่ออีกเลย (เดินออกกลางฉากหลัง)

พระราชานา ทหาร (ทหารเข้ามา) ส่งสาสน์เชิญรุ้งมาเยือนครึ่งเมืองของเราเดี๋ยวนี้

ทหาร เออ...แล้วจะให้หม่อมฉันส่งสาสน์ไปถึงใครที่ไหนละพระเจ้าข้า

พระราชานา ไม่รู้ไม่ชี้ (กอดอก หันหน้าไปมา และเดินออกจากฉากฝั่งขวา)

ทหารเกาหลีและเดินออกไป

เจ้าหญิงวิ่งเข้ามาจากกลางฉากหลัง นางกำนัลวิ่งตามเข้ามา พร้อมกับทหาร

เจ้าหญิง เสด็จแม่ เสด็จแม่

พระราชานา (รีบวิ่งเข้ามา) จ้า.... ว่าไงลูก นี่ก่อนอื่น แม่อยากให้คุณนี่ก่อน นี่ตุ๊กตาหมูดิวใหม่ น่ารักไหมลูก แม่มีอย่างนี้อีก 2 หมิ่นตัว แล้วพุงนี้แม่จะส่งตุ๊กตาข้างบินอีก 2 หมิ่นตัวมาให้หนู แต่ขออย่างเดียว วันนี้หนูอยู่กับแม่เพิ่มอีก 5 นาทีนะ

เจ้าหญิง ลูกไม่เอาอะไรทั้งนั้น ลูกจะเอารุ้ง

พระราชานา นา (มองไปที่นางกำนัล นางกำนัลชี้ไปที่รุ้ง มองตามไปที่รุ้ง) เออ...แม่ว่าตุ๊กตาหมูดีกว่านะลูกนะ

เจ้าหญิง ไม่เอา ไม่เอา ลูกจะเอารุ้ง ถ้าแม่ไม่เอารุ้งมาให้ลูก ลูกจะไปอยู่กับเสด็จพ่อตลอด และจะไม่มาหาเสด็จแม่อีกเลย (เดินออกกลางฉากหลัง)

พระราชานา ทหาร (ทหารเข้ามา) จงนำกำลังทหารไปบังคับรุ้งให้มาเยือนครึ่งเมืองของเราเดี๋ยวนี้

ทหาร เออ...แล้วจะให้หม่อมฉันไปหารุ้งที่ไหนพระเจ้าข้า

พระราชานา ไม่รู้ไม่เห็น (ปิดตา สายหน้า และเดินออกจากฉากฝั่งซ้าย)

ทหารเกาหลีและเดินออกไป

v.o. (ตะโกน) ลูก จะ เอา รุ้ง

เจ้าหญิงเข้ามาพร้อมพระราชานาและพระราชานา พอดีเดินเข้ามาถึงหน้าเวทีพระราชานาและพระราชานาก็แยกไปอยู่ฝั่งของตน ปล่อยให้เจ้าหญิงกับทหารยืนอยู่ตรงกลาง

เจ้าหญิง ลูกจะเอารุ้ง ถ้าเสด็จพ่อหาให้ได้ ลูกจะแปร่งแต่ฟันล่าง ไม่แปร่งฟันบน

พระราชานา ทหาร จงระดมตีปีบเพื่อข่มขู่

ทหาร รุ้งนะพระเจ้าข้า มิใช่พระราชานา (พระราชานา freeze)

เจ้าหญิง ลูกจะเอารุ้ง ถ้าเสด็จแม่หาให้ได้ ลูกจะไม่กินผัก และกินแต่หมูแห้ง ๆ ที่ไม่เปียกน้ำแกงจืด

พระราชานา ทหาร จงใช้แหวนมาจับรุ้ง

ทหาร รุ่งนะพะเจ้าค่า มิใช่ปลาในแม่น้ำ (พระราชินี freeze)
 เจ้าหญิง ลูกจะเอารุ่ง ไม่อย่างนั้นลูกจะไม่อยู่กับใครเลย
 พระราชา/ราชินี ทหาร จงใช้บ่วงบาตคล้องไว้ไปคล้องรุ่ง
 ทหาร แล้วจะให้หม่อมฉันไปหารุ่งได้ที่ไหน
 พระราชา/ราชินี ไม่รู้ไม่ได้ยิน (ปิดหู สายหัว)
 เจ้าหญิง (ตะโกนสุดเสียง) ลูกจะเอารุ่ง

ไฟดับลง ดนตรีตื่นเต้นดังขึ้นเพื่อสื่อให้เห็นว่ากำลังมีเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้น โดยมีพญางูเจ็ดหัว ค่อย ๆ ืบคลานเข้ามาจากฉากด้านหลัง พร้อมกับแสงไฟกะพริบ คลานเข้ามาและตะครุบตัวเจ้าหญิงออกไปจากกลางฉากหลัง เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นในเวลา 10 วินาที และเมื่อไฟสว่างตามเดิม พระราชาและพระราชินีหันไปเห็น

พระราชินี กรีด (เป็นลม พระราชาวังมารับ)

ไฟดับลง

ฉากที่ 2 พระราชวังถ้ำพญายักษ์

พระราชาและพระราชินีนั่งข้างกันมุมเวทีด้านขวา มีทหารยืนอยู่ข้างพระราชา 1 คน และมีนางกำนัล ยืนข้างพระราชินี 1 คน มีประชาชนยืน 2 ฝั่งประมาณ 3-4 คน

พระราชา เราจะสงบศึกระหว่างเราไว้ชั่วคราว เจ้าเห็นว่ไร
 พระราชินี ดีเพคะ
 พระราชา ทหาร (สั่งไปทางทหาร) จงไปตามหาผู้กล้า มาพบเราโดยเร็ว
 ทหาร พระเจ้าข้า

ทหารเดินออกจากฉากไปในพื้นที่ฝั่งคนดู พร้อมกับพูดประกาศหาอาสาสมัครมาปราบพญางู

ทหาร กระจองงอง กระจองงอง เจ้าข้าเอ๊ย ผู้ใดสามารถปราบพญางูและนำตัวเจ้าหญิงกลับคืนมาได้ พระราชาและพระราชินี มีรางวัลมากมายมอบให้ ไม่ว่าจะเป็น ประกาศนียบัตรพร้อมด้วยรางวัล แพ็กเกจทัวร์เที่ยวยุโรปสองวันสี่ประเทศ บ้านภัสสรโครงการสี่ ทองคำน้ำหนักเท่าตัวงูยักษ์ และที่สำคัญพระราชทานเจ้าหญิงให้เป็นแฟนพันธุ์แท้ ผู้ใดสนใจอยากอาสาไปนำตัวเจ้าหญิงกลับมา เสิญไปหาพระราชาและพระราชินีได้ที่พระราชวัง กระจองงอง กระจองงอง เจ้าข้าเอ๊ย (เดินเข้าเวที กลับไปนั่งที่เดิม)

อ่าบั้งเดินเข้ามา 1 คน ทำความเคารพ

อาบั้ง อีนี่ฉาน อาสาจะไปปราบงูให้ด้วยปี่นี้หนา...ฉานไปละหนา

อาบั้งเดินไปมุมเวทีด้านซ้าย ทำท่านั่งลงและเป่าปี่ด้วยลีลาพิสดาร ทันใดนั้นก็เกิดไฟ
กระพริบ พญางูเข้ามาจากฉากหลัง พร้อมซาวน้่านักลัว ตอนแรกเข้ามาหัวเดียว อาบั้งได้ทีออกลีลา
มากกว่าเดิม คราวนี้หัวอื่น ๆ เริ่มตามเข้ามา อาบั้งตกใจกลัวหนีไปเวทีฝั่งด้านขวา พญางูค่อย ๆ ถอย
หลังกลับออกจากฉากไป (ระหว่างเหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นนักแสดงด้านขวาจะ freeze)

อาบั้ง อีนี่ฉานไม่ไหวแล้ว งูอะรายมีตั้งเจ็ดหัว ฉานไปดีกว่า (เดินออกจากฉากไป)
พระราชา เดี่ยว เดี่ยวก่อน กลับมาพูดกันให้รู้เรื่องก่อน
พระราชาชินี เมื่อกี้ทุกคนได้ยินเหมือนฉันไหม
ทุกคน (พูดพร้อมกัน) พญางูเจ็ดหัว
พระราชาชินี โอ๊ย ฉันทจะเป็นลม

ไฟดับ กรณีเล่นในโรงละคร หรือ ทุกคน freeze กรณีเล่นทัวร์โรงเรียน

ทหาร (เดินไปในผู้ชม) กระจองงอง กระจองงอง เจ้าข้าเอ๋ย พระราชาและพระราชาชินีขออาสาสมัคร
คนปราบพญางูเจ็ดหัว ถ้าเจ็ดคนไหนปราบได้พระราชาและพระราชาชินีจะปูนบำเหน็จให้อย่าง
มากมาย กระจองงอง กระจองงอง เจ้าข้าเอ๋ย (เดินเข้าเวที กลับไปนั่งที่เดิม)

ไฟเปิดมาทุกคนนั่งอยู่ที่เดิม พระราชาชินีนั่งดมยาดมอยู่

ทหาร เจ็ดเซียนชาмуไรจากประเทศญี่ปุ่นขอเข้าเฝ้าพะเจ้าข้า

เจ็ดเซียนชาмуไรเดินเข้ามาหน้าพระที่นั่ง

เจ็ดเซียนฯ อาโน...(พูดพร้อมกัน) ไส้ (โค้งคำนับ) **ตี๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ**

**เจ็ดเซียนเดินจากฝั่งขวาไปฝั่งซ้าย พร้อมซาวน้่านักลัว และชักดาบออกมาตั้งท่าและตั้ง
ขุมพร้อมต่อสู้**

ชาмуไรคนที่ 1 ย่า.....(เดินวนรอบตัวเองพร้อมออกท่าทางพร้อมต่อสู้)

งู 1 (ร้ายมนต์ใส่) ชินเมใจได้ ชินเมใจได้

ชาмуไรคนที่ 1 เหอ..... (เดินเซออกจากฉาก)

ชาмуไรคนที่ 2 เข้าไปต่อสู้

ชาмуไรคนที่ 2 ตี๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไส้ (ตั้งท่าต่อสู้)

งู 2 (พ่นลมเหม็นใส่) แเฮ
 ชามูไรคนที่ 2 อี๊วก (อาเจียนและเซออกจากฉาก)

ชามูไรคนที่ 3 เข้าไปต่อสู้อี๊

ชามูไรคนที่ 3 ตี๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ใฮ่ (ตั้งท่าต่อสู้อี๊)

งู 3 ทำท่าพัดชามูไรกระเด็น

ชามูไรคนที่ 3 อี๊ย.....(เดินเซออกจากฉาก)

ชามูไรคนที่ 4 เข้าไปต่อสู้อี๊

ชามูไรคนที่ 4 ตี๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ใฮ่ (ตั้งท่าต่อสู้อี๊)

งู 6 (ทำท่าแريبโย) ชับ ๆ ๆ ๆ ๆ

ชามูไรคนที่ 4 อี๊ย.....(เดินเซออกจากฉาก)

ชามูไรคนที่ 5 เข้าไปต่อสู้อี๊

ชามูไรคนที่ 5 ตี๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ใฮ่ (ตั้งท่าต่อสู้อี๊)

งู 4 ซัดพลังใส่ชามูไรกระเด็น

ชามูไรคนที่ 5 อี๊ย.....(ร้องด้วยความเจ็บปวดและเดินออกจากฉากไป)

ชามูไรคนที่ 6 เข้าไปต่อสู้อี๊

ชามูไรคนที่ 6 ตี๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ใฮ่ (ตั้งท่าต่อสู้อี๊)

งู 7 (อัดพลังเข้าใส่) แเฮ.....

ชามูไรคนที่ 6 อี๊ย.....(เดินเซออกจากฉาก)

ชามูไรคนที่ 7 เข้าไปต่อสู้อี๊

ชามูไรคนที่ 7 ตี๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ใฮ่ (ตั้งท่าต่อสู้อี๊)

งู 5 สาดพลังใส่

ชาмуไรคนที่ 7 อ้าย.....(เดินเชือกจากฉาก)

เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นในเวลารวดเร็ว โดยใช้เพลงบรรเลงจังหวะสนุก ๆ มีกลิ่นไอญี่ปุ่น
คลอตลอด

ชาмуไรคนที่ 1 เดินออกมา

ชาмуไรคนที่ 1 อานโน พวกเราทุกคนสู้ไม่ไหวจริง ๆ ชาโยนาระ...(เดินจากไป)
ทหาร เจ็ดสิงห์แดนเสือจากรัฐเท็กซัสขอเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า
เจ็ดสิงห์ เฮลโล่ วีอาร์ (พูดพร้อมกัน) เจ็ดสิงห์แดนเสือ พรอมเท็กซัส

เจ็ดสิงห์แดนเสือ เดินจากฝั่งขวาไปฝั่งซ้าย พร้อมชาวนดนตรีเพลงคาวบอยกำลังจะดวลปืน
ทั้งหมดยืนเรียงหน้ากระดานหันหลังให้คนดู และหันหน้ามาพร้อมกัน ก้าวเดินพร้อมกับนับดัง ๆ ว่า
1..(หยิบปืน) 2..(ชูขึ้นเหนือหัว) 3..พอจะหันไปยิง มีไฟกระพริบ ูทั้งเจ็ดตัวก็เข้ามาประกบและดึง
ออกไปด้านหลังฉาก เจ็ดสิงห์แดนเสือ ส่งเสียงร้อง

v.o.เจ็ดสิงห์ฯ โอ้...มาย...ก็อด....
ทหาร คนแคะทั้งเจ็ดจากเมืองของสโนไวท์ขอเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า
คนแคะ (เดินเต๋นเข้ามาและร้องเพลงพร้อมกัน) ไฮไฮ ไฮไฮ เสร็จงานแล้วจึง ไฮไฮ ตือ ตืด ตืด ตือ ตือ
ติ๊ด ตืด ตือ ตือ ตืด (ทำงานอยู่ที่เหลือพร้อมกันและโค้งคำนับ)

คนแคะทั้งเจ็ด เดินจากฝั่งขวาไปฝั่งซ้าย เดินร้องเพลงมา พอมาถึงก็ตั้งป้อมและพญางูทั้งเจ็ด
หัวก็เข้ามารอ คนแคะทั้งเจ็ดเดินเข้าไปจูบปากกูดทุกตัว และล้มลงทีละตัวไล่ไปเหมือนโดมิโน และค่อย ๆ
คลานออกจากฉากไป

ทหาร พนักงานเซเว่นอีเลฟเว่น ขอเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า
พนักงานฯ (เดินเข้ามาทั้ง 7 คน ยิ้มให้พระราชินีและพระราชินี ทำท่าขยับหมวกและพูดพร้อมกัน ซานตี้
อดีตแบบเซเว่นอีเลฟเว่นดั่งขึ้น) รับขนมจีบ ซาลาเปาเพิ่มไหมคะ/ครับ
พระราชินี (ตะโกนสุดเสียง) ออกไป
พนักงานฯ (ทั้งหมดพูดและยกมือไหว้) ขอคุณคะ (ทุกคนเดินออก เหลือหัวหน้าไว้หนึ่งคนและพูดว่า)
โอกาสหน้าเชิญใหม่คะ(หัวหน้ายกมือไหว้)
พระราชินี (ตะโกนสุดเสียง) ไม่มีใครดีกว่านี้แล้วเหอฮะทหาร
ทหาร กลุ่มจีเจ็ดอันประกอบไปด้วยประเทศมหาอำนาจ อันได้แก่ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส
เยอรมนี อิตาลี ญี่ปุ่น และรัสเซีย กำลังส่งกองกำลังต่างชาติมาช่วยพระเจ้าข้า
พระราชินี แล้วทำไมยังไม่มา
ทหาร ยังเดินทางมาไม่ถึงพระเจ้าข้า
พระราชินี กว่ากลุ่มจีเจ็ดจะมาถึง เจ้าหญิงของเรามีต้องโดนงูยักษ์จับกินไปแล้วเหอ (ร้องไห้) ฮือ....
พระราชินี (ตะโกน) ไม่มีใครกล้าอาสาอีกแล้วเหอ

ลูกหมาที่เรียกตัวเองว่าลูกหมาสามตัวเดินเข้ามา

ลูกหมา 1 พวกเราขออาสา

ทุกคนเงยบมองเป็นทางเดียวกัน และระเบิดเสียงหัวเราะพร้อมกันออกมา ยกเว้นพระราชากับพระราชินี

ทหาร เจ้านี่นะ
 พระราชา เจ้าเป็นใคร
 ลูกหมา 2 พวกเราเป็นลูกหมา
 พระราชินี (หัวเราะเบาๆ) เจ้าบอกว่าพวกเจ้าเป็นอะไรนะ
 ลูกหมา 3 พวกเราเป็นลูกหมา พระเจ้าข้า
 ลูกหมา 1 พวกเราจะขออาสาไปรับตัวเจ้าหญิงกลับมา

ทุกคนหัวเราะดังกว่าเดิม ยกเว้นพระราชากับพระราชินี

พระราชา เจ้าหนู เรียกตัวเองให้ถูก ๆ หน่อย พวกเจ้าเป็นลูกหมา ไม่ใช่ลูกหมา

ทุกคนหัวเราะ ยกเว้นพระราชากับพระราชินี

ลูกหมา 1,2,3 พวกเราเป็นลูกหมา
 ทหาร แคชื่อตัวเองยังเรียกไม่ถูก แล้วยังมีหน้ามาอาสาไปปราบพญางูยักษ์อีก กลับบ้านไปไป
 พระราชา พุดถึงพญางูยักษ์ พวกเจ้าสู้มันไม่ได้หรอก กลับไปตีกว่า
 ลูกหมา 1,2,3 ยังไม่ได้สู้ ทำไม่ถึงบอกว่าสู้ไม่ได้
 พระราชา (หันมองหน้าพระราชินี) เอาจี๋ บอกข้ามาซิ ว่าทำไมเจ้าถึงเรียกตัวเองว่าลูกหมา
 ลูกหมา 1 & เรามีได้เรียกพระเจ้าข้า แต่คุณครูของเราเป็นคนเรียก
 พระราชินี คุณครูอะไร
 ลูกหมา 2 คุณครูย่าฮุก พระเจ้าข้า
 พระราชา ว่าแล้วเซียว
 พระราชินี คุณครูย่าฮุกเป็นใครหรวเพคะ
 พระราชา คุณครูย่าฮุกเป็นครูใหญ่และเป็นครูคนเดียวในโรงเรียนที่อยู่ไกลสุดชายแดนนู่นนั่นะ เด็กที่ไร้
 พ่อขาดแม่ส่วนใหญ่จะถูกส่งไปเรียนกับแกที่นั่น ปัญหาของแกก็คือ แกชอบลงทะเลเบียนชื่อ
 นักเรียนผิวดำ ๆ เช่น ชอบสลัดอักษรกัน ประมาณว่า ลูกหมา ก็เป็นลูกหมา ลูกนก ก็เป็น
 ลูกนก ประมาณนี้ละ
 พระราชินี อ้อ อย่างนี้เอง

- พระราชชา พวกเจ้าเป็นเด็กกล้าหาญมาก แล้วหน้าตาก็เหมือนกันอย่างกับแกะ เอ๊ย อย่างกับหมาที่เดียว เจ้าชื่ออะไรกันบ้าง
- ลูกหาม 1 หม่อมฉันเป็นพี่คนโต ชื่อหามจั่วพระเจ้าข้า
- ลูกหาม 2 หม่อมฉันเป็นคนรอง ชื่อแบกหามพระเจ้าข้า
- ลูกหาม 3 และหม่อมฉันเป็นน้องคนเล็ก ชื่อหามรุ่งหามค่ำพระเจ้าข้า

ทุกคนหัวเราะ ยกเว้นพระราชากับพระราชินี

- พระราชชา เอาจี้ ข้าจะให้เสื้อเกราะเจ้าคนละตัว พองานเสร็จแล้วนำมาคืนข้าด้วย ... เอ้อ...ไม่เป็นไร เจ้าคงนำมาส่งคืนข้าไม่ได้ เอาไว้ข้าจะส่งคนไปแกะกลับมาเอง แต่ว่าแค่สามคนคงจะถ่วงเวลาได้ไม่นาน... เอ๊ยไม่ใช่ คงจะสู้ได้ไม่สมศักดิ์ศรี ข้าจะให้คนของข้าไปช่วยเจ้าให้ครบ 7 คน
- ลูกหาม 1 มิได้พระเจ้าข้า พวกเรามีเพื่อนร่วมโรงเรียนมาช่วยด้วย

ลูกหามหนึ่งผิวน้ำ และร้องโง้ง ๆ เรียกเพื่อนให้ออกมา โดยมีหมี หมู หนู เดินออกมาทีละตัว

- พระราชชา นั่นคงจะเป็นลูกหมี
- ลูกหมี มิได้พระเจ้าข้า หม่อมฉันคือลูกหมี
- ลูกหมู หม่อมฉันคือลูกหมู
- ลูกหนู และหม่อมฉันคือ...
- ทุกคน ลูกหนู
- ลูกหนู **ลูกต้องแล้วครับ**

ทุกคนหัวเราะ ยกเว้นพระราชากับพระราชินี

- พระราชินี จะไหวหรือเพคะ เด็กพวกนี้ทำทางแปลก ๆ เป็นลูกหมา ลูกหมี ลูกหมู และลูกหนูดี ๆ ไม่ชอบ กลับอยากเป็น ลูกหาม ลูกหมี ลูกหมู และลูกหนู
- พระราชชา ช่างเถอะ ไม่ต้องไปห่วงใคร ห่วงลูกเราคนเดียวก็พอ (หันไปพูดกับลูกหามและเพื่อน ๆ) แล้วอีกคนหนึ่งล่ะ
- ลูกหาม 1 ไม่มีหรือพระเจ้าข้า เรามากันแค่หกคน
- ทหาร จั้นพวกเอ็งก็ตายแน่ ๆ ขนาดพวกมืออาชีพเขามากันเจ็ดคนยังเอาชนะมันไม่ได้เลย ประสาอะไรกับพวกกระเปี้ยกแค่ 6 คน พระราชาพระเจ้าข้า หม่อมฉันว่าอย่าได้ส่งพวกนี้ไปเลยนะ พระเจ้าข้า จะเป็นการเสียเกียรติเปล่า ๆ มันคงหวังรวยทางลัดอยากแต่งงานกับเจ้าหญิงนะ พระเจ้าข้า
- พระราชชา ทำไม หรือเจ้าจะไปเอง (หันไปมองคนอื่น ๆ) หรือเจ้า เจ้า เจ้า เจ้า เอาเข้าจริงก็เก่งแต่ปากทั้งนั้น ในเมื่อไม่มีใครกล้าอาสาเหมือนเจ้า 6 ตัวนี้ ก็อย่าได้มาทักท้วงห้ามปรามใด ๆ (พูด

กับลูกหามและเพื่อน ๆ) เอล่ะ ข้าขอแต่งตั้งให้พวกเจ้าเป็นอัศวิน และรีบไปนำตัวเจ้าหญิงกลับมาโดยเร็ว

**พระราชินีเดินออกจากฉากไป และพระราชินีและคนอื่น ๆ ก็เดินตามออกไป
ลูกหามและสหายเดินออก**

ฉากที่ 3 ถ้าพญางูยักษ์

พญางูค้อย ๆ เคลื่อนตัวเข้ามาจากฉากหลังอย่างช้า ๆ 6 นิ้ว เหมือนกำลังแอบใครอยู่ เสียง
v.o. ของเจ้าหญิงดังมาแต่ไกล

v.o.เจ้าหญิง หยุคนะ อยู่ไหนกันหมด มาให้เราโป่งซะดี ๆ

พญางูหัวสุดท้ายค้อย ๆ โผล่หน้าเข้ามา

๕ 7 (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ

พญางูทุกหัวหดตัวลงให้เงียบที่สุด

๕ 2 ข้าบอกแล้วว่าให้เอาแต่เงินทองมา ดันคิดจะจับเจ้าหญิงมาเป็นตัวประกัน แล้วเป็นไง(เปลอ
เสียงดัง)

๕ 3 (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ (ท้องร้อง) คร่อม....

๕ 2 (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ (ท้องร้อง) คร่อม.... ข้าก็หิวเหมือนกัน

๕ 4 ข้าว่านะ ถ้าวันนี้พระราชินีไม่ส่งใครมาช่วยเจ้าหญิง เราฆ่าเจ้าหญิงกินเลยดี
ไหมเพ้

๕ 1 ทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก

๕ 5 ทำไมจะไม่ได้ พี่จะคิดสูบนางไว้คนเดียวนะซี

๕ 6 หรือว่ากะสูบทั้งนาง สูบทั้งเงิน

งูทุกตัว ไซ้ ๆ

๕ 1 (ตะโกน) เงียบ ข้าบอกให้เงียบ ตกลง ถ้าภายในวันนี้พระราชินีไม่ส่งใครมา
ช่วยเจ้าหญิง พวกเราจะ...จะ.....จะ.....

เจ้าหญิง โป่งแปะ หาทุกคนเจอแล้ว ต่อไปตาเข้าไปแอบข้างนะ ปิดตาเร็ว เอล่ะนะ (เดินเข้ามาพร้อม
กับตะโกนนับไปด้วย) 1..2..3...4..5...

งูทุกหัวมองหน้ากัน และถอนหายใจพร้อมกัน และค้อย ๆ ผลุบออกไป

**ทางด้านผู้ชม บรรดาลูกหามกับสหายกำลังค้อย ๆ ย่องเข้ามาในถ้ำของพญางูยักษ์ มีซาวน
เสียงท้องร้องดังเป็นระยะ ๆ**

ลูกหนู	(ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ เจ้าหญิงกำลังหลับ ดุสิ กรนใหญ่เขียว
ลูกหมี	(ตบหัวเบาๆ) ทะลึ่ง ในโลกนี้มีเจ้าหญิงที่เหนกรนแล้ว เสียพิศเจอร์หมด
ทุกตัว(ยกเว้นลูกหาม 1)	เสียงภาพลักษณ์
ลูกหาม 1	(ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ ฉันว่าน่าจะเป็นเสียงห้องของพวกงูยักษ์หรืองะ
ลูกหาม 2	ไซ้ ๆ ตั้งแต่เรามาซุ่มดู ยังไม่เห็นมันออกมาหาอาหารเลย
ลูกหาม	หรือจะรอให้พวกมันหิวมากกว่านี้ จะได้ไม่มีแรงต่อสู้
ลูกหาม 1	ไม่ดีหรือก ไม่เคยได้ยินคำว่าไมโหิวหรือ
ลูกหาม 3	ถ้าฉันเรามาประชุมกันก่อน (มุงหัวกัน)
ทุกตัว	ตกลง

ลูกหามกับสหายเดินทางกันอย่างเบาที่สุด ระหว่างนั้นงูทั้งหมดก็ได้คืบคลานเข้ามาและได้กลับเหยื่อ

งู 1	พวกเรา มีเหยื่อกำลังเดินทางมา
งู 2	(วอลล์ร่างกาย) อีฟ แอนด์ ดาวน์ แอนเทิร์น อราว
งู 3	อยากจู้จู้ว่ามันตัวใหญ่แค่ไหน
งู 4	จะใหญ่ไม่ใหญ่ซ้ำไม่รู้ละ แต่ตอนนี้ซ้ำหัวจนใส่จะขาดแล้ว
งู 5	จู้ ๆ ๆ ๆ พวกมันมาแล้ว

ลูกหามกับสหายก้าวเข้ามาในเวทีอย่างมั่นใจ

ลูกหาม/สหาย	เรามารับตัวเจ้าหญิงคืน
งูทุกตัว	(หัวเราะ) ฮ่า ๆ ๆ ๆ มาให้พวกเรากินละสิไม่ว่า
ลูกหาม/สหาย	พวกเราตั้งค่าย (ทุกตัวยืนสลับหว่าง ระหว่างงูแต่ละหัว)

งูทุกตัวมองหน้ากันด้วยความง

งู 1	(นับจำนวนลูกหาม) 1...2...3...4...5...6.... แล้วทำไมมากันแค่หกตัวเองละ
------	---

เจ้า 7 ออริมสุดเตรียมพุ่งเข้าหาเหยื่อที่ออริมสุด แต่เจ้า 6 ห้ามไว้

งู 7	ซ้ำจะกินแล้ว
งู 6	หยุดนะ ตัวนี้มันต้องของซ้ำสิ
งู 7	ตัวริมนี้ซ้ำจะกินนะ
งู 6	ของซ้ำนะ

๕ 7 ก็ข้าจะกิน

๕ 6 กับ 7 ทำท่าต่อสู้กันและ freeze ๕ 4 ที่อยู่ริมอีกด้านหนึ่งเตรียมพุ่งเข้าหาเหยื่อที่อยู่ริมอีกด้านหนึ่ง แต่เจ้า 3 ห้ามไว้

๕ 5 ข้าก็กินเหมือนกันนะ

๕ 4 หยุดนะตัวนั้นของข้านะ

๕ 5 ตัวริมนี้ของข้าต่างหาก

๕ 4 ของข้า ข้าจองก่อนนะ

๕ 5 กับ 4 ทำท่าต่อสู้กันและ freeze และ ๕ 6 กับ 7 freeze ๕ 1 ทำท่าจะกระโจนเข้าหาลูกหามตรงกลาง ๕ 2 และ 3 จับ ๕ 1 เอาไว้

๕ 1 ตัวนี้ข้าจะกินแล้วนะ

๕ 2 และ ๕ 3 หยุดนะ อย่างนี้ก็หารกันไม่ลงตัวนะสิ

๕ 1 ก็ของข้าข้าจะกินนี่

๕ ๓ ที่เหลือก็เริ่มขยับตัวได้ และทันใดนั้นงูทั้งหลายก็เริ่มทะเลาะกัน และกลับเข้าถ้ำไป ระหว่างต่อสู้มีดนตรีสนุก ๆ ดังคลอตลอด

ลูกหาม/สหาย พวกเราลุย (ทั้งหมดวิ่งเข้าไประหว่างหัวแต่ละหัวด้วยท่าทางสโลว์โมชั่น พองเข้าไปในถ้ำจนหมดก็ได้รับชัยชนะ) ไชโย (ดีใจเสียงดังมาก) สุดท้ายพวกมันก็แพ้กัยตัวเอง ฮ่าๆๆๆ

เจ้าหญิงเดินจ้วเจียเข้ามาเห็นเหตุการณ์

เจ้าหญิง เย่.....โอ้โฮ พวกเจ้าปราบงูยักษ์ได้หรือเนี่ย เราพยายามชวนพวกมันเล่นด้วยเพื่อให้พวกมันหมดแรง แต่เท่าไรเท่าไร มันก็ไม่หมดแรงซักที มีแต่เราที่หมดแรงลงทุกวัน พวกเจ้าเก่งจริง ๆ เลย เดี่ยวกลับไปวัง เราจะทูลเสด็จพ่อเสด็จแม่ให้ปราบรางวัลเจ้างาม ๆ เลย

ลูกหาม 1 มิเป็นไรพระเจ้าข้า แต่ว่าตอนนี้เราควรเดินทางกลับวังก่อนที่พระราชาและพระราชินีจะทรงเป็นห่วงไปมากกว่านี้พระเจ้าข้า

แล้วทั้งหมดก็เดินออกจากฉากไป

ฉากที่ 4 พระราชวัง

เจ้าหญิงวิ่งเข้ามาจากฝั่งซ้ายของเวที

v.o. เสด็จพ่อ เสด็จแม่ ลูกกลับมาแล้ว

พระราชอาและพระราชินีนั่งอยู่กับข้าราชการต่างมองหน้ากันอย่างประหลาดใจ

พระราชอา เจ้าหญิง เจ้าหญิงลูกพ่อ
 พระราชินี ลูกแม่ ลูกแม่จริง ๆ ด้วย
 พระราชอา ขอบใจพวกเจ้าเป็นอย่างมาก เราจะปูนบำเหน็จค่าแรงของพวกเจ้าให้ ตามที่เราได้เคยกล่าวไว้ (หันไปสั่งทหาร) ทหาร
 ลูกหาม 1 มิเป็นไรพระเจ้าข้า พวกเรามีได้ต้องการของมากมายถึงเพียงนั้น
 ลูกหาม 2 พวกเราต้องการแค่พอประมาณพระเจ้าข้า
 พระราชินี แล้วเท่าไรถึงจะเรียกว่าพอประมาณล่ะ
 ลูกหาม 3 พอประมาณก็คือพอประมาณตนพระเจ้าข้า ไม่ใช่มากจนรู้สึกดูถูกตัวเอง ถ้ามากไปเราเรียกว่าชิงโชครพระเจ้าข้า มิใช่ข้าแรง
 พระราชอา เอาอย่างนั้นหรือ (มองหน้าพระราชินี) อย่างนั้นก็ดีเหมือนกัน
 เจ้าหญิง เสด็จพ่อต้องขอบใจพวกเขาทุกคนมาก ๆ นะคะ พวกเขาเล่าให้ลูกฟังด้วยว่าชาวเมืองเราหัวเราะเยาะเขามากแค่ไหน เพียงแค่พวกเราสะกิดใจนิดเดียวว่าชื่อของพวกเขาแปลว่าอะไร เราก็จะไม่หัวเราะเยาะเขาแล้ว
 พระราชินี ลูกหมายความว่าไงคะ
 เจ้าหญิง ก็อย่าง หามจั่ว ก็มาจาก รักตีหามจั่ว รักชั้วหามเส่าไงคะ ซึ่งก็แปลว่าเขาใฝ่ใจยึดความดีเป็นที่ตั้ง ขณะที่ แบกหาม ก็มาจาก รู้ไว้ใช้ว่า ไส่ป่าแบกหาม แปลว่า เขาเอาความรู้เป็นที่ตั้ง และสุดท้าย หามรุ่งหามค่ำ ก็แปลว่าเขาเอาความเพียรพยายามเป็นที่ตั้งไงคะ
 พระราชอา แล้วมันหมายความว่ายังไงล่ะลูก
 เจ้าหญิง ก็หมายความว่า พวกเขาสอนให้ลูกรู้ว่า งานใดก็ตามเมื่อได้ลงมือทำด้วยจิตใจที่ดี ใช้ความรู้ ความเพียรเป็นที่ตั้ง งานนั้นก็จะสำเร็จลงได้ ไงคะ
 พระราชอา โอ้โฮ ลูกพ่อไปอยู่ถ้าแค่เดือนเดียวเก่งขึ้นเป็นกองเลยลูก
 ลูกหาม/สหาย ถ้าเช่นนั้นพวกหม่อมฉันขอกราบทูลลา
 พระราชินี อ้าว เดี่ยวก่อนแล้วพวกเจ้าจะไปไหน จะไปด้วยกันหมดเลยหรือ
 ลูกหาม 1 ไม่พระเจ้าข้า เราจะแยกย้ายกันไปเรียนรู้โลกให้มากกว่านี้
 พระราชอา ถ้านั้นก็อย่าไปเลย อยู่ด้วยกันที่นี่เถิด ถ้าเกิดเจ้าผู้ยศทั้งเจ็ดหัวมันย้อนกลับมา ใครจะช่วยฉันล่ะ
 ลูกหาม วิธีจัดการกับมันง่ายนิดเดียวพระเจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะทำหรือไม่เท่านั้นเอง
 พระราชอา ไหนลองว่ามาสิ
 ลูกหาม ที่ผ่านมาพวกมันมี 7 หัว และปราสาทของพระองค์ก็มี 7 หลัง ถ้าพระองค์ทรงรี้อออก 1 หลัง ก็จะเหลือแค่ 6 แค่นี้ พวกมันก็ไม่เอาแล้วพระเจ้าข้า เพราะว่ามันแบ่งกันไม่ลงตัว (เดินออกจากฉากไป)

- พระราชชา จริงสินะ เส้นผมบังภูเขจริง ๆ เลย แต่เอ๊ะ ถ้าปราสาทชั้นเหลือ 6 หลังแล้วมันมากัน 6 หัว มันก็แบ่งกันลงตัวนะสิ
- ลูกหุม ก็รื้อให้เหลือ 5 หลังสิพระเจ้าข้า (เดินออกจากฉากไป)
- พระราชชา แล้วถ้ามันมา 5 หัวล่ะ
- ลูกหิม ก็เหลือ 4 หลัง (เดินออกจากฉากไป)
- พระราชชา 4 หัว คราวนี้มันมากัน 4 หัว
- ลูกหาม 3 ถ้าเหลือ 3 หลังมันก็คงไม่เอา (เดินออกจากฉากไป)
- พระราชชา แต่ฉันกลัวว่ามันจะมากัน 3 หัวนะสิ
- ลูกหาม 2 ก็ดีเลยพระเจ้าข้า เพราะพระองค์จะได้รื้อเหลือแค่ 2 หลัง (เดินออกจากฉากไป)
- พระราชชา นี่เธอกำลังจะพูดใช่ไหมว่า ถ้ามันมาเพียงแค่ 2 หัวให้ฉันเหลือปราสาทไว้เพียงหลังเดียว เอาล่ะ งั้นเธอก็จนมุมแล้วล่ะ เพราะถ้าฉันเหลือปราสาทไว้เพียงหลังเดียวแล้วพญาภูม้นมาหัวเดียวล่ะ ฉันจะต้องทำยังไง
- ลูกหาม 1 **ง่ายนิดเดียวพระเจ้าข้า** ถ้ากะอีแค่ปราสาทหลังเดียวพระองค์ยังรักษาไว้ไม่ได้ พระองค์จะปกครองไพร่ฟ้าได้อย่างไรพระเจ้าข้า หม่อมฉันสงสัยเหลือเกินว่าทำไมพระองค์มีตั้ง 7 หลัง ทั้งที่มีกันอยู่แค่ 3 พระองค์

พระราชชา/ราชินีเจ้าหญิง

1....2.....3....

- พระราชชา เออ..นั่นสินะ หามจั่ว เธอพูดถูก มันเป็นส่วนเกินของชีวิตจริง ๆ แต่จะให้รื้อทิ้งก็เปล่าประโยชน์
- ลูกหาม 1 ไม่เปล่าประโยชน์หรอกพระเจ้าข้า ปราสาทของพระองค์หายไป 1หลัง คนจน คนไม่มีบ้าน ก็จะมีบ้านเพิ่มไปอีกหลายหลังพระเจ้าข้า (ทำท่าจะเดินออกจากฉากไป)
- เจ้าหญิง เดียวก่อน ตอนเธอไปช่วยฉัน เธอบอกฉันว่า ฐึ่ใหม่ ทำไมคุณครุ่ย่าฮุกถึงเรียกพวกเธอว่าลูกหาม แสดงว่าคุณครุ่ย่าฮุกไม่ได้เขียนชื่อพวกเธอผิดใช่ไหม
- ลูกหาม 1 บนป้ายหลุมศพของคุณครุ่ย่าฮุกเขียนเอาไว้ว่า จาก ก.ไก่ ถึง ฮ.นกฮูก จาก ฮ.นกฮูก ถึง ก.ไก่ มา แล้วก็ไป ไป แล้วก็มาไม่มีอะไรมีค่า มากไปกว่า แคตัวหนังสือ
- เจ้าหญิง งั้นเราก็เรียงอักษรอะไรก็ได้ตามที่ใจเราต้องการอย่างนั้นเหอ
- ลูกหาม 1 (ยิ้ม) ก็แค่ตัวหนังสือ มันไม่สำคัญหรอกว่าใครจะเรียกเราว่ายังไง จะลูกหามาหรือลูกหาม แต่สำคัญที่ว่า เรารู้ตัวว่าเราเป็นใครต่างหาก (เดินออกจากฉากไป)

ทุกคนเดินออกจากฉากไป

ฉากที่ 5 พระราชวัง

ฉากมีเพียงปราสาทหลังเดียวที่ถูกแยกออกจากกันอย่างละครึ่ง คือครึ่งของพระราชชาและครึ่งของพระราชินี

พระราชชากับเจ้าหญิงกำลังดูรั้งอยู่

พระราชาน่า ลูกจำ พ่อมีข่าวดีเรื่องรุ่งมาฝากนะจ๊ะ

เจ้าหญิง เสด็จพ่อ ไม่ต้องโกหกลูกเรื่องรุ่งหรอก ลูกไม่อยากได้รุ่งแล้ว

พระราชาน่า (ตะโกน) หา

เจ้าหญิง ลูกรู้ว่าต่อให้ร้องไห้แทบตายก็ไม่มีทางได้รุ่งหรอก ลูกชอบรุ่ง แต่แค่ได้เห็นลูกก็พอใจแล้ว

นางกำนัล (ชี้ไปทางด้านหน้าเวที) เจ้าหญิงเพคะ รุ่งเพคะ รุ่งขึ้นที่ฝั่งพระราชวังของพระราชินีเพคะ

พระราชาน่า อืม สวยเหมือนกันนะลูก พ่อยังจำได้เลย ตอนที่พบกับแม่ลูกครั้งแรก เราก็เกี่ยวก้อยกันเดิน

เจ้าหญิง ได้รุ่งนี้แหละ อู๋...นี่พ่อพูดอะไรออกไป

เจ้าหญิง ถ้าเราอยู่ที่นั่นด้วยกันคงจะดีนะคะเสด็จพ่อ จะได้อยู่ใกล้รุ่ง แล้วก็อยู่ใกล้เสด็จแม่ด้วย (เจ้าหญิงกอดพระราชาน่าและกระดกชาคล้ายพระราชินี)

พระราชาน่า เป็นไปไม่ได้หรอกลูก มันเป็นไปไม่ได้ ก็เหมือนที่เราไม่สามารถจับรุ่งได้นั้นแหละ

เจ้าหญิง แต่ลูกอยากให้เป็นไปได้ (เจ้าหญิงลดชาที่กระดกลง)

พระราชาน่า ถ้าวันลูกก็ต้องรอให้รุ่งมีแปดสีก่อนละ ถึงวันนั้น แม่ของลูกคงยอมกลับมาอยู่ด้วยกัน (พระราชาน่าและนางกำนัล freeze)

เจ้าหญิง เสด็จแม่ เสด็จแม่

พระราชินีเดินเข้ามาในฉากฝั่งซ้ายของเวที

เจ้าหญิง เสด็จแม่ ลูกอยากให้เห็นเสด็จแม่กับเสด็จพ่อคืนดีกัน

พระราชาน่า อย่าหวังเลยลูก รอให้รุ่งมีแปดสีโน้นแหละ พ่อเขาถึงจะยอมคืนดี อย่าให้แม่ต้องฝันลม ๆ แล้ง ๆ ดีกว่า (พระราชินี freeze)

นางกำนัลคลายจาก freeze

นางกำนัล เจ้าหญิงเพคะ รุ่งเพคะ รุ่งกำลังกินน้ำ

เจ้าหญิงเดินไปหาที่ปลายรุ่ง และก้มหน้าลงดื่มน้ำในลำธารเดียวกับที่รุ่งกำลังกินอยู่ พอเงยหน้ามาเห็นสีชมพูที่แก้มของเจ้าหญิง

นางกำนัล คุณนั่นสิ รุ่งมีแปดสี รุ่งมีแปดสี

พระราชาน่าและพระราชินีหันมามองหน้ากัน ยิ้มให้กัน แล้วพอนึกขึ้นได้ก็หันหน้าออกจากกัน

v.o. แม้เรื่องราวทั้งหมดจะจบลง แต่ถึงกระนั้นกลุ่มจีเจ็ดก็ยังคงเดินทางมาไม่ถึง จนในปัจจุบันกลายเป็นกลุ่มจีแปด แต่ก็ยังไม่มีความวุ่นวายใด ๆ ส่วนพญางูทั้งเจ็ดหัว ก็ได้กลับตัวเป็นคนดี อุทิศตนให้เป็นสัญลักษณ์ในกรมและกระทรวงต่าง ๆ มากมายเช่น เจ้า 1 และ 2 สละทางโลก หันไปรับราชการที่กรมการศาสนา เจ้า3กับเจ้า4ไปได้ดิบได้ดีที่กระทรวงสาธารณสุข เจ้า 5 จอม

พนไอใช้ชีวิตผาดโผนร่วมกับนักบินไอพ่น เจ้า 6 ก็รับราชการเช่นกัน ต้นสังกัดคือกระทรวง เกษตรฯ และสุดท้ายเจ้า 7 ผู้เชี่ยวชาญในด้านไฟฟ้า ทุกวันนี้รับงานเป็นนายแบบแฟชั่นบน กล่องไม้ขีดและถึงแม้เรื่องราวต่าง ๆ จะเหมือนจบลงจริง ๆ แต่เราคงจะบอกไม่ได้ว่า พระราชากับพระราชินีได้กลับไปอยู่ร่วมกันหรือไม่ รู้แต่เพียงว่าเจ้าหญิงเองก็เป็นเด็กดีขึ้น หันมาเริ่มทานผักมากขึ้น จนร่างกายแข็งแรงและไม่เป็นหวัดอีก ถึงแม้จะต้องว่ายน้ำข้ามไป มาระหว่างพระราชวังทั้งสองก็ตามที่ ...อ้าว นี่ผมเผลอบอกอะไรไปละนี่ ฮ่า ๆ ๆ ๆ

เวลาผู้บรรยายพูดถึงพญางูต่าง ๆ ในตอนจบจะมีภาพประกอบโดยการให้ backstage ชูทีละ ป้าย เดินเข้ามาทีละคน

ดนตรีบรรเลงตั้งขึ้น ไฟดับลง นักแสดงค่อย ๆ ออกจากเวที

เสียงนาฬิกาปลุกตั้งขึ้น

นอกจากนี้ยังมีบทละครวางที่ 3 ซึ่งเป็นฉบับสมบูรณ์หลังจากปรับแก้ไขหลังจากการแสดง รอบที่ 3 ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เสร็จสิ้น ลง ซึ่งบันทึกในงานวิจัยหัวข้อการดัดแปลงบทละครแล้ว

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค

การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking)

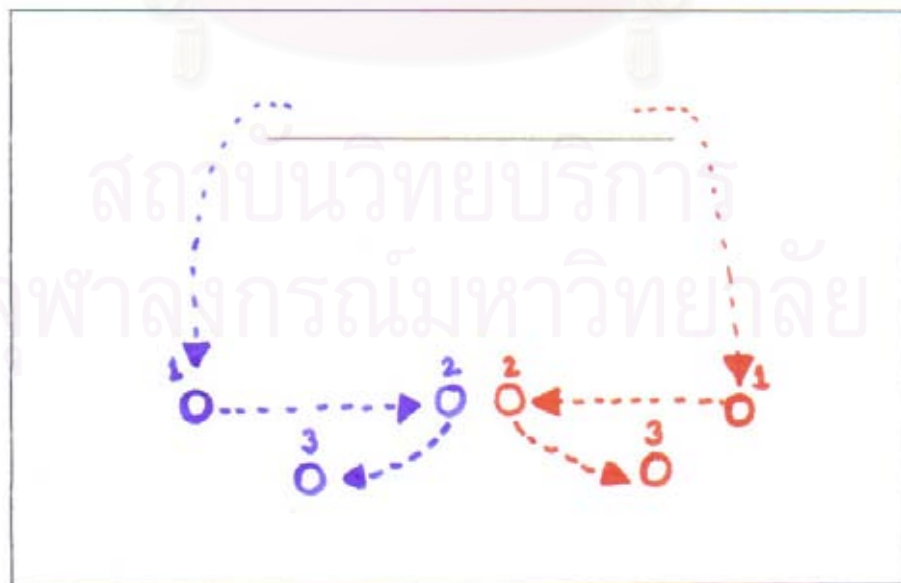
การจัดบันทึกการเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ของละครเรื่อง "ลูกหมากับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด" มีทั้งสิ้น 56 รูปภาพ โดยในแต่ละกลุ่มการเคลื่อนไหวจะจัดเรียงลำดับ คือ บทละครที่มีสัญลักษณ์ รูปภาพที่มีการจัดบันทึกการเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) พร้อมด้วยสัญลักษณ์ และ คำอธิบายเพิ่มเติม โดยมีรายละเอียดดังนี้

BLOCKING 1

บทละคร

ฉากที่ 1 พระราชวัง

v.o. กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ● 1 มีเจ้าชายผู้ร่ำรวย 1 พระองค์ (เจ้าชายเดินเข้า) ● 1 และมีเจ้าหญิงผู้เลอโฉมอีก 1 พระองค์ (เจ้าหญิงเดินเข้า) ● 2 / ● 2 ทั้งสองพบรักกัน ณ กลางป่าแห่งหนึ่ง (เจ้าชาย-เจ้าหญิง เดินเข้าหากัน จับมือกัน) และทั้งสองก็ได้แต่งงานกันและกลายเป็นพระราชินีและพระราชินี ● 3 / ● 3 ปกครองบ้านเมืองร่วมกันอย่างผาสุก (พระราชินีและพระราชินีเดินแยกกัน พระราชินีทำท่าออกคำสั่งและพระราชินีทำท่ากลัว)

ภาพที่ 186 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 1

คำอธิบายเพิ่มเติม

● = พระราชา ● = พระราชินี

BLOCKING 2

บทละคร

v.o. ● 1 / ● 1 พระราชาและพระราชินีได้สร้างปราสาทอยู่ร่วมกันถึง 7 หลัง (backstage เดินนำปราสาทออกมาทุกทิศทางจำนวน 7 หลัง ตั้งเป็นลักษณะครึ่งวงกลม) ต่อมาไม่นานทั้งคู่ได้มีเจ้าหญิงตัวน้อย 1 พระองค์ (พระราชาและพระราชินีโอบกอดกันและทำท่าอุ้มเด็ก)
● 1 และกลายเป็นเจ้าหญิงตัวใหญ่ในเวลาต่อมา (เจ้าหญิงเดินผ่ากลางเวที และแทรกมาอยู่ระหว่างพระราชาและพระราชินี ทั้งหมดกอดกัน) และด้วยความเอาแต่ใจของแต่ละพระองค์ ทำให้ทั้งสองต้องแยกทางกัน ● 2 / ● 2 (พระราชาและพระราชินียืนกอดอกหันหน้าออกจากกัน เจ้าหญิงเกาหัวด้วยความมุง)

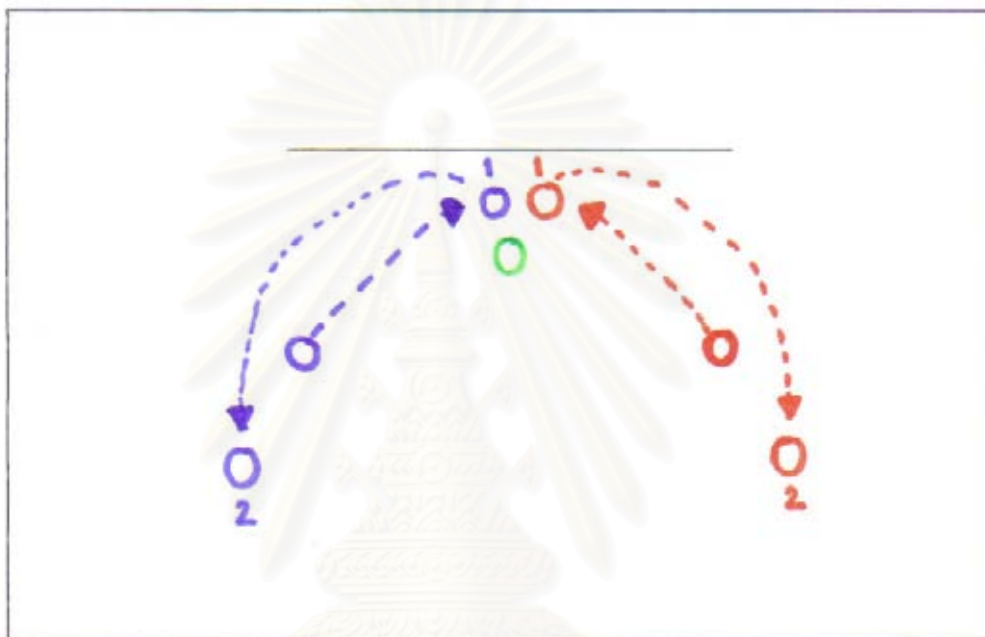
ภาพที่ 187 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 2

คำอธิบายเพิ่มเติม

● = พระราชา ● = เจ้าหญิง
● = พระราชินี

BLOCKING 3**บทละคร**

v.o. จึงทำให้ทั้งคู่ตัดสินใจผ่าเครื่องปราสาทไปอยู่คนละฝั่งแม่น้ำ \bullet 1 / \bullet 1
 (พระราชาและพระราชินีเดินไปหยิบปราสาทคนละ 3 หลังไปตั้งที่ฝั่งของตน \bullet 2 / \bullet 2
 และจับปราสาทหลังที่อยู่ตรงกลางแยกออกพร้อมกัน เจ้าหญิงมองอยู่ด้วยความสงสัย)

ภาพที่ 188 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 3

คำอธิบายเพิ่มเติม

\bullet = พระราชา \bullet = เจ้าหญิง
 \bullet = พระราชินี

BLOCKING 4**บทละคร**

v.o. และแยกประชาชนในปกครองออกเป็นสองฝ่าย \bullet 1 / \bullet 1 (ประชาชนเดินเข้ามา
 ช้างละ 3 คน ทำความเคารพ) แต่มีอยู่สิ่งเดียวที่ทั้งคู่ไม่สามารถจะผ่าเครื่องออกได้ นั่นก็คือ
 เจ้าหญิง \bullet 1 / \bullet 1 \bullet 2 \bullet 2 (ทั้งสองมองหน้ากัน เดินมาจับแขนของ
 เจ้าหญิงคนละข้าง ดึงกันไปก็ดึงกันมา จนเจ้าหญิงร้อง)

เจ้าหญิง โฉ้ย ลูกเจีบนะ
 พระราชา เอาจี้ ถ้าลูกไปอยู่กับพ่อ พ่อจะให้ตุ๊กตาหมี 2 หมื่นตัว
 พระราชินี แต่ถ้าลูกไปอยู่กับแม่ แม่จะให้ชุดสวย ๆ 2 หมื่นชุด
 เจ้าหญิง ลูกไม่ไปอยู่กับใครทั้งนั้น ● 1 (เจ้าหญิงเดินออกจากเวทีหายเข้าไปกลางฉากหลัง)
 พระราชา ถ้าอย่างนั้น เรามาแบ่งเวลากัน
 พระราชินี ให้เจ้าหญิงอยู่กับพระองค์ 3 วันครึ่ง
 พระราชา และให้อยู่กับเธออีก 3 วันครึ่ง

ภาพที่ 189 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 4

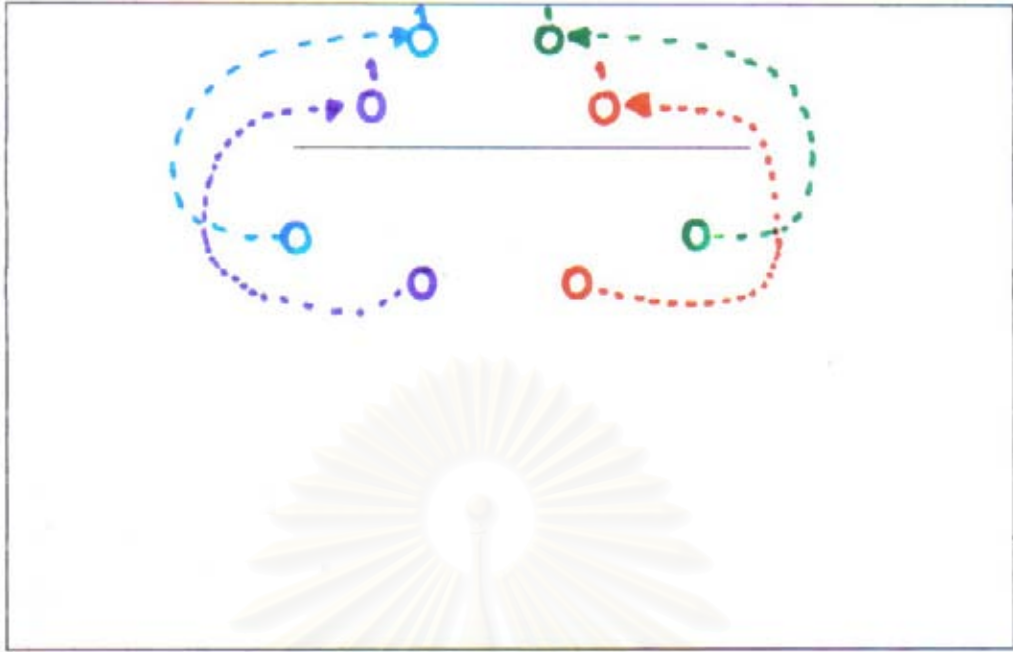
คำอธิบายเพิ่มเติม

- = พระราชา
- = พระราชินี
- = สนม
- = เจ้าหญิง
- = ทหาร

BLOCKING 5

บทละคร

พระราชา/ราชินี (พร้อมกัน) ตกลง ● 1 / ● 1 / ● 2 / ● 2 (ทั้งคู่เดินเข้าไปคนละทาง)
 v.o. และแล้วความยุ่งยากก็ได้เกิดขึ้น
 v.o.เจ้าหญิง ไม่ (ลากเสียงยาว)

ภาพที่ 190 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 5

คำอธิบายเพิ่มเติม

- = พระราชา
- = สนม
- = พระราชินี
- = ทหาร

BLOCKING 6

บทละคร

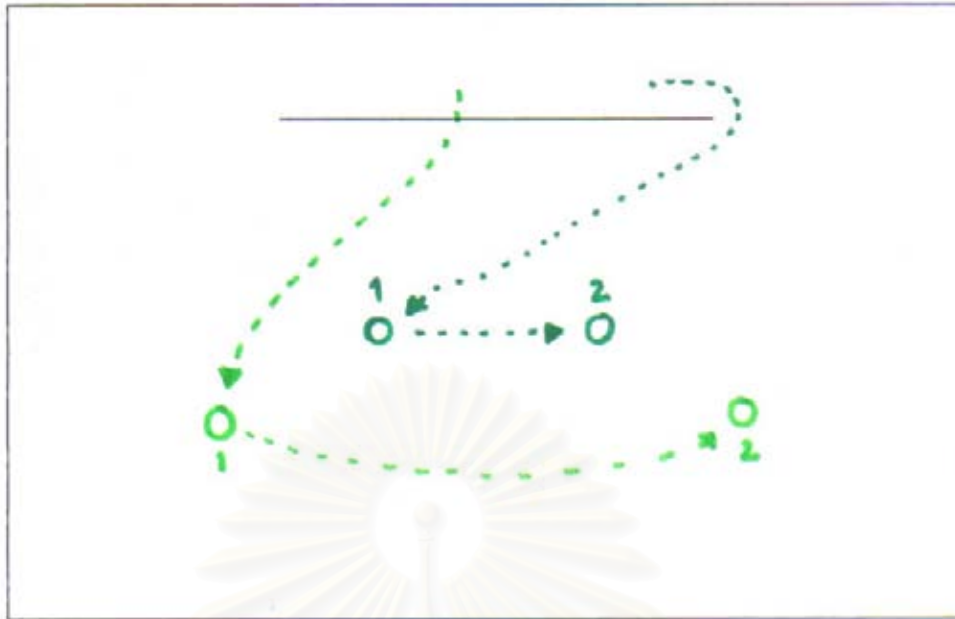
เจ้าหญิงวิ่งเข้ามา โดยมีนางกำนัลวิ่งถือชุดสวยที่มีลักษณะเหมือนกับที่เจ้าหญิงใส่ทุกประการ วิ่งตามเข้ามา

เจ้าหญิง ● 1 / ● 1 ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ (ทั้งสองทำท่า freeze ที่เป็นอิริยาบถของการวิ่งไล่เพื่อ บังคับให้เปลี่ยนเสื้อผ้า ฉันจะใส่ชุดนี้

นางกำนัล แต่เจ้าหญิงใส่ชุดนี้มานานแล้วนะเพคะ

เจ้าหญิง ● 2 ไม่รู้ไม่ชี้ (กอดอก หันหน้าไปมา)

นางกำนัล ● 2 เปลี่ยนใหม่บ้างนะเพคะ ชุดที่หม่อมฉันถือมาก็เหมือน...(ลากเสียง) กันทุก...(ลากเสียง) ประการ นะเพคะ

ภาพที่ 191 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 6

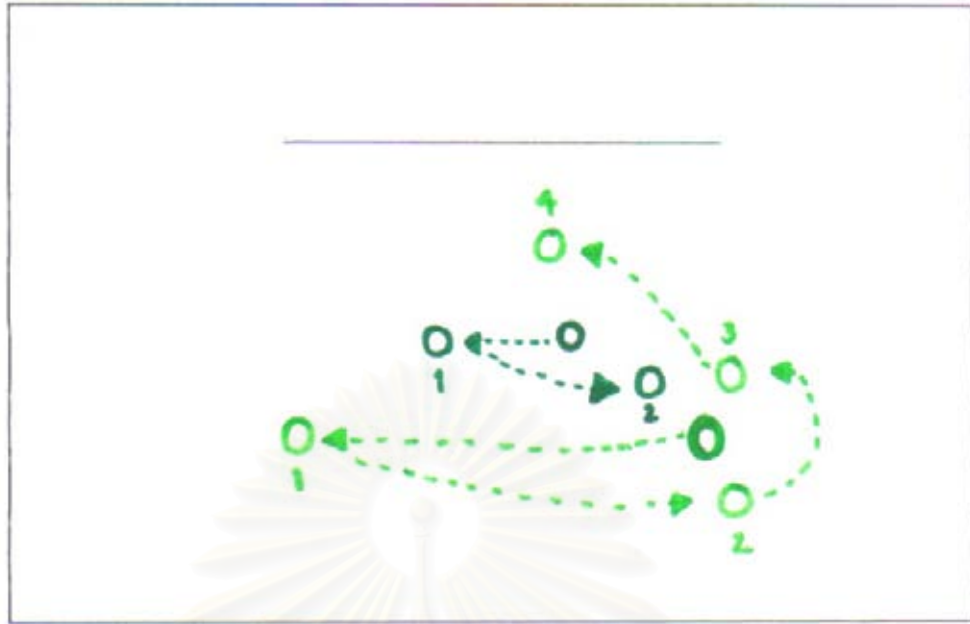
คำอธิบายเพิ่มเติม

● = เจ้าหญิง ● = สนม

BLOCKING 7

บทละคร

เจ้าหญิง ● 1 ไม่รู้ไม่เห็น (ปิดตา สายหน้า)
 นางกำนัล ● 1 เจ้าหญิงน่าจะมึชุดแบบนี้ตั้ง 183 ชุดนะเพคะ
 เจ้าหญิง ไม่รู้ไม่ได้ยิน (ปิดหู สายหัว)
 นางกำนัล เจ้าหญิงเพคะ เดียวก็แต่งตัวไม่ทันไปหาเสด็จพ่อหรือเพคะ
 เจ้าหญิง ● 2 ไม่รู้ไม่..... (หันไปเห็นรุ้น) นั่นอะไรนะ
 นางกำนัล ● 2 รุ้นเพคะ
 เจ้าหญิง รุ้นหรือ...1..2..3..4..5..6..7.. รุ้นมีเจ็ดสีนี่นา ม่วง คราม น้ำเงิน เขียว เหลือง
 แสด แดง .. สวยจัง....นั่นรุ้นกำลังทำอะไรอยู่นะ
 นางกำนัล กินน้ำเพคะ รุ้นกำลังกินน้ำอยู่
 เจ้าหญิง ดีละ..ฉันจะเอารุ้น
 นางกำนัล อะไรนะเพคะ
 เจ้าหญิง ● 3 ฉัน จะ เอา รุ้น (ตะโกนเน้นหนักที่ละคำ) เสด็จพ่อ ● 4
 (ตะโกนดังมาก)

ภาพที่ 192 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 7

คำอธิบายเพิ่มเติม

● = เจ้าหญิง ● = สนม

BLOCKING 8

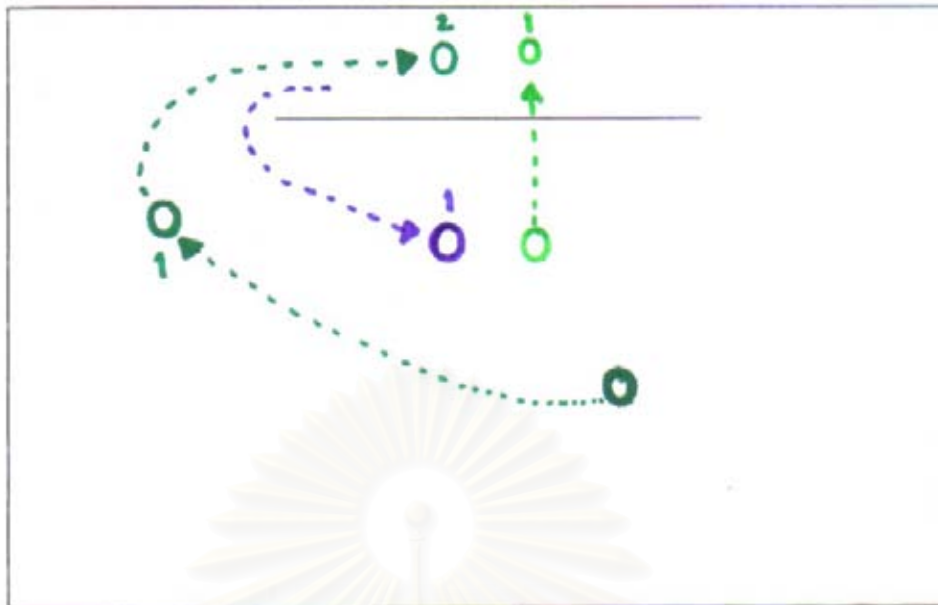
บทละคร

พระราชอา ● 1 / ● 1 (เดินเข้ามา) มาแล้ว มาแล้วลูก ลูกจะเอาอะไรจ๊ะ แต่ก่อนอื่น พ่อให้ยกให้หนูดูนี่ก่อน ตึกตาหมูตัวใหม่ น่ารักไหมลูก พ่อมีอย่างนี้อีก 2 หมื่นตัว แล้วพรุ่งนี้พ่อจะสั่งตึกตาข้างป็นอีก 2 หมื่นตัวมาให้หนู แต่ขออย่างเดียว วันนี้หนูอยู่กับพ่อเพิ่มอีก 5 นาทีนะ

เจ้าหญิง ลูกไม่เอาอะไรทั้งนั้น ลูกจะเอารุ่ง

พระราชอา หา (มองไปที่นางกำนัล นางกำนัลชี้ไปที่รุ่ง มองตามไปที่รุ่ง) เออ...พ่อว่าตึกตาหมูดีกว่านะลูกนะ

เจ้าหญิง ไม่เอา ไม่เอา ลูกจะเอารุ่ง ถ้าพ่อไม่เอารุ่งมาให้ลูก ลูกจะไปอยู่กับเสด็จแม่ตลอด และจะไม่มาหาเสด็จพ่ออีกเลย (เดินออกกลางฉากหลัง) ● 1 / ● 2

ภาพที่ 193 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 8

คำอธิบายเพิ่มเติม

- = เจ้าหญิง
- = พระราชา
- = สนม

BLOCKING 9

บทละคร

พระราชา ทหาร ● 1 (ทหารเข้ามา) ส่งสาสน์เชิญรัฐมาเยือนครึ่งเมืองของเราเดี๋ยวนี้

ทหาร เอ๋อ..แล้วจะให้หม่อมฉันส่งสาสน์ไปถึงใครที่ไหนล่ะพระเจ้าค่ะ

พระราชา ไม่รู้ไม่ชี้ (กอดอก หันหน้าไปมา และเดินออกจากฉากฝั่งขวา) ● 1

● 2 ทหารเกาหลีและเดินออกไป

ภาพที่ 194 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 9

คำอธิบายเพิ่มเติม

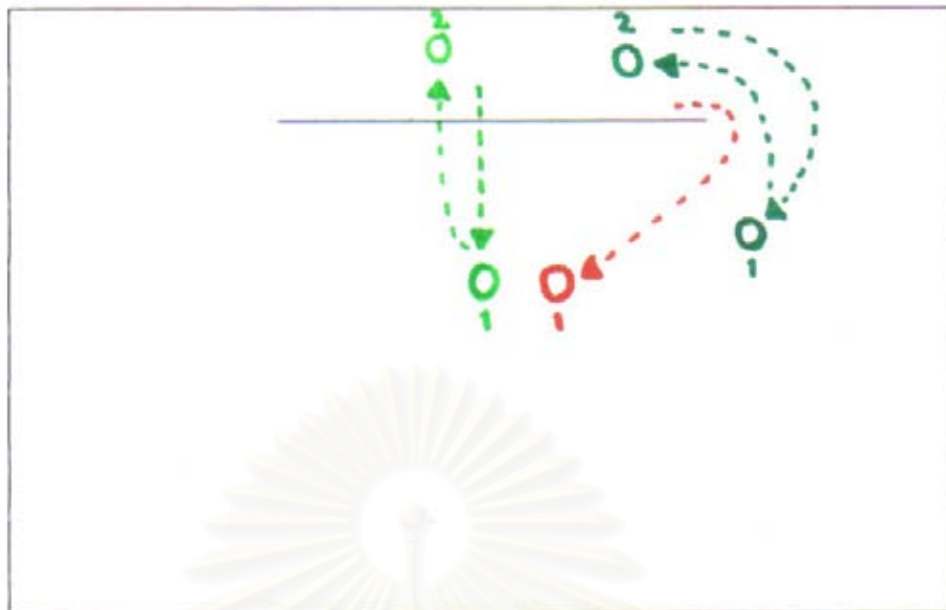
● = พระราชา ● = ทหาร

BLOCKING 10

บทละคร

เจ้าหญิงวิ่งเข้ามาจากกลางฉากหลัง นางก้านฉวีวิ่งตามเข้ามา พร้อมกับทหาร

เจ้าหญิง ● 1 เสด็จแม่ เสด็จแม่
 พระราชินี ● 1 / ● 1 (รีบวิ่งเข้ามา) จำ.... ว่าไงลูก นี่ก่อนอื่น แม่อยากให้หนูนี้ก่อน นี่ตุ๊กตาหมูตัวใหม่ น่ารักไหมลูก แม่มีอย่างนี้อีก 2 หมื่นตัว แล้วพรุ่งนี้แม่จะส่งตุ๊กตาข้างบิณอีก 2 หมื่นตัวมาให้หนู แต่ขออย่างเดียว วันนี้หนูอยู่กับแม่เพิ่มอีก 5 นาทีนะ
 เจ้าหญิง ลูกไม่เอาอะไรทั้งนั้น ลูกจะเอารุ่ง
 พระราชินี หา (มองไปที่นางก้านฉวี นางก้านฉวีไปที่รุ่ง มองตามไปที่รุ่ง) เออ...แม้ว่าตุ๊กตาหมูดีกว่านะลูกนะ
 เจ้าหญิง ไม่เอา ไม่เอา ลูกจะเอารุ่ง ถ้าแม่ไม่เอารุ่งมาให้ลูก ลูกจะไปอยู่กับเสด็จพ่อตลอด และจะไม่มาหาเสด็จแม่อีกเลย (เดินออกกลางฉากหลัง) ● 2 / ● 2

ภาพที่ 195 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 10

คำอธิบายเพิ่มเติม

- = เจ้าหญิง
- = สนม
- = พระราชินี

BLOCKING 11

บทละคร

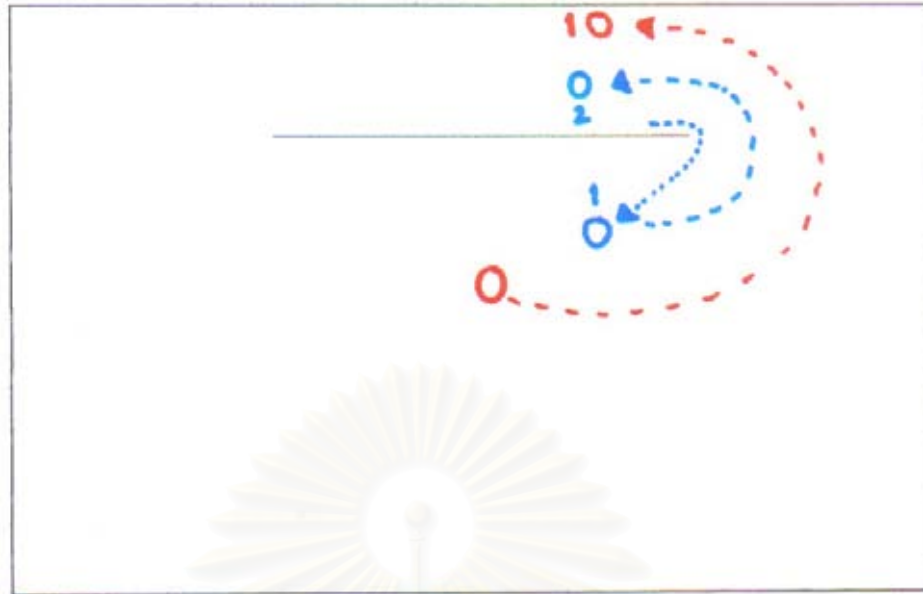
พระราชินี ● 1 ทหาร (ทหารเข้ามา) จงนำกำลังทหารไปบังคับวังให้มาเยือนครึ่งเมืองของเจ้าเดี๋ยวนี

ทหาร เอ่อ..แล้วจะให้หม่อมฉันไปหารุ่งที่ไหนพระเจ้าค่ะ

พระราชินี ● ไม่รู้ไม่เห็น (เปิดตา สายหน้า และเดินออกจากฉากฝั่งซ้าย) ●

ทหารเกาหัวและเดินออกไป ● 2

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 196 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 11

คำอธิบายเพิ่มเติม

● = พระราชินี ● = ทหาร

BLOCKING 12

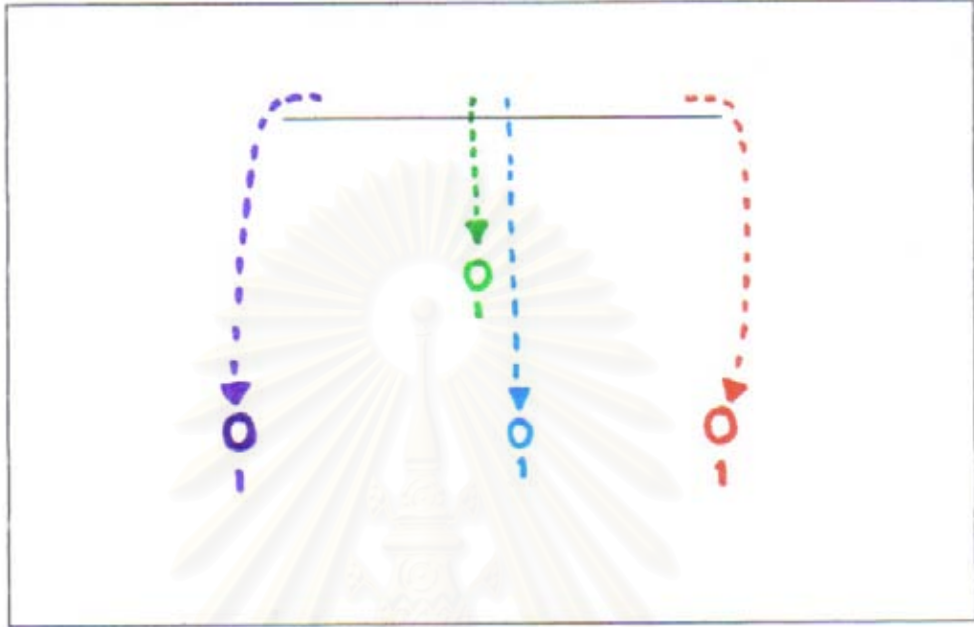
บทละคร

v.o. (ตะโกน) ลูก จะ เอา รุ่ง

● 1 / ● 1 / ● 1 / ● 1 เจ้าหญิงเข้ามาพร้อมพระราชอาและพระราชินี
พอเดินเข้ามาถึงหน้าเวทีก็แยกไปอยู่ฝั่งของตน ปล່อยให้เจ้าหญิงกับทหารยืนอยู่ตรงกลาง

เจ้าหญิง	ลูกจะเอารุ่ง ถ้าเสด็จพ้อหาให้ได้ ลูกจะแปร่งแต่พื้นล่าง ไม่แปร่งพื้นบน
พระราชอา	ทหาร จงระดมตีปี่เพื่อข่มขู่
ทหาร	รุ่งนะพะเจ้าข้า มิใช่พระราชอา (พระราชอา freeze)
เจ้าหญิง	ลูกจะเอารุ่ง ถ้าเสด็จแม่หาให้ได้ ลูกจะไม่กินผัก และกินแต่หมูแห้ง ๆ ที่ไม่เปียกน้ำแกงจืด
พระราชินี	ทหาร จงใช้แหวนมาจับรุ่ง
ทหาร	รุ่งนะพะเจ้าข้า มิใช่ปลาในแม่น้ำ (พระราชินี freeze)
เจ้าหญิง	ลูกจะเอารุ่ง ไม่อย่างนั้นลูกจะไม่อยู่กับใครเลย
พระราชอา/ราชินี	ทหาร จงใช้บ่วงบาศคล้องไว้ไปคล้องรุ่ง

ทหาร แล้วจะให้หม่อมฉันไปหา รุ่งได้ที่ไหน
 พระราชา/ราชินี ไม่รู้ไม่ได้ยิน (ปิดหู สายหัว)
 เจ้าหญิง (ตะโกนสุดเสียง) ลูกจะเอารุ่ง

ภาพที่ 197 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 12

คำอธิบายเพิ่มเติม

- = พระราชา
- = เจ้าหญิง
- = พระราชินี
- = ทหาร

BLOCKING 13

บทละคร

ไฟดับลง คนตรีตื่นเต้นดั่งขึ้นเพื่อสื่อให้เห็นว่ากำลังมีเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้น โดยมีพญางูเจ็ดหัว
 ค่อย ๆ คืบคลานเข้ามาจากจากด้านหลัง ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 /
 ■ 1 พร้อมกับแสงไฟกระพริบ

ภาพที่ 198 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 13

คำอธิบายเพิ่มเติม

■	=	๕ 1	■	=	๕ 2
■	=	๕ 3	■	=	๕ 4
■	=	๕ 5	■	=	๕ 6
■	=	๕ 7	●	=	ทหาร
●	=	พระราชา	●	=	พระราชินี
●	=	เจ้าหญิง			

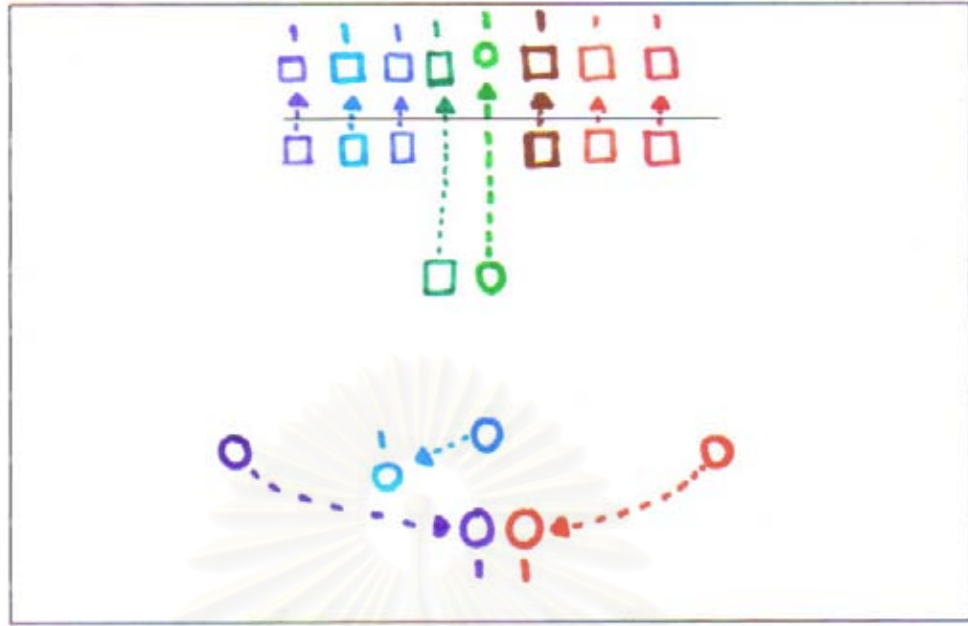
BLOCKING 14

บทละคร

งูคลานเข้ามาและตะครุบตัวเจ้าหญิงออกไปจากกลางฉากหลัง ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นในเวลา 10 วินาที และเมื่อไฟสว่างตามเดิม พระราชาและพระราชินีหันไปเห็น

พระราชินี กรีด (เป็นลม พระราชาวิ่งมารับ) ● 1 / ● 1 / ● 1

ไฟดับลง

ภาพที่ 199 การเคลื่อนไหวนบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 14

คำอธิบายเพิ่มเติม

■	=	สูง 1	■	=	สูง 2
■	=	สูง 3	■	=	สูง 4
■	=	สูง 5	■	=	สูง 6
■	=	สูง 7	●	=	ทหาร
●	=	พระราชา	●	=	พระราชินี
●	=	เจ้าหญิง			

BLOCKING 15

บทละคร

ฉากที่ 2 พระราชวัง/ถ้ำพญายักษ์

● 1 / ● 1 / ● 1 / ● 1 พระราชาและพระราชินีนั่งข้างกันมุมเวทีด้านขวา มีทหารยืนอยู่ข้างพระราชา 1 คน และมีนางกำนัล ยืนข้างพระราชินี 1 คน มีประชาชนยืน 2 ฝั่ง ประมาณ 3-4 คน

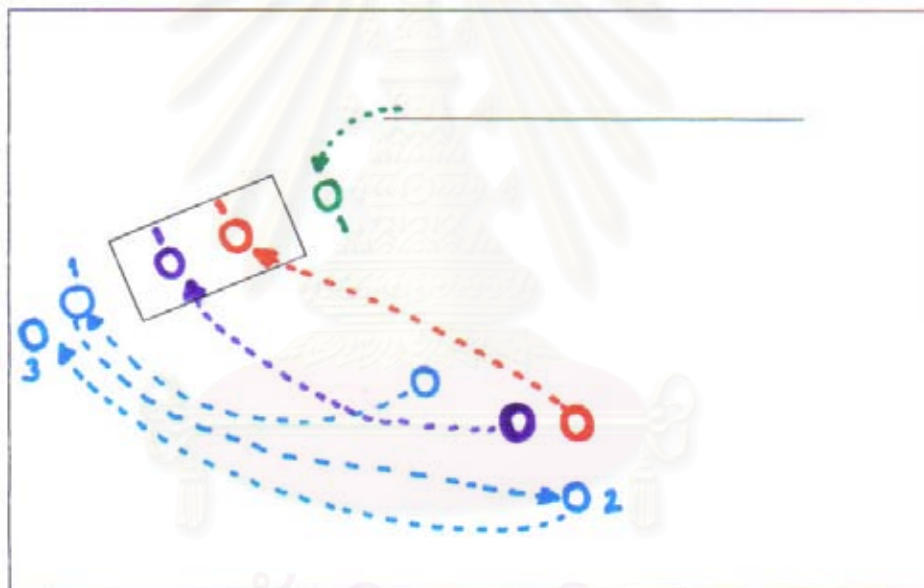
พระราชา เราจะสงบศึกระหว่างเราไว้ชั่วคราว เจ้าเห็นอย่างไร
 พระราชินี ดีเพคะ

พระราชาทหาร (สั่งไปทางทหาร) จงไปตามหาผู้กล้า มาพบเราโดยเร็ว

ทหาร พระเจ้าข้า

● 2 ทหารเดินออกจากจากไปในพื้นที่ฝั่งคนดู พร้อมกับพูดประกาศหาอาสาสมัครมาปราบพญางู

ทหาร กระจงงอง กระจงงอง เจ้าข้าเอ๋ย ผู้ใดสามารถปราบพญางูและนำตัวเจ้าหญิงกลับคืนมาได้ พระราชาและพระราชินี มีรางวัลมากมายมอบให้ ไม่ว่าจะเป็น ประกาศนียบัตรพร้อมด้วยรางวัล แพ็กเกจทัวร์เที่ยวยุโรปสองวันสิบสี่ประเทศ บ้านภัสสรโครงการดี ทองคำน้ำหนักเท่าตัวงูยักษ์ และที่สำคัญพระราชทานเจ้าหญิงให้เป็นแฟนพันธุ์แท้ ผู้ใดสนใจอยากอาสาไปนำตัวเจ้าหญิงกลับมา เจริญไปหาพระราชาและพระราชินีได้ที่พระราชวัง กระจงงอง กระจงงอง เจ้าข้าเอ๋ย (เดินเข้าเวที กลับไปนั่งที่เดิม) ● 3

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 200 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 15

คำอธิบายเพิ่มเติม

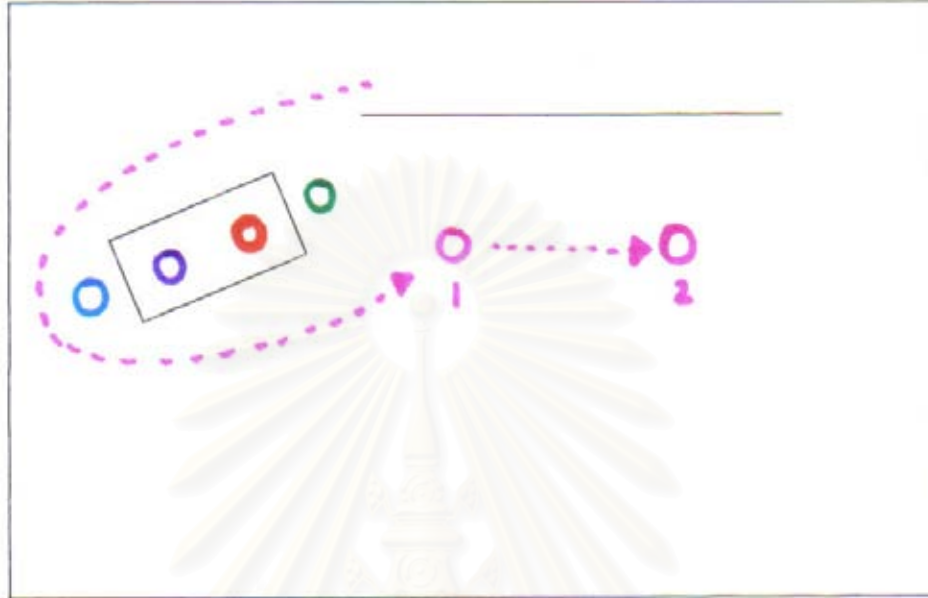
- = ทหาร
- = พระราชา
- = สนม
- = พระราชินี

BLOCKING 16

บทละคร

● 1 อาบั้งเดินเข้ามา 1 คน ทำความเคารพ

อาบั้ง อีนี่ฉาน อาสาจะไปปราบงูให้ด้วยปี่นี้หนา...ฉานไปละหนา

ภาพที่ 201 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 16

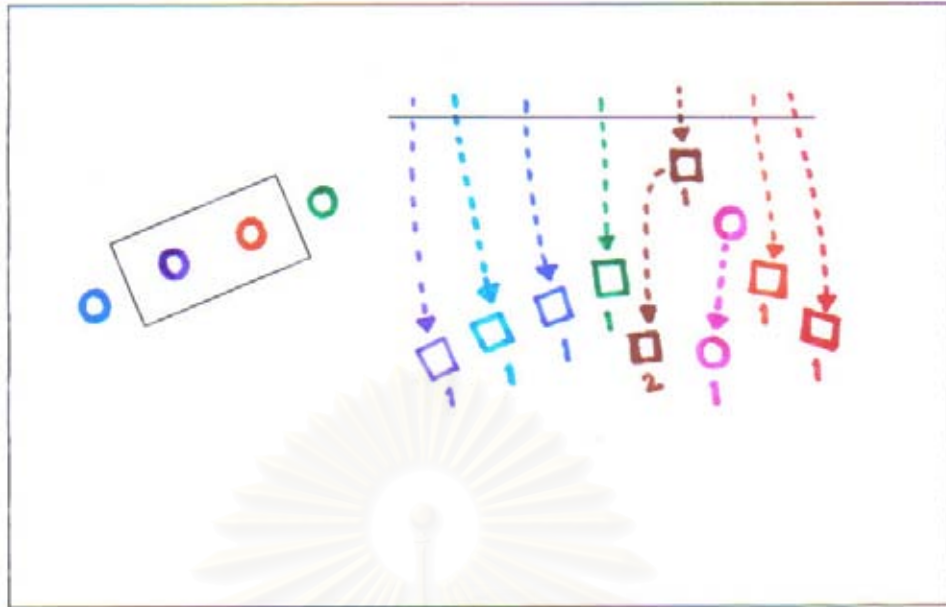
คำอธิบาย

- = พระราชา
- = สนม
- = ทหาร
- = พระราชินี
- = อาบั้ง

BLOCKING 17

บทละคร

อาบั้งเดินไปมุมเวทีด้านซ้าย ทำท่านั่งลงและเป่าปี่ด้วยลีลาพิสดาร ทันใดนั้นก็เกิดไฟกระพริบ พญางูเข้ามาจากฉากหลัง พร้อมซาวน้่าน่ากลัว ตอนแรกเข้ามาหัวเดียว ■ 1 อาบั้งได้ทีออกลีลามากกว่าเดิม ● 1 / ■ 2 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 คราวนี้หัวอื่น ๆ เริ่มตามเข้ามา

ภาพที่ 202 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 17

คำอธิบายเพิ่มเติม

■	=	สูง 1	■	=	สูง 2
■	=	สูง 3	■	=	สูง 4
■	=	สูง 5	■	=	สูง 6
■	=	สูง 7	●	=	ทหาร
●	=	พระราชา	●	=	พระราชาจีน
●	=	สนม	●	=	อาบัง

BLOCKING 18

บทละคร

● 1 อาบังตกใจกลัวหนีไปเวทีฝั่งด้านขวา พญางูค่อย ๆ ถอยหลังกลับออกจากฉากไป (ระหว่างเหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นนักแสดงด้านขวาจะ freeze) ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1

อาบัง ขึ้นี่ฉานไม่ไหวแล้ว งูระยามีตั้งเจ็ดหัว ฉานไปดีกว่า (เดินออกจากฉากไป) ● 2
 พระราชา เดียว เดียวก่อน กลับมาพูดกันให้รู้เรื่องก่อน
 พระราชาจีน เมื่อคืนทุกคนได้ยินเหมือนฉันไหม
 ทุกคน (พูดพร้อมกัน) พญางูเจ็ดหัว

พระราชินี ไฉย ฉันทจะเป็นลม

ไฟดับ กรณีเล่นในโรงละคร หรือ ทุกคน freeze กรณีเล่นทัวร์โรงเรียน

ภาพที่ 203 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 19

คำอธิบายเพิ่มเติม

■	=	สูง 1	■	=	สูง 2
■	=	สูง 3	■	=	สูง 4
■	=	สูง 5	■	=	สูง 6
■	=	สูง 7	●	=	ทหาร
●	=	พระราชินี	●	=	พระราชินี
●	=	สนม	●	=	อาบัง

BLOCKING 19

บทละคร

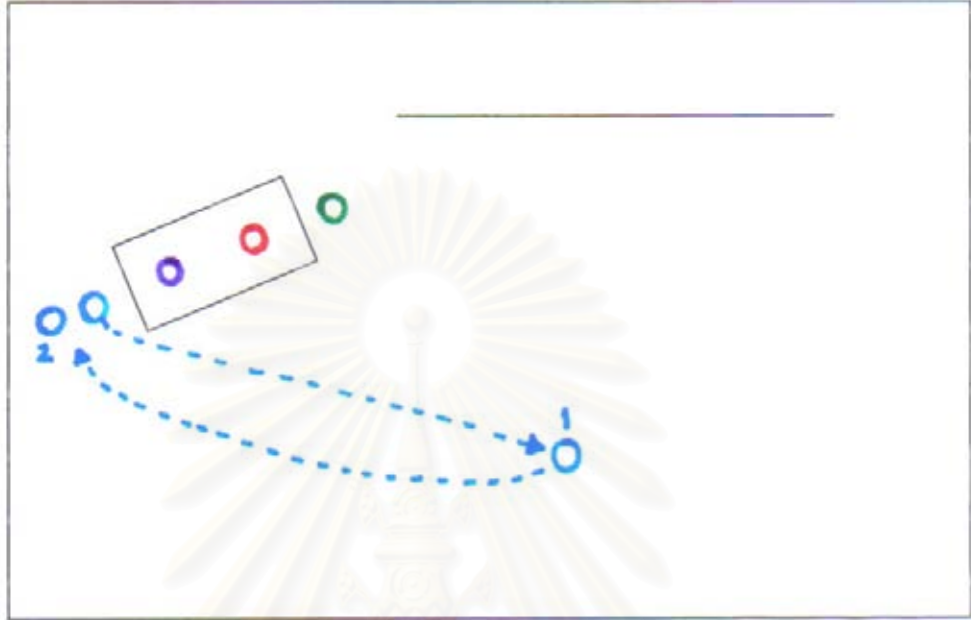
ทหาร

- 1 (เดินไปในผู้ชม) กระจองงอง กระจองงอง เจ้าข้าเอ๋ย พระราชินีขออาสาสมัครคนปราบพญางูเจ็ดหัว ถ้าเจ็ดคนไหนปราบได้พระราชินีจะปูนบำเหน็จให้อย่างมากมาย กระจองงอง กระจองงอง เจ้าข้าเอ๋ย (เดินเข้าเวที กลับไปนั่งที่เดิม)
- 2

ไฟเปิดมาทุกคนนั่งอยู่ที่เดิม พระราชินีนั่งดมยาดมอยู่

ทหาร

เจ็ดเซียนชามูไรจากประเทศญี่ปุ่นขอเข้าเฝ้าพะเจ้าข้า

ภาพที่ 204 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 19

คำอธิบายเพิ่มเติม

- = พระราชา
- = พระราชินี
- = สนม
- = ทหาร

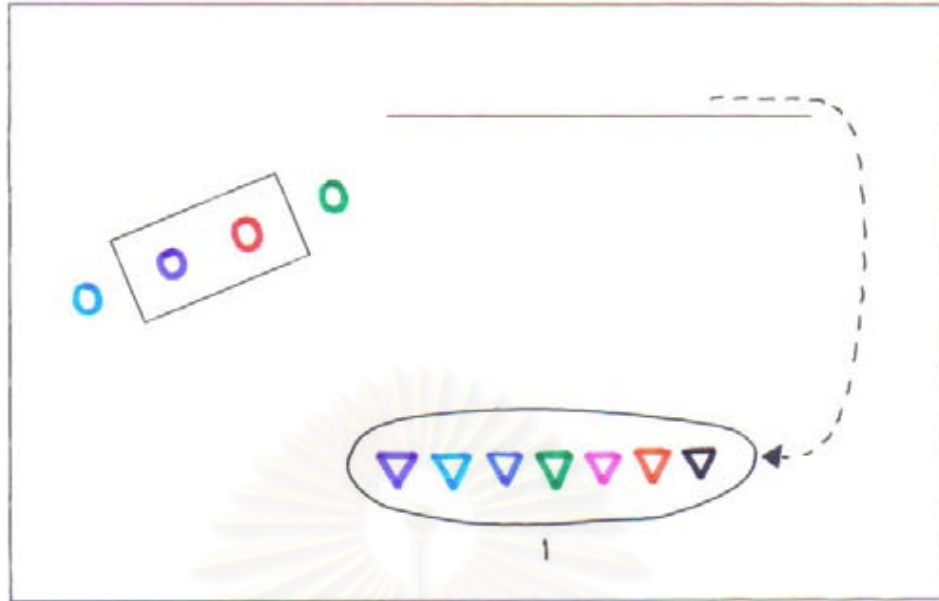
BLOCKING 20

บทละคร

▲ 1 group seven (ชามูไร) เจ็ดเซียนชามูไรเดินเข้ามาหน้าพระที่นั่ง

เจ็ดเซียนฯ

อาโน...(พูดพร้อมกัน) ไส้ (โค้งคำนับ) ตืด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

ภาพที่ 205 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 20

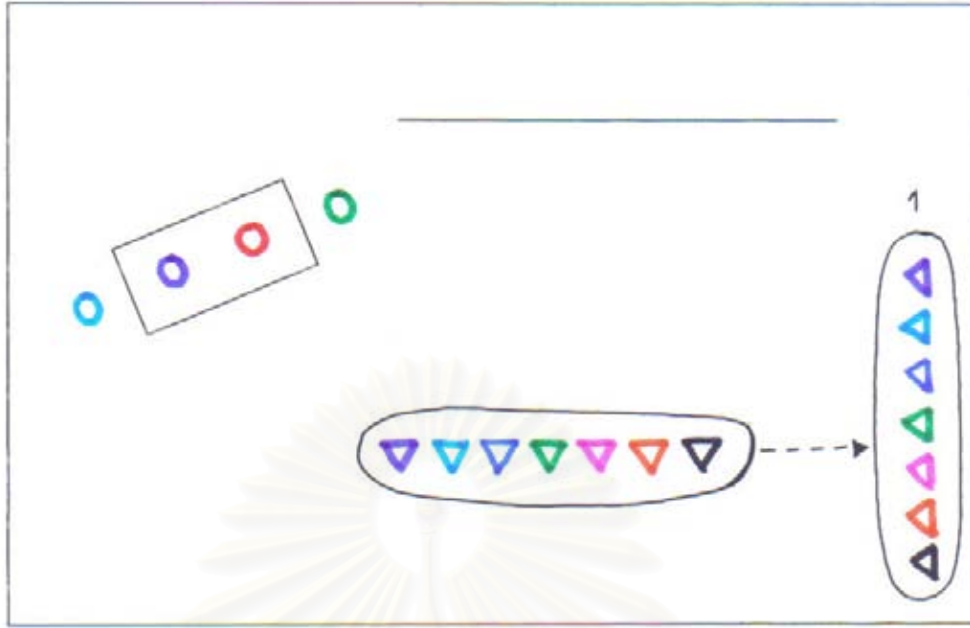
คำอธิบายเพิ่มเติม

●	=	พระราชา	●	=	สนม
●	=	พระราชาินี	●	=	ทหาร
▲	=	ชาмуไร1	▲	=	ชาмуไร2
▲	=	ชาмуไร3	▲	=	ชาмуไร4
▲	=	ชาмуไร5	▲	=	ชาмуไร6
▲	=	ชาмуไร7			

BLOCKING 21

บทละคร

เจ็ดเซียนเดินจากฝั่งขวาไปฝั่งซ้าย พร้อมชาวนันดนตรีญี่ปุ่น ▲ 1 group seven (ชาмуไร)
 เจ็ดเซียนชาмуไรเดินเข้ามาหน้าพระที่นั่ง และชักดาบออกมาตั้งท่าและตั้งข้อมพร้อมต่อสู้

ภาพที่ 206 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 21

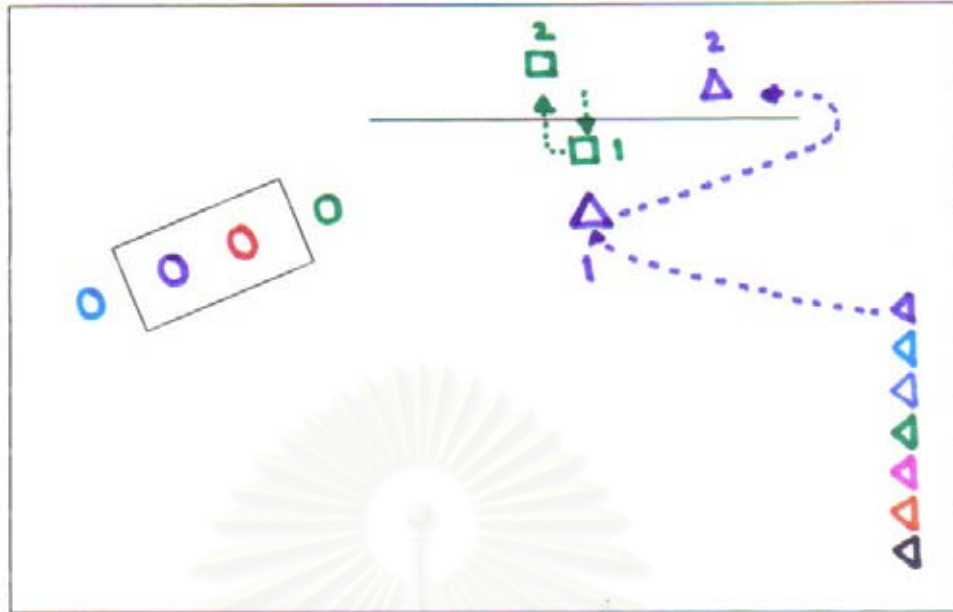
คำอธิบายเพิ่มเติม

●	=	พระราชา	●	=	สนม
●	=	พระราชาินี	●	=	ทหาร
▲	=	ชาмуไร1	▲	=	ชาмуไร2
▲	=	ชาмуไร3	▲	=	ชาмуไร4
▲	=	ชาмуไร5	▲	=	ชาмуไร6
▲	=	ชาмуไร7			

BLOCKING 22

บทละคร

ชาмуไรคนที่ 1 ▲ 1 ย่า.....(เดินวนรอบตัวเองพร้อมออกท่าทางพร้อมต่อสู้)
 งู 1 ■ 1 (ร้ายมนต์ใส่) ชินเมโจได้ ชินเมโจได้
 ชาмуไรคนที่ 1 ▲ 2 ■ 2 เหนอ..... (เดินเซออกจากฉาก)

ภาพที่ 207 การเคลื่อนไหวนบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 22

คำอธิบายเพิ่มเติม

●	=	พระราชา	●	=	สนม
●	=	พระราชินี	●	=	ทหาร
▲	=	ชาмуไร1	▲	=	ชาмуไร2
▲	=	ชาмуไร3	▲	=	ชาмуไร4
▲	=	ชาмуไร5	▲	=	ชาмуไร6
▲	=	ชาмуไร7	■	=	งู 1

BLOCKING 23

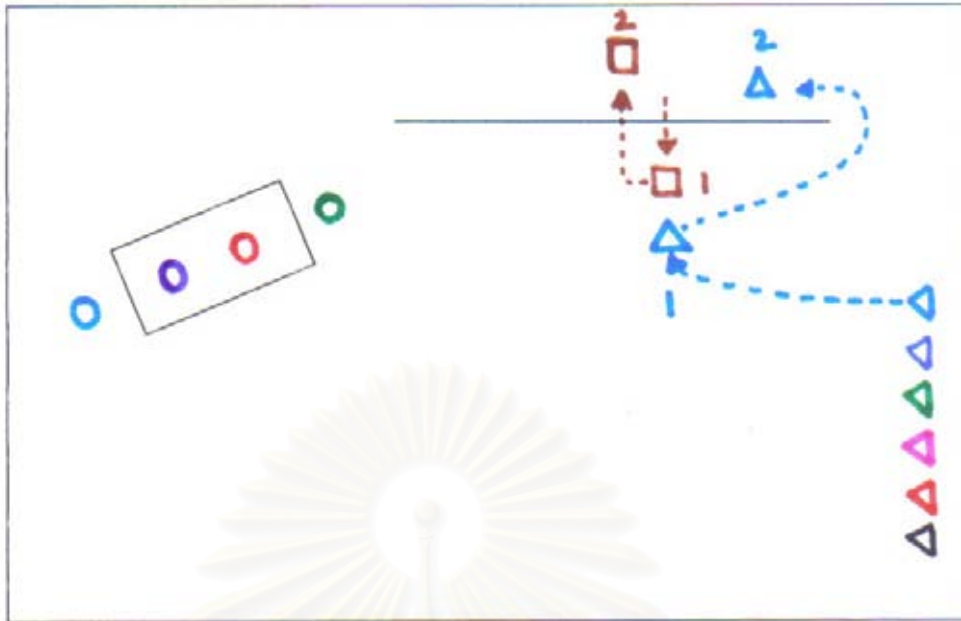
บทละคร

▲ 1 ชาмуไรคนที่ 2 เข้าไปต่อสูั

ชาмуไรคนที่ 2 ตีต ูๆๆๆๆ ไซ่ (ตั้งท่าต่อสู้)

งู 2 ■ 1 (พ่นลมเหม็นใส่) แฮ่

ชาмуไรคนที่ 2 ชิวก (อาเจียนและเซออกจากฉาก) ▲ 2 / ■ 2

ภาพที่ 208 การเคลื่อนไหวนบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 23

คำอธิบายเพิ่มเติม

●	=	พระราชา	●	=	สนม
●	=	พระราชินี	●	=	ทหาร
▲	=	ชาмуไร 2	▲	=	ชาмуไร 3
▲	=	ชาмуไร 4	▲	=	ชาмуไร 5
▲	=	ชาмуไร 6	▲	=	ชาмуไร 7
■	=	งู 2			

BLOCKING 24

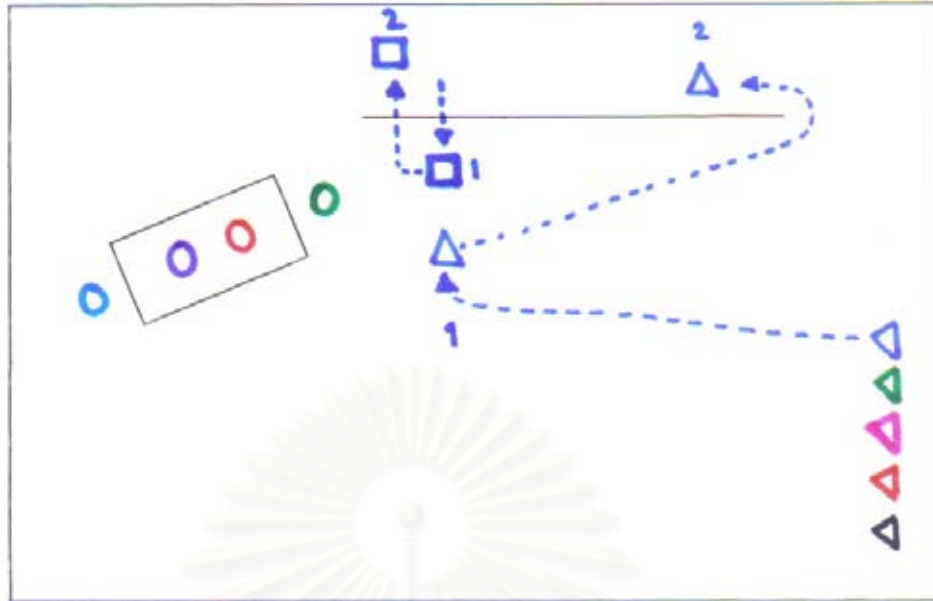
บทละคร

▲ 1 ชาмуไรคนที่ 3 เข้าไปต่อสู้

ชาмуไรคนที่ 3 ตี๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไซ้ (ตั้งท่าต่อสู้และชี้ไปทางขวาของตน) นั่นอะไรนะ
 งู 3 ■ 1 (ชี้ไปทางขวาของตน) ยูเอ็ฟโอ

ชาмуไรคนที่ 3 มองตามและเฉลอ จนโดนงูกที่หัว

ชาмуไรคนที่ 3 โอ้ย.....(เดินเซออกจากฉาก) ▲ 2 / ■ 2

ภาพที่ 209 การเคลื่อนไหวนบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 24

คำอธิบายเพิ่มเติม

●	=	พระราชา	●	=	สนม
●	=	พระราชินี	●	=	ทหาร
▲	=	ชาмуไร3	▲	=	ชาмуไร4
▲	=	ชาмуไร5	▲	=	ชาмуไร6
▲	=	ชาмуไร7	■	=	งู 3

BLOCKING 25

บทละคร

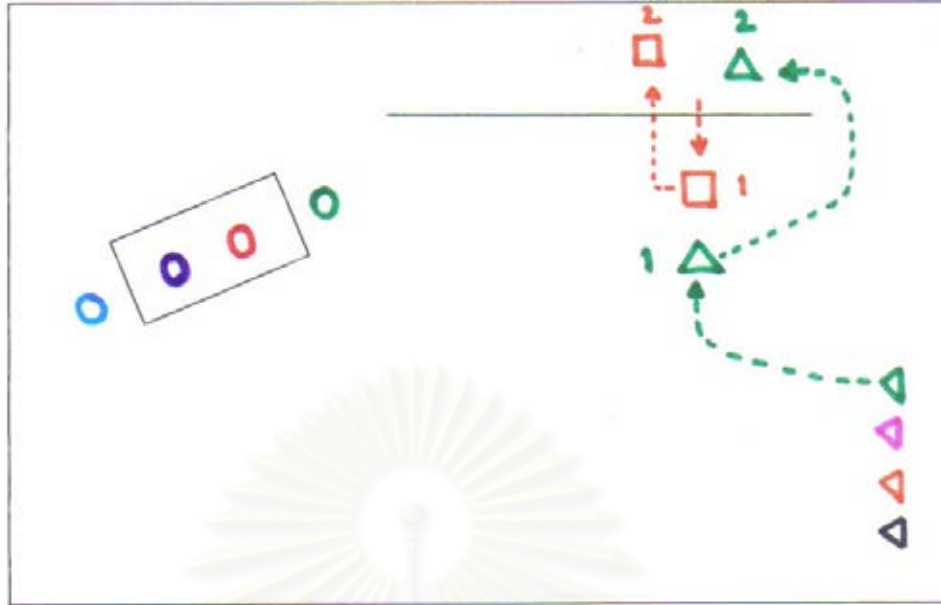
▲ 1 ชาмуไรคนที่ 4 เข้าไปต่อสูั้

ชาмуไรคนที่ 4 ตีตึ่ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ใ้ (ตั้งท่าต่อสู้และตั้งทำยิงฉุบ)

งู 6 ■ 1 เป่า เป่า เป่า เป่ายิงฉุบ ฉุบ ฉุบ (ออกกระดาดทุกครั้ง)

ชาмуไรคนที่ 4 เป่ายิงฉุบ ออกค้อนทุกครั้งเลยแพ้ และโดนงูฉกหัว

ชาмуไรคนที่ 4 ไ้ย.....(เดินเซออกจากฉาก) ▲ 2 / ■ 2

ภาพที่ 210 การเคลื่อนไหวนบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 25

คำอธิบายเพิ่มเติม

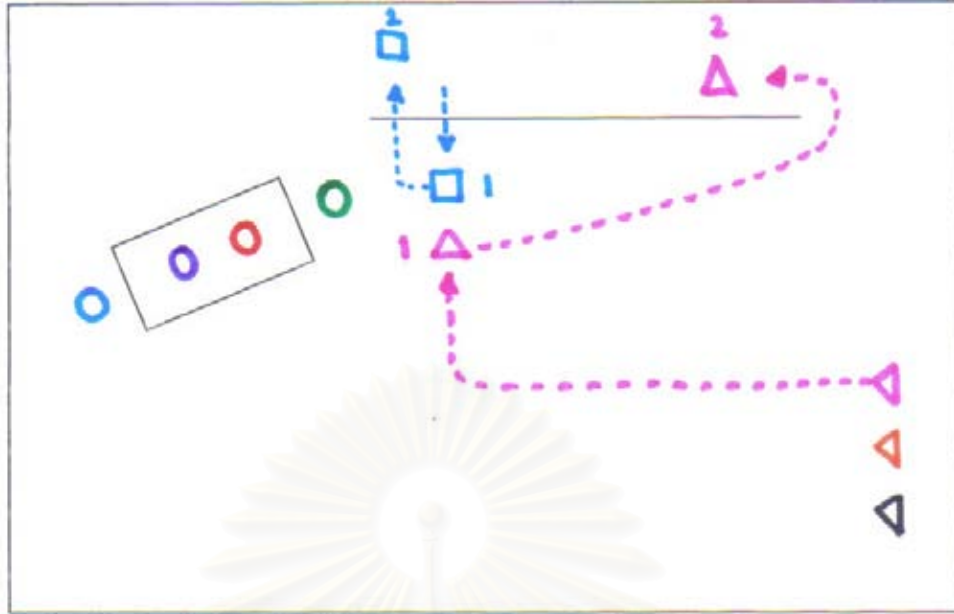
●	=	พระราชา	●	=	สนม
●	=	พระราชินี	●	=	ทหาร
▲	=	ชาмуไร4	▲	=	ชาмуไร5
▲	=	ชาмуไร6	▲	=	ชาмуไร7
■	=	งู 6			

BLOCKING 26

บทละคร

ชาмуไรคนที่ 5 ▲ 1 ดีด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไช้ (วาดลวดลายมากไปเปลอเอาตาบักขาตนเอง)อ้าย.....
(ร้องด้วยความเจ็บปวดและเดินออกจากฉากไป)

■ 1 งู 4 ตั้งท่าเตรียมต่อสู้ แต่ชาмуไรเอามีดบักขาตนเอง งูจึงได้แต่มองด้วยความง / ■ 2 ▲ 2

ภาพที่ 211 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 26

คำอธิบายเพิ่มเติม

● (purple)	=	พระราชา	● (green)	=	สนม
● (red)	=	พระราชินี	● (cyan)	=	ทหาร
▲ (magenta)	=	ชาмуไร5	▲ (orange)	=	ชาмуไร6
▲ (black)	=	ชาмуไร7	■ (cyan)	=	งู 4

BLOCKING 27

บทละคร

▲ 1 ชาмуไรคนที่ 6 เข้าไปต่อสูั

ชาмуไรคนที่ 6

ตี๊ด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไฮ่ (ตั้งท่าต่อสู้)

งู 7

■ 1 (โยนเหรียญลงพื้น) เฮ้ย ตังค์ตก

ชาмуไรคนที่ 6

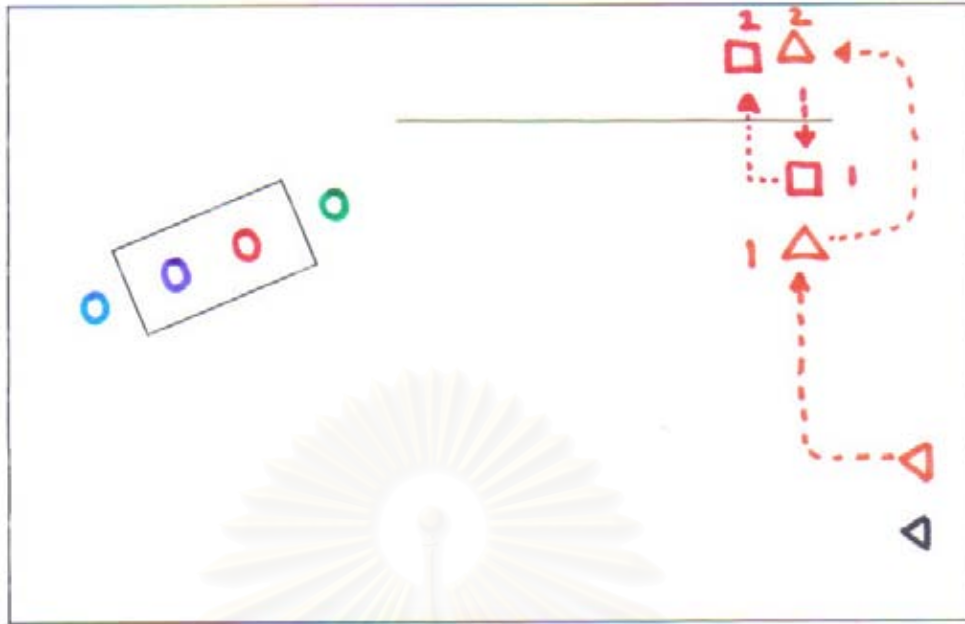
ไหน ๆ ๆ ๆ (ก้มหน้าหาเหรียญ)

งู 7

(จก) นี่แหละ

ชาмуไรคนที่ 6

อ้าย.....(เดินเซออกจากฉาก) ▲ 2 / ■ 2

ภาพที่ 212 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 27

คำอธิบายเพิ่มเติม

- = พระราชา
- = พระราชินี
- ▲ = ชามูไร 6
- = ภู 7
- = สนม
- = ทหาร
- ▲ = ชามูไร 7

BLOCKING 28

บทละคร

▲ 1 ชามูไรคนที่ 7 เข้าไปต่อสู้

ชามูไรคนที่ 7 ตีตึ๊งๆๆๆๆๆ ไซ่ (ตั้งท่าต่อสู้และมองหาว่าศัตรูอยู่ที่ไหน ■ 1 พองู 5 ออกมา ก็ตกใจวิ่งหนีไป) ร้าย ตกใจ ตกใจ

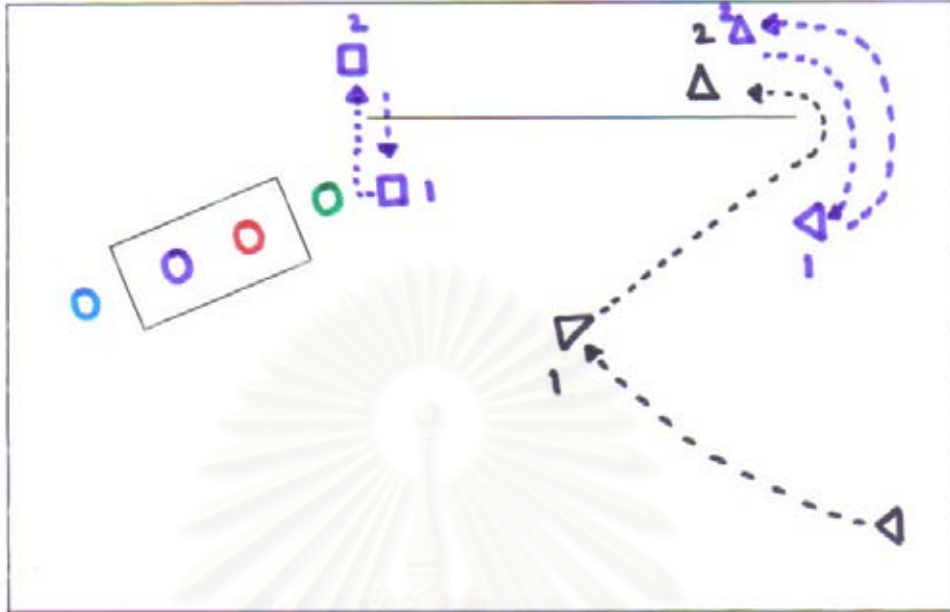
ภู 5 มองด้วยความม่งและออกจากฉากไป ▲ 2 / ■ 2

เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นในเวลารวดเร็ว โดยใช้เพลงบรรเลงจังหวะสนุกๆ มีกลิ่นไอญี่ปุ่น

คลอตลอด

ชามูไรคนที่ 1 เดินออกมา ▲ 1

ชาวมุไรคนที่ 1 อาโน พวกเราทุกคนสู้ไม่ไหวจริง ๆ ซาโยนาระ..(เดินจากไป) ▲ 2

ภาพที่ 213 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 28

คำอธิบายเพิ่มเติม

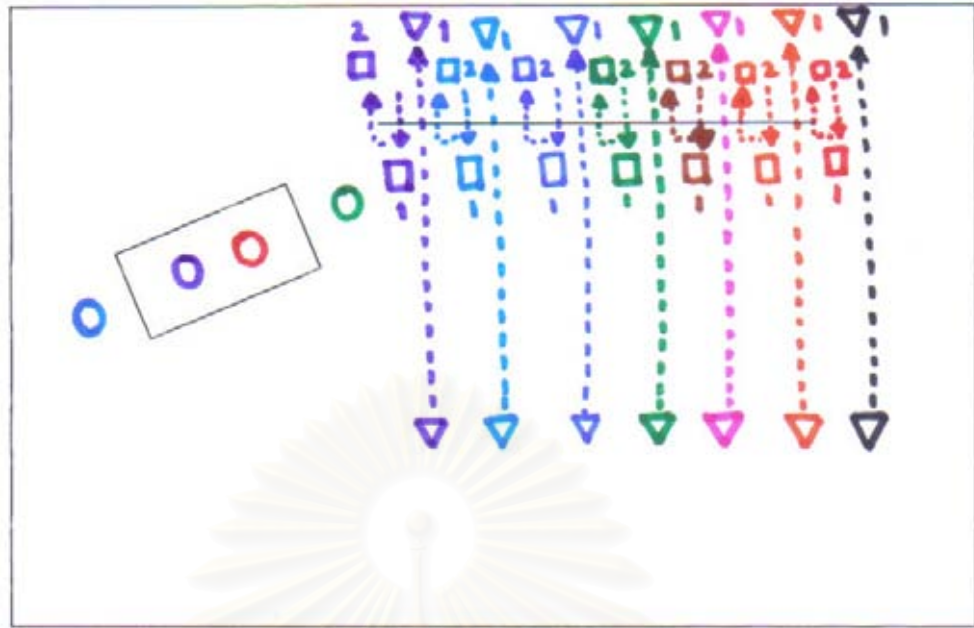
- = พระราชา
- = พระราชินี
- ▲ = ชาวมุไร 1
- = งู 5
- = สนม
- = ทหาร
- ▲ = ชาวมุไร 7

BLOCKING 29

บทละคร

ทหาร เจ็ดสิงห์แดนเสือจากรัฐเท็กซัสขอเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า ▲ 1 group seven (เจ็ดสิงห์ฯ)

เจ็ดสิงห์ฯเฮลโล่ วีอาร์ (พูดพร้อมกัน) เจ็ดสิงห์แดนเสือ ฟรอมเท็กซัส

ภาพที่ 215 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 30

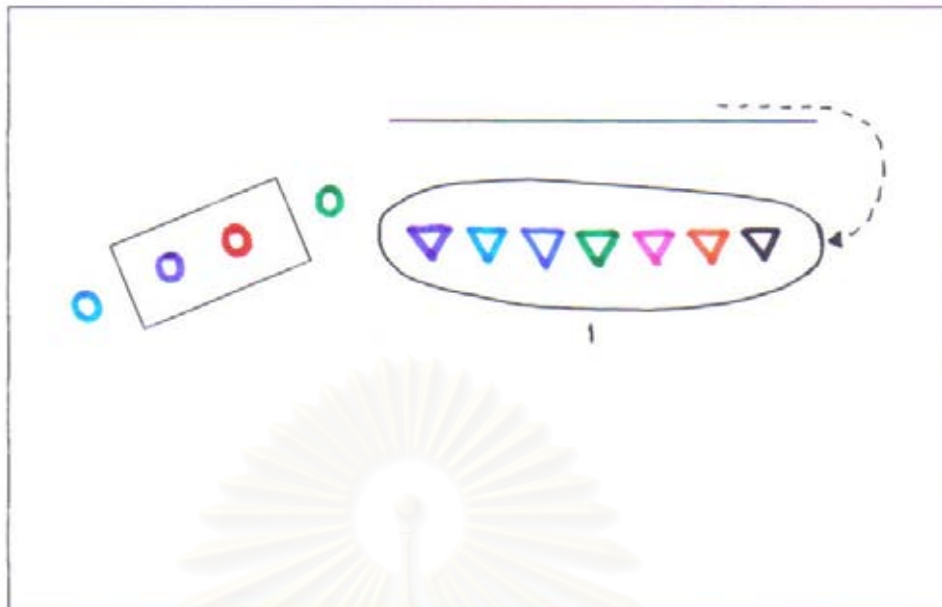
คำอธิบายเพิ่มเติม

●	=	พระราชา	●	=	สนม
●	=	พระราชินี	●	=	ทหาร
▲	=	เจ็ดสิงห์ 1	▲	=	เจ็ดสิงห์ 2
▲	=	เจ็ดสิงห์ 3	▲	=	เจ็ดสิงห์ 4
▲	=	เจ็ดสิงห์ 5	▲	=	เจ็ดสิงห์ 6
▲	=	เจ็ดสิงห์ 7	■	=	สูง 1
■	=	สูง 2	■	=	สูง 3
■	=	สูง 4	■	=	สูง 5
■	=	สูง 6	■	=	สูง 7

BLOCKING 31

บทละคร

ทหาร คนแคะทั้งเจ็ดจากเมืองของสนโนไวท์ขอเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า ▲1 group seven(คนแคะ)
 คนแคะ (เดินเต้านเข้ามาและร้องเพลงพร้อมกัน) ไฮไฮ ไฮไฮ เสร็จงานแล้วจึง ไฮไฮ ตื่อ ตืด ตืด ตื่อ ตื่อ ตืด ตืด ตื่อ ตื่อ ตืด (ทำทำนองที่เหลือพร้อมกันและโค้งคำนับ)

ภาพที่ 216 การเคลื่อนไหวนบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 31

คำอธิบายเพิ่มเติม

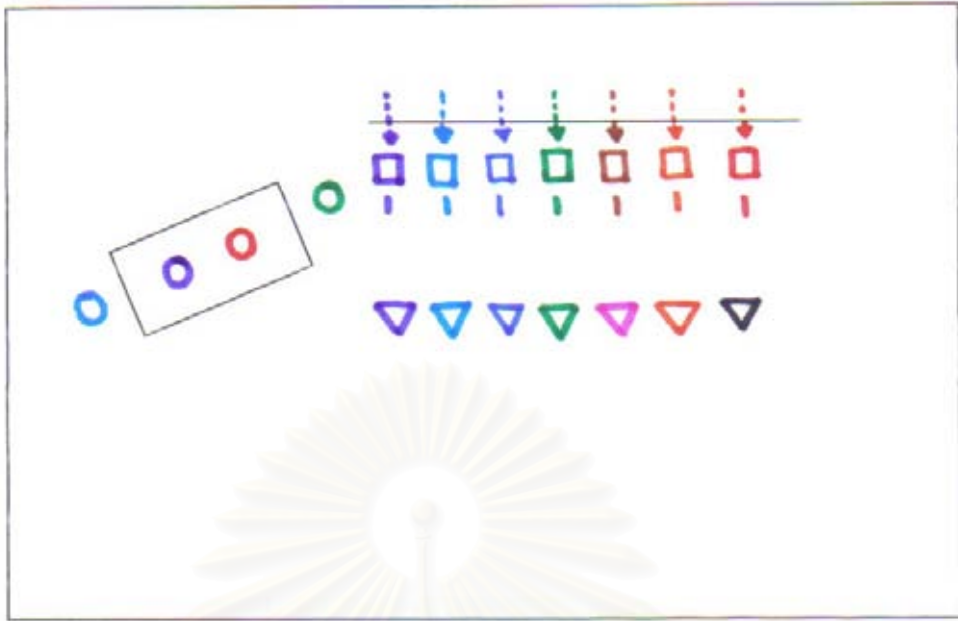
●	=	พระราชา	●	=	สนม
●	=	พระราชินี	●	=	ทหาร
▲	=	คนแคะ 1	▲	=	คนแคะ 2
▲	=	คนแคะ 3	▲	=	คนแคะ 4
▲	=	คนแคะ 5	▲	=	คนแคะ 6
▲	=	คนแคะ 7			

BLOCKING 32

บทละคร

คนแคะทั้งเจ็ด เดินจากฝั่งขวาไปฝั่งซ้าย เดินร้องเพลงมา พอมาถึงก็ตั้งป้อมและพญางูทั้งเจ็ด หัวก็เข้ามารอ ■ 1 ▲ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1

คนแคะทั้งเจ็ดเดินเข้าไปหาและกระโดดพยายามเอาไม้ตั้งให้ถึง แต่กระโดดเท่าไรก็ไม่ถึง

ภาพที่ 217 การเคลื่อนไหวนบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 32

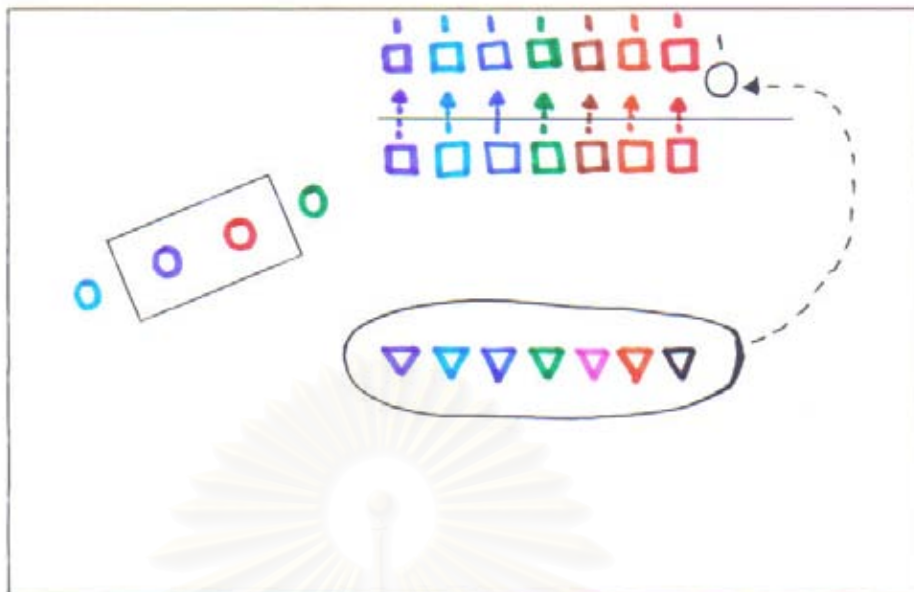
คำอธิบายเพิ่มเติม

●	=	พระราชา	●	=	สนม
●	=	พระราชาินี	●	=	ทหาร
▲	=	คนแคะระ 1	▲	=	คนแคะระ 2
▲	=	คนแคะระ 3	▲	=	คนแคะระ 4
▲	=	คนแคะระ 5	▲	=	คนแคะระ 6
▲	=	คนแคะระ 7	▲	=	งู 1
■	=	งู 2	■	=	งู 3
■	=	งู 4	■	=	งู 5
■	=	งู 6	■	=	งู 7

BLOCKING 33

บทละคร

คนแคะระจิ้งจอกน้อย ๆ เดินออกจากฉากไป ▲ 1 group seven (คนแคะระ) ■ 1 / ■ 1
 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1

ภาพที่ 218 การเคลื่อนไหวนบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 33

คำอธิบายเพิ่มเติม

●	=	พระราชา	●	=	สนม
●	=	พระราชินี	●	=	ทหาร
▲	=	คนแคะระ 1	▲	=	คนแคะระ 2
▲	=	คนแคะระ 3	▲	=	คนแคะระ 4
▲	=	คนแคะระ 5	▲	=	คนแคะระ 6
▲	=	คนแคะระ 7	▲	=	งู 1
■	=	งู 2	■	=	งู 3
■	=	งู 4	■	=	งู 5
■	=	งู 6	■	=	งู 7

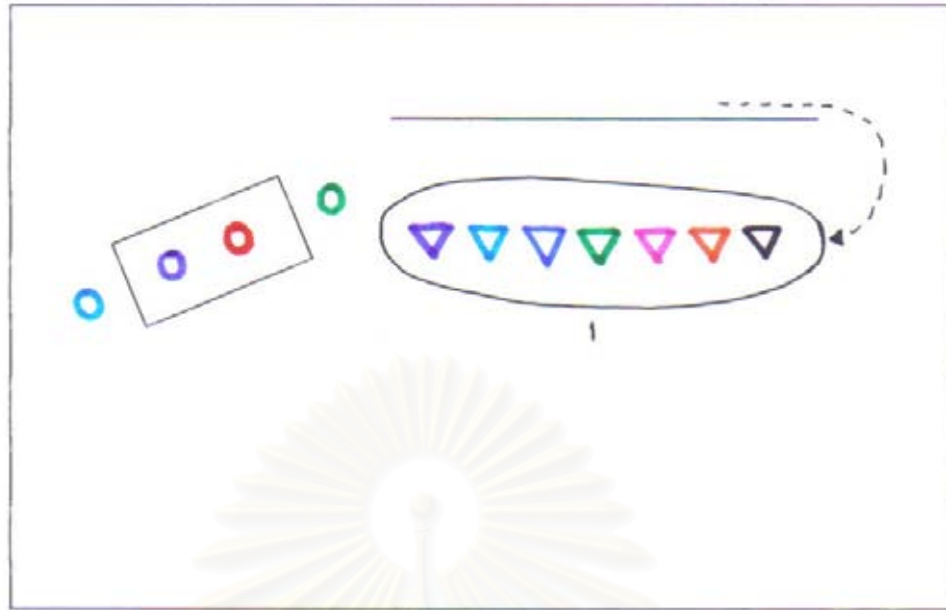
BLOCKING 34

บทละคร

ทหาร พนักงานเซเว่นอีเลฟเว่น ขอเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า ▲ 1 group seven (พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น)

พนักงานฯ (เดินขึ้นมาทั้ง 7 คน ยิ้มให้พระราชาและพระราชินี ทำท่าขยับหมวกและพุดพร้อมกัน ชานี้คืออดีตแบบเซเว่นอีเลฟเว่นดั้งเดิม) รับขนมจีบ ซาลาเปาเพิ่มไหมคะ/ครับ

พระราชา (ตะโกนสุดเสียง) ออกไป

ภาพที่ 219 การเคลื่อนไหวนบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 34

คำอธิบายเพิ่มเติม

●	=	พระราชา	●	=	สนม
●	=	พระราชินี	●	=	ทหาร
▲	=	พนักงาน 1	▲	=	พนักงาน 2
▲	=	พนักงาน 3	▲	=	พนักงาน 4
▲	=	พนักงาน 5	▲	=	พนักงาน 6
▲	=	พนักงาน 7			

BLOCKING 35

บทละคร

พนักงานฯ (ทั้งหมดพูดและยกมือไหว้) ขอขอบคุณค่ะ ▲(พนักงาน 1) / ▲ 1 group of six (พนักงานเซเวน-อีเลฟเว่นที่เหลือ) (ทุกคนเดินออก เหลือหัวหน้าไว้หนึ่งคนและพูดว่า) โอกาสหน้าเชิญใหม่ นะคะ (หัวหน้ายกมือไหว้) ▲ 2

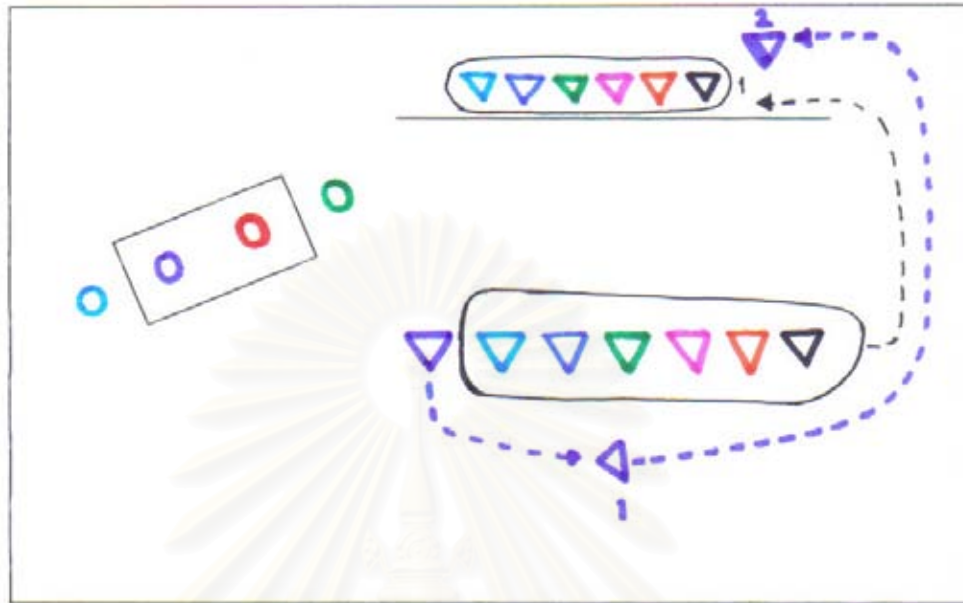
พระราชา (ตะโกนสุดเสียง) ไม่มีใครดีไปกว่านี้แล้วเหอฮะทหาร

ทหาร กลุ่มจีเจ็ดอันประกอบไปด้วยประเทศมหาอำนาจ อันได้แก่ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมนี อิตาลี ญี่ปุ่น และรัสเซีย กำลังส่งกองกำลังต่างชาติมาช่วยพระเจ้าข้า

พระราชา แล้วทำไมยังไม่มา

ทหาร ยังเดินทางมาไม่ถึงพระเจ้าข้า

พระราชินี กว่ากลุ่มจีเจ็ดจะมาถึง เจ้าหญิงของเรามีต้องโดนงูยักษ์จับกินไปแล้วเหวอ (ร้องไห้) ฮือ....
 พระราชา (ตะโกน) ไม่มีใครกล้าอาสาอีกแล้วเหวอ

ภาพที่ 220 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 35

คำอธิบายเพิ่มเติม

●	=	พระราชา	●	=	สนม
●	=	พระราชินี	●	=	ทหาร
▲	=	พนักงาน 1	▲	=	พนักงาน 2
▲	=	พนักงาน 3	▲	=	พนักงาน 4
▲	=	พนักงาน 5	▲	=	พนักงาน 6
▲	=	พนักงาน 7			

BLOCKING 36

บทละคร

ลูกหมาที่เรียกตัวเองว่าลูกหมาสามตัวเดินเข้ามา ♠ 1 / ♥ 1 / ♣ 1

ลูกหมา 1 พวกเราขออาสา

ทุกคนเงยบมองเป็นทางเดียวกัน และระเบิดเสียงหัวเราะพร้อมกันออกมา ยกเว้นพระราชา กับพระราชินี

ทหาร	เจ้านี่นะ
พระราชชา	เจ้าเป็นใคร
ลูกหาม 2	พวกเราเป็นลูกหาม
พระราชินี	(หัวเราะเบาๆ) เจ้าบอกว่าพวกเจ้าเป็นอะไรนะ
ลูกหาม 3	พวกเราเป็นลูกหาม พระเจ้าข้า
ลูกหาม 1	พวกเราจะขออาสาไปรับตัวเจ้าหญิงกลับมา

ทุกคนหัวเราะดังกว่าเดิม ยกเว้นพระราชากับพระราชินี

พระราชชา ● 1 เจ้าหนู เรียกตัวเองให้ถูก ๆ หน่อย พวกเจ้าเป็นลูกหามา ไม่ใช่ลูกหาม

ทุกคนหัวเราะ ยกเว้นพระราชากับพระราชินี

ลูกหาม 1,2,3	พวกเราเป็นลูกหาม
ทหาร	แต่ชื่อตัวเองยังเรียกไม่ถูก ● 1 แล้วยังมีหน้ามาอาสาไปปราบพญางูยักษ์อีก กลับบ้านไป ไป ● 2
พระราชชา	พูดถึงพญางูยักษ์ พวกเจ้าสู้มันไม่ได้หรอก กลับไปตีกว่า
ลูกหาม 1,2,3	ยังไม่ได้สู้ ทำไมถึงบอกว่าสู้ไม่ได้
พระราชชา	(หันมองหน้าพระราชินี) เอาจี๋ บอกข้ามาซิ ว่าทำไมเจ้าถึงเรียกตัวเองว่าลูกหาม
ลูกหาม 1	เรามีได้เรียกพระเจ้าข้า แต่คุณครูของเขาคือคนเรียก
พระราชินี	คุณครูอะไร
ลูกหาม 2	คุณครูย่าฮุก พระเจ้าข้า
พระราชชา	ว่าแล้วเสีย
พระราชินี	คุณครูย่าฮุกเป็นใครหรือเพคะ
พระราชชา	คุณครูย่าฮุกเป็นครูใหญ่และเป็นครูคนเดียวในโรงเรียนที่อยู่ไกลสุดชายแดนนู่นนั่นะ เด็กที่ไร้ พ่อขาดแม่ส่วนใหญ่จะถูกส่งไปเรียนกับแกที่นั่น ปัญหาของแกก็คือ แกชอบลงทะเลเบียนชื่อ นักเรียนผิบบ่อย ๆ เช่น ชอบสลัดอักษรกัน ประมาณว่า ลูกหามา ก็เป็นลูกหาม ลูกนก ก็เป็น ลูกนก ประมาณนี้ยะ
พระราชินี	อ้อ อย่างนี้เอง
พระราชชา	พวกเจ้าเป็นเด็กกล้าหาญมาก แล้วหน้าตาก็เหมือนกันอย่างกับแกะ เอ๊ย อย่างกับหมาที่เดียว เจ้าชื่ออะไรกันบ้าง ● 2
ลูกหาม 1	หม่อมฉันเป็นพี่คนโต ชื่อหามจ้าวพระเจ้าข้า
ลูกหาม 2	หม่อมฉันเป็นคนรอง ชื่อแบกหามพระเจ้าข้า
ลูกหาม 3	และหม่อมฉันเป็นน้องคนเล็ก ชื่อหามรุ่งหามคำพระเจ้าข้า

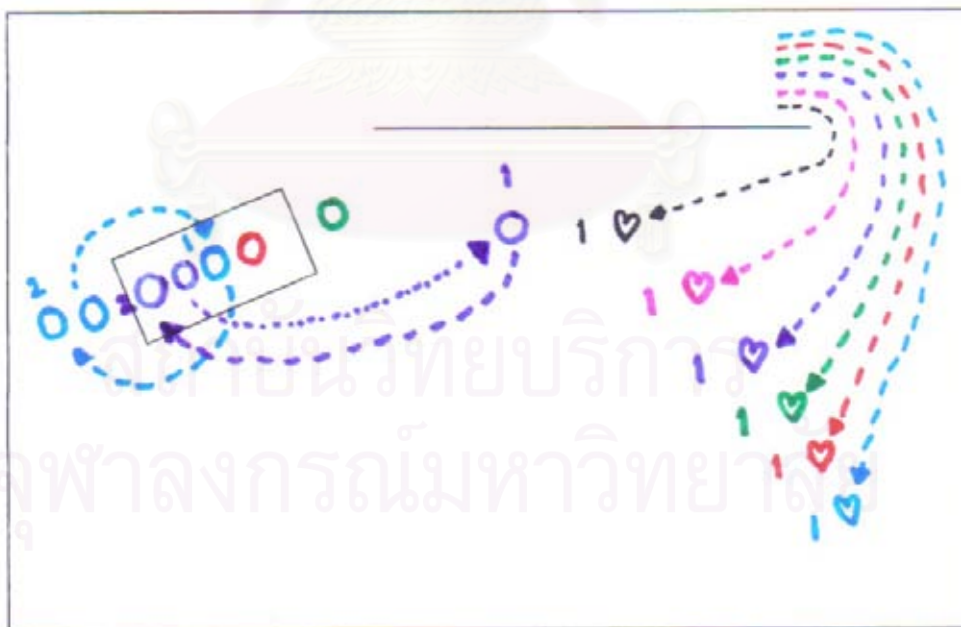
ทุกคนหัวเราะ ยกเว้นพระราชากับพระราชินี

พระราชินี เอาจี้ ข้าจะให้เสื้อเกราะเจ้าคนละตัว พองานเสร็จแล้วนำมาคืนข้าด้วย ... เอ่อ...ไม่เป็นไร
 เจ้าคงนำมาส่งคืนข้าไม่ได้ เอาไว้ข้าจะส่งคนไปแกะกลับมาเอง แต่ว่าแค่สามคนคงจะถ่วง
 เวลาได้ไม่นาน... เอ๊ยไม่ใช่ คงจะสู้ได้ไม่สมศักดิ์ศรี ข้าจะให้คนของข้าไปช่วยเจ้าให้ครบ 7 คน
 ลูกหาม 1 มิได้พระเจ้าข้า พวกเรามีเพื่อนร่วมโรงเรียนมาช่วยด้วย

ลูกหามหนึ่งผิวปาก และร้องโห่ ๗ เรียกเพื่อนให้ออกมา โดยมีหมี หมู หนู เดินออกมาทีละตัว ♥ 1

พระราชินี นั่นคงจะเป็นลูกหมี
 ลูกหมี มิได้พระเจ้าข้า หม่อมฉันคือลูกหมี ♥ 1
 ลูกหมู หม่อมฉันคือลูกหมู ♥ 1
 ลูกหนู และหม่อมฉันคือ...
 ทุกคน ลูกหนู
 ลูกหนู ลูกต้องแล้วครับ

ทุกคนหัวเราะ ยกเว้นพระราชากับพระราชินี

ภาพที่ 221 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 36

คำอธิบายเพิ่มเติม

● (purple)	=	พระราชินี	● (green)	=	สนม
● (red)	=	พระราชินี	● (cyan)	=	ทหาร
● (black)	=	ลูกหาม 1	♥ (pink)	=	ลูกหาม 2
♥ (purple)	=	ลูกหาม 3	♥ (green)	=	ลูกหิม
♥ (red)	=	ลูกหุ้ม	♥ (cyan)	=	ลูกหูน

BLOCKING 37

บทละคร

พระราชินี ● 1 จะไหวหรือเพคะ เด็กพวกนี้ท่าทางแปลก ๆ เป็นลูกหามา ลูกหมี ลูกหุ้ม และลูกหูนดี ๆ ไม่ชอบ กลับอยากเป็น ลูกหาม ลูกหิม ลูกหุ้มและลูกหูน

พระราชินี ช่างเถอะ ไม่ต้องไปห่วงใคร ห่วงลูกเราคนเดียวก็พอ ● 2 (หันไปพูดกับลูกหามและเพื่อน ๆ) แล้วอีกคนหนึ่งล่ะ

ลูกหาม 1 ไม่มีหรอกพระเจ้าข้า เรามากันแค่หกคน

ทหาร งั้นพวกเอ็งก็ตายแน่ ๆ ขนาดพวกมืออาชีพเขามากันเจ็ดคนยังเอาชนะมันไม่ได้เลย ประสาอะไรกับพวกกระเปี้ยกแค่ 6 คน พระราชาพระเจ้าข้า หม่อมฉันว่าอย่าได้ส่งพวกนี้ไปเลยนะ พระเจ้าข้า จะเป็นการเสียเกียรติเปล่า ๆ ● 1 มันคงหวังรวยทางลัดอยากแต่งงานกับเจ้าหญิงนะพระเจ้าข้า ● 2

ภาพที่ 222 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 37

คำอธิบายเพิ่มเติม

●	=	พระราชา	●	=	สนม
●	=	พระราชินี	●	=	ทหาร
●	=	ลูกหาม 1	●	=	ลูกหาม 2
●	=	ลูกหาม 3	●	=	ลูกหาม
●	=	ลูกหาม	●	=	ลูกหาม

BLOCKING 38

บทละคร

พระราชา ทำไม หรือเจ้าจะไปเอง (หันไปมองคนอื่น ๆ) หรือเจ้า เจ้า เจ้า เจ้า ● 1 เหาเข้าจริงก็เก่ง แต่ปากทั้งนั้น ในเมื่อไม่มีใครกล้าอาสาเหมือนเจ้า 6 ตัวนี้ ก็อย่าได้มาทักท้วงห้ามปรามใด ๆ (พูดกับลูกหามและเพื่อน ๆ) เหาละ ข้าขอแต่งตั้งให้พวกเจ้าเป็นอัศวิน และรีบไปนำตัวเจ้าหญิงกลับมาโดยเร็ว

พระราชาเดินออกจากฉากไป และพระราชินีและคนอื่น ๆ ก็เดินตามออกไป ● 2 / ● 1 / ● 1 / ● 1

การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking)

ภาพที่ 223 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 38

คำอธิบายเพิ่มเติม

●	=	พระราชา	●	=	สนม
●	=	พระราชินี	●	=	ทหาร
●	=	ลูกหาม 1	●	=	ลูกหาม 2
●	=	ลูกหาม 3	●	=	ลูกหีม
●	=	ลูกหุ้ม	●	=	ลูกหูน

BLOCKING 39บทละคร

ลูกหามและสหายเดินออก ♡ 1 group (ลูกหามและสหาย)

ภาพที่ 224 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 39

คำอธิบายเพิ่มเติม

●	=	ลูกหาม 1	●	=	ลูกหาม 2
●	=	ลูกหาม 3	●	=	ลูกหีม
●	=	ลูกหุ้ม	●	=	ลูกหูน

BLOCKING 40

บทละคร

ฉากที่ 3 ถ้าพญายักษ์ ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 ■ 1 ■ 1 ■ 1

พญางค์น้อย ๆ เคลื่อนตัวเข้ามาจากฉากอย่างช้า ๆ 6 หัว เหมือนกำลังแอบใครอยู่ เสียง v.o. ของเจ้าหญิงดังมาแต่ไกล

v.o.เจ้าหญิง หยุณะ อยู่ไหนกันหมด มาให้เราโป้งซะดี ๆ ■ 1

พญางค์หัวสุดท้ายน้อย ๆ โผล่หน้าเข้ามา

๗ 7 (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ

พญางค์ทุกหัวหดตัวลงให้เงียบที่สุด

๗ 2 ข้าบอกแล้วว่าให้เอาแต่เงินทองมา ดันคิดจะจับเจ้าหญิงมาเป็นตัวประกัน แล้วเป็นไง(ผลอเสียงดัง)

๗ 3 (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ (ท้องร้อง) คร่อม....

๗ 2 (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ (ท้องร้อง) คร่อม.... ข้าก็หิวเหมือนกัน

๗ 4 ข้าว่านะ ถ้าวันนี้พระราชากับพระราชินีไม่ส่งใครมาช่วยเจ้าหญิง เราฆ่าเจ้าหญิงกินเลยดีไหมเพ่

๗ 1 ทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก

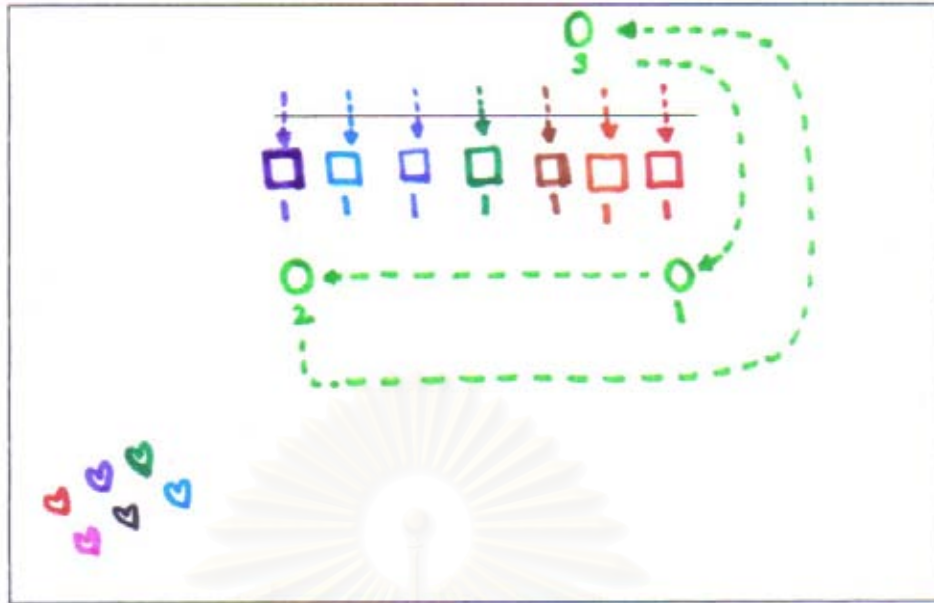
๗ 5 ทำไมจะไม่ได้ พี่จะคิดสูบนางไว้คนเดียวนะซี

๗ 6 หรือว่ากะสูบทั้งนาง สูบทั้งเงิน

๗ ทุกตัว ไซ้ ๆ

๗ 1 (ตะโกน) เงียบ ข้าบอกให้เงียบ ตกลง ถ้าภายในวันนี้พระราชากับพระราชินีไม่ส่งใครมาช่วยเจ้าหญิง พวกเราจะ...จะ.....จะ.....

เจ้าหญิง ● 1 โป้งแปะ ● 2 หาทุกคนเจอแล้ว ต่อไปตาเข้าไปแอบบ้างนะ ปิดตาเร็ว เอาละนะ (เดินออกไปพร้อมกับตะโกนนับไปด้วย) ● 3 1..2..3..4..5...

ภาพที่ 225 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 40

คำอธิบายเพิ่มเติม

♥	=	ลูกหาม 1	♥	=	ลูกหาม 2
♥	=	ลูกหาม 3	♥	=	ลูกหิม
♥	=	ลูกหุ่ม	♥	=	ลูกหูน
●	=	เจ้าหญิง	■	=	สูง 1
■	=	สูง 2	■	=	สูง 3
■	=	สูง 4	■	=	สูง 5
■	=	สูง 6	■	=	สูง 7

BLOCKING 41

บทละคร

สูงทุกหัวมองหน้ากัน และถอนหายใจพร้อมกัน และค่อย ๆ ผลุบออกไป

■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1

ทางด้านผู้ชม บรรดาลูกหามกับสหายกำลังค่อย ๆ ย่องเข้ามาในถ้ำของพญางูยักษ์ มีซาวน์เสียงท้อร้องดังเป็นระยะ ๆ

ลูกหูน (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ เจ้าหญิงกำลังหลับ ดุสิ กรนใหญ่เสียว

ลูกหิม (ตบหัวเบาๆ) ทะลึ่ง ในโลกนี้มีเจ้าหญิงที่เหนกรนแล้ว เสียพิคเจอร์หมด

ทุกตัว(ยกเว้นลูกหาม 1)

เสียภาพลักษณ์

- ลูกหาม 1 (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ ฉันว่าน่าจะเป็นเสียงห้องของพวกงูยักษ์รึอะไรนะ
- ลูกหาม 2 ไซ้ ๆ ตั้งแต่เรามาซุ่มดู ยังไม่เห็นมันออกมาหาอาหารเลย
- ลูกหาม 3 หรือจะรอให้พวกมันหิวมากกว่านี้ จะได้ไม่มีแรงต่อสู้
- ลูกหาม 1 ไม่ดีหรือก ไม่เคยได้ยินคำว่าโมโหหิวหรือ
- ลูกหาม 3 ถ้าจั้นเรามาประชุมกันก่อน (มุงหัวกัน)
- ทุกตัว ตกลง

ลูกหามกับสหายเดินทางกันอย่างเบาที่สุด ระหว่างนั้นงูทั้งหมดก็ได้คืบคลานเข้ามาและได้กลืนเหยื่อ

ภาพที่ 226 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 41

คำอธิบายเพิ่มเติม

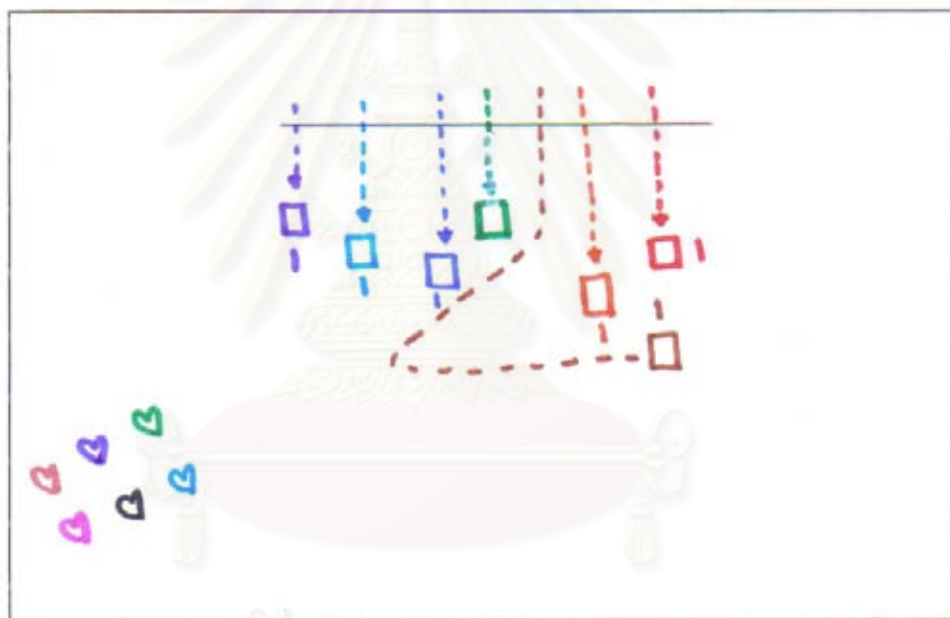
● (black)	=	ลูกหาม 1	♥ (pink)	=	ลูกหาม 2
♥ (purple)	=	ลูกหาม 3	♥ (green)	=	ลูกหิม
♥ (red)	=	ลูกหาม	♥ (cyan)	=	ลูกหูน
● (green)	=	เจ้าหญิง	■ (dark green)	=	งู 1
■ (brown)	=	งู 2	■ (blue)	=	งู 3
■ (cyan)	=	งู 4	■ (purple)	=	งู 5
■ (orange)	=	งู 6	■ (red)	=	งู 7

BLOCKING 42

บทละคร

- ๑ 1 พวกเรา มีเหยื่อกำลังเดินทางมา 1 / 1 / 1 / 1 / 1 / 1 / 1
- ๒ (วอลต์ร่างกาย) อีฟ แอนด์ ดาวันน์ แอนเทิร์น อราว
- ๓ อยากูร์จิ่งว่ามันตัวใหญ่แค่ไหน
- ๔ จะใหญ่ไม่ใหญ่ซ้ำไม่รู้ละ แต่ตอนนี้ข้าหิวจนไล่จะขาดแล้ว
- ๕ จี้ ๆ ๆ พวกมันมาแล้ว

ลูกหมากับสหายก้าวเข้ามาในเวทีอย่างมั่นใจ

ภาพที่ 227 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 42

คำอธิบายเพิ่มเติม

♥	=	ลูกหมาก 1	♥	=	ลูกหมาก 2
♥	=	ลูกหมาก 3	♥	=	ลูกหีม
♥	=	ลูกหูนุ่ม	♥	=	ลูกหูน
■	=	๑ 1	■	=	๑ 2
■	=	๑ 3	■	=	๑ 4
■	=	๑ 5	■	=	๑ 6

■ = ๗

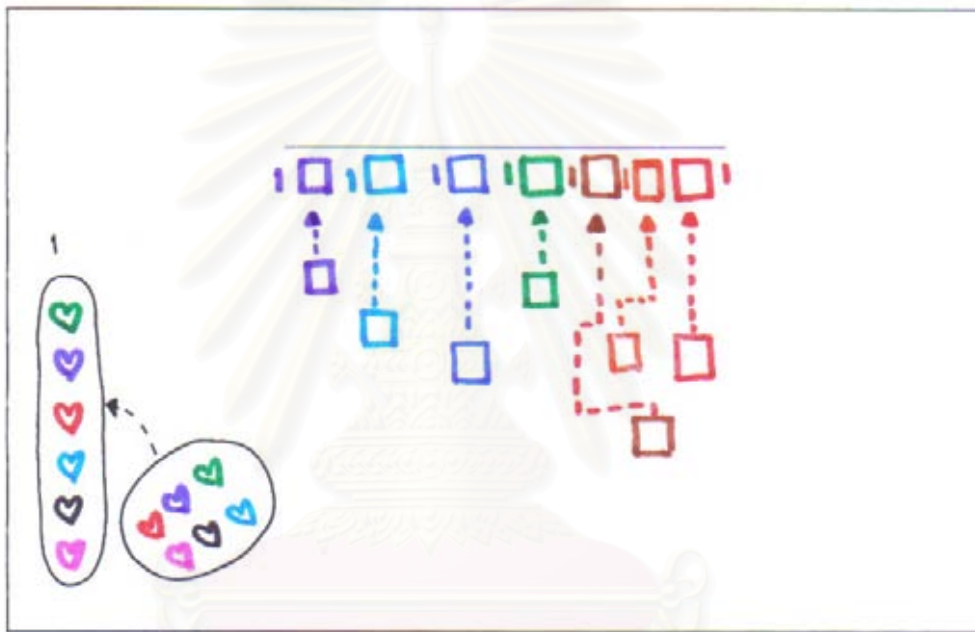
BLOCKING 43

บทละคร

ลูกหาม/สหาย ♠ 1 group (ลูกหามและสหาย) เรามารับตัวเจ้าหญิงคืน

งูกัดตัว ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1

(หัวเราะ) ฮ่า ๆ ๆ ๆ มาให้พวกเรากินละสิไม่ว่า

ภาพที่ 228 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 43

คำอธิบายเพิ่มเติม

♠	=	ลูกหาม 1	♥	=	ลูกหาม 2
■	=	ลูกหาม 3	■	=	ลูกหิม
■	=	ลูกหุ่ม	■	=	ลูกหุน
■	=	๗ 1	■	=	๗ 2
■	=	๗ 3	■	=	๗ 4
■	=	๗ 5	■	=	๗ 6
■	=	๗ 7			

BLOCKING 44

บทละคร

ลูกหาม/สหาย พวกเราตั้งค่าย (ทุกตัวยืนสลับหว่าง ระหว่างงูแต่ละหัว) ♥ 1 group (ลูกหามและสหาย)

งูทุกตัวมองหน้ากันด้วยความงง

งู 1 (นับจำนวนลูกหาม) 1..2...3...4...5...6.... แล้วทำไมมากันแค่หกตัวเองล่ะ

เจ้า 7 อยู่ริมสุดเตรียมพุ่งเข้าหาเหยื่อที่อยู่ริมสุด แต่เจ้า 6 ห้ามไว้

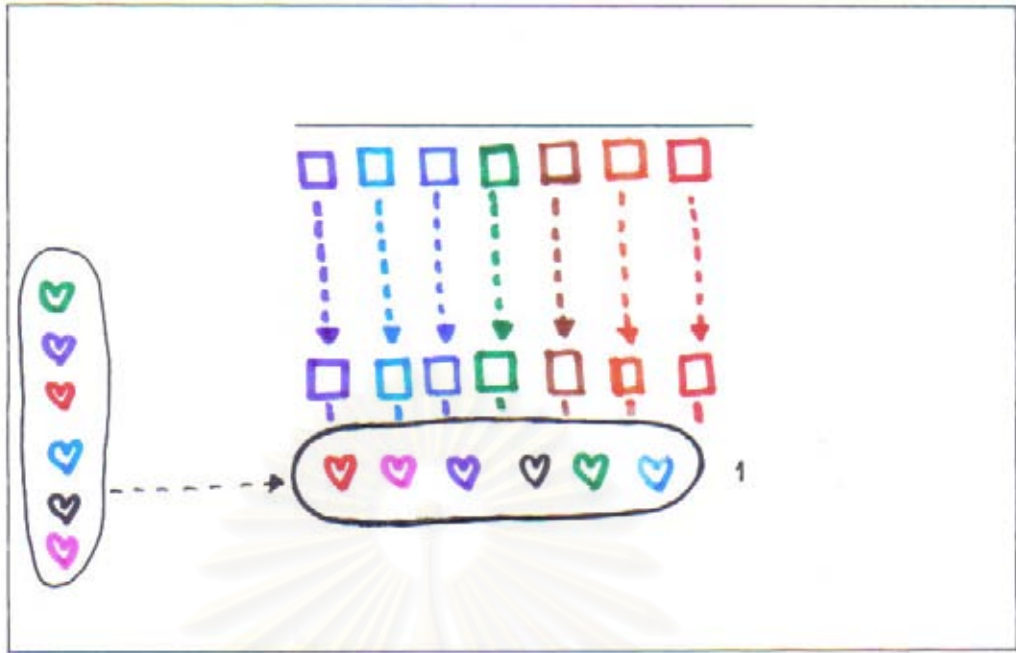
งู 7 ■ 1 ข้าจะกินแล้ว
 งู 6 ■ 1 หยุคนะ ตัวนี้มันต้องของข้าสิ
 งู 7 ตัวริมนี้ข้าจะกินนะ
 งู 6 ของข้านะ
 งู 7 ก็ข้าจะกิน

งู 6 กับ 7 ทำท่าต่อสู้กันและ freeze งู 4 ที่อยู่ริมอีกด้านหนึ่งเตรียมพุ่งเข้าหาเหยื่อที่อยู่ริมอีกด้านหนึ่ง แต่เจ้า 3 ห้ามไว้

งู 5 ■ 1 ข้าก็กินเหมือนกันนะ
 งู 4 ■ 1 หยุคนะตัวนั้นของข้านะ
 งู 5 ตัวริมนี้ของข้าต่างหาก
 งู 4 ของข้า ข้าจอก่อนนะ

งู 5 กับ 4 ทำท่าต่อสู้กันและ freeze และ งู 6 กับ 7 freeze งู 1 ทำท่าจะกระโจนเข้าหาลูกหามตรงกลาง งู 2 และ 3 จับงู 1 เอาไว้

งู 1 ■ 1 ตัวนี้ข้าจะกินแล้วนะ
 งู 2 และงู 3 ■ 1 / ■ 1 หยุคนะ อย่างนี้ก็หารกันไม่ลงตัวนะสิ
 งู 1 ก็ของข้าข้าจะกินนี่

ภาพที่ 229 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 44

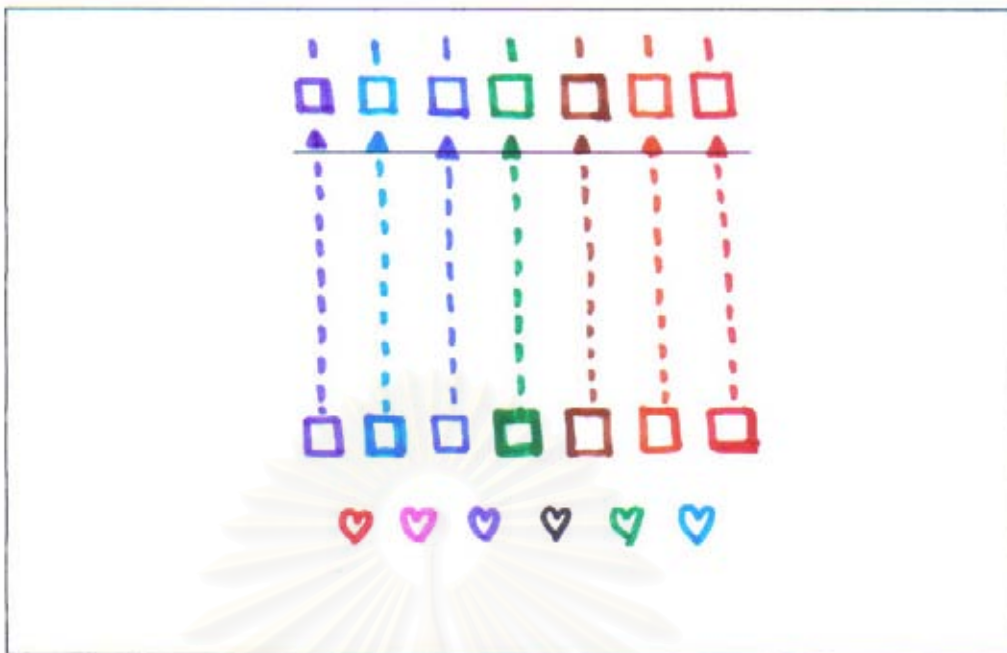
คำอธิบายเพิ่มเติม

♠	=	ลูกหาม 1	♥	=	ลูกหาม 2
♣	=	ลูกหาม 3	♠	=	ลูกหิม
♥	=	ลูกหวม	♣	=	ลูกหุน
♠	=	สูง 1	♠	=	สูง 2
♣	=	สูง 3	♣	=	สูง 4
♥	=	สูง 5	♥	=	สูง 6
♠	=	สูง 7			

BLOCKING 45

บทละคร

งูที่เหลือก็เริ่มขยับตัวได้ และทันใดนั้นงูทั้งหลายก็เริ่มทะเลาะกัน และกลับเข้าถ้ำไป ■ 1
 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 / ■ 1 ระหว่างต่อสู้มีดนตรี สนุก ๆ ดังตลอด

ภาพที่ 230 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 45

คำอธิบายเพิ่มเติม

♥	=	ลูกหาม 1	♥	=	ลูกหาม 2
♥	=	ลูกหาม 3	♥	=	ลูกหีม
♥	=	ลูกหุ่ม	♥	=	ลูกหุน
■	=	สูง 1	■	=	สูง 2
■	=	สูง 3	■	=	สูง 4
■	=	สูง 5	■	=	สูง 6
■	=	สูง 7			

BLOCKING 46

บทละคร

ลูกหาม/สหาย พวกเราลุย ♥ 1 / ♥ 1 / ♥ 1 / ♥ 1 / ♥ 1 / ♥ 1 (ทั้งหมด
 วิ่งเข้าไประหว่างหัวแต่ละหัวด้วยท่าทางสโลว์โมชั่น พองเข้าไปในถ้ำจนหมดก็ได้รับ
 ชัยชนะ) ไชโย (ดีใจเสียงดังมาก) สุดท้ายพวกมันก็แพภัยตัวเอง ฮ่าๆๆๆ

ภาพที่ 231 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 46

คำอธิบายเพิ่มเติม

- ♥ = ลูกหาม 1
 - ♥ = ลูกหาม 3
 - ♥ = ลูกหวม
- ♥ = ลูกหาม 2
 - ♥ = ลูกหีม
 - ♥ = ลูกหูน

BLOCKING 47

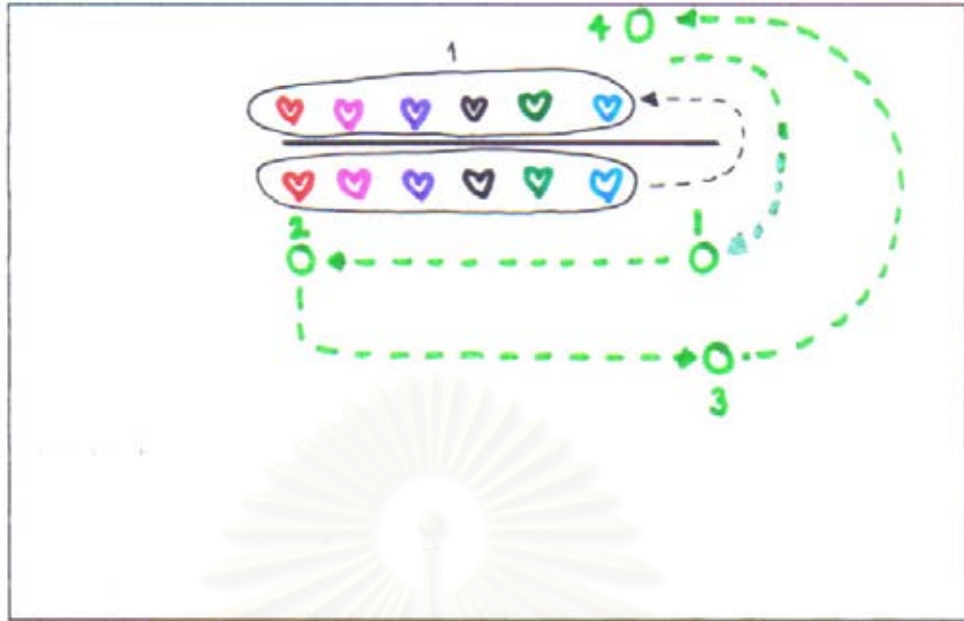
บทละคร

เจ้าหญิงเดินจ้วเจียเข้ามาเห็นเหตุการณ์

เจ้าหญิง ● 1 เย่..... ● 2 โอ้โฮ พวกเจ้าปราบงูยักษ์ได้หรือเนี่ย ● 3 เราพยายามชวนพวกมันเล่นด้วยเพื่อให้พวกมันหมดแรง แต่เท่าไร? เท่าไร? มันก็ไม่หมดแรงซักที มีแต่เราที่หมดแรงและก็ผอมลงไปทุกวันๆ (ทำท่าผอม) พวกเจ้าเก่งจริง ๆ เลย เตี่ยวกลับถึงวัง เราจะทูลเสด็จพ่อเสด็จแม่ให้ปราบรางวัลเจ้างาม ๆ เลย

ลูกหาม 1 มิเป็นไรพระเจ้าข้า แต่ว่าตอนนี้เราควรเดินทางกลับวังก่อนที่พระราชาและพระราชินีจะทรงเป็นห่วงไปมากกว่านี้พระเจ้าข้า

แล้วทั้งหมดก็เดินออกจากฉากไป ● 4 / ♥ 1 group (ลูกหามและสหาย)

ภาพที่ 232 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 47

คำอธิบายเพิ่มเติม

- ♠ = ลูกหมอม 1
 - ♣ = ลูกหมอม 3
 - ♥ = ลูกหมอม
 - = เจ้าหญิง
- ♥ = ลูกหมอม 2
 - ♣ = ลูกหีม
 - ♦ = ลูกหูน

BLOCKING 48

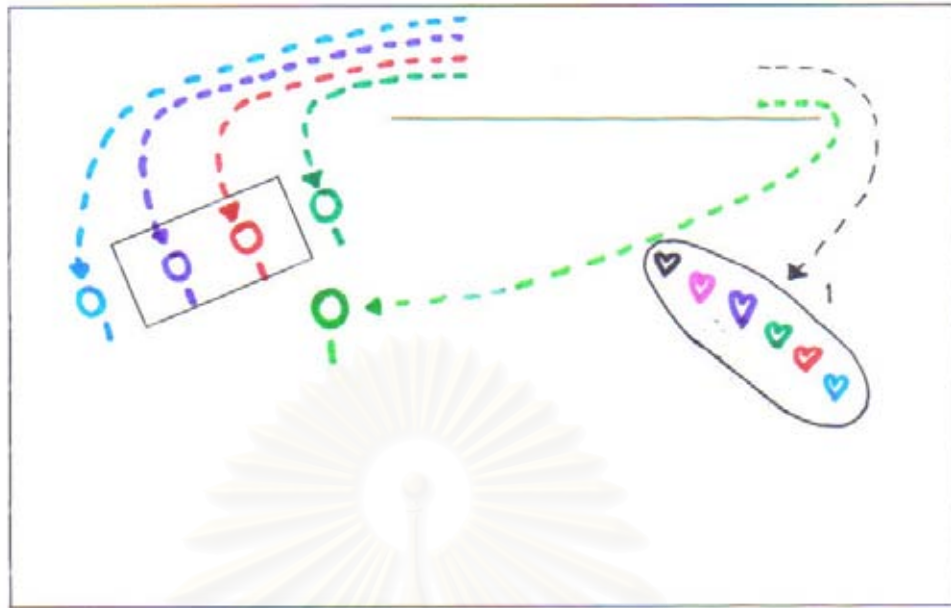
บทละคร

ฉากที่ 4 พระราชวัง

● 1 / ♣ 1 / ♥ 1 / ● 1 พระราชา พระราชินี ทหารและสนมเดินเข้า

v.o. เสด็จพ่อ เสด็จแม่ ลูกกลับมาแล้ว

เจ้าหญิงวิ่งออกมาจากฝั่งซ้ายของเวที ● 1 / ♠ 1 group (ลูกหมอมและสหาย)

ภาพที่ 233 การเคลื่อนไหวนบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 48

คำอธิบายเพิ่มเติม

●	=	พระราชา	●	=	สนม
●	=	พระราชินี	●	=	ทหาร
●	=	เจ้าหญิง	●	=	ลูกหาม 1
♥	=	ลูกหาม 2	♥	=	ลูกหาม 3
♥	=	ลูกหิม	♥	=	ลูกหุม
♥	=	ลูกหูน			

BLOCKING 49

บทละคร

พระราชาและพระราชินี รวมถึงข้าราชการบริพารเดินกันออกมาด้วยใบหน้าประหลาดใจ

พระราชา	● 1	เจ้าหญิง เจ้าหญิงลูกพ่อ
พระราชินี	● 1	ลูกแม่ ลูกแม่จริง ๆ ด้วย
พระราชา		เจ้าหญิงลูกพ่อ
พระราชินี		ลูกแม่
พูดพร้อมกัน		นี่ลูกผมลงไปหรือเปล่าลูก

- เจ้าหญิง อืม..... (ทำหน้าผอมและเวฟพุง)
- พระราชินี ขอบใจพวกเจ้าเป็นอย่างมาก เราจะปูนบำเหน็จค่าแรงของพวกเจ้าให้ ตามที่เราได้เคยกล่าวไว้ (หันไปสั่งทหาร) ทหาร
- ลูกหาม 1 มิเป็นไรพระเจ้าข้า พวกเรามีได้ต้องการของมากมายถึงเพียงนั้น
- ลูกหาม 2 พวกเราต้องการแค่พอประมาณพระเจ้าข้า
- พระราชินี แล้วเท่าไรถึงจะเรียกว่าพอประมาณล่ะ
- ลูกหาม 3 พอประมาณก็คือพอประมาณตนพระเจ้าข้า ไม่ใช่มากจนรู้สึกดูถูกตัวเอง ถ้ามากไปเราเรียกว่าชิงโชคพระเจ้าข้า มิใช่ข้าแรง
- พระราชินี เอาอย่างนั้นเหรห (มองหน้าพระราชินี) อย่างนั้นก็ดีเหมือนกัน
- เจ้าหญิง ● 1 เสด็จพ้อต้องขอบใจพวกเขาทุกคนมาก ๆ นะคะ พวกเขาเล่าให้ลูกฟังด้วยว่า ชาวเมืองเราหัวเราะเยาะเขามากแค่ไหน เพียงแค่พวกเราสะกิดใจนิดเดียวว่าชื่อของพวกเขาแปลว่าอะไร เราก็จะไม่หัวเราะเยาะเขาแล้ว
- พระราชินี ลูกหมายความว่าไงคะ
- เจ้าหญิง ● 2 ก็อย่าง หามจั่ว ก็มาจาก รักดีหามจั่ว รักชั่วหามเส่าไงคะ ซึ่งก็แปลว่าเขาใฝ่ใจยึดความดีเป็นที่ตั้ง ขณะที่ แบกหาม ก็มาจาก รู้ไว้ชัวร์ว่า ใส่บาแบกหาม แปลว่า เขาเอาความรู้เป็นที่ตั้ง และสุดท้าย หามรุ่งหามค่ำ ก็แปลว่าเขาเอาความเพียรพยายามเป็นที่ตั้งไงคะ

ภาพที่ 234 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 49

คำอธิบายเพิ่มเติม

● = พระราชินี ● = สนม

●	=	พระราชินี	●	=	ทหาร
●	=	เจ้าหญิง	♥	=	ลูกหาม 1
♥	=	ลูกหาม 2	♥	=	ลูกหาม 3
♥	=	ลูกหิม	♥	=	ลูกหุม
♥	=	ลูกหูน			

BLOCKING 50

บทละคร

พระราชินี แล้วมันหมายความว่ายังไงละลูก

เจ้าหญิง ● 1 ก็หมายความว่า พวกเขาสอนให้ลูกรู้ว่า ● 2 งานใดก็ตามเมื่อได้ลงมือทำด้วย
จิตใจที่ดี ใช้ความรู้ ความเพียรเป็นที่ตั้ง งานนั้นก็สำเร็จลงได้ ใจคะ

พระราชินี โอ้โฮ ● 3 ลูกพ่อไปอยู่ถ้าแค่เดือนเดียวเก่งขึ้นเป็นกองเลยลูก

ลูกหาม/สหาย ถ้าเช่นนั้นพวกหม่อมฉันขอกราบพุดลา

พระราชินี อ้าว เดียวก่อน ● 1 แล้วพวกเจ้าจะไปไหน จะไปด้วยกันหมดเลยหรือ

ลูกหาม 1 ไม่พระเจ้าข้า เราจะแยกย้ายกันไปเรียนรู้โลกให้มากกว่านี้

พระราชินี ถ้างั้นก็อย่าไปเลย อยู่ด้วยกันที่นี่เถิด ถ้าเกิดเจ้าผู้รักษั้ทั้งเจ็ดหัวมันย้อนกลับมา ใครจะช่วย
ฉันล่ะ

ภาพที่ 235 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 50

คำอธิบายเพิ่มเติม

●	=	พระราชา	●	=	สนม
●	=	พระราชินี	●	=	ทหาร
●	=	เจ้าหญิง	♥	=	ลูกหาม 1
♥	=	ลูกหาม 2	♥	=	ลูกหาม 3
♥	=	ลูกหิม	♥	=	ลูกหุม
♥	=	ลูกหูน			

BLOCKING 51

บทละคร

ลูกหูน ♥ 1 วิธีจัดการกับมันง่ายนิดเดียวพระเจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะทำหรือไม่เท่านั้นเอง

พระราชา ไหนลองว่ามาซี

ลูกหูน ที่ผ่านมามันมี 7 หัว และปราสาทของพระองค์ก็มี 7 หลัง ถ้าพระองค์ทรงรื้อออก 1 หลัง ก็เหลือแค่ 6 แค่นี้ พวกมันก็ไม่เอาแล้วพระเจ้าข้า เพราะว่ามันแบ่งกันไม่ลงตัว (เดินออกจากฉาก) ♥ 2

พระราชา จริงสินะ เส้นผมบังภูเขจริง ๆ เลย แต่เอ๊ะ ถ้าปราสาทฉันทเหลือ 6 หลังแล้วมันมากัน 6 หัว มันก็แบ่งกันลงตัวนะสิ

การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking)

ภาพที่ 236 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 51

คำอธิบายเพิ่มเติม

●	=	พระราชา	●	=	สนม
●	=	พระราชินี	●	=	ทหาร
●	=	เจ้าหญิง	♥	=	ลูกหาม 1
♥	=	ลูกหาม 2	♥	=	ลูกหาม 3
♥	=	ลูกหิม	♥	=	ลูกหุม
♥	=	ลูกหุน			

BLOCKING 52

บทละคร

ลูกหุม ♥ 1 ก็รื้อให้เหลือ 5 หลังตีพระเจ้าข้า (เดินออกจากฉากไป) ♥ 2

พระราชา แล้วถ้ามันมา 5 หัวล่ะ

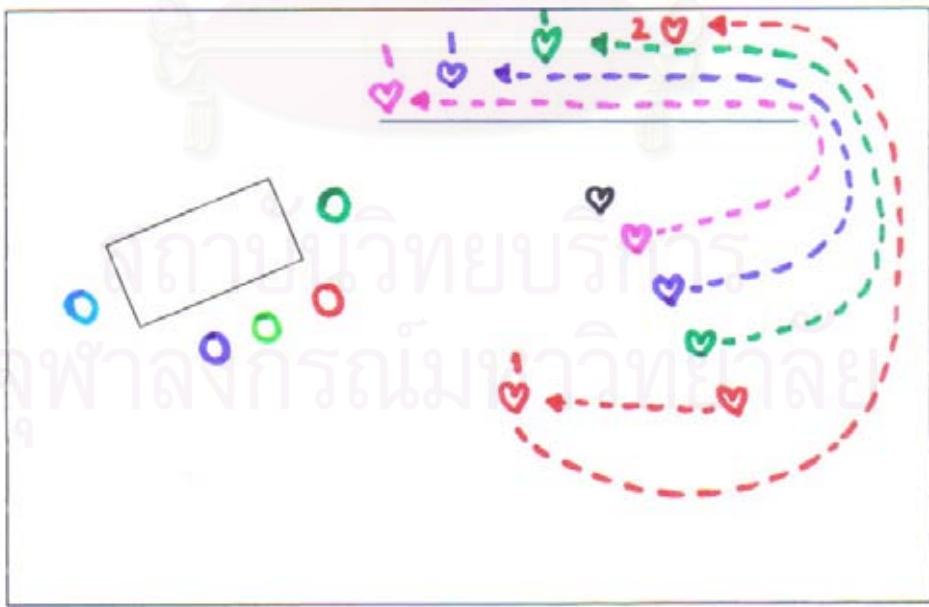
ลูกหิม ก็เหลือ 4 หลัง (เดินออกจากฉากไป) ♥ 1

พระราชา 4 หัว คราวนี้มันมากัน 4 หัว

ลูกหาม 3 ถ้าเหลือ 3 หลังมันก็คงไม่เอา (เดินออกจากฉากไป) ♥ 1

พระราชา แต่ฉันกลัวว่ามันจะมากัน 3 หัวนะสิ

ลูกหาม 2 ก็ดีเลยพระเจ้าข้า เพราะพระองค์จะได้รื้อเหลือแค่ 2 หลัง (เดินออกจากฉากไป) ♥ 1

ภาพที่ 237 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 52

คำอธิบายเพิ่มเติม

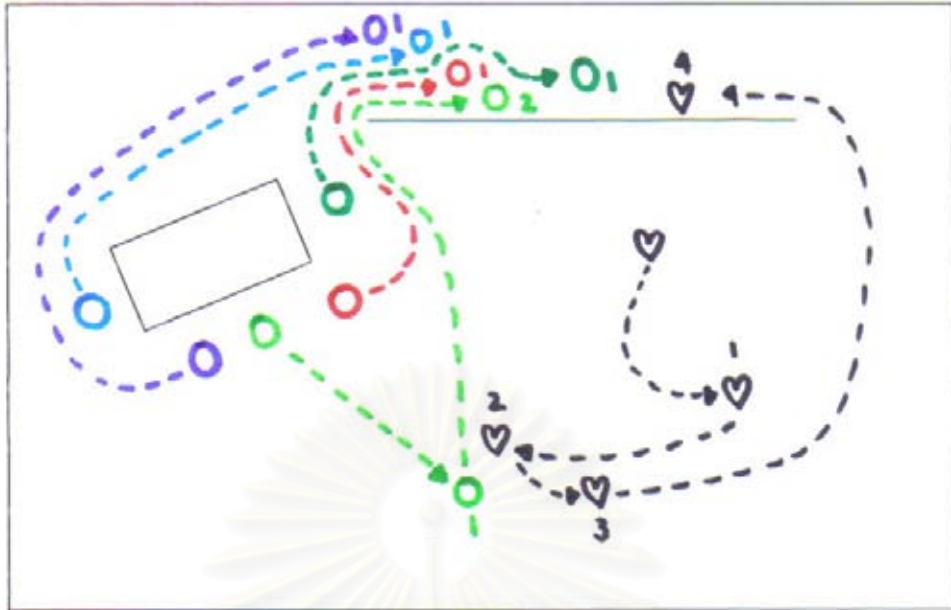
●	=	พระราชา	●	=	สนม
●	=	พระราชินี	●	=	ทหาร
●	=	เจ้าหญิง	♥	=	ลูกหาม 1
♥	=	ลูกหาม 2	♥	=	ลูกหาม 3
♥	=	ลูกหิม	♥	=	ลูกหุม

BLOCKING 53

บทละคร

- พระราชา นี่เธอกำลังจะพูดใช่ไหมว่า ถ้ามันมาเพียงแค่ 2 หัวให้ฉันเหลือปราสาทไว้เพียงหลังเดียว เอลละ...ฉันก็จนมุมแล้วละ เพราะถ้าฉันเหลือปราสาทไว้เพียงหลังเดียวแล้วพญามันมาหัวเดียวละ ฉันจะต้องทำยังไง
- ลูกหาม 1 ♥ 1 ง่ายนิดเดียวพระเจ้าข้า ถ้ากะอีแค่ปราสาทหลังเดียวพระองค์ยังรักษาไว้ไม่ได้ พระองค์จะปกครองไพร่ฟ้าได้อย่างไรพระเจ้าข้า ♥ 2 หม่อมฉันสงสัยเหลือเกินว่าทำไมพระองค์มีตั้ง 7 หลัง ทั้งที่มีกันอยู่แค่ 3 พระองค์
- พระราชา/ราชินี/เจ้าหญิง 1...2....3....
- พระราชา เออ..นั่นสินะ หามจ้าว เธอพูดถูก มันเป็นส่วนเกินของชีวิตจริง ๆ แต่จะให้หรือทิ้งก็เปล่าประโยชน์
- ลูกหาม 1 ไม่เปล่าประโยชน์หรอกพระเจ้าข้า ปราสาทของพระองค์หายไป 1หลัง คนจน คนไม่มีบ้าน ก็จะมีบ้านเพิ่มไปอีกหลายหลังพระเจ้าข้า (ทำท่าจะเดินออกจากฉากไป) ♥ 3
- เจ้าหญิง ● 1 เดี่ยวก่อน ตอนเธอไปช่วยฉัน เธอบอกฉันว่า รู้ไหม ทำไมคุณครุยาสูทถึงเรียกพวกเราว่าลูกหาม แสดงว่าคุณครุยาสูทไม่ได้เขียนชื่อพวกเราผิดใช่ไหม
- ลูกหาม 1 บนป้ายหลุมศพของคุณครุยาสูทเขียนเอาไว้ว่า จาก ก.ไก่ ถึง ฮ.นกฮูก จาก ฮ.นกฮูก ถึง ก.ไก่ มา แล้วก็ไป ไป แล้วก็มาไม่มีอะไรมีค่า มากไปกว่า แคตัวหนังสือ
- เจ้าหญิง งั้นเราก็เรียงอักษรอะไรก็ได้ตามที่ใจเราต้องการอย่างนั้นเหอะ
- ลูกหาม 1 (ยิ้ม) ก็แคตัวหนังสือ มันไม่สำคัญหรอกว่าใครจะเรียกเราว่ายังไง จะลูกหามาหรือลูกหาม แต่สำคัญที่ว่า เรารู้ตัวว่าเราเป็นใครต่างหาก (เดินออกจากฉากไป)
- ♥ 4

ทุกคนเดินออกจากฉากไป ● 2 / ● 1 / ● 1 / ● 1 / ● 1

ภาพที่ 238 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 53

คำอธิบายเพิ่มเติม

- = พระราชา
- = พระราชินี
- = เจ้าหญิง
- = สนม
- = ทหาร
- ♥ = ลูกหาม 1

BLOCKING 54

บทละคร

ฉากที่ 5 พระราชวัง ● 1 / ● 1 / ● 1

ฉากมีเพียงปราสาทหลังเดียวที่ถูกแยกออกจากกันอย่างละครึ่ง คือครึ่งของพระราชาและครึ่งของพระราชินี
พระราชากับเจ้าหญิงกำลังดูเรื่องอยู่

พระราชา ลูกจ๋า พ่อมีข่าวดีเรื่องรุ่งมาฝากนะจ๊ะ
เจ้าหญิง เสียดใจพ่อ ไม่ต้องโกหกลูกเรื่องรุ่งหรอก ลูกไม่อยากได้รุ่งแล้ว
พระราชา (ตะโกน) หา
เจ้าหญิง ลูกรู้ว่าต่อให้ร้องไห้แทบตายก็ไม่มีทางได้รุ่งหรอก ลูกชอบรุ่ง แต่แค่ได้เห็นลูกก็พอใจแล้ว
นางกำนัล (ชี้ไปทางด้านหน้าเวที) เจ้าหญิงเพคะ รุ่งเพคะ รุ่งขึ้นที่ฝั่งพระราชวังของพระราชินีเพคะ

- พระราชอา อืม สวยเหมือนกันนะลูก พ่อยังจำได้เลย ตอนที่พบกับแม่ลูกครั้งแรก เราก็เกี่ยวก้อยกันเดิน ใต้รุ้งนี้แหละ อู๋...นี่พ่อพูดอะไรออกไป
- เจ้าหญิง ถ้าเราอยู่ที่นั่นด้วยกันคงจะดีนะคะเสด็จพ่อ จะได้อยู่ใกล้รุ้ง แล้วก็อยู่ใกล้เสด็จแม่ด้วย (เจ้าหญิงกอดพระราชอาและกระดกชาคล้ายพระราชินี)
- พระราชอา เป็นไปไม่ได้หรอกลูก มันเป็นไปไม่ได้ ก็เหมือนที่เราไม่สามารถจับรุ้งได้นั้นแหละ
- เจ้าหญิง แต่ลูกอยากให้เป็นไปได้ (เจ้าหญิงลดชาที่กระดกลง)
- พระราชอา ถ้าฉันลูกก็คงต้องรอให้รุ้งมีแปดสีก่อนล่ะ ถึงวันนั้น แม่ของลูกคงยอมกลับมาอยู่ด้วยกัน (พระราชอาและนางก้านัล freeze)
- เจ้าหญิง ● 2 / ● 2 เสด็จแม่ เสด็จแม่

พระราชินีเดินเข้ามาในฉากฝั่งซ้ายของเวที ● 1

- เจ้าหญิง เสด็จแม่ ลูกอยากให้เสด็จแม่กับเสด็จพ่อคืนดีกัน
- พระราชินี ออย่าหวังเลยลูก รอให้รุ้งมีแปดสีโน้นแหละ พ่อเขาถึงจะยอมคืนดี อย่าให้แม่ต้องฝืนลม ๆ แล้ง ๆ ดีกว่า (พระราชินี freeze)

นางก้านัลคล้ายจาก freeze

- นางก้านัล เจ้าหญิงเพคะ รุ้งเพคะ รุ้งกำลังกินน้ำ

● 3 เจ้าหญิงเดินไปที่ปลายรุ้ง และก้มหน้าลงมองเงารุ้งในลำธารซึ่งตอนนี้เห็นสีชมพูที่แก้มของเจ้าหญิง

- เจ้าหญิง ดูเงาของรุ้งในน้ำสิ อู๋รุ้งมีสีชมพูด้วย (เรียกให้ทุกคนดู) รุ้งมีสีชมพู
- นางก้านัล ดูแก้มของเจ้าหญิงสิเพคะเป็นสีชมพูเขียว (นึกขึ้นได้) อู๋นี่ไง สีที่แปดของรุ้งกินน้ำ พระราชอาพระราชินีดูสิเพคะ รุ้งมีแปดสี รุ้งมีแปดสีแล้ว

พระราชอาและพระราชินีหันมามองหน้ากัน ยิ้มให้กัน แล้วพอนึกขึ้นได้ ก็หันหน้าออกจากกัน

- v.o. แม้เรื่องราวทั้งหมดจะจบลง แต่ถึงกระนั้นกลุ่มจีเจ็ดก็ยังคงเดินทางมาไม่ถึง จนในปัจจุบัน กลายเป็นกลุ่มจีแปด แต่ก็ยังไม่มีวี่แววใด ๆ ส่วนพญางูทั้งเจ็ดหัว ก็ได้กลับตัวเป็นคนดี อุทิศตนให้เป็นสัญลักษณ์ในกรมและกระทรวงต่าง ๆ มากมายเช่น เจ้า 1 และ 2 สละทางโลก หันไปรับราชการที่กรมการศาสนา เจ้า3กับเจ้า4ไปได้ดิบได้ดีที่กระทรวงสาธารณสุข เจ้า 5 จอมพนไอใช้ชีวิตผาดโผนร่วมกับนักบินไอพ่น เจ้า 6 ก็รับราชการเช่นกัน ต้นสังกัดคือกระทรวงเกษตรฯ และสุดท้ายเจ้า 7 ผู้เชี่ยวชาญในด้านไฟฟ้า ทุกวันนี้รับงานเป็นนายแบบแฟชั่นบนกล้องไม้ขีดและถึงแม้เรื่องราวต่าง ๆ จะเหมือนจบลงจริง ๆ แต่เราคงจะบอกไม่ได้ว่า

พระราชากับพระราชินีได้กลับไปอยู่ร่วมกันหรือไม่ รู้แต่เพียงว่าเจ้าหญิงเองก็เป็นเด็กดีขึ้น หันมาเริ่มทานผักมากขึ้น จนร่างกายแข็งแรงและไม่เป็นหวัดอีก ถึงแม้จะต้องว่ายน้ำข้ามไปมาระหว่างพระราชวังทั้งสองก็ตามที่ ...อ้าว นี่ผมเผลอบอกอะไรไปละนี่ ฮ่า ๆ ๆ

ภาพที่ 239 การเคลื่อนไหวนบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 54

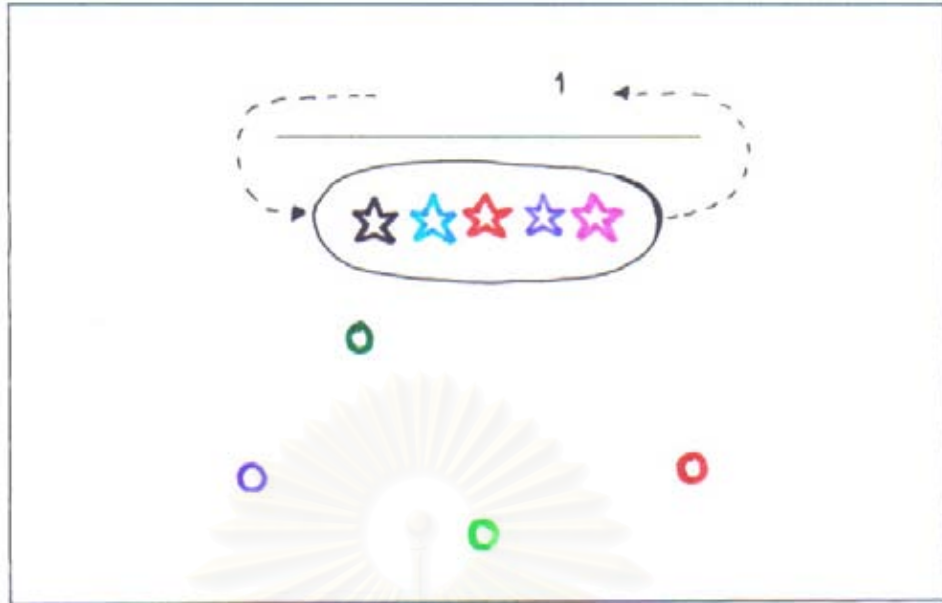
คำอธิบายเพิ่มเติม

- = พระราชา
- = พระราชินี
- = สนม
- = เจ้าหญิง

BLOCKING 55

บทละคร

เวลาผู้บรรยายพูดถึงพญางูต่าง ๆ ในตอนจบจะมีภาพประกอบโดยการให้ backstage ชูทีละป้าย เดินเข้ามาทีละคน ★ 1 group five (คนถือป้าย)

ภาพที่ 240 การเคลื่อนไหวบนเวทีและตำแหน่งบนเวที (blocking) ที่ 55

คำอธิบายเพิ่มเติม

●	=	พระราชา	●	=	สนม
●	=	พระราชินี	●	=	เจ้าหญิง
★	=	คนถือป้ายที่ 1	★	=	คนถือป้ายที่ 2
★	=	คนถือป้ายที่ 3	★	=	คนถือป้ายที่ 4
★	=	คนถือป้ายที่ 5			

BLOCKING 56

บทละคร

ดนตรีบรรเลงดังขึ้น ไฟดับลง นักแสดงค่อย ๆ ออกจากเวที ● 1 / ● 1 / ● 1 /
 ● 1 เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้น

3.รูปสามเหลี่ยม (\triangle) แทนสัญลักษณ์ group seven อันประกอบไปด้วยชาмуไรทั้ง 7 , เจ็ดสิงห์แดนเสือ , คนแคระทั้งเจ็ด และ พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น ดังนี้

	=	ชาмуไร ,เจ็ดสิงห์ ,คนแคระ และ พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น 1
	=	ชาмуไร ,เจ็ดสิงห์ ,คนแคระ และ พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น 2
	=	ชาмуไร ,เจ็ดสิงห์ ,คนแคระ และ พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น 3
	=	ชาмуไร ,เจ็ดสิงห์ ,คนแคระ และ พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น 4
	=	ชาмуไร ,เจ็ดสิงห์ ,คนแคระ และ พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น 5
	=	ชาмуไร ,เจ็ดสิงห์ ,คนแคระ และ พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น 6
	=	ชาмуไร ,เจ็ดสิงห์ ,คนแคระ และ พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น 7

4.รูปหัวใจ (\heartsuit) แทนสัญลักษณ์ตัวละครลูกหามและสหาย อันประกอบไปด้วย ลูกหาม 1 , ลูกหาม 2 , ลูกหาม 3 , ลูกหิม , ลูกหุม และ ลูกหูน ดังนี้

	=	ลูกหาม 1		=	ลูกหาม 2
	=	ลูกหาม 3		=	ลูกหิม
	=	ลูกหุม		=	ลูกหูน

5.รูปดาว (\star) แทนสัญลักษณ์แบ็คสเตจ (back stage) ถือป้ายูที่ทำงานหน้าที่ต่าง ๆ ในสถานที่แตกต่างกัน ดังนี้

	=	คนถือป้ายูที่ 1 (ป้ายู 1 และ 2 ในกรมการศาสนา)
	=	คนถือป้ายูที่ 2 (ป้ายู 3 และ 4 ในกระทรวงสาธารณสุข)
	=	คนถือป้ายูที่ 3 (ป้ายู 5 นักบินไอพ่น)
	=	คนถือป้ายูที่ 4 (ป้ายู 6 ในกระทรวงเกษตร)
	=	คนถือป้ายูที่ 5 (ป้ายู 7 นายแบบบนกล่องไม้ขีด)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง

คิวซีท (Queue Sheet)

ในการแสดงละครเรื่อง “ลูกหามกะสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” นั้นมีการแสดง 3 สถานที่ โดยสถานที่ การแสดงที่เป็นโรงเรียนจะไม่มีเทคนิคด้านไฟ แต่ในการแสดงที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีการใช้เทคนิคไฟเข้ามา เกี่ยวข้อง ดังนั้นในงานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยจึงจัดทำคิวซีท (Queue Sheet) ที่มีเทคนิคไฟเพื่อให้ครอบคลุมไม่ว่า จะจัดแสดงที่ใดก็ตาม และเพื่อประโยชน์ในการเตือนความจำกรณีที่ต้องมีการจัดแสดงอีกครั้ง (Re - Production) ในภายหน้า

สัญลักษณ์ในคิวซีท (Queue Sheet)

1. ตัวอักษร Q หมายถึง การเปลี่ยนฉาก ดังต่อไปนี้

1.1 Q1 = ฉากอยู่กลางเวที

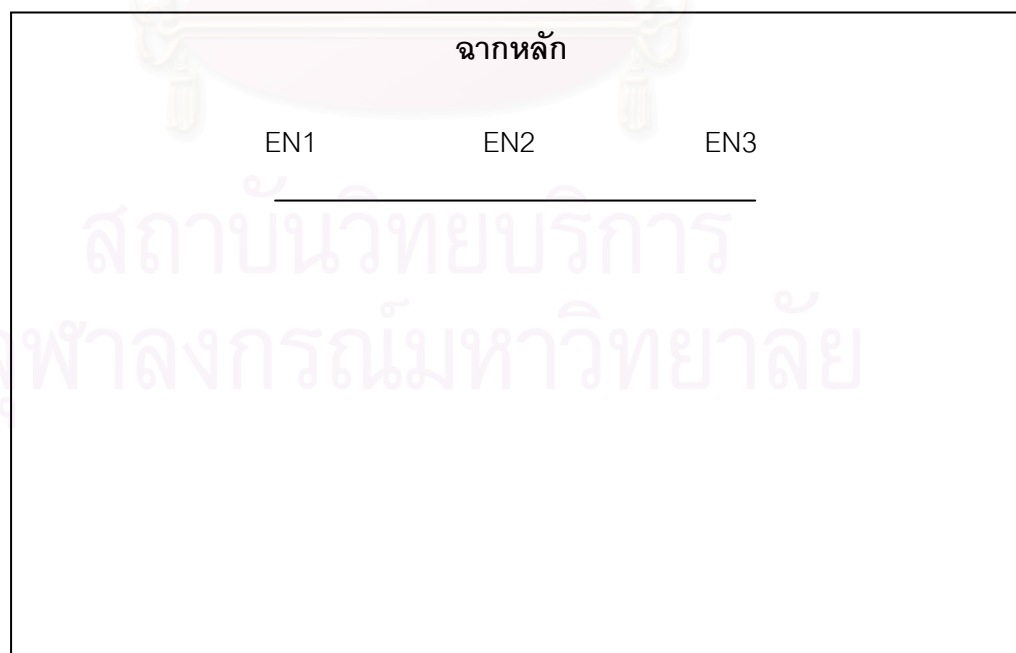
1.2 Q2 = ฉากอยู่มุมซ้ายของเวที

2. ตัวอักษร EN หมายถึง ทางเข้าเวที ดังต่อไปนี้

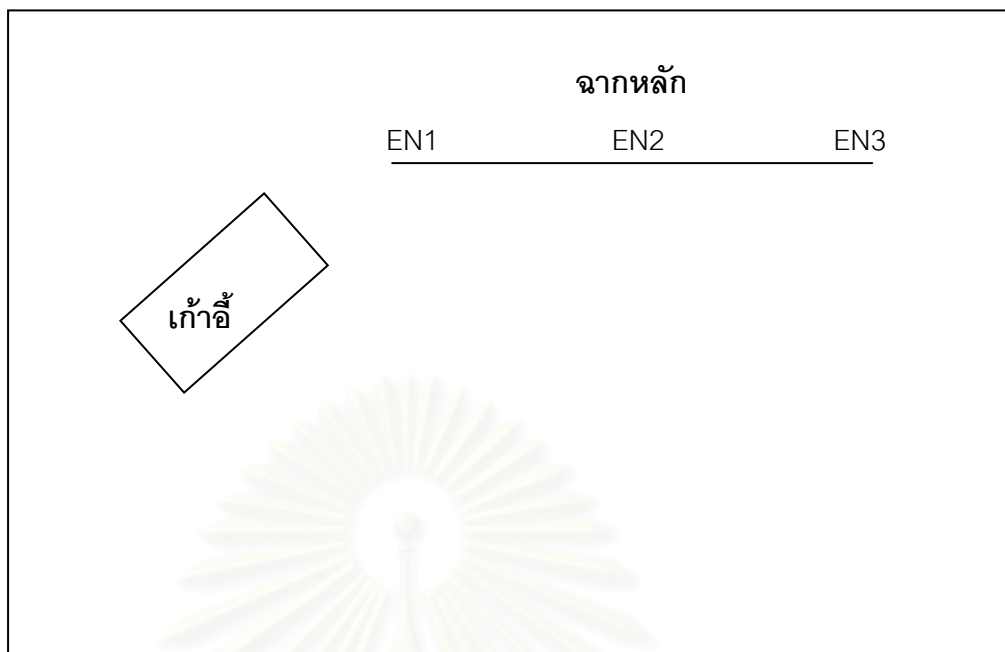
2.1 EN1 = ทางเข้าด้านขวาของเวที

2.2 EN2 = ทางเข้าตรงกลางของฉาก

2.3 EN3 = ทางเข้าด้านซ้ายของเวที

ภาพที่ 242 แสดงทางเข้ากรอบของฉากที่ 1, 3 และ 5

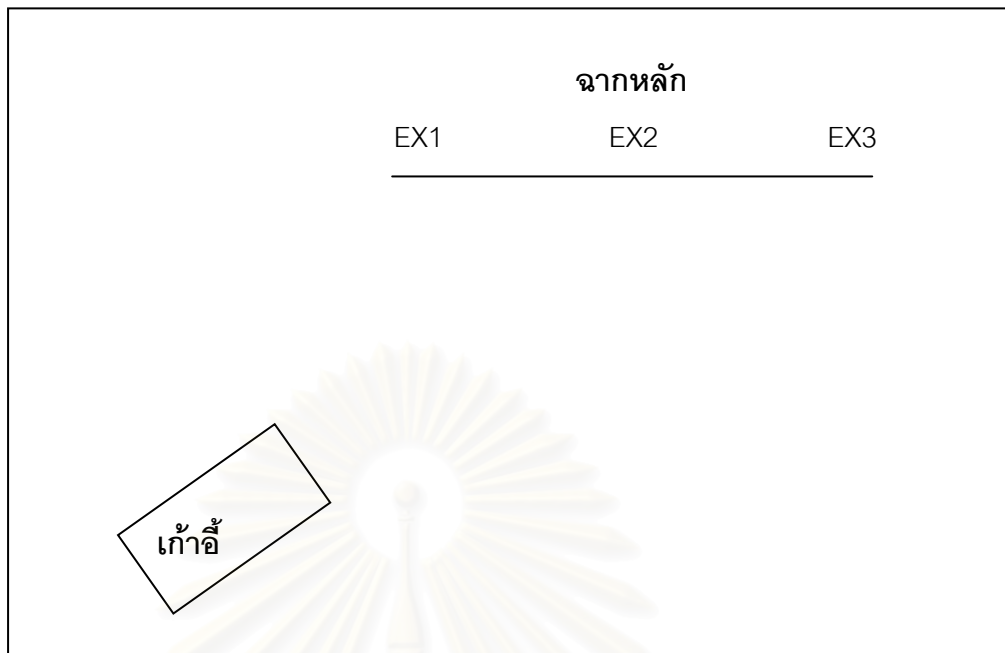
ภาพที่ 243 แสดงทางเข้ากรอบของฉากที่ 2 และ 4

3. ตัวอักษร EX หมายถึง ทางเข้าเวที ดังต่อไปนี้

- 3.1 EX1 = ทางออกด้านขวาของเวที
- 3.2 EX2 = ทางออกตรงกลางของฉาก
- 3.3 EX3 = ทางออกด้านซ้ายของเวที

ภาพที่ 244 แสดงทางออกกรอบของฉากที่ 1, 3 และ 5

ภาพที่ 245 แสดงทางออกกรอบของฉากที่ 2 และ 4

4. ตัวอักษร P หมายถึง อุปกรณ์ประกอบฉาก โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังต่อไปนี้

4.1 P(EN) = การนำอุปกรณ์ประกอบฉากเข้าฉาก

4.1.1 P1(EN) = ปราสาท 7 หลัง

4.1.2 P2(EN) = ตุ๊กตาหมี

4.1.3 P3(EN) = เก้าอี้

4.1.4 P4(EN) = ปี

4.1.5 P5(EN) = ดาบซามูไร

4.1.6 P6(EN) = เหยียน 10 บาท

4.1.7 P7(EN) = ปืน

4.1.8 P8(EN) = ที่ปรบมือ

4.1.9 P9(EN) = ผงปิดแก้มสีชมพู

4.2 P(EX) = การนำอุปกรณ์ประกอบฉากออกจากฉาก

4.2.1 P1(EX) = ปราสาท 7 หลัง

4.2.2 P2(EX) = ตุ๊กตาหมี

4.2.3 P3(EX) = เก้าอี้

4.2.4 P4(EX) = ปี

4.2.5 P5(EX) = ดาบซามูไร

4.2.6 P6(EX) = เหยียน 10 บาท

4.2.7 P7(EX) = ปืน

4.2.8 P8(EX) = ที่ปรบมือ

4.2.9 P9(EX) = ผงปิดแก้มสีชมพู

5. ตัวอักษร C หมายถึง เสื้อผ้า โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังต่อไปนี้

5.1 C(IN) = การใส่ชุด

5.1.1 C2(IN) = ชุดคนแคระ

5.1.2 C3(IN) = ชุดพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น

5.1.3 C4(IN) = ชุดลูกหูนม

5.2 C(OUT) = การถอดชุด

5.2.1 C1(OUT) = ชุดขามูไร

5.2.2 C2(OUT) = ชุดคนแคระ

5.2.3 C3(OUT) = ชุดพนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่น

5.2.4 C4(OUT) = ชุดลูกหูนม

5.2.5 C5(OUT) = ชุดอาบั้ง

6. ตัวอักษร S หมายถึง ดนตรีและเสียงประกอบ ดังต่อไปนี้

6.1 S1 = เปิดเรื่อง

6.2 S2 = ไม่ไปอยู่กับใคร

6.3 S3 = ความยุ่งยากเกิดขึ้น

6.4 S4 = ฉันจะใส่ชุดนี้

6.5 S5 = เห็นรุ้ง

6.6 S6 = รุ้งกินน้ำ

6.7 S7 = พระราชาเข้า

6.8 S8 = พระราชามองรุ้ง

6.9 S9 = ไม่รู้ไม่เห็น

6.10 S10 = พระราชินีมองรุ้ง

6.11 S11 = ไม่รู้ไม่เห็น

6.12 S12 = ลูกจะเอารุ้ง

6.13 S13 = พระราชา freeze

6.14 S14 = พระราชินี freeze

6.15 S15 = เอารุ้ง

6.16 S16 = เชื่อมฉาก 1 ไป 2

6.17 S17 = ทหารประกาศ

6.18 S18 = อาบั้งเดินเข้า

6.19 S19 = อาบั้งเป่าปี่

- 6.20 S20 = อائبังเดินออก
6.21 S21 = ราชีนีเป็นลม
6.22 S22 = ทหารกลับที่
6.23 S23 = เจ็ดสิ่งๆโดนกิน
6.24 S24 = คนแคะระเช้า
6.25 S25 = พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่นเข้า
6.26 S26 = พนักงานเซเว่น-อีเลฟเว่นออก
6.27 S27 = ลูกหามเข้า
6.28 S28 = ทหารหัวเราะ
6.29 S29 = สนมหัวเราะ
6.30 S30 = เหมือนกันยังกับแกะ
6.31 S31 = ทั้คู่หัวเราะ
6.32 S32 = คินเลื่อเกราะ
6.33 S33 = ผู้ไม่สมศักดิ์ศรี
6.34 S34 = ลูกหิมเข้า
6.35 S35 = หัวเราะ
6.36 S36 = ลูกหามออก
6.37 S37 = ทั้องร้อง
6.38 S38 = ทั้อนแอบ
6.39 S39 = เสียภาพลักษณ์
6.40 S40 = ประชุม
6.41 S41 = วอลล์มอัฟ
6.42 S42 = ตั้งค่าย
6.43 S45 = กลับวัง
6.44 S47 = ลูกหุนออก
6.45 S48 = คิดได้
6.46 S49 = ป้ายหลุมศพ
6.47 S50 = เชื่อมจาก 4 ไป 5
6.48 S51 = รุ่งขึ้น
6.49 S52 = พระราชาหวนรำลึก
6.50 S53 = สนมชี้รุ่ง
6.51 S54 = รุ่งแปดสี่
6.52 S55 = นาฬิกาปลุก
6.53 S56 = การขอบคุณเมื่อจบการแสดง (finale)

7. ตัวอักษร L หมายถึง เทคนิคไฟ ดังต่อไปนี้

7.1 L 1 = ไฟสว่างมุมซ้ายของเวที (left) พิจารณาจากผู้ชม

7.2 L 2 = ไฟสว่างมุมขวาของเวที (right) พิจารณาจากผู้ชม

7.3 L 3 = ไฟสว่างตรงกลางของเวที (front)

7.4 L 4 = ไฟสว่างทั้งเวที (clear)

7.5 L 5 = ไฟกระพริบ (stroke)

7.6 L 6 = ไฟสว่างฝั่งผู้ชม (house)

7.7 L 7 = ไฟดับ (fade out)

บทละครเรื่อง “ลูกหมอกกับสามสหาย กับ สายรุ้งสีที่แปด”

บรรทัดที่ 1 **คิวที่ 1 / Q1 / S1**

ฉากที่ 1 **พระราชวัง**

คิวที่ 2 / EN1 / L1

v.o. กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเจ้าชายผู้ร่ำรวย 1 พระองค์ (เจ้าชายเดินเข้า) และมี

คิวที่ 3 / EN3 / L2

เจ้าหญิงผู้เลอโฉมอีก 1 พระองค์ (เจ้าหญิงเดินเข้า) ทั้งสองพบรักกัน ณ กลางป่า

คิวที่ 4 / L3

แห่งหนึ่ง (เจ้าชาย-เจ้าหญิง เดินเข้าหากัน จับมือกัน) และทั้งสองก็ได้แต่งงานกัน

บรรทัดที่ 5

และกลายเป็นพระราชินีและพระราชาขึ้นปกครองบ้านเมืองร่วมกันอย่างผาสุก

(พระราชาและพระราชินีเดินแยกกัน พระราชินีทำท่าออกคำสั่งและพระราชา

ทำท่ากลัว) พระราชาและพระราชินีได้สร้างปราสาทอยู่ร่วมกันถึง 7 หลัง

คิวที่ 5 / P1(EN)

(backstage เดินนำปราสาทออกมาทุกทิศทางจำนวน 7 หลัง ตั้งเป็นลักษณะครึ่ง

คิวที่ 6 / EN2

วงกลม) ต่อมาไม่นานทั้งคู่ได้มีเจ้าหญิงตัวน้อย 1 พระองค์ (พระราชาและพระ

บรรทัดที่ 10

ราชินีโอบกอดกันและทำท่าอุ้มเด็ก) และกลายเป็นเจ้าหญิงตัวใหญ่ในเวลาต่อมา

(backstage เดินนำทารกออกไป เจ้าหญิงเดินผ่ากลางเวที และแทรกมาอยู่

ระหว่างพระราชาและพระราชินี ทั้งหมดกอดกัน) และด้วยความเอาแต่ใจของแต่

ละพระองค์ ทำให้ทั้งสองต้องแยกทางกัน (พระราชาและพระราชินี ยืนกอดอกหัน

หน้าออกจากกัน เจ้าหญิงเภาหัวด้วยความงมง) จึงทำให้ทั้งคู่ตัดสินใจผ่าครึ่ง

บรรทัดที่ 15

ปราสาทไปอยู่คนละฝั่งแม่น้ำ (พระราชาและพระราชินีเดินไปหยิบปราสาทคนละ

3 หลังไปตั้งที่ฝั่งของตน และจับปราสาทหลังที่อยู่ตรงกลางแยกออกพร้อมกัน เจ้า

หญิงมองอยู่ด้วยความสงสัย) และแยกประชาชนในปกครองออกเป็นสองฝ่าย

คิวที่ 7 / EN1 / EN3

(ประชาชนเดินออกมาข้างละ 3 คน ทำความเคารพ) แต่มีอยู่สิ่งเดียวที่ทั้งคู่ไม่

สามารถจะผ่าครึ่งออกได้ นั่นก็คือ เจ้าหญิง (ทั้งสองมองหน้ากัน เดินมาจับแขน

บรรทัดที่ 20

ของเจ้าหญิงคนละข้าง ดึงกันไปดึงกันมา จนเจ้าหญิงร้อง)

คิวที่ 8 / L4

เจ้าหญิง

โธ้ย ลูกเจ็บนะ

พระราชา

เอานี้ ถ้าลูกไปอยู่กับพ่อ พ่อจะให้ตุ๊กตาหมี 2 หมื่นตัว

พระราชินี

แต่ถ้าลูกไปอยู่กับแม่ แม่จะให้ชุดสวย ๆ 2 หมื่นชุด

คิวที่ 9 / EX2 / S2

เจ้าหญิง

ลูกไม่ไปอยู่กับใครทั้งนั้น (เจ้าหญิงเดินเข้าเวทีหายเข้าไปกลางฉากหลัง)

บรรทัดที่ 25

พระราชา

ถ้าอย่างนั้น เรามาแบ่งเวลากัน

พระราชินี

ให้เจ้าหญิงอยู่กับพระองค์ 3 วันครึ่ง

พระราชา

และให้อยู่กับเธออีก 3 วันครึ่ง

คิวที่ 10 / EX1 / EX3

พระราชา/ราชินี

(พร้อมกัน) ตกลง (ทั้งคู่เดินเข้าไปคนละทาง)

คิวที่ 11 / S3 / L7 / P1(EX)

v.o.

และแล้วความยุ่งยากก็ได้เกิดขึ้น

บรรทัดที่ 30

v.o.เจ้าหญิง

ไม่ (ลากเสียงยาว)

คิวที่ 12 / EN2 / EN3

เจ้าหญิงวิ่งเข้ามา โดยมีนางกำนัลวิ่งถือชุดสวยที่มีลักษณะเหมือนกับที่เจ้าหญิงใส่

ทุกประการ วิ่งตามเข้ามา

เจ้าหญิง ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ (ทั้งสองท่าท่า freeze ที่เป็นอริยาบทของการวิ่งไล่เพื่อบังคับให้

คิวที่ 13 / S4

เปลี่ยนเสื้อผ้า) ฉันจะใส่ชุดนี้

บรรทัดที่ 35

นางกำนัล แต่เจ้าหญิงใส่ชุดนี้มานานแล้วนะเพคะ

เจ้าหญิง ไม่รู้ไม่ชี้ (กอดอก หันหน้าไปมา)

นางกำนัล เปลี่ยนใหม่บ้างนะเพคะ ชุดที่หม่อมฉันถือมาก็เหมือน...(ลากเสียง) กันทุก....

(ลากเสียง) ประการ นะเพคะ

เจ้าหญิง ไม่รู้ไม่เห็น (ปิดตา สายหน้า)

บรรทัดที่ 40

นางกำนัล เจ้าหญิงนะมีชุดแบบนี้ตั้ง 183 ชุดนะเพคะ

เจ้าหญิง ไม่รู้ไม่ได้ยิน (ปิดหู สายหัว)

นางกำนัล เจ้าหญิงเพคะ เดี่ยวก็แต่งตัวไม่ทันไปหาเสด็จพ่อหรือเพคะ

คิวที่ 14 / S5

เจ้าหญิง ไม่รู้ไม่..... (หันไปเห็นรุ่ง) นั่นอะไรนะ

นางกำนัล รุ่งเพคะ

บรรทัดที่ 45

เจ้าหญิง รุ่งหรือ...1..2..3..4..5..6..7.. รุ่งมีเจ็ดสีนี้มา ม่วง คราม น้ำเงิน เขียว เหลือง

แสด แดง .. สวยจัง....นั่นรุ่งกำลังทำอะไรอยู่ล่ะ

คิวที่ 15 / S6

นางกำนัล กินน้ำเพคะ รุ่งกำลังกินน้ำอยู่

เจ้าหญิง ดีล่ะ..ฉันจะเอารุ่ง

นางกำนัล อะไรนะเพคะ

บรรทัดที่ 50**คิวกี่ 16 / S7**

เจ้าหญิง

ฉัน จะ เอา รุ่ง (ตะโกนเน้นหนักทีละคำ) เสด็จพ่อ (ตะโกนดังมาก)

คิวกี่ 17 / EN1 / P2(EN)

พระราชชา

(เดินเข้ามา) มาแล้ว มาแล้วลูก ลูกจะเอาอะไรจ๊ะ แต่ก่อนอื่น พ่อให้ยากให้หนูดู

นี่ก่อน ตึกตาคูใหม่ น่ารักไหมลูก พ่อมีอย่างนี้อีก 2 หมื่นตัว แล้วพุงนี้พ่อจะ

สั่งตึกตาค้างบินอีก 2 หมื่นตัวมาให้หนู แต่ขออย่างเดียว วันนี้หนูอยู่กับพ่อเพิ่มอีก

5 นาทีนะ

บรรทัดที่ 55

เจ้าหญิง

ลูกไม่เอาอะไรทั้งนั้น ลูกจะเอารุ่ง

คิวกี่ 18 / S8

พระราชชา

หา (มองไปที่นางกำนัล นางกำนัลชี้ไปที่รุ่ง มองตามไปที่รุ่ง) เออ...พ่อว่าตึกตาคู

ดีกว่านะลูกนะ

เจ้าหญิง

ไม่เอา ไม่เอา ลูกจะเอารุ่ง ถ้าพ่อไม่เอารุ่งมาให้ลูก ลูกจะไปอยู่กับเสด็จแม่ตลอด

คิวกี่ 19 / EX2 / EX1

และจะไม่มาหาเสด็จพ่ออีกเลย (เดินออกกลางฉากหลัง)

บรรทัดที่ 60**คิวกี่ 20 / EN1**

พระราชชา

ทหาร (ทหารเข้ามา) ส่งสาสน์เชิญรุ่งมาเยือนครึ่งเมืองของเราเดี๋ยวนี้

ทหาร

เออ...แล้วจะให้หม่อมฉันส่งสาสน์ไปถึงใครที่ไหนล่ะพระเจ้าคำ

คิวกี่ 21 / EX1/ S9 / P2(EX)

พระราชชา

ไม่รู้ไม่ใช่ (กอดอก หันหน้าไปมา และเดินออกจากฉากฝั่งขวา)

ทหารเกาหัวและเดินออกไป**เจ้าหญิงวิ่งเข้ามาจากกลางฉากหลัง นางกำนัลวิ่งตามเข้ามา พร้อมกับทหาร****บรรทัดที่ 65****คิวกี่ 22 / EN2 / EN3/ P2(EN)**

เจ้าหญิง

เสด็จแม่ เสด็จแม่

พระราชินี

(รีบวิ่งเข้ามา) จ้า.... ว่าไงลูก นี่ก่อนอื่น แม่อยากให้หนูดูนี่ก่อน นี่ตึกตาคูใหม่

น่ารักไหมลูก แม่มีอย่างนี้อีก 2 หมื่นตัว แล้วพุงนี้แม่จะสั่งตึกตาค้างบินอีก 2

หมื่นตัวมาให้หนู แต่ขออย่างเดียว วันนี้หนูอยู่กับแม่เพิ่มอีก 5 นาทีนะ

เจ้าหญิง ลูกไม่เอาอะไรทั้งนั้น ลูกจะเอารุ้ง

บรรทัดที่ 70 คิวที่ 23 / S 10

พระราชินี หา (มองไปที่นางกำนัล นางกำนัลชี้ไปที่รุ้ง มองตามไปที่รุ้ง) เออ...แม่ว่าตุ๊กตาหนู

ดีกว่านะลูกนะ

เจ้าหญิง ไม่เอา ไม่เอา ลูกจะเอารุ้ง ถ้าแม่ไม่เอารุ้งมาให้ลูก ลูกจะไปอยู่กับเสด็จพ่อตลอด

คิวที่ 24 / EX2 / EX3

และจะไม่มาหาเสด็จแม่อีกเลย (เดินออกกลางฉากหลัง)

คิวที่ 25 / EN3

พระราชินี ทหาร (ทหารเข้ามา) จงนำกำลังทหารไปบังคับรุ้งให้มาเยือนครึ่งเมืองของเรา

บรรทัดที่ 75

เดี๋ยวนี้

ทหาร เออ..แล้วจะให้หม่อมฉันไปหารุ้งที่ไหนพระเจ้าค่ะ

คิวที่ 26 / EX3/ S11 / P2(EX)

พระราชินี ไม่รู้ไม่เห็น (ปิดตา สายหน้า และเดินออกจากฉากฝั่งซ้าย)

ทหารเกาหลีและเดินออกไป

คิวที่ 27 / S12 / EN2 / EN1/ EN3

v.o. (ตะโกน) ลูก จะ เอา รุ้ง

บรรทัดที่ 80

เจ้าหญิงเข้ามาพร้อมพระราชินี พอเดินเข้ามาถึงหน้าเวทีพระราชินี

และพระราชินีก็แยกไปอยู่ฝั่งของตน ปล่อยให้เจ้าหญิงกับทหารยืนอยู่ตรงกลาง

เจ้าหญิง ลูกจะเอารุ้ง ถ้าเสด็จพ่อหาให้ได้ ลูกจะแปร่งแต่พื้นล่าง ไม่แปร่งพื้นบน

พระราชินี ทหาร จงระดมตีปีบเพื่อข่มขู่

คิวที่ 28 / S 13

ทหาร รุ้งนะพระเจ้าข้า มิใช่พระราชินี (พระราชินี freeze)

บรรทัดที่ 85

เจ้าหญิง ลูกจะเอารุ้ง ถ้าเสด็จแม่หาให้ได้ ลูกจะไม่กินผัก และกินแต่หมูแห้ง ๆ ที่ไม่

เป็ยกน้ำแกงจืด

พระราชินี ทหาร จงใช้แหวนมาจับรั้ง

คิวที่ 29 / S 14

ทหาร รุ่งนะพะเจ้าค่า มิใช่ปลาในแม่น้ำ (พระราชินี freeze)

เจ้าหญิง ลูกจะเอารุ่ง ไม่อย่างนั้นลูกจะไม่อยู่กับใครเลย

บรรทัดที่ 90

พระราชินี ทหาร จงใช้บ่วงบาตคล้องวัวไปคล้องรุ่ง

ทหาร แล้วจะให้หม่อมฉันไปหารุ่งได้ที่ไหน

พระราชินี ไม่รู้ไม่ได้ยิน (ปิดหู สายหัว)

คิวที่ 30 / S 15 / EN2 / L5

เจ้าหญิง (ตะโกนสุดเสียง) ลูกจะเอารุ่ง

ไฟดับลง ดนตรีตีเด่นดังขึ้นเพื่อสื่อให้เห็นว่ากำลังมีเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้น โดยมี บรรทัดที่ 95

พญางูเจ็ดหัวค่อย ๆ คืบคลานเข้ามาจากฉากด้านหลัง พร้อมกับแสงไฟกระพริบ คลาน

คิวที่ 31 / EX2

เข้ามาและตะครุบตัวเจ้าหญิงออกไปจากกลางฉากหลัง เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นในเวลา

10 วินาที และเมื่อไฟสว่างตามเดิม พระราชาและพระราชินีหันไปเห็น

พระราชินี กรีด (เป็นลม พระราชินีวิ่งมารับ)

คิวที่ 32 / S 16 / Q2 / L7

ไฟดับลง

บรรทัดที่ 100 คิวที่ 33 / EN1/ P3(EN) / P4(EN) / L4

ฉากที่ 2 พระราชวัง/ถ้าพญางูยักษ์

พระราชาและพระราชินีนั่งข้างกันมุมเวทีด้านขวา มีทหารยืนอยู่ข้างพระราชา 1

คน และมีนางกำนัล ยืนข้างพระราชินี 1 คน มีประชาชนยืน 2 ฝ่ายประมาณ 3-4 คน

พระราชา เราจะสงบศึกระหว่างเราไว้ชั่วคราว เจ้าเห็นอย่างไร

พระราชินี ดีเพคะ

บรรทัดที่ 105

พระราชาทหาร (สั่งไปทางทหาร) จงไปตามหาผู้กล้า มาพบเราโดยเร็ว

ทหาร พระเจ้าข้า

คิวที่ 34 / S17

ทหารเดินออกจากฉากไปในพื้นที่ฝั่งคนดู พร้อมกับพูดประกาศหาอาสาสมัครมา

ปราบพญางู

ทหาร กระจงงอง กระจงงอง เจ้าข้าเอ๋ย ผู้ใดสามารถปราบพญางูและนำตัวเจ้าหญิง

บรรทัดที่ 110

กลับคืนมาได้ พระราชาและพระราชินี มีรางวัลมากมายมอบให้ ไม่ว่าจะเป็น

ประกาศนียบัตรพร้อมด้วยรางวัล แพ็กเกจทัวร์เที่ยวยุโรปสองวันสิบสี่ประเทศ

บ้านพักสรุโครงการสี่ ท้องค่าน้ำหนักเท่าตัวผู้ยักษ์ และที่สำคัญพระราชทานเจ้า

หญิงให้เป็นแฟนพันธุ์แท้ ผู้ใดสนใจอยากอาสาไปนำตัวเจ้าหญิงกลับมา เชิญไป

หาพระราชราชาและพระราชินีได้ที่พระราชวัง กระจงงอง กระจงงอง เจ้าข้าเอ๋ย

บรรทัดที่ 115

(เดินเข้าเวที กลับไปนั่งที่เดิม)

คิวที่ 35/ S18 / EN1/ P4(EN)

อาบั้งเดินเข้ามา 1 คน ทำความเคารพ

อาบั้ง อีนี่ฉาน อาสาจะไปปราบงูให้ด้วยปี่นี้หนา...ฉานไปละหนา

คิวที่ 36 / S19 / EN2 / L5

อาบั้งเดินไปมุมเวทีด้านซ้าย ทำท่านั่งลงและเป่าปี่ด้วยลีลาพิสดาร ทันใดนั้นก็

เกิดไฟกระพริบ พญางูเข้ามาจากฉากหลัง พร้อมซาวนนำกลั้ว ตอนแรกเข้ามาหัวเดียว

บรรทัดที่ 120

อาบั้งได้ทีออกลีลามากกว่าเดิม คราวนี้หัวอื่น ๆ เริ่มตามเข้ามา อาบั้งตกใจกลัวหนีไปเวที

ฝั่งด้านขวา พญางูค่อย ๆ ถอยหลังกลับออกจากฉากไป (ระหว่างเหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้น

คิวที่ 37 / EX2

นักแสดงด้านขวาจะ freeze)

คิวที่ 38/ L4 / EX1/ P4(EX)/S20 / C5(OUT)

อาบัง อีนี่ฉานไม่ไหวแล้ว ฐอระวายมีตั้งเจ็ดหัว ฉานไปดีกว่า (เดินออกจากฉากไป)

พระราชธา เดี่ยว เดี่ยวก่อน กลับมาพูดกันให้รู้เรื่องก่อน

บรรทัดที่ 125

พระราชธาณี เมื่อกี้ทุกคนได้ยินเหมือนฉันไหม

ทุกคน (พูดพร้อมกัน) พญางูเจ็ดหัว

คิวที่ 39 / S21 / L7

พระราชธาณี โอ้ย ฉันจะเป็นลม

ไฟดับ กรณีเล่นในโรงละคร หรือ ทุกคน freeze กรณีเล่นทัวร์โรงเรียน**คิวที่ 40 / L4 or L6**

ทหาร (เดินไปในผู้ชม) กระจงององ กระจงององ เจ้าข้าเอ๊ย พระราชาและพระราชธาณีขอ

บรรทัดที่ 130

อาสาสมัครคนปราบพญางูเจ็ดหัว ถ้าเจ็ดคนไหนปราบได้พระราชาและพระราชธาณี

จะปูนบำเหน็จให้อย่างมากมาย กระจงององ กระจงององ เจ้าข้าเอ๊ย (เดินเข้าเวที

คิวที่ 41 / S22 / L4

กลับไปนั่งที่เดิม)

ไฟเปิดมาทุกคนนั่งอยู่ที่เดิม พระราชธาณีนั่งดมยาดมอยู่

ทหาร เจ็ดเซียนซามูไรจากประเทศญี่ปุ่นขอเข้าเฝ้าพะเจ้าข้า

บรรทัดที่ 135 คิวที่ 42/ EN3/ P5(EN)**เจ็ดเซียนซามูไรเดินเข้ามาหน้าพระที่นั่ง**

เจ็ดเซียนฯ อาโน...(พูดพร้อมกัน) ไส้ (โค้งคำนับ) ตืด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

เจ็ดเซียนเดินจากฝั่งขวาไปฝั่งซ้าย พร้อมชวอนदनตรีญี่ปุ่น และชักดาบออกมาตั้ง**ท่าและตั้งซุ่มพร้อมต่อสู้****คิวที่ 43 / L5**

ซามูไรคนที่ 1 ย่า.....(เดินวนรอบตัวเองพร้อมออกท่าทางพร้อมต่อสู้)

บรรทัดที่ 140 คิวที่ 44/ EN2

งู 1 (ร้ายมนต์ไล่) ชินเมใจได้ ชินเมใจได้

คิวที่ 45 / EX3/ EX2/ P5(EX)

ชาмуไรคนที่ 1 เหนอ..... (เดินเซออกจากฉาก)

ชาмуไรคนที่ 2 เข้าไปต่อสู้

ชาмуไรคนที่ 2 ดีด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไล่ (ตั้งท่าต่อสู้)

คิวที่ 46 / EN2

งู 2 (พ่นลมเหม็นไล่) แอ้

บรรทัดที่ 145 คิวที่ 47 / EX3/ EX2/ P5(EX)

ชาмуไรคนที่ 2 อ้วก (อาเจียนและเซออกจากฉาก)

ชาмуไรคนที่ 3 เข้าไปต่อสู้

ชาмуไรคนที่ 3 ดีด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไล่ (ตั้งท่าต่อสู้และชี้ไปทางขวาของตน) นั่นอะไรนะ

คิวที่ 48 / EN2

งู 3 (ชี้ไปทางขวาของตน) ยูเอ็ฟไอ

ชาмуไรคนที่ 3 มองตามและเฉลอ จนโดนงูฉกที่หัว

บรรทัดที่ 150 คิวที่ 49 / EX3/ EX2/ P5(EX)

ชาмуไรคนที่ 3 โย้ย.....(เดินเซออกจากฉาก)

ชาмуไรคนที่ 4 เข้าไปต่อสู้

ชาмуไรคนที่ 4 ดีด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไล่ (ตั้งท่าต่อสู้และตั้งทำยิงฉุบ)

คิวที่ 50 / EN2

งู 6 เป่า เป่า เป่า เป่า ยิงฉุบ ฉุบ ฉุบ (ออกกระดาดทุกครึ่ง)

ชาмуไรคนที่ 4 เป่า ยิงฉุบ ออกค้อนทุกครั้งเลยแพ้ และโดนงูฉกหัว

บรรทัดที่ 155 คิวที่ 51 / EX3/ EX2/ P5(EX)

ชาмуไรคนที่ 4 โย้ย.....(เดินเซออกจากฉาก)

ชาмуไรคนที่ 5 เข้าไปต่อสู้

คิวที่ 52 / EN2

ชาмуไรคนที่ 5 ดีด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไล่ (วาดลวดลายมากไปเฉลอเอาดาบปักขาตนเอง)อ้าย.....

คิวที่ 53 / EX3/ EX2/ P5(EX)

(ร้องด้วยความเจ็บปวดและเดินออกจากฉากไป)

**ง 4 ตั้งท่าเตรียมต่อสู้ แต่ขามุไรเอามิดบักขาตนเอง งูจึงได้แต่มองด้วยความง
บรรทัดที่ 160**

ขามุไรคนที่ 6 เข้าไปต่อสู้

ขามุไรคนที่ 6 ตีตึ่ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ใส (ตั้งท่าต่อสู้)

คิวที่ 54/ EN2 / P6(EN)

งู 7 (โยนเหรียญลงพื้น) เฮ้ย ตั้งค์ตัก

ขามุไรคนที่ 6 ไหน ๆ ๆ (ก้มหน้าหาเหรียญ)

งู 7 (ฉก) นี่แหละ

บรรทัดที่ 165 คิวที่ 55 / EX3/ EX2/ P5(EX) / P6(EX)

ขามุไรคนที่ 6 โอ้ย.....(เดินเซออกจากฉาก)

ขามุไรคนที่ 7 เข้าไปต่อสู้**คิวที่ 56 / EN2**

ขามุไรคนที่ 7 ตีตึ่ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ใส (ตั้งท่าต่อสู้และมองหาวาคัสตรูอยู่ไหน พงู 5 ออกมาก็ตกใจวิ่ง

คิวที่ 57 / EX3/ EX2/ P5(EX)

หนีไป) ว้าย ตกใจ ตกใจ

งู 5 มองด้วยความงงและออกจากฉากไป**บรรทัดที่ 170****เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นในเวลารวดเร็ว โดยใช้เพลงบรรเลงจังหวะสนุก ๆ มีกลิ่น****ไอญี่ปุ่นคลอตลอด****คิวที่ 58 / EN3 / P5(EN)****ขามุไรคนที่ 1 เดินออกมา****คิวที่ 59 / EX3/ P5(EX)/ C1(OUT)**

ขามุไรคนที่ 1 อานโน พวกเราทุกคนสู้ไม่ไหวจริง ๆ ซาโยนาระ..(เดินจากไป)

ทหาร เจ็ดสิงห์แดนเสือจากรัฐเท็กซัสขอเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า

บรรทัดที่ 175 คิวที่ 60/ EN3 / P7(EN) /L4

เจ็ดสิงห์ฯ เฮลโล่ วีอาร์ (พูดพร้อมกัน) เจ็ดสิงห์แดนเสือ ฟรอมเท็กซัส

เจ็ดสิงห์แดนเสือ เดินจากฝั่งขวาไปฝั่งซ้าย พร้อมชาวนันดนตรีเพลงควายบอยกำลัง

คิวที่ 61/ L5

จะดวลปืน ทั้งหมดยืนเรียงหน้ากระดานหันหลังให้กัน และหันหน้ามาพร้อมกัน ทำท่า

คิวที่ 62 / EN2

เหมือนทางเครื่องลูกทุ่ง มีไฟกระพริบ ทุ่งเจ็ดตัวก็เข้ามาประกบและดึงออกไป

คิวที่ 63 / EX2/ P7(EX)/ S23/ L4

ด้านหลังจาก เจ็ดสิงห์แดนเสือ ส่งเสียงร้อง

บรรทัดที่ 180

v.o.เจ็ดสิงห์ฯ โอ้...มาย...ก๊อด....

คิวที่ 64 / S24

ทหาร คนแคะทั้งเจ็ดจากเมืองของสโนไวท์ขอเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า

คิวที่ 65 / C2(IN)/ EN3/ P8(EN)

คนแคะ (เดินเต๋นเข้ามาและร้องเพลงพร้อมกัน) ไฮไฮ ไฮไฮ เสร็จงานแล้วจิง ไฮไฮ ตือ
ตืด ตืด ตือ ตือ ตืด ตืด ตือ ตือ ตืด (ทำทำนองที่เหลือพร้อมกันและโค้งคำนับ)

คนแคะทั้งเจ็ด เดินจากฝั่งขวาไปฝั่งซ้าย เดินร้องเพลงมา พอมาถึงก็ตั้งป้อมและ

บรรทัดที่ 185 คิวที่ 66 / EN2/ L5

พญางูทั้งเจ็ดหัวก็เข้ามารอ คนแคะทั้งเจ็ดเดินเข้าไปหางและกระโดดพยายามเอาไม้ตุง

คิวที่ 67/ EX3 / EX2/ P8(EX)/ S25/ L4 / C2(OUT)/ C3(IN)

ให้ถึง แต่กระโดดเท่าไรก็ไม่ถึง จึงค่อย ๆ เดินออกจากฉากไป

ทหาร พนักงานเซเว่นอีเลฟเว่น ขอเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า

คิวที่ 68 / EN3

พนักงานฯ (เดินเข้ามาทั้ง 7 คน ยืมให้พระราชและพระราชินี ทำท่าขยับหมวกและพูดพร้อม

กัน ชานีตือตืดแบบเซเว่นอีเลฟเว่นดั่งขึ้น) รับขนมจีบ ซาลาเปาเพิ่มไหมคะ/ครับ

บรรทัดที่ 190

พระราช (ตะโกนสุดเสียง) ออกไป

พนักงานฯ (ทั้งหมดพูดและยกมือไหว้) ขอขอบคุณค่ะ (ทุกคนเดินออก เหลือหัวหน้าไว้หนึ่งคน

คิวที่ 69 / S26/ EX3 / C3(OUT)

และพูดว่า) โอกาสหน้าเชิญใหม่ะคะ(หัวหน้ายกมือไหว้)

พระราช (ตะโกนสุดเสียง) ไม่มีใครดีกว่านี้แล้วเหรอสะทหาร

ทหาร กลุ่มจีเจ็ดอันประกอบไปด้วยประเทศมหาอำนาจ อันได้แก่ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ

บรรทัดที่ 195

ฝรั่งเศส เยอรมนี อิตาลี ญี่ปุ่น และรัสเซีย กำลังส่งกองกำลังต่างชาติมาช่วยพระ

เจ้าข้า

พระราชชา แล้วยังไม่ยังไม่มา

ทหาร ยังเดินทางมาไม่ถึงพระเจ้าข้า

พระราชินี กวากลุ่มจีเจ็ดจะมาถึง เจ้าหญิงของเรามีต้องโดนงูยักษ์จับกินไปแล้วหรือ

บรรทัดที่ 200

(ร้องไห้) ฮือ....

คิวที่ 70 / C4(IN)/ S27/ EN3

พระราชชา (ตะโกน) ไม่มีใครกล้าอาสาอีกแล้วหรือ

ลูกหมาที่เรียกตัวเองว่าลูกหมาสามตัวเดินเข้ามา

คิวที่ 71 / S28

ลูกหมา 1 พวกเราขออาสา

ทุกคนเงยบมองเป็นทางเดียวกัน และระเบิดเสียงหัวเราะพร้อมกันออกมา ยกเว้น

บรรทัดที่ 205

พระราชากับพระราชินี

ทหาร เจ้าเนี่ยนะ

พระราชชา เจ้าเป็นใคร

ลูกหมา 2 พวกเราเป็นลูกหมา

พระราชินี (หัวเราะเบาๆ) เจ้าบอกว่าพวกเจ้าเป็นอะไรนะ

บรรทัดที่ 210

ลูกหมา 3 พวกเราเป็นลูกหมา พระเจ้าข้า

คิวที่ 72 / S29

ลูกหมา 1 พวกเราจะขออาสาไปรับตัวเจ้าหญิงกลับมา

ทุกคนหัวเราะดังกว่าเดิม ยกเว้นพระราชากับพระราชินี

พระราชชา เจ้าหนู เรียกตัวเองให้ถูก ๆ หน่อย พวกเจ้าเป็นลูกหมา ไม่ใช่ลูกหาม

ทุกคนหัวเราะ ยกเว้นพระราชากับพระราชินี

บรรทัดที่ 215

ลูกหาม 1,2,3 พวกเราเป็นลูกหาม
ทหาร แค่อชื่อตัวเองยังเรียกไม่ถูก แล้วยังมีหน้ามาอาสาไปปราบพญายักษ์อีก กลับบ้านไปไ้

พระราชชา พูดถึงพญายักษ์ พวกเจ้าสู้มันไม่ได้หรอก กลับไปดีกว่า

ลูกหาม 1,2,3 ยังไม่ได้สู้ ทำไมถึงบอกว่าสู้ไม่ได้

บรรทัดที่ 220

พระราชชา (หันมองหน้าพระราชินี) เอาจี้ บอกข้ามาซิ ว่าทำไมเจ้าถึงเรียกตัวเองว่าลูกหาม

ลูกหาม 1 เรายังได้เรียกพระเจ้าข้า แต่คุณครูของเราเป็นคนเรียก

พระราชินี คุณครูอะไร

ลูกหาม 2 คุณครูย่าฮุก พระเจ้าข้า

พระราชชา ว่าแล้วเชียว

บรรทัดที่ 225

พระราชินี คุณครูย่าฮุกเป็นใครหรือเพคะ

พระราชชา คุณครูย่าฮุกเป็นครูใหญ่และเป็นครูคนเดียวในโรงเรียนที่อยู่ไกลสุดชายแดนนู่น

แนะ เด็กที่ไร้พ่อขาดแม่ส่วนใหญ่จะถูกส่งไปเรียนกับแกที่นั่น ปัญหาของแกก็คือ แกชอบลงทะเลเบียนชื่อนักเรียนผิดบ่อย ๆ เช่น ชอบสลับอักษรกัน ประมาณว่า ลูก

หมา ก็เป็นลูกหาม ลูกนก ก็เป็นลูกกน ประมาณนี้ละ

บรรทัดที่ 230

พระราชินี อ้อ อย่างนี้เอง

พระราชชา พวกเจ้าเป็นเด็กกล้าหาญมาก แล้วหน้าตาก็เหมือนกันอย่างกับแกะ เอ้ย อย่างกับ

หมาที่เดียว เจ้าชื่ออะไรกันบ้าง

ลูกหาม 1 หม่อมฉันเป็นพีคนโต ชื่อหามจั่วพระเจ้าข้า

ลูกหาม 2 หม่อมฉันเป็นคนรอง ชื่อแบกหามพระเจ้าข้า

บรรทัดที่ 235

ลูกหาม 3 และหม่อมฉันเป็นน้องคนเล็ก ชื่อหามรุ่งหามคำพระเจ้าข้า

คิ้วที่ 74 / S31

ทุกคนหัวเราะ ยกเว้นพระราชากับพระราชินี

คิ้วที่ 75 / S32

พระราชา เอาจี้ ข้าจะให้เสียเกราะเจ้าคนละตัว พองานเสร็จแล้วนำมาคืนข้าด้วย ... เอ้อ...

ไม่เป็นไร เจ้าคงนำมาส่งคืนข้าไม่ได้ เอาไว้ข้าจะส่งคนไปแกะกลับมาเอง แต่ว่า

คิ้วที่ 76 / S33

แค่สามคนคงจะถ่วงเวลาได้ไม่นาน... เอี้ยไม่ใช่ คงจะสู้ได้ไม่สมศักดิ์ศรี ข้าจะให้

บรรทัดที่ 240

คนของข้าไปช่วยเจ้าให้ครบ 7 คน

คิ้วที่ 77 / S34 / EN3

ลูกหาม 1 มิได้พระเจ้าข้า พวกเรามีเพื่อนร่วมโรงเรียนมาช่วยด้วย

ลูกหามหนึ่งผิวปาก และร้องโง้ง ๆ เรียกเพื่อนให้ออกมา โดยมีหมี หมู หนู เดีน

ออกมาทีละตัว

พระราชา นั่นคงจะเป็นลูกหมี

บรรทัดที่ 245

คิ้วที่ 78 / EN3

ลูกหมี มิได้พระเจ้าข้า หม่อมฉันคือลูกหมี

คิ้วที่ 79 / EN3

ลูกหมู หม่อมฉันคือลูกหมู

ลูกหนู และหม่อมฉันคือ...

ทุกคน ลูกหนู

ลูกหนู ถูกต้องแล้วครับ

บรรทัดที่ 250 คิ้วที่ 80 / S35

ทุกคนหัวเราะ ยกเว้นพระราชากับพระราชินี

พระราชินี จะไหวหรือเพคะ เด็กพวกนี้ทำทางแปลก ๆ เป็นลูกหมา ลูกหมี ลูกหมู และ

ลูกหนูดี ๆ ไม่ชอบ กลับอยากเป็น ลูกหมา ลูกหมี ลูกหมูและลูกหนู

พระราชินี ช่างเถอะ ไม่ต้องไปห่วงใคร ห่วงลูกเราคนเดียวก็พอ (หันไปพูดกับลูกหมาและ

เพื่อน ๆ) แล้วอีกคนหนึ่งล่ะ

บรรทัดที่ 255

ลูกหมา 1 ไม่มีหรอกพระเจ้าข้า เรามากันแค่หกคน

ทหาร งั้นพวกเธอก็ตายแน่ ๆ ขนาดพวกมีอาชีวะเขามากันเจ็ดคนยังเอาชนะมันไม่ได้

เลย ประสาอะไรกับพวกกระเปี้ยแค่ว่า 6 คน พระราชินีพระเจ้าข้า หม่อมฉันว่า

อย่าได้ส่งพวกนี้ไปเลยนะพระเจ้าข้า จะเป็นการเสียเกียรติเปล่า ๆ มันคงหวังรวย

ทางลัดอยากแต่งงานกับเจ้าหญิงนะพระเจ้าข้า

บรรทัดที่ 260

พระราชินี ทำไม หรือเจ้าจะไปเอง (หันไปมองคนอื่น ๆ) หรือเจ้า เจ้า เจ้า เจ้า เอาเข้าจริงก็

เก่งแต่ปากทั้งนั้น ในเมื่อไม่มีใครกล้าอาสาเหมือนเจ้า 6 ตัวนี้ ก็อย่าได้มาทักท้วง

ห้ามปรามใด ๆ (พูดกับลูกหมาและเพื่อน ๆ) เอล่ะ ข้าขอแต่งตั้งให้พวกเจ้าเป็น

คิวที่ 81/S36/ EX1/ Q1/ L7 / P3(EX)

อัศวิน และรีบไปนำตัวเจ้าหญิงกลับมาโดยเร็ว

พระราชินีเดินออกจากฉากไป และพระราชินีและคนอื่น ๆ ก็เดินตามออกไป

บรรทัดที่ 265

ลูกหมาและสหายเดินออก

ฉากที่ 3 ถ้าพญายักษ์

คิวที่ 82 / EN2 / L4

พญาค้อย ๆ เคลื่อนตัวเข้ามาจากฉากหลังอย่างช้า ๆ 6 หัว เหมือนกำลังแอบ

ใครอยู่ เสียง v.o. ของเจ้าหญิงดังมาแต่ไกล

v.o.เจ้าหญิง หยุคนะ อยู่ไหนกันหมด มาให้เราไปงั้นดี ๆ

บรรทัดที่ 270 คิวที่ 83 / EN2**พญางูหัวสุดท้ายค่อย ๆ โผล่หน้าเข้ามา**

งู 7 (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ

พญางูทุกหัวหดตัวลงให้เงียบที่สุด

งู 2 ข้าบอกแล้วว่าให้เอาแต่เงินทองมา ดันคิดจะจับเจ้าหญิงมาเป็นตัวประกัน แล้ว

เป็นไง(ผลอเสียงดัง)

บรรทัดที่ 275 คิวที่ 84 / S37

งู 3 (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ (ท้องร้อง) คร่อม....

งู 2 (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ (ท้องร้อง) คร่อม.... ข้าก็หิวเหมือนกัน

งู 4 ข้าว่านะ ถ้าวันนี้พระราชากับพระราชินีไม่ส่งใครมาช่วยเจ้าหญิง เราฆ่าเจ้าหญิง

กินเลยดีไหมเพ้

งู 1 ทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก

บรรทัดที่ 280

งู 5 ทำไมจะไม่ได้ พี่จะคิดสูบนางไว้คนเดียวนะซี

งู 6 หรือว่ากะสูบทังนาง สูบทังเงิน

งูทุกตัว ไซ้ ๆ

งู 1 (ตะโกน) เงียบ ข้าบอกให้เงียบ ตกลง ถ้าภายในวันนี้พระราชากับพระราชินีไม่ส่งใครมาช่วยเจ้าหญิง พวกเราจะ...จะ.....จะ.....

บรรทัดที่ 285 คิวที่ 85 / EN3

เจ้าหญิง ไป้แงปะ หาทุกคนเจอแล้ว ต่อไปตาเข้าไปแอบบังนะ ปิดตาเร็ว เอาละนะ (เดิน

คิวที่ 86 / S38/ EX3 / EX2

เข้ามาพร้อมกับตะโกนนับไปด้วย) 1..2..3..4..5...

งูทุกหัวมองหน้ากัน และถอนหายใจพร้อมกัน และค่อย ๆ ผลุบออกไป

ทางด้านผู้ชม บรรดาลูกหมากับสหายกำลังค่อย ๆ ย่องเข้ามาในถ้ำของพญายักษ์

คิวที่ 87/ L1

มีซาวนเสียงท่องร้องดังเป็นระยะ ๆ

บรรทัดที่ 290

ลูกหนู (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ เจ้าหญิงกำลังหลับ ดูลิ กรนใหญ่เสียว

ลูกหมี (ตบหัวเบา ๆ) ทะลึ่ง ในโลกนี้มีเจ้าหญิงที่ไหนกรนเล่า เสียพิศเจอร์หมด

ทุกตัว(ยกเว้นลูกหมาม 1)

คิวที่ 88 / S39

เสียงภาพลักษณ์

ลูกหมาม 1 (ทำท่าจู้ปาก) จู้ ๆ ๆ ๆ ฉันว่าน่าจะเป็นเสียงท่องของพญายักษ์ร้องนะ

บรรทัดที่ 295

ลูกหมาม 2 ไซ้ ๆ ตั้งแต่เรามาซุ่มดู ยังไม่เห็นมันออกมาหาอาหารเลย

ลูกหมุม หรือจะรอให้พวกมันหิวมากกว่านี้ จะได้ไม่มีแรงต่อสู้

ลูกหมาม 1 ไม่ดีหรือก ไม่เคยได้ยินคำว่าโมโหหิวหรือ

คิวที่ 89 / S40

ลูกหมาม 3 ถ้างั้นเรามาประชุมกันก่อน (มุงหัวกัน)

ทุกตัว ตกลง

บรรทัดที่ 300 คิวที่ 90 / EN2 / S41/ L4

ลูกหมากับสหายเดินทางกันอย่างเบาที่สุด ระหว่างนั้นงูทั้งหมดก็ได้คืบคลานเข้า

มาและได้กลิ่นเหยื่อ

งู 1 พวกเรา มีเหยื่อกำลังเดินทางมา

งู 2 (วอลุ่มร่างกาย) อีพ แอนด์ ดาวัน แอนเทิร์น อราว

งู 3 อยากรู้จึ่งว่ามันตัวใหญ่แค่ไหน

บรรทัดที่ 305

งู 4 จะใหญ่ไม่ใหญ่ข้าไม่รู้ละ แต่ตอนนี้ข้าหิวจนไส้จะขาดแล้ว

งู 5 จู้ ๆ ๆ ๆ พวกมันมาแล้ว

ลูกหมากับสหายก้าวเข้ามาในเวทีอย่างมั่นใจ

ลูกหมากับสหาย เงามารับตัวเจ้าหญิงคืน

งูทุกตัว (หัวเราะ) ฮ่า ๆ ๆ ๆ มาให้พวกเรากินละสิไม่ว่า

บรรทัดที่ 310

คิวที่ 91 / S42

ลูกหมากับสหาย พวกเราตั้งค้าย (ทุกตัวยื่นสับหว่าง ระหว่างงูแต่ละหัว)

งูทุกตัวมองเห็นกันด้วยความง

งู 1 (นับจำนวนลูกหมาก) 1..2...3...4...5...6.... แล้วทำไมมากันแค่หกตัวเองละ

เจ้า 7 อยู่ริมสุดเตรียมพุ่งเข้าหาเหยื่อที่อยู่ริมสุด แต่เจ้า 6 ห้ามไว้

งู 7 ข้าจะกินแล้ว

บรรทัดที่ 315

งู 6 หยุดนะ ตัวนี้มันต้องของข้าสิ

งู 7 ตัวริมนี้ข้าจะกินนะ

งู 6 ของข้านะ

งู 7 ก็ข้าจะกิน

งู 6 กับ 7 ทำท่าต่อสู้กันและ freeze งู 4 ที่อยู่ริมอีกด้านหนึ่งเตรียมพุ่งเข้าหาเหยื่อ

บรรทัดที่ 320

ที่อยู่ริมอีกด้านหนึ่ง แต่เจ้า 3 ห้ามไว้

งู 5 ข้าก็กินเหมือนกันนะ

งู 4 หยุดนะตัวนั้นของข้านะ

งู 5 ตัวริมนี้ของข้าต่างหาก

งู 4 ของข้า ข้าจองก่อนนะ

บรรทัดที่ 325 คิวที่ 92 / L5

งู 5 กับ 4 ทำท่าต่อสู้กันและ freeze และ งู 6 กับ 7 freeze งู 1 ทำท่าจะกระโจน

เข้าหาลูกหามตรงกลาง งู 2 และ 3 จับงู 1 เอาไว้

งู 1 ตัวนี้ซ้ำจะกินแล้วนะ

งู 2 และงู 3 หยุคนะ อย่างนี้ก็หารกันไม่ลงตัวนะสิ

งู 1 ก็ของซ้ำซ้ำจะกินนี่

บรรทัดที่ 330**คิวที่ 93 / EX2**

งูที่เหลือก็เริ่มขยับตัวได้ และทันใดนั้นงูทั้งหลายก็เริ่มทะเลาะกัน และกลับเข้าถ้ำ

ไป ระหว่างต่อสู้มีดนตรีสนุก ๆ ดังตลอด

ลูกหาม/สหาย พวกเราลุย (ทั้งหมดวิ่งเข้าไประหว่างหัวแต่ละหัวด้วยท่าทางสโลว์โมชั่น พองูเข้า

ไปในถ้ำจนหมดก็ได้รับชัยชนะ) ไชโย (ดีใจเสียงดังมาก) สุดท้ายพวกมันก็แพ้ภัย

ตัวเอง ฮ่าๆๆๆ

บรรทัดที่ 335 คิวที่ 94/ EN3 / L4

เจ้าหญิงเดินจ้วเจียเข้ามาเห็นเหตุการณ์

เจ้าหญิง เย่.....โอ้โฮ พวกเจ้าปราบงูยักษ์ได้หรือเนี่ย เราพยายามชวนพวกมันเล่นด้วย

เพื่อให้พวกมันหมดแรง แต่เท่าไรเท่าไร มันก็ไม่หมดแรงซักที มีแต่เราที่หมด

แรงและก็ผอมลงไปทุกวันๆ (ทำท่าผอม) พวกเจ้าเก่งจริง ๆ เลย เดี่ยวกลับไปถ้ำ

เราจะทูลเสด็จพ่อเสด็จแม่ให้ปราบรางวัลเจ้างาม ๆ เลย

บรรทัดที่ 340

ลูกหาม 1 มิเป็นไรพระเจ้าข้า แต่ว่าตอนนี้เราควรเดินทางกลับวังก่อนที่พระราชาและพระ

คิวที่ 95/ S45/ EX3/Q2 / L7

ราชินีจะทรงเป็นห่วงไปมากกว่านี้พระเจ้าข้า

แล้วทั้งหมดก็เดินออกจากฉากไป

คิวที่ 96/ EN1/ L4 /P3(EN)

ฉากที่ 4 พระราชวัง

เจ้าหญิงวิ่งเข้ามาจากฝั่งซ้ายของเวที

บรรทัดที่ 345

คิวที่ 97/ EN3

v.o. เสด็จพ่อ เสด็จแม่ ลูกกลับมาแล้ว

พระราชาและพระราชินีนั่งอยู่กับข้าราชการบริพารต่างมองหน้ากันอย่างประหลาดใจ

พระราชา เจ้าหญิง เจ้าหญิงลูกพ่อ

พระราชินี ลูกแม่ ลูกแม่จริง ๆ ด้วย

พระราชา เจ้าหญิงลูกพ่อ

บรรทัดที่ 350

พระราชินี ลูกแม่

พูดพร้อมกัน นี่ลูกผอมลงไปหรือเปล่าลูก

เจ้าหญิง อืม..... (ทำหน้าผอมและเวฟพุง)

พระราชา ขอใบใจพวกเจ้าเป็นอย่างมาก เราจะปูนบำเหน็จค่าแรงของพวกเจ้าให้ ตามที่เรา

ได้เคยกล่าวไว้ (หันไปสั่งทหาร) ทหาร

บรรทัดที่ 355

ลูกหาม 1 มิเป็นไรพระเจ้าข้า พวกเรามิได้ต้องการของมากมายถึงเพียงนั้น

ลูกหาม 2 พวกเราต้องการแค่พอประมาณพระเจ้าข้า

พระราชินี แล้วเท่าไรถึงจะเรียกว่าพอประมาณล่ะ

ลูกหาม 3 พอประมาณก็คือพอประมาณตนพระเจ้าข้า ไม่ใช่มากจนรู้สึกดูถูกตัวเอง ถ้ามาก

ไปเราเรียกว่าชิงโชคพระเจ้าข้า มิใช่ข้าแรง

บรรทัดที่ 360

พระราชา เอาอย่างนั้นเหวอ (มองหน้าพระราชินี) อย่างนั้นก็ดีเหมือนกัน

- เจ้าหญิง เสด็จพ่อต้องขอใจพวกเขาทุกคนมาก ๆ นะคะ พวกเขาเล่าให้ลูกฟังด้วยว่า
ชาวเมืองเราหัวเราะเยาะเขามากแค่ไหน เพียงแค่พวกเราสะกิดใจนิดเดียวว่าชื่อ
ของพวกเขาแปลว่าอะไร เราก็จะไม่หัวเราะเยาะเขาแล้ว
- พระราชินี ลูกหมายความว่าไงคะ
บรรทัดที่ 365 คิวที่ 98/ S46
เจ้าหญิง ก็อย่าง หามจิว ก็มาจาก รักดีหามจิว รักชั่วหามเส่าไงคะ ซึ่งก็แปลว่าเขาใฝ่ใจยึด
ความดีเป็นที่ตั้ง ขณะที่ แบกหาม ก็มาจาก รู้ไว้ไซ่ว่า ใสบ่าแบกหาม แปลว่า เขา
เอาความรู้เป็นที่ตั้ง และสุดท้าย หามรุ่งหามค่ำ ก็แปลว่าเขาเอาความเพียร
พยายามเป็นที่ตั้งไงคะ
- พระราชชา แล้วมันหมายความว่ายังไงละลูก
บรรทัดที่ 370
เจ้าหญิง ก็หมายความว่า พวกเขาสอนให้ลูกรู้ว่า งานใดก็ตามเมื่อได้ลงมือทำด้วยจิตใจที่ดี
ใช้ความรู้ ความเพียรเป็นที่ตั้ง งานนั้นก็จะสำเร็จลงได้ ไงคะ
- พระราชชา โอ้โฮ ลูกพ่อไปอยู่ถ้าแค่เดือนเดียวเก่งขึ้นเป็นกองเลยลูก
- ลูกหาม/สหาย ถ้าเช่นนั้นพวกหม่อมฉันขอกราบพูลลา
- พระราชินี อ้าว เดี่ยวก่อนแล้วพวกเจ้าจะไปไหน จะไปด้วยกันหมดเลยหรือ
บรรทัดที่ 375
ลูกหาม 1 ไม่พระเจ้าข้า เราจะแยกย้ายกันไปเรียนรู้โลกให้มากกว่านี้
- พระราชชา ถ้างั้นก็อย่าไปเลย อยู่ด้วยกันที่นี่เถิด ถ้าเกิดเจ้าผู้ยกษัตริย์ทั้งเจ็ดหัวมันย้อนกลับมา
ใครจะช่วยฉันล่ะ
- ลูกหาม บริหารจัดการกับมันง่ายนิดเดียวพระเจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะทำหรือไม่เท่านั้นเอง

- พระราชา ไนหลงว่ามาชิ
บรรทัดที่ 380
 ลูกหนู ที่ผ่านมาพวกมันมี 7 หัว และปราสาทของพระองค์ก็มี 7 หลัง ถ้าพระองค์ทรงรู้
 ออก 1 หลัง ก็จะไม่เหลือแค่ 6 แค่นี้ พวกมันก็ไม่เอาแล้วพระเจ้าข้า เพราะว่ามันแบ่ง
คิ้วที่ 99/ S47/ EX3
 กันไม่ลงตัว (เดินออกจากฉากไป)
- พระราชา จริงสินะ เส้นผมบังภูเขจริง ๆ เลย แต่เอ๊ะ ถ้าปราสาทฉันเหลือ 6 หลังแล้วมันมา
บรรทัดที่ 385 **คิ้วที่ 100/ EX3**
 ลูกหนู ก็น 6 หัว มันก็แบ่งกันลงตัวนะสิ
 ก็ขอให้เหลือ 5 หลังสิพระเจ้าข้า (เดินออกจากฉากไป)
- พระราชา แล้วถ้ามันมา 5 หัวล่ะ
คิ้วที่ 101/ EX3
 ลูกหิม ก็เหลือ 4 หลัง (เดินออกจากฉากไป)
- พระราชา 4 หัว คราวนี้มันมากัน 4 หัว
คิ้วที่ 102/ EX3
- ลูกหาม 3 ถ้าเหลือ 3 หลังมันก็คงไม่เอา (เดินออกจากฉากไป)
บรรทัดที่ 390
- พระราชา แต่ฉันกลัวว่ามันจะมากัน 3 หัวนะสิ
คิ้วที่ 103/ EX3
- ลูกหาม 2 ก็ดีเลยพระเจ้าข้า เพราะพระองค์จะได้รู้เหลือแค่ 2 หลัง (เดินออกจากฉากไป)
- พระราชา นี่เธอกำลังจะพูดใช่ไหมว่า ถ้ามันมาเพียงแค่ 2 หัวให้ฉันเหลือปราสาทไว้เพียง
 หลังเดียว เออล่ะ งั้นเธอก็จมนมแล้วล่ะ เพราะถ้าฉันเหลือปราสาทไว้เพียงหลัง
 เดียวแล้วพญามันมาหัวเดียวล่ะ ฉันจะต้องทำยังไง
บรรทัดที่ 395
- ลูกหาม 1 ง่ายนิดเดียวพระเจ้าข้า ถ้ากะอื่แค่ปราสาทหลังเดียวพระองค์ยังรักษาไว้ไม่ได้
คิ้วที่ 104/ S48
 พระองค์จะปกครองไพร่ฟ้าได้อย่างไรพระเจ้าข้า หม่อมฉันสงสัยเหลือเกินว่า

ทำไมพระองค์มีตั้ง 7 หลัง ทั้งที่มีกันอยู่แค่ 3 พระองค์

พระราชา/ราชินี/เจ้าหญิง

1....2.....3....

บรรทัดที่ 400

พระราชา เออ...นั่นสินะ ห้ามจ้ว เธอพูดถูก มันเป็นส่วนเกินของชีวิตจริง ๆ แต่จะให้รู้ทั้งก็

เปล่าประโยชน์

ลูกหาม 1

ไม่เปล่าประโยชน์หรอกพระเจ้าข้า ปราสาทของพระองค์หายไป 1หลัง คนจน คน

ไม่มีบ้าน ก็จะมีบ้านเพิ่มไปอีกหลายหลังพระเจ้าข้า (ทำท่าจะเดินออกจากฉาก

ไป)

บรรทัดที่ 405

เจ้าหญิง เดี่ยวก่อน ตอนเธอไปช่วยฉัน เธอบอกฉันว่า รู้ไหม ทำไมคุณครุ่ย่าสูกถึงเรียก

พวกเธอว่าลูกหาม แสดงว่าคุณครุ่ย่าสูกไม่ได้เขียนชื่อพวกเธอผิดใช่ไหม

คิวที่ 105/ S49

ลูกหาม 1

บนป้ายหลุมศพของคุณครุ่ย่าสูกเขียนเอาไว้ว่า จาก ก.ไก่ ถึง ฮ.นกสูก จาก ฮ.

นกสูก ถึง ก.ไก่ มา แล้วก็ไป ไป แล้วก็มาไม่มีอะไรมีค่า มากไปกว่า แค

ตัวหนังสือ

บรรทัดที่ 410

เจ้าหญิง งั้นเราก็เรียงอักษรอะไรก็ได้ตามที่ใจเราต้องการอย่างนั้นเหอะ

ลูกหาม 1

(ยิ้ม) ก็แค่ตัวหนังสือ มันไม่สำคัญหรอกว่าใครจะเรียกเราว่ายังไง จะลูกหมาหรือ

ลูกหาม แต่สำคัญที่ว่า เรารู้ตัวว่าเราเป็นใครต่างหาก (เดินออกจากฉากไป)

คิวที่ 106/ S50/EX3/ EX1/L7/ Q1/P3(EX)

ทุกคนเดินออกจากฉากไป

คิวที่ 107/ EN1/ L1/ P9(EN)

ฉากที่ 5 พระราชวัง

บรรทัดที่ 415

ฉกามีเพียงปราสาทหลังเดียวที่ถูกแยกออกจากกันอย่างละครึ่ง คือครึ่งของ

พระราชอาและครึ่งของพระราชินี

พระราชากับเจ้าหญิงกำลังดูรุ่งอยู่

พระราชอา ลูกจำ พ่อมีข่าวดีเรื่องรุ่งมาฝากนะจ๊ะ

เจ้าหญิง เสด็จพ่อ ไม่ต้องโกหกลูกเรื่องรุ่งหรอก ลูกไม่ยากได้รุ่งแล้ว

บรรทัดที่ 420

พระราชอา (ตะโกน) หา

เจ้าหญิง ลูกรู้ว่าต่อให้ร้องไห้แทบตายก็ไม่มีทางได้รุ่งหรอก ลูกชอบรุ่ง แต่แค่ได้เห็นลูกก็

คิวที่ 108/ S51

พอใจแล้ว

นางกำนัล (ชี้ไปทางด้านหน้าเวที) เจ้าหญิงเพคะ รุ่งเพคะ รุ่งขึ้นที่ฝั่งพระราชวังของพระ

ราชินีเพคะ

บรรทัดที่ 425 คิวที่ 109/ S52

พระราชอา อืม สวยเหมือนกันนะลูก พ่อยังจำได้เลย ตอนที่พบกับแม่ลูกครั้งแรก เราก็กี่เกี่ยว

ก้อยกันเดินได้รุ่งนี่แหละ อู๋...นี่พ่อพูดอะไรออกไป

เจ้าหญิง ถ้าเราอยู่ที่นั่นด้วยกันคงจะดีนะคะเสด็จพ่อ จะได้อยู่ใกล้รุ่ง แล้วก็อยู่ใกล้เสด็จแม่

ด้วย (เจ้าหญิงกอดพระราชอาและกระดกขาค่ายพระราชินี)

พระราชอา เป็นไปไม่ได้หรอกลูก มันเป็นไปไม่ได้ ก็เหมือนที่เราไม่สามารถจับรุ่งได้นั้นแหละ

บรรทัดที่ 430

เจ้าหญิง แต่ลูกอยากให้เป็นไปได้อ่า (เจ้าหญิงลดขาที่กระดกลง)

พระราชอา ถ้าจั้นลูกก็คงต้องรอให้รุ่งมีแปดสีก่อนละ ถึงวันนั้น แม่ของลูกคงยอมกลับมาอยู่

ด้วยกัน (พระราชอาและนางกำนัล freeze)

คิวที่ 110/ L2 /EN3

เจ้าหญิง เสด็จแม่ เสด็จแม่

พระราชินีเดินเข้ามาในฉากฝั่งซ้ายของเวที

บรรทัดที่ 435

เจ้าหญิง เสด็จแม่ ลูกอยากให้เสด็จแม่กับเสด็จพ่อคืนดีกัน

พระราชินี อย่าหวังเลยลูก รอให้รุ่งมีแปดสีโน่นแหละ พ่อเขาถึงจะยอมคืนดี อย่าให้แม่ต้อง

ฝันลม ๆ แล้ง ๆ ดีกว่า (พระราชินี freeze)

นางกำนัลคลายจาก freeze

คิวที่ 111/ S53

นางกำนัล เจ้าหญิงเพคะ รุ่งเพคะ รุ่งกำลังกินน้ำ

บรรทัดที่ 440

เจ้าหญิงเดินไปที่ปลายรุ่ง และก้มหน้าลงมองเงารุ่งในลำธารซึ่งตอนนี้เห็นสีชมพูที่

แก้มของเจ้าหญิง

เจ้าหญิง คุณาของรุ่งในน้ำสิ คีย์รุ่งมีสีชมพูด้วย (เรียกให้ทุกคนดู) รุ่งมีสีชมพู

นางกำนัล คุณาของเจ้าหญิงสีเพคะเป็นสีชมพูเชียว (นึกขึ้นได้) คีย์นี้เง สีที่แปดของรุ่งกิน

คิวที่ 112/ S54

น้ำ พระราชาพระราชินีดูสีเพคะ รุ่งมีแปดสี รุ่งมีแปดสีแล้ว

บรรทัดที่ 445

พระราชาและพระราชินีหันมามองหน้ากัน ยิ้มให้กัน แล้วพอนึกขึ้นได้ ก็หันหน้า

ออกจากกัน

v.o. แม้เรื่องราวทั้งหมดจะจบลง แต่ถึงกระนั้นกลุ่มจีเจ็ดก็ยังคงเดินทางมาไม่ถึง จนใน

ปัจจุบันกลายเป็นกลุ่มจีแปด แต่ก็ยังไม่มีความหวังใด ๆ ส่วนพญางูทั้งเจ็ดหัว ก็ได้

กลับตัวเป็นคนดี อุทิศตนให้เป็นสัญลักษณ์ในกรมและกระทรวงต่าง ๆ มากมาย

บรรทัดที่ 450 คิวที่ 113/ EN1

เช่น เจ้า 1 และ 2 สละทางโลก หันไปรับราชการที่กรมการศาสนา เจ้า3กับเจ้า4

ไปได้ดิบได้ดีที่กระทรวงสาธารณสุข เจ้า 5 จอมพ่นไอใช้ชีวิตผาดโผนร่วมกับ

นักบินไอพ่น เจ้า 6 ก็รับราชการเช่นกัน ต้นสังกัดคือกระทรวงเกษตรฯ และสุดท้าย

คิวที่ 114/ EX3

เจ้า 7 ผู้เชี่ยวชาญในด้านไฟฟ้า ทุกวันนี้รับงานเป็นนายแบบแฟชั่นบนกล้องไม่ซีด

และถึงแม้เรื่องราวต่าง ๆ จะเหมือนจบลงจริง ๆ แต่เราคงจะบอกไม่ได้ว่า

บรรทัดที่ 455

พระราชากับพระราชินีได้กลับไปอยู่ร่วมกันหรือไม่ รู้แต่เพียงว่าเจ้าหญิงเองก็เป็น

เด็กดีขึ้น หันมาเริ่มทานผักมากขึ้น จนร่างกายแข็งแรงและไม่เป็นหวัดอีก ถึงแม้

จะต้องว่ายน้ำข้ามไปมาระหว่างพระราชวังทั้งสองก็ตามที่ ...อ้าว นี่ผมเผลอบอก

อะไรไปละนี่ ฮ่า ๆ ๆ ๆ

เวลาผู้บรรยายพูดถึงพญางูต่าง ๆ ในตอนจบจะมีภาพประกอบโดยการให้

บรรทัดที่ 460

backstage ซูทิละป้ายย เดินเข้ามาที่ละคน

คิวที่ 115/L7

ดนตรีบรรเลงดังขึ้น ไฟดับลง นักแสดงค่อย ๆ ออกจากเวที

คิวที่ 116/S55

เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้น

คิวที่ 117/ EN1/ EN 2/ EN 3/S56/L4

จบ (FINALE)

คิวชีท (Queue Sheet) ฉบับสมบูรณ์

ตารางในคิวชีท (Queue Sheet) ประกอบด้วย ตัวอักษรย่อภาษาอังกฤษเพื่อเป็นสัญลักษณ์แทนสิ่งต่าง ๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น และลูกศรนั้นหมายถึงความต่อเนื่อง เช่น ลูกศรด้านล่างตัวอักษร S แสดงว่าให้เปิดดนตรีหรือเสียงประกอบตลอดจนกว่าลูกศรจะสิ้นสุดที่คิวใดหรือบทละครช่วงใด หรือ ลูกศรด้านล่างตัวอักษร L แสดงว่าให้เปิดแสงลักษณะดังกล่าวต่อเนื่องไปจนจุดสิ้นสุดของปลายลูกศร เป็นต้น

ละครเด็กเรื่องลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด มีคิวชีท(Queue Sheet) ดังนี้

ตารางที่ 17 คิวชีท(Queue Sheet)

จาก ที่	คิว ที่	หน้า/ บรรทัด	การ เปลี่ยน จาก Q	ทางเข้า EN	ทางออก EX	อุปกรณ์ ประกอบ จาก P	สื่อ ผ้า C	เสียงและ ดนตรี ประกอบ S	ไฟ L
↓	1	1/1	Q1					S1	
	2	1/2		EN 1 (พระราชา)				↓	L1
	3	1/3		EN 3 (พระราชินี)			L2		
	4	1/4					L3		
	5	1/8				P1(EN)		↓	
	6	1/9		EN 2 (เจ้าหญิง)			L4		
	7	7/18		EN 1 (ทหาร) EN 3 (สนม)					
	8	2/20					S2		
	9	2/24			EX2 (เจ้าหญิง)			↓	
	10	2/18			EX1 (พระราช ,ทหาร)		L7		
					EX3 (พระราชินี ,สนม)		L4		
	11	2/29				P1(EX)	S3		
	12	2/33			EN 2 (เจ้าหญิง) EN 3 (สนม)				
	13	2/34					S4		
	14	2/43					S5		
	15	2/47					S6		
16	3/50					S7	↓		

ตารางที่ 17 คิวชีท(Queue Sheet) (ต่อ)

จาก ที่	คิว ที่	หน้า/ บรรทัด	การ เปลี่ยน จาก Q	ทางเข้า EN	ทางออก EX	อุปกรณ์ ประกอบ จาก P	สื่อ ผ้า C	เสียงและ ดนตรี ประกอบ S	ไฟ L
↓	17	3/51		EN 1 (พระราชา)		P2(EN)		S7	↓
	18	3/56						S8	
	19	3/59							
	20	3/60			EN 1 (ทหาร)				
	21	3/62					P2(EX)	S9	
	22	3/65			EN 2 (เจ้าหญิง) EN 3 (พระราชนิ ,สนม)		P2(EN)		
	23	3/70						S10	
	24	3/73							
	25	3/74			EN 3 (ทหาร)				
	26	4/77					P2(EX)	S11	
	27	4/79			EN 2 (ทหาร, เจ้า หญิง) EN 1 (พระราชา) EN 3 (พระราชนิ)				

ตารางที่ 17 คิวซีท(Queue Sheet) (ต่อ)

จาก ที่	คิว ที่	หน้า/ บรรทัด	การ เปลี่ยน จาก Q	ทางเข้า EN	ทางออก EX	อุปกรณ์ ประกอบ จาก P	สื่อ ผ้า C	เสียงและ ดนตรี ประกอบ S	ไฟ L					
1 ↓	28	4/84	Q2	EN 2 (พญานู 7 หัว)	EX2 (พญานู 7 หัว ,เจ้าหญิง)			S13	L4					
	29	4/88						S14	↓					
	30	4/93						S15	L5					
	31	4/96							↓					
	32	4/99						S16	L7					
	2 ↓	33						4/100	EN 1 (สนม)	P3(EN) P4(EN)			S17	L4
		34						5/107					S18	↓
		35						5/116	EN 1 (อาบั้ง)	P4(EN)			S19	L5
		36						5/118	EN 2 (พญานู 7 หัว)					↓
		37						5/122		EX2 (พญานู 7 หัว)				L4
38		5/123		EX 1 (อาบั้ง)	P4(EX)	C5 (OUT)	S20	L7						
39		6/127					S21	L4						
40		6/129						OR L6						
41		6/132					S22	L4						
42		6/135	EN 3 (ซามูไรทั้ง7)		P5(EN)			↓						
43		6/139						L5						
44		6/140	EN 2 (งู 1)					↓						

ตารางที่ 17 คิวชีท(Queue Sheet) (ต่อ)

จาก ที่	คิว ที่	หน้า/ บรรทัด	การ เปลี่ยน จาก Q	ทางเข้า EN	ทางออก EX	อุปกรณ์ ประกอบ จาก P	สื่อ ผ้า C	เสียงและ ดนตรี ประกอบ S	ไฟ L
↓	2	6/141			EX3 (ซามูไร 1) EX 2 (งู 1)	P5(EX)		S22	L5
	46	6/144		EN 2 (งู 2)					
	47	6/145			EX3 (ซามูไร 2) EX 2 (งู 2)	P5(EX)			
	48	7/148		EN 2 (งู 3)					
	49	7/150			EX3 (ซามูไร 3) EX 2 (งู 3)	P5(EX)			
	50	7/153		EN 2 (งู 6)					
	51	7/155			EX3 (ซามูไร 4) EX 2 (งู 6)	P5(EX)			
	52	7/157		EN 2 (งู 4)					
	53	7/158			EX3 (ซามูไร 5) EX 2 (งู 4)	P5(EX)			
	54	7/162		EN 2 (งู 7)			P6(EN)		
							↓	↓	

ตารางที่ 17 คิวชีท(Queue Sheet) (ต่อ)

จาก ที่	คิว ที่	หน้า/ บรรทัด	การ เปลี่ยน จาก Q	ทางเข้า EN	ทางออก EX	อุปกรณ์ ประกอบ จาก P	สื่อ ผ้า C	เสียงและ ดนตรี ประกอบ S	ไฟ L	
↓	2	7/165			EX3 (ซามูไร 6)	P5(EX) P6(EX)		S22	L5	
	56	8/167		EN 2 (งู 5)	EX 2 (งู 7)					
	57	8/168			EX3 (ซามูไร 7)	P5(EX)				
	58	8/172		EN 3 (ซามูไร 1)	EX 2 (งู 5)					
	59	8/173			EX3 (ซามูไร 1)	P5(EX)	C1 (OUT)		↓	
	60	8/175		EN 3 (เจ็ดสิงห์)		P7(EN)			L4	
	61	8/177							L5	
	62	8/178		EN 2 (พญางู 7 หัว)						
	63	8/179			EX2 (พญางู 7 หัว ,เจ็ดสิงห์)	P7(EX)		S23	L4	
	64	8/181						S24		
	65	8/182		EN 3 (คนแคระทั้ง 7)		P8(EN)	C2 (IN)		↓	
										↓

ตารางที่ 17 คิวชีท(Queue Sheet) (ต่อ)

จาก ที่	คิว ที่	หน้า/ บรรทัด	การ เปลี่ยน จาก Q	ทางเข้า EN	ทางออก EX	อุปกรณ์ ประกอบ จาก P	สื่อ ผ้า C	เสียงและ ดนตรี ประกอบ S	ไฟ L
↓	2	8/185		EN 2 (พญานู 7 หัว)					L5
	67	8/186			EX 3 (คนแคระทั้ง 7) EX2 (พญานู 7 หัว)	P8(EX)	C2 (OUT) C3 (IN)	S25	L4
	68	8/188		EN 3 (พนักงาน 7- 11)					
	69	9/192			EX 3 (พนักงาน 7- 11)		C3 (OUT)	S26	
	70	9/201		EN 3 (ลูกหาม 1-3)			C4 (IN)	S27	
	71	9/203						S28	
	72	9/211						S29	
	73	10/231						S30	
	74	10/236						S31	
	75	10/237						S32	
	76	10/239						S33	
	77	10/241			EN 3 (ลูกหีม)			S34	
	78	11/245			EN 3 (ลูกหูน)				
	79	11/246			EN 3 (ลูกหูน)				

ตารางที่ 17 คิวชีท(Queue Sheet) (ต่อ)

จาก ที่	คิว ที่	หน้า/ บรรทัด	การ เปลี่ยน จาก Q	ทางเข้า EN	ทางออก EX	อุปกรณ์ ประกอบ จาก P	สื่อ ผ้า C	เสียงและ ดนตรี ประกอบ S	ไฟ L
2	80	11/250	Q1	EN 2 (พญางู 6 หัว)	EX 1 (พระราชา ,พระราชินี ,ทหาร,สนม)	P3(EX)		S36	L7
	81	11/263							
3	82	12/267		EN 2 (พญางู 6 หัว)				S37	L4
	83	12/270		EN 2 (งู 1)					
	84	12/275		EN 3 (เจ้าหญิง)					
	85	12/285		EX 3 (เจ้าหญิง)					
	86	12/286		EX2 (พญางู 7 หัว)					
	87	12/289		EN 2 (พญางู 7 หัว)					
	88	13/293							
	89	13/298							
	90	13/300							
	91	13/310							
92	14/325		EX2 (พญางู 7 หัว)						
93	14/330								
94	14/335		EN 3 (เจ้าหญิง)						

ตารางที่ 17 คิวซีท(Queue Sheet)(ต่อ)

จาก ที่	คิว ที่	หน้า/ บรรทัด	การ เปลี่ยน จาก Q	ทางเข้า EN	ทางออก EX	อุปกรณ์ ประกอบ จาก P	สื่อ ผ้า C	เสียงและ ดนตรี ประกอบ S	ไฟ L
	3	15/341	Q2		EX 3 (เจ้าหญิง, ลูก หามและ สหาย)			S45	L7
	4	15/343		EN 1 (พระราชา , พระราชินี , ทหาร, สนม)		P3(EN)			L4
		15/345		EN 3 (เจ้าหญิง, ลูก หามและ สหาย)				↓	
		16/365						S46	
		16/382			EX 3 (ลูกหูน)			S47	
		16/385			EX 3 (ลูกหูน)				
		16/387			EX 3 (ลูกหูน)				
		16/389			EX 3 (ลูกหูน)				
		16/391			EX 3 (ลูกหูน)				
		17/396						S48	
		17/407						S49	
		17/413	Q1		EX 3 (ลูกหูน)	P3(EX)		S50	
					EX 1 (พระราชา, เจ้า หญิง, สนม)				

ฉาก ที่	คิว ที่	หน้า/ บรรทัด	การ เปลี่ยน ฉาก Q	ทางเข้า EN	ทางออก EX	อุปกรณ์ ประกอบ ฉาก P	เสื้อผ้า C	เสียงและ ดนตรี ประกอบ S	ไฟ L
↓	5	17/414		EN 1 (พระราชา ,พระราชาินี ,ทหาร,สนม ,เจ้าหญิง)		P9(EN)		S50	L1
	108	18/422						↓ S51	↓
	109	18/425						S52	↓
	110	18/433		EN 3 (พระราชาินี)				↓	L2
	111	18/439						↓ S53	L3
	112	18/444						S54	↓
	113	19/450		EN 1 (คนถือป้ายงู)				↓	↓
	114	19/453			EN 3 (คนถือป้าย งู)			↓	↓
	115	19/461						↓	L7
	116	19/462						S55	↓
	117	19/463		EN 1,2,3 (นักแสดงทุก คน)				S56	L4

ภาคผนวก จ

จดหมายเรียนเชิญสมัคร

120/1 เทเวศร์ 1 ถ.วิสุทธิกษัตริย์
แขวงบางขุนพรหม เขตพระนคร
กรุงเทพมหานคร 10200

24 มกราคม พ.ศ. 2549

เรื่อง เรียนเชิญเพื่อเป็นเกียรติชมละครเด็ก เรื่อง “ลูกหามกับสามสหาย กับ สายรุ้งสีที่แปด”
เรียน คุณาจารย์ภาควิชาวาทยวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เนื่องจากดิฉัน นางสาวกุสุมา เทพักษ์ นิสิตระดับปริญญาโท ภาควิชาวาทยวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้จัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “กระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็ก จากเรื่อง “เจ้าหญิง” ของ บินหลา สันกาลาคีรี รางวัลซีไรต์ ประจำปี 2548” โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษากระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็กที่นำมาจากบทประพันธ์ในระดับรางวัลสำหรับผู้ใหญ่ เรื่อง ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด จากผลงานรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” ผลงานชนะเลิศรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์แห่งชาติ (ซีไรต์) ประจำปี พ.ศ.2548 ของบินหลา สันกาลาคีรี

2. เพื่อศึกษาสาระและสุนทรียรสของผู้ชมกลุ่มเด็กวัย 6-12 ปี และผู้ใหญ่

และมีขอบเขตการวิจัยดังนี้

สร้างสรรค์งานละครสำหรับเด็ก จำนวน 1 เรื่อง คือ ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด จากผลงานรวมเรื่องสั้น “เจ้าหญิง” ผลงานชนะเลิศรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์แห่งชาติ (ซีไรต์) ประจำปี พ.ศ. 2548 ของบินหลา สันกาลาคีรี จำนวน 2 เรื่อง คือ เรื่องลูกหามกับสามสหายและเรื่องสีที่แปดของรุ้งกินน้ำ โดยขมวดเรื่องราวทั้งสองเรื่องให้เป็นเรื่องเดียวกัน และบันทึกกระบวนการสร้างสรรค์ละครทั้งหมดเป็นลายลักษณ์อักษรโดยมีขั้นตอนต่าง ๆ 3 ขั้นตอน คือ 1. ขั้นตอนการเตรียมการแสดง (Pre – Production) ซึ่งเริ่มจากการคัดเลือกบทละครหรือการเขียนบทละครขึ้นใหม่ การคัดเลือกตัวแสดง การกำกับการแสดง การออกแบบฉากและเครื่องแต่งกาย เป็นต้น 2. ขั้นตอนการแสดง (Production) เป็นขั้นของการสื่อสารโดยตรงระหว่างผู้แสดงกับผู้ชม และ 3. ขั้นหลังการแสดง (Post – Production) เป็นขั้นของการประเมินผล คือ ประชุมสรุปงาน นำปัญหาที่พบเจอระหว่างการทำงานมาสรุปและประมวลเพื่อใช้แก้ไขในงานขั้นต่อไป รวมถึงนำผลที่ได้รับจากการวิจารณ์ของผู้ชมมาเป็นกรณีศึกษาความสำเร็จและนำไปแก้ไขในครั้งต่อไปได้อีกด้วย

นอกจากนี้ผู้วิจัยจะนำละครที่ผลิตได้ไปจัดแสดงในโรงเรียนที่มีนักเรียนระดับประถมศึกษาจำนวน 2 โรงเรียน จัดแสดง 4 รอบ โดยกำหนดผู้ชมเป็นเด็กวัย 6-12 ปี จำนวนประมาณ 200 คน โดยในแต่ละโรงเรียนจะจัดการแสดง 2 รอบ คือ กลุ่มเด็กอายุ 6-8 ปี จำนวน 1 รอบ และกลุ่มเด็กอายุ 9-12 ปี จำนวน 1 รอบ นอกจากนี้ผู้วิจัยจะนำละครไปจัดแสดงให้กลุ่มผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ จำนวน 2 รอบ ประมาณ 100 คน เพื่อศึกษาสาร์ตและสุนทรียรสของผู้ชมกลุ่มเด็กวัย 6-12 ปี และผู้ใหญ่

ทั้งนี้จึงขอเรียนเชิญชมการแสดงละครเด็ก เรื่อง “ลูกหามกับสามสหายกับสายรุ้งสีที่แปด” ในวันที่ 30 – 31 มกราคม พ.ศ.2549 เวลา 17.00 – 18.00 น. ณ ห้องประชุม ดร.เทียม (ห้องใหญ่) อาคาร 1 ชั้น 4 คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขอแสดงความนับถือ

(กุสุมา เทพรักษ์)

นิสิตระดับปริญญาโท

ภาควิชาวาริชวิทยาและสื่อสารการแสดง
คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่
คุณกุสุมา เทพรักษ์ 0-6321-5001

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก จ

ภาพการแสดงประกอบบทละครบางส่วน

พระราชา เอางี้ ถ้าลูกไปอยู่กับพ่อ พ่อจะให้ตุ๊กตาหมี 2 หมื่นตัว
 พระราชินี แต่ถ้าลูกไปอยู่กับแม่ แม่จะให้ชุดสวย ๆ 2 หมื่นชุด
 เจ้าหญิง ลูกไม่ไปอยู่กับใครทั้งนั้น (เจ้าหญิงเดินเข้าเวทีหายเข้าไปกลางฉากหลัง)

เจ้าหญิง ดีละ..ฉันจะเอารุ้ง
 นางกำนัล อะไรนะเพคะ

เจ้าหญิง ลูกจะเอารุ้ง ไม่อย่างนั้นลูกจะไม่อยู่กับใครเลย
 พระราชา/ราชินี ทหาร จงใช้บ่วงบาตคล้องไว้ไปคล้องรุ่ง
 ทหาร แล้วจะให้หม่อมฉันไปหารุ้งได้ที่ไหน

พญางูเจ็ดหัวค้อย ๆ คืบคลานเข้ามาจากฉากด้านหลัง พร้อมกับแสงไฟกระพริบ คลานเข้ามา และตะครุบตัวเจ้าหญิงออกไปจากกลางฉากหลัง

ทหาร

กระจงงอง กระจงงอง เจ้าข้าเอ๋ย ผู้ใดสามารถปราบพญางูและนำตัวเจ้าหญิงกลับคืนมาได้ พระราชาและพระราชินี มีรางวัลมากมายมอบให้ ไม่ว่าจะเป็น ประกาศนียบัตรพร้อมด้วยรางวัล แพ็กเกจทัวร์เที่ยวยุโรปสองวันสิบสี่ประเทศ บ้านพักสรรโครงการสี่ ทองคำน้ำหนักเท่าตัวงูยักษ์ และที่สำคัญพระราชทานเจ้าหญิงให้เป็นแฟนพันธุ์แท้ ผู้ใดสนใจอยากอาสาไปนำตัวเจ้าหญิงกลับมา เสิญไปหาพระราชาและพระราชินีได้ที่พระราชวัง กระจงงอง กระจงงอง เจ้าข้าเอ๋ย (เดินเข้าเวที กลับไปนั่งที่เดิม)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชาмуไรคนที่ 2 เข้าไปต่อสู้อสู

ชาмуไรคนที่ 2 ดีด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไฮ้ (ตั้งท่าต่อสู้)
 ๒ (พนมหมื่นไต้) แอ้
 ชาмуไรคนที่ 2 อี๊วก (อาเจียนและเซออกจากฉาก)

เจ็ดสิงห์แดนเสือ เดินจากฝั่งขวาไปฝั่งซ้าย พร้อมชาวนัดดนตรีเพลงควบอย

คนแคะทั้งเจ็ด เดินจากฝั่งขวาไปฝั่งซ้าย เดินร้องเพลงมา พอมาถึงก็ตั้งป้อมและพญางูทั้งเจ็ด หัวก็เข้ามารอ คนแคะทั้งเจ็ดเดินเข้าไปทางและกระโดดพยายามเอาไม้ตุงให้ถึง แต่กระโดดเท่าไรก็ไม่ถึง

ทหาร พนักงานเซเว่นอีเลฟเว่น ขอเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า
พนักงานฯ (เดินเข้ามาทั้ง 7 คน ยืมให้พระราชาและพระราชินี ทำท่าขยับหมวกและพุดพร้อมกัน ชานตี
อดีตแบบเซเว่นอีเลฟเว่นดั่งขึ้น) รับขนมจีบ ซาลาเปาเพิ่มไหมคะ

ลูกหมาที่เรียกตัวเองว่าลูกหมาสามตัวเดินเข้ามา

ลูกหมา 1 พวกเราขออาสา

ทุกคนเงยบมองเป็นทางเดียวกัน และระเบิดเสียงหัวเราะพร้อมกันออกมา ยกเว้นพระราชากับพระราชินี

ทหาร เจ้าเนี่ยนะ

พระราชาเจ้าเป็นใคร

ลูกหมา 2 พวกเราเป็นลูกหมา

พระราชินี (หัวเราะเบาๆ) เจ้าบอกว่าพวกเจ้าเป็นอะไรนะ

ลูกหาม 3 พวกเราเป็นลูกหาม พระเจ้าข้า

ลูกหาม 1 พวกเราจะขออาสาไปรับตัวเจ้าหญิงกลับมา

ลูกหาม 1 มิได้พระเจ้าข้า พวกเรามีเพื่อนร่วมโรงเรียนมาช่วยด้วย

ลูกหามหนึ่งผิวปาก และร้องโห่ ๗ เรียกเพื่อนให้ออกมา โดยมีหมี หมู หนู เดินออกมาทีละตัว

พระราชานั่นคงจะเป็นลูกหมี

ลูกหมี มิได้พระเจ้าข้า หม่อมฉันคือลูกหมี

ลูกหมู หม่อมฉันคือลูกหมู

ลูกหนู และหม่อมฉันคือ...

ทุกคน ลูกหนู

ลูกหนู ถูกต้องแล้วครับ

ทหาร จั้นพวกเอ็งก็ตายแน่ ๆ ขนาดพวกมืออาชีพเขามากันเจ็ดคนยังเอาชนะมันไม่ได้เลย ประสาอะไรกับพวกกระเบียดแค่ 6 คน พระราชาพระเจ้าข้า หม่อมฉันว่าอย่าได้ส่งพวกนี้ไปเลยนะ พระเจ้าข้า จะเป็นการเสียเกียรติเปล่า ๆ มันคงหวังรวยทางลัดอยากแต่งงานกับเจ้าหญิงนะ พระเจ้าข้า

พระราชา ทำไม หรือเจ้าจะไปเอง (หันไปมองคนอื่น ๆ) หรือเจ้า เจ้า เจ้า เจ้า เอาเข้าจริงก็เก่งแต่ปาก ทั้งนั้น ในเมื่อไม่มีใครกล้าอาสาเหมือนเจ้า 6 ตัวนี้ ก็อย่าได้มาทักท้วงห้ามปรามใด ๆ (พูดกับลูกหามและเพื่อน ๆ) เอาละ ข้าขอแต่งตั้งให้พวกเจ้าเป็นอัศวิน และรีบไปนำตัวเจ้าหญิงกลับมาโดยเร็ว

เจ้าหญิง โป้งแปะ หาทุกคนเจอแล้ว ต่อไปตาข้าไปแอบบ้างนะ ปิดตาเร็ว เอาละนะ (เดินเข้ามาพร้อม กับตะโกนนับไปด้วย) 1..2..3...4..5...

ลูกหาม/สหาย เรายอมรับตัวเจ้าหญิงคืน
 งูทุกตัว (หัวเราะ) ฮ่า ๆ ๆ ๆ มาให้พวกเรากินละสิไม่ว่า
 ลูกหาม/สหาย พวกเราตั้งค่าย (ทุกตัวยืนสับหว่าง ระวังงูแต่ละหัว)

งูทุกตัวมองหน้ากันด้วยความงง

งู 1 (นับจำนวนลูกหาม) 1..2...3...4...5...6.... แล้วทำไมมากันแค่หกตัวเองล่ะ

งูที่เหลือก็เริ่มขยับตัวได้ และทันใดนั้นงูทั้งหลายก็เริ่มทะเลาะกัน และกลับเข้าถ้ำไป

- พระราชชา ชอบใจพวกเจ้าเป็นอย่างมาก เราจะปูนบำเหน็จค่าแรงของพวกเจ้าให้ ตามที่เราได้เคยกล่าวไว้ (หันไปสั่งทหาร) ทหาร
- ลูกหาม 1 มิเป็นไรพระเจ้าข้า พวกเรามีได้ต้องการของมากมายถึงเพียงนั้น
- ลูกหาม 2 พวกเราต้องการแค่พอประมาณพระเจ้าข้า

- เจ้าหญิง เดี๋ยวก่อน ตอนเธอไปช่วยฉัน เธอบอกฉันว่า รู้ไหม ทำไมคุณครูย่าฮุกถึงเรียกพวกเราว่าลูก
- ลูกหาม 1 หาม แสดงว่าคุณครูย่าฮุกไม่ได้เขียนชื่อพวกเธอผิดใช่ไหม
- ลูกหาม 1 บนป้ายหลุมศพของคุณครูย่าฮุกเขียนเอาไว้ว่า จาก ก.ไก่ ถึง ฮ.นกฮูก จาก ฮ.นกฮูก ถึง ก.ไก่ มา แล้วก็ไป ไป แล้วก็มาไม่มีอะไรมีค่า มากไปกว่า แคตัวหนังสือ

เจ้าหญิง ลูกรู้ว่าต่อให้ร้องไห้แทบตายก็ไม่มีทางได้รู้งหรือก ลูกชอบรู้ง แต่แค่ได้เห็นลูกก็พอใจแล้ว

เจ้าหญิง เสด็จแม่ ลูกอยากให้เสด็จแม่กับเสด็จพ่อคืนดีกัน

พระราชินี อย่าหวังเลยลูก รอให้รู้งมีแปดสีโนนแหละ พ่อเขาถึงจะยอมคืนดี อย่าให้แม่ต้องฝืนลม ๆ แล้ง ๆ ดีกว่า

เจ้าหญิง คุณเงาของรู้งในน้ำดี ชูยรู้งมีสี่ชมพุด้วย (เรียกให้ทุกคนดู) รู้งมีสี่ชมพู

นางกานต์

ดูแก้มของเจ้าหญิงสิเพคะเป็นสีชมพูเขียว (นึกขึ้นได้) อู๋ยนี้ไง สีที่แปดของรุ่งกินน้ำ
พระราชพาพระราชนิดูสิเพคะ รุ่งมีแปดสี รุ่งมีแปดสีแล้ว

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวกุสุมา เทพรัักษ์ เกิดเมื่อวันที่ 26 สิงหาคม พ.ศ.2519 ที่จังหวัดสุพรรณบุรี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ภาควิชาศิลปะการละคร คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จบด้วยคะแนนเกียรตินิยมอันดับ 2 (ทุนภูมิพล) จากนั้นรับราชการเป็นอาจารย์ ตำแหน่งอาจารย์ 1 ระดับ 3 สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ สอนที่ภาควิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และเป็นอาจารย์พิเศษสอนรายวิชาละครเด็กและการเขียนบทละครสำหรับเด็ก ภาควิชาการแสดงและการกำกับการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จากนั้นเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท รุ่นที่ 7 สาขาวิชาวิทยา ภาควิชาวิชาวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2547

ประสบการณ์การทำงานทางด้านการสร้างสรรค์ละครเด็กมีมากมาย อาทิ

1.ผู้ร่วมสร้างกิจกรรม,ผู้นำกิจกรรมและผู้แสดงละคร ในโครงการ “ตัวฉันเป็นของฉัน” โครงการรณรงค์เรื่อง การป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ของมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กร่วมกับยูนิเซฟ ดำเนินกิจกรรมในโรงเรียนและชุมชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 แห่งๆละ 2 วัน ตั้งแต่เวลา 9.00 – 16.00 น. และเป็นผู้นำกิจกรรมในรูปแบบวิดีโอ

2.เขียนบทและกำกับการแสดง ละครเด็กเรื่อง “เซ็นทรัลบันชิตน้อยท่องโลกนิทาน” จัดแสดงสัญจรตามโรงเรียนต่าง ๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร , หาดใหญ่ และเชียงใหม่ รวมทั้งสิ้น 60 โรงเรียน

3.เขียนบทและกำกับการแสดง เรื่อง “ขบวนการแอนเจล่า” เพื่อกระตุ้นให้เด็กรักการตีพิมพ์ จัดแสดง ณ โรงเรียนคริสต์ต่าง ๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 โรงเรียน ของบริษัท แมรี่ แอนด์ โปรดักส์ ผู้ผลิตนมพาสเจอร์ไรส์แอนเจล่า และเขียนสื่อนิทานประกอบ

4.เขียนบทและกำกับการแสดงละครเด็ก เรื่อง ” ไฟจำ เธออยู่ไหน ” จัดแสดงสัญจรตามโรงเรียนต่าง ๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร , หาดใหญ่ และเชียงใหม่ รวมทั้งสิ้น 40 โรงเรียน

5.ดัดแปลงบทและกำกับการแสดงละครเด็กเรื่อง “ป๊อปปี้” จัดแสดง ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

6.เขียนบทและกำกับการแสดงละครเด็กเรื่อง “ตามล่าหาจุดจุดจุด” จัดแสดงสัญจรตามโรงเรียนต่าง ๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร หาดใหญ่ ภูเก็ต และเชียงใหม่ รวมทั้งสิ้น 40 โรงเรียน

7.เขียนบทและกำกับการแสดงละครเด็กเรื่อง “เธอและฉันร่วมกันเพื่อวันคลองใส” จัดแสดงสัญจรตามโรงเรียนต่าง ๆ ในเขตจังหวัดราชบุรี สมุทรสงคราม และสมุทรสาคร รวมทั้งสิ้น 10 โรงเรียน ของกรมควบคุมมลพิษ

8.เขียนบทละครเด็กเรื่อง “เจ้าหญิงคาราเด่” ดัดแปลงจากบทประพันธ์ของ เจอโรมี สตรอง จัดแสดงวันที่ 22 ก.พ.49 ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

9.เขียนบทและกำกับการแสดงละครเด็กเรื่อง “การผจญภัยของก้านกล้วย” เพื่อจัดแสดงในงานมหกรรมการ์ตูนโลก ณ อาคารชาเลนเจอร์ เมืองทองธานี และงาน TAM (Thailand animation and Multimedia) ณ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ของบริษัทกันตนา ออกแกโนส์ และเขียนบทและกำกับการแสดงละครเด็กเรื่อง “ก้านกล้วย” เพื่อจัดแสดงทัวร์ตามห้างสรรพสินค้า จำนวน 24 วัน 48 รอบการแสดง